

DYREKTYWA RADY NR 92/116/EWG

z dnia 17 grudnia 1992 r.

zmieniająca i aktualizująca dyrektywę 71/118/EWG w sprawie problemów zdrowotnych wpływających na handel świeżym mięsem drobiowym

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, w szczególności jego art. 43,

uwzględniając wniosek Komisji¹,

uwzględniając opinię Parlamentu Europejskiego²,

uwzględniając opinię Komitetu Ekonomiczno - Społecznego³,

a także mając na uwadze, co następuje:

mięso drobiowe jest umieszczone w wykazie produktów w załączniku II do Traktatu; produkcja i handel tymi produktami stanowi istotne źródło dochodów rolników;

w celu zapewnienia racjonalnego rozwoju tego sektora oraz zwiększenia jego wydajności, muszą zostać ustanowione na szczeblu wspólnotowym zasady zdrowia publicznego wpływające na produkcję i wprowadzanie na rynek;

dyrektywa 71/118/EWG⁴ ustanowiła warunki zdrowotne wymagane do celów handlu mięsem drobiowym;

Wspólnota musi przyjąć środki mające na celu stopniowe ustanowienie rynku wewnętrznego obejmującego obszar bez granic wewnętrznych, w okresie do dnia 31 grudnia 1992 r.;

dyrektywa 89/662/EWG⁵, ustanowiła zasady kontroli, jakie mają być zastosowane w celu urzeczywistnienia rynku wewnętrznego, w szczególności zniesienie kontroli weterynaryjnych na granicach między Państwami Członkowskimi; w odniesieniu do handlu zasady te muszą być stosowane w odniesieniu do świeżego mięsa drobiowego;

aby osiągnąć ten cel, należy zmienić zasady ustanowione w dyrektywie 71/118/EWG, aby była ona zgodna z nowym podejściem na poziomie wspólnotowym;

¹ Dz.U. nr C 36 z 14.02.1992, str. 9. Dz.U. nr C 84 z 2.04.1990, str. 71. Dz.U. nr C 276 z 23.10.1991, str. 10. Dz.U. nr C 262 z 14.10.1981, str. 3.

² Dz.U. nr C 183 z 15.07.1991, str. 56; oraz Dz.U. nr C 129 z 20.05.1991, str. 166.

³ Dz.U. nr C 332 z 31.12.1990, str. 56.

⁴ Dz.U. nr L 55 z 8.03.1971, str. 23. Dyrektywa ostatnio zmieniona przez dyrektywę 90/654/EWG (Dz.U. nr L 353 z 17.12.1990, str. 48).

⁵ Dz.U. nr L 395 z 30.12.1989, str. 13. Dyrektywa ostatnio zmieniona przez dyrektywę 91/496/EWG (Dz.U. nr L 268 z 24.09.1991, str. 56).

główna odpowiedzialność za zgodność z wymaganiami niniejszej dyrektywy spoczywa na producentach, a właściwe władze mają obowiązek monitorowania zastosowania tej zasady samokontroli;

dostosowanie to musi w szczególności mieć na celu ujednoczenie wymagań zdrowotnych stosowanych w produkcji, przy składowaniu i transporcie mięsa drobiowego;

wydaje się konieczne wyłączenie z zakresu niniejszej dyrektywy niektórych rodzajów sprzedaży bezpośredniej;

niniejsza dyrektywa nie powinna być stosowana do niektórych produktów sprzedawanych bezpośrednio przez producenta konsumentowi;

możliwe jest, iż z uwagi na niektóre szczególne okoliczności, niektóre zakłady prowadzące działalność przed dniem 1 stycznia 1992 r. nie będą w stanie przestrzegać wszystkich przepisów ustanowionych w niniejszej dyrektywie;

należy wprowadzić system zatwierdzający w odniesieniu do zakładów spełniających wymagania zdrowotne określone w niniejszej dyrektywie, oraz wspólnotową procedurę kontrolną w celu zapewnienia, że warunki takich zatwierdzeń są przestrzegane;

zakłady o niskiej wydajności powinny zostać zatwierdzone na podstawie kryteriów dotyczących uproszczonej struktury i infrastruktury, zgodnie z zasadami higieny ustanowionymi w niniejszej dyrektywie;

oznakowanie zdrowotne mięsa drobiowego stanowi najwłaściwszy sposób zagwarantowania właściwym władzom w miejscu przeznaczenia, że przesyłka jest zgodna z przepisami niniejszej dyrektywy; należy utrzymać świadectwo zdrowia w zakresie, w jakim jest ono utrzymywane z uwagi na zdrowie zwierząt, w celu kontroli miejsca przeznaczenia niektórych partii mięsa drobiowego;

produkty pochodzące z państw trzecich znajdujące się na rynku Wspólnoty muszą zapewniać ten sam poziom ochrony w odniesieniu do zdrowia ludzkiego; należy w związku z tym wymagać w odniesieniu do tych produktów, gwarancji równoważnych z gwarancjami wymaganymi w stosunku do produktów pochodzenia wspólnotowego, oraz powinny one podlegać zasadom i przepisom dotyczącym kontroli, zawartym w dyrektywie Rady 90/675/EWG z dnia 10 grudnia 1990 r. ustanawiającej zasady organizacji kontroli weterynaryjnych produktów wprowadzanych do Wspólnoty z państw trzecich⁶⁶;

aby uwzględnić niezbędny czas potrzebny do ustalenia wspólnotowej procedury kontrolnej, mającej na celu zapewnienie przestrzegania przez państwa trzecie gwarancji przewidzianych w niniejszej dyrektywie, należy w okresie przejściowym utrzymać krajowe przepisy dotyczące kontroli wobec tych krajów;

należy powierzyć Komisji zadanie podjęcia niektórych środków w celu wykonania niniejszej dyrektywy; w tym celu należy ustanowić procedury ścisłej i skutecznej współpracy między

⁶⁶ Dz.U. nr L 373, z 31.12.1990, str.1 Dyrektywa ostatnio zmieniona przez dyrektywę 91/496/EWG (Dz.U. nr L 268 z 24.09.1991, str. 56).

Komisją i Państwami Członkowskimi w ramach Stałego Komitetu Weterynaryjnego;

z uwagi na szczególne trudności w zaopatrzeniu Republiki Greckiej związane z jej położeniem geograficznym, należy przewidzieć odstępstwa dla tego Państwa Członkowskiego; z tego samego powodu należy przyznać dodatkowe terminy na dostosowanie się do wymagań niniejszej dyrektywy regionom peryferyjnym;

przyjęcie specjalnych przepisów wobec produktów objętych niniejszą dyrektywą pozostaje bez uszczerbku dla przyjęcia przepisów odnoszących się w sposób ogólny do higieny i bezpieczeństwa żywności, w odniesieniu do których Komisja przedstawiła wniosek dyrektywy ramowej;

termin transpozycji niniejszej dyrektywy nie może wpływać na zniesienie kontroli weterynaryjnych na granicach z dniem 1 stycznia 1993 r.;

w trosce o zachowanie jasności, należy aktualizować dyrektywę 71/118/EWG,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

Artykuł 1

Tytuł, artykuły i załączniki do dyrektywy 71/118/EWG zastępuje się tekstem zamieszczonym w załączniku B do niniejszej dyrektywy.

Artykuł 2

1. W art. 3 lit. A dyrektywy Rady 77/99/EWG z dnia 21 grudnia 1976 r. w sprawie problemów zdrowotnych wpływających na handel wewnątrzspółnotowy produktami mięsnymi⁷ w pkt. 2 wprowadza się następujące zmiany:

a) akapit pierwszy otrzymuje brzmienie:

„2. przygotowane ze świeżego mięsa określonego w art. 2 lit. d) pod warunkiem, że mięso przywożone z państw trzecich spełnia minimalne wymagania zgodnie z rozdziałem III dyrektywy 71/118/EWG i podlega kontroli zgodnie z dyrektywą 90/675/EWG;”

b) po odniesieniu do dyrektywy 64/433/EWG w części wprowadzającej akapitu drugiego dodaje się, co następuje:

„oraz art. 4 ust. 1 akapit trzeci i załącznik I rozdział IX do dyrektywy 71/118/EWG i ogólnie, wszelkie mięso zgłoszone jako nienadające się do spożycia przez ludzi zgodnie z regułami wspólnotowymi.”

2. Dyrektywa Komisji 80/879/EWG z dnia 3 września 1980 r. w sprawie oznakowań sanitarnych dużych opakowań świeżego mięsa drobiowego⁸ traci moc.

3. W art. 3 ust. 4 lit. i) akapit drugi dyrektywy Rady 92/45/EWG z dnia 16 czerwca 1992 r.

⁷ Dz.U. nr L 26 z 31.09.1977, str. 85. Dyrektywa zaktualizowana przez dyrektywę 92/5/EWG (Dz.U. nr L 57 z 2.03.1992, str. 1) i ostatnio zmieniona przez dyrektywę 92/45/EWG (Dz.U. nr L 268 z 14.09.1992, str. 35).

⁸ Dz.U. nr L 251 z 24.09.1980, str. 10. Dyrektywa zmieniona przez decyzję 92/189/EWG (Dz.U. nr L 87 z 2.04.1992, str. 25).

w sprawie zdrowia publicznego i problemów zdrowotnych zwierząt odnoszący się do odstrzału dzikiej zwierzyny oraz wprowadzania do obrotu dziczyzny⁹ otrzymuje brzmienie:

„Przepisy pkt 68 rozdział XII dyrektywy 71/118/EWG w sprawie oznakowań zdrowotnych dużych opakowań stosuje się odpowiednio do mięsa z drobnej zwierzyny łownej”

4. W dyrektywie Rady 91/494/EWG z dnia 26 czerwca 1991 r. w sprawie warunków zdrowotnych zwierząt regulujących handel wewnątrzspółnotowy oraz przywóz świeżego mięsa drobiowego z państw trzecich¹⁰ wprowadza się następujące zmiany:

a) Art. 3 A ust. 6 otrzymuje brzmienie:

„6) jeśli jest przeznaczony dla Państwa Członkowskiego lub regionu Państwa Członkowskiego uznanego za wolny od rzekomego pomoru drobiu, lub do Państwa Członkowskiego z tranzytem przez państwo trzecie, zaopatrzone w świadectwo zdrowia znajdujące się w Załączniku.”

b) Załącznik zastępuje się załącznikiem A do niniejszej dyrektywy.

5. W art. 2 akapit drugi pkt 3 dyrektywy Rady 91/495/EWG z dnia 27 listopada 1990 r., dotyczącej zdrowia publicznego i problemów zdrowotnych zwierząt wpływających na produkcję i wprowadzanie do obrotu mięsa króliczego oraz dziczyzny hodowlanej¹¹, wyrazy „w art. 1 dyrektywy 71/118/EWG” zastępuje się wyrazami „w art. 2 dyrektywy 71/118/EWG”.

Artykuł 3

1. Państwa Członkowskie wprowadzają w życie przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy, najpóźniej do dnia 1 stycznia 1994 r., z wyjątkiem zakładów znajdujących się:

- w regionach peryferyjnych uznanych zgodnie z art. 17 dyrektywy 90/675/EWG¹², włączając Wyspy Kanaryjskie w odniesieniu do Królestwa Hiszpanii, oraz zgodnie z art. 13 dyrektywy 91/496/EWG¹³, i
- w nowych landach Republiki Federalnej Niemiec objętych planami restrukturyzacyjnymi,

które muszą dostosować się do niniejszej dyrektywy najpóźniej do dnia 1 stycznia 1995 r.; produkty z tych zakładów muszą być wprowadzane do obrotu w tych regionach.

⁹ Dz.U. nr L 268 z 14.09.1992, str. 35.

¹⁰ Dz.U. nr L 268 z 24.09.1991, str. 35.

¹¹ Dz.U. nr L 268 z 24.09.1991, str. 41.

¹² Dyrektywa Rady z dnia 10 grudnia 1990 r. ustanawiająca zasady regulujące organizację kontroli weterynaryjnej zwierząt wprowadzanych do Wspólnoty z państw trzecich (Dz.U. nr L 373 z 31.12.1990, str. 1). Dyrektywa zmieniona przez dyrektywę 91/496/EWG (Dz.U. nr L 268 z 24.09.1991, str. 56).

¹³ Dyrektywa Rady z dnia 15 lipca 1991 r. ustanawiająca zasady regulujące organizację kontroli weterynaryjnej zwierząt wprowadzanych do Wspólnoty z państw trzecich oraz zmieniająca dyrektywy 89/662/EWG, 90/425/EWG oraz 90/675/EWG (Dz.U. nr L 268 z 24.09.1991, str. 56). Dyrektywa zmieniona przez dyrektywę 91/628/EWG (Dz.U. nr L 340 z 11.12.1991, str. 17).

Powiadomią one niezwłocznie Komisję o przyjętych przepisach.

Przepisy przyjęte przez Państwa Członkowskie zawierają odniesienie do niniejszej dyrektywy lub odniesienie takie towarzyszy ich urzędowej publikacji. Metody dokonywania takiego odniesienia określone są przez Państwa Członkowskie

2. Państwa Członkowskie przekażą Komisji teksty podstawowych przepisów prawa krajowego, przyjętych w dziedzinach objętych niniejszą dyrektywą.

3. Wyznaczenie terminu transpozycji niniejszej dyrektywy na dzień 1 stycznia 1994 r., pozostaje bez uszczerbku dla zniesienia kontroli weterynaryjnych na granicach, przewidzianego w dyrektywie 89/662/EWG.

Artykuł 4

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do Państw Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 17 grudnia 1992 r.

W imieniu Rady

J. GUMMER

Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK A

„ZAŁĄCZNIK

WZÓR

ŚWIADECTWO ZDROWIA

w odniesieniu do świeżego mięsa drobiowego¹

Nr²:

Miejsce załadunku:

Ministerstwo:

Wydział:

Referencje²:

I. Identyfikacja mięsa

Mięso z:

(gatunek zwierzęcia)

Rodzaj części:

Rodzaj opakowania:

Ilość części lub opakowań:

Miesiąc i rok (lata) zamrożenia:

Waga netto:

II. Pochodzenie mięsa

Adres(-y) i weterynaryjny(-e) numer(-y) identyfikacyjny(-e) zatwierdzonej(-nych) ubojni:

.....

Adres(-y) i weterynaryjny(-e) numer(-y) identyfikacyjny(-e) zatwierdzonego(-nych) zakładu(-ów) rozbioru:

.....

¹ Świeże mięso drobiowe oznacza świeże mięso z następujących gatunków: ptactwo domowe, indyki, perliczki, kaczki, gęsi, przepiórki, gołębie, bażanty i kuropatwy, niepoddane żadnym zabiegom konserwującym. Także, mięso schłodzone i mrożone uważa się za świeże.

² Fakultatywnie.

Adres(-y) i weterynaryjny(-e) numer(-y) identyfikacyjny(-e) zatwierdzonej(-nych) chłodni składowej(-ych):.....

.....

III. Miejsce przeznaczenia mięsa

Mięso zostanie wysłane z:.....
(miejsce załadunku)

do:.....
(kraj i miejsce przeznaczenia)

następującym środkiem transportu³:.....

Nazwisko i adres wysyłającego:.....

.....

Nazwisko i adres odbiorcy:.....

.....

IV. Zaświadczenie

Ja, niżej podpisany urzędowy lekarz weterynarii zaświadczam, że opisane powyżej mięso drobiowe spełnia wymagania dyrektywy Rady 91/494/EWG z dnia 26 czerwca 1991 r. w sprawie warunków zdrowotnych zwierząt regulujących handel wewnątrzwspólnotowy oraz przywóz świeżego mięsa drobiowego z państw trzecich, oraz ponadto wymagania art. 3 ust. A pkt 1 akapit drugi tej dyrektywy, jeżeli mięso to jest przeznaczone do Państwa Członkowskiego lub regionu Państwa Członkowskiego uznanego za wolny od rzekomego pomoru drobiu.”

Sporządzono w....., dnia.....

.....

(podpis urzędowego lekarza weterynarii)

³ W odniesieniu do wagonów i ciężarówek zaznaczyć numer rejestracyjny, w odniesieniu do samolotów numer lotu, a w przypadku statków nazwę i w razie potrzeby numer kontenera.

ZAŁĄCZNIK B

Dyrektywa Rady 71/118/EWG w sprawie problemów zdrowotnych wpływających na produkcję i wprowadzanie do obrotu świeżego mięsa drobiowego

ROZDZIAŁ PIERWSZY

Przepisy ogólne

Artykuł 1

Niniejsza dyrektywa ustanawia przepisy sanitarne w odniesieniu do produkcji i wprowadzania do obrotu świeżego mięsa drobiowego.

Niniejszej dyrektywy nie stosuje się do rozbierania i składowania świeżego mięsa drobiowego w sklepach detalicznych lub w pomieszczeniach przylegających do punktów sprzedaży, gdzie rozbieranie i składowanie wykonywane jest jedynie w celu bezpośredniej sprzedaży konsumentowi. Takie czynności podlegają publicznym kontrolom zdrowotnym przewidzianym w przepisach krajowych regulujących handel detaliczny.

Artykuł 2

Do celów niniejszej dyrektywy stosuje się definicje wymienione w art. 2 lit. l)-n) oraz q)-s) dyrektywy 77/99/EWG¹⁴.

Dodatkowo mają zastosowanie następujące definicje:

1. „*mięso drobiowe*” oznacza wszystkie części nadające się do spożycia przez ludzi pochodzące z ptactwa domowego należącego do następujących gatunków: kurczęta, indyki, perliczki, kaczki, gęsi i inne ptactwo domowe;
2. „*świeże mięso drobiowe*” oznacza mięso drobiowe, łącznie z mięsem pakowanym próżniowo lub w kontrolowanych warunkach atmosferycznych, które nie zostało poddane żadnym zabiegom konserwującym innym niż schłodzenie, czy mrożenie;
3. „*tusze*” oznaczają całe korpusy drobiu określonego w pkt. 1 po wykrwawieniu, oskubaniu i wypatroszeniu; jednakże, nie jest obowiązkowe odjęcie serca, wątroby, płuc, żołądka, wola i nerek oraz części kończyn na wysokości stępu, jak również odjęcie głowy, przełyku i tchawicy;
4. „*części tuszy*” oznaczają części tuszy określonych w pkt. 3;
5. „*podroby*” oznaczają świeże mięso drobiowe inne niż tusze określone w pkt. 3, nawet jeśli są naturalnie połączone z tuszą, oraz głowę i kończyny, jeśli występują osobno z tuszą;
6. „*wnętrznosci*” oznaczają podroby znajdujące się w jamie piersiowej, brzusznej i miednicy, a w miarę potrzeby, łącznie z tchawicą, przełykiem i wolem;

¹⁴ Dz.U. nr L 26 z 31.01.1977, str. 85. Dyrektywa zaktualizowana przez dyrektywę 92/5/EWG (Dz.U. nr L 57 z 2.03.1992, str. 1) oraz ostatnio zmieniona przez dyrektywę 92/45/EWG (Dz.U. nr L 268 z 14.09.1992, str. 35).

7. „*urzędowy lekarz weterynarii*” oznacza lekarza weterynarii wyznaczonego przez właściwe władze centralne Państwa Członkowskiego;
8. „*pomocnik*” oznacza osobę urzędowo wyznaczoną przez właściwe władze zgodnie z art. 8 ust. 2 do pomocy urzędowemu lekarzowi weterynarii;
9. „*badanie przedubojowe*” oznacza badanie żywego drobiu dokonane zgodnie z załącznikiem I rozdział VI;
10. „*badanie poubojowe*” oznacza badanie drobiu ubitego w ubojni, dokonane zgodnie z załącznikiem I rozdział VIII;
11. „*środki transportu*” oznaczają przeznaczone do załadunku części w pojazdach silnikowych, pojazdach szynowych, samolotach oraz ładownie statków lub kontenery do transportu lądowego, morskiego lub powietrznego;
12. „*zakład*” oznacza zatwierdzoną ubojnię, zatwierdzony zakład rozbioru, zatwierdzoną chłodnię składową oraz zatwierdzony zakład przepakowywania lub zespół kilku takich zakładów.

ROZDZIAŁ II

Przepisy stosowane do produkcji wspólnotowej

Artykuł 3

- I. Świeże mięso drobiowe musi spełniać następujące warunki:
 - A. Tusze i podroby muszą:
 - a) pochodzić ze zwierzęcia poddanego badaniu przedubojowemu zgodnie z załącznikiem I rozdział VI, oraz uznanego w tym badaniu za nadające się do uboju w celu wprowadzenia na rynek świeżego mięsa drobiowego;
 - b) być uzyskane z zatwierdzonej ubojni poddanej samokontroli zgodnie z art. 6 ust. 2, oraz kontroli właściwych władz zgodnie z art. 8;
 - c) być przetwarzane w należytych warunkach sanitarnych zgodnie z załącznikiem I rozdział VII;
 - d) zostać poddane badaniu poubojowemu zgodnie z załącznikiem I rozdział VIII, oraz uznane za nadające się do spożycia przez ludzi zgodnie z załącznikiem I rozdział IX;
 - e) posiadać oznakowanie zdrowotne zgodnie z załącznikiem I rozdział XII pod warunkiem, że oznakowanie takie nie jest konieczne w odniesieniu do tusz przeznaczonych do rozbioru w tym samym zakładzie;
 - f) po badaniu poubojowym zostać poddane czynnościom zgodnie z załącznikiem I rozdział VII pkt 46, oraz składowane zgodnie z załącznikiem

I rozdział XIII w należytych warunkach sanitarnych;

- g) zostać odpowiednio opakowane zgodnie z załącznikiem I rozdział XIV; w przypadku stosowania powłoki ochronnej, musi ona spełniać wymagania tego rozdziału;

W razie potrzeby można podjąć decyzję o uzupełnieniu przepisów tego rozdziału zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 21, aby w szczególności uwzględnić różne formy prezentacji stosowane w handlu pod warunkiem, że są one zgodne z zasadami higieny;

- h) być transportowane zgodnie z załącznikiem I rozdział XV;

- i) w trakcie transportu powinno się do nich załączyć:

- albo dokument handlowy, który musi:
 - oprócz danych szczegółowych przewidzianych w załączniku I rozdział XII pkt 66, zawierać numer kodu pozwalający na identyfikację właściwej władzy odpowiedzialnej za kontrolę zakładu pochodzenia, oraz urzędowego lekarza weterynarii odpowiedzialnego za inspekcję sanitarną w dniu produkcji mięsa,
 - być przechowywany przez odbiorcę przez okres co najmniej roku, aby możliwe było jego okazanie na wniosek właściwego organu,
- albo też świadectwo zdrowia wymienione w załączniku VI w przypadku świeżego mięsa drobiowego określonego w art. 2, uzyskanego z ubojni znajdującej się w regionie lub na obszarze podlegającym ograniczeniom ze względów zdrowotnych, lub w przypadku świeżego mięsa drobiowego przeznaczonego do innego Państwa Członkowskiego z tranzytem przez państwo trzecie w zaplombowanych środkach transportu.

Szczegółowe zasady stosowania niniejszego punktu, w szczególności odnoszące się do przyznawania numerów kodów i zgodności jednego lub wielu wykazów właściwych władz, zostaną przyjęte zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 21.

- B. 1. Części tuszy lub mięso bez kości musi:

- a) zostać rozebrane i/lub pozbawione kości w zatwierdzonym zakładzie rozbioru i skontrolowane zgodnie z art. 6;
- b) zostać rozebrane i uzyskane zgodnie z wymaganiami załącznika I rozdział VII i pochodzić:
 - albo ze zwierząt ubitych we Wspólnocie i odpowiadających wymaganiom wymienionym w pkt. A niniejszego artykułu,

- albo z tusz ptactwa domowego przywożonych z państw trzecich zgodnie z załącznikiem I rozdział III, oraz poddanych kontrolom przewidzianym przez dyrektywę 90/675/EWG¹⁵;
 - c) zostać poddane kontroli przewidzianej w art. 8 ust. 1 lit. b) (ii);
 - d) spełniać warunki określone w pkt. A lit. c), h) i i) niniejszego artykułu;
 - e) zostać opakowane lub oznaczone zgodnie z pkt. A lit. e) i g) niniejszego artykułu, na miejscu lub w zakładach przepakowywania specjalnie zatwierdzonych przez właściwe do tego celu władze;
 - f) być składowane w należytych warunkach sanitarnych i zgodnie z załącznikiem I rozdział XIII.
2. Przy opracowywaniu przez zakłady rozbioru świeżego mięsa inne niż mięso drobiowe, musi ono odpowiadać obowiązującym normom dyrektyw 64/433/EWG¹⁶, 91/495/EWG¹⁷ i 92/45/EWG¹⁸.
- C. Świeże mięso, które zgodnie z niniejszą dyrektywą było składowane w chłodni składowej zatwierdzonej przez Państwo Członkowskie, i od tego czasu nie zostało poddane żadnym czynnościom oprócz czynności związanych ze składowaniem, musi spełniać wymagania określone w pkt. A lit. c), e), g) i h) oraz w pkt. B niniejszego artykułu, lub być świeżym mięsem drobiowym przywożonym z państw trzecich zgodnie z rozdziałem III, oraz musi zostać poddane kontroli zgodnie z dyrektywą 90/675/EWG.
- II. Państwa Członkowskie mogą odstąpić od stosowania wymagań określonych w pkt. A w przypadku, gdy rolnicy posiadający produkcję roczną niższą niż 10.000 ptaków z rodzajów określonych w art. 2 akapit drugi pkt 1, dostarczają świeże mięso drobiowe pochodzące z ich gospodarstw w niewielkich ilościach:
- bezpośrednio konsumentowi końcowemu w gospodarstwie lub na najbliższy targ tygodniowy,
 - albo sprzedawcy detalicznemu w celu bezpośredniej sprzedaży końcowemu konsumentowi pod warunkiem, że sprzedawca ten prowadzi swoją działalność w tej samej miejscowości, co producent lub w miejscowości sąsiedniej.

Państwa Członkowskie mogą określić warunki, w jakich wymienione operacje, na zasadzie odstępstwa od pkt. B, mogą stosować się do rozbierania.

Wyjątek ten nie ma zastosowania w przypadku sprzedaży obwoźnej, wysyłkowej lub

¹⁵ Dz.U. nr L 373 z 31.12.1990, str. 1. Dyrektywa zmieniona przez dyrektywę 91/496/EWG (Dz.U. nr L 268 z 24.09.1991, str. 56).

¹⁶ Dz.U. nr 121 z 29.07.1964, str. 2012/64. Dyrektywa ostatnio zmieniona przez dyrektywę 91/497/EWG (Dz.U. nr L 268 z 24.09.1991, str. 69).

¹⁷ Dz.U. nr L 268 z 24.09.1991, str. 41.

¹⁸ Dz.U. nr L 268 z 14.09.1992, str. 35.

sprzedaży na targu, jeżeli chodzi o sprzedawcę detalicznego.

Wymienione operacje muszą podlegać publicznym kontrolom zdrowotnym przewidzianym w przepisach krajowych.

- III. Ponadto, bez uszczerbku dla wspólnotowych wymagań dotyczących zdrowia zwierząt, ust. I nie stosuje się do:
- a) świeżego mięsa drobiowego przeznaczonego do innych celów niż spożycie przez ludzi;
 - b) świeżego mięsa drobiowego przeznaczonego na wystawy, do specjalnych badań lub analiz pod warunkiem, że urzędowa kontrola pozwala na zagwarantowanie, że mięso to nie będzie przeznaczone do spożycia przez ludzi i po wykonaniu specjalnych badań lub analiz zostanie zniszczone, z wyjątkiem mięsa wykorzystanego do celów analiz;
 - c) świeżego mięsa drobiowego przeznaczonego wyłącznie na zaopatrzenie organizacji międzynarodowych.

Artykuł 4

1. Państwa Członkowskie zapewnią, że w uzupełnieniu do wymagań przewidzianych w art. 3 ust. I pkt A i bez uszczerbku dla reguł wspólnotowych dotyczących wykrywania obecności pozostałości w zwierzętach i świeżym mięsie, świeże mięso drobiowe lub drób zostały poddane:

- a) badaniom na obecność pozostałości, jeśli urzędowy lekarz weterynarii podejrzewa ich obecność na podstawie wyników badań przedubojowych lub innej informacji;
- b) pobraniu próbek przewidzianemu w załączniku IV (I) dyrektywy 92/117/EWG¹⁹.

Badania przewidziane w lit. a) muszą zostać wykonane w celu poszukiwania pozostałości substancji o działaniu farmakologicznym i ich pochodnych, zgodnie z okresami oczekiwania, oraz innych substancji niebezpiecznych i szkodliwych dla zdrowia ludzi przenoszonych w mięsie drobiowym.

Badania określone w akapicie poprzednim muszą być przeprowadzone zgodnie z uznanymi naukowo i sprawdzonymi metodami, w szczególności z tymi, które są określone na poziomie wspólnotowym lub międzynarodowym.

Musi istnieć możliwość oceny wyników badań przy użyciu metod odniesienia ustalonych zgodnie z procedurą określoną w ust. 3.

W przypadku wyniku pozytywnego, urzędowy lekarz weterynarii podejmuje właściwe środki, aby uwzględnić zaistniałe zagrożenie, w szczególności, aby:

¹⁹ Dyrektywa Rady 92/117/EWG z dnia 17 grudnia 1992 r., dotycząca środków ochrony przed określonymi chorobami odzwierzęcymi i odzwierzęcymi czynnikami chorobotwórczymi u zwierząt i w produktach pochodzenia zwierzęcego, w celu zapobieżenia zakażeniom i zatruciom przenoszonym przez żywność (patrz str. 38 niniejszego Dziennika Urzędowego).

- przystąpić do wzmożonej kontroli hodowanego drobiu lub partii mięsa otrzymanego w technologicznie podobnych warunkach i mogącego stanowić takie samo zagrożenie,
 - przystąpić do kontroli innych stad z gospodarstwa pochodzenia oraz, jeśli problem się powtórzy, podjąć odpowiednie środki dotyczące gospodarstwa pochodzenia,
 - w przypadku skażenia okolicznego, podjąć środki dotyczące taśmy produkcyjnej.
2. Normy tolerancji dla substancji określonych w ust. 1, innych niż określone w dyrektywie 86/366/EWG²⁰, ustala się na podstawie procedury przewidzianej w rozporządzeniu (EWG) nr 2377/90²¹.
3. Metody odniesienia ustala się zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 21.

Zgodnie z tą samą procedurą można podjąć decyzję o rozszerzeniu badań na substancje inne niż określone w ust. 1.

4. Do czasu wejścia w życie środków wykonawczych dotyczących niniejszego artykułu, stosuje się nadal przepisy krajowe, z zastrzeżeniem przepisów ogólnych Traktatu.

Artykuł 5

1. Bez uszczerbku dla przepisów dyrektyw 91/494/EWG²², 81/602/EWG²³ i 88/146/EWG²⁴ oraz ograniczeń nałożonych przez dyrektywę 92/117/EWG, mięso drobiowe nie może być wprowadzane do obrotu w celu spożycia przez ludzi, jeśli:

- a) pochodzi z drobiu dotkniętego chorobami wymienionymi w dyrektywie 91/494/EWG;
- b) zawiera ślady pozostałości w ilościach przekraczających normy tolerancji określone zgodnie z art. 4 ust. 2, zostało poddane działaniu antybiotyków lub zawiera środki zmiękczające lub konserwujące, o ile są one dozwolone na mocy ustawodawstwa wspólnotowego, pod warunkiem że zakazane jest stosowanie środków sprzyjających retencji wody oraz partii mięsa drobiowego otrzymywanego w technologicznie podobnych warunkach i mogącego z tego powodu stanowić takie samo zagrożenie.
- c) pochodzi ze zwierząt, które okazały się dotknięte jedną z wad wymienionych w załączniku I rozdział IX pkt 53 lit. a);
- d) zostało zgłoszone jako nienadające się do spożycia przez ludzi zgodnie z załącznikiem I rozdział IX pkt 53 lit. b) i pkt 54.

2. Do czasu wejścia w życie przepisów wspólnotowych, niniejsza dyrektywa nie ma wpływu na przepisy Państw Członkowskich dotyczące obróbki mięsa drobiowego za pomocą

²⁰ Dz.U. nr L 221 z 7.08.1986, str. 43.

²¹ Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2377/90 z dnia 26 czerwca 1990 r. ustanawiające wspólnotową procedurę dla określania maksymalnego limitu pozostałości weterynaryjnych produktów leczniczych w środkach spożywczych pochodzenia zwierzęcego (Dz.U. nr L 224 z 18.08.1990, str. 1). Rozporządzenie ostatnio zmienione przez rozporządzenie Komisji (EWG) nr 675/92 (Dz.U. nr L 73 z 19.03.1992, str. 8).

²² Dz.U. nr L 268 z 24.09.1991, str. 35.

²³ Dz.U. nr L 222 z 7.08.1981, str. 32. Dyrektywa zmieniona przez dyrektywę 85/358/EWG (Dz.U. nr L 191 z 23.07.1985, str. 46).

²⁴ Dz.U. nr L 70 z 16.03.1988, str. 16.

promieniowania jonizującego i ultrafioletowego. Wszelki handel produktami poddanymi tego rodzaju zabiegom podlega art. 5 ust. 2 dyrektywy 89/662/EWG. W tym celu Państwo Członkowskie pochodzenia, które stosuje taką obróbkę, nie wysyła produktów poddanych takim zabiegom do Państwa Członkowskiego, którego ustawodawstwo zabrania takiej obróbki na swoim terytorium, oraz które poinformowało o takim zakazie Komisję i inne Państwa Członkowskie w ramach Stałego Komitetu Weterynaryjnego.

Artykuł 6

1. Każde Państwo Członkowskie sporządza wykaz zatwierdzonych zakładów innych niż określone w art. 7, przy czym każdy z nich posiada weterynaryjny numer identyfikacyjny. Przekazuje ono ten wykaz pozostałym Państwom Członkowskim i Komisji.

Zakładowi przetwarzającemu lub przepakowującemu produkty uzyskane z surowców objętych jedną z dyrektyw określonych w art. 2 lit. d) dyrektywy 77/99/EWG, można przyznać jeden numer identyfikacyjny.

Właściwe władze nie zatwierdzą zakładu, jeśli nie mają gwarancji, że spełnia on przepisy niniejszej dyrektywy.

W przypadku stwierdzenia niedostatecznej higieny oraz jeżeli środki przewidziane w załączniku I rozdział VIII pkt 51 akapit drugi okazały się niewystarczające, w celu zaradzenia tej sytuacji, właściwe władze krajowe tymczasowo zawieszają zatwierdzenie.

Jeśli kierownik zakładu, właściciel lub jego przedstawiciel nie zaradzą stwierdzonym brakom w terminie wyznaczonym przez właściwe władze krajowe, wycofują one zatwierdzenie.

Dane Państwo Członkowskie uwzględnia wnioski z każdej dokonanej kontroli zgodnie z art. 10. Pozostałe Państwa Członkowskie i Komisja są informowane o wycofaniu zatwierdzenia.

2. Kierownik zakładu, właściciel lub jego przedstawiciel musi przeprowadzać regularne kontrole higieny ogólnej w odniesieniu do warunków produkcji w swoim zakładzie, między innymi poprzez kontrolę mikrobiologiczną.

Kontrole muszą obejmować narzędzia, urządzenia i maszyny na wszystkich etapach produkcji, oraz w miarę potrzeby produkty.

Kierownik zakładu, właściciel lub jego przedstawiciel muszą być w stanie, na wniosek właściwych władz, poinformować urzędowego lekarza weterynarii lub biegłych lekarzy weterynarii Komisji o rodzaju, częstotliwości i wynikach dokonanych kontroli, w miarę potrzeby wraz z nazwą laboratorium kontrolującego.

Rodzaj kontroli, ich częstotliwość oraz metody pobierania próbek i badań bakteriologicznych zostaną określone zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 21.

3. Kierownik zakładu, właściciel lub jego przedstawiciel musi wprowadzić program szkolenia personelu, umożliwiający pracownikom spełnienie warunków higieny w zakresie produkcji, dostosowanych do struktury produkcji.

Urzędowy lekarz weterynarii odpowiedzialny za zakład musi być zaangażowany w

planowanie i realizację tego programu.

4. Kierownik zakładu rozbioru lub przepakowywania, właściciel lub jego przedstawiciel musi prowadzić rejestr przychodzącego i wychodzącego z zakładu świeżego mięsa drobiowego, określający rodzaj otrzymanego mięsa drobiowego.

5. Inspekcja i kontrola zakładu dokonywana jest na odpowiedzialność urzędowego lekarza weterynarii, któremu może towarzyszyć w wykonywaniu zadań czysto technicznych personel pomocniczy zgodnie z art. 8 ust. 2. Urzędowy lekarz weterynarii musi mieć w każdej chwili wolny dostęp do wszystkich części zakładu w celu zapewnienia, że przepisy niniejszej dyrektywy są przestrzegane.

Urzędowy lekarz weterynarii musi przeprowadzać regularne analizy wyników kontroli przewidzianych w ust. 2. Może on, na podstawie tych analiz, przeprowadzać uzupełniające badania mikrobiologiczne na wszystkich etapach produkcji lub na produktach.

Wyniki tych analiz są umieszczone w sprawozdaniu, o którego wnioskach lub zaleceniach informowany jest kierownik zakładu, właściciel lub jego przedstawiciel, który czuwa nad usunięciem stwierdzonych braków w celu poprawy warunków higieny.

Artykuł 7

A. Zgodnie z załącznikiem II Państwa Członkowskie mogą zwolnić ubojnie przerabiające mniej niż 150.000 ptaków rocznie, z wymagań strukturalnych lub infrastrukturalnych określonych w załączniku I, pod warunkiem że spełniają one następujące wymagania:

1. dane zakłady muszą podlegać specjalnej rejestracji weterynaryjnej i posiadać specjalny numer identyfikacyjny związany z lokalną jednostką kontrolną.

Aby uzyskać zatwierdzenie właściwego organu krajowego:

- a) zakład musi spełniać warunki zatwierdzenia ustanowione w załączniku II;
- b) kierownik ubojni, właściciel lub jego przedstawiciel musi prowadzić rejestr:
 - zwierząt przychodzących i produktów uboju wychodzących z zakładu,
 - przeprowadzonych kontroli,
 - wyników tych kontroli.

Dane te muszą być przekazywane właściwym władzom na ich wniosek.

- c) ubojnia musi zawiadomić służby weterynaryjne o czasie uboju, o ilości i pochodzeniu zwierząt, oraz przekazać im kopię świadectwa sanitarnego wymienionego w załączniku IV;
- d) urzędowy lekarz weterynarii lub pomocnik musi być obecny w chwili patroszenia, w celu zapewnienia przestrzegania zasad higieny ustanowionych w załączniku I rozdział VII i VIII.

W przypadku gdy urzędowy lekarz weterynarii lub pomocnik nie może być obecny w chwili uboju, mięso może opuścić zakład dopiero po badaniu poubojowym przeprowadzonym w dniu uboju zgodnie z art. 8 ust. 2, z wyjątkiem mięsa określonego w załączniku I rozdział VIII pkt 49;

- e) właściwe władze muszą monitorować obieg dystrybucji mięsa pochodzącego z zakładu, właściwe oznakowanie produktów zgłoszonych jako nienadające się do spożycia przez ludzi, oraz ich późniejsze przeznaczenie i użytkowanie.

Państwa Członkowskie sporządzają wykaz zakładów korzystających z tych odstępstw i przekazują ten wykaz oraz późniejsze jego zmiany Komisji;

- f) właściwe władze muszą zapewnić, że świeże mięso pochodzące z zakładów określonych w lit. e), jest znakowane pieczęciami lub etykietami zatwierdzonymi w tym celu zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 21 oraz zawierającymi informację o okręgu administracyjnym jednostki zdrowotnej, której podlega zakład;

- 2. właściwe władze mogą udzielić odstępstwa zgodnie z załącznikiem II, w odniesieniu do zakładów rozbioru, które nie znajdują się w zatwierdzonym zakładzie i są zatwierdzone zgodnie z art. 4 ust. 2 dyrektywy 64/433/EWG, pod warunkiem, że zakład rozbioru nie przetwarza więcej niż trzy tony tygodniowo, z zastrzeżeniem zgodności z wymaganiami dotyczącymi temperatury ustanowionymi w załączniku I rozdział VIII pkt 49.

Przepisy załącznika I rozdział VIII i X oraz XI pkt 64 nie stosują się do czynności składowania i rozbioru w zakładach określonych w akapicie pierwszym.

- 3. Mięso uznane za zgodne z wymaganiami higieny i inspekcji sanitarnej przewidzianymi w niniejszej dyrektywie, musi posiadać pieczęć z okręgiem administracyjnym jednostki zdrowotnej odpowiedzialnej za zakład pochodzenia. Wzór pieczęci ustala się zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 21;
- 4. mięso musi być:
 - (i) przeznaczone na rynek lokalny do sprzedaży bezpośredniej, w stanie świeżym lub po przetworzeniu, dla sprzedawców detalicznych lub konsumenta bez wcześniejszego paczkowania lub przepakowywania;
 - (ii) przetransportowane z zakładu do odbiorcy z zachowaniem warunków higieny.

B Biegli lekarze weterynarii Komisji mogą, we współpracy w właściwych organami krajowymi, w zakresie koniecznym do jednolitego stosowania niniejszego artykułu, przeprowadzać kontrole na miejscu na reprezentatywnej liczbie zakładów korzystających z warunków ustanowionych w niniejszym artykule.

C. Państwa Członkowskie mogą odstąpić od wymagań strukturalnych przewidzianych w rozdziale I, w odniesieniu do chłodni składowych o niewielkiej wydajności, w których składowane jest jedynie mięso opakowane.

- D. Szczegółowe zasady w celu wykonania niniejszego artykułu zostaną przyjęte zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 21.
- E. Na podstawie sprawozdania Komisji, Rada dokona do dnia 1 stycznia 1998 r. przeglądu przepisów niniejszego artykułu.

Artykuł 8

- 1. Państwa Członkowskie zapewniają, że:
 - a) wszystkie gospodarstwa dostarczające drób z gatunków określonych w art. 2 akapit drugi pkt 1, są objęte kontrolą weterynaryjną;
 - b) jest zagwarantowane, że:
 - (i) w ubojniach zatwierdzonych zgodnie z art. 6, obecny jest przynajmniej jeden urzędowy lekarz weterynarii podczas badania poubojowego;
 - (ii) w zakładach rozbioru zatwierdzonych zgodnie z art. 6, członek zespołu inspekcyjnego określony w ust. 2 akapit trzeci, jest obecny przynajmniej raz dziennie w trakcie obróbki mięsa, w celu kontroli higieny ogólnej zakładu i rejestru przychodzącego i wychodzącego świeżego mięsa;
 - (iii) w chłodniach składowych członek zespołu inspekcyjnego określony w ust. 2 akapit trzeci, jest obecny okresowo.
- 2. Urzędowemu lekarzowi weterynarii mogą towarzyszyć podlegający mu pomocnicy w wykonywaniu następujących czynności:
 - a) jeśli spełniają warunki przewidziane w załączniku III pkt. 3 lit. a), przy zbieraniu informacji niezbędnych do oceny stanu zdrowia stada pochodzenia, zgodnie z załącznikiem I rozdział VI, które urzędowy lekarz weterynarii wykorzystuje w celu sporządzenia diagnozy;
 - b) jeśli spełniają warunki przewidziane w załączniku III pkt. 3 lit. b):
 - (i) kontrolowaniu przestrzegania warunków higieny przewidzianych w załączniku I rozdział I, V, VII i X oraz w załączniku II, jak również warunków przewidzianych w załączniku I pkt 47;
 - (ii) stwierdzeniu, że w trakcie badania poubojowego nie występują przypadki określone w załączniku I rozdział IX pkt 53;
 - (iii) przeprowadzaniu inspekcji przewidzianej w załączniku I rozdział VIII pkt 47 akapit drugi lit. a) i b), w szczególności ocenę jakości tusz i skrawków, pod warunkiem, że urzędowy lekarz weterynarii jest w stanie sprawować nadzór nad miejscem pracy pomocników na miejscu;
 - (iv) nadzorowaniu oznakowania zdrowotnego przewidzianego w załączniku I rozdział XII pkt 67;

- (v) przeprowadzaniu kontroli zdrowotnej rozebranego i składowanego mięsa;
- (vi) monitorowania pojazdów lub kontenerów transportowych oraz warunków załadunku przewidzianych w załączniku I rozdział XV.

Jedynie osoby spełniające wymagania wymienione w załączniku III mogą zostać wyznaczone na pomocników, w wyniku testu zorganizowanego przez właściwe władze centralne Państwa Członkowskiego lub przez władze wyznaczone przez te władze centralne.

W celu wykonywania wymienionych zadań pomocniczych, pomocnicy muszą wchodzić w skład zespołów inspekcyjnych podlegających kontroli i odpowiedzialności urzędowego lekarza weterynarii. Muszą być oni niezależni od danego zakładu. Właściwe władze danego Państwa Członkowskiego ustalają dla każdego zakładu skład zespołu inspekcyjnego, w sposób pozwalający urzędowemu lekarzowi weterynarii na nadzorowanie wyżej wymienionych czynności.

Szczegółowe zasady dotyczące pomocy określonej w niniejszym artykule są, w niezbędnym zakresie, ustalane zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 21.

3. Właściwe władze mogą zezwolić na to, aby personel przedsiębiorstwa, który do dnia 1 października 1993 r. został przeszkolony przez urzędowego lekarza weterynarii w ramach specjalnego szkolenia, którego ogólne kryteria określone są zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 21, mógł wykonywać pod bezpośrednim nadzorem urzędowego lekarza weterynarii czynności przewidziane w załączniku I rozdział VIII pkt 47 akapit drugi lit. a) i b).

Artykuł 9

Państwa Członkowskie powierzają służbom lub organowi centralnemu zadanie zbierania i wykorzystywania wyników badań przedubojowych i poubojowych, przeprowadzanych przez urzędowego lekarza weterynarii i odnoszących się do diagnozowania chorób przenoszonych na ludzi.

W przypadku rozpoznania takiej choroby, wyniki konkretnych przypadków są jak najszybciej przekazywane właściwym organom weterynaryjnym odpowiedzialnym za nadzór stada, z którego pochodzą zwierzęta.

Państwa Członkowskie przedkładają Komisji informacje dotyczące niektórych chorób, w szczególności w przypadku stwierdzenia chorób przenoszonych na ludzi.

Komisja przyjmuje szczegółowe zasady w celu wykonania niniejszego artykułu zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 21, w szczególności w odniesieniu do:

- częstotliwości przekazywania informacji Komisji,
- rodzaju informacji,
- choroby, której dotyczy zbieranie informacji,
- procedur zbierania i wykorzystywania informacji.

Artykuł 10

1. Biegli lekarze weterynarii z Komisji mogą, w zakresie, w jakim jest to konieczne do jednolitego stosowania niniejszej dyrektywy oraz we współpracy z właściwymi władzami krajowymi, przeprowadzać kontrole na miejscu. W tym celu mogą sprawdzać poprzez kontrolę reprezentatywnej ilości zakładów, czy właściwe władze kontrolują zatwierdzone zakłady w zakresie przestrzegania przepisów niniejszej dyrektywy. Komisja informuje Państwa Członkowskie o wynikach przeprowadzonych kontroli.

Państwo Członkowskie, na którego terytorium przeprowadzana jest kontrola, udziela wszelkiej koniecznej pomocy biegłym w wykonywaniu ich obowiązków.

Ogólne przepisy w celu wykonania niniejszego artykułu zostaną przyjęte zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 21.

Komisja po uzyskaniu opinii Państw Członkowskich w ramach Stałego Komitetu Weterynaryjnego, sporządzi zalecenie dotyczące zasad, jakich należy przestrzegać w czasie przeprowadzania kontroli przewidzianych w niniejszym ustępie.

2. Na podstawie sprawozdania Komisji wraz z ewentualnymi wnioskami, Rada dokona do dnia 1 stycznia 1995 r. przeglądu przepisów niniejszego artykułu.

Artykuł 11

Na zasadzie odstępstwa od wymagań art. 3 ust. I pkt A lit. a), Państwa Członkowskie mogą zezwolić, aby drób przeznaczony do produkcji wątróbek był ogłuszany, wykrwawiany i oskubany w gospodarstwie rolnym prowadzącym tucz, pod warunkiem, że operacje te przeprowadzane są w osobnych pomieszczeniach, spełniających wymagania przewidziane w załączniku I rozdział II pkt 14 lit. b), oraz zgodnie z załącznikiem I rozdział XV, tusze niepatroszone zostały niezwłocznie przetransportowane do zatwierdzonego zakładu rozbioru z osobnym pomieszczeniem określonym w załączniku I rozdział III pkt 15 lit. b) tiret drugie (ii), bądź tusze muszą zostać wypatroszone w ciągu dwudziestu czterech godzin pod nadzorem urzędowego lekarza weterynarii.

Artykuł 12

1. Państwa Członkowskie mogą zezwolić na stosowanie chłodzenia świeżego mięsa drobiowego poprzez zanurzenie w wodzie, o ile zostanie ono wykonane zgodnie z warunkami określonymi w załączniku I rozdział VII pkt 42 i 43. Świeże mięso schłodzone uzyskane tą metodą może być wprowadzane do obrotu albo schłodzone albo mrożone.

2. Państwa Członkowskie, w których metoda ta jest stosowana, muszą o tym jak najszybciej poinformować Komisję i pozostałe Państwa Członkowskie, w każdym przypadku przed dniem 1 stycznia 1994 r.

3. Państwa Członkowskie nie mogą sprzeciwić się wprowadzeniu na ich terytorium świeżego mięsa drobiowego schłodzonego zgodnie z załącznikiem I rozdział VII pkt 42 i 43, jeśli stosowanie metody chłodzenia jest zaznaczone w dokumencie towarzyszącym, określonym w art. 3 ust. I pkt A lit. i), pod warunkiem, że:

a) mięso drobiowe zostało zamrożone po schłodzeniu bez niepotrzebnej zwłoki,

- b) albo schłodzone mięso drobiowe otrzymywane jest w tych samych warunkach na ich terytorium.

Artykuł 13

Zasady ustanowione w dyrektywie 89/662/EWG²⁵ stosuje się w szczególności do kontroli pochodzenia, organizacji kontroli, które są przeprowadzane przez Państwo Członkowskie przeznaczenia oraz do następstw tych kontroli, jak również do środków ochronnych, które należy wprowadzić w życie.

ROZDZIAŁ III

Przepisy stosowane do przywozu do Wspólnoty

Artykuł 14

- A. Warunki stosowane w odniesieniu do wprowadzania na rynek świeżego mięsa drobiowego przywożonego z państw trzecich muszą być, na mocy procedury przewidzianej w art. 21, przynajmniej równoważne z warunkami przewidzianymi w odniesieniu do wprowadzania na rynek świeżego mięsa drobiowego uzyskanego zgodnie z art. 3-6 i 8-13.
- B. W celu jednolitego stosowania ust. A, stosuje się następujące punkty:
1. Przedmiotem przywozu do Wspólnoty może być jedynie świeże mięso drobiowe:
 - a) pochodzące z państw trzecich lub części państw trzecich wymienionych zgodnie z art. 9 ust. 1 i 2 dyrektywy 91/494/EWG, oraz spełniające wymagania niniejszej dyrektywy;
 - b) pochodzące z zakładów, wobec których właściwe władze państwa trzeciego dostarczyły Komisji gwarancji, że zakłady te spełniają wymagania niniejszej dyrektywy;
 - c) posiadające świadectwo określone w art. 12 dyrektywy 91/494/EWG, uzupełnione zaświadczeniem, że mięso to spełnia wymagania rozdziału II i wszelkie warunki dodatkowe, lub daje równoważne gwarancje określone w ust. 2 lit. b) niniejszego ustępu. Jeśli jest to konieczne, treść tego zaświadczenia formułowana jest na podstawie procedury przewidzianej w art. 21.
 2. Zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 21 ustala się, co następuje:
 - a) wspólnotowy wykaz zakładów spełniających wymagania określone w lit. b). Do czasu sporządzenia tego wykazu Państwa Członkowskie mają prawo utrzymać kontrole przewidziane w art. 11 ust. 2 dyrektywy 90/675/EWG, oraz krajowe świadectwo zdrowia wymagane w stosunku do zakładów,

²⁵ Dz.U. nr L 395 z 30.12.1989, str. 13. Dyrektywa ostatnio zmieniona przez dyrektywę 90/654/EWG (Dz.U. nr L 353 z 17.12.1990, str. 48).

które podlegały zatwierdzeniu krajowemu;

- b) warunki specjalne i równoważne gwarancje w odniesieniu do wymagań niniejszej dyrektywy, inne niż te które pozwalają na wyłączenie mięsa ze spożycia przez ludzi, zgodnie z art. 3 ust. 1 pkt. A lit. d), oraz te ustanowione w załączniku I rozdział VI rozdział VII pkt 42 i 43 oraz rozdział VIII. Takie warunki i gwarancje nie mogą być mniej rygorystyczne niż te ustanowione w art. 3-6 i 8-13.
3. Biegli z Komisji i Państw Członkowskich przeprowadzają kontrole na miejscu w celu sprawdzenia, czy:
- a) gwarancje oferowane przez państwa trzecie w odniesieniu do warunków produkcji i wprowadzania do obrotu można uznać za równoważne z tymi, które są stosowane we Wspólnocie;
 - b) spełnione zostały warunki wynikające z ust. 1 i 2.

Biegli z Państw Członkowskich odpowiedzialni za przeprowadzenie tych kontroli, wyznaczani są przez Komisję działając na wniosek Państw Członkowskich.

Kontrole te są przeprowadzane w imieniu Wspólnoty, która pokrywa koszty z nimi związane. Ich częstotliwość i procedury określone są zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 21.

4. Do czasu zorganizowania kontroli określonych w ust. 3, nadal stosuje się przepisy krajowe w zakresie kontroli w państwach trzecich, z zastrzeżeniem powiadomienia poprzez Stały Komitet Weterynaryjny o przypadkach nieprzestrzegania zasad higieny stwierdzonych podczas tych kontroli.

Artykuł 15

Wykaz przewidziany w art. 14 ust. B pkt 2 mogą obejmować tylko te państwa trzecie lub ich części:

- a) z których przywóz nie został zabroniony zgodnie z art. 9-12 dyrektywy 91/494/EWG;
- b) które ze względu na swoje ustawodawstwo i organizację służb weterynaryjnych i kontrolnych, uprawnienia tych służb i nadzór jakiemu podlegają, zostały uznane za zdolne do udzielenia gwarancji wprowadzenia w życie swoich obowiązujących przepisów zgodnie z art. 3 ust. 2 dyrektywy 72/462/EWG²⁶ lub art. 9 ust. 2 dyrektywy 91/494/EWG, lub
- c) których służby weterynaryjne mogą zagwarantować przestrzeganie wymagań zdrowotnych co najmniej równoważnych z tymi, które są ustanowione w rozdziale II.

Artykuł 16

²⁶ Dz.U. nr L 302 z 31.12.1972, str. 28. Dyrektywa ostatnio zmieniona przez dyrektywę 91/688/EWG (Dz.U. nr L 377 z 31.12.1991, str. 18).

1. Państwa Członkowskie zapewnią, że świeże mięso drobiowe podlega przywozowi do Wspólnoty, jedynie, jeśli:

- posiada świadectwa przewidziane w art. 14 ust. B pkt 1 lit. c),
- spełnia warunki kontroli przewidzianych przez dyrektywę 90/675/EWG.

2. Do czasu ustalenia szczegółowych zasad w celu wykonania niniejszego rozdziału:

- nadal obowiązują przepisy krajowe stosowane do przywozu z państw trzecich, w odniesieniu do których nie przyjęto takich wymagań na poziomie wspólnotowym, pod warunkiem że nie są one bardziej korzystne od przepisów ustanowionych w art. 14 ust. B pkt 2 lit. b),
- przywóz musi odbywać się w warunkach ustanowionych w art. 11 ust. 2 dyrektywy 90/675/EWG.

Artykuł 17

Zasady i przepisy ustanowione w dyrektywie 90/675/EWG stosuje się w szczególności w odniesieniu do organizacji kontroli i następstw tych kontroli, które mają przeprowadzić Państwa Członkowskie, oraz do środków ochrony, które należy wprowadzić.

Do czasu wprowadzenia w życie decyzji przewidzianych w art. 8 ust. 3 dyrektywy 90/675/EWG, przywóz musi odbywać się zgodnie z art. 11 ust. 2 tej dyrektywy.

ROZDZIAŁ IV

Przepisy końcowe

Artykuł 18

1. Przepisów załączników nie stosuje się do zakładów mieszczących się na niektórych wyspach Republiki Greckiej, gdzie produkcja tych zakładów przeznaczona jest wyłącznie do spożycia lokalnego.

2. Uzgodnienia dotyczące stosowania ust. 1 przyjmuje się na podstawie procedury przewidzianej w art. 21. Na mocy tej samej procedury można podjąć decyzję o zmianie przepisów tego ustępu, w celu stopniowego rozszerzania norm wspólnotowych na wszystkie zakłady znajdujące się na wyspach określonych w tym ustępie.

Artykuł 19

Załączniki zmieniane są przez Radę, która stanowi większością kwalifikowaną na wniosek Komisji, w szczególności w celu dostosowania ich do postępu naukowo - technicznego.

Artykuł 20

Zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 21 mogą zostać przyjęte:

- specjalne warunki zatwierdzania zakładów znajdujących się na rynkach hurtowych,

- zasady oznakowania produktów pochodzących z zakładów przepakowywania oraz procedury kontroli pozwalające na powrót surowca do zakładu pochodzenia.

Artykuł 21

1. W przypadkach, gdy ma być stosowana procedura ustanowiona w niniejszym artykule, przewodniczący niezwłocznie przedstawia dane zagadnienie na forum Stałego Komitetu Weterynaryjnego (zwanego dalej „Komitetem”), ustanowionego decyzją 68/361/ EWG²⁷, czyniąc to albo z własnej inicjatywy, albo na wniosek Państwa Członkowskiego.

2. Przedstawiciel Komisji przedkłada Komitetowi projekt środków, które należy podjąć. Komitet wydaje opinię na temat projektu w terminie, który przewodniczący może wyznaczyć stosownie do pilności sprawy. Opinia wydawana jest większością przewidzianą w art. 148 ust. 2 Traktatu w przypadku decyzji, które Rada powinna podjąć na wniosek Komisji. Głosy przedstawicieli Państw Członkowskich są wazone w ramach Komitetu w sposób określony w tym artykule. Przewodniczący nie ubierze udziału w głosowaniu.

3. a) Komisja przyjmuje przewidziane środki i niezwłocznie wprowadza je w życie, jeśli są one zgodne z opinią Komitetu.
- b) Jeśli przewidziane środki nie są zgodne z opinią Komitetu, lub w przypadku braku jego opinii, Komisja bezzwłocznie przedkłada Radzie wniosek dotyczący środków, jakie należy podjąć. Rada stanowi kwalifikowaną większością głosów.

Jeżeli w ciągu trzech miesięcy od chwili przedłożenia sprawy Radzie, nie podejmie ona działania, Komisja przyjmuje proponowane środki, chyba, że Rada odrzuci te środki zwykłą większością głosów.

Artykuł 22

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do Państw Członkowskich.

²⁷ Dz.U. nr L 255 z 18.10.1968, str. 23.

ZAŁĄCZNIK I

ROZDZIAŁ I

OGÓLNE WARUNKI ZATWIERDZANIA ZAKŁADÓW

Zakłady muszą posiadać przynajmniej:

1. w pomieszczeniach, w których mięso jest produkowane, obrabiane lub składowane oraz w miejscach i na korytarzach, przez które mięso jest transportowane:

a) wodoodporną posadzkę, łatwą do mycia i dezynfekcji, odporną na butwienie i ułożoną w sposób ułatwiający odprowadzanie wody; woda musi być odprowadzana w kierunku kanałów ściekowych wyposażonych w kraty i syfony zapobiegające wydostawaniu się zapachów. Jednakże:

- w pomieszczeniach określonych w rozdziale II pkt 14 lit. e), w rozdziale III pkt 15 lit. a) i w rozdziale IV pkt 16 lit. a), odprowadzenie wody w kierunku kanałów ściekowych wyposażonych w kraty i syfony nie jest wymagane, a w pomieszczeniach określonych w pkt. 16 lit. a), wystarczające jest urządzenie umożliwiające łatwe odprowadzenie wody,

- w pomieszczeniach określonych w rozdziale IV pkt 17 lit. a), w których składowane jest jedynie mięso zapakowane lub opakowane oraz w strefach i korytarzach, którymi transportowane jest świeże mięso, wystarczająca jest wodoodporna i odporna na butwienie posadzka;

b) gładkie ściany, odporne i nieprzepuszczalne, pokryte warstwą zmywalną i jasną do wysokości przynajmniej dwóch metrów; w pomieszczeniach chłodniczych i magazynowych przynajmniej do wysokości składowania. Linia zetknięcia ścian i podłogi musi być zaokrąglona lub zaopatrzona w podobne wykończenie, z wyjątkiem pomieszczeń określonych w rozdziale IV pkt 17 lit. a).

Jednakże zastosowanie ścian drewnianych w pomieszczeniach określonych w rozdziale IV pkt 17, wybudowanych przed dniem 1 stycznia 1994 r., nie stanowi podstawy do wycofania zatwierdzenia;

c) drzwi wykonane z trwałego, odpornego na korozję materiału lub, w przypadku drzwi drewnianych, pokryte gładką i nieprzepuszczalną powłoką na całej powierzchni;

d) odporne na korozję i bezwonne materiały izolacyjne;

e) urządzenia wentylacyjne i urządzenia wyciągowe do pary;

f) odpowiednie naturalne lub sztuczne oświetlenie, nie powodujące zniekształcania kolorów;

g) czysty i łatwy do utrzymania w czystości sufit; w innym wypadku, warunki te

musi spełniać wewnętrzna powierzchnia pokrycia dachu;

2. a) jak najbliżej stanowisk pracy, wystarczającą liczbą urządzeń służących do mycia i dezynfekcji rąk oraz do mycia urządzeń ciepłą wodą. Krany nie mogą być uruchamiane ręką lub ramieniem.

Urządzenia do mycia rąk muszą być wyposażone w ciepłą i zimną bieżącą wodę lub wodę zmieszaną do odpowiedniej temperatury, środki czyszczące i dezynfekujące oraz środki higieny przeznaczone do suszenia rąk;

- b) urządzenia do odkażania narzędzi gorącą wodą o temperaturze minimalnej 82 °C;
 3. urządzenia do ochrony przed szkodnikami, takimi jak owady i gryzonie;
 4. a) narzędzia i urządzenia do pracy takie jak: wyposażenie automatyczne do obróbki mięsa, stoły do rozbioru, stoły ze zdejmowanymi blatami do rozbioru, pojemniki, taśmy transportowe i piły wykonane z materiałów odpornych na korozję, niezdolnych do skażenia mięsa, łatwe do mycia i dezynfekowania. Powierzchnie stykające się lub mogące mieć kontakt z mięsem, łącznie ze spawami i spojeniami, muszą być gładkie. Zabronione jest używanie drewna, z wyjątkiem pomieszczeń, w których znajduje się jedynie świeże mięso drobiowe zapakowane w higieniczny sposób;
 - b) sprzęt i wyposażenie odporne na korozję i spełniające wymagania dotyczące higieny w odniesieniu do:
 - obróbki mięsa,
 - składowania pojemników na mięso tak, aby zapobiec bezpośredniemu zetknięciu się mięsa lub pojemników z podłogą lub ścianami;
 - c) wyposażenie do higienicznej obróbki i ochrony mięsa w czasie załadunku i wyładunku, łącznie z odpowiednio zaprojektowanymi i wyposażonymi miejscami przyjmowania i rozładunku mięsa;
 - d) specjalne wodoszczelne pojemniki nierdzewne, zaopatrzone w pokrywę i system zamykania uniemożliwiający dostęp do nich osobom nieuprawnionym, przeznaczone dla mięsa nienadającego się do spożycia przez ludzi, lub zamykane na klucz pomieszczenie przeznaczone dla tego mięsa, jeśli jego ilość czyni to koniecznym, lub jeśli nie jest ono usuwane lub niszczone pod koniec każdego dnia roboczego; jeśli mięso jest odprowadzane specjalnymi rynnami, muszą być one zbudowane i zainstalowane tak, aby uniknąć jakiegokolwiek ryzyka zakażenia świeżego mięsa drobiowego;
 - e) pomieszczenie do higienicznego składowania materiałów, do pakowania i opakowywania, jeśli czynności te odbywają się w zakładzie;
5. sprzęt chłodniczy pozwalający na utrzymanie wewnętrznej temperatury mięsa na poziomach wymaganych przez niniejszą dyrektywę. Sprzęt ten musi posiadać system odpływowy umożliwiający odprowadzanie skroplonej wody w sposób niestwarzający żadnej możliwości skażenia świeżego mięsa drobiowego;

6. instalacje pod ciśnieniem pozwalające na zaopatrzenie w wodę pitną w rozumieniu dyrektywy 80/778/EWG²⁸. Instalacje przeznaczone do wody niezdatnej do picia muszą wyraźnie różnić się od instalacji wody pitnej.
7. instalacje dostarczające wystarczającą ilość ciepłej wody pitnej w rozumieniu dyrektywy 80/778/EWG;
8. instalacje odprowadzające odpady płynne i stałe spełniające wymagania dotyczące higieny;
9. wystarczająco wyposażone pomieszczenie zamykane na klucz do wyłącznej dyspozycji służb weterynaryjnych, lub odpowiednie wyposażenie w magazynach określonych w rozdziale IV i zakładach przepakowywania;
10. wyposażenie pozwalające w każdej chwili na skuteczne przeprowadzenie inspekcji weterynaryjnej przewidzianej w niniejszej dyrektywie;
11. odpowiednią liczbę szatni wyposażonych w gładkie, wodoodporne i zmywalne ściany i podłogi, z umywalkami, natryskami i toaletami ze spuszczaną wodą, wyposażonych w taki sposób, aby zabezpieczyć czyste części budynku przed skażeniem;

Drzwi toalety nie mogą otwierać się bezpośrednio do pomieszczeń roboczych. Natryski nie są konieczne w przypadku chłodni składowych służących jedynie do przyjmowania i składowania świeżego mięsa zapakowanego w sposób higieniczny. Umywalki muszą być zaopatrywane w bieżącą wodę zimną i ciepłą lub zmieszaną do odpowiedniej temperatury, w środki do czyszczenia i dezynfekcji rąk oraz w środki higieniczne do suszenia rąk. Krany nie mogą być uruchamiane ręką lub ramieniem. Wystarczająca ilość takich umywalk musi znajdować się w pobliżu toalet;

12. odpowiednie miejsce i wyposażenie do mycia i dezynfekcji środków transportu mięsa, z wyjątkiem chłodni składowych przeznaczonych jedynie do przyjmowania i składowania świeżego mięsa zapakowanego w sposób higieniczny. Ubojnie muszą posiadać osobne miejsce i wyposażenie do mycia i dezynfekcji środków transportu i klatek stosowanych dla drobiu przeznaczonego do uboju. Jednakże posiadanie takich miejsc i wyposażenia nie jest obowiązkowe, jeśli przepisy nakazują mycie i dezynfekcję środków transportu i klatek w miejscach urzędowo zatwierdzonych;
13. pomieszczenie lub bezpieczne miejsce do składowania detergentów, środków dezynfekujących oraz podobnych substancji.

ROZDZIAŁ II

SPECJALNE WARUNKI ZATWIERDZANIA UBOJNI DROBIU

14. W uzupełnieniu do ogólnych wymagań, ubojnie muszą posiadać przynajmniej:
 - a) wystarczająco duże i łatwe do mycia i dezynfekowania pomieszczenie lub zakrytą

²⁸ Dz.U. nr L 229 z 30.08.1980, str. 11. Dyrektywa ostatnio zmieniona przez dyrektywę 91/692/EWG (Dz.U. nr L 377 z 31.12.1991, str. 48).

przestrzeń, aby przeprowadzić badanie przedubojowe przewidziane w rozdziale VI pkt 28 akapit drugi i przyjąć ptaki określone w art. 2 akapit drugi pkt 1 niniejszej dyrektywy;

- b) pomieszczenie do uboju wystarczająco duże, aby ogłuszanie i wykrwawianie z jednej strony oraz skubanie i sparzanie z drugiej strony, były wykonywane w oddzielnych miejscach. Wszelkie połączenie między pomieszczeniem uboju a pomieszczeniem określonym w lit. a), inne niż niewielki otwór przeznaczony do przesyłania drobiu do uboju, musi być zaopatrzone w automatycznie zamykane drzwi;
- c) pomieszczenie do patroszenia i przygotowywania wystarczająco duże, aby patroszenie było wykonywane na stanowisku wystarczająco oddalonym od innych stanowisk pracy lub od nich oddzielonym ścianą działową, tak aby uniemożliwić zanieczyszczenie mięsa. Wszelkie połączenie między pomieszczeniem do patroszenia i przygotowywania a pomieszczeniem do uboju, inne niż niewielki otwór przeznaczony jedynie do przesyłania ubitego drobiu, musi być zaopatrzone w automatycznie zamykane drzwi;
- d) w razie potrzeby, pomieszczenie z którego dokonywana jest wysyłka;
- e) wystarczająco duże komory chłodnicze lub zamrażalnicze zamykane na klucz dla zatrzymanego świeżego mięsa drobiowego;
- f) pomieszczenie lub miejsce przeznaczone do pozyskiwania piór, chyba że są one traktowane jako odpady;
- g) oddzielne umywalki i toalety dla personelu pracującego przy żywych ptakach.

ROZDZIAŁ III

SPECJALNE WARUNKI ZATWIERDZANIA ZAKŁADÓW ROZBIORU

15. W uzupełnieniu do ogólnych wymagań, zakłady rozbioru muszą posiadać przynajmniej:
- a) wystarczająco duże komory chłodnicze lub zamrażalnicze do konserwacji mięsa;
 - b) - pomieszczenie przeznaczone do rozbioru, trybowania i pakowania,
 - o ile operacja ta przeprowadzana jest w zakładzie rozbioru:
 - (i) pomieszczenie przeznaczone do patroszenia gęsi i kaczek hodowanych do produkcji wątróbek, które zostały ogłuszone, wykrwawione i oskubane w gospodarstwie rolnym prowadzącym tucz;
 - (ii) pomieszczenie przeznaczone do patroszenia drobiu określonego w rozdziale VIII pkt 49;
 - c) pomieszczenie do pakowania, jeśli operacje te są przeprowadzane w zakładzie

rozbioru, chyba że spełnione są warunki przewidziane w rozdziale XIV pkt 74.

ROZDZIAŁ IV

SPECJALNE WARUNKI ZATWIERDZANIA CHŁODNI SKŁADOWYCH

16. W uzupełnieniu do ogólnych wymagań, magazyny, w których składowane jest świeże mięso zgodnie z rozdziałem XIII pkt 69 tiret pierwsze, muszą posiadać przynajmniej:
 - a) wystarczająco duże komory chłodnicze i zamrażalnicze, łatwe do mycia, w których może być przechowywane świeże mięso w temperaturze przewidzianej w pkt. 69 tiret pierwsze;
 - b) termometr lub termograf dla każdego pomieszczenia chłodniczego lub w każdym takim pomieszczeniu.
17. W uzupełnieniu do wymagań ogólnych, magazyny, w których przechowywane jest świeże mięso drobiowe zgodnie z rozdziałem XIII pkt 69 tiret drugie muszą posiadać przynajmniej:
 - a) wystarczająco duże pomieszczenia chłodnicze i zamrażalnicze, łatwe do mycia, w których może być przechowywane świeże mięso drobiowe w temperaturze przewidzianej w pkt. 69 tiret drugie;
 - b) termometr lub termograf w każdym pomieszczeniu lub dla każdego pomieszczenia chłodniczego.

ROZDZIAŁ V

HIGIENA PERSONELU, POMIESZCZEŃ I SPRZĘTU W ZAKŁADACH

18. Od pracowników wymaga się absolutnej czystości; pomieszczenia i urządzenia powinny być utrzymywane w czystości.
 - a) Personel zajmujący się ze świeżym mięsem nieopakowanym lub opakowanym, bądź też pracujący w pomieszczeniach lub w miejscach gdzie odbywa się obróbka, pakowanie lub transport mięsa, musi w szczególności nosić czyste i łatwe do umycia nakrycia głowy i obuwie, odzież roboczą w jasnych kolorach lub inną odzież ochronną. Personel zatrudniony przy pracy lub innych czynnościach związanych ze świeżym mięsem zobowiązany jest do zakładania czystej odzieży roboczej na początku każdego dnia pracy, a w razie konieczności do jej zmiany w trakcie dnia, oraz do mycia i dezynfekowania rąk kilka razy podczas pracy i przed każdorazowym powrotem do pracy. Osoby, które miały styczność z chorymi ptakami lub zakażonym mięsem, muszą niezwłocznie starannie umyć ręce i ramiona ciepłą wodą, a następnie je zdezynfekować. Zakazuje się palenia w pomieszczeniach roboczych i magazynowych oraz w innych strefach i korytarzach, którymi przewożone jest świeże mięso.
 - b) Do zakładu nie ma wstępu żadne zwierze poza zwierzętami rzeźnymi w przypadku ubojni. Gryzonie, owady i wszelkie inne robactwo musi być systematycznie zwalczane.

- c) Wyposażenie i sprzęt używany przy obróbce żywego drobiu oraz przy pracy ze świeżym mięsem drobiowym, muszą być utrzymywane w dobrym stanie i w czystości. Należy je starannie myć i dezynfekować kilka razy w ciągu dnia pracy, po zakończeniu dnia pracy oraz przed ich ponownym użyciem, jeśli zostały zanieczyszczone.
- d) Klatki służące do dostarczania drobiu muszą być zbudowane z materiałów nierdzewnych, łatwych do mycia i dezynfekowania. Należy je myć i dezynfekować po każdym opróżnieniu.
19. Pomieszczeń, narzędzi i sprzętu roboczego nie wolno wykorzystywać do innych celów niż obróbka świeżego mięsa drobiowego, świeżego mięsa lub mięsa z dziczyzny zatwierdzonego zgodnie z dyrektywą 91/495/EWG i 92/45/EWG, bądź do wyrobów lub produktów mięsnych, jeśli nie zostały umyte i zdezynfekowane przed powtórным użyciem.
- Ograniczenia tego nie stosuje się do sprzętu transportowego używanego w pomieszczeniach określonych w pkt. 17 lit. a), jeśli mięso jest opakowane.
20. Mięso drobiowe i pojemniki, w których ono się znajduje, nie powinny mieć bezpośredniej styczności z podłogą.
21. Nakazuje się używanie wody pitnej do wszystkich celów, jednakże tytułem wyjątku, dopuszcza się używanie wody niezdatnej do picia do produkcji pary, gaszenia pożarów, schładzania urządzeń chłodniczych i odprowadzania piór w ubojni, pod warunkiem, że przeznaczone do tego celu instalacje nie pozwalają na używanie tej wody do innych celów i nie stanowią żadnego niebezpieczeństwa zakażenia świeżego mięsa. Instalacje z wodą niezdatną do picia muszą wyraźnie odróżniać się od instalacji z wodą pitną.
22. - Pióra i produkty uboczne uboju nienadające się do spożycia przez ludzi należy niezwłocznie usunąć.
- Niedozwolone jest rozsypywanie trocin lub innych podobnych materiałów na podłodze pomieszczeń roboczych i pomieszczeń do składowania świeżego mięsa drobiowego.
23. Detergentów, środków odkażających i podobnych substancji należy używać tak, aby nie uszkodzić sprzętu, narzędzi do pracy i świeżego mięsa. Po ich użyciu należy dokonać dokładnego płukania tego sprzętu i narzędzi do pracy wodą pitną.
24. Pracą i obróbką mięsa nie mogą się zajmować osoby, które mogą je zakazić.

Każda osoba zatrudniona do pracy przy świeżym mięsie musi przedstawić zaświadczenie lekarskie, potwierdzające, że nie ma przeciwwskazań do wykonywania przez nią takiej pracy. Nadzór medyczny nad tymi osobami jest regulowany przez ustawodawstwo krajowe obowiązujące w danym Państwie Członkowskim.

ROZDZIAŁ VI

BADANIE PRZEDUBOJOWE

25. a) Urzędowy lekarz weterynarii ubojni może pozwolić na ubój partii drobiu pochodzącego z gospodarstw tylko wtedy, kiedy pozostaje to bez uszczerbku dla świadectwa zamieszczonego w załączniku IV wzór 5 do dyrektywy 90/539/EWG, jedynie:

(i) jeśli drób przeznaczony do uboju posiada świadectwo sanitarne przewidziane w załączniku IV; lub

(ii) jeśli na 72 godziny przed przybyciem drobiu do ubojni, posiada dokument określony przez właściwe władze, zawierający:

- aktualne informacje dotyczące stada pochodzenia, w szczególności te, które pochodzą z rejestru gospodarstwa określonego w pkt. 27 lit. a), oraz odnoszą się do rodzaju drobiu przeznaczonego do uboju,
- poświadczenie, że gospodarstwo pochodzenia podlega kontroli urzędowego lekarza weterynarii.

Informacje te podlegają ocenie urzędowego lekarza weterynarii w celu podjęcia decyzji o środkach, jakie należy podjąć wobec ptactwa domowego pochodzącego z danego gospodarstwa, w szczególności o rodzaju badania przedubojowego.

b) Jeśli warunki przewidziane w lit. a) nie są spełnione, urzędowy lekarz weterynarii ubojni może odłożyć ubój, lub jeśli wymaga tego dobro sytuacji, zezwolić na ubój po przeprowadzeniu badań przewidzianych w pkt. 27 lit. b), oraz musi zbadać gospodarstwo pochodzenia danego ptactwa domowego w celu uzyskania tych informacji. Wszelkie koszty związane z zastosowaniem niniejszego ustępu pokrywa rolnik zgodnie z zasadami, które określą właściwe władze.

c) Jednakże w odniesieniu do rolników, których produkcja roczna nie przekracza 20 000 sztuk drobiu, 15 000 kaczek, 10 000 indyków lub 10 000 gęsi lub równoważnych ilości z innych gatunków ptactwa domowego określonego w art. 2 akapit drugi pkt 1, możliwe jest przeprowadzenie badania przedubojowego przewidzianego w pkt. 27 lit. b) w ubojni. W takim przypadku rolnik musi dostarczyć deklarację potwierdzającą, że jego produkcja roczna nie przekracza powyższych liczb.

d) Rolnik musi przechowywać rejestr określony w pkt. 27 lit. a) przez co najmniej dwa lata, w celu okazania właściwym władzom na ich wniosek.

26. Właściciel, osoba uprawniona do dysponowania drobiem lub ich przedstawiciel muszą ułatwić badanie przedubojowe, w szczególności towarzyszyć urzędowemu lekarzowi weterynarii urzędowemu we wszelkich czynnościach uznanych za niezbędne.

Urzędowy lekarz weterynarii musi wykonać badanie przedubojowe zgodnie z zasadami wykonywania zawodu, w odpowiednich warunkach oświetleniowych.

27. Badanie przedubojowe w gospodarstwie pochodzenia określonym w pkt. 25 obejmuje:

- a) sprawdzenie rejestrów rolnika, które muszą zawierać przynajmniej następujące informacje, w zależności od gatunku drobiu:
- data przybycia ptaków,
 - pochodzenie ptaków,
 - liczba ptaków,
 - faktyczna wydajność ze sztuki (na przykład przyrost wagi),
 - śmiertelność,
 - dostawcy paszy,
 - okres i rodzaj stosowanych dodatków paszowych i karencja,
 - spożycie paszy i wody,
 - badanie i rozpoznanie lekarza weterynarii, ewentualnie wraz z wynikami analiz laboratoryjnych,
 - rodzaj produktu leczniczego podawanego ptakom, data rozpoczęcia i zakończenia jego podawania.
 - data ewentualnych szczepień i rodzaj szczepień,
 - przyrost wagi w okresie tuczenia,
 - wyniki wszelkich inspekcji sanitarnych przeprowadzonych wcześniej na ptakach pochodzących z tego samego stada,
 - liczba ptaków przeznaczonych do uboju,
 - przewidywana data uboju;
- b) dodatkowe badania niezbędne do sporządzenia diagnozy, jeśli ptaki:
- (i) są dotknięte chorobą przenoszoną na ludzi lub zwierzęta, bądź pojedyncze sztuki lub wszystkie zachowują się w sposób wskazujący, że taka choroba może się pojawić;
 - (ii) przejawiają zaburzenia w zachowaniu ogólnym lub oznaki choroby, która może spowodować, że mięso nie będzie się nadawało do spożycia przez ludzi;
- c) regularne pobieranie próbek wody i paszy dla drobiu, w celu skontrolowania przestrzegania karencji;
- d) wyniki badań w kierunku odzwierzęcych czynników chorobotwórczych, wykonanych zgodnie z wymaganiami dyrektywy 92/117/EWG.

28. W ubojni urzędowy lekarz weterynarii zapewnia przeprowadzenie identyfikacji drobiu, kontroli w zakresie przestrzegania przepisów rozdziału II dyrektywy 91/628/EWG²⁹, w szczególności sprawdzenie, czy drób uległ uszkodzeniom w trakcie transportu.

Ponadto, w przypadku wątpliwości dotyczących tożsamości partii drobiu, oraz jeśli drób ma zostać poddany badaniu przedubojowemu w ubojni zgodnie z pkt. 25 lit. c), urzędowy lekarz weterynarii musi sprawdzić każdą klatkę, jeśli drób przejawia symptomy określone w pkt. 27 lit. b).

29. Jeśli drób nie został ubity w ciągu trzech dni od badania i wystawienia świadectwa sanitarnego przewidzianego w pkt. 25 lit. a) (i), oraz:
- jeśli drób nie opuścił gospodarstwa pochodzenia, należy wydać nowe świadectwa sanitarne,
 - lub po ocenie przyczyn opóźnienia, urzędowy lekarz weterynarii ubojni zezwala na ubój, jeśli na przeszkodzie nie stoi żaden powód zdrowotny, a w razie potrzeby, po nowym zbadaniu drobiu.
30. Bez uszczerbku dla wymagań dyrektywy 91/494/EWG, należy zakazać uboju do celów spożycia przez ludzi, jeśli stwierdzono kliniczne objawy następujących chorób:
- a) ornitozy;
 - b) salmonelozy.

Urzędowy lekarz weterynarii może na wniosek właściciela drobiu lub jego przedstawiciela, zezwolić na ubój w normalnym trybie uboju, jeśli podjęte zostaną środki ostrożności w celu zredukowania do minimum zagrożenia rozprzestrzenienia się bakterii i czyszczenia oraz dezynfekcji sprzętu po tym uboju, przy czym mięso pochodzące z tego uboju należy oprawiać tak jak mięso zgłoszone jako nienadające się do spożycia przez ludzi.

31. Urzędowy lekarz weterynarii musi:
- a) zakazać uboju, jeśli dysponuje dowodami pozwalającymi na stwierdzenie, że mięso pochodzące z danych zwierząt nie nadawałoby się do spożycia przez ludzi;
 - b) przesunąć termin uboju, jeśli nie przestrzegano karencji w odniesieniu do pozostałości;
 - c) zapewnić, jeśli chodzi o drób klinicznie zdrowy, pochodzący ze stada którego ubój jest obowiązkowy w ramach programu zwalczania chorób zakaźnych, aby drób ten został ubity pod koniec dnia lub w takich warunkach, aby uniknąć jakiegokolwiek zakażenia innego drobiu. Państwa Członkowskie mogą dysponować tym mięsem na swym terytorium zgodnie ze swoimi przepisami krajowymi.

²⁹ Dz.U. nr L 340 z 11.12.1991, str. 17.

32. Urzędowy lekarz weterynarii musi powiadomić niezwłocznie właściwe władze o zakazie uboju, wskazując przyczynę tego zakazu i tymczasowo trzymać w odosobnieniu drób objęty tym zakazem uboju.

ROZDZIAŁ VII

WYMAGANIA DOTYCZĄCE HIGIENY UBOJU I OBRÓBKİ ŚWIEŻEGO MIĘSA

33. Do pomieszczeń przeznaczonych do uboju wolno wprowadzać jedynie żywy drób. Po jego wprowadzeniu, ptaki powinny zostać ubite niezwłocznie po ogłuszeniu, z wyjątkiem uboju przeprowadzanego zgodnie z obyczajem religijnym.
34. Wykrwawianie powinno być całkowite i przeprowadzone w taki sposób, aby nie spowodować zanieczyszczenia poza miejscem uboju.
35. Drób należy oskubać z piór niezwłocznie i w całości.
36. Patroszenie musi być dokonane niezwłocznie w przypadku patroszenia całkowitego, lub w czasie przewidzianym w rozdziale VIII pkt 49 w przypadku patroszenia częściowego lub odłożonego. Ubity drób musi zostać otwarty tak, aby można było przeprowadzić kontrolę jamy brzusznej i wnętrzości. W tym celu wnętrzości do badania mogą być pozostawione oddzielnie lub połączone z tuszami naturalnym połączeniem. Jeśli są osobno, powinna być możliwa ich identyfikacja z tuszą pochodzenia.

Jednakże w odniesieniu do gęsi i kaczek hodowanych i ubitych w celu produkcji wątróbek, ich patroszenie można wykonać w ciągu 24 godzin, z zastrzeżeniem, że temperatura niepatroszonych tusz zostanie jak najszybciej doprowadzona do temperatury przewidzianej w rozdziale XIII pkt 69 tiret pierwsze i na tym poziomie utrzymana, oraz tusze zostaną przetransportowane zgodnie z zasadami higieny

37. Po przeprowadzeniu badania wnętrzości, które zostały usunięte, muszą być niezwłocznie oddzielone od tuszy, a części nienadające się do spożycia przez ludzi należy natychmiast usunąć.

Wnętrzości lub części wnętrzości pozostałe w tuszach, z wyjątkiem nerek, należy usunąć, o ile jest to możliwe w całości, przy zachowaniu zadowalających warunków dotyczących higieny.

38. Niedozwolone jest czyszczenie mięsa drobiowego za pomocą tkanin i wypełnianie tusz, z wyjątkiem przypadku, gdy tuszki są wypełniane podrobami jadalnymi lub szyjami z drobiu ubitego w ubojni.
39. Rozbiór i usuwanie lub przerób mięsa drobiowego przed zakończeniem badania jest zabronione. Urzędowy lekarz weterynarii może zarządzić wykonanie każdego innego zabiegu wymaganego do celów inspekcji.
40. Zatrzymane mięso oraz mięso zgłoszone jako nienadające się do spożycia przez ludzi zgodnie z rozdziałem IX pkt 53, lub niedopuszczone do spożycia przez ludzi zgodnie z rozdziałem IX pkt 54, pióra i odpady powinny jak najszybciej zostać umieszczone w pomieszczeniach, na powierzchniach lub w urządzeniach przewidzianych w rozdziale I

pkt 4 lit. d) i w rozdziale II pkt 14 lit. e) i f), oraz należy postępować z nim w taki sposób, aby ograniczyć możliwość zakażenia do minimum.

41. Po zakończeniu badania i wypatroszeniu świeże mięso drobiowe powinno zostać niezwłocznie oczyszczone i schłodzone zgodnie z wymaganiami dotyczącymi higieny, tak, aby jak najszybciej osiągnęło temperaturę przewidzianą w rozdziale XIII.
42. Mięso drobiowe podlegające procesowi schładzania przez zanurzenie zgodnie z procesem określonym w pkt. 43, musi niezwłocznie po wypatroszeniu zostać poddane dokładnemu myciu przez zraszanie oraz bezzwłocznie zostać zanurzone. Zraszanie musi być wykonane przy pomocy instalacji zapewniającej skuteczne mycie wewnętrznych i zewnętrznych powierzchni tusz.

Dla tusz, których waga:

- nie przekracza 2,5 kilograma, należy użyć przynajmniej 1,5 litra wody na tuszę,
 - wynosi od 2,5 do 5 kilogramów, należy użyć przynajmniej 2,5 litra wody na tuszę,
 - jest równa lub przekracza 5 kilogramów, należy użyć przynajmniej 3,5 litra wody na tuszę.
43. Proces schładzania poprzez zanurzenie musi spełniać następujące wymagania:
 - a) tusze przechodzą przez jeden lub kilka pojemników z wodą lub lodu z wodą, których zawartość jest stale odnawiana. Dopuszcza się do tego celu jedynie system, w którym tusze są stale przesuwane mechanicznie przez strumień wody płynący w przeciwnym kierunku;
 - b) temperatura wody lub pojemników mierzona w miejscu wprowadzenia i wyprowadzenia tusz nie powinna przekraczać odpowiednio +16 °C i +4 °C;
 - c) należy go przeprowadzić tak, aby temperatura przewidziana w rozdziale XIII pkt 69 tiret pierwsze została osiągnięta jak najszybciej;
 - d) minimalny przepływ wody w całym procesie schładzania określonym w pkt. a) musi wynosić:
 - 2,5 litra na tuszę o wadze 2,5 kilograma lub mniej,
 - 4 litry na tuszę o wadze od 2,5 do 5 kilogramów,
 - 6 litrów na tuszę o wadze 5 kilogramów lub więcej.

Jeśli występuje kilka pojemników, napływ świeżej wody i odpływ wody zużytej w każdym pojemniku musi być regulowany tak, aby malał on zgodnie z kierunkiem ruchu tusz, a świeża woda była rozdzielona między pojemniki tak, aby przepływ wody poprzez ostatni pojemnik był nie mniejszy niż:

- 1 litr na tuszę o wadze 2,5 kilograma lub mniej,

- 1,5 litra na tuszę o wadze od 2,5 do 5 kilogramów,
- 2 litry na tuszę o wadze 5 kilogramów lub więcej.

Wody zużytej do pierwszego napełnienia pojemników nie należy brać pod uwagę przy obliczaniu tych ilości;

- e) tusze nie powinny pozostawać w pierwszej części aparatury lub w pierwszym pojemniku dłużej niż pół godziny, ani też w pozostałej części aparatury lub w pozostałych pojemnikach dłużej niż to bezwzględnie konieczne.

Należy podjąć wszelkie niezbędne środki ostrożności, aby w przypadku zakłócenia procesu przestrzegany był czas przewidziany w akapicie pierwszym.

Po każdym zatrzymaniu urządzeń urzędowy lekarz weterynarii musi przed ponownym uruchomieniem upewnić się, że tusze nadal spełniają wymagania niniejszej dyrektywy i nadają się do spożycia przez ludzi, lub, jeśli tak nie jest, zapewnić, aby jak najszybciej zostały przetransportowane do pomieszczenia przewidzianego w rozdziale I pkt 4 lit. d);

- f) każda część urządzenia musi zostać całkowicie opróżniona, umyta i zdezynfekowana w każdym przypadku, gdy jest to konieczne po zakończeniu dnia pracy i przynajmniej raz dziennie;
- g) cechowane urządzenia kontrolne muszą umożliwiać odpowiedni i stały nadzór pomiaru i zapisu:
- zużycia wody w czasie zraszania poprzedzającego zanurzenie,
 - temperatury wody w pojemniku lub pojemnikach w miejscu wprowadzenia i wyprowadzenia tusz,
 - zużycia wody w czasie zanurzenia,
 - liczby tusz w każdej partii według masy określonej w lit. d) i w pkt. 42;
- h) wyniki poszczególnych kontroli przeprowadzonych przez producenta należy przechowywać w celu okazania ich na wniosek urzędowego lekarza weterynarii;
- i) do momentu przyjęcia zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 21 niniejszej dyrektywy wspólnotowych metod mikrobiologicznych, prawidłowe działanie instalacji schładzającej i jej wpływ na poziom higieny podlega ocenie przy zastosowaniu naukowych metod mikrobiologicznych, uznanych przez Państwa Członkowskie, poprzez porównanie całkowitego skażenia bakteryjnego i skażenia pałeczkami jelitowymi tusz przed i po zanurzeniu. Porównanie to musi zostać przeprowadzone przy pierwszym uruchomieniu instalacji, a następnie okresowo, oraz w każdym przypadku, gdy instalacja podlegała zmianom. Działanie poszczególnych części należy regulować tak, aby zapewnić zadowalający standard w zakresie higieny.

44. Do chwili ukończenia badania tusze oraz podroby, które nie zostały poddane badaniu,

nie mogą mieć styczności z tuszami i podrobami już poddanymi badaniu; zabrania się również usuwania, rozbioru oraz dalszej obróbki tusz.

45. Mięso zatrzymane i zgłoszone jako nienadające się do spożycia przez ludzi oraz niejadalne produkty uboczne nie mogą stykać się z mięsem zgłoszonym jako nadające się do spożycia przez ludzi, oraz powinny jak najszybciej zostać umieszczone w specjalnych pomieszczeniach lub pojemnikach, usytuowanych i zaprojektowanych tak, aby uniknąć jakiegokolwiek zakażenia innego świeżego mięsa drobiowego.
46. Późniejsze sprawianie, przyrządzanie, obróbka i transport mięsa, łącznie z podrobami, muszą odbywać się z poszanowaniem wszelkich zasad higieny. Jeśli mięso jest opakowane, należy przestrzegać warunków wymienionych w rozdziale II pkt 14 d) i w rozdziale XIV. Mięso zapakowane musi być składowane w osobnym pomieszczeniu niż świeże mięso nieopakowane.

ROZDZIAŁ VIII

BADANIE POUBOJOWE

47. Drób należy poddać badaniu niezwłocznie po uboju w odpowiednich warunkach oświetleniowych.

W ramach tej inspekcji:

a) następujące części:

- (i) powierzchnia tusz bez głowy i kończyn, z wyjątkiem przypadku, gdy przeznaczone są one do spożycia przez ludzi;
- (ii) wnętrzności; oraz
- (iii) jamy ciała,

muszą zostać poddane badaniu wzrokowemu, oraz w razie potrzeby, palpacyjnemu lub przez nacinanie;

b) należy zwrócić uwagę:

- (i) na nieprawidłowości w konsystencji, kolorze i zapachu tusz;
- (ii) na poważniejsze nieprawidłowości wynikające z czynności uboju;
- (iii) na właściwe funkcjonowanie urządzeń do uboju.

Urzędowy lekarz weterynarii musi w każdym wypadku:

- a) przeprowadzić szczegółową kontrolę losową próbki ptaków wyeliminowanych w czasie badania poubojowego, których mięso zostało zgłoszone jako nienadające się do spożycia przez ludzi, zgodnie z rozdziałem IX pkt 53;
- b) zbadać losową próbkę 300 ptaków pobranych z całości partii, która została

poddana badaniu poubojowemu, w celu kontroli wnętrzości i jam ciała;

- c) przeprowadzić szczegółowe badanie poubojowe mięsa drobiowego, jeśli występują inne przesłanki wskazujące, że mięso pochodzące z tego drobiu mogłoby nie nadawać się do spożycia przez ludzi.

Właściciel lub osoba uprawniona do dysponowania drobiem muszą współpracować w wymaganym zakresie w badaniu poubojowym. Muszą oni przygotować drób i mięso drobiowe tak, aby umożliwić badanie. Na wniosek inspektora muszą udzielić wszelkiej odpowiedniej pomocy dodatkowej. Jeśli osoby uprawnione do dysponowania drobiem nie przestrzegają obowiązku współpracy, inspektor zawiesza badanie do czasu aż będą współpracować w zakresie wymaganym do jego przeprowadzenia.

- 48. W przypadku drobiu częściowo wypatroszonego, pozbawionego niezwłocznie przewodu pokarmowego, konieczne jest zbadanie wnętrzości i jam tuszy po wypatroszeniu przynajmniej 5% ubitego drobiu z każdej partii. Jeśli w czasie tego badania stwierdzi się obecność nieprawidłowości u kilku ptaków, należy przeprowadzić badanie wszystkich ptaków z partii, zgodnie z pkt. 47.
- 49. W przypadku drobiu o opóźnionym patroszeniu („New York dressed”):
 - a) inspekcję sanitarną pośmiertną zgodnie z pkt. 47 przeprowadza się najpóźniej 15 dni po uboju, w czasie których drób musi być składowany w temperaturze nieprzekraczającej + 4° C;
 - b) najpóźniej do końca tego okresu, musi on zostać wypatroszony w ubojni gdzie został ubity lub w innym zatwierdzonym zakładzie rozbioru drobiu, spełniającym dodatkowe wymagania z rozdziału III pkt 15 lit.b) tiret drugie (ii), oraz w tym ostatnim przypadku, posiadać świadectwo sanitarne określone w załączniku V;
 - c) mięso drobiowe nie może zostać opatrzone znakiem jakości zdrowotnej określonym w rozdziale XII przed wypatroszeniem, określone w pkt. b).

- 50. Pobieranie próbek w celu poszukiwania pozostałości musi odbywać się przez kontrolę na miejscu, a w każdym razie w przypadku uzasadnionych podejrzeń. W przypadku poszukiwania pozostałości przez pobieranie próbek, należy przede wszystkim poszukiwać pozostałości określonych w A grupa III, oraz w B grupa I lit. a) i c) i w grupie II lit. a) załącznika I do dyrektywy 86/469/EWG³⁰.

Obowiązku poszukiwania pozostałości substancji o działaniu farmakologicznym określonym w art. 4 ust. 1 akapit drugi niniejszej dyrektywy, nie stosuje się do drobiu pochodzącego z gospodarstw pozostających pod urzędową kontrolą, jeśli poszukiwanie tych pozostałości zostało przeprowadzone w gospodarstwie pochodzenia.

- 51. W przypadku podejrzenia choroby w czasie badania przed lub poubojowego, urzędowy lekarz weterynarii może zażądać przeprowadzenia koniecznych badań laboratoryjnych, o ile uzna to za konieczne do sporządzenia diagnozy lub wyodrębnienia mogących występować substancji aktywnych farmakologicznie, biorąc pod uwagę

³⁰ Dz.U. nr L 275 z 26.09.1986, str. 36. Dyrektywa zmieniona przez decyzję 89/187/EWG (Dz.U. nr L 66 z 10.03.1989, str. 37).

zaobserwowany stan patologiczny.

W razie wątpliwości urzędowy lekarz weterynarii może na odpowiedniej części mięsa drobiowego wykonać dalsze nacięcia i badania, konieczne do sformułowania ostatecznej diagnozy.

Jeżeli urzędowy lekarz weterynarii stwierdzi, że zasady higieny określone w niniejszej dyrektywie są w sposób oczywisty naruszane lub, że istnieją przeszkody w przeprowadzeniu stosownej inspekcji sanitarnej, ma on prawo podjąć działania mające na celu wykorzystanie sprzętu lub pomieszczeń, oraz zastosować wszelkie konieczne środki zmierzające do przerwania procesu produkcyjnego włącznie.

52. Wyniki badania przed i poubojowego muszą zostać odnotowane przez urzędowego lekarza weterynarii, a w przypadku diagnozy o chorobie zakaźnej przekazane właściwym władzom weterynaryjnym odpowiedzialnym za nadzór gospodarstwa, z którego pochodziły zwierzęta, jak również właścicielowi gospodarstwa pochodzenia lub jego przedstawicielowi, który ma obowiązek je uwzględnić i zachować oraz przedstawić urzędowemu lekarzowi weterynarii przeprowadzającemu badanie przedubojowe w czasie kolejnego okresu produkcyjnego.

ROZDZIAŁ IX

DECYZJA URZĘDOWEGO LEKARZA WETERYNARII PODEJMOWANA PODCZAS BADANIA POUBOJOWEGO

53. a) Jako nienadające się do spożycia przez ludzi w całości zgłasza się mięso drobiowe, którego badanie poubojowe wykazało:
- uogólnione choroby zakaźne i stałą obecność w narządach patogennych mikroorganizmów mogących przenosić się na ludzi,
 - grzybicę systemową i lokalne zmiany w narządach, gdy istnieje podejrzenie, że zostały spowodowane przez czynniki chorobotwórcze przenoszone na ludzi lub przez ich toksyny,
 - obecność dużej liczby pasożytów pod skórą lub w mięśniach oraz pasożyty systemowe;
 - zatrucie,
 - wyniszczenie,
 - nienormalny zapach, kolor, smak,
 - guzy złośliwe lub liczne,
 - ogólne zanieczyszczenie lub skażenie,
 - istotne uszkodzenia i wybroczyny,

- rozległe uszkodzenia mechaniczne, łącznie z rozległymi oparzeniami,
 - niedostateczne wykrwawienie,
 - pozostałości substancji przekraczające dopuszczalne normy lub pozostałości substancji zakazanych,
 - puchlina brzuszna.
- b) Za nienadające się do spożycia przez ludzi uznaje się części ubitych zwierząt, które przejawiają ograniczone zmiany lub skażenia niewpływające na stan zdrowia pozostałego mięsa.
54. Z przeznaczenia do spożycia przez ludzi wyłącza się głowę oddzieloną od tuszy, z wyjątkiem języka, grzebienia, dzwonek i zęba jajowego oraz wymienione trzewia: tchawica, płuca oddzielone od tuszy zgodnie z rozdziałem VII pkt 37, przełyk, wole, jelito i woreczek żółciowy.

ROZDZIAŁ X

PRZEPISY DOTYCZĄCE MIĘSA PRZEZNACZONEGO DO ROZBIORU

55. Rozbiór tuszy na części lub trybowanie dozwolone jest jedynie w zatwierdzonych zakładach rozbioru.
56. Kierownik zakładu, właściciel lub jego przedstawiciel jest zobowiązany do ułatwienia przeprowadzania czynności związanych z kontrolą zakładu, w szczególności do wykonywania wszelkich czynności uznanych za niezbędne oraz do oddania do dyspozycji służb kontrolnych niezbędnych urządzeń. W szczególności musi on być w stanie udzielić informacji o pochodzeniu mięsa znajdującego się w jego zakładzie rozbioru i o pochodzeniu ubitych zwierząt, na wniosek urzędowego lekarza weterynarii odpowiedzialnego za kontrolę.
57. Bez uszczerbku dla rozdziału V pkt 19, mięso niespełniające wymagań art. 3 ustęp I lit. B pkt 1 niniejszej dyrektywy nie może znaleźć się w zatwierdzonych zakładach rozbioru, jeśli nie było składowane w specjalnych pomieszczeniach chłodniczych; musi ono być rozbierane w innym miejscu lub w innym czasie niż mięso spełniające te wymagania. Urzędowy lekarz weterynarii musi mieć w każdej chwili wolny dostęp do wszystkich pomieszczeń magazynowych i roboczych, aby zagwarantować ścisłe przestrzeganie powyższych przepisów.
58. Świeże mięso przeznaczone do rozbioru, od momentu wwiezienia do zakładu rozbioru do chwili rozbioru, musi zostać umieszczone w pomieszczeniu przewidzianym w rozdziale III pkt 15 lit. a).

Jednakże, bez względu na rozdział VII pkt 41 mięso może zostać bezpośrednio przetransportowane z pomieszczenia ubojni do pomieszczenia do rozbioru.

W takich przypadkach pomieszczenie ubojni i pomieszczenie do rozbioru muszą znajdować się wystarczająco blisko siebie i w tym samym kompleksie budynków, ponieważ mięso do rozbioru musi zostać przekazane w ramach jednej czynności z

jednego pomieszczenia do drugiego, przy pomocy rozszerzonej mechanicznej sieci obróbki pomieszczenia ubojni, a rozbiór musi zostać przeprowadzony bezzwłocznie. Po zakończonym rozbiórce i pakowaniu mięso musi zostać przetransportowane do pomieszczenia chłodniczego przewidzianego w rozdziale III pkt 15 lit. a).

59. Mięso w miarę potrzeb musi zostać umieszczone w pomieszczeniach określonych w rozdziale III pkt 15 lit. b). Po wykonaniu rozbioru, oraz w razie potrzeby pakowania, musi ono zostać przetransportowane do pomieszczenia chłodniczego przewidzianego w pkt. 15 lit. a).
60. Z wyjątkiem przypadków rozbioru mięsa na ciepło, rozbieranie może odbywać się tylko wtedy, gdy mięso osiągnęło temperaturę nieprzekraczającą +4 °C.
61. Niedozwolone jest czyszczenie świeżego mięsa za pomocą tkanin.
62. Rozbiór wykonywany jest tak, aby zapobiec jakiegokolwiek zanieczyszczeniu mięsa. Odłamki kości i skrzepy krwi muszą być usunięte. Mięso po rozbiórce nieprzeznaczone do spożycia przez ludzi, należy gromadzić w pojemnikach lub pomieszczeniach przewidzianych w rozdziale I pkt 4 lit. d).

ROZDZIAŁ XI

MONITOROWANIE ZDROWIA MIĘSA Z ROZBIORU I MIĘSA SKŁADOWANEGO

63. Zatwierdzone zakłady rozbioru, zakłady przepakowywania i chłodnie składowe podlegają kontroli przeprowadzanej przez członka zespołu inspekcyjnego, określonego w art. 8 ust. 2 akapit trzeci niniejszej dyrektywy.
64. Kontrola przewidziana w pkt. 63 obejmuje następujące działania:
 - kontrolę przyjęcia i wywozu świeżego mięsa,
 - inspekcję sanitarną świeżego mięsa znajdującego się w zakładzie,
 - kontrolę stanu czystości pomieszczeń, instalacji i narzędzi, przewidzianą w rozdziale V, oraz higieny personelu, łącznie z odzieżą,
 - każdą inną kontrolę, którą urzędowy lekarz weterynarii uzna za niezbędną w celu zapewnienia przestrzegania przepisów niniejszej dyrektywy.

ROZDZIAŁ XII

OZNAKOWANIE ZDROWOTNE

65. Oznakowanie zdrowotne musi zostać wykonane pod nadzorem urzędowego lekarza weterynarii. W tym celu nadzoruje on:
 - a) oznakowanie zdrowotne mięsa;
 - b) etykiety i materiał do pakowania, jeśli zostały już one opatrzone stemplem

przewidzianym w niniejszym rozdziale.

66. Znak jakości zdrowotnej obejmuje:

- a) w odniesieniu do mięsa zapakowanego w pojedyncze jednostki lub w małych opakowaniach:
- w części górnej, symbol państwa wysyłającego, pisany drukowanymi literami (jeden z następujących):

B, DK, D, EL, E, F, IRL, I, L, NL, P, UK,
 - pośrodku, weterynaryjny numer identyfikacyjny zakładu lub, w razie potrzeby, zakładu rozbioru lub zakładu przepakowywania,
 - w dolnej części jeden z następujących symboli: CEE, E_F, EWG, EOK, EEC, EEG.

Litery i cyfry muszą mieć 0,2 centymetra wysokości;

- b) w odniesieniu do dużych opakowań, owalny stempel o wymiarach przynajmniej 6,5 cm szerokości i 4,5 cm wysokości, włącznie z informacjami wymienionymi w lit. a).

Wysokość liter musi wynosić, co najmniej 0,8 cm, a cyfr, co najmniej 1 cm. Znak jakości zdrowotnej może ponadto obejmować informację pozwalającą na identyfikację weterynarza, który przeprowadził inspekcję sanitarną mięsa.

Materiał do znakowania musi spełniać wszystkie wymagania higieny, a informacja na nim umieszczona, określona w lit. a), musi być doskonale widoczna.

67. a) Oznakowanie zdrowotne określone w pkt. 66 lit. a) musi zostać wykonane:

- na opakowaniach jednostkowych lub innych opakowaniach zapakowanych osobno tusz, lub w sposób widoczny pod nimi,
- na tuszach niezapakowanych osobno, poprzez przyłożenie stempla lub jednorazowej etykiety,
- na opakowaniach jednostkowych lub innych opakowaniach części tusz lub podrobów zapakowanych w małych ilościach, lub w sposób widoczny pod nimi.

- b) Oznakowanie zdrowotne określone w pkt. 66 lit. b) musi zostać wykonane na dużym opakowaniu zawierającym tusze, części tusz lub podrobów oznakowanych zgodnie z lit. a).

- c) Jeśli oznakowanie zdrowotne wykonane jest na opakowaniu jednostkowym lub opakowaniu zbiorczym:

- znak ten musi zostać przystawiony tak, aby został zniszczony w chwili

otwierania opakowania jednostkowego lub zbiorczego, lub

- opakowanie jednostkowe lub zbiorcze muszą być zabezpieczone tak, aby nie było możliwe ich ponowne użycie po otwarciu.

68. Oznakowanie zdrowotne tusz, części tusz lub podrobów przewidziane w pkt. 67 lit. a) nie jest wymagane w następujących przypadkach:

1. Partie tusz, łącznie z tymi, z których usunięto niektóre części zgodnie z rozdziałem IX pkt 53 lit. b), są wysyłane w celu rozbioru z zatwierdzonej ubojni do zatwierdzonego zakładu rozbioru w następujących warunkach:
 - a) duże opakowania zawierające świeże mięso drobiowe powinny na powierzchni zewnętrznej posiadać znak jakości zdrowia, przyłożony zgodnie z pkt. 67 lit. a) tiret trzecie i z pkt. 67 lit. c);
 - b) zakład wysyłający prowadzi rejestr, w którym zapisana jest ilość, rodzaj i przeznaczenie partii wysyłanych zgodnie z niniejszą dyrektywą;
 - c) odbierający zakład rozbioru prowadzi rejestr, w którym zapisana jest ilość, rodzaj i pochodzenie partii otrzymanych zgodnie z niniejszą dyrektywą;
 - d) znak jakości zdrowotnej na dużych opakowaniach zostaje zniszczony w czasie ich otwierania w zakładzie rozbioru pod nadzorem urzędowego lekarza weterynarii;
 - e) na zewnętrznej powierzchni dużego opakowania widnieje wyraźna informacja o przeznaczeniu i przewidywanym wykorzystaniu partii, zgodnie z niniejszym punktem. i załącznikiem VII.
2. Partie tusz łącznie z tymi, których niektóre części zostały usunięte zgodnie z rozdziałem IX pkt 53 lit. b), części tusz i następujące podroby: serca, wątroby i żółtaczki, zostają wysłane w celu obróbki z zatwierdzonej ubojni, zakładu rozbioru lub z zakładu przepakowywania do zakładu mięsnego i zakładu wytwarzającego produkty mięsne w następujących warunkach:
 - a) duże opakowania zawierające świeże mięso drobiowe posiadają na powierzchni zewnętrznej znak jakości zdrowotnej, zgodnie z pkt. 67 lit. a) tiret trzecie i pkt. 67 lit. c);
 - b) zakład wysyłający prowadzi rejestr, w którym zapisana jest ilość, rodzaj i przeznaczenie partii wysyłanych zgodnie z niniejszą dyrektywą;
 - c) zakład mięsny i zakład wytwarzający produkty mięsne prowadzi rejestr, w którym zapisana jest ilość, rodzaj i pochodzenie partii otrzymanych zgodnie z niniejszą dyrektywą;
 - d) jeśli świeże mięso drobiowe przeznaczone jest do wytworzenia produktów mięsnych do handlu wewnątrzspółnotowego, znak jakości zdrowotnej dużych opakowań zostaje zniszczony w czasie ich otwierania w zakładzie, pod nadzorem właściwych władz;

- e) na zewnętrznej powierzchni dużego opakowania widnieje wyraźna informacja o przeznaczeniu i przewidywanym wykorzystaniu partii, zgodnie z niniejszym punktem. i z załącznikiem VII.
3. W celu bezpośredniej dostawy do użytkownika końcowego, partie tusz łącznie z tymi, których części zostały usunięte zgodnie z rozdziałem IX pkt 53 lit. b) po obróbce cieplnej, zostają wysłane z zatwierdzonej ubojni, zakładu przepakowywania lub zatwierdzonego zakładu rozbioru do restauracji, stołówek i instytucji w następujących warunkach:
- a) opakowania zawierające świeże mięso drobiowe posiadają na powierzchni zewnętrznej znak jakości zdrowotnej, zgodnie z pkt. 67 lit. a) tiret trzecie i z pkt. 67 lit. c);
 - b) zakład wysyłający prowadzi rejestr, w którym zapisana jest ilość, rodzaj i przeznaczenie partii wysyłanych zgodnie z niniejszą dyrektywą;
 - c) odbiorca prowadzi rejestr, w którym zapisana jest ilość, rodzaj i pochodzenie partii otrzymanych zgodnie z niniejszą dyrektywą;
 - d) odbiorcy podlegają kontroli właściwych władz, które muszą mieć dostęp do prowadzonych rejestrów;
 - e) na zewnętrznej powierzchni dużego opakowania widnieje wyraźna informacja o przeznaczeniu i przewidywanym wykorzystaniu partii, zgodnie z niniejszym punktem i załącznikiem VII.

ROZDZIAŁ XIII

SKŁADOWANIE

69. - Świeże mięso drobiowe musi po schłodzeniu przewidzianym w pkt. 41, być utrzymywane w temperaturze nieprzekraczającej w żadnym przypadku +4 _C.
- Zamrożone mięso drobiowe musi być utrzymywane w temperaturze nieprzekraczającej w żadnym przypadku -12 _C.
- Świeże mięso drobiowe opakowane nie może być składowane w tych samych pomieszczeniach, co świeże mięso nieopakowane.

ROZDZIAŁ IV

OPAKOWYWANIE I PAKOWANIE ŚWIEŻEGO MIĘSA

70. a) Opakowania zbiorcze (na przykład skrzynki, kartony) muszą spełniać wszystkie zasady higieny, w szczególności:
- nie mogą zmieniać właściwości organoleptycznych mięsa,
 - muszą zapobiegać przenikaniu do mięsa substancji szkodliwych dla zdrowia

ludzkiego,

- muszą być wystarczająco solidne, aby zapewnić skuteczną ochronę mięsa w czasie transportu i obróbki;
 - b) opakowania zbiorcze nie mogą być ponownie używane do pakowania mięsa, chyba że wykonane są z materiałów odpornych na korozję, łatwych do umycia i po uprzednim umyciu i dezynfekcji.
71. Jeśli rozebrane świeże mięso lub podroby są pakowane, operacja ta musi być wykonywana niezwłocznie po rozbiorze, oraz w sposób zgodny z wymaganiami dotyczącymi higieny.

Materiały na opakowania jednostkowe muszą być przezroczyste i bezbarwne, lub w przypadku przezroczystego materiału kolorowego zaprojektowane tak, aby pozostawić mięso i podroby częściowo widoczne. Muszą one poza tym spełniać warunki wymienione w pkt. 70 lit. a) tiret pierwsze i drugie; nie mogą one zostać ponownie użyte do pakowania mięsa.

Części drobiu lub podrobów oddzielone od tuszy muszą być zawsze zapakowane w warstwę ochronną spełniającą powyższe kryteria, oraz szczelnie zamknięte.

72. Mięso w opakowaniu jednostkowym musi być umieszczone w opakowaniu zbiorczym.
73. Jednakże, jeśli materiał do pakowania spełnia wszystkie warunki w zakresie ochrony opakowania, nie musi on być przezroczysty ani bezbarwny, oraz nie jest konieczne umieszczanie go w drugim pojemniku, pod warunkiem, że pozostałe wymagania pkt 70 są spełnione.
74. Rozbiór, trybowanie, opakowywanie i pakowanie może odbywać się w tym samym pomieszczeniu, jeśli opakowanie zbiorcze nadaje się do ponownego użycia, jak określono w pkt. 70 lit. b), lub z zastrzeżeniem następujących warunków:
- a) pomieszczenie musi być wystarczająco obszerne i urządzone tak, aby zapewnić przeprowadzenie operacji w sposób higieniczny;
 - b) opakowania jednostkowe i zbiorcze niezwłocznie po wyprodukowaniu muszą być pokryte warstwą ochronną, zabezpieczającą przed wszelkimi uszkodzeniami podczas transportu do zakładu, oraz są składowane w higienicznych warunkach w oddzielnym pomieszczeniu w zakładzie;
 - c) pomieszczenia przeznaczone do składowania materiałów na opakowania muszą być pozbawione kurzu i robactwa, oraz jakiegokolwiek kontaktu z pomieszczeniami zawierającymi substancje mogące zakazić świeże mięso. Opakowania nie mogą być składowane na podłodze;
 - d) opakowania są złożone w higienicznych warunkach przed ich dostarczeniem do pomieszczenia;
 - e) opakowania muszą zostać dostarczone do pomieszczenia w warunkach higienicznych i bezzwłocznie użyte. Nie mogą być one przenoszone przez

personel zajmujący się mięsem;

- f) natychmiast po zapakowaniu mięso musi zostać umieszczone w pomieszczeniach przeznaczonych do składowania.

75. Opakowania określone w niniejszym rozdziale mogą zawierać jedynie rozebrane świeże mięso drobiowe.

ROZDZIAŁ XV

TRANSPORT

76. Świeże mięso musi być transportowane środkami transportu wyposażonymi w system hermetycznego zamykania, lub w odniesieniu do świeżego mięsa przywożonego zgodnie z dyrektywą 90/675/EWG lub świeżego mięsa przewożonego tranzytem przez terytorium państwa trzeciego, zaplombowanymi środkami transportu, zaprojektowanymi i wyposażonymi w taki sposób, aby przez cały czas trwania transportu zagwarantować temperatury określone w rozdziale XIII.

77. Środki transportu tego mięsa muszą spełniać następujące wymagania:

- a) ich wewnętrzne powierzchnie muszą być gładkie, łatwe do mycia i dezynfekcji;
- b) muszą być wyposażone w wodoszczelne urządzenia skutecznie zapewniające ochronę mięsa przed owadami i kurzem.

78. Środki transportu mięsa nie mogą w żadnym wypadku zostać użyte do przewożenia żywych zwierząt lub jakichkolwiek produktów, które mogą wpłynąć na mięso lub je zakazić.

79. Niedozwolone jest przewożenie w tym samym czasie i tym samym środkiem transportu, co mięso, jakiegokolwiek innego produktu mogącego naruszyć warunki higieny mięsa drobiowego lub je zakazić.

Mięso opakowane musi być transportowane oddzielnymi środkami transportu, chyba, że w jednym środku transportu istnieje odpowiednia fizyczna bariera chroniąca mięso nieopakowane.

80. Świeże mięso drobiowe nie może być przewożone w pojazdach lub pojemnikach, które nie są czyste i zdezynfekowane.

81. Kierownik zakładu, właściciel lub jego przedstawiciel musi zapewnić, aby środki transportu i warunki załadunku umożliwiły przestrzeganie wymagań w zakresie higieny, wymienionych w niniejszym rozdziale. Członek zespołu inspekcyjnego przewidzianego w art. 8 ust. 2 akapit trzeci niniejszej dyrektywy musi czuwać nad przestrzeganiem tego przepisu.

ZAŁĄCZNIK II

ROZDZIAŁ I

OGÓLNE WARUNKI ZATWIERDZANIA ZAKŁADÓW O MAŁEJ WYDAJNOŚCI

Zakłady o małej wydajności muszą posiadać przynajmniej:

1. w pomieszczeniach, gdzie otrzymuje się świeże mięso i dokonuje jego obróbki:
 - a) wodoodporną posadzkę, łatwą do mycia i dezynfekcji, odporną na butwienie i ułożoną w sposób ułatwiający odprowadzanie wody; woda musi być odprowadzana w kierunku kanałów ściekowych wyposażonych w kraty i syfony zapobiegające wydostawaniu się zapachów;
 - b) gładkie, odporne i nieprzepuszczalne ściany pokryte zmywalną i jasną warstwą do wysokości przynajmniej dwóch metrów.

Jednakże zastosowanie ścian drewnianych w pomieszczeniach określonych w załączniku I rozdział IV pkt 16, wybudowanych przed dniem 1 stycznia 1994 r., nie stanowi powodu wycofania zatwierdzenia;

- c) drzwi z materiałów odpornych na butwienie, łatwych do mycia i bezzapachowych;

W przypadku, gdy w danym zakładzie składowane jest mięso, zakład ten musi dysponować pomieszczeniami do składowania odpowiadającymi wyżej wymienionym wymaganiom;
- d) bezzapachowe materiały izolacyjne odporne na butwienie;
 - e) odpowiednią wentylację i w razie potrzeby dobre odprowadzenie pary;
 - f) odpowiednie naturalne lub sztuczne oświetlenie, niepowodujące zniekształcania kolorów;
2.
 - a) jak najbliżej miejsc pracy, wystarczającą liczbę urządzeń do mycia i dezynfekcji rąk oraz mycia narzędzi pod ciepłą wodą. W celu umycia rąk urządzenia te powinny być zaopatrzone w bieżącą zimną i ciepłą wodę, lub wodę zmieszaną do odpowiedniej temperatury, w produkty czyszczące i dezynfekcyjne oraz w środki higieniczne do suszenia rąk;
 - b) na miejscu lub w pomieszczeniu sąsiednim urządzenia do dezynfekcji narzędzi zaopatrywane w ciepłą wodę o temperaturze minimalnej 82 °C;

3. odpowiednie urządzenia do ochrony przed szkodnikami, jak owady i gryzonie;

4.
 - a) narzędzia i sprzęt do pracy, takie jak stoły do rozbioru mięsa, stoły ze zdejmowanymi blatami do rozbioru mięsa, pojemniki, taśmociągi i piły wykonane z materiałów nierdzewnych, niezdolnych do skażenia mięsa i łatwe do czyszczenia i dezynfekcji. Niedozwolone jest używanie drewna.

- b) narzędzia i wyposażenie odporne na korozję i spełniające wymagania dotyczące higieny w odniesieniu do:
 - obróbki mięsa,
 - składowania pojemników na mięso, tak by zapobiec bezpośredniemu zetknięciu się mięsa lub pojemników z podłogą lub ścianami;
 - c) specjalne wodoszczelne i nierdzewne pojemniki z trwałych materiałów, zaopatrzone w pokrywę i system zamykania uniemożliwiający dostęp do nich osobom nieuprawnionym, przeznaczone do przechowywania mięsa nienadającego się do spożycia przez ludzi, które należy usuwać lub niszczyć pod koniec każdego dnia pracy;
5. sprzęt chłodniczy pozwalający na utrzymanie wewnętrznej temperatury mięsa na wymaganym przez niniejszą dyrektywę poziomie. Wyposażenie to musi posiadać system odwadniania umożliwiający odprowadzanie wody rurami, w sposób niestwarzający żadnego zagrożenia zakażenia świeżego mięsa;
 6. instalacje pod ciśnieniem dostarczające odpowiednią ilość wody pitnej w rozumieniu dyrektywy 80/778/EWG. Jednakże, woda niezdatna do picia może być, w wyjątkowych przypadkach, przeznaczona do produkcji pary, zwalczania pożarów i schładzania urządzeń chłodniczych, pod warunkiem że rury zainstalowane do tych celów wykluczają użycie tej wody do innych celów i nie stanowią żadnego zagrożenia skażenia świeżego mięsa. Rury z wodą niezdatną do picia muszą wyraźnie różnić się od rur z wodą pitną;
 7. instalacje dostarczające wystarczającą ilość ciepłej wody pitnej w rozumieniu dyrektywy 80/778/EWG;
 8. system odprowadzający w higieniczny sposób ścieki;
 9. przynajmniej jedną umywalkę i toalety ze spuszczaną wodą. Drzwi toalety nie mogą otwierać się bezpośrednio na pomieszczenia robocze. Umywalki muszą być wyposażone w zimną i ciepłą bieżącą wodę lub wodę zmieszaną do odpowiedniej temperatury, środki do mycia i dezynfekcji rąk oraz środki higieny przeznaczone do suszenia rąk. Umywalka powinna znajdować się w pobliżu toalet.

ROZDZIAŁ II

SPECJALNE WARUNKI ZATWIERDZANIA UBOJNI O MAŁEJ WYDAJNOŚCI

10. W uzupełnieniu do wymagań ogólnych, ubojnie o małej wydajności muszą posiadać przynajmniej:
 - a) pomieszczenie przeznaczone do uboju o powierzchni wystarczającej do ogłuszania i wykrwawiania z jednej strony, oraz do skubania i sparzania z drugiej strony, tak aby te rodzaje operacji były wykonywane w osobnych miejscach;
 - b) w pomieszczeniu do uboju ściany możliwe do zmycia do wysokości

przynajmniej dwóch metrów lub do sufitu;

- c) pomieszczenie do patroszenia i przygotowywania o odpowiednich wymiarach, aby umożliwić patroszenie w miejscu wystarczająco oddalonym od stanowisk pracy, lub oddzielonym od tych stanowisk w sposób zapobiegający wszelkim zakażeniom;
- d) pomieszczenie chłodnicze o pojemności wystarczającej w odniesieniu do ilości i rodzaju ubitych zwierząt, w każdym przypadku z wydzielonym miejscem zamykanym na klucz i przeznaczonym do obserwowania tusz poddanych analizom.

W poszczególnych przypadkach możliwe jest przyznanie przez właściwe władze odstępstw od tych wymagań, jeśli mięso jest natychmiast usuwane z takich ubojni w celu zaopatrzenia zakładów rozbioru lub sklepów mięsnych znajdujących się w bezpośrednim sąsiedztwie ubojni, pod warunkiem, że czas transportu nie przekracza jednej godziny.

- 11. Zwierzęta wprowadzone do pomieszczenia przeznaczonego do uboju powinny zostać ubite niezwłocznie po ogłuszeniu, z wyjątkiem uboju przeprowadzanego zgodnie z obyczajem religijnym.
- 12. Zwierzęta chore lub podejrzane o chorobę nie mogą zostać ubite w danym zakładzie, poza odstępstwami przyznanymi przez właściwe władze.

W przypadku przyznania odstępstwa, ubój musi odbywać się pod kontrolą właściwych władz, oraz należy podjąć kroki w celu uniknięcia skażenia; pomieszczenia muszą zostać specjalnie umyte i zdezynfekowane pod nadzorem urzędowym przed ich ponownym użyciem.

ZAŁĄCZNIK III

KWALIFIKACJE ZAWODOWE POMOCNIKÓW

1. Jedynie kandydaci mogący udowodnić, że:
 - a) uczęszczali na kurs teoretyczny, łącznie z pokazami laboratoryjnymi, zatwierdzony przez właściwe władze Państw Członkowskich, dotyczący kwestii określonych w pkt. 3 lit. a);
 - b) odbyli szkolenie praktyczne pod nadzorem urzędowego lekarza weterynarii,

mogą przystąpić do testu określonego w art. 8 ust. 2 akapit drugi niniejszej dyrektywy. Szkolenie praktyczne odbywa się w ubojniach, zakładach rozbioru, chłodniach składowych i na stanowiskach inspekcji świeżego mięsa, lub w odniesieniu do inspekcji przedubojowej w gospodarstwie.
2. Jednakże, pomocnicy spełniający wymagania określone w załączniku III dyrektywy 64/433/EWG mogą uczęszczać na kurs szkoleniowy, którego część teoretyczna trwa tylko cztery tygodnie.
3. Test określony w art. 8 ust. 2 akapit drugi niniejszej dyrektywy zawiera część teoretyczną i część praktyczną, oraz dotyczy następujących kwestii:
 - a) w odniesieniu do inspekcji w gospodarstwach:
 - (i) część teoretyczna:
 - informacje ogólne dotyczące przemysłu drobiowego – organizacja, znaczenie gospodarcze, metody produkcji, handel międzynarodowy, etc.,
 - anatomia i patologia drobiu,
 - podstawowa znajomość chorób – wirusy, bakterie, pasożyty, etc.,
 - monitorowanie chorób i stosowania produktów leczniczych lub szczepień oraz badanie na obecność pozostałości,
 - kontrola higieniczna i sanitarna,
 - dobrostan zwierząt w gospodarstwie, podczas transportu i w ubojni,
 - kontrola warunków środowiskowych – w budynkach, w gospodarstwach i ogólnie,
 - przepisy krajowe i międzynarodowe,
 - zachowania konsumentów i kontrola jakości;
 - (ii) część praktyczna:

- wizyty w gospodarstwach różnego rodzaju i stosujących różne metody chowu,
- wizyty w zakładach produkcyjnych,
- załadunek i rozładunek środków transportu,
- wizyty w laboratoriach,
- kontrole weterynaryjne,
- dokumentacja,
- doświadczenie praktyczne

b) w odniesieniu do inspekcji w ubojni:

(i) część teoretyczna

- podstawowa wiedza z dziedziny anatomii i fizjologii poddawanych ubojowi zwierząt,
- podstawowa wiedza z dziedziny patologii poddawanych ubojowi zwierząt,
- podstawowa wiedza z zakresu anatomii patologicznej poddawanych ubojowi zwierząt,
- podstawowa wiedza z zakresu higieny, w szczególności higieny przemysłowej, higieny uboju, rozbioru i składowania oraz higieny pracy,
- znajomość metod i procedur uboju, inspekcji, przygotowania, opakowywania, pakowania i transportu świeżego mięsa;
- znajomość ustaw, rozporządzeń i przepisów administracyjnych dotyczących wykonywania ich pracy,
- procedury pobierania próbek do badań;

(ii) część praktyczna

- inspekcja i ocena poddanych ubojowi zwierząt,
- określanie gatunków zwierząt poprzez badanie typowych części zwierzęcia,
- określanie niektórych części ubitych zwierząt, które uległy zmianom i komentarze dotyczące tych części,

- badanie poubojowe w ubojni,
- kontrola higieny,
- pobieranie próbek.

ZAŁĄCZNIK IV

WZÓR

ŚWIADECTWA SANITARNEGO¹

w odniesieniu do drobiu transportowanego z gospodarstwa do ubojni

Właściwa służba:, Nr²:

I. Identyfikacja zwierząt

Gatunek zwierząt:

Liczba zwierząt:

Znak identyfikacyjny:

II. Pochodzenie zwierząt

Adres gospodarstwa pochodzenia:.....

III. Przeznaczenie zwierząt

Zwierzęta będą przetransportowane do następującej ubojni:

.....

następującymi środkami transportu.....

IV Zaświadczenie

Ja, niżej podpisany urzędowy lekarz weterynarii zaświadczam, że wymienione powyżej zwierzęta zostały poddane badaniu przed ubojem, w wyżej wymienionym gospodarstwie, dnia..... o godzinie..... i zostały uznane za zdrowe.

Sporządzono w....., dnia.....

.....

(podpis urzędowego lekarza weterynarii)

¹ Czas ważności świadectwa: 72 godziny.

ZAŁĄCZNIK V

WZÓR

ŚWIADECTWA SANITARNEGO

w odniesieniu do tusz drobiu przeznaczonych do opóźnionego patroszenia, lub tusz gęsi i kaczek hodowanych do produkcji wątróbek, ogłuszonych, wykrwawionych i oskubanych w gospodarstwie prowadzącym tucz, oraz przetransportowanych do zakładu rozbioru wyposażonego w osobne pomieszczenia do patroszenia

Właściwa służba: Nr¹:

I. Identyfikacja tusz niepatroszonych

Gatunek:

Liczba tusz niepatroszonych:

II. Pochodzenie tusz niepatroszonych

Adres gospodarstwa prowadzącego tucz:

III. Przeznaczenie tusz niepatroszonych

Tusze niepatroszone będą przetransportowane do następującego zakładu rozbioru:

.....

IV Zaświadczenie

Ja, niżej podpisany urzędowy lekarz weterynarii zaświadczam, że wymienione powyżej tusze niepatroszone pochodzą od zwierząt, które zostały poddane badaniu przed ubojem, w wyżej wymienionym gospodarstwie, dnia..... o godzinie..... i zostały uznane za zdrowe.

Sporządzono w....., dnia.....

.....

(podpis urzędowego lekarza weterynarii)

ZAŁĄCZNIK VI

WZÓR

ŚWIADECTWA ZDROWIA

w odniesieniu do świeżego mięsa drobiowego¹

Nr²:.....

Miejsce załadunku:

Ministerstwo:

Wydział:

Referencje²:

I. Identyfikacja mięsa

Mięso z:
(gatunek zwierząt)

Rodzaj części:

Rodzaj opakowania:

Ilość części lub opakowań:

Miesiąc i rok (lata) zamrożenia:

Waga netto:

II. Pochodzenie mięsa

Adres(-y) i weterynaryjny(-e) numer(-y) identyfikacyjny(-e) zatwierdzonej(-nych) ubojni:

.....

Adres(-y) i weterynaryjny (-e) numer(-y) identyfikacyjny(-e) zatwierdzonego(-nych) zakładu(-ów) rozbioru:

.....

Adres(-y) i weterynaryjny(-e) numer(-y) identyfikacyjny(-e) zatwierdzonej(-nych) chłodni składowej(-ych):

¹ Świeże mięso drobiowe oznacza zgodnie z dyrektywą określoną w punkcie IV niniejszego świadectwa, wszystkie części nadające się do spożycia przez ludzi zwierząt domowych pochodzących z następujących gatunków: ptactwo domowe, indyki, perliczki, kaczki, gęsi, przepiórki, gołębie, bażanty i kuropatwy domowe, niepoddane żadnym zabiegom konserwującym; także mięso schłodzone i mrożone uważa się za świeże.

.....

III Przeznaczenie mięsa

Mięso zostanie wysyłane z:
(miejsce załadunku)

do:
(kraj i miejsce przeznaczenia)

Następującym środkiem transportu³:

Nazwisko i adres wysyłającego:

.....

Nazwisko i adres odbiorcy:

.....

IV Zaświadczenie

Ja, niżej podpisany urzędowy lekarz weterynarii zaświadczam:

- a) że wymienione powyżej mięso drobiowe spełnia wymagania dyrektywy Rady 91/494/EWG z dnia 26 czerwca 1991 r. w sprawie warunków zdrowotnych zwierząt regulujących handel wewnątrzspółnotowy oraz przywóz świeżego mięsa drobiowego z państw trzecich, oraz wymagania art. 3 ustęp A pkt 1 akapit drugi tej dyrektywy, jeżeli mięso to jest przeznaczone do Państwa Członkowskiego lub regionu Państwa Członkowskiego uznanego za wolny od rzekomego pomoru drobiu;
- b) - że wymienione powyżej mięso drobiowe,
- że opakowania mięsa wymienionego powyżej,
posiadają znak potwierdzający, że:
 - mięso pochodzi ze zwierząt ubitych w zatwierdzonych ubojniach,
 - mięso zostało rozebrane w zatwierdzonym zakładzie rozbioru;
- c) że mięso to zostało uznane za nadające się do spożycia przez ludzi, w wyniku inspekcji weterynaryjnej przeprowadzonej zgodnie z dyrektywą Rady 71/118/EWG z dnia 15 lutego 1971 r. w sprawie problemów zdrowotnych wpływających na handel świeżym mięsem drobiowym, lub z dyrektywą Rady 91/485/EWG z dnia 27 listopada 1990 r. dotyczącą zdrowia publicznego i problemów zdrowotnych zwierząt wpływających na produkcję i wprowadzanie do obrotu mięsa króliczego oraz mięsa zwierząt dzikich utrzymywanych przez

³ W odniesieniu do wagonów i ciężarówek zaznaczyć numer rejestracyjny, w odniesieniu do samolotów numer lotu, a do statków nazwę i w razie potrzeby numer kontenera.

człowieka;

- d) że pojazdy lub pojemniki transportowe, jak również warunki załadunku tej wysyłki, są zgodne z wymaganiami w zakresie higieny określonymi w dyrektywie 71/118/EWG.

Sporządzono w....., dnia.....

.....
(podpis urzędowego lekarza weterynarii)

ZAŁĄCZNIK VII

UWAGI, KTÓRE NALEŻY UMIEŚCIĆ NA DUŻYCH OPAKOWANIACH

Przewidywane zastosowanie: rozbiór / obróbka termiczna¹

Adres przeznaczenia:

.....

.....

.....

¹ Niepotrzebne skreślić.

DYREKTYWA RADY 93/121/WE

z dnia 22 grudnia 1993 r.

zmieniająca dyrektywę 91/494/EWG w sprawie warunków zdrowotnych zwierząt regulujących handel wewnątrzspółnotowy oraz przywóz świeżego mięsa drobiowego z państw trzecich

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, w szczególności jego art. 43,

uwzględniając wniosek Komisji¹,

uwzględniając opinię Parlamentu Europejskiego²,

uwzględniając opinię Komitetu Ekonomiczno - Społecznego³,

a także mając na uwadze, co następuje:

art. 3 ust. A pkt 1 dyrektywy Rady 91/494/EWG z dnia 26 czerwca 1991 r. w sprawie warunków zdrowotnych zwierząt regulujących handel wewnątrzspółnotowy oraz przywóz świeżego mięsa drobiowego z państw trzecich⁴ ustanawia zasady szczepienia przeciw rzekomemu pomorowi drobiu stad, z których pochodzi mięso drobiowe przeznaczone dla Państw Członkowskich lub regionów Państw Członkowskich, których status został uznany zgodnie z art. 12 ust. 2 dyrektywy Rady 90/539/EWG z dnia 15 października 1990 r. w sprawie warunków zdrowotnych zwierząt regulujących handel wewnątrzspółnotowy i przywóz z państw trzecich drobiu i jaj wylęgowych⁵;

konieczne jest ustanowienie zasad działania dotyczących szczepień przeciw rzekomemu pomorowi drobiu od dnia 1 stycznia 1993 r. mających zastosowanie do handlu świeżym mięsem drobiowym przeznaczonym dla Państw Członkowskich lub regionów Państw Członkowskich, których status został uznany zgodnie z art. 12 ust. 2 dyrektywy 90/539/EWG;

Rada przyjęła dyrektywę 92/66/EWG⁶ w sprawie kontroli rzekomego pomoru drobiu oraz dyrektywę 92/40/EWG⁷ w sprawie kontroli grypy drobiu, co pozwoliło w ten sposób na uproszczenie dyrektywy 91/494/EWG;

pożądana jest możliwość alternatywy dla stosowania specjalnego znaku określonego w art. 5 dyrektywy 91/494/EWG;

konieczna jest zmiana zasad handlu stosowanych do państw trzecich, aby zapewnić, że są

¹ Dz.U. nr C 89 z 31.03.1993, str. 8.

² Dz.U. nr C 176 z 28.06.1993, str. 26.

³ Dz.U. nr C 201 z 26.07.1993, str. 50.

⁴ Dz.U. nr L 268 z 24.09.1991, str. 35.

⁵ Dz.U. nr L 303 z 31.10.1990, str. 6.

⁶ Dz.U. nr L 260 z 5.09.1992, str. 1.

⁷ Dz.U. nr L 167 z 22.06.1992, str. 1.

równoważne do zasad stosowanych wobec Państw Członkowskich, w szczególności w odniesieniu do rzekomego pomoru drobiu oraz grypy drobiu,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

Artykuł 1

W dyrektywie 91/494/EWG wprowadza się następujące zmiany:

1. W art. 3 ust. A pkt 1 otrzymuje brzmienie:

„1. przebywał na terytorium Wspólnoty od wylęgu lub został przywieziony z państw trzecich zgodnie z wymogami rozdziału III dyrektywy 90/539/EWG. Mięso drobiowe przeznaczone dla Państw Członkowskich lub regionów Państw Członkowskich, których status został uznany zgodnie z art. 12 ust. 2 tej dyrektywy, musi pochodzić od drobiu, który nie został zaszczepiony przeciw rzekomemu pomorowi drobiu z zastosowaniem żywej szczepionki w okresie 30 dni poprzedzających ubój.

Zasada ta zostanie poddana przeglądowi przez Radę stanowiącą większością kwalifikowaną na wniosek Komisji, zanim prawodawstwo wspólnotowe harmonizujące stosowanie szczepionki przeciw rzekomemu pomorowi drobiu wejdzie w życie i nie później niż dnia 31 grudnia 1994 r.”.

2. W art. 3 ust. A pkt 2 tiret drugie otrzymuje brzmienie:

„- które nie jest położone na obszarze podlegającym z przyczyn związanych ze zdrowiem zwierząt środkom ograniczającym obejmującym kontrolę mięsa drobiowego zgodnie z prawodawstwem wspólnotowym w wyniku wybuchu epidemii choroby, na zarażenie którą drób jest podatny.”.

3. W art. 5 dodaje się ustępy w brzmieniu:

„3. Na zasadzie odstępstwa od ust. 1 i 2 oraz w przypadku epizootii rzekomego pomoru drobiu, świeże mięso drobiowe może być oznaczone zgodnie z art. 3 ust. 1 pkt A lit. e) dyrektywy 71/118/EWG znakiem jakości zdrowotnej określonym w załączniku I, rozdział X, pkt 44 lit. a) i b) do dyrektywy 71/118/EWG, pod warunkiem, że takie mięso nie pochodzi od drobiu, który:

- a) pochodzi z gospodarstwa położonego w okręgu zagrożonym jak określono w art. 9 ust. 1 dyrektywy 92/66/EWG, ale nie w strefie ochronnej określonej w art. 9 ust. 1 dyrektywy 92/66/EWG i w odniesieniu do którego po badaniu epidemiologicznym nie zarejestrowano kontaktu z zakażonym gospodarstwem;
- b) pochodzi ze stada, gdzie badanie wirusologiczne o wyniku negatywnym jest przeprowadzane na reprezentatywnej próbie stada pięć dni przed wysyłką drobiu; pobieranie próbek musi być przeprowadzane przez lekarza weterynarii wyznaczonego przez właściwe władze;
- c) pochodzi z gospodarstwa, gdzie nie wykryto oznak lub symptomów klinicznych,

które mogłyby wskazywać na obecność rzekomego pomoru drobiu, po przeprowadzeniu badania klinicznego przeprowadzonego przez lekarza weterynarii wskazanego przez właściwe władze; takie badanie musi zostać przeprowadzone w ciągu 24 godzin przed wysyłką drobiu;

- d) bez uszczerbku dla przepisów art. 3 ust. A pkt 3, jest bezpośrednio transportowany z gospodarstwa pochodzenia do rzeźni; wykorzystywane środki transportu muszą być zaplombowane przez urzędowego lekarza weterynarii i oczyszczone oraz odkażone przed i po każdym transporcie;
- e) jest przebadane w rzeźni w czasie badania przedubojowego lub badania poubojowego w celu wykrycia symptomów rzekomego pomoru drobiu.

Państwa Członkowskie powołujące się na niniejsze przepisy poinformują inne Państwa Członkowskie i Komisję w ramach Stałego Komitetu Weterynaryjnego o środkach, które przyjmują w tym zakresie.

Ogólne kryteria pobierania próbek, częstotliwość pobierania próbek i wszelkie warunki, których przestrzega się podczas wykonywania lit. a), b) i c) są ustanawiane zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 17, po konsultacji z Naukowym Komitetem Weterynaryjnym i przed dniem 1 stycznia 1995 r.

4. Przed dniem 1 stycznia 1998 r. Komisja przedstawi Radzie sprawozdanie w sprawie doświadczeń zgromadzonych od czasu wykonania tych przepisów, wraz z wszelkimi wnioskami, w sprawie których Rada stanowi większością kwalifikowaną.”.

4. Art. 10 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 10

- 1. Świeże mięso drobiowe musi pochodzić z krajów:
 - a) w których influenza drobiu i rzekomy pomór drobiu są chorobami prawnie podlegającymi zgłoszeniu na terytorium całego kraju zgodnie ze standardami międzynarodowymi;
 - b) wolnych od grypy drobiu i rzekomego pomoru drobiu, lub

które, chociaż nie są wolne od tych chorób, stosują środki ich kontroli przynajmniej równoważne środkom ustanowionym odpowiednio w dyrektywach 92/40/EWG i 92/66/EWG.

2. Dodatkowe kryteria klasyfikacji państw trzecich w odniesieniu do ust. 1 przyjmowane są zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 17 przed dniem 1 stycznia 1995 r.

Podczas wykonywania ust. 1, Komisja przyjmuje, w drodze certyfikacji, wszelkie środki niezbędne do celów ochrony zdrowia zwierząt w poszczególnych sytuacjach w niektórych regionach Wspólnoty.

3. Komisja może, zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 17, podjąć decyzję w sprawie określenia na mocy jakich warunków ust. 1 stosuje się wyłącznie do części terytorium państwa trzeciego.”

Artykuł 2

Państwa Członkowskie wprowadzą w życie przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy nie później niż do dnia 1 stycznia 1995 r. i niezwłocznie powiadomią o tym Komisję.

Przepisy przyjęte przez Państwa Członkowskie zawierają odniesienie do niniejszej dyrektywy lub odniesienie takie towarzyszy ich urzędowej publikacji. Metody dokonywania takiego odniesienia określane są przez Państwa Członkowskie.

2. Państwa Członkowskie przekażą Komisji teksty podstawowych przepisów prawa krajowego, przyjętych w dziedzinach objętych niniejszą dyrektywą.

Artykuł 3

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do Państw Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 22 grudnia 1993 r.

W imieniu Rady

J.-M. DEHOUSSE

Przewodniczący

DECYZJA KOMISJI

z dnia 30 marca 1995 r.

określająca kryteria badań drobiu rzeźnego pochodzącego z rejonu objętego nadzorem pod kątem rzekomego pomoru drobiu (Newcastle disease), zgodnie z art. 5 ust. 3 Dyrektywy Rady 91/494/EWG

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

(95/117/WE)

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając Dyrektywę Rady 91/494/EWG z dnia 26 czerwca 1991 r. w sprawie warunków zdrowotnych zwierząt regulującą handel wewnętrzny wspólnoty oraz import z państw trzecich świeżego mięsa drobiowego¹, z ostatnimi zmianami wprowadzonymi Dyrektywą 93/121/WE², w szczególności jej art. 5 ust. 3,

a także mając na uwadze, co następuje:

zgodnie z postanowieniami art. 5 ust. 3 Dyrektywy 91/494/EWG należy ustalić w szczególności metody wykonywania badań wirusologicznych na obecność rzekomego pomoru drobiu; w tym celu należy przedstawić szczegółowo procedury pobierania próbek, przeprowadzania badań i interpretacji wyników badań;

po konsultacjach Naukowy Komitet Weterynaryjny przekazał w dniu 12 grudnia 1994 r. swoje sprawozdanie na ten temat;

środki przewidziane w niniejszej decyzji są zgodne z opinią Stałego Komitetu Weterynaryjnego;

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

Zgodnie z art. 5 ust. 3 Dyrektywy 91/494/EWG pobieranie próbek wirusologicznych i badanie pod kątem rzekomego pomoru drobiu musi być zgodne z wymaganiami załącznika.

Artykuł 2

Niniejsza decyzja obowiązuje począwszy od dnia 1 kwietnia 1995 r.

¹ Dz.U. nr L 268, z 26.09.1991, str. 35.

² Dz.U. nr L 340, z 31.12.1993, str. 39.

Artykuł 3

Niniejsza decyzja jest skierowana do Państw Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 30 marca 1995 r.

W imieniu Komisji

Franz FISCHLER

Członek Komisji

ZAŁĄCZNIK

1. Pobieranie próbek

Z każdego stada będzie pobieranych co najmniej 60 próbek, w tym, co najmniej 30 wymazów ze steku i 30 tchawicy. Próbki będą pobrane od co najmniej 60 ptaków. Próbki będą pobierane na pięć dni przed ubojem i transportowane do badania, w stanie schłodzonym, ale nie zamrożone, do Krajowego Laboratorium Rzekomego Pomoru Drobiu.

2. Postępowanie z próbkami

Razem można umieścić nie więcej niż pięć próbek jednego rodzaju. Wymazy powinny być całkowicie zanurzone w roztworze antybiotyku i po wstrząśnięciu pozostawione na około dwie godziny w temperaturze otoczenia (lub na dłużej w temperaturze 4°C) następnie klarowane poprzez wirowanie (np. 800 do 1 000 x g na 10 min.).

3. Roztwór antybiotyku

Typowy przykład rozmazu ze steku: 10 000 jednostek/ml penicyliny, 10 mg/ml streptomycyny, 0,25 mg/ml gentamycyny i 5 000 jednostek/ml mykostatyny w roztworze soli buforowanym forsforanem przy pH 7,2 do 7,4. Można też dodać 50 mg/ml oksytetracykliny. Stężenia antybiotyku można zmniejszyć pięciokrotnie w przypadku wymazów z tchawicy. Bardzo ważne jest, by sporządzając roztwór sprawdzić i odpowiednio dostosować pH po dodaniu antybiotyków.

4. Izolacja wirusa w jajach drobiu zawierających zarodki

Klarowny supernatant należy wstrzyknąć w ilości 0,2 ml do jamy omocznii każdego z co najmniej czterech jaj drobiu zawierających zarodki, które były inkubowane przez okres 8 do 11 dni. W idealnej sytuacji, jaja te należałoby uzyskać od stada, które wolne jest od czynnika chorobotwórczego, jednakże jeżeli jest to niemożliwe, dopuszcza się stosowanie jaj uzyskanych od stada, u którego nie stwierdzono przeciwciał wirusa rzekomego pomoru drobiu. Zaszczepione jaja trzymane są w temperaturze 37°C i codziennie podgrzewane. Cztery dni po zaszczepieniu jaja z

martwymi lub ginącymi embrionami, oraz wszystkie pozostałe jaja należy schłodzić do 4°C i zbadać płyny omocznioowo-owodniowe pod kątem aktywności hemaglutynacyjnej.

5. Wyjaśnienie

Wynik badania należy uznać za ujemny, jeżeli nie wykryto aktywności hemaglutynacyjnej i nie wyizolowano wirusa. Izolacja wirusa rzekomego pomoru drobiu oznacza, że stado jest traktowane jako stado podejrzane o chorobę i podlega art. 4 dyrektywy Rady 92/66/EWG³. Jeżeli okaże się, że wirus pochodzi ze szczepionki, pobieranie próbek i badanie należy powtórzyć.

³ Dz.U. nr L 260, z 5.09.1992, str. 1.

DYREKTYWA RADY 1999/89/WE

z dnia 15 listopada 1999 r.

zmieniająca dyrektywę 91/494/EWG w sprawie warunków zdrowotnych zwierząt regulujących handel wewnątrzspółnotowy oraz przywóz świeżego mięsa drobiowego z państw trzecich

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, w szczególności jego art. 37,

uwzględniając wniosek Komisji¹,

uwzględniając opinię Parlamentu Europejskiego²,

uwzględniając opinię Komitetu Ekonomiczno - Społecznego³,

a także mając na uwadze, co następuje:

- 1) art. 3A ust. 1 dyrektywy Rady 91/494/EWG z dnia 26 czerwca 1991 r. w sprawie warunków zdrowotnych zwierząt regulujących handel wewnątrzspółnotowy oraz przywóz świeżego mięsa drobiowego z państw trzecich⁴ ustanawia zasady szczepień na rzekomy pomór drobiu stad, od których pochodzi mięso drobiowe przeznaczone dla Państw Członkowskich lub regionów Państw Członkowskich, których status uznano zgodnie z art. 12 ust. 2 dyrektywy Rady 90/539/EWG z dnia 15 października 1990 r. w sprawie warunków zdrowotnych zwierząt regulujących handel wewnątrzspółnotowy i przywóz z państw trzecich drobiu i jaj wylęgowych⁵;
- 2) decyzję Komisji 93/152/EWG z dnia 8 lutego 1993 r. ustanawiającą kryteria dotyczące szczepionek, jakie mają być stosowane w celu zwalczania rzekomego pomoru drobiu w kontekście programów rutynowych szczepień⁶ stosuje się od 1 stycznia 1995 r.;
- 3) w wyniku tego właściwa jest zmiana dyrektywy 91/494/EWG, w szczególności jej art. 3A;
- 4) właściwa jest zmiana zasad handlu, obowiązujących w stosunku do państw trzecich, poprzez wprowadzenie możliwości tworzenia dodatkowych zasad dotyczących przywozu mięsa drobiowego, które oferują gwarancje zdrowotne dotyczące zwierząt co najmniej równoważne ustanowionym w rozdziale II dyrektywy 91/494/EWG;
- 5) właściwa jest ponadto zmiana dyrektywy 91/494/EWG w celu uwzględnienia przepisów decyzji Rady 1999/468/WE z dnia 28 czerwca 1999 r. ustanawiającej warunki

¹ Dz.U. C 15 z 20.1.1996, str. 15.

² Dz.U. C 261 z 9.9.1996, str. 188.

³ Dz.U. C 153 z 28.5.1996, str. 46.

⁴ Dz.U. L 268 z 24.9.1991, str. 35. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą Rady 93/121/EWG (Dz.U. L 340 z 31.12.1993, str. 39).

⁵ Dz.U. L 303 z 31.10.1990, str. 6. Dyrektywa ostatnio zmieniona Aktem Przystąpienia z 1994 r.

⁶ Dz.U. L 59 z 12.3.1993, str. 35.

wykonywania uprawnień wykonawczych przyznanych Komisji ⁷,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

Artykuł 1

W dyrektywie 91/494/EWG wprowadza się następujące zmiany:

1. w art. 3A ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. przebywał na terytorium Wspólnoty od momentu wylęgu lub został przywieziony z państw trzecich zgodnie z wymogami rozdziału III dyrektywy 90/539/EWG.”

2. w art. 3A skreśla się ust. 6.

3. dodaje się artykuł w brzmieniu:

„Artykuł 14a

Bez uszczerbku dla art. 8, 10, 11, 12, 13 i 14, Komisja może według procedury ustanowionej w art. 18 zdecydować o dopuszczeniu, w pojedynczych przypadkach, przywozu świeżego mięsa drobiowego z państw trzecich, gdy przywóz taki nie spełnia warunków art. 8, 10, 11, 12, 13 i 14. Szczegółowe zasady takiego przywozu sporządza się jednocześnie według tej samej procedury. Daje ona gwarancje zdrowotne zwierząt przynajmniej równoważne gwarancjom zdrowotnym zwierząt według rozdziału II niniejszej dyrektywy.”

4. art. 17 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 17

1. Komisję wspiera Stały Komitet Weterynaryjny ustanowiony decyzją 68/361/EWG^{*}, złożony z przedstawicieli Państw Członkowskich, któremu przewodniczy przedstawiciel Komisji.

2. Przedstawiciel Komisji przedkłada Komitetowi projekt środków, które należy podjąć. Komitet wydaje opinię o tym projekcie w terminie, który może zostać wyznaczony przez przewodniczącego stosownie do pilności sprawy. Opinię wydaje się większością ustanowioną w art. 205 ust. 2 Traktatu w przypadku decyzji, które Rada jest zobowiązana podjąć na wniosek Komisji. Głosy przedstawicieli Państw Członkowskich w Komitecie są wazone w sposób określony w tym artykule. Przewodniczący nie bierze udziału w głosowaniu.

3. Komisja przyjmuje przewidziane środki jeżeli są one zgodne z opinią Komitetu.

4. Jeśli przewidziane środki nie są zgodne z opinią Komitetu lub w przypadku braku opinii, Komisja bezzwłocznie przedstawia Radzie wniosek w sprawie środków, jakie powinny zostać przyjęte.

⁷ Dz.U. L 184 z 17.7.1999, str. 23.

5. Rada, stanowiąc większością kwalifikowaną, głosuje nad wnioskiem w ciągu 15 dni od jego otrzymania.

Jeżeli w ciągu tego okresu Rada wskaże poprzez decyzję podjętą większością kwalifikowaną, iż jest przeciwna wnioskowi, Komisja rozważa go ponownie. Może ona przedstawić Radzie zmieniony wniosek, ponownie przedłożyć ten sam wniosek lub przedstawić propozycję legislacyjną w oparciu o Traktat.

Jeżeli Rada nie przyjmie propozycji środków wykonawczych lub nie wskaże swego negatywnego stanowiska wobec proponowanych środków wykonawczych przed upływem terminu, są one przyjmowane przez Komisję.

* Dz.U. L 225 z 18.10.1968, str. 23;”.

5. Art. 18 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 18

1. Komisję wspiera Stały Komitet Weterynaryjny ustanowiony decyzją 68/361/EWG, złożony z przedstawicieli Państw Członkowskich, któremu przewodniczy przedstawiciel Komisji.

2. Przedstawiciel Komisji przedkłada Komitetowi projekt środków, jakie mają być podjęte. Komitet wydaje opinię o tym projekcie w terminie, który przewodniczący może określić stosownie do pilności sprawy. Opinię wydaje się większością ustanowioną w art. 205 ust. 2 Traktatu w przypadku decyzji, które wymagają przyjęcia ich przez Radę na wniosek Komisji. Głosy przedstawicieli Państw Członkowskich w ramach Komitetu są ważne w sposób określony w tym artykule. Przewodniczący nie bierze udziału w głosowaniu.

3. Komisja przyjmuje przewidziane środki jeżeli są one zgodne z opinią Komitetu.

4. Jeśli przewidziane środki nie są zgodne z opinią Komitetu lub w przypadku braku opinii, Komisja bezzwłocznie przedstawia Radzie wniosek w sprawie środków, jakie powinny zostać przyjęte.

5. Rada, stanowiąc większością kwalifikowaną, głosuje nad wnioskiem w ciągu trzech miesięcy od jego otrzymania.

Jeśli w tym terminie, Rada stanowiąc większością kwalifikowaną, sprzeciwi się propozycji, Komisja bada ją ponownie. Komisja może przedłożyć Radzie zmienioną propozycję, przedłożyć ponownie propozycję lub przedstawić propozycję legislacyjną na podstawie Traktatu.

Jeżeli Rada nie przyjmie proponowanych środków wykonawczych lub nie wskaże swego negatywnego stanowiska wobec proponowanych środków wykonawczych przed upływem terminu, są one przyjmowane przez Komisję.”

6. Skreśla się Załącznik.

Artykuł 2

1. Państwa Członkowskie przyjmują przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne, niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy do 1 lipca 2000 r. Niezwłocznie informują o tym Komisję.

Przepisy przyjęte przez Państwa Członkowskie zawierają odniesienie do niniejszej dyrektywy lub odniesienie takie towarzyszy ich urzędowej publikacji. Metody dokonywania takiego odniesienia określane są przez Państwa Członkowskie.

2. Państwa Członkowskie przekazują Komisji teksty podstawowych przepisów prawa krajowego, przyjętych w dziedzinach objętych niniejszą dyrektywą

Artykuł 3

Niniejsza dyrektywa wchodzi w życie z dniem jej opublikowania w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich*.

Artykuł 4

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do Państw Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 15 listopada 1999 r.

W imieniu Rady

K. HEMILÄ

Przewodniczący

DECYZJA KOMISJI

z 9 grudnia 2002 r.

ustalająca tymczasowe środki bezpieczeństwa odnośnie importu produktów pochodzenia zwierzęcego przeznaczonych do indywidualnego spożycia.

(2002/995/WE)

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH

uwzględniając Traktat o utworzeniu Europejskiej Wspólnoty Gospodarczej,

uwzględniając dyrektywę nr 97/78/WE z 18 grudnia 1997, określającą zasady przeprowadzania kontroli weterynaryjnych produktów sprowadzanych na teren Wspólnoty z krajów trzecich⁽¹⁾, a w szczególności jej artykuł 22 (5),

uwzględniając decyzję Rady nr 90/424/EWG z 26 czerwca 1990 w sprawie wydatków na polu weterynaryjnym⁽²⁾, zmienioną ostatnio decyzją Rady nr 2001/572/WE⁽³⁾, a w szczególności artykuł 6(3) tejże decyzji,

zważywszy, że:

- (1) zgodnie z artykułem 1(2) dyrektywy nr 72/462/EWG z 12 grudnia 1972 dotyczącej wymagań zdrowotnych i inspekcji weterynaryjnej przy imporcie bydła, owiec, kóz i trzody chlewnej oraz świeżego mięsa i produktów mięsnych z krajów trzecich⁽⁴⁾, zmienionej ostatnio poprzez rozporządzenie (WE) nr 1452/2001⁽⁵⁾, mięso i produkty mięsne stanowiące część bagażu osobistego podróżnych i przeznaczone do ich indywidualnego spożycia, lub stanowiące zawartość małych paczek wysłanych do osób prywatnych w celach niekomercyjnych, zostają pod pewnymi warunkami wyłączone z zakresu niniejszej dyrektywy,
- (2) zgodnie z artykułem 8 (2), rozdział III dyrektywy nr 91/494/EWG⁽⁶⁾, zmienionej ostatnio poprzez dyrektywę nr 1999/89/WE⁽⁷⁾, warunki dotyczące zdrowia zwierząt określające zasady handlu świeżym mięsem drobiowym na terenie Wspólnoty oraz zasady importu tego mięsa z krajów trzecich nie znajdują zastosowania, podlegając pewnym warunkom, w stosunku do mięsa drobiowego stanowiącego część osobistego bagażu podróżnych i przeznaczonego do indywidualnego spożycia, oraz wysyłanego w postaci niewielkich przesyłek do osób prywatnych,
- (3) zgodnie z artykułem 1 (3) dyrektywy nr 92/45/EWG⁽⁸⁾, zmienionej ostatnio poprzez dyrektywę nr 97/79/WE⁽⁹⁾, postanowienia niniejszej dyrektywy dotyczące problemów zdrowia publicznego i zdrowia zwierzęcego odnoszących się do odstrzału dzikiej zwierzyny i wprowadzania na rynek dziczyzny, nie znajdują zastosowania w przypadku importu trofeów myśliwskich lub niewielkich ilości zabitej zwierzyny, przewożonych przez podróżujących,
- (4) artykuł 3 (1) i (2) dyrektywy nr 97/78/WE nakazuje, Państwom Członkowskim, odpowiednio, zabezpieczyć, aby żadna partia towaru nie została wwieziona na teren Wspólnoty bez uprzedniego poddania jej stosownej kontroli weterynaryjnej, oraz aby paczki z towarem były wprowadzane na teren Wspólnoty jedynie na posterunki

kontroli granicznej; jednakże, zgodnie z artykułem 16, niniejsze wymogi nie znajdują zastosowania w przypadku produktów przewożonych przez podróżnych lub przesyłanych do osób prywatnych do ich indywidualnej konsumpcji, pod pewnymi warunkami; oznacza to, że Państwa Członkowskie muszą zorganizować kontrole na innych punktach wjazdowych, w celu zagwarantowania, że produkty niespełniające takich warunków nie zostaną wwieszone lub zostaną wwieszone na takie posterunki kontroli granicznej,

- (5) liczba punktów wjazdowych na granicach Państw Wspólnoty, na które przybywają zarówno pasażerowie, jak i przesyłki z krajów trzecich przekracza listę tych zatwierdzonych jako posterunki kontroli granicznej; jednakże, to właściwe organy każdego z Państw Członkowskich ponoszą odpowiedzialność za zagwarantowanie, iż podróżni, pasażerowie lub inne osoby odpowiedzialne za przewóz takich paczek są świadomi i przestrzegają odpowiednich przepisów Wspólnoty znajdujących zastosowanie w przypadku nie komercyjnych przesyłek zawierających produkty pochodzenia zwierzęcego,
- (6) decyzja Komisji nr 93/13/EWG ⁽¹⁰⁾ określa procedury przeprowadzania kontroli weterynaryjnych produktów pochodzących z krajów trzecich na Wspólnotowych posterunkach kontroli granicznej; w artykule 5 ustala się limit wagowy dla produktów przeznaczonych do konsumpcji przez ludzi, wynoszący 1 kg, zwalniający z przeprowadzania systematycznych kontroli weterynaryjnych, o ile produkty te są sprowadzane z krajów trzecich lub z części krajów trzecich znajdujących się na liście krajów trzecich, z których import odpowiednich produktów jest dozwolony; przewiduje on również pewne odstępstwa w przypadku małych paczek zawierających produkty pochodzenia zwierzęcego sprowadzanych na teren Danii, inter alia, z Grenlandii i Wysp Faroe, oraz odnośnie pewnych gatunków ryb sprowadzanych do Finlandii z Rosji,
- (7) decyzja Komisji nr 2002/349/WE ⁽¹¹⁾ ustala listę produktów podlegających kontroli przez posterunki kontroli granicznej; jednakże, zgodnie z artykułem 2, postanowienia niniejszej decyzji stosuje się uwzględniając zwolnienia, o których mowa w artykule 16 dyrektywy nr 97/78/WE,
- (8) te postanowienia stanowią w całości odstępstwo od przepisów Wspólnoty dotyczących ochrony zdrowia zwierząt odnośnie małych ilości produktów pochodzenia zwierzęcego przewożonych jako bagaż osobisty, lub sprowadzanych pod podobnymi warunkami przez osoby prywatne wjeżdżające na teren Wspólnoty,
- (9) w roku 1996 zanotowano na terenie Niemiec wybuchy klasycznego pomoru świń, które następnie doprowadziły do epidemii na terenie Holandii; w roku 2000 zanotowano wybuchy klasycznego pomoru świń na terenie Wielkiej Brytanii; wymienione epidemie były wywołane przez szczepy wirusa dotychczas niewyizolowane na terenie Wspólnoty,
- (10) w obliczu ryzyka związanego z wprowadzeniem wirusa, jakie pokazała epidemia pryszczycy w pewnych krajach Maghrebu w roku 1999, Komisja Europejska do spraw Kontroli Pryszczycy (EUFMD) podczas swej 33 Sesji ⁽¹²⁾ przyjęła Wytyczne odnośnie oceny tego ryzyka; wytyczne skupiają się na zagrożeniach związanych z turystyką i transportem oraz na przygotowaniu kampanii uświadamiającej w celu zmniejszenia tego ryzyka; proponują one między innymi prowadzenie kampanii uświadamiającej na punktach granicznych oraz wzmocnienie kontroli bagażu podróżnych,
- (11) w roku 2001 główny wybuch epidemii pryszczycy został zanotowany na terenie Wielkiej Brytanii; dotknęła ona również trzy inne Państwa Członkowskie; epidemie zostały wywołane przez wirusa typu O1-PanAsia, szczep nie występujący w żadnym z

- krajów trzecich, z których zgodnie z ustawodawstwem Wspólnoty importowane są produkty pochodzące od zwierząt z gatunków podatnych na tę chorobę,
- (12) w grudniu 2001 miała miejsce w Brukseli Międzynarodowa Konferencja nt. Zapobiegania i Kontroli Pryszczycy, podczas której postanowiono, iż należy wzmocnić kontrole produktów odzwierzęcych importowanych przez podróżnych,
 - (13) Parlament Europejski przyjął rezolucję z 13 czerwca 2002 w sprawie pryszczycy i mistrzostw świata w piłce nożnej w Korei Południowej, wzywającą Państwa Członkowskie do zaostrzenia kontroli na swoich granicach zewnętrznych oraz wzywającą Komisję do zredagowania szczegółowej strategii zmierzającej do zredukowania ryzyka sprowadzenia pryszczycy przez turystów,
 - (14) właściwym jest podjęcie postanowień pozwalających Państwom Członkowskim na wyznaczenie punktów granicznych innych niż posterunki kontroli granicznej, na których mięso, mleko i ich pochodne, przewożone przez indywidualnie podróżujących byłyby ograniczone lub podlegałyby kontroli zgodnie z zasadami określonymi w dyrektywie nr 97/78/WE przez właściwe organy upoważnione do przeprowadzania kontroli weterynaryjnych lub przez inne organy, którym udzielono takich pełnomocnictw,
 - (15) biorąc pod uwagę sytuację epidemiologiczną na świecie odnośnie najważniejszych chorób zakaźnych zwierząt, przenoszonych przez produkty pochodzące od takich zwierząt, włączając pryszczycę, sprowadzanie na teren Wspólnoty takich produktów dla celów nie komercyjnych i zgodnie z obowiązującymi przepisami z krajów trzecich u których występują te choroby, stanowi ryzyko dla zdrowia zwierząt, które jest obecnie przekazywane przez Komisję w formie stosownych propozycji legislacyjnych.⁽¹³⁾; w oczekiwaniu na planowane modyfikacje aktualnych przepisów odnośnie importu, konieczne jest bezzwłoczne przyjęcie tymczasowych środków bezpieczeństwa ograniczających w sposób istotny nie komercyjny import produktów pochodzenia zwierzęcego, jako jedynego skutecznego środka zapobiegającego tego typu importowi sprowadzającemu na teren Wspólnoty poważne choroby zwierzęce,
 - (16) wiele Państw Członkowskich konsekwentnie wprowadziło specjalne środki kontroli na swoich granicach i zażądało od komisji przedsięwzięcia takich środków, które miałyby na celu zapewnienie minimalnej harmonizacji tego typu środków,
 - (17) dlatego też stosownym będzie sprecyzowanie i dalsze limitowanie rodzajów i ilości produktów pochodzenia zwierzęcego, które mogłyby korzystać z prawa do zwolnienia z kontroli weterynaryjnych, ustalonego dla nie komercyjnego importu nie przedstawiającego znaczącego zagrożenia dla zdrowia zwierząt; w oczekiwaniu na przyjęcie bardziej szczegółowych przepisów, stosownym będzie także zapewnienie, że kontrole te będą organizowane przez Państwa Członkowskie na istotnych punktach granicznych Wspólnoty w oparciu o zasady określone w dyrektywie nr 97/78/WE, biorąc pod uwagę konieczność przystosowania tych zasad do nie komercyjnego charakteru tych przywozów oraz zagwarantowania, iż informacja na temat tych kontroli zostanie udostępniona podróżnym,
 - (18) stosownym jest również zaplanowanie regularnych rewizji środków przewidzianych w tej decyzji celem ich uaktualnienia w momencie, gdy przyjęte zostaną nowe proponowane zasady odnośnie importu,
 - (19) środki przewidziane w tej decyzji są zgodne z opinią Stałego Komitetu ds. Łańcucha Pokarmowego i Zdrowia Zwierząt,

WYDAJE NASTĘPUJĄCĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

1. Stosowanie następujących postanowień zostaje zawieszono:

- (a) artykuł 1(2)(b), (c) i (e) dyrektywy nr 72/462/EWG, dotyczące wyłączenia z zakresu tej dyrektywy mięsa i produktów mięsnych sprowadzanych przez podróżnych lub przesyłanych osobom prywatnym;
- (b) artykuł 8(2)(a) i (b) dyrektywy nr 91/494/EWG, dotyczące wyłączenia z zakresu tej dyrektywy mięsa drobiowego i produktów mięsnych sprowadzanych przez podróżnych lub przesyłanych osobom prywatnym;
- (c) artykuł 1(3) dyrektywy nr 92/45/EWG, dotyczący wyłączenia z zakresu tej dyrektywy przywozu przez podróżnych zabitej zwierzyny dzikiej; oraz
- (d) artykuł 5(1) i (2) decyzji nr 93/13/EWG, dotyczące mięsa, mleka, produktów mięsnych i mlecznych.

Odstępując od artykułu 1 decyzji nr 2002/394/WE, Państwa Członkowskie muszą zorganizować kontrole na punktach granicznych Wspólnoty, wyznaczonych przez właściwe organy zgodnie z zasadami określonymi w artykułach 3(1), 4(3)(b) i (4), 17(1) i (3) oraz 24(1) dyrektywy nr 97/78/WE odnośnie mięsa, mleka, produktów mięsnych i mlecznych, o których mowa w tej decyzji, o ile są one sprowadzane w okolicznościach, o których mowa w artykule 16(1)(a), (b), (d) dyrektywy nr 97/78/WE.

Jednakże, nie naruszając artykułu 20 i 22 dyrektywy nr 97/78/WE i odstępując od wymogów certyfikacji weterynaryjnej, kontrole te nie będą dotyczyć:

- (a) produktów wymienionych w Załączniku I;
- (b) produktów sprowadzanych na teren Wspólnoty z Grenlandii, Wysp Faroe, Islandii, Andory, San Marino, Księstwa Lichtenstein, Szwajcarii, Estonii, Litwy, Łotwy, Polski, Republiki Czeskiej, Słowacji, Węgier, Słowenii, Rumunii, Bułgarii, Malty i Cypru,

jeżeli będą przewożone w ręku przez podróżnych lub w ich bagażu, celem konsumpcji indywidualnej, biorąc pod uwagę charakter produktu oraz ilość tego produktu, która mogłaby być w racjonalny sposób spożyta przez osobę.

Artykuł 2

1. Państwa Członkowskie muszą zagwarantować, że warunki zdrowotności zwierząt w kontekście importu produktów pochodzenia zwierzęcego będą podawane do wiadomości podróżnych przybywających z krajów trzecich na wszystkich właściwych punktach granicznych Wspólnoty. Informacja musi zawierać przynajmniej te informacje, które zostały przewidziane w załączniku II, oraz być rozmieszczona w formie obwieszceń umieszczonych w widocznych, dobrze dostępnych miejscach.
2. Państwa Członkowskie muszą poczynić przygotowania dla operatorów międzynarodowego transportu pasażerskiego, aby zwracali oni uwagę wszystkich pasażerów, których przewożą na teren Wspólnoty, na warunki zdrowotności zwierząt w kontekście importu na teren Wspólnoty produktów pochodzenia zwierzęcego oraz na postanowienia tej decyzji, w szczególności poprzez udostępnienie informacji zawartej w załączniku III.

Artykuł 3

Środki przewidziane na mocy tej decyzji muszą być przynajmniej raz na trzy miesiące poddawane rewizji przez Komisję we współpracy ze Stałym Komitetem Weterynaryjnym, w szczególności w świetle przyjęcia nowych Wspólnotowych regulacji odnośnie zdrowia zwierząt stosowanych w przypadku importu.

Artykuł 4

Niniejsza Decyzja wejdzie w życie z dniem 1 stycznia 2003 r.

Państwa Członkowskie zagwarantują, że informacje dla podróżnych przewidziane w artykule 2 zostaną im udostępnione nie później niż 1 stycznia 2003 r.

Nie później niż 15 grudnia 2002 r. Komisja przedłoży Państwom Członkowskim kopie obwieszczeń zredagowanych zgodnie z wzorem z załącznika II. Koszty operacyjne zostaną pokryte z budżetu Wspólnoty w kwocie nieprzekraczającej EUR 25000.

Artykuł 5

Niniejsza Decyzja jest adresowana do Państw Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, 9 grudnia 2002.

W imieniu Komisji
David BYRNE
Członek Komisji

- (1) Dz. U. nr L 24 z 30.01.1998, str. 9
- (2) Dz. U. nr L 224 z 18.08.1990, str. 19
- (3) Dz. U. nr L 203 z 28.07.2001, str. 16
- (4) Dz. U. nr L 302 z 31.12.1972, str. 28
- (5) Dz. U. nr L 198 z 21.07.2001, str. 11
- (6) Dz. U. nr L 268 z 24.09.1991, str.35
- (7) Dz. U. nr L 300 z 23.11.1999, str. 17
- (8) Dz. U. nr L 268 z 14.09.1992, str. 35
- (9) Dz. U. nr L 24 z 30.01.1998, str.31
- (10) Dz. U. nr L 9 z 15.01.1993, str. 33
- (11) Dz. U. nr L 121 z 08.05.2002, str. 6
- (12) <http://www.fao.org/ag/AGA/Agah/EUFMD/reports/sess33/default.htm>
- (13) łącznie z COM (2000) 438 final, docs 2000/0180, 2000/0181 (CNS) i 2000/0182 (COD).

ZAŁĄCZNIK I

Produkty mięsne i mleczne stanowiące przedmiot odstąpienia od systematycznych kontroli weterynaryjnych, o ile sprowadzane są przez podróżnych wjeżdżających na teren Wspólnoty: mleko w proszku dla niemowląt, pokarmy dla niemowląt lub specjalne produkty konieczne z powodów medycznych, pod warunkiem, że nie wymagają one schładzania przed otwarciem, są produktami opakowanymi, opatrzonymi prawnie zastrzeżonymi znakami firmowymi, przeznaczonymi do bezpośredniej sprzedaży konsumentowi finalnemu, oraz że opakowanie jest nieuszkodzone.

ZAŁĄCZNIK II

Niniejsze obwieszczenie powinno być zredagowane w przynajmniej jednym z oficjalnych języków Państwa Członkowskiego, poprzez które towary są sprowadzane na terytorium Wspólnoty oraz w drugim języku uważanym za właściwy przez właściwe organy tego Państwa Członkowskiego, który może być tym używanym w kraju sąsiadującym lub, w przypadku lotnisk i portów, językiem najczęściej używanym przez pasażerów przybywających na dany terminal.

Państwa Członkowskie muszą uzupełnić to obwieszczenie dodatkowymi informacjami odpowiednimi dla lokalnych warunków i okoliczności, oraz postanowieniami krajowymi przyjętymi na podstawie dyrektywy nr 97/78/WE.

(Następujące obwieszczenie można znaleźć na stronie:
http://europa.eu.int/comm/food/fs/ah_pcad/ah_pcad_importposters_en.html)

ZAŁĄCZNIK III

Operatorzy międzynarodowego transportu pasażerskiego wykorzystają dostępne środki informacji dla podróżnych (np. ulotki, wiadomości głosowe, pokazy video lub formy naścienne, itp.) w celu udostępnienia następującego obwieszczenia:

DYREKTYWA RADY

z dnia 27 listopada 1990 r.

dotycząca zdrowia publicznego i problemów zdrowotnych zwierząt wpływających na produkcję i wprowadzanie do obrotu mięsa króliczego oraz dziczyzny hodowlanej

(91/495/EWG)

RADA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Gospodarczą, w szczególności jego art. 43,

uwzględniając wniosek Komisji¹,

uwzględniając opinię Parlamentu Europejskiego²,

uwzględniając opinię Komitetu Ekonomiczno - Społecznego³,

a także mając na uwadze, co następuje:

mięso królicze i mięso zwierząt dzikich utrzymywanych przez człowieka są wymienione na wykazie produktów stanowiących załącznik II do Traktatu; hodowla królików i dzikich zwierząt zazwyczaj wchodzi w zakres sektora rolnego i stanowi źródło dochodów części ludności rolniczej;

w celu zapewnienia racjonalnego rozwoju tego sektora oraz zwiększenia produkcji, należy ustanowić na poziomie wspólnotowym przepisy dotyczące zdrowia publicznego i problemów zdrowotnych zwierząt wpływających na produkcję i wprowadzanie do obrotu mięsa króliczego oraz mięsa zwierząt dzikich utrzymywanych przez człowieka;

różnice dotyczące warunków zdrowotnych zwierząt i zdrowia publicznego w [Państwach Członkowskich](#) powinny zostać usunięte, aby wesprzeć handel wewnątrzspółnotowy mięsem króliczym i mięsem zwierząt dzikich utrzymywanych przez człowieka w celu zakończenia tworzenia rynku wewnętrznego;

choroby przenoszone na zwierzęta domowe i ludzi mogą rozprzestrzeniać się w mięsie króliczym oraz w mięsie zwierząt dzikich utrzymywanych przez człowieka; konieczne jest ustanowienie zasad umożliwiających zwalczanie takich zagrożeń;

¹ Dz.U. nr C 327 z 30.12.1989, str. 40.

² Dz.U. nr C 260 z 15.10.1990, str. 154.

³ Dz.U. nr C 124 z 21.05.1990, str. 7.

mięso to powinno być przetwarzane w należytych warunkach zdrowotnych w celu uniknięcia zatruc i chorób spowodowanych zainfekowaną żywnością;

dyrektywa Rady 82/894/EWG z dnia 21 grudnia 1982 r. w sprawie powiadamiania o chorobach zwierząt we Wspólnocie⁴, ostatnio zmieniona dyrektywą 89/162/EWG⁵, ustala warunki zgłaszania chorób zwierząt we Wspólnocie; korzystne jest dysponowanie takimi samymi informacjami na temat niektórych chorób zakaźnych dzikich zwierząt utrzymywanych przez człowieka jak w przypadku zwierząt domowych;

dyrektywa Rady 64/433/C z dnia 26 czerwca 1964 r. w sprawie problemów zdrowotnych wpływających na handel wewnątrzspółnotowy świeżym mięsem⁶, ostatnio zmieniona dyrektywą 89/662/EWG⁷ oraz dyrektywa Rady nr 71/118/EWG z dnia 15 lutego 1971 r. w sprawie problemów zdrowotnych wpływających na handel świeżym mięsem drobiowym⁸, ostatnio zmieniona dyrektywą 90/539/EWG⁹, ustanawiają wymogi zdrowotne co do, odpowiednio, świeżego mięsa i świeżego mięsa drobiowego; dzikie zwierzęta utrzymywane przez człowieka używane do produkcji dziczyzny są podobne do ssaków i ptaków hodowlanych, dlatego, uwzględniając niektóre konkretne aspekty, korzystne jest rozszerzenie przepisów zdrowotnych, które aktualnie są stosowane w handlu świeżym mięsem i mięsem drobiowym, na mięso zwierząt dzikich utrzymywanych przez człowieka;

właściwe jest ustanowienie wyjątków w przypadku niewielkich ilości mięsa króliczego i [mięsa zwierząt dzikich utrzymywanych przez człowieka](#) przeznaczonych do handlu lokalnego;

w przypadku organizacji kontroli weterynaryjnych oraz następstw tych kontroli, które mają być przeprowadzane przez Państwa Członkowskie przeznaczenia, oraz środki ochronne, które mają zostać zastosowane, należy odnieść się do ogólnych zasad ustanowionych w dyrektywie Rady nr 90/425/EWG z dnia 26 czerwca 1990 r. dotycząca kontroli weterynaryjnych i zootechnicznych mających zastosowanie w handlu wewnątrzspółnotowym niektórymi żywymi zwierzętami i produktami mając na względzie wprowadzenie rynku wewnętrznego¹⁰;

Komisji powinien zostać być powierzony obowiązek wykonania niniejszej dyrektywy; w tym celu procedury ścisłej i skutecznej współpracy między Komisją i Państwami Członkowskimi powinny być ustalone w ramach Stałego Komitetu Weterynaryjnego,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

ROZDZIAŁ I

Przepisy ogólne

⁴ Dz.U. nr L 378 z 31.12.1982, str. 58.

⁵ Dz.U. nr L 61 z 4.03.1989, str. 48.

⁶ Dz.U. nr 121 z 29.07.1964, str. 2012/64.

⁷ Dz.U. nr L 395 z 30.12.1989, str. 23.

⁸ Dz.U. nr L 55 z 8.03.1971, str. 23.

⁹ Dz.U. nr L 303 z 31.10.1990, str. 6.

¹⁰ Dz.U. nr L 224 z 18.09.1990, str. 29.

Artykuł 1

Niniejsza dyrektywa ustanawia wymogi dotyczące zdrowia publicznego i problemów zdrowotnych zwierząt wpływających na produkcję i wprowadzanie do obrotu mięsa króliczego oraz mięsa zwierząt dzikich utrzymywanych przez człowieka.

Artykuł 2

Do celów niniejszej dyrektywy stosuje się definicje zawarte w art. 2 dyrektywy 64/433/EWG i art. 2 dyrektywy 71/118/EWG.

Stosuje się również następujące definicje:

1. „mięso królicze”: wszystkie części królika domowego nadające się do spożycia przez ludzi;
2. „mięso zwierząt dzikich utrzymywanych przez człowieka”, wszystkie części dzikich ssaków lądowych oraz dzikiego ptactwa, włącznie z gatunkami określonymi w art. 2 ust. 1 dyrektywy 90/539/EWG, rozmnażanych, hodowanych i ubijanych w niewoli, które nadają się do spożycia przez ludzi;
3. „dzikie zwierzęta utrzymywane przez człowieka”: ssaki lądowe lub ptaki, które nie są uważane za udomowione, które nie są określone w art. 1 ust. 1 dyrektywy 64/433/EWG lub w art. 1 dyrektywy Rady 71/118/EWG, ale które są hodowane jako zwierzęta domowe. Jednakże dzikie ssaki żyjące na terytorium zamkniętym w warunkach zbliżonych do tych, w których żyją dzikie zwierzęta, nie są uważane za dzikie zwierzęta utrzymywane przez człowieka.
4. „kraj produkcji”: Państwo Członkowskie, na którego terytorium znajduje się gospodarstwo produkcyjne.

ROZDZIAŁ II

Przepisy mające zastosowanie do produkcji i wprowadzania do obrotu mięsa króliczego

Artykuł 3

1. Państwa Członkowskie dopilnują, aby mięso królicze:
 - a) było uzyskiwane w zakładzie spełniającym ogólne warunki dyrektywy 71/118/EWG oraz zatwierdzonym do celów niniejszego rozdziału zgodnie z art. 14;
 - b) pochodziło od zwierząt i z gospodarstw lub obszarów, w których nie wprowadzono zakazów ze względu na inspekcje weterynaryjne;

- c) pochodziło od zwierząt, które poddano badaniu przedubojowemu przez urzędowego lekarza weterynarii lub asystentów, zgodnie z art. 4 dyrektywy 71/118/EWG; takie badanie jest zgodne z rozdziałem I załącznika I do niniejszej dyrektywy, i które uznano za nadające się do uboju po takim badaniu;
- d) poddano obróbce z w należytych warunkach zdrowotnych podobnych do tych, które są przewidziane w rozdziale V załącznika I do dyrektywy 71/118/EWG, z wyjątkiem warunków w pkt. 28a i 28b;
- e) zostało poddane, zgodnie z rozdziałem II załącznika I do mniejszej dyrektywy, badaniu poubojowemu przez urzędowego lekarza weterynarii, lub, zgodnie z art. 4 dyrektywy 71/118/EWG, przez asystentów, i w którym nie znaleziono żadnych zmian oprócz uszkodzeń pourazowych, powstałych krótko przed ubojem lub zlokalizowanych anomalii rozwojowych lub zmian, pod warunkiem stwierdzenia, w razie konieczności na podstawie odpowiednich badań laboratoryjnych, że nie powodują one zagrożenia zdrowia człowieka lub niezdatności do spożycia przez ludzi
- f) posiada znak zdrowotności zgodnie z rozdziałem III załącznika I do niniejszej dyrektywy.

Można podjąć decyzje, tam gdzie to właściwe, o zmianie lub uzupełnieniu przepisów wyżej wymienionego rozdziału zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 20, aby uwzględnić w szczególności różne formy prezentacji, pod warunkiem że są one zgodne z przepisami w zakresie higieny; w szczególności i na zasadzie odstępstwa od wyżej wymienionego rozdziału, dana procedura powinna ustalać - po raz pierwszy przed dniem 1 stycznia 1992 r. – warunki, na których można zezwolić na wprowadzanie do obrotu tuszek, części tuszek lub podrobów, w dużych opakowaniach, które nie zostały oznakowane zgodnie z sekcją 11.3 lit. a) wyżej wymienionego rozdziału;

- g) było przechowywane, zgodnie z rozdziałem IV załącznika I do niniejszej dyrektywy, po badaniu poubojowym w należytych warunkach zdrowotnych, w zakładach zatwierdzonych zgodnie z art. 14 lub w magazynach zatwierdzonych zgodnie z regułami wspólnotowymi;
- h) było przewożone w należytych warunkach zdrowotnych zgodnie z rozdziałem V załącznika I do niniejszej dyrektywy;
- i) w przypadku części tuszek lub mięsa bez kości, było uzyskiwane w warunkach podobnych do tych, które są określone w art. 3 dyrektywy 71/118/EWG, w zakładach specjalnie zatwierdzonych do tego celu zgodnie z art. 14 niniejszej dyrektywy.

2. Każde Państwo Członkowskie również dopilnuje, aby świeżemu mięsu króliczemu wysyланemu na terytorium innego Państwa Członkowskiego towarzyszyło świadectwo zdrowia podczas transportu do kraju przeznaczenia.

Oryginał świadectwa zdrowia, który musi towarzyszyć świeżemu mięsu króliczemu podczas

transportu do odbiorcy, powinien zostać wystawiony przez urzędowego lekarza weterynarii w momencie załadunku. Świadectwo zdrowia musi odpowiadać, zarówno pod względem wyglądu jak i zawartości, wzorowi zamieszczonemu w załączniku II; musi ono zostać sporządzone przynajmniej w języku lub językach kraju przeznaczenia, oraz musi zawierać informacje przewidziane we wzorze przedstawionym w wyżej wymienionym Załączniku.

Artykuł 4

1. Na zasadzie odstępstwa od przepisów art. 3, Państwa Członkowskie mogą zezwolić na:
 - a) bezpośrednie dostarczanie mięsa króliczego przez drobnego producenta osobie prywatnej w celu własnego spożycia;
 - b) dostarczanie mięsa króliczego w małych ilościach, przez rolników, którzy hodują króliki na małą skalę:
 - albo bezpośrednio ostatecznemu konsumentowi na okolicznych targach, które znajdują się najbliżej ich gospodarstw,
 - albo sprzedawcy detalicznemu w celu bezpośredniej sprzedaży ostatecznemu konsumentowi, pod warunkiem, że taki sprzedawca prowadzi działalność w tej samej miejscowości co producent lub w miejscowości sąsiedniej.

Wyżej wymienione ewentualne odstępstwa nie obejmują sprzedaży obwoźnej, wysyłkowej, oraz, w przypadku sprzedawcy detalicznego, sprzedaży na targu.

2. Państwa Członkowskie podejmują środki niezbędne w celu zapewnienia kontroli zdrowotnych obejmujących czynności przewidziane w ust. 1 oraz w celu przyjęcia zasad umożliwiających ustalenie, z którego gospodarstwa pochodzi mięso.
3. Zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 20, Komisja może przyjąć szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu i w szczególności, na wniosek Państw Członkowskich, określić maksymalne limity ilości, które mogą być dostarczane zgodnie z ust. 1.

ROZDZIAŁ III

Zasady mające zastosowanie do produkcji i wprowadzania do obrotu mięsa zwierząt dzikich utrzymywanych przez człowieka

Artykuł 5

Państwa Członkowskie zapewniają, że handel wewnątrzspółnotowy mięsem zwierząt dzikich utrzymywanych przez człowieka podlega:

- a) w przypadku dzikiego ptactwa utrzymwanego przez człowieka, wymogom

dyrektywy Rady 91/494/EWG z dnia 26 czerwca 1990 r. w sprawie warunków zdrowotnych zwierząt regulujących handel wewnątrzspółnotowy oraz przywóz świeżego mięsa drobiowego z państw trzecich¹¹;

- b) w przypadku innych gatunków dzikiej zwierzyny utrzymywanej przez człowieka wymogom dyrektywy Rady 72/461/EWG z dnia 12 grudnia 1972 r. w sprawie problemów zdrowotnych wpływających na handel wewnątrzspółnotowy świeżym mięsem¹², ostatnio zmienionej dyrektywą 89/662/EWG.

Artykuł 6

1. Mięso zwierząt **dzikich utrzymywanych przez człowieka** uzyskane z dzikich, racicowych ssaków lądowych powinno spełniać odpowiednie warunki określone w art. 3 i art. 5 lit. b)-k) dyrektywy 64/433/EWG, pod warunkiem, że stado pochodzenia jest poddawane regularnym inspekcjom weterynaryjnym i nie jest objęte ograniczeniami w wyniku przeglądu wykonanego zgodnie z art. 11 lub w wyniku inspekcji weterynaryjnej. Szczegółowe zasady dotyczące kontroli są ustanawiane zgodnie z procedurą określoną w art. 20.

Tymi zwierzętami należy zajmować się w innym czasie niż bydłem, trzodą chlewną, owcami i kozami.

Świadectwo zdrowia, które musi towarzyszyć takiemu mięsu, powinno odpowiadać wzorowi zamieszczonemu w załączniku IV do niniejszej dyrektywy.

Mięso dzików utrzymywanych przez człowieka lub innych gatunków podatnych na włośnicę musi poddane badaniu przez wytrawianie zgodnie z dyrektywą Rady 77/96/EWG z dnia 21 grudnia 1976 r. w sprawie badań świeżego mięsa wieprzowego na włośnicę (*trichinella spiralis*) przed przywozem z państw trzecich¹³, ostatnio zmienionej dyrektywą 89/321/EWG¹⁴.

2. **Bez względu na ust. 1**, urzędowa służba może zezwolić na ubój w miejscu pochodzenia dzikich zwierząt utrzymywanych przez człowieka, jeżeli nie mogą być one przewiezione, w celu uniknięcia ryzyka dla osoby zajmującej się zwierzętami lub w celu zabezpieczenia stanu utrzymania zwierząt. Zezwolenie może być udzielone, pod warunkiem, że:

- stado jest poddawane regularnej inspekcji weterynaryjnej i nie podlega żadnym ograniczeniom w wyniku przeglądu przeprowadzonego zgodnie z art. 12 lub w wyniku inspekcji weterynaryjnej,
- został złożony wniosek przez właściciela zwierząt,
- służba urzędowa została **zawiadomiona z wyprzedzeniem** o terminie uboju zwierząt,

¹¹ Dz.U. nr L 268 z 24.09.1991, str. 35.

¹² Dz.U. nr L 302 z 31.12.1972, str. 24.

¹³ Dz.U. nr L 26 z 31.01.1977, str. 67.

¹⁴ Dz.U. nr L 133 z 17.05.1989, str. 33.

- w gospodarstwie znajduje się miejsce do gromadzenia dzikich zwierząt, gdzie można przeprowadzić badanie przedubojowe partii zwierząt przeznaczonej do uboju,
 - gospodarstwo jest zaopatrzone w pomieszczenia odpowiednie do uboju oraz kłucia i wykrwawienia zwierząt,
 - ubój poprzez kłucie i wykrwawienie jest poprzedzony ogłuszeniem, które należy przeprowadzić zgodnie z warunkami ustanowionymi w dyrektywie 74/577/EWG¹⁵; służby weterynaryjne mogą zezwolić na ubój poprzez odstrzelenie jedynie w szczególnych wypadkach,
 - ubite i wykrwawione zwierzęta natychmiast po uboju są zawieszane i transportowane w należytych warunkach zdrowotnych do rzeźni zatwierdzonej zgodnie z dyrektywą 66/433/EWG. Jeżeli dzikie zwierzęta ubite w miejscu, w którym były hodowane, nie mogą zostać przewiezione w ciągu godziny do rzeźni zatwierdzonej zgodnie z art. 8 dyrektywy 64/433/EWG, muszą one zostać przewiezione w pojemniku lub środkiem transportu, w którym temperatura otoczenia utrzymuje się od 0°C do 4°C. Patroszenie należy wykonać nie później niż 3 godziny po ogłuszeniu,
 - podczas transportu do rzeźni, ubite zwierzęta muszą być zaopatrzone w świadectwo wystawione przez służbę weterynaryjną poświadczające pozytywny wynik badania przedubojowego, właściwe wykrwawienie, oraz godzinę uboju; takie świadectwo musi odpowiadać wzorowi zamieszczonemu w załączniku III.
3. Do czasu przyjęcia zasad zdrowotnych mających zastosowanie do mięsa przeznaczonego na rynek krajowy, ubój dzikiej zwierzyny grubej utrzymywanej przez człowieka, rozbiór i składowanie mięsa określonego w ust. 1 mogą, na zasadzie odstępstwa od ust. 1, być przeprowadzane w zakładach zatwierdzonych przez władze krajowe na potrzeby rynku krajowego, pod warunkiem, że takie mięso nie jest wprowadzone do obrotu w handlu wewnątrzspółnotowym.

Artykuł 7

1. Kraje przeznaczenia mogą, w poszanowaniu przepisów ogólnych Traktatu, udzielić jednemu lub większej ilości krajów wysyłających ogólne zezwolenie lub zezwolenia ograniczone do szczególnych przypadków, według których wieże mięso określone w art. 5 lit. b) oraz i)-k) dyrektywy 64/433/EWG może być wprowadzone ich terytorium.

Takie świeże mięso może zostać wysłane jedynie zgodnie z przepisami art. 3 ust. 1 i 3 dyrektywy 64/433/EWG.

2. Jeżeli kraj przeznaczenia udzieli ogólnego zezwolenia zgodnie z ust. 1, natychmiast informuje o tym inne Państwa Członkowskie oraz Komisję.

¹⁵ Dz.U. nr L 316 z 26.11.1974, str. 10.

3. Państwa wysyłające [podejmują wszelkie niezbędne kroki w celu zapewnienia](#), aby świadectwo zdrowia, którego wzór zamieszczono w załączniku IV, zawierało informację o skorzystaniu z jednej z możliwości przewidzianych w ust. 1.

Artykuł 8

Mięso dzikiego ptactwa utrzymywanego przez człowieka powinno spełniać warunki określone w art. 3 dyrektywy 71/118/EWG.

Mięso dzikiego ptactwa utrzymywanego przez człowieka, które jest przeznaczone do handlu wewnątrzspółnotowego jest zaopatrzone w świadectwo zdrowia określone w art. 8 dyrektywy 71/118/EWG, które musi być zgodne z wzorem zawartym w załączniku IV do niniejszej dyrektywy.

Jednakże, bez względu na rozdział V (23) załącznika I do dyrektywy 71/118/EWG, jeżeli, w przypadku przepiórek i gołębi, zastosowana technika patroszenia nie pozwala na przeprowadzenie całkowitego badania wnętrzości każdego ptaka, takie badanie może zostać przeprowadzone na próbie co najmniej 5% każdej partii 500 ptaków, oraz w odpowiedniej proporcji powyżej 500 ptaków, pod warunkiem że partie ptaków są jednorodne pod względem rodzaju, wagi oraz pochodzenia.

Jeżeli wyniki nie są zupełnie zadowalające, opinia wydana na podstawie badania wrywkowego wnętrzości, które ma stwierdzić, czy ubite ptaki nadają się do spożycia, dotyczy całej partii ptaków.

Artykuł 9

[Bez względu na przepisy art. 8 akapit pierwszy](#), w przypadku mięsa pochodzącego od dzikiego ptactwa utrzymywanego przez człowieka, które zostało uzyskane i wprowadzone na rynek na terytorium Państw Członkowskich, Państwa Członkowskie mogą, w poszanowaniu przepisów ogólnych Traktatu, udzielić rzeźniom lub zakładom rozbioru mięsa znajdującym się na ich terytorium, które zajmowały się taką działalnością przed datą notyfikacji o niniejszej dyrektywie, i które wyraźnie tego żądają, pozwoleń na odstępstwo od przepisów dotyczących uboju i patroszenia, ustanowionych w rozdziale V załącznika I, w odniesieniu do częściowo patroszonego lub niewypatroszonego dzikiego ptactwa utrzymywanego przez człowieka.

Zakazuje się wykorzystywania znaku jakości zdrowotnej określonego w rozdziale X załącznika I do dyrektywy 71/118/EWG w przypadku skorzystania z tego odstępstwa.

Artykuł 10

Przepisów przewidzianych w art. 8 nie stosuje się do mięsa dzikiego ptactwa utrzymywanego przez człowieka, które w odosobnionych przypadkach dostarczane jest przez producenta tego mięsa bezpośrednio ostatecznemu konsumentowi na jego własny użytek, bez przeznaczenia do sprzedaży obwoźnej, wysyłkowej lub na targu.

Zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 20, Komisja może przyjąć szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu i w szczególności, na żądanie Państw Członkowskich, określić maksymalne limity ilości, które mogą być dostarczane zgodnie z akapitem pierwszym.

ROZDZIAŁ IV

Przepisy wspólne

Artykuł 11

1. Państwa Członkowskie zapewniają, aby przegląd zdrowia królików i dzikich zwierząt utrzymywanych przez człowieka był przeprowadzany w gospodarstwach na ich terytoriach w równych odstępach czasu.

2. W tym celu służbie centralnej lub organowi centralnemu zostaje powierzone zadanie zbierania i wykorzystywania wyników badań zdrowia zwierząt, które zostały przeprowadzone zgodnie z niniejszą dyrektywą, w przypadku, gdy stwierdzono choroby przenoszone na ludzi lub zwierzęta, lub gdy rozpoznano obecność pozostałości w ilości przekraczającej dopuszczalne poziomy.

3. W przypadku, gdy stwierdzono chorobę lub stan określony w ust. 2, wyniki badania dotyczące konkretnego przypadku są przekazywane jak najszybciej urzędowej służbie odpowiedzialnej za nadzór nad stadem, z którego pochodzą dane zwierzęta.

4. W zależności od sytuacji epizootycznej, służba urzędowa przeprowadza konkretne badania dzikich zwierząt utrzymywanych przez człowieka w celu wykrycia obecności chorób określonych w załączniku I do dyrektywy 82/984/EWG.

Informacja o obecności tych chorób jest przekazywana Komisji i innym Państwom Członkowskim zgodnie z wyżej wymienioną dyrektywą.

Artykuł 12

1. Państwa Członkowskie uzupełniają swoje plany wykrywania pozostałości określonych w art. 4 dyrektywy Rady 86/469/EWG z dnia 16 września 1986 r. dotycząca badań zwierząt i świeżego mięsa na obecność pozostałości¹⁶ w celu poddania królików i dzikiej zwierzyny hodowlanej badaniom określonym w wyżej wymienionej dyrektywie oraz w celu kontroli dzikiej zwierzyny pod względem zanieczyszczeń występujących w środowisku.

2. Uwzględniając wyniki kontroli określonej w art. 11 ust. 4, Państwa Członkowskie wprowadzają ograniczenia w zakresie wykorzystania dziczyzny pochodzącej z gospodarstw lub terytoriów objętych kontrolą.

¹⁶ Dz.U. nr L 275 z 26.09.1986, str. 36.

3. Komisja przyjmuje szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 20.

Artykuł 13

Mięso królicze lub mięso z dzikiego ptactwa utrzymywanego przez człowieka nie może być użyte w celu spożycia przez ludzi jeżeli:

- a) wykryto w nim wady wymienione w załączniku I pkt 9 lit. a);
- b) pochodzi od zwierząt, którym podano substancje mogące spowodować, że mięso jest niebezpieczne lub szkodliwe dla zdrowia ludzi i podjęto decyzję co do tego mięsa, zgodnie z procedurą określoną w art. 20, po wydaniu opinii przez Naukowy Komitet Weterynaryjny. Do czasu wydania wyżej wymienionej opinii, zgodnie z ogólnymi przepisami Traktatu, pozostają w mocy przepisy krajowe dotyczące dopuszczalnych substancji;
- c) bez uszczerbku dla wszelkich ewentualnych rozporządzeń Wspólnoty stosowanych w zakresie jonizacji, zostało poddane jonizacji lub promieniowaniu ultrafioletowemu lub zastosowano względem takiego mięsa środki zmiękczające, lub inne substancje, które mogą wpływać na właściwości organoleptyczne mięsa lub zastosowano barwniki inne niż używane do znakowania mięsa.

Artykuł 14

1. Każde Państwo Członkowskie opracowuje wykaz zatwierdzonych zakładów, nadając każdemu zakładowi weterynaryjny numer identyfikacyjny. Państwa Członkowskie mogą zatwierdzić ubój i rozbiór mięsa królików oraz dzikich zwierząt utrzymywanych przez człowieka w zakładach zatwierdzonych zgodnie z dyrektywą 71/118/EWG lub dyrektywą 64/433/EWG, pod warunkiem że dane zakłady są odpowiednio wyposażone do przetwarzania mięsa króliczego i/lub [mięsa zwierząt dzikich utrzymywanych przez człowieka](#), oraz że takie operacje są wykonywane w należytych warunkach zdrowotnych.

2. Żadne Państwo Członkowskie nie zatwierdza zakładu, jeżeli zgodność z niniejszą dyrektywą nie jest zapewniona. Państwa Członkowskie wycofują zatwierdzenie, w przypadku gdy warunki jego przyznawania przestają być przestrzegane.

3. Jeżeli została przeprowadzona kontrola zgodnie z art. 16, zainteresowane Państwo Członkowskie uwzględnia wnioski, które wynikają z tej kontroli. Pozostałe Państwa Członkowskie oraz Komisja są informowane o wycofaniu zatwierdzenia.

4. Kontrolę zatwierdzonych zakładów i nadzór nad nimi przeprowadza się na odpowiedzialność urzędowego lekarza weterynarii, który bez uszczerbku dla obowiązków powierzonych asystentom zgodnie z dyrektywą 71/118/EWG, może korzystać w przypadku wyłącznie manualnych zadań z pomocy personelu specjalnie przeszkolonego do tego celu.

Urzędowy lekarz weterynarii ma w każdej chwili wolny dostęp do wszystkich części zakładu w celu zapewnienia, aby przestrzegane były przepisy niniejszej dyrektywy.

Szczegółowe zasady, regulujące taką pomoc ustala się zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 20.

Artykuł 15

Biegli lekarze weterynarii z Komisji mogą, o ile koniecznym jest zapewnienie jednolitego stosowania niniejszej dyrektywy, przeprowadzać kontrole w miejscu pochodzenia we współpracy z właściwymi władzami Państw Członkowskich; mogą oni sprawdzać, czy zatwierdzone zakłady faktycznie stosują niniejszą dyrektywę. Komisja informuje Państwa Członkowskie o wynikach tych kontroli.

Państwo Członkowskie, na którego terytorium jest przeprowadzana kontrola, udziela biegłym wszelkiej niezbędnej pomocy w wypełnieniu ich obowiązków.

Ogólnie zasady stosowania niniejszego artykułu ustalane są zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 20.

Artykuł 16

1. Przepisy ustanowione w dyrektywie Rady 89/662/EWG dotyczącej kontroli weterynaryjnych w handlu wewnątrzspółnotowym mając na względzie wprowadzenie rynku wewnętrznego stosuje się w szczególności do organizacji i działania, które należy podjąć po przeprowadzeniu kontroli przez kraj przeznaczenia oraz do środków ochronnych, które mają być zastosowane w związku z problemami sanitarnymi wpływającymi na produkcję i dystrybucję mięsa króliczego oraz mięsa zwierząt łownych na terytorium Wspólnoty.

2. W dyrektywie 89/662/EWG wprowadza się następujące zmiany:

a) w załączniku A dodaje się tiret w brzmieniu:

„- Dyrektywa Rady nr 91/495/EWG z dnia 27 listopada 1990 r. dotycząca zdrowia publicznego i problemów zdrowotnych zwierząt wpływających na produkcję i wprowadzanie na rynek mięsa króliczego oraz mięsa zwierząt dzikich utrzymywanych przez człowieka (Dz.U. nr L 268 z 24.09.1991, str. 41) (Z wyjątkiem mięsa króliczego i mięsa zwierząt dzikich utrzymywanych przez człowieka przywożonych z państw trzecich)”;

b) w załączniku B tiret „mięso królicze i mięso zwierząt dzikich utrzymywanych przez człowieka „ zastępuje się wyrazami „mięso zwierząt dzikich utrzymywanych przez człowieka „,

Artykuł 17

Do czasu wejścia w życie przepisów wspólnotowych dotyczących przywozu mięsa króliczego i mięsa zwierząt dzikich utrzymywanych przez człowieka z państw trzecich, Państwa Członkowskie stosują do takiego przywozu przepisy, które są przynajmniej równoważne z przepisami niniejszej dyrektywy.

Jednakże, do czasu wprowadzenia w życie tych przepisów, Państwa Członkowskie zapewniają, aby przywóz z państw trzecich podlegał przepisom ustanowionym w art. 6 akapit trzeci ust. 1 lit. b) dyrektywy 89/662/EWG oraz aby:

- (i) świeże mięso królicze i świeże mięso zwierząt dzikich utrzymywanych przez człowieka w żadnym wypadku nie były opatrzone znakiem zdrowia publicznego określonym w rozdziale X załącznika I do dyrektywy nr 71/118/EWG oraz, w przypadku gdy dokonano rozbioru takiego mięsa i oddzielono je od kości, było poddawane obróbce zgodnie z art. 3 ust. 1 lit. część B wyżej wymienionej dyrektywy.
- (ii) mięso z gatunków podatnych na włośnicę podaje się badaniu przez wytrawianie zgodnie z dyrektywą 77/96/EWG.

ROZDZIAŁ V

Przepisy końcowe

Artykuł 18

Niniejsza dyrektywa nie ma wpływu na reguły wspólnotowe przyjęte w celu ochrony fauny.

Artykuł 19

Rada, stanowiąc kwalifikowaną większością głosów na wniosek Komisji, zmienia załączniki do niniejszej dyrektywy w szczególności w celu ich dostosowania do postępu technologicznego.

Artykuł 20

1. W przypadku, gdy procedura ustanowiona w niniejszym artykule ma być zastosowana, sprawy bezzwłocznie powinny być przedstawiane przez przewodniczącego, z jego inicjatywy lub na wniosek Państwa Członkowskiego, Stałemu Komitetowi Weterynaryjnemu (zwanemu dalej „Komitetem”) ustanowionemu decyzją 68/361/EWG¹⁷.

2. Przedstawiciel Komisji przedkłada Komitetowi projekt środków, które należy podjąć. Komitet wyraża swoją opinię na temat projektu w terminie, który może wyznaczyć przewodniczący, stosownie do pilności sprawy. Opinia wydawana jest większością głosów ustanowioną w art. 148 ust. 2 Traktatu w przypadku decyzji, które Rada powinna przyjąć na

¹⁷ Dz.U. nr L 255 z 18.10.1968, str. 23.

wniosek Komisji. Głosy przedstawicieli Państw Członkowskich w Komitecie są ważne w sposób określony w wymienionym wyżej artykule. Przewodniczący nie bierze udziału w głosowaniu.

3. Komisja przyjmuje przewidziane środki, jeżeli są one zgodne z opinią Komitetu.
4. Jeżeli przewidziane środki nie są zgodne z opinią Komitetu lub w przypadku braku opinii, Komisja bezzwłocznie przedkłada Radzie wniosek w sprawie środków, jakie powinny zostać podjęte.

Rada stanowi większością kwalifikowaną.

Jeżeli Rada po upływie trzech miesięcy od daty przedłożenia sprawy nie podejmie decyzji, Komisja przyjmuje proponowane środki i niezwłocznie wprowadza je w życie, z wyjątkiem przypadków gdy Rada odrzuci je zwykłą większością.

Artykuł 21

Do czasu wprowadzenia wspólnotowych przepisów kontroli weterynaryjnych i zdrowotnych dotyczących produkcji i wprowadzania do obrotu mięsa zwierząt dzikich utrzymywanych przez człowieka, które należy przyjąć nie później niż do dnia 31 marca 1991 r., mięso zwierząt dzikich utrzymywanych przez człowieka nadające się do spożycia podlega przepisom art. 3 ust. 3, art. 4 ust. 1 akapit drugi tiret drugie oraz art. 5 ust. 2 dyrektywy 89/662/EWG.

Artykuł 22

1. Państwa Członkowskie wprowadzą w życie przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy nie później niż do dnia 1 stycznia 1993 r. i niezwłocznie powiadomią o tym Komisję.
2. [Wspomniane środki powinny zawierać odniesienie do niniejszej dyrektywy lub odniesienie to powinno towarzyszyć ich urzędowej publikacji.](#) Metody dokonywania takiego odniesienia ustanawiane są przez Państwa Członkowskie.

Artykuł 23

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do Państw Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 27 listopada 1990 r.

W imieniu Rady

V. SACCOMANDI

Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK I

ROZDZIAŁ I

Badanie przedubojowe królików

1. Zwierzęta poddawane są badaniu przedubojowemu zanim zostaną ubite. Zgodnie z ogólną zasadą badanie przedubojowe przeprowadzane jest w gospodarstwie przed załadunkiem.

- a) Jeśli badanie przedubojowe przeprowadzono w gospodarstwie pochodzenia, badanie przedubojowe w rzeźni może ograniczyć się do poszukiwania uszkodzeń wywołanych transportem, pod warunkiem że w ciągu ostatnich 24 godzin króliki zostały zbadane w miejscu pochodzenia i uznano je za zdrowe. Ponadto, po przewiezieniu królików do rzeźni należy ustalić ich tożsamość.

Jeśli badanie przedubojowe przeprowadzone w gospodarstwie pochodzenia i w rzeźni nie zostało wykonane przez tego samego urzędowego lekarza weterynarii, zwierzętom powinno towarzyszyć świadectwo zdrowia zawierające szczegóły określone w załączniku III.

- b) Jeśli badanie przedubojowe nie jest przeprowadzone w miejscu pochodzenia, króliki przeznaczone do uboju muszą zostać poddane badaniu przedubojowemu w ciągu 24 godzin po przywiezieniu do rzeźni. Jeśli od badania upłynęło więcej niż 24 godziny, badanie przedubojowe należy powtórzyć bezpośrednio przed ubojem.

Kierownik rzeźni lub jego przedstawiciel musi ułatwić czynności przy przeprowadzaniu badania przedubojowego, w szczególności wszelką pomoc, która uważana jest za niezbędną.

Każde zwierzę lub partia zwierząt wysłana do uboju musi zostać zidentyfikowana, aby umożliwić właściwym władzom ustalenie ich pochodzenia.

2. Badanie przedubojowe musi zostać przeprowadzone przez urzędowego lekarza weterynarii zgodnie z zasadami wykonywania zawodu w odpowiednich warunkach oświetleniowych.

3. Badanie powinno stwierdzić:

- a) czy zwierzęta chorują na chorobę, która może być przeniesiona na ludzi i zwierzęta, czy występują objawy choroby albo czy ogólny stan zwierząt wskazuje, że taka choroba może wystąpić;
- b) czy występują objawy choroby lub ogólne zaburzenia stanu zdrowia, co może spowodować, że mięso nie będzie się nadawało do spożycia przez ludzi.

4. Zwierząt, u których stwierdzono występowanie schorzeń określonych w pkt. 3, nie poddaje się ubojowi w celu spożycia przez ludzi
5. Zwierzęta określone w pkt. 4 powinny podlegać ubojowi oddzielnie, lub po uboju wszystkich pozostałych królików, a ich mięso należy natychmiast usunąć w sposób higieniczny.

ROZDZIAŁ II

Badanie poubojowe królików

6. Ubite króliki muszą zostać poddane badaniu poubojowemu niezwłocznie po uboju.
7. Badanie poubojowe należy przeprowadzić w odpowiednich warunkach oświetleniowych.
8. Badanie poubojowe powinno obejmować:
 - a) oględziny ubitego zwierzęcia;
 - b) omacywanie i, w miarę potrzeby, nacinanie płuc, wątroby, śledziony, nerek, oraz tych części tuszek, które uległy jakimkolwiek zmianom;
 - c) poszukiwanie anomalii w konsystencji, kolorze, zapachu, i tam gdzie jest to stosowne, smaku;
 - d) gdzie to konieczne, badania laboratoryjne;
9. a) Za nienadające się całkowicie do spożycia przez ludzi uznaje się króliki, u których badanie poubojowe wykazało:
 - choroby przenoszone na ludzi i zwierzęta;
 - złośliwe lub liczne nowotwory; liczne ropnie;
 - rozległe występowanie pasożytów w tkance podskórnej i mięśniowej;
 - obecność niedozwolonych substancji lub pozostałości przekraczających dozwolone poziomy wspólnotowe, włącznie z substancjami o działaniu farmakologicznym;
 - zatrucie;
 - rozległe uszkodzenia lub nadmierne krwawe lub surowicze wybroczyny;

- nieprawidłowości koloru, zapachu i smaku;
 - nienormalna konsystencja w szczególności obrzęk lub poważne wychudzenie.
- b) Za nienadające się do spożycia przez ludzi uznaje się części poddanego ubojowi zwierzęcia, u których występują miejscowe urazy lub zanieczyszczenie nie mające wpływu na stan pozostałej części mięsa.
- c) Wyniki badań poubojowych są zapisywane przez urzędowego lekarza weterynarii i, w przypadku stwierdzenia chorób przenoszonych na człowieka określonych w pkt. 3 lub występowania pozostałości, przekazywane właściwej służbie odpowiedzialnej za nadzór nad stadem, z którego pochodziły zwierzęta oraz osobie odpowiedzialnej za dane stado.

ROZDZIAŁ III

Znakowanie

10. Znakowanie przeprowadza się na odpowiedzialność urzędowego lekarza weterynarii, który jest w posiadaniu i przechowuje:
- a) przyrządy przeznaczone do znakowania mięsa, które może przekazać asystentom tylko w chwili znakowania, na czas potrzebny do wykonania tej czynności;
 - b) etykiety i opakowania po umieszczeniu na nich pieczęci lub znaku, określonych w pkt. 11. Etykiety, opakowania i pieczęcie przekazywane są asystentom w chwili, w której mają zostać użyte w ilości odpowiedniej do potrzeb.
11. 1. Znakowanie składa się z następujących informacji:
- a) - w części górnej, nazwa kraju wywozu napisana wielkimi literami:
B, D, DK, EL, ESP, F, IRL, I, L, NL, P, UK;
 - pośrodku, weterynaryjny numer identyfikacyjny rzeźni lub, gdzie jest to stosowne, zakładu rozbioru mięsa
 - w dolnej części, jeden z następujących zestawów symboli:
CEE, EEG, EWG, E_F, EWG lub EOK

Litery i cyfry powinny mieć 0,2 cm wysokości, lub

- b) owalny znak zawierający informacje wymienione w lit. a); litery powinny mieć 0,8 cm wysokości, a cyfry 1,1 cm wysokości.
2. Materiał używany do znakowania musi spełniać wszystkie wymogi higieny; informacje wymienione w pkt. 1 powinny być umieszczone na nim w zupełnie czytelny sposób.
3. a) Znakowanie określone w pkt. 1 wykonuje się:
- na nieopakowanych tuszkach za pomocą pieczęci zawierającej informacje wymienione w pkt.1 lit a)
 - na opakowaniach bezpośrednich lub innych opakowaniach części tuszek lub podrobów zapakowanych w małych ilościach, lub w sposób widoczny pod opakowaniami,
 - na opakowaniach bezpośrednich lub innych opakowaniach części tuszek lub podrobów zapakowanych w małych ilościach, lub w sposób widoczny pod opakowaniami,
- b) Znakowanie określone w pkt. 1 lit. b) należy wykonać na opakowaniach zbiorczych
4. W przypadku gdy znakowanie wykonuje się na opakowaniu zgodnie z pkt. 3
- znak należy umieścić w taki sposób, aby przy otwieraniu opakowania został zniszczony, lub
 - opakowanie powinno być zamknięte w taki sposób, aby po otwarciu nie można go było powtórnie użyć.

ROZDZIAŁ IV

Składowanie

Po przeprowadzeniu badania poubojowego mięso królicze musi być schłodzone lub zamrożone i utrzymywane w temperaturze, która nigdy nie może przekroczyć – 4 °C w przypadku schłodzenia lub – 12 °C w przypadku zamrożenia.

ROZDZIAŁ V

Transport

Mięso królicze wysyła się w taki sposób, aby podczas transportu mięso było chronione przed czynnikami, które mogłyby je zanieczyścić lub negatywnie na nie oddziaływać, z uwzględnieniem czasu trwania i warunków przewozu a także użytych środków transportu. W szczególności pojazdy do transportu wyposażone są w taki sposób, aby temperatura

określona w pkt. 12 nie była przekraczana.

ZAŁĄCZNIK II

WZÓR

ŚWIADECTWO ZDROWIA PUBLICZNEGO

dla świeżego mięsa króliczego¹ przeznaczonego do wysyłki do Państw Członkowskich
EWG

Kraj wywozu:.....Nr².....

Ministerstwo:.....

Właściwa służba:.....

Numer²:.....

I. Identyfikacja mięsa

Mięso z:.....
(gatunek zwierząt)

Rodzaj części:.....

Rodzaj opakowania:.....

Ilość jednostek opakowania:.....

Waga netto:.....

II. Pochodzenie mięsa

Adres(y) i weterynaryjny numer(y) identyfikacyjny rzeźni³:

.....
Adres(y) i weterynaryjny numer(y) identyfikacyjny zatwierdzonego zakładu
rozbioru mięsa / zatwierdzonych zakładów rozbioru mięsa³:.....

.....

III. Przeznaczenie mięsa

¹ Świeże mięso, które nie zostało poddane żadnym zabiegom konserwującym; jednakże mięso królicze chłodzone lub zamrożone uważa się za świeże.

² Nieobowiązkowe.

³ W odniesieniu do wagonów kolejowych i samochodów ciężarowych należy podać numer rejestracyjny, w odniesieniu do samolotów numer lotu, a w odniesieniu do statków nazwę.

Mięso będzie wysłane

Z.....
(miejsce załadunku)

do.....
(państwo i miejsce przeznaczenia)

następującym środkiem transportu⁴:.....

Nazwa i adres wysyłającego:.....
.....

Nazwa i adres odbiorcy przesyłki:.....
.....

IV. Zaświadczenie o zdrowiu publicznym

Ja, niżej podpisany urzędowy lekarz weterynarii, zaświadczam, że:

- a) - opisane [mięso królicze](#)³,
- opakowanie wyżej określonego mięsa³
- posiada znak świadczący o tym, że:
- mięso pochodzi ze zwierząt poddanych ubojowi w zatwierdzonych rzeźniach⁴;
 - rozbiór mięsa odbył się w zatwierdzonym zakładzie rozbioru³;
- b) mięso zostało uznane za nadające się do spożycia przez ludzi w wyniku kontroli weterynaryjnej przeprowadzonej zgodnie z dyrektywą Rady 90/495/EWG z dnia 27 listopada 1990 r. [dotyczącej zdrowia publicznego i problemów zdrowotnych zwierząt wpływających na produkcję i wprowadzanie do obrotu mięsa króliczego i mięsa zwierząt dzikich utrzymywanych przez człowieka](#);
- c) pojazdy lub pojemniki do transportu mięsa, jak również warunki załadunku niniejszej wysyłki spełniają wymagania w zakresie higieny ustanowione w wyżej wymienionej dyrektywie.

⁴ Niepotrzebne skreślić

Sporządzono w..... dnia.....

.....

(podpis urzędowego lekarza weterynarii)

ZAŁĄCZNIK III

WZÓR

ŚWIADECTWO ZDROWIA

dla królików i dzikich zwierząt utrzymywanych przez człowieka¹ przewożonych z gospodarstwa do rzeźni

Właściwa służba:nr²:.....

I. Identyfikacja zwierząt

Gatunek zwierząt:.....

Ilość zwierząt:.....

Znak
identyfikacyjny:.....

II. Pochodzenie zwierząt

A d r e s g o s p o d a r s t w a p o c h o d z e n i a
.....

III. Przeznaczenie zwierząt

Z w i e r z ę t a s ą p r z e w o ż o n e d o n a s t ę p u j ą c e j
r z e ź n i :
.....

N a s t ę p u j ą c y m ś r o d k i e m
t r a n s p o r t u :

IV. Zaświadczenie

Ja, niżej podpisany urzędowy lekarz weterynarii, zaświadczam, że opisane wyżej zwierzęta zostały poddane badaniu przedubojowemu w wyżej wymienionym gospodarstwie o godzinie.....
.....w dniui zostały uznane za zdrowe.

¹ Zgodnie z warunkami przewidzianymi w art. 6 ust. 3 dyrektywy 90/495/EWG.

² Nieobowiązkowe.

Sporządzono w..... dnia.....

.....
(podpis urzędowego lekarza weterynarii)

ZAŁĄCZNIK IV

WZÓR

ŚWIADECTWO ZDROWIA

dla mięsa zwierząt dzikich utrzymywanych przez człowieka¹ przeznaczonego do wysyłki do Państw Członkowskich EWG

Kraj wywozu:..... nr²:.....

Ministerstwo:.....

Właściwe służby:

nr²:.....

I. Identyfikacja mięsa

Mięso z:.....
(gatunek zwierząt)

Rodzaj części:.....

Rodzaj opakowania:.....

Ilość jednostek opakowania:.....

Waga netto:.....

II. Pochodzenie mięsa

Adres(y) i weterynaryjny numer(y) identyfikacyjny rzeźni:
.....

.....

Adres(y) i weterynaryjny numer(y) identyfikacyjny zatwierdzonego zakładu rozbioru mięsa / zatwierdzonych zakładów rozbioru mięsa³

.....

¹ Świeże mięso z dzikiego ptactwa utrzymywanego przez człowieka i dzikich ssaków utrzymywanych przez człowieka niepoddane żadnym zabiegom konserwującym; jednakże mięso królicze chłodzone lub zamrożone uważa się za świeże.

² Nieobowiązkowe.

³ Niepotrzebne skreślić.

III. Przeznaczenie mięsa

Mięso będzie wysyłane

Z
(miejsce załadunku)

do
(państwo i miejsce przeznaczenia)

N a s t ę p u j ą c y m ś r o d k i e m
transportu⁴.....

Nazwa i adres wysyłającego:.....

.....

Nazwa i adres odbiorcy:.....

.....

IV. Zaświadczenie o stanie zdrowia

Ja, niżej podpisany urzędowy lekarz weterynarii, zaświadczam, że:

- a) - mięso od wyżej opisanych gatunków³,
- opakowanie wyżej określonego mięsa³

posiada znak świadczący o tym, że

- mięso pochodzi od zwierząt poddanych ubojowi w zatwierdzonych rzeźniach⁴
- rozbiór mięsa odbył się w zatwierdzonym zakładzie rozbioru³;
- b) mięso zostało uznane za nadające się do spożycia przez ludzi w wyniku inspekcji weterynaryjnej przeprowadzonej zgodnie z:
- dyrektywą Rady 77/118/EWG z dnia 15 lutego 1971 dotyczącą problemów zdrowotnych zwierząt wpływających na handel świeżym mięsem drobiowym³,
- dyrektywą Rady 64/433/EWG z dnia 26 czerwca 1964 r. w sprawie problemów zdrowotnych wpływających na handel wewnątrzspółnotowy świeżym mięsem³; Wspólnocie³;

⁴ W odniesieniu do wagonów kolejowych i samochodów ciężarowych należy podać numer rejestracyjny, w odniesieniu do samolotów numer lotu, a w odniesieniu do statków nazwę.

- c) pojazdy lub pojemniki do przewozu mięsa, jak również warunki załadunku niniejszej wysyłki są zgodne z wymogami w zakresie higieny ustanowionymi w wyżej wymienionej dyrektywie.

Sporządzono w....., dnia.....

.....
(podpis urzędowego lekarza weterynarii)

DYREKTYWA RADY 92/65/EWG

z dnia 13 lipca 1992 r.

ustanawiająca warunki zdrowia zwierząt regulujące handel i przywóz do Wspólnoty zwierząt, nasienia, komórek jajowych i zarodków nieobjętych warunkami zdrowia zwierząt ustanowionymi w szczególnych zasadach Wspólnoty określonych w załączniku A pkt I do dyrektywy 90/425/EWG

RADA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Gospodarczą, w szczególności jego art. 43,

uwzględniając wniosek Komisji¹,

uwzględniając opinię Parlamentu Europejskiego²,

uwzględniając opinię Komitetu Ekonomiczno - Społecznego³,

a także mając na uwadze, co następuje:

żywe zwierzęta i produkty pochodzenia zwierzęcego są umieszczone w wykazie produktów zawartym w załączniku II do Traktatu; wprowadzanie do obrotu takich zwierząt i produktów stanowi źródło dochodu dla części ludności rolnej;

w celu zapewnienia racjonalnego rozwoju w tym sektorze i zwiększenia wydajności przepisów zdrowia zwierząt i produktów pochodzenia zwierzęcego należy ustanowić na poziomie wspólnotowym;

Wspólnota musi przyjąć środki zmierzające stopniowo w okresie do dnia 31 grudnia 1992 r. do ustanowienia wewnętrznego rynku;

ze względu na wyżej wymienione cele Rada ustanowiła przepisy zdrowia zwierząt mające zastosowanie do bydła, trzody chlewnej, owiec i kóz, zwierząt z rodziny koniowatych, drobiu i jaj wylęgowych, ryb i produktów rybnych, małży dwuskorupowych, nasienia buhajów i knurów, zarodków owczych, świeżego mięsa, mięsa drobiowego, produktów mięsnych, dziczyzny i mięsa króliczego;

należy przyjąć przepisy zdrowia zwierząt odnoszące się do wprowadzania do obrotu zwierząt i produktów pochodzenia zwierzęcego nie objętych wcześniej wyżej wspomnianymi przepisami;

należy przewidzieć stosowanie niniejszej dyrektywy bez uszczerbku dla rozporządzenia Rady (EWG) nr 3626/82 z dnia 3 grudnia 1982 r. w sprawie wprowadzenia we Wspólnocie

¹ Dz.U. nr C 327 z 30.12.1989, str. 57 oraz Dz.U. nr C 84 z 2.04.1990, str. 102.

² Dz.U. nr C 38 z 19.02.1990, str. 134 oraz Dz.U. nr C 149 z 18.06.1990, str. 263.

³ Dz.U. nr C 62 z 12.03.1990, str. 47 oraz Dz.U. nr C 182 z 23.07.1990, str. 25.

Konwencji o międzynarodowym handlu zagrożonymi gatunkami dzikiej fauny i flory⁴;

jeżeli chodzi o pewne względy techniczne, należy odnieść się do dyrektywy Rady 64/432/EWG z dnia 26 czerwca 1964 r. sprawie problemów zdrowotnych zwierząt wpływających na handel wewnątrzspółnotowy bydłem i trzodą chlewną⁵, oraz do dyrektywy 85/511/EWG z dnia 18 listopada 1985 r. wprowadzającej wspólnotowe środki zwalczania pryszczycy⁶;

w odniesieniu do organizacji kontroli i ich przebiegu, jak również środków ochronnych które zostaną wprowadzone w życie, należy odnieść się do ogólnych zasad ustanowionych w dyrektywie Rady 90/425/EWG z dnia 26 czerwca 1990 r. dotycząca kontroli weterynaryjnych i zootechnicznych mających zastosowanie w handlu wewnątrzspółnotowym niektórymi żywymi zwierzętami i produktami mając na względzie wprowadzenie rynku wewnętrznego⁷;

z zastrzeżeniem odmiennych przepisów, handel zwierzętami i produktami pochodzenia zwierzęcego musi zostać zliberalizowany, bez uszczerbku dla uciekania się do ewentualnych środków ochronnych;

uwzględniając ryzyko rozprzestrzeniania się chorób na jakie narażone są zwierzęta, należy sprecyzować konkretne wymogi w stosunku do niektórych zwierząt i produktów pochodzenia zwierzęcego nakładane z chwilą wprowadzenia tych zwierząt i produktów do obrotu w celach handlowych, w szczególności jeśli kierowane są do regionów posiadających dobry status zdrowotny;

specyficzna sytuacja typowa dla Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej, biorąc pod uwagę wyspiarskie położenie tych krajów oraz fakt, że były wolne od wścieklizny przez znaczny okres czasu, uzasadnia konkretne przepisy mające na celu zagwarantowanie, że wprowadzenie do obrotu w Zjednoczonym Królestwie i Irlandii psów i kotów, które nie pochodzą z tych krajów, nie niesie ryzyka wprowadzenia wścieklizny do tych państw, jednakże pozostaje bez wpływu na zniesienie kontroli weterynaryjnych na granicach między Państwami Członkowskimi;

świadectwo zdrowia jest najbardziej właściwym sposobem zagwarantowania i monitorowania zgodności z tymi wymogami;

aby utrzymać sytuację zdrowotną we Wspólnocie przy jednoczesnym wprowadzeniu do obrotu zwierząt i produktów pochodzenia zwierzęcego określonych w niniejszej dyrektywie, powinny one podlegać minimalnym wymaganiom ustanowionym dla handlu, oraz zgodności z nimi monitorowanej zgodnie z zasadami i przepisami ustanowionymi w dyrektywie Rady 90/675/EWG z dnia 10 grudnia 1990 r. ustanawiającej zasady regulujące organizację kontroli weterynaryjnych produktów wprowadzanych do Wspólnoty z państw trzecich⁸;

należy wprowadzić procedurę ustanawiającą bliską współpracę między Komisją a Państwem

⁴ Dz.U. nr L 384 z 31.12.1982, str. 1. Ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 197/90 (Dz.U. nr L 29 z 31.01.1990, str. 1).

⁵ Dz.U. nr 121 z 29.07.1964, str. 1977/64. Ostatnio zmienione dyrektywą 91/499/EWG (Dz.U. nr L 268 z 24.09.1991, str. 107).

⁶ Dz.U. nr L 315 z 26.11.1985, str. 11. Zmieniona dyrektywą 90/423/EWG (Dz.U. nr L 224 z 18.08.1990, str. 13).

⁷ Dz.U. nr L 224 z 18.08.1990, str. 29. Ostatnio zmienione dyrektywą 91/496/EWG (Dz.U. nr L 268 z 24.09.1991, str. 56).

⁸ Dz.U. nr L 373 z 31.12.1990, str. 1. Zmieniona dyrektywą 91/496/EWG (Dz.U. nr L 268 z 24.09.1991, str. 56).

Członkowskim w ramach Stałego Komitetu Weterynaryjnego;

ostateczny termin transpozycji do prawa krajowego, ustalony na dzień 1 stycznia 1994 r. w art. 29, nie powinien mieć wpływu na zniesienie kontroli weterynaryjnych na granicach w dniu 1 stycznia 1993 r.,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

ROZDZIAŁ 1

Przepisy ogólne

Artykuł 1

Niniejsza dyrektywa ustanawia warunki zdrowia zwierząt regulujące handel i przywóz do Wspólnoty zwierząt, nasienia, komórek jajowych i zarodków nieobjętych warunkami zdrowia zwierząt ustanowionymi w szczególnych zasadach Wspólnoty określonych w załączniku A pkt I do dyrektywy 90/425/EWG.

Niniejszą dyrektywę stosuje się bez uszczerbku dla przepisów przyjętych zgodnie z rozporządzeniem (EWG) nr 3626/82.

Niniejsza dyrektywa nie ma wpływu na przepisy prawa krajowego stosowane do zwierząt domowych, aczkolwiek utrzymanie tych przepisów nie może zagrozić zniesieniu kontroli weterynaryjnych na granicach między Państwami Członkowskimi.

Artykuł 2

1. Do celów niniejszej dyrektywy:
 - a) „handel” oznacza handel jak określono w art. 2 ust. 3 dyrektywy 90/425/EWG;
 - b) „zwierzęta” oznaczają okazy gatunków zwierząt innych niż te wymienione w dyrektywach 64/432/EWG, 90/426/EWG⁹, 90/539/EWG¹⁰, 91/67/EWG¹¹, 91/68/EWG¹², 91/492/EWG¹³ oraz 91/493/EWG¹⁴;
 - c) „zatwierdzona jednostka, instytut lub ośrodek” oznacza wszelkie stałe, geograficznie

⁹ Dyrektywa Rady 90/426/EWG z dnia 26 czerwca 1990 r. w sprawie warunków zdrowotnych zwierząt regulujących przemieszczanie i przywóz zwierząt z rodziny koniowatych z państw trzecich (Dz.U. nr L 224 z 18.08.1990, str. 42). Zmieniona dyrektywą 91/496/EWG (Dz.U. nr L 268 z 24.09.1991, str. 56).

¹⁰ Dyrektywa Rady 90/539/EWG z dnia 15 października 1990 r. w sprawie warunków zdrowotnych zwierząt regulujących handel wewnątrzspółnotowy i przywóz z państw trzecich drobiu i jaj wylęgowych (Dz.U. nr L 303 z 31.10.1990, str. 6). Z ostatnimi zmianami wprowadzonymi dyrektywą 91/496/EWG (Dz.U. nr L 268 z 24.09.1991, str. 56).

¹¹ Dyrektywa Rady 91/67/EWG z dnia 28 stycznia 1991 r. dotycząca warunków zdrowotnych zwierząt obowiązujących przy wprowadzaniu na rynek zwierząt i produktów akwakultury (Dz.U. nr L 46 z 19.02.1991, str. 1).

¹² Dyrektywa Rady 91/68/EWG z dnia 28 stycznia 1991 r. sprawie warunków zdrowotnych zwierząt regulujących handel wewnątrzspółnotowy owcami i kozami (Dz.U. nr 46 z 19.02.1991, str. 1).

¹³ Dyrektywa Rady 91/492/EWG z dnia 15 lipca 1991 r. Ustanawiająca warunki zdrowotne dotyczące produkcji i wprowadzania na rynek żywych małży dwuskorupowych (Dz.U. nr L 268 z 24.09.1991, str. 1).

¹⁴ Dyrektywa Rady 91/493/EWG z dnia 22 lipca 1991 r. ustanawiająca warunki zdrowotne dotyczące produkcji i wprowadzania na rynek produktów rybołówstwa (Dz.U. nr L 268 z 24.09.1991, str. 15).

ograniczone zakłady, zatwierdzone zgodnie z art. 13, w których na stałe trzyma się, lub hoduje, zwierzęta z jednego lub kilku gatunków, w celach handlowych lub nie, i wyłącznie do jednego lub kilku z następujących celów:

- wystawy zwierząt i edukacja społeczeństwa;
 - ochrona gatunku;
 - badania naukowe podstawowe lub stosowane, lub hodowla zwierząt do celów takich badań;
- d) „choroby podlegające obowiązkowi zgłaszania” oznaczają choroby wymienione w załączniku A.
2. Ponadto, definicje inne niż te dotyczące zatwierdzonych ośrodków i jednostek, zawarte w art. 2 dyrektyw 64/432/EWG, 91/67/EWG oraz 90/539/EWG, obowiązują *mutatis mutandis*.

ROZDZIAŁ II

Przepisy mające zastosowanie w handlu

Artykuł 3

Państwa Członkowskie zapewniają, że nie zakazuje się ani nie ogranicza handlu określonego w art. 1 akapit pierwszy, z powodów związanych ze zdrowiem zwierząt, innych niż te wynikające ze stosowania niniejszej dyrektywy lub prawodawstwa wspólnotowego, w szczególności wszelkich podjętych środków ochronnych.

Artykuł 4

Państwa Członkowskie podejmują konieczne środki, aby zapewnić, że do celów zastosowania art. 4 ust. 1 lit. a) dyrektywy 90/425/EWG, zwierzęta określone w art. 5-10 niniejszej dyrektywy mogą, bez uszczerbku dla art. 13 i dla szczególnych przepisów, jakie mają zostać przyjęte w związku z wprowadzeniem w życie art. 24, być przedmiotem handlu tylko wówczas, gdy spełniają warunki ustanowione w art. 5-10, oraz gdy pochodzą z gospodarstw lub przedsiębiorstw wymienionych w art. 12 ust. 1 i 3 niniejszej dyrektywy, zarejestrowanych przez właściwy organ i podejmujących się:

- poddawania posiadanych zwierząt regularnym badaniom zgodnie z art. 3 ust. 3 dyrektywy 90/425/EWG,
- powiadamiania właściwego organu o, oprócz ogniska chorób podlegających obowiązkowi zgłoszenia, ogniskach chorób wymienionych w załączniku B dla których zainteresowane Państwo Członkowskie przygotowało program zwalczania lub program monitorowania,
- przestrzegania szczególnych krajowych środków dotyczących zwalczania choroby, która ma szczególne znaczenie dla danego Państwa Członkowskiego i jest objęta programem sporządzonym zgodnie z art. 14, lub decyzją zgodną z art. 15 ust. 2,

- wprowadzenia do obrotu do celów handlu tylko takimi zwierzętami, które nie wykazują objawów choroby, i które pochodzą z gospodarstw lub obszarów nie podlegających żadnemu zakazowi z powodów związanych ze zdrowiem zwierząt i odnośnie do zwierząt, którym nie towarzyszy świadectwo zdrowia, lub dokument handlowy przewidziany w art. 5-11, jedynie zwierząt, którym towarzyszy zaświadczenie od podmiotu stwierdzającego, że w czasie wysyłki dane zwierzęta nie wykazywały widocznych objawów chorobowych i że jego gospodarstwo nie podlega żadnym ograniczeniom związanym ze zdrowiem zwierząt,
- spełniania wymogów zapewniających dobrostan zwierząt hodowlanych.

Artykuł 5

1. Państwa Członkowskie zagwarantują, że handel małpami człekokształtnymi (*simiae* i *prosimiae*) ogranicza się wyłącznie do zwierząt przesyłanych z i do jednostki, instytutu lub ośrodka zatwierdzonego przez właściwe władze Państw Członkowskich zgodnie z art. 13, oraz że zwierzętom tym towarzyszy świadectwo weterynaryjne odpowiadające wzorowi podanemu w załączniku E, z deklaracją wypełnioną przez urzędowego lekarza weterynarii w jednostce, instytucie, lub ośrodku pochodzenia zwierzęcia, w celu zagwarantowania zdrowia tych zwierząt.

2. Właściwy organ Państwa Członkowskiego może na zasadzie odstępstwa od ust. 1, zezwolić na nabycie małp człekokształtnych należących do osób prywatnych przez zatwierdzone jednostkę, instytut lub ośrodek.

Artykuł 6

A. Bez uszczerbku dla art. 14 i 15, Państwa Członkowskie zapewniają, że zwierzęta kopytne z gatunków innych niż te wymienione w dyrektywach 64/432/EWG, 90/426/EWG i 91/68/EWG mogą być przedmiotem handlu jedynie wówczas, gdy spełniają następujące wymagania:

1. ogólnie rzecz biorąc:

- a) muszą być zidentyfikowane zgodnie z art. 3 ust. 1 lit. c) dyrektywy 90/426/EWG;
- b) nie mogą być przeznaczone na ubój zgodnie z programem mającym na celu zwalczenie choroby zakaźnej;
- c) nie mogły być szczepione przeciwko pryszczycy oraz muszą spełniać odnośne wymogi dyrektywy 85/511/EWG i art. 4a dyrektywy 64/432/EWG;
- d) muszą pochodzić z gospodarstwa określonego w art. 3 ust. 2 lit. b) i c) dyrektywy 64/432/EWG, które nie jest przedmiotem środków zdrowia zwierząt, w szczególności środków podjętych zgodnie z dyrektywami 85/511/EWG, 80/217/EWG¹⁵ i 91/68/EWG i były w nim trzymane na stałe od chwili narodzin, lub przez ostatnich trzydzieści dni przed wysyłką;

¹⁵ Dyrektywa Rady 80/217/EWG z dnia 22 stycznia 1980 r. wprowadzająca wspólnotowe środki zwalczania klasycznego pomoru świń (Dz.U. nr L 47 z 21.02.1980, str. 11). Ostatnio zmienione dyrektywą 87/486/EWG (Dz.U. nr L 280 z 3.10.1987, str. 21).

- e) jeśli są przywożone:
- muszą pochodzić z państwa trzeciego wymienionego w kolumnie zatytułowanej „inne zwierzęta kopytne” podlegającej, dołączeniu do wykazu sporządzanego zgodnie z art. 3 dyrektywy 72/462/EWG¹⁶,
 - muszą spełniać określone warunki zdrowia zwierząt, ustanowione zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 26, które są co najmniej równoważne wymogom niniejszego artykułu;
- f) musi im towarzyszyć świadectwo odpowiadające wzorowi podanemu w załączniku E, zawierające następującą deklarację:

„Deklaracja

Ja, niżej podpisany (urzędowy lekarz weterynarii) zaświadczam, że przeżuwacze / świniowate^a inne niż te objęte dyrektywą 64/432/EWG:

- a) należą do gatunków
- b) w czasie przeprowadzania badania nie wykazywały żadnych klinicznych objawów jakiegokolwiek choroby, na którą są podatne;
- c) pochodzą z oficjalnie wolnego od gruźlicy/ oficjalnie wolnego od brucelozy lub wolnego od brucelozy stada/ gospodarstwa nie będącego przedmiotem restrykcji z powodu pomoru świń^a, albo z gospodarstwa, które było poddane, z wynikami ujemnymi, testom ustalonym w art. 6 ust. 2 lit. a) (ii) dyrektywy 92/65/EWG.

^a Niepotrzebne skreślić”;

2. W przypadku przeżuwaczy:

- a) muszą one pochodzić ze stada urzędowo wolnego od gruźlicy i urzędowo wolnego od brucelozy zgodnie z dyrektywą 64/432/EWG i dyrektywą 91/68/EWG oraz spełniać, jeśli chodzi o przepisy dotyczące zdrowia zwierząt, odnośne wymogi ustalone dla gatunków bydła w art. 3 ust. 2 lit. c), d), f), g) i h) dyrektywy 64/432/EWG, lub art. 3 dyrektywy 91/68/EWG;
- b) jeżeli zwierzęta nie pochodzą ze stada spełniającego warunki ustanowione w lit. a), muszą one pochodzić z gospodarstwa, w którym nie notowano przypadków brucelozy lub gruźlicy w ciągu 42 dni poprzedzających załadunek zwierząt i w którym przeżuwacze poddane były, w ciągu 30 dni poprzedzających załadunek, z wynikami negatywnymi:
 - próbie na gruźlicę, oraz

¹⁶ Dyrektywa Rady 72/462/EWG z dnia 12 grudnia 1972 r. w sprawie problemów zdrowotnych i inspekcji weterynaryjnej przed przywozem z państw trzecich bydła, trzody chlewnej i świeżego mięsa (Dz.U. nr L 302 z 31.12.1972, str. 28). Ostatnimi zmienione dyrektywą 91/497/EWG (Dz.U. nr L 268 z 24.09.1991, str. 69).

- testowi opracowanemu w celu wykazania braku przeciwciał na brucelozę.

Wymogi dotyczące tych testów oraz definicja stanu tych gospodarstw odnośnie do brucelozy i gruźlicy ustalane są zgodnie z procedurą określoną w art. 26 niniejszej dyrektywy.

Do czasu podjęcia decyzji przewidzianych w poprzednim akapicie nadal obowiązują przepisy wewnętrzne, szczególnie odnośnie gruźlicy;

3 W przypadku świniowatych:

- a) nie mogą pochodzić z obszaru podlegającego zakazom związanym z obecnością afrykańskiego pomoru świń zgodnie z art. 9a dyrektywy 64/432/EWG;
- b) muszą pochodzić z gospodarstwa, które nie jest przedmiotem jakichkolwiek ograniczeń, określonych w dyrektywie 80/217/EWG, z powodu klasycznego pomoru świń;
- c) muszą pochodzić z gospodarstwa wolnego od brucelozy zgodnie z dyrektywą 64/432/EWG oraz spełniać odnośne warunki co zdrowia zwierząt, ustanowione dla trzody chlewnej w dyrektywie 64/432/EWG;
- d) jeśli zwierzęta nie pochodzą ze stada spełniającego warunki ustalone w lit. c), w ciągu 30 dni poprzedzających załadunek, muszą zostać poddane testowi opracowanemu pod kątem wykazywania braku przeciwciał na brucelozę, z wynikami ujemnymi.

B. W dyrektywie 54/432/EWG wprowadza się następujące zmiany:

- 1. W art. 2 lit. b) i c) wyrazy „bydło” zastępuje się wyrazami „zwierzęta z gatunku bydła (wraz z *Bubalus bubalus*)”
- 2. Dodaje się artykuł w brzmieniu:

„Artykuł 10a

Zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 12 świadectwa zdrowia, których wzory podano w załączniku F, można zmieniać lub uzupełniać, szczególnie celem uwzględnienia wymogów zawartych w art. 6 dyrektywy 92/65/EWG”.

Artykuł 7

A. Państwa Członkowskie zapewniają, że ptaki inne niż te określone w dyrektywie 90/539/EWG mogą być przedmiotem handlu jedynie wówczas, gdy spełniają następujące wymogi:

- 1. co do zasady muszą:
 - a) pochodzić z gospodarstwa, w którym na 30 dni przed wysyłką nie

zdiagnozowano influenzy drobiu;

- b) pochodzić z gospodarstwa, lub obszaru, nie podlegającego jakimkolwiek ograniczeniom wynikającym ze środków stosowanych w zwalczaniu rzekomego pomoru drobiu.

Do czasu wdrożenia środków wspólnotowych określonych w art. 19 dyrektywy 90/539/EWG, przy zwalczaniu rzekomego pomoru drobiu obowiązują nadal wymogi krajowe, zgodnie z ogólnymi przepisami Traktatu;

- c) muszą uprzednio, zgodnie z art. 10 ust. 1 tiret trzecie dyrektywy 91/496/EWG przejść kwarantannę, jeśli przywożono je z państwa trzeciego, w gospodarstwie, do którego zostały zabrane po wwiezieniu na terytorium Wspólnoty;

2. ponadto ptaki z rodziny papugowych:

- a) nie mogą pochodzić z gospodarstwa, ani też pozostawać w kontakcie ze zwierzętami pochodzącymi z gospodarstwa, w którym zdiagnozowano chorobę papuzią (*Chlamydia psittaci*).

Okres obowiązywania zakazu od czasu ostatniego zanotowanego przypadku oraz okres leczenia pod nadzorem weterynaryjnym, uznanym zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 26, musi wynosić przynajmniej dwa miesiące;

- b) muszą być identyfikowane zgodnie z art. 3 ust. 1 lit. c) dyrektywy 90/425/EWG.

Metodę identyfikacyjną ptaków z rodziny papugowych, szczególnie chorych ptaków papugowatych, ustala się zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 26;

- c) musi im towarzyszyć dokument handlowy podpisany przez urzędowego lekarza weterynarii lub lekarza weterynarii odpowiedzialnego za gospodarstwo lub przedsiębiorstwo, z którego pochodzą zwierzęta, i upoważnionego do tego celu przez właściwy organ.

- B. W art. 2 ust. 2 akapit drugi dyrektywy Rady 91/495/EWG z dnia 27 listopada 1990 r. dotyczącej zdrowia publicznego i problemów zdrowotnych zwierząt wpływających na produkcję i wprowadzanie do obrotu mięsa króliczego oraz dziczyzny hodowlanej¹⁷, słowa „i bezgrzebieniowce (*Ratitae*)” dodaje się w trzecim wierszu po słowach „dyrektywa 90/538/EWG”.

W art. 2 ust. 2 pkt 1 Rady 90/539/EWG z dnia 15 października 1990 r. w sprawie warunków zdrowotnych zwierząt regulujących handel wewnątrzspółnotowy i przywóz z państw trzecich drobiu i jaj wylęgowych¹⁸, wyrazy „i bezgrzebieniowce (*Ratitae*)”

¹⁷ Dz.U. nr L 268 z 24.09.1991, str. 41.

¹⁸ Dz.U. nr L 303 z 31.10.1990, str. 6.

wprowadza się po wyrazach „i kuropatwy”.

Artykuł 8

Państwa Członkowskie zapewniają, że pszczoły (*Apis mellifera*) mogą być przedmiotem handlu jedynie wówczas, gdy spełniają następujące warunki:

- a) pochodzą z obszaru, który nie podlega zakazom związanym z występowaniem zgnilca amerykańskiego.

Okres obowiązywania zakazu musi wynosić, co najmniej 30 dni od stwierdzenia ostatniego przypadku, i od dnia, w którym wszystkie ule, w obrębie promienia trzech kilometrów, zostały sprawdzone przez właściwy organ i wszystkie zainfekowane ule zostały spalone lub też poddane odpowiednim zabiegom i inspekcji aż do spełnienia wymogów właściwego organu.

Zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 26, i po konsultacji z Naukowym Komitetem Weterynaryjnym, wymogi obowiązujące dla pszczół (*Apis mellifera*) lub wymogi im równoważne mogą obowiązywać dla trzmieli;

- b) towarzyszy im świadectwo zdrowia, zgodne ze wzorem podanym z załączniku E, z deklaracją wypełnioną przez właściwy organ w celu poświadczenia, że wymogi ustalone w lit. a) zostały spełnione.

Artykuł 9

1. Państwa Członkowskie zapewniają, że zwierzęta zającowate mogą być przedmiotem handlu tylko wówczas, gdy spełniają następujące wymogi:

- a) nie mogą pochodzić, ani mieć kontaktu ze zwierzętami pochodzącymi z gospodarstwa, w którym panuje wścieklizna, lub podejrzewa się że panowała tam przez ostatni miesiąc;
- b) muszą pochodzić z gospodarstwa, w którym żadne zwierzę nie wykazuje klinicznych objawów myksomatozy królików.

2. Państwa Członkowskie, które wymagają świadectwa zdrowia dla przemieszczania się na ich terytorium zwierząt zającowatych, mogą wymagać aby wysyłanym do nich zwierzętom towarzyszyło świadectwo zdrowia odpowiadające wzorowi podanemu w załączniku E, uzupełnione o następującą deklarację:

„Ja niżej podpisany,....., zaświadczam, że powyższa przesyłka spełnia wymogi art. 9 dyrektywy 92/65/EWG i że przewożone zwierzęta nie wykazywały podczas badania żadnych klinicznych objawów choroby”.

Świadectwo takie musi być wydane przez urzędowego lekarza weterynarii lub przez weterynarza odpowiedzialnego za dane gospodarstwo pochodzenia zwierząt i upoważnionego do tego celu przez właściwy organ, a dla zwierząt z hodowli przemysłowej, przez urzędowego lekarza weterynarii. Państwa Członkowskie zamierzające skorzystać z tej opcji powiadamiają o tym Komisję, która musi zagwarantować, że wymogi ustalone w akapicie pierwszym zostały spełnione.

3. Irlandia oraz Zjednoczone Królestwo mogą wymagać przedłożenia świadectwa zdrowia gwarantującego, że wymogi ustanowione w ust. 1 lit. a) zostały spełnione.

Artykuł 10

1. Państwa Członkowskie gwarantują obowiązywanie zakazu handlu fretkami, norkami i lisami, które pochodzą, lub miały kontakt ze zwierzętami pochodzącymi z gospodarstwa, w którym panuje wścieklizna, lub podejrzewa się, że panowała tam przez ostatnie sześć miesięcy, ponieważ nie stosowano programu systematycznych szczepień.

2. Aby być przedmiotem handlu, z wyjątkiem handlu między Państwami Członkowskimi wymienionymi w ust. 3, psy i koty muszą spełniać następujące wymogi:

a) zwierzęta starsze niż trzymiesięczne:

- w dniu ich wysyłki z gospodarstwa pochodzenia nie mogą wykazywać żadnych objawów choroby, w szczególności chorób zakaźnych charakterystycznych dla danego gatunku;
- muszą być oznakowane tatuażem, lub podlegać systemowi identyfikacji elektronicznej poprzez mikroukład wszczepiony zgodnie ze szczegółowymi przepisami ustanowionymi w ramach procedury przewidzianej w art. 26,
- po ukończeniu trzeciego miesiąca życia muszą zostać zaszczepione przeciwko wściekliznie coroczną dawką przypominającą lub, w odstępach zatwierdzonych przez Państwa Członkowskie wysyłki dla tej szczepionki, szczepionką inaktywowaną zawierającą co najmniej jedną międzynarodową jednostkę antygenową (norma Światowej Organizacji Zdrowia) mierzoną zgodnie z testem aktywności przeprowadzanym metodą opisaną w Farmakopei Europejskiej i uznaną zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 26.

Szczepienie musi być poświadczane przez urzędowego lekarza weterynarii lub przez weterynarza odpowiedzialnego za gospodarstwo pochodzenia i upoważnionego do tego celu przez właściwy organ. Świadectwo szczepienia musi zawierać nazwę szczepionki i numer jej serii (najlepiej w postaci samoprzylepnej etykiety):

- psy muszą być szczepione przeciwko nosówce psów,
- musi im towarzyszyć oddzielny paszport, pozwalający na jednoznaczne zidentyfikowanie zwierzęcia i zawierający daty szczepienia i/ lub świadectwo odpowiadające wzorowi podanemu w załączniku E, uzupełnione o następującą deklarację wypełnioną przez urzędowego lekarza weterynarii lub weterynarza odpowiedzialnego za gospodarstwo pochodzenia i upoważnionego do tego celu przez właściwy organ:

„Ja, niżej podpisany..... zaświadczam, że koty / psy objęte niniejszym zaświadczeniem spełniają wymogi art. 10 ust. 2 lit. a) i b) i ust. 3 lit. b) dyrektywy 92/65/EWG^a, oraz pochodzą z gospodarstwa, w którym w okresie ostatnich sześciu miesięcy nie odnotowano przypadków wścieklizny.

^a Niepotrzebne skreślić”

b) zwierzęta, które nie ukończyły trzeciego miesiąca życia:

- muszą spełniać wymogi określone w lit. a) tiret pierwsze i piąte
- nie mogą pochodzić z gospodarstwa, które jest przedmiotem ograniczeń dotyczących przemieszczania się zwierząt ze względu na ich zdrowotność,
- muszą przyjść na świat w gospodarstwie pochodzenia i być trzymane w zamknięciu od urodzenia.

3. Od dnia 1 lipca 1994 r. na zasadzie odstępstwa od ust. 2 wprowadzenie do obrotu w Zjednoczonym Królestwie i Irlandii kotów i psów niepochodzących z tych krajów podlega następującym warunkom:

a) co do zasady, psy i koty:

- (i) muszą pochodzić z zarejestrowanego gospodarstwa, przy czym jego rejestracja musi zostać zawieszona przez właściwy organ jeśli nie spełnia ono warunków przewidzianych w art. 4;
- (ii) w dniu wysyłki z danego gospodarstwa nie mogą wykazywać żadnych objawów choroby zakaźnej;
- (iii) muszą być zaopatrzone w system identyfikacji zgodnie ze szczegółowymi przepisami ustalonymi w ramach procedury przewidzianej w art. 26;
- (iv) muszą przyjść na świat w gospodarstwie pochodzenia i być trzymane w zamknięciu od urodzenia bez kontaktu z dzikimi zwierzętami, u których możliwe jest wystąpienie wścieklizny;
- (v) w przypadku psów muszą być zaszczepione przeciwko nosówce psów;
- (vi) muszą być przewożone środkiem transportu uznanym za odpowiedni do tego celu przez właściwy organ w wysyłającym Państwie Członkowskim;
- (vii) musi im towarzyszyć osobny dokument z zapisem szczepień, pozwalający na jednoznaczne zidentyfikowanie zwierzęcia i zawierający daty szczepień, oraz musi im towarzyszyć świadectwo odpowiadające wzorowi sporządzonemu zgodnie z procedurą ustaloną w art. 26 wypełnione przez urzędowego lekarza weterynarii, lub przez weterynarza odpowiedzialnego za gospodarstwo pochodzenia i upoważnionego do tego celu przez właściwy organ;

b) ponadto psy i koty:

- (i) muszą albo zostać zaszczepione przeciwko wściekliznie po ukończeniu trzeciego miesiąca życia i co najmniej na sześć miesięcy przed wysyłką, poprzez wstrzyknięcie szczepionki inaktywowanej zawierającej co najmniej jedną międzynarodową jednostkę antygenową (norma WHO) mierzoną zgodnie z

testem aktywności przeprowadzanym metodą opisaną w Farmakopei Europejskiej i uznaną zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 26, lub coroczną szczepionką przypominającą, w odstępach zatwierdzonych przez wysyłające Państwa Członkowskie dla tej szczepionki.

Szczepienie musi być poświadczane przez urzędowego lekarza weterynarii lub przez weterynarza odpowiedzialnego za gospodarstwo pochodzenia i upoważnionego do tego celu przez właściwy organ. Świadectwo szczepienia musi zawierać nazwę szczepionki i numer jej serii (najlepiej w postaci samoprzylepnej nalepki).

Ponadto, zwierzęta te muszą przejść po zaszczepieniu test serologiczny wskazujący przeciwciała ochronne na poziomie miana co najmniej 0,5 międzynarodowej jednostki, który to test serologiczny powinien być wykonany zgodnie z wymogami WHO. Jeśli test wykonywany jest po pierwszym szczepieniu musi odbyć się między pierwszym a trzecim miesiącem po zaszczepieniu.

- (ii) lub muszą, jeśli warunki przewidziane w (i) nie są spełnione, zostać wysłane pod nadzorem do stacji kwarantanny, zatwierdzonej przez Państwo Członkowskie miejsca przeznaczenia, celem odbycia sześciomiesięcznej kwarantanny.

Do dnia 1 lipca 1994 r. pozostają w mocy przepisy krajowe odnoszące się do wścieklizny, aczkolwiek ich utrzymanie nie może zagrozić zniesieniu kontroli weterynaryjnych na granicach między Państwami Członkowskimi.

4. Irlandia i Zjednoczone Królestwo mogą, bez uszczerbku dla ust. 2 i 3, utrzymać przepisy krajowe w sprawie kwarantanny dla wszystkich zwierząt mięsożernych, naczelnych, nietoperzy i innych zwierząt podatnych na wściekliznę objętych niniejszą dyrektywą, co do których nie można wykazać, że urodziły się w gospodarstwie pochodzenia i trzymano je od urodzenia w zamknięciu, aczkolwiek utrzymanie tych przepisów nie może zagrozić zniesieniu kontroli weterynaryjnych na granicach między Państwami Członkowskimi.

5. W decyzji 90/638/EWG wprowadza się następujące zmiany:

1. w art. 1 dodaje się tiret w brzmieniu:

„- dla programów zwalczania wścieklizny: kryteria wymienione w załączniku III”,

2. dodaje się załącznik w brzmieniu:

„ZAŁĄCZNIK III

Kryteria dla programów zwalczania wścieklizny

Programy zwalczania wścieklizny zawierają przynajmniej:

- a) kryteria wymienione w pkt. 1-7 załącznika 1;
- b) szczegółowe informacje dotyczące regionu lub regionów, w których ma się odbyć szczepienie lisów metodą doustną i naturalne granice tego przedsięwzięcia. Ten

region lub regiony musi obejmować przynajmniej 6 000 km², lub całkowity obszar Państwa Członkowskiego i może obejmować przyległe obszary państwa trzeciego;

- c) szczegółowe informacje dotyczące wykorzystywanych szczepionek, systemu dystrybucji, gęstości i częstotliwości wykładania przynęt;
- d) w miarę potrzeb, wszystkie szczegóły, koszt i cel projektów ochrony i zachowania flory i fauny podjętych przez organizacje dobrowolne na terytorium objętym takimi projektami”.

6. Rada, stanowiąc większością kwalifikowaną na wniosek Komisji tworzy specjalny instytut celem ustanowienia kryteriów koniecznych dla normalizacji testów serologicznych i decyduje o jego obowiązkach.

7. Państwa Członkowskie zapewniają, że koszty stosowania testów serologicznych ponoszą importerzy.

8. Niniejszy artykuł, w szczególności stosowanie testów serologicznych przewidzianych w ust. 3 lit. b), zostanie poddany rewizji przed dniem 1 stycznia 1997 r. w świetle rozwoju sytuacji dotyczącej wścieklizny w Państwach Członkowskich.

Artykuł 11

1. Państwa Członkowskie zapewniają, że bez uszczerbku dla decyzji, jakie mają zostać podjęte przy wykonaniu art. 21 i 23, przedmiotem handlu są jedynie: nasienie, komórki jajowe i zarodki spełniające wymogi ustalone w ust. 2, 3 i 4.

2. Bez uszczerbku dla wszelkich kryteriów jakich należy spełniać przy wpisywaniu zwierząt koniowatych do ksiąg rodowodowych dla niektórych specyficznych ras, nasienie zwierząt z gatunku owiec, kóz i koni, musi:

- zostać zebrane i poddane obróbce w celu sztucznej zapłodnienia w stacji uznanej z punktu widzenia zdrowotności zgodnie z załącznikiem D rozdział I, lub w przypadku owiec i kóz, na zasadzie odstępstwa od powyższego, w gospodarstwie spełniającym wymogi dyrektywy 91/68/EWG,
- zostać pobrane od zwierząt spełniających warunki ustalone w załączniku D rozdział II (przyjęcie i rutynowe badania zwierząt)
- zostać pobrane, poddane obróbce i konserwowane zgodnie z załącznikiem D rozdział III;
- być przewożone do innego Państwa Członkowskiego wraz ze świadectwem zdrowia odpowiadającym wzorowi ustanowionemu zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 26.

3. Komórki jajowe i zarodki zwierząt z gatunku owiec / kóz i koni oraz trzody chlewnej muszą:

- zostać pobrane przez zespół pobierający zatwierdzony przez właściwy organ Państwa Członkowskiego i poddane obróbce we właściwym laboratorium oraz pochodzić od

żeńskich dawców spełniających warunki ustalone w załączniku D rozdział IV,

- być traktowane i przechowywane zgodnie z załącznikiem D rozdział III,
- być przewożone do innego Państwa Członkowskiego wraz ze świadectwem zdrowia odpowiadającym wzorowi ustalانemu zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 26.

Nasienie użyte do zapłodnienia żeńskich dawców musi spełniać przepisy ust. 2 w przypadku owiec, kóz, i koni, oraz przepisy dyrektywy 90/429/EWG dla trzody chlewnej. Wszelkie dodatkowe gwarancje można ustalać zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 26.

4. Przed dniem 31 grudnia 1997 r. Komisja przedłoży sprawozdanie wraz z odpowiednimi wnioskami w sprawie wdrożenia niniejszego artykułu szczególnie w świetle rozwoju naukowego i technologicznego.

Artykuł 12

1. Przepisy dotyczące kontroli ustanowionych dyrektywą 90/425/EWG obowiązują, w szczególności w odniesieniu do organizacji kontroli i jej przebiegu, w stosunku do zwierząt, nasienia, komórek jajowych i zarodków objętych niniejszą dyrektywą, którym towarzyszy świadectwo zdrowia. Inne zwierzęta muszą pochodzić z gospodarstw podlegających zasadom tej dyrektywy, jeśli chodzi o kontrole w miejscu pochodzenia i przeznaczenia.

2. Art. 10 dyrektywy 90/425/EWG stosuje się w stosunku do zwierząt, nasienia, komórek jajowych i zarodków objętych niniejszą dyrektywą.

3. Do celów handlowych, zastosowanie art. 12 dyrektywy 90/425/EWG obejmuje dodatkowo pośredników, trzymających na stałe lub okazjonalnie zwierzęta wymienione w art. 7, 9 i 10.

4. Komunikacja z miejscem przeznaczenia, jak przewidziano w art. 4 ust. 2 dyrektywy 90/425/EWG odbywa się, odnośnie do zwierząt, nasienia, komórek jajowych i zarodków, którym towarzyszy świadectwo zdrowia, zgodnie z niniejszą dyrektywą przy użyciu systemu Animo.

5. Bez uszczerbku dla szczególnych przepisów niniejszej dyrektywy, jeśli zachodzi podejrzenie, że niniejsza dyrektywa nie jest przestrzegana lub, jeśli istnieją wątpliwości co do zdrowia zwierząt, albo jakości nasienia, komórek jajowych i zarodków wymienionych w art. 1, właściwy organ przeprowadza wszelkie kontrole jakie uzna za stosowne.

6. Państwa Członkowskie podejmują odpowiednie środki administracyjne lub karne w celu karania wszelkich naruszeń niniejszej dyrektywy, szczególnie jeśli okazuje się, że sporządzone świadectwa lub dokumenty nie odpowiadają rzeczywistości stanowi zwierząt określonych w art. 1, że identyfikacja tych zwierząt, lub oznakowanie nasienia, komórek jajowych i zarodków, nie spełniają wymogów niniejszej dyrektywy, lub że zwierzęta bądź odnośne produkty nie przeszły kontroli przewidzianych w niniejszej dyrektywie.

Artykuł 13

1. Handel zwierzętami z gatunków podatnych na choroby wymienione w załączniku A lub na choroby wymienione w załączniku B, jeśli Państwo Członkowskie miejsca przeznaczenia

stosuje gwarancje przewidziane w art. 14 i 15, oraz handel nasieniem, komórkami jajowymi i zarodkami tych zwierząt wysyłanych do i z jednostek, instytutów i ośrodków, podlega obowiązkowi okazania dokumentu przewozowego odpowiadającego wzorowi podanemu w załączniku E. Dokument ten, który musi być wypełniony przez weterynarza odpowiedzialnego za ową jednostkę, instytut, lub ośrodek pochodzenia, musi stwierdzać, że zwierzęta, nasienie, komórki jajowe lub zarodki pochodzą z jednostki, instytutu, lub ośrodka zatwierdzonego zgodnie z załącznikiem C i muszą im towarzyszyć podczas transportu.

2. a) Aby uzyskać zatwierdzenie, jednostka, instytut lub ośrodek przedkładają właściwemu organowi w danym Państwie Członkowskim wszelkie stosowne dokumenty towarzyszące odnoszące się do wymogów zawartych w załączniku C odnośnie chorób podlegających obowiązkowi zgłoszenia.
- b) Po otrzymaniu akt dotyczących wniosku o zatwierdzenie, lub odnowienie zatwierdzenia, właściwy organ bada je w świetle informacji jakie zawierają i, w miarę potrzeb, wyników testów przeprowadzanych na miejscu.
- c) Właściwy organ wycofuje zgodę na zatwierdzenie zgodnie z pkt. 3 załącznika C.
- d) Każde Państwo Członkowskie przesyła do Komisji wykaz zatwierdzonych jednostek, instytutów i ośrodków, wraz ze wszelkimi zmianami dokonanymi w tym wykazie. Komisja przekazuje te informacje innym Państwom Członkowskim.

Artykuł 14

1. Jeśli Państwo Członkowskie sporządza lub sporządziło, bezpośrednio lub poprzez hodowców, dobrowolny lub obowiązkowy program zwalczania lub monitorowania jednej z chorób określonej w załączniku B, może ono przedstawić ten program Komisji, podając w szczególności:

- rozmieszczenie choroby na jego terytorium
- czy choroba ta podlega obowiązkowi zgłoszenia
- powody przedsięwzięcia takiego programu, z uwzględnieniem jego efektywności pod względem kosztów i znaczenia choroby,
- obszar geograficzny, na którym program ma być wprowadzany,
- kategorie statusu stosowane wobec placówek, wymogi dla każdego gatunku wprowadzanego do gospodarstwa i procedury wykorzystywane przy wykonywaniu testów,
- procedury monitorowania programu łącznie z zaangażowaniem hodowców we wdrażanie programów zwalczania lub monitorowania choroby,
- działania jakie należy podjąć jeżeli, z jakichś względów, gospodarstwo straci swój status,
- niedyskryminacyjny charakter handlu na terytorium zainteresowanego Państwa Członkowskiego w odniesieniu do handlu wewnątrzspółnotowego.

2. Komisja bada programy przedstawione przez Państwa Członkowskie. Programy mogą być zatwierdzone w ramach procedury przewidzianej w art. 26 zgodnie z kryteriami ustalonymi w ust. 1. W ramach tej samej procedury dodatkowe gwarancje, ogólne lub ograniczone, które mogą być wymagane w handlu, zostają określone w tym samym czasie lub najpóźniej trzy miesiące po przedstawieniu programów. Gwarancje te nie mogą przekraczać gwarancji jakie stosuje u siebie Państwo Członkowskie.

3. Programy przedłożone przez Państwa Członkowskie mogą być zmieniane lub uzupełniane zgodnie z procedurą ustaloną w art. 26. Zgodnie z tą samą procedurą, można wprowadzać poprawki do gwarancji wymienionych w ust. 2.

Artykuł 15

1. Jeśli Państwo Członkowskie uznaje, że jego terytorium, lub część jego terytorium, jest wolne od jednej z chorób wymienionych w załączniku B, na którą podatne są zwierzęta objęte niniejszą dyrektywą, przedstawia Komisji odpowiednią dokumentację dodatkową, podającą w szczególności:

- charakter choroby oraz historię jej występowania na swoim terytorium,
- wyniki testów kontrolnych opartych o badania serologiczne, mikrobiologiczne, patologiczne lub epidemiologiczne,
- okres czasu, w którym choroba podlegała zgłoszeniu do właściwych władz
- okres czasu, w którym przeprowadzano kontrole
- jeśli dotyczy, okres czasu, w którym zakazano szczepień przeciwko tej chorobie oraz obszar geograficzny objęty zakazem,
- uzgodnienia dotyczące sprawdzenia braku występowania choroby.

2. Komisja bada dokumentację przewidzianą w ust. 1 i przedstawia Stałemu Komitetowi Weterynaryjnemu decyzję zatwierdzającą lub odrzucającą plan przedstawiony przez Państwo Członkowskie. Jeśli plan zostanie przyjęty, dodatkowe gwarancje, ogólne lub konkretne, które mogą być wymagane w handlu, zostaną określone zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 26. Nie mogą one przekraczać gwarancji jakie Państwo Członkowskie wprowadza u siebie.

Do czasu podjęcia decyzji, zainteresowane Państwo Członkowskie może utrzymać w swoich transakcjach handlowych stosowne warunki konieczne dla utrzymania swojego statusu.

3. Zainteresowane Państwo Członkowskie notyfikuje Komisji wszelkie zmiany w danych szczegółowych określonych w ust. 1. Gwarancje określone zgodnie z ustaleniami ust. 2 mogą, w świetle takiej notyfikacji, ulegać zmianom, lub zostać wycofane zgodnie z procedurą określoną w art. 26.

ROZDZIAŁ III

Przepisy mające zastosowanie w przywozie do Wspólnoty

Artykuł 16

Warunki obowiązujące w przywozie zwierząt, nasienia, komórek jajowych i zarodków objętych niniejszą dyrektywą muszą być co najmniej równoważne warunkom ustalonym w rozdziale II.

Artykuł 17

1. W celu jednolitego stosowania art. 16 stosuje się przepisy zawarte w kolejnych ustępach.

2. Jedynie zwierzęta, nasienie, komórki jajowe i zarodki wymienione w art. 1 i spełniające następujące wymogi mogą być przywożone do Wspólnoty:

- a) muszą pochodzić z państwa trzeciego znajdującego się w wykazie, sporządzonym zgodnie z ust. 3 lit. a);
- b) musi towarzyszyć im świadectwo zdrowia odpowiadające wzorowi, który sporządza się zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 26, podpisane przez właściwy organ w kraju wywozu i zaświadczające że zwierzęta, nasienie, komórki jajowe i zarodki spełniają warunki dodatkowe lub oferują równoważne gwarancje określone w ust. 4 i pochodzą w zatwierdzonych ośrodków, jednostek, instytutów i ośrodków lub punktów poboru oferujących takie gwarancje.

3. Zgodnie z procedurą określoną w art. 26 ustala się, co następuje:

- a) bez uszczerbku dla wykazu przewidzianego w art. 6 część A ust. 1 lit. e) tymczasowy wykaz państw trzecich lub części państw trzecich będących w stanie zapewnić Państwa Członkowskie i Komisję, przed datą ustaloną w art. 29, o gwarancjach równoważnych gwarancjom przewidzianym w rozdziale II, oraz wykaz punktów poboru, dla których są w stanie udzielić takich gwarancji.

Tymczasowy wykaz sporządzany jest na podstawie wykazu zakładów zatwierdzonych i kontrolowanych przez właściwe władze po uprzednim sprawdzeniu przez Komisję, że zakłady te przestrzegają zasad i ogólnych przepisów ustanowionych w niniejszej dyrektywie;

- b) uaktualnienia do takiego wykazu dokonywane w świetle kontroli przewidzianych w ust. 4;
- c) szczególne warunki zdrowia zwierząt – w szczególności w celu ochrony Wspólnoty przed niektórymi chorobami egzotycznymi – lub gwarancje równoważne gwarancjom przewidzianym w niniejszej dyrektywie.

Szczególne wymogi i równoważne gwarancje ustalone dla państw trzecich nie mogą być bardziej przywilejowane niż te przewidziane w rozdziale II.

4. Wykaz przewidziany w ust. 3 może obejmować jedynie te państwa trzecie, lub części państw trzecich:

- a) z których przywóz nie jest zakazany:
- na skutek występowania jednej z chorób określonych w załączniku A, lub jakiegokolwiek innej choroby egzotycznej we Wspólnocie,
 - na podstawie art. 6, 7 i 14 dyrektywy 72/462/EWG i art. 17 dyrektywy 91/495/EWG oraz dyrektywy 71/118/EWG¹⁹, lub w przypadku innych zwierząt objętych niniejszą dyrektywą zgodnie z decyzją podjętą w ramach procedury przewidzianej w art. 26 z uwzględnieniem ich stanu zdrowia;
- b) które z uwagi na swoje ustawodawstwo oraz organizację służb weterynaryjnych i inspekcji i nadzór, jakiemu są poddane, zostały uznane zgodnie z art. 3 ust. 2 dyrektywy 72/462/EWG za zdolne do zagwarantowania wprowadzenia w życie obowiązującego w nich ustawodawstwa;
- c) w których służby weterynaryjne są w stanie zagwarantować, że wymogi sanitarne, przynajmniej równoważne tym ustalonym w rozdział II, są przestrzegane.

5. Ekspersi z Komisji oraz z Państw Członkowskich przeprowadzą szereg inspekcji na miejscu w celu zweryfikowania, czy gwarancje udzielone przez państwo trzecie w odniesieniu do warunków produkcji i wprowadzenia do obrotu można uznać za równoważne w stosunku do tych stosowanych we Wspólnocie.

Ekspersi z Państw Członkowskich odpowiedzialnych za te inspekcje są powoływani przez Komisję stanowiącą na wniosek Państw Członkowskich.

Inspekcje są wykonywane w imieniu Wspólnoty, która ponosi koszty związane z wszelkimi związanymi z tym wydatkami.

6. Do czasu zorganizowania inspekcji określonych w ust. 5 nadal obowiązują przepisy krajowe mające zastosowanie do inspekcji w państwach trzecich, z zastrzeżeniem powiadamiania poprzez Stały Komitet Weterynaryjny o wszelkich przypadkach nieprzestrzegania gwarancji zaoferowanych zgodnie z ust. 3, na jakie natrafiono podczas takich inspekcji.

Artykuł 18

1. Państwa Członkowskie zapewniają, że zwierzęta, nasienia, komórki jajowe i zarodki objęte niniejszą dyrektywą są przywożone do Wspólnoty jedynie wówczas, gdy:

- towarzyszy im świadectwo sporządzone przez urzędowego lekarza weterynarii.

Wzór świadectwa sporządza się, zależnie od gatunku, zgodnie z procedurą ustaloną w art. 26,

- przeszły z wynikiem pozytywnym kontrole wymagane dyrektywami 90/675/EWG i 91/496/EWG²⁰,

¹⁹ Dyrektywa Rady 71/118/EWG z dnia 15 lutego 1971 r. w sprawie problemów zdrowotnych wpływających na produkcję i wprowadzanie do obrotu świeżego mięsa drobiowego (Dz.U. nr L 55 z 8.03.1971, str. 23). Ostatnio zmieniona dyrektywą 90/654/EWG (Dz.U. nr L 353 z 17.12.1990, str. 48).

²⁰ Dyrektywa Rady 91/496/EWG z dnia 15 lipca 1991 r. ustanawiająca zasady regulujące organizację kontroli

- przeszły, przed wysyłką na terytorium Wspólnoty, kontrolę przeprowadzoną przez urzędowego lekarza weterynarii w celu zagwarantowania, że warunki przewozu określone w dyrektywie 91/628/EWG²¹ zostały spełnione, w szczególności w odniesieniu do pojenia i karmienia,
- w przypadku zwierząt określonych w art. 5-10, przeszły kwarantannę zanim zostały umieszczone na rynku, zgodnie ze szczegółowymi przepisami ustanawianymi zgodnie z procedurą ustaloną w art. 26.

2. Do czasu ustanowienia szczególnych przepisów dla wykonania niniejszego artykułu nadal obowiązują przepisy krajowe mające zastosowanie wobec przywozu z państw trzecich, dla których takie wymogi nie zostały przyjęte na poziomie wspólnotowym, pod warunkiem, że nie są bardziej preferencyjne niż przepisy określone w rozdział II.

Artykuł 19

Następujące kwestie uzgadnia się zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 26:

- a) szczególne wymogi w zakresie zdrowia zwierząt obowiązujące w przywozie do Wspólnoty, charakter i treść dokumentów towarzyszących dla zwierząt przeznaczonych do ogrodów zoologicznych, cyrków, parków rozrywki lub laboratoriów eksperymentalnych, w zależności od gatunku;
- b) dodatkowe gwarancje oprócz tych już przewidzianych w odniesieniu do różnych gatunków zwierząt objętych niniejszą dyrektywą, w celu ochrony odnośnych gatunków we Wspólnocie.

Artykuł 20

Zasady i przepisy ustanowione w dyrektywie 90/675/EWG stosuje się w szczególności w odniesieniu do organizacji kontroli i następstw kontroli, które mają być przeprowadzone przez Państwa Członkowskie oraz środków ochronnych, które należy wprowadzić.

Do czasu wprowadzenia w życie decyzji przewidzianych w art. 8 ust. 3 i art. 30 dyrektywy 91/496/EWG, stosuje się nadal odpowiednie przepisy krajowe w celu stosowania art. 8 ust. 1 i art. 2 wyżej wymienionej dyrektywy, bez uszczerbku dla zgodności z przepisami i zasadami określonymi w akapicie pierwszym niniejszego artykułu.

ROZDZIAŁ IV

Wspólne przepisy końcowe

Artykuł 21

Wszelkie wzory świadectw obowiązujących w handlu i warunkach sanitarnych zwierząt, jakie muszą być spełnione, aby umożliwić handel zwierzętami, nasieniem, komórkami jajowymi i

weterynaryjnej zwierząt wprowadzanych do Wspólnoty z państw trzecich oraz zmieniająca dyrektywy 89/662/EWG, 90/425/EWG oraz 90/675/EWG (Dz.U. nr L 268 z 24.09.1991, str. 56).

²¹ Dyrektywa Rady 91/628/EWG z dnia 19 listopada 1991 r. w sprawie ochrony zwierząt podczas transportu i zmieniająca dyrektywy 90/425/EWG oraz 91/496/EWG (Dz.U. nr L 340 z 11.12.1991, str. 17).

zarodkami innymi niż te objęte art. 5-11 ustala się, w miarę potrzeb, zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 26.

Artykuł 22

Załączniki do niniejszej dyrektywy ulegają zmianom, jeśli zachodzi taka potrzeba, zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 26.

Artykuł 23

Zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 26 można ustanowić specjalne wymogi, jeśli to konieczne, na zasadzie odstępstwa od art. 6 część A ust. 1 lit. e) oraz od rozdziału II, dla przemieszczania się zwierząt należących do cyrków i wesołych miasteczek oraz dla handlu zwierzętami, nasieniem, komórkami jajowymi i zarodkami przeznaczonymi dla ogrodów zoologicznych.

Artykuł 24

1. Państwa Członkowskie są upoważnione do uzależnienia wwozu na ich terytorium zwierząt (łącznie z ptakami żyjącymi w klatkach), nasienia, komórek jajowych i zarodków określonych w niniejszej dyrektywie, które były transportowane przez terytorium państwa trzeciego od wystawienia świadectwa zdrowia, poświadczającego zgodność z wymogami niniejszej dyrektywy.

2. Państwa Członkowskie uciekające się do możliwości ustanowionej w ust. 1 powiadamiają o tym Komisję i inne Państwa Członkowskie wchodzące w skład Stałego Komitetu Weterynaryjnego.

Artykuł 25

W załączniku A do dyrektywy 90/425/EWG dodaje się, co następuje:

„Dyrektywa Rady 92/65/EWG z dnia 13 lipca 1992 r. ustanawiająca warunki zdrowia zwierząt regulujące handel i przywóz do Wspólnoty zwierząt, nasienia, komórek jajowych i zarodków nieobjętych warunkami zdrowia zwierząt ustanowionymi w szczególnych zasadach Wspólnoty określonych w załączniku A pkt I do dyrektywy 90/425/EWG (Dz.U. nr L 268 z 14.09.1992, str. 54.)”.

Artykuł 26

Jeśli dokonuje się odniesienia do procedury przewidzianej w niniejszym artykule, Stały Komitet Weterynaryjny utworzony na mocy decyzji 68/361/EWG²² działa w poszanowaniu przepisów ustanowionych w art. 17 dyrektywy 89/662/EWG.

Artykuł 27

Państwa Członkowskie wprowadzające w życie alternatywny system kontroli zapewniający gwarancje równoważne gwarancjom ustalonym w niniejszej dyrektywie w odniesieniu do przemieszczania się na ich terytorium zwierząt, nasienia, komórek jajowych i zarodków,

²² Dz.U. nr L 255 z 18.10.1968, str. 23.

objętych niniejszą dyrektywą, mogą na zasadzie wzajemności zezwalać na odstępstwa od art. 6 część A ust. 1 lit. f), art. 8 lit. b) i art. 11 ust. 1 lit. d).

Artykuł 28

Zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 26 można przyjmować środki przejściowe przez okres trzech lat celem ułatwienia przejścia na nowe ustalenia określone w niniejszej dyrektywie.

Artykuł 29

1. Państwa Członkowskie wprowadzą w życie przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy przed 1 stycznia 1994 r. i niezwłocznie powiadomią o tym Komisję.

Wspomniane środki powinny zawierać odniesienie do niniejszej dyrektywy lub odniesienie to powinno towarzyszyć ich urzędowej publikacji. Metody dokonywania takiego odniesienia określone są przez Państwa Członkowskie.

2. Państwa Członkowskie prześlą Komisji teksty podstawowych przepisów prawa krajowego, przyjętych w dziedzinach objętych niniejszą dyrektywą.

3. Ustalenie ostatecznego terminu na transpozycję do prawa krajowego na dzień 1 stycznia 1994 r. pozostaje bez uszczerbku dla zniesienia kontroli weterynaryjnych na granicach przewidzianego w dyrektywie 89/662/EWG oraz w dyrektywie 90/425/EWG.

Artykuł 30

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do Państw Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 13 lipca 1992 r.

W imieniu Rady

J. GUMMER

Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK A

**CHOROBY PODLEGAJĄCE OBOWIĄZKOWI ZGŁOSZENIA W KONTEKŚCIE
NINIEJSZEJ DYREKTYWY^a**

Choroby	Gatunki, których dotyczy choroba
Rzekomy pomór drobiu, influenza drobiu	Ptaki
Choroba papuzia	Zwierzęta z rodzaju papugowych
Zgnilec amerykański	Pszczoły
Pryszczyca	Przeżuwacze
Brucelloza (<i>Brucella</i> ssp.)	
Gruźlica	
Klasyczny pomór świń	Świniowate
Afrykański pomór świń	
Pryszczyca	
Wścieklizna ^b	Wszystkie podatne gatunki

^a Z zastrzeżeniem chorób podlegających obowiązkowi zgłoszenia w załączniku I do dyrektywy 82/894/EWG.

^b Zgodnie z art. 2 dyrektywy 89/455/EWG

ZAŁĄCZNIK B

**WYKAZ CHORÓB, DLA KTÓRYCH PROGRAMY KRAJOWE MOGĄ BYĆ
UZNANE ZGODNIE Z NINIEJSZĄ DYREKTYWĄ,**

Norki	Wirusowe zapalenie jelit
	Choroba Aleucka
Pszczoly	Zgnilec europejski
	Waroza i choroba roztoczowa
Małpy człekokształtne i zwierzęta kotowate	Gruźlica
Przeżuwacze	Gruźlica
zwierzęta zającowate	Myksomatoza królików
	Wirusowa choroba krwotoczna
	Tularemia

ZAŁĄCZNIK C

WARUNKI REGULUJĄCE ZATWIERDZANIE JEDNOSTEK, INSTYTUTÓW LUB OŚRODKÓW

1. Aby uzyskać urzędowe zatwierdzenie na mocy z art. 13 ust. 2 niniejszej dyrektywy, jednostka, instytut lub ośrodek, w rozumieniu art. 2 ust. 1 lit. c), muszą:
 - a) być wyraźnie ogrodzone i odizolowane od otoczenia;
 - b) być usytuowane w bezpiecznej odległości od zakładów rolniczych, których status zdrowotny może być zagrożony w związku z obecnością zatwierdzonych instytucji, instytutów lub ośrodków;
 - c) pozostawać pod nadzorem weterynarza²³, monitorującego zwierzęta, które zawsze można złapać, zamknąć oraz umieścić w klatce;
 - d) posiadać właściwe pomieszczenia przeznaczone do kwarantanny;
 - e) posiadać jedno lub więcej odpowiednich pomieszczeń do przeprowadzania badań pośmiertnych;
 - f) być wolne od chorób wymienionych w załączniku A i, w odniesieniu do chorób objętych w danym kraju programem na podstawie art. 14, chorób wymienionych w załączniku B;
 - g) prowadzić bieżący rejestr zawierający:
 - ilość zwierząt, każdego gatunku znajdujących się w zakładzie, z informacją o ich wieku,
 - ilość zwierząt przybywających do zakładu lub opuszczających go, wraz z informacją o warunkach transportu i zdrowiu zwierząt,
 - obserwacje poczynione podczas przeprowadzania kwarantanny,
 - wyniki regularnych badań wydalin,
 - wyniki badań krwi lub innych badań diagnostycznych,
 - przypadki zachorowań i, jeśli to konieczne, zastosowane leczenie,
 - wyniki badania sekcyjnego jakiegokolwiek zwierzęcia, które pada w zakładzie, włączając w to zwierzęta urodzone martwo;
 - h) posiadać obiekty do właściwego usuwania ciał zwierząt, padłych z powodu choroby;

²³ Odpowiedzialnego za rutynowe przestrzeganie warunków zdrowia zwierząt ustalonych w niniejszej dyrektywie.

- i) być monitorowane przez urzędowego lekarza weterynarii, który musi przeprowadzić przynajmniej dwie kontrole sprawdzające stan zdrowia zwierząt w ciągu roku.

Kontrole stanu zdrowia zwierząt muszą obejmować co najmniej:

- jedną inspekcję wszystkich zwierząt w zakładzie,
- pobranie reprezentatywnych próbek od wszystkich zwierząt podatnych na choroby wymienione w załączniku A i B²⁴ albo wykrycie tych chorób innymi metodami. Próbki te muszą zostać zanalizowane przez zatwierdzone laboratoria w celu określenia czy zawierają czynniki chorobowe wywołujące choroby u każdego z gatunków zwierząt wymienionych w załączniku A. Próbki muszą być pobierane przez cały rok.

Wyniki testów laboratoryjnych przeprowadzonych na próbkach pobranych podczas kontroli stanu zdrowia zwierząt nie mogą wykazać obecności wspomnianych zarazków chorobotwórczych;

- sprawdzanie obowiązkowo prowadzonych rejestrów

2. Zgoda na zatwierdzenie zostaje utrzymana, jeśli spełniane są następujące wymogi:

- a) zwierzęta wprowadzone do zakładu muszą pochodzić z innej zatwierdzonej jednostki, instytutu, lub ośrodka;
- b) jeśli zwierzęta objęte dyrektywą 64/432/EWG są trzymane w zatwierdzonej jednostce, instytucie lub ośrodku, mogą one opuścić zakład tylko pod urzędową kontrolą;
- c) kontrole stanu zdrowia w zatwierdzonej jednostce, instytucie lub ośrodku muszą być dokonywane dwa razy w roku, zgodnie z pkt. 1 lit. h) niniejszego załącznika;
- d) wyniki badań laboratoryjnych przeprowadzonych na pobranych próbkach nie mogą wykazać śladów czynników chorobowych wywołujących choroby wymienione w załączniku A i B²⁴;
- e) o wszelkich podejrzanych przypadkach zwierząt, lub jakichkolwiek innych objawach sugerujących, że zwierzęta zarażyły się jedną lub kilkoma chorobami wymienionymi w załącznikach A i B²⁴, niezwłocznie powiadamia się właściwy organ.

3. Zatwierdzenie może być zawieszony, przywrócony albo wycofany w następujących okolicznościach:

- a) po otrzymaniu powiadomienia, w rozumieniu pkt. 2 lit. d) niniejszego załącznika, właściwy organ może tymczasowo zawiesić zatwierdzenie już zatwierdzonej jednostki, instytutu lub ośrodka;

²⁴ W stopniu, w jakim każda z tych chorób podlegających obowiązkowi zgłoszenia w danym Państwie Członkowskim.

- b) gdy próbka pobrana od podejrzanego o chorobę zwierzęcia została przekazana do zatwierdzonego laboratorium w celu zbadania na obecność podejrzanego czynnika chorobotwórczego. O wynikach testu natychmiast powiadamia się właściwy organ;
- c) gdy właściwy departament zostanie poinformowany o podejrzeniu wystąpienia jednej z chorób wymienionych w załącznikach A i B²⁵, podejmuje on takie działania, w odniesieniu do testów laboratoryjnych, badań epizootycznych, środków podjętych w celu zwalczania choroby oraz wycofania zatwierdzenia, jak gdyby choroba ta została zgłoszona, zgodnie z niniejszą dyrektywą regulującą środki jakie mają zostać podjęte w tej dziedzinie przeciwko chorobie oraz handlu zwierzętami;
- d) jeśli wyniki testu nie wykazują obecności wspomnianych czynników chorobotwórczych urządowy departament przywraca zatwierdzenie;
- e) jednostka, instytut lub ośrodek zostają ponownie zatwierdzone tylko wówczas, gdy po wyeliminowaniu źródeł zakażenia ponownie zostaną spełnione warunki ustanowione w pkt. 1 niniejszego załącznika, z wyjątkiem pkt. 1 lit. f);
- f) właściwy organ powiadamia Komisję o zawieszeniu, przywróceniu lub wycofaniu zatwierdzenia.

²⁵ W stopniu, w jakim każda z tych chorób podlega obowiązkowi zgłoszenia w danym Państwie Członkowskim.

ZAŁĄCZNIK D

ROZDZIAŁ I

I. *Warunki regulujące zatwierdzenie punktów pobierania nasienia*

Punkty pobierania nasienia muszą:

1. znajdować się pod nadzorem „lekarz weterynarii punktu”;
2. posiadać różne i fizycznie oddzielone pomieszczenia dla:
 - przebywania i odizolowania zwierząt,
 - pobierania nasienia,
 - czyszczenia i dezynfekcji sprzętu,
 - przetwarzania nasienia,
 - przechowywania nasienia;
3. być tak zbudowane lub izolowane aby nie dopuścić do kontaktów ze zwierzętami spoza punktu;
4. posiadać pomieszczenia takie jak opisano w pkt. 2, łatwe do czyszczenia i dezynfekcji,

II. *Warunki nadzoru nad punktami pobierania nasienia*

Punkty pobierania nasienia, muszą:

1. być monitorowane w celu zagwarantowania, że znajdują się tam wyłącznie zwierzęta, od których jest pobierane nasienie. Jednakże inne zwierzęta domowe mogą pozostawać w punkcie, pod warunkiem, że spełniają ogólne warunki wyszczególnione poniżej,
2. być monitorowane w celu zagwarantowania, że przechowuje się rejestr zawierający informacje o:
 - tożsamości zwierząt przebywających w stacji,
 - wszystkich przypadkach przemieszczania zwierząt (przybyciu do i opuszczeniu stacji),
 - przeprowadzonych kontrolach stanu zdrowia,
 - historii zdrowia,
 - miejscu przeznaczenia nasienia,

- przechowywaniu nasienia;
3. być podawane inspekcji, co najmniej dwa razy w roku, przez urzędowego lekarza weterynarii aby spełnić warunki przestrzegania warunków zatwierdzenia i nadzoru;
 4. zatrudniać kompetentny personel, który został odpowiednio przeszkolony w technikach dezynfekcji i higieny, tak aby nie dopuścić do rozprzestrzeniania się choroby;
 5. być monitorowane w celu zapewnienia, że:
 - pobieranie, przetwarzanie i przechowywanie nasienia jest dokonywane tylko w pomieszczeniach do tego celu przeznaczonych,
 - wszystkie przybory mające kontakt z nasieniem lub zwierzęciem dawcą, podczas pobierania lub obróbki, są prawidłowo dezynfekowane lub sterylizowane przed każdorazowym użyciem,
 - każdy pojemnik służący do przechowywania lub transportu nasienia jest dezynfekowany lub sterylizowany przed użyciem,
 6. zagwarantować używanie:
 - produktów pochodzenia zwierzęcego wykorzystywanych przy przetwarzaniu nasienia (dodatki lub rozcieńczalniki), nie stanowiących zagrożenia dla zdrowia, lub poddanych uprzednio przetworzeniu w celu wykluczenia takiego zagrożenia,
 - czynnika zamrażającego, który nie był poprzednio używany do innych produktów pochodzenia zwierzęcego;
 7. zapewnić, że każda ilość nasienia jest odpowiednio oznakowana w taki sposób, aby można było ustalić datę pobrania, rasę i tożsamość zwierzęcia dawcy, jak również nazwę uznanej stacji, która dokonała pobrania nasienia.

ROZDZIAŁ II

Warunki stosowane w punktach pobierania nasienia

Wymagania odnosząc się do przyjęcia męskich dawców

A. OGIERY

Jedynie ogiery, które zdaniem urzędowego lekarza weterynarii spełniają następujące wymagania, mogą być wykorzystane do pobierania nasienia:

1. muszą być w dobrym stanie zdrowia w czasie pobierania nasienia;

2. muszą spełniać wymogi dyrektywy 90/426/EWG i pochodzić z gospodarstwa, które także spełnia te wymogi;
3. w ciągu 60 dni przed pierwszym pobraniem nasienia muszą przejść, z wynikami ujemnymi, następujące testy:
 - a) wykrywające niedokrwistość zakaźną koni, test immunodyfuzji w żelu agarowym, zwany „testem Cogginsa”;
 - b) wykrywający wirusowe zapalenie tętnic koni, test seroneutralizacyjny (rozcieńczenie surowicy < $_$), uzupełniony, w przypadku otrzymania wyniku pozytywnego, o badanie wirusologiczne całkowitej objętości nasienia z wynikiem ujemnym;
 - c) wykrywający zakaźne zapalenia macicy u klaczy, poprzez wyizolowanie drobnoustroju chorobotwórczego *Taylorella equigenitalis*, przynajmniej test z próbek pobranych z cewki moczowej i płynu przedejakulacyjnego.

Wyniki tych testów muszą być poświadczone przez laboratorium uznane przez właściwy organ.

W okresie wymienionym w pkt. 3 akapit pierwszy powyżej, i podczas okresu pobierania nasienia, ogiery nie mogą być wykorzystywane do krycia naturalnego.

B. OWCE I KOZY

1. Jedynie owce i kozy z ośrodków lub gospodarstw, które zdaniem urzędowego lekarza weterynarii spełniają następujące wymagania, mogą być wykorzystane do pobierania nasienia:
 - a) są w dobrym stanie zdrowia w dniu pobierania nasienia;
 - b) spełniają wymogi ustalone w art. 4, 5 i 6 dyrektywy 91/68/EWG w sprawie handlu wewnątrz Wspólnoty.

Dodatkowo, zwierzęta dawcy muszą przejść, w okresie trzydziestu dni przed pobraniem nasienia, z ujemnymi wynikami:

- test wykrywający brucelozę kóz i owiec (*B. melitensis*) zgodnie z załącznikiem C do dyrektywy 91/68/EWG,
 - test na zakaźne zapalenie najądrzy (*B. ovis*) zgodnie z załącznikiem D do dyrektywy 91/68/EWG,
 - test na wykrycie wirusa choroby granicznej;
- c) przeszły odpowiednie testy lub kontrole opracowane w celu zapewnienia zgodności z wymogami wymienionymi w lit. a) i b) powyżej.
2. Testy określone w pkt. 1, muszą być wykonywane przez laboratorium

zatwierdzone przez Państwo Członkowskie.

- C. Jeśli jakiegokolwiek testy wymienione w załącznikach A i B wypadną dodatnio, zwierzę musi zostać odizolowane, a nasienie pobrane od niego od czasu ostatniego testu z wynikiem ujemnym, nie może być wprowadzone do obrotu. To samo dotyczy nasienia pobranego od innych zwierząt w gospodarstwie lub w stacji pobierania nasienia od dnia, w którym przeprowadzono test z wynikiem pozytywnym. Nie można wznowić handlu aż do momentu przywrócenia normalnego statusu zdrowotnego punktu.

ROZDZIAŁ III

Warunki stosowane w odniesieniu do nasienia, komórek jajowych i zarodków

Nasienie, komórki jajowe i zarodki muszą być pobierane, przetwarzane, przepłukiwane i konserwowane przy użyciu produktu biologicznego wolnego od żywych drobnoustrojów zgodnie z następującymi zasadami:

- a) przepłukiwanie komórek jajowych i zarodków musi być wykonywane zgodnie z art. 11 ust. 3 niniejszej dyrektywy. Ich warstwa przejrzysta musi pozostać nietknięta przed i po przepłukaniu. W tym samym czasie można przepłukiwać jedynie komórki jajowe i zarodki pochodzące od tego samego dawcy. Po przepłukaniu warstwa przejrzysta każdej komórki jajowej lub zarodka musi być sprawdzona na całej jej powierzchni w przynajmniej 50-krotnym powiększeniu i fakt, że nie jest uszkodzona, jak również, że jest wolna od przylegających do niej ciał obcych, musi zostać potwierdzony;
- b) środki i roztwory użyte do pobierania, zamrażania i konserwacji komórek jajowych i zarodków muszą być wysterylizowane zgodnie z zatwierdzonymi metodami, ustanowionymi w art. 11 ust. 3, i należy się z nimi obchodzić w taki sposób, aby pozostały sterylne. Do środków służących do pobierania, przepłukiwania i konserwacji komórek jajowych, zarodków oraz rozcieńczalników nasienia trzeba dodać antybiotyki, zgodnie ze szczegółowymi zasadami ustalonymi w ramach procedury przewidzianej w art. 26;
- c) wszystkie materiały użyte do pobierania, posługiwania się, zamrażania i konserwacji jajeczek lub zarodków muszą być sterylizowane przed użyciem;
- d) musiały być one uprzednio poddane, zgodnie z art. 11 ust. 2, dodatkowym testom, ustalonym zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 26, w szczególności dotyczącym płynów do pobierania i przepłukiwania, tak aby upewnić się, że nie zawierają one żadnych czynników chorobotwórczych;
- e) muszą być trzymane w sterylnych pojemnikach (ampułki, słomki, należycie oznaczone w celu zidentyfikowania metodą ustalaną zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 26):
 - zawierających jedynie produkty pochodzące od jednego dawcy męskiego lub jednego dawcy żeńskiego,
 - zapieczętowane w momencie zamrażania w alkoholu lub w świeżym ciekłym azocie i opatrzone etykietką,

oraz umieszczone w wysterylizowanych pojemnikach z ciekłym azotem, które nie stwarzają zagrożenia zanieczyszczenia produktów;

- f) muszą być przechowywane w zatwierdzonych warunkach przez okres minimum 30 dni przed wysyłką;
- g) muszą być przewożone w kolbach, wyczyszczonych, odkażonych lub wysterylizowanych przed użyciem.

ROZDZIAŁ IV

Żeńscy dawcy

Samice mogą być wykorzystywane do pobierania zarodków lub komórek jajowych tylko wówczas, gdy zdaniem urzędowego lekarza weterynarii, spełnione zostaną wymogi zawarte w stosownych dyrektywach w sprawie handlu wewnątrzspółnotowego zwierzętami żywymi do celów hodowli i produkcji dla danej rasy, mianowicie w dyrektywie 64/432/EWG dla trzody chlewnej, w dyrektywie 90/426/EWG dla koni i w dyrektywie 91/68/EWG dla owiec i kóz, oraz wówczas, gdy pochodzą ze stada, które także spełnia wspomniane wymogi.

ZAŁĄCZNIK E

ŚWIADECTWO

WSPÓLNOTA EUROPEJSKA

1. Wysyłający (pełna nazwa i adres)	ŚWIADECTWO ZDROWIA nr ORYGINAŁ^a
3. Odbiorca (pełna nazwa i adres)	2. Państwo Członkowskie pochodzenia 4. WŁAŚCIWY ORGAN
	5. Adres - gospodarstwa pochodzenia lub urzędowo zatwierdzonej instytucji, instytutu lub ośrodka pochodzenia ^b - gospodarstwa lub kupca przeznaczenia, lub oficjalnie zatwierdzonych jednostki, instytutu lub ośrodka pochodzenia ^b
6. Miejsce załadunku	
7. Środek transportu	
8. Gatunek	
9. Liczba zwierząt/ uli/ lub królowych (z pomocnicami) ^b	
10. Identyfikacja serii	
11. POŚWIADCZENIE ZDROWOTNOŚCI ^c	
Sporządzono w, dnia	Podpis:
	Nazwisko drukowanymi literami:
	Tytuł i stanowisko:

^a Dla każdej przesyłki należy dostarczyć oddzielne świadectwo i oryginał musi towarzyszyć przesyłce do końcowego miejsca przeznaczenia, okres ważności świadectwa wynosi 10 dni.

^b Niepotrzebne skreślić.

^c Wypełnić zgodnie z art. 5-11 dyrektywy 92/65/EWG w ciągu 24 godzin przed załadowaniem zwierząt.

DYREKTYWA RADY 94/65/WE

z dnia 14 grudnia 1994 r.

ustanawiająca wymagania w odniesieniu do produkcji i wprowadzania na rynek mięsa mielonego i przetworów mięsnych

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, w szczególności jego art. 43,

uwzględniając wniosek Komisji¹,

uwzględniając opinię Parlamentu Europejskiego²,

uwzględniając opinię Komitetu Ekonomiczno - Społecznego³,

a także mając na uwadze, co następuje:

wykaz produktów, zamieszczony w załączniku II do Traktatu, obejmuje mięso mielone i przetwory mięsne; produkcja mięsa mielonego i przetworów mięsnych oraz handel tymi produktami stanowią istotne źródło dochodu dla części rolników;

w celu zapewnienia racjonalnego rozwoju przemysłu wytwarzającego takie mięso, a także w celu zwiększenia wydajności, konieczne jest ustanowienie na poziomie wspólnotowym przepisów zdrowotnych dla produkcji i wprowadzania wymienionego mięsa na rynek;

ustanowienie takich zasad wpływa na poprawę ochrony zdrowia publicznego, a w konsekwencji ułatwia urzeczywistnianie rynku wewnętrznego;

w tym celu, konieczne jest uchylenie dyrektywy Rady 88/657/EWG z dnia 14 grudnia 1988 r. ustanawiającej wymogi dla produkcji i handlu mięsem mielonym, mięsem w kawałkach, których waga nie przekracza 100 gramów i przetworami mięsnymi oraz zmieniająca dyrektywy 64/433/EWG, 71/118/EWG i 72/462/EWG⁴, oraz zastąpienie jej niniejszą dyrektywą;

mięso nie poddane żadnej obróbce – z wyjątkiem obróbki na zimno – podlega wymogom ustanowionym w dyrektywach 64/433/EWG⁵ i 71/118/EWG⁶; produkty poddawane obróbce zmieniającej właściwości świeżego mięsa podlegają regulacjom dyrektywy 77/99/EWG⁷; wytwarzanie innych produktów, występujących w postaci mięsa mielonego lub przetworów mięsnych, powinno w efekcie podlegać wymogom niniejszej dyrektywy;

¹ Dz.U. nr C 84 z 2.04.1990, str. 120 oraz Dz.U. nr C 288 z 6.11.1991, str. 3.

² Dz.U. nr C 183 z 15.07.1991, str. 59.

³ Dz.U. nr C 225 z 10.09.1990, str. 1.

⁴ Dz.U. nr L 382 z 31.12.1988, str. 3.

⁵ Dz.U. nr L 121 z 29.07.1964, str. 2012/64.

⁶ Dz.U. nr L 55 z 8.03.1971, str. 23.

⁷ Dz.U. nr L 26 z 31.01.1977, str. 85.

w celu uwzględnienia zwyczajów konsumpcyjnych w niektórych Państwach Członkowskich, oraz zagrożenia, jakie przedstawiają sobą te produkty w przypadku spożywania ich w postaci lekko gotowanej, powinny być utrzymane bardzo surowe wymagania w odniesieniu do mięsa mielonego i przetworów mięsnych, które mogą być przedmiotem obrotu;

wysoki poziom ochrony konsumenta stanowi podstawowe kryterium, jakie Wspólnota musi przyjąć w zakresie funkcjonowania rynku wewnętrznego;

obowiązuje dyrektywa Rady 79/112/EWG z dnia 18 grudnia 1978 r. w sprawie zbliżenia przepisów ustawowych Państw Członkowskich dotyczących etykietowania, prezentowania i reklamowania środków spożywczych⁸, a także dyrektywa Rady 89/396/EWG z dnia 14 czerwca 1989 r. w sprawie wskazówek lub oznaczeń identyfikacyjnych partii artykułów, do której należy dany środek spożywczy⁹;

należy wprowadzić system zatwierdzania przedsiębiorstw, które spełniają wymagania zdrowotne przewidziane w niniejszej dyrektywie, łącznie ze wspólnotową procedurą kontrolną, w celu zapewnienia przestrzegania warunków takiego zatwierdzenia;

omawiany system powinien opierać się na zasadzie samokontroli przedsiębiorstw;

oznakowanie zdrowotności produktów mięsnych stanowi najlepszy sposób na przekonanie właściwego organu w miejscu przeznaczenia, że dana przesyłka spełnia wymogi przepisów niniejszej dyrektywy; w celu sprawdzenia miejsca przeznaczenia niektórych produktów, należy utrzymać stosowanie świadectwa zdrowia;

należy uwzględniać przepisy, zasady i środki ochronne, przyjęte na mocy dyrektywy Rady 90/675/EWG z dnia 10 grudnia 1990 r., ustanawiającej zasady regulujące organizację kontroli weterynaryjnych produktów wprowadzanych do Wspólnoty z państw trzecich¹⁰;

w kontekście handlu wewnątrz Wspólnoty, należy stosować także zasady ustanowione w dyrektywie 89/662/EWG¹¹;

należy określić zasady mające zastosowanie do przywozu z państw trzecich;

Komisji powinny być powierzone określone środki wykonania niniejszej dyrektywy; w tym celu procedury ścisłej i skutecznej współpracy między Komisją i Państwami Członkowskimi powinny być ustalone w ramach Stałego Komitetu Weterynaryjnego,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

ROZDZIAŁ I

Artykuł 1

1. Niniejsza dyrektywa ustanawia zasady w odniesieniu do produkcji, wprowadzania na rynek Unii oraz przywozu przetworów mięsnych i mięsa mielonego.

⁸ Dz.U. nr L 33 z 8.02.1979, str. 1.

⁹ Dz.U. nr L 186 z 30.06.1989, str. 21.

¹⁰ Dz.U. nr L 373 z 31.12.1990, str. 1.

¹¹ Dz.U. nr L 395 z 30.12.1989, str. 13.

2. Niniejsza dyrektywa nie ma zastosowania się do przetworów mięsnych i mięsa mielonego, wytwarzanych w punktach sprzedaży detalicznej lub w pomieszczeniach przylegających do punktów sprzedaży, w celu bezpośredniej sprzedaży konsumentowi finalnemu, przy czym wymienione działania nadal podlegają kontrolom zdrowia, wymaganym na mocy przepisów krajowych dotyczących nadzoru nad handlem detalicznym.

3. Niniejsza dyrektywa nie ma zastosowania do mięsa mechanicznie odkostnionego do zastosowań przemysłowych, które poddawane jest obróbce cieplnej w przedsiębiorstwach zatwierdzonych stosownie do dyrektywy 77/99/EWG.

4. Niniejsza dyrektywa nie ma wpływu na przepisy krajowe, mające zastosowanie w odniesieniu do produkcji i wprowadzania na rynek mięsa mielonego, przeznaczonego do wykorzystania jako surowiec do wytwarzania produktów określonych w art. 21 lit. a).

Artykuł 2

Do celów niniejszej dyrektywy:

1. w razie konieczności stosuje się definicje zawarte w art. 2 dyrektyw 64/433/EWG, 71/118/EWG i 72/462/EWG¹²;
2. stosuje się następujące definicje;
 - a) mięso mielone: mięso, które zostało rozdrobnione na kawałki bądź zmielone za pomocą spiralno - śrubowej maszynki do mięsa;
 - b) przetwory mięsne: mięso w rozumieniu art. 2 dyrektyw 64/433/EWG, 71/118/EWG i 92/45/EWG¹³, oraz mięso spełniające wymogi art. 3, 6 i 8 dyrektywy 91/495/EWG¹⁴, z dodatkiem środków spożywczych, przypraw bądź składników receptury, lub mięso poddane obróbce niewystarczającej do zmiany jego wewnętrznej struktury komórkowej, co w konsekwencji powoduje usunięcie właściwości mięsa świeżego;
 - c) przyprawy: sól przeznaczona do spożycia przez ludzi, musztarda, przyprawy korzenne i ekstrakty z aromatycznych przypraw korzennych, aromatyczne zioła i ich aromatyczne ekstrakty;
 - d) zakład produkcyjny: zakład, w którym produkuje się mięso mielone lub przetwory mięsne, który:
 - znajduje się w zakładzie rozbioru i spełnia wymogi załącznika I do niniejszej dyrektywy rozdział I,
 - w przypadku produkcji przetworów mięsnych, znajduje się w zakładzie spełniającym wymogi załącznika I do niniejszej dyrektywy rozdział III,

¹² Dz.U. nr L 302 z 31.12.1972, str. 28.

¹³ Dz.U. nr L 268 z 14.09.1992, str. 35.

¹⁴ Dz.U. nr L 268 z 24.09.1991, str. 41.

- jeżeli nie znajduje się w pomieszczeniach lub w budynku przylegającym do zakładu zatwierdzonego na mocy dyrektyw 64/433/EWG, 71/118/EWG bądź 77/99/EWG, spełnia wymogi podane w załączniku I do niniejszej dyrektywy rozdział I pkt 2 albo rozdział III pkt 2;
- e) handel: wymiana towarowa między Państwami Członkowskimi w rozumieniu art. 9 ust. 2 Traktatu;
- f) właściwy organ: centralny organ władzy w Państwie Członkowskim, właściwy do przeprowadzania kontroli weterynaryjnych albo jakikolwiek urząd, któremu centralny organ przekazał takie kompetencje.

ROZDZIAŁ II

Wprowadzanie mięsa mielonego na rynek

Artykuł 3

1. Każde Państwo Członkowskie zapewnia, że w obrocie występuje jedynie świeże mięso pozyskane z bydła, świń, owiec lub kóz i oferowane w postaci mięsa mielonego, spełniającego następujące wymagania:

- a) musi być przygotowane z mięśni poprzecznie prążkowanych^a, z wyjątkiem mięśnia sercowego, a także musi spełniać wymogi:
 - (i) art. 3 dyrektywy 64/433/EWG; albo
 - (ii) dyrektywy 72/462/EWG;oraz musi być poddane kontroli zgodnie z dyrektywą 90/675/EWG.
- W przypadku świeżego mięsa wieprzowego, ponadto musi ono zostać poddane badaniom na obecność włosieni krętych, zgodnie z art. 2 dyrektywy 77/96/EWG¹⁵, lub musi być poddane obróbce na zimno, określonej w załączniku IV do niniejszej dyrektywy;
- b) zgodnie z wymogami podanymi w załączniku I do niniejszej dyrektywy rozdział II musi zostać przygotowane w zakładzie, który:
 - (i) spełnia wymogi przedstawione w załączniku I rozdział I pkt 1-3, oraz
 - (ii) uzyskał zatwierdzenie i znajduje się w wykazie(ach) sporządzonym(ch) zgodnie z art. 8 ust. 1;
 - c) został poddany kontroli zgodnie z załącznikiem I rozdział V i z art. 8;

^a Łącznie z przyległymi tkankami tłuszczowymi.

¹⁵ Dz.U. nr L 26 z 31.01.1977, str. 67.

- d) musi zostać oznakowane i opatrzone etykietami, zgodnie z załącznikiem I rozdział VI;
- e) musiało obowiązkowo zostać zawinięte, opakowane i składowane zgodnie z odpowiednimi przepisami załącznika I rozdział VII i VIII;
- f) musi być przewożone zgodnie z załącznikiem I rozdział IX;
- g) podczas przewozu, dołączone są do niego następujące dokumenty:
 - (i) towarzyszący dokument handlowy, który:
 - został sporządzony przez przedsiębiorstwo wysyłające;
 - zawiera weterynaryjny numer identyfikacyjny zatwierdzonego zakładu produkcyjnego, a w przypadku mrożonego mięsa mielonego, wyraźnie określony miesiąc i rok zamrożenia,
 - w przypadku mięsa mielonego przeznaczonego na rynki Finlandii i Szwecji, konieczne jest naniesienie jednej z trzech wskazówek, przewidzianych w załączniku IV do dyrektywy 64/433/EWG w części IV tiret trzecie,
 - zostanie zatrzymany przez odbiorcę, w celu przedstawienia go na żądanie właściwego organu. Na żądanie wspomnianego organu, należy sporządzić wydruk danych z komputera.

Jednakże, na żądanie właściwego organu w Państwie Członkowskim przeznaczenia, musi być dostarczone świadectwo weterynaryjne w przypadku, gdy mięso po rozdrobieniu jest przeznaczone do wywozu do państwa trzeciego. Podmioty gospodarcze ponoszą koszty takiego świadectwa:

- (ii) świadectwo zdrowia, zgodnie z załącznikiem III, w przypadku mięsa mielonego pochodzącego z zakładu produkcyjnego usytuowanego w regionie bądź strefie ograniczeń, albo mięsa mielonego, które ma zostać wysłane do innego Państwa Członkowskiego, po przewiezieniu w zaplombowanym samochodzie ciężarowym przez terytorium państwa trzeciego.

2. Mielone mięso musi spełniać następujące wymogi, dodatkowo do tych wymienionych w ust. 1:

- a) świeże mięso, z którego jest ono otrzymywane:
 - (i) w przypadku, gdy zostało zamrożone lub głęboko zamrożone, musi zostać uzyskane z mięsa świeżego z kością, które było przechowywane przez okres nieprzekraczający 18 miesięcy w przypadku wołowiny i cielęciny lub 12 miesięcy w przypadku baraniny oraz sześciu miesięcy w przypadku wieprzowiny, po jego zamrożeniu bądź głębokim zamrożeniu, w

chłodni składowej zatwierdzonej zgodnie z art. 10 dyrektywy 64/433/EWG. Niemniej jednak właściwy organ może wyrazić zgodę na trybowanie wieprzowiny i baraniny na miejscu, bezpośrednio przed jej rozdrobieniem, w przypadku, gdy czynność ta jest przeprowadzana w zadowalających warunkach higienicznych i z zachowaniem odpowiedniej jakości;

(ii) w przypadku, gdy zostało schłodzone, musi być wykorzystane:

- w ciągu nie więcej niż sześciu dni od momentu uboju zwierząt, albo
- w ciągu nie więcej niż 15 dni od momentu uboju zwierząt, w przypadku wołowiny i cielęciny z kością, pakowanej próżniowo;

b) mięso mielone musiało zostać poddane obróbce na zimno w ciągu jednej godziny od momentu porcjowania i zawijania, z wyjątkiem przypadków, gdy stosowane są procesy wymagające obniżenia wewnętrznej temperatury mięsa w trakcie produkcji;

c) mięso mielone musi być pakowane i dostarczane w jednej z wymienionych poniżej postaci:

(i) schłodzone i w tym przypadku uzyskane z mięsa opisanego w lit. a) pkt (ii) oraz schłodzone do temperatury wewnętrznej poniżej +2 °C, w możliwie jak najkrótszym czasie.

Jednakże, zezwala się na dodanie ograniczonej ilości mięsa mrożonego spełniającego warunki ustanowione w lit a) pkt (i), w celu przyspieszenia procesu wychładzania pod warunkiem, iż dodatek ten zostanie wymieniony na etykiecie. W takich przypadkach, wspomniany powyżej czas nie może przekroczyć jednej godziny;

(ii) głęboko zamrożone, i w tym przypadku uzyskane z mięsa opisanego w lit. a), oraz schłodzone do temperatury wewnętrznej poniżej -18 °C, w możliwie jak najkrótszym czasie, zgodnie z art. 1 ust. 2 dyrektywy 89/108/EWG^a;

d) mięsa mielonego nie wolno było poddawać promieniowaniu jonizującemu ani ultrafioletowemu;

e) oznaczenia wymienione w załączniku II sekcja 1, w miarę możliwości połączone z nazwą gatunku zwierzęcia, z którego mięso zostało pozyskane, można stosować na opakowaniach tylko pod warunkiem spełnienia wymogów określonych w załączniku II sekcja 1 odnośnie do tych oznakowań.

3. Mięso mielone, do którego dodano nie więcej niż 1% soli, podlega wymogom opisanym w ust.1 i 2.

Artykuł 4

^a Dz.U. nr L 40 z 11.02.1989, str. 34.

1. W celu uwzględnienia szczególnych zwyczajów konsumpcyjnych oraz zapewnienia przestrzegania wymagań sanitarnych niniejszej dyrektywy, Państwa Członkowskie mogą wyrazić zgodę na produkcję mięsa mielonego i wprowadzenie go do sprzedaży na swoim terytorium pod warunkiem, iż mięso zostało uzyskane:

- a) z mięsa określonego w art. 2 lit. b);
- b) z zatwierdzonych lub zarejestrowanych zakładów produkcyjnych, posiadających pomieszczenia określone w załączniku I;
- c) w drodze odstępstwa od:
 - (i) załącznika I rozdział VI pkt 4;
 - (ii) art. 3 ust. 1 lit. f) i g) oraz art. 3 ust. 2, z wyjątkiem załącznika II pkt. 1 tiret pierwsze, drugie i trzecie;

2. Mięso mielone, pozyskane zgodnie z przepisami niniejszego artykułu, nie może być opatrzone oznaczeniem zdrowotności przewidzianym w załączniku I rozdział VI.

3. Państwo Członkowskie zamierzające wykorzystać przepisy ust. 1, powiadamia Komisję co do charakteru planowanych odstępstw.

O ile po konsultacjach z zainteresowanym Państwem Członkowskim, Komisja uważa, iż odstępstwa nie gwarantują zachowania norm zdrowotnych przewidzianych w dyrektywie, podejmuje się stosowne działania zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 20.

W innym przypadku, Komisja informuje pozostałe Państwa Członkowskie o środkach o których została powiadomiona.

ROZDZIAŁ III

Wprowadzanie przetworów mięsnych na rynek

Artykuł 5

1. Przetwory mięsne, w rozumieniu art. 2 ust. 2 lit. b), można wprowadzać do obrotu jedynie w przypadku, gdy:

- a) zostały przygotowane ze świeżego mięsa, z wyjątkiem mięsa ze zwierząt rzeźnych nieparzystokopytnych, które:
 - (i) spełnia wymogi art. 3 dyrektyw określonych w art. 2 ust. 2 lit. b);
 - (ii) w przypadku mięsa przywożonego, spełnia wymogi dyrektywy 72/462/EWG lub rozdziału III dyrektyw 71/118/EWG i 92/45/EWG, a także wymogi ustanowione w art. 3, 6 i 8 dyrektywy 91/495/EWG albo w załączniku I rozdział 11 do dyrektywy 92/118/EWG¹⁶, oraz mięsa poddanego kontroli zgodnie z dyrektywą 90/675/EWG. W przypadku świeżego mięsa otrzymanego ze świń, musiało ono być poddane badaniom na obecność włosienia krętego, zgodnie z art. 2 dyrektywy

77/96/EWG, bądź obróbce na zimno, zgodnie z załącznikiem IV do wymienionej dyrektywy;

- b) zostały przygotowane w jednym z zakładów, określonych w art. 2 ust. 2 lit. d), które:
 - (i) spełniają wymogi załącznika I rozdział III; oraz
 - (ii) uzyskały zatwierdzenie i znajdują się w wykazie(ach) sporządzonym(ch) zgodnie z art. 8 ust. 1.
- c) zostały pozyskane z mięsa, które o ile zostało głęboko zamrożone, musi być zużyte w nieprzekraczalnym okresie 18 miesięcy po uboju, w przypadku wołowiny i cielęciny, w okresie 12 miesięcy w przypadku do baraniny i mięsa koziego, drobiowego, króliczego i dziczyzny hodowlanej, oraz w ciągu sześciu miesięcy po uboju, w przypadku mięsa pochodzącego z pozostałych gatunków zwierząt;

Jednakże właściwy organ mogą udzielić pozwolenia na trybowanie wieprzowiny i baraniny na miejscu, bezpośrednio przed jego przygotowaniem, pod warunkiem, iż czynność taka jest przeprowadzana w zadowalających warunkach higienicznych i z zachowaniem odpowiedniej jakości.

- d) zostały opakowane i w przypadku, gdy mają być wprowadzone na rynek:
 - (i) schłodzone, należy je schłodzić możliwie jak najszybciej, do temperatury wewnętrznej poniżej + 2 °C w przypadku przetworów mięsnych otrzymywanych z mięsa mielonego, + 7 °C dla przetworów uzyskiwanych z mięsa świeżego, + 4 °C w przypadku przetworów z mięsa drobiowego i + 3 °C dla przetworów zawierających podroby;
 - (ii) głęboko zamrożone, konieczne jest możliwie jak najszybsze schłodzenie do temperatury wewnętrznej poniżej -18 °C, zgodnie z art. 1 ust. 2 dyrektywy 89/108/EWG..

2. Przetwory mięsne muszą spełniać następujące wymogi, w dodatku do tych ustanowionych w ust.1:

- a) musiały zostać przygotowane zgodnie z załącznikiem I rozdział IV;
- b) musiały zostać poddane kontroli zgodnie z art. 8 i załącznikiem I rozdział V;
- c) muszą zostać oznakowane i opatrzone etykietami, zgodnie z załącznikiem I rozdział VI;
- d) muszą zostać zawinięte i opakowane zgodnie z wymogami załącznika I rozdział VII oraz przechowywane zgodnie z załącznikiem I rozdział VIII;
- e) muszą być przewożone zgodnie z załącznikiem I rozdział IX;
- f) w czasie przewozu, musi być do niego dołączone świadectwo zdrowia, zgodnie z załącznikiem V, które odbiorca jest obowiązany przechowywać przez okres niekrótszy niż jeden rok, w celu przedłożenia na żądanie właściwego organu.

3. Z wyjątkiem świeżych kielbas i mięsa do produkcji kielbas, przetwory mięsne uzyskane z mielonego mięsa zwierząt rzeźnych można wprowadzać do sprzedaży jedynie w przypadku, gdy spełniają wymogi art. 3.

4. Do czasu ewentualnego wprowadzenia uregulowań wspólnotowych w sprawie jonizacji, przetworów mięsnych nie można poddawać promieniowaniu jonizującemu. Przepis ten nie ma wpływu na uregulowania krajowe mające zastosowanie w odniesieniu do jonizacji w celach medycznych.

5. W przypadku zakładów wytwórczych produkujących przetwory mięsne, a pozbawionych struktury przemysłowej czy zdolności produkcyjnej, Państwa Członkowskie, mogą, do celów zatwierdzenia, wyrazić zgodę na odstępstwa od wymogów załącznika I rozdział I, załącznika B rozdział I do dyrektywy 77/99/EWG i rozdział I ust. 2 lit. a) (odnośnie do szczelności spustów), oraz załącznika A pkt 11 (odnośnie przedziałów) do dyrektywy 64/433/EWG..

Ponadto możliwe jest udzielenie odstępstwa od załącznika B do dyrektywy 77/99/EWG rozdział I pkt 7, odnośnie do pomieszczeń, w których przechowywane są surowce i produkty gotowe. Niemniej jednak w tym przypadku zakład musi być wyposażony, co najmniej w:

- (i) pomieszczenie lub zabezpieczone miejsce na składowanie surowców, jeżeli takie składowanie występuje;
- (ii) pomieszczenie chłodnicze lub bezpieczne miejsce na składowanie produktów gotowych, jeżeli takie składowanie występuje.

Artykuł 6

1. W celu uwzględnienia szczególnych zwyczajów konsumpcyjnych oraz zapewnienia przestrzegania wymagań sanitarnych niniejszej dyrektywy, Państwa Członkowskie mogą wyrazić zgodę na produkcję mięsa mielonego i wprowadzanie go do sprzedaży na swoim terytorium, pod warunkiem, iż mięso zostało uzyskane:

- a) z mięsa określonego w art. 2 lit. b);
- b) z zatwierdzonych lub zarejestrowanych zakładów produkcyjnych posiadających pomieszczenia określone w załączniku III;
- c) w drodze odstępstwa od:
 - załącznika I rozdział IV lit b) i d),
 - art. 5 ust. 1 lit. c) i d),
 - załącznika I rozdział VI pkt 4,
 - art. 5 ust. 2 lit. e) i f) oraz art. 5 ust. 3.

2. Przetworów mięsnych uzyskanych zgodnie z ust. 1, nie wolno opatrywać oznaczeniem zdrowotności przewidzianym w załączniku I rozdział VI.

3. Państwo Członkowskie zamierzające wykorzystać przepisy ust. 1, powiadamia Komisję o charakterze planowanych odstępstw.

O ile po konsultacjach z zainteresowanym Państwem Członkowskim, Komisja uważa, iż odstępstwa nie gwarantują zachowania norm zdrowotnych przewidzianych w dyrektywie, podejmuje się stosowne działania zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 20.

W innym przypadku, Komisja informuje pozostałe Państwa Członkowskie o środkach, o których została powiadomiona.

ROZDZIAŁ IV

Przepisy wspólne

Artykuł 7

1. Państwa Członkowskie zapewniają, że podmiot gospodarczy lub dyrektor zakładu produkcyjnego podejmuje wszelkie niezbędne środki zmierzające do zapewnienia zgodności z przepisami niniejszej dyrektywy, na wszystkich etapach produkcji.

W tym celu, wymienione osoby muszą spełniać wymogi art. 3 i 6 dyrektywy 93/43/EWG¹⁷, a ponadto przeprowadzają ustawicznie własne kontrole, zgodnie z następującymi zasadami:

- kontrola surowców przyjmowanych do zakładu, w celu zapewnienia zgodności z kryteriami dotyczącymi produktu gotowego, wymienionymi w załącznikach II i IV,
- kontrola metod czyszczenia i dezynfekcji,
- pobieranie próbek do analizy w laboratorium zatwierdzonym przez właściwy organ,
- prowadzenie pisemnego bądź elektronicznego rejestru informacji, wymaganych zgodnie z poprzednim tiret, mając na uwadze ich przedstawienie właściwemu organowi. Przez dwa lata przechowuje się zwłaszcza wyniki różnych kontroli i badań, z wyjątkiem dotyczących produktów schładzanych, dla których okres ten można skrócić do sześciu miesięcy od daty przydatności produktu do spożycia,
- dostarczanie właściwemu organowi gwarancji związanych z wykorzystywaniem oznaczeń zdrowotności, zwłaszcza etykiet opatrzonej oznaczeniem zdrowotności,
- informowanie właściwego organu o wszelkich badaniach laboratoryjnych lub innych faktach ujawniających zagrożenie dla zdrowia,
- w przypadku bezpośredniego zagrożenia zdrowia ludzkiego, wycofanie z rynku ilości produktów otrzymanych w warunkach zbliżonych pod względem technologicznym, oraz produktów mogących przypuszczalnie stanowić takie samo zagrożenie. Wycofana ilość musi pozostać pod nadzorem i kontrolą właściwego organu do momentu jej zniszczenia, wykorzystania do celów innych niż spożycie przez ludzi, albo po

uzyskaniu zgody właściwego organu, do momentu ponownego przetworzenia w sposób, który zapewnia, że produkt jest bezpieczny.

2. Do celów kontroli, podmiot gospodarczy lub dyrektor zakładu musi zapewnić opatrzenie produktów wyraźnym i czytelnym wskazaniem temperatury, w jakiej produkty muszą być przewożone i przechowywane, a także datą przydatności do spożycia w przypadku produktów głęboko zamrożonych, albo minimalną datą przechowywania produktów schłodzonych.

Podmiot gospodarczy lub dyrektor zakładu muszą ułożyć albo przygotować program szkolenia personelu, umożliwiający pracownikom spełnienie warunków higienicznych przystosowanych do struktury produkcji chyba, że personel posiada już odpowiednie kwalifikacje potwierdzone dyplomami.

Właściwy organ, odpowiedzialny za przedsiębiorstwo, musi czynnie uczestniczyć w procesie planowania i wprowadzania w życie programu.

3. Badania mikrobiologiczne mięsa mielonego, określonego w art. 3 oraz przetworów mięsnych, określonych w art. 5 muszą być przeprowadzane codziennie, a pozostałego mięsa mielonego i pozostałych przetworów mięsnych, co najmniej co tydzień. Badania muszą być wykonywane w zakładzie produkcyjnym, jeżeli jest on uznany przez właściwy organ albo w zatwierdzonym laboratorium.

Próbka pobrana do analizy musi być obejmować pięć jednostek oraz musi być reprezentatywna dla całodziennej produkcji. Próbkę przetworów mięsnych muszą być pobierane z głębokich warstw mięśnia, po przyżeganiu skóry.

Kontrole mikrobiologiczne muszą być przeprowadzone zgodnie ze sprawdzonymi metodami, uznanymi z naukowego punktu widzenia, zwłaszcza ustanowionymi w dyrektywach wspólnotowych, albo według innych norm międzynarodowych.

Wyniki kontroli mikrobiologicznych muszą być oceniane według kryteriów dotyczących ich interpretacji, ustanowionych w załączniku II, w przypadku mięsa mielonego i przetworów mięsnych uzyskiwanych z mięsa mielonego zwierząt rzeźnych, z wyjątkiem świeżej kiełbasy i mięsa do produkcji kiełbas, zgodnie z kryteriami podanymi w załączniku IV w przypadku innych przetworów mięsnych.

W razie wystąpienia sporu w zakresie handlu, Państwa Członkowskie mogą uznać metody NZ za metody odniesienia.

4. Wymogi dotyczące samokontroli muszą zostać opracowane przy współudziale właściwego organu, który jest zobowiązany do regularnego monitorowania zachowania zgodności z tymi wymogami.

5. Ustalenia dotyczące stosowania niniejszego artykułu, zwłaszcza w przypadkach, w których stosuje się ust. 1, określone są szczegółowo, zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 20.

1. Każde Państwo Członkowskie sporządza wykaz przedsiębiorstw produkujących mięso mielone lub przetwory mięsne, z rozróżnieniem przedsiębiorstw zatwierdzonych na mocy art. 3 i 5 oraz zarejestrowanych na mocy art. 4 i 6. Dane Państwo Członkowskie wysyła wykaz zakładów produkcyjnych zatwierdzonych na mocy art. 3 i 5, do wiadomości pozostałych Państw Członkowskich i Komisji.

Każdemu zakładowi produkcyjnemu nadaje numer identyfikacyjny przedsiębiorstwa zatwierdzonego zgodnie z dyrektywami 64/433/EWG, 71/118/EWG, 77/99/EWG, 91/495/EWG lub 92/45/EWG, ze wskazaniem, iż uzyskało ono zgodę na produkcję mięsa mielonego lub przetworów mięsnych, a także nadaje indywidualny numer identyfikacyjny każdej niezależnej jednostce produkcyjnej.

Pojedynczy indywidualny numer identyfikacyjny może być przyznany:

- (i) przedsiębiorstwu wytwarzającemu przetwory uzyskane z surowców, bądź z dodatkiem surowców, objętych przepisami więcej niż jednej z dyrektyw z określonych w następnym akapicie:
- (ii) przedsiębiorstwu usytuowanemu w tym samym miejscu, co przedsiębiorstwo zatwierdzone zgodnie z art. 2 jednej z powyższych dyrektyw.

Zatwierdzone w ten sposób zakłady produkcyjne są wpisane albo w oddzielnej kolumnie jako produkcja mięsa mielonego lub przetworów mięsnych, na wykazie przedsiębiorstw określonych w art. 10 dyrektywy 64/433/EWG, art. 6 dyrektywy 71/118/EWG, art. 8 dyrektywy 77/99/EWG lub na wykazie określonym w art. 7 dyrektywy 92/45/EWG oraz w przypadku niezależnej jednostki produkcyjnej, na oddzielnym wykazie sporządzonym według tych samych kryteriów.

Właściwy organ nie zatwierdza przedsiębiorstwa, o ile nie jest przekonany, że spełnia ono wymogi niniejszej dyrektywy odnoszące się do charakteru prowadzonej w nim działalności. Niemniej jednak, jeżeli przedsiębiorstwo ubiegające się o zatwierdzenie na mocy niniejszej dyrektywy stanowi integralną część przedsiębiorstwa zatwierdzonego na mocy dyrektyw 64/433/EWG, 71/118/EWG, 79/99/EWG albo 92/45/EWG, pomieszczenia, wyposażenie oraz urządzenia dla personelu, ogólnie wszystkie pomieszczenia, w których nie występuje zagrożenie zanieczyszczenia surowców czy niezawiniętych produktów, mogą być wspólne dla obu przedsiębiorstw.

2. Zakłady produkcyjne muszą pozostawać pod kontrolą właściwego organu, który je kontroluje i monitoruje z następującą częstotliwością:

- w przypadku zakładów produkcyjnych połączonych z zakładem rozbioru: z taką samą częstotliwością, co wspomniane zakłady rozbioru,
- w przypadku zatwierdzonych zakładów produkcyjnych, wytwarzających produkty określone w art. 3: co najmniej raz dziennie, podczas produkcji mięsa mielonego,
- w przypadku pozostałych zakładów produkcyjnych: potrzeba nieustannej bądź okresowej obecności właściwego organu w danym przedsiębiorstwie będzie zależała od wielkości przedsiębiorstwa, rodzaju wytwarzanego produktu, oceny ryzyka oraz gwarancji złożonych stosownie do art. 7 ust. 1 akapit drugi.

Właściwy organ musi mieć zawsze dostęp do wszystkich części przedsiębiorstwa, w celu zapewnienia realizacji wymogów niniejszej dyrektywy, a w przypadku wątpliwości, co do pochodzenia mięsa, dostęp do dokumentów księgowych, które pozwolą na ustalenie pochodzenia surowców z określonej rzeźni lub z określonego przedsiębiorstwa, oraz w zakresie zgodności z kryteriami ustanowionymi w załącznikach II i IV, dostęp do wyników samokontroli przewidzianej na mocy art. 7, łącznie z wynikami kontroli surowców. W przypadku danych komputerowych, wyniki te muszą zostać wydrukowane na żądanie właściwego organu.

Właściwy organ musi regularnie analizować wyniki kontroli przewidziane w art. 7. Na podstawie tych analiz, właściwy organ może przeprowadzać kolejne badania, na wszystkich etapach wytwarzania produktów lub na produktach.

Charakter powyższych kontroli, ich częstotliwość oraz metody pobierania próbek i prowadzenia badań mikrobiologicznych, ustala się stosownie do procedury ustanowionej w art. 20.

Wyniki analiz przedstawia się w formie sprawozdania, a wnioski lub zalecenia przekazuje się podmiotom gospodarczym lub dyrektorowi przedsiębiorstwa, którzy są zobowiązani usunąć stwierdzone nieprawidłowości w celu poprawy warunków higienicznych.

W trakcie przeprowadzania wspomnianych kontroli, właściwy organ może korzystać z pomocy asystentów, posiadających kwalifikacje zawodowe wymienione w załączniku III do dyrektywy 64/433/EWG lub w załączniku III do dyrektywy 71/118/EWG.

3. Jeżeli w trakcie kontroli, przeprowadzanych stosownie do przepisów załącznika I rozdział V, właściwy organ stwierdza ponowne wystąpienie w czasie samokontroli, niezgodności z kryteriami ustanowionymi w załącznikach II i IV, nasila środki monitorowania procesu produkcyjnego w danym przedsiębiorstwie, a także może przejąć etykiety i pozostałe opatrzone znakiem zdrowotności elementy, określone w załączniku I rozdział VI.

Jeżeli po upływie 15 dni produkcja zakładów produkcyjnych nadal nie będzie spełniała powyższych norm, właściwy organ może podjąć stosowne działania zmierzające do wyeliminowania stwierdzonych nieprawidłowości, a w razie konieczności może żądać poddania produktów danego przedsiębiorstwa obróbce cieplnej. Jeżeli środki te okazują się niewystarczające, zatwierdzenie danego przedsiębiorstwa zostaje zawieszane.

4. W przypadku stwierdzenia oczywistego niespełniania zasad higieny ustanowionych niniejszą dyrektywą lub przeszkód w przeprowadzeniu odpowiedniej kontroli zdrowotnej, właściwy organ:

- (i) jest uprawniony do wszczęcia działań w zakresie wykorzystywania wyposażenia czy pomieszczeń oraz do podjęcia wszelkich nieodzownych środków, które mogą prowadzić nawet do zmniejszenia skali produkcji bądź czasowego zawieszenia procesu produkcyjnego;
- (ii) jeżeli powyższe środki, albo środki przewidziane w art. 7 ust. 1 tiret ostatnie, okażą się niewystarczające dla zaradzenia zaistniałej sytuacji, właściwy organ, w stosownych

przypadkach, czasowo zawiesza tymczasowe zatwierdzenie, gdzie stosowne, odnośnie do przedmiotowego rodzaju produkcji.

Jeżeli podmiot gospodarczy lub dyrektor przedsiębiorstwa nie usuwa stwierdzonych nieprawidłowości w terminie wyznaczonym przez właściwy organ, ten ostatni wycofuje swoje zatwierdzenie.

W szczególności właściwy organ jest zobowiązany do zachowania zgodności z wnioskami z kontroli przeprowadzonej zgodnie z art. 9.

Informację o zawieszeniu bądź wycofaniu zatwierdzenia przekazuje się do wiadomości pozostałych Państw Członkowskich oraz Komisji.

5. W przypadku powtarzających się nieprawidłowości kontrole zostają wzmożone, a w stosownych przypadkach usuwa się etykiety, pieczęcie bądź inne elementy opatrzone znakiem zdrowotności.

6. Ustalenia dotyczące wdrożenia przepisów niniejszego artykułu, zwłaszcza szczegóły związane z pomocą asystentów, opracowuje się zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 20.

Artykuł 9

Biegli z ramienia Komisji, w zakresie wymaganym dla jednolitego stosowania niniejszej dyrektywy oraz we współpracy z właściwymi władzami, mogą przeprowadzać kontrole na miejscu. W tym celu, poprzez sprawdzenie reprezentatywnej procentowo ilości zakładów produkcyjnych, mogą skontrolować czy właściwe władze zapewniają w jednolity sposób stosowanie przepisów niniejszej dyrektywy przez te zakłady, w szczególności art. 7 (odnośnie do samokontroli).

Kontrole te można przeprowadzać przy okazji innych kontroli realizowanych przez ekspertów Komisji, w zastosowaniu legislacja wspólnotowej.

Komisja informuje Państwa Członkowskie o wyniku przeprowadzonych kontroli.

Państwo Członkowskie, na którego terytorium jest przeprowadzana kontrola, udziela ekspertom wszelkiej niezbędnej pomocy w wypełnianiu ich obowiązków.

Przepisy ogólne dotyczące stosowania niniejszego artykułu - w szczególności mające na celu uregulowanie procedur współpracy z władzami krajowymi - przyjmuje się zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 20.

Artykuł 10

Przepisy dyrektywy Rady 89/662/EWG z dnia 11 grudnia 1989 r. dotycząca kontroli weterynaryjnych w handlu wewnątrzspółnotowym mając na względzie wprowadzenie rynku wewnętrznego, stosuje się w szczególności w odniesieniu do organizacji i działań, jakie będą podejmowane w sprawie kontroli przeprowadzanych przez Państwo Członkowskie przeznaczenia, a także środków ochronnych, jakie należy zastosować.

Artykuł 11

Dodawanie jakichkolwiek dodatków do mięsa mielonego lub przetworów mięsnych objętych niniejszą dyrektywą, odbywa się zgodnie z przepisami dyrektywy 94/36/EWG¹⁸.

Artykuł 12

1. Bez uszczerbku dla szczególnych przepisów niniejszej dyrektywy, w przypadku, gdy istnieje podejrzenie o braku stosowania przepisów niniejszej dyrektywy lub, gdy istnieją wątpliwości co do przydatności do spożycia produktów określonych w art. 1, właściwy organ przeprowadza wszelkie kontrole uznane przez niego za stosowne.
2. Każde Państwo Członkowskie ustala kary obowiązujące w przypadku naruszenia przepisów niniejszej dyrektywy.

ROZDZIAŁ V

Przepisy dotyczące przywozu przetworów mięsnych i mięsa mielonego do Wspólnoty

Artykuł 13

- I. Państwa Członkowskie zapewniają, że zgoda na przywóz mięsa mielonego spełniającego wymogi art. 3, głęboko zamrożonego w pierwotnym zakładzie produkcyjnym oraz przetworów mięsnych spełniających wymogi art. 5, głęboko zamrożonych w pierwotnym zakładzie produkcyjnym, nie jest udzielana w razie niespełniania wymogów przedstawionych w niniejszym rozdziale.
 - A. Gwarancje udzielane przez zakład produkcyjny, z którego mięso pochodzi, potwierdzone przez właściwy organ państwa trzeciego, dotyczące zgodności z wymogami ustanowionymi w sprawie wprowadzania na rynek produktów pochodzenia wspólnotowego, uzyskanych zgodnie z art. 3 i 5, muszą zostać zatwierdzone zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 20.
 - B. Do celów jednolitego stosowania A, stosuje się przepisy następujących ustępów.
 1. Głęboko zamrożone mięso mielone, określone w art. 3, oraz głęboko zamrożone przetwory mięsne, określone w art. 5, aby mogły być przywożone do państw Wspólnoty:
 - a) muszą pochodzić z takich państw trzecich lub części państw trzecich, z których przywóz nie został zakazany ze względu na stan zdrowia zwierząt, zgodnie z dyrektywą 91/494/EWG¹⁹, 92/118/EWG, 72/462/EWG i 92/45/EWG;
 - b) muszą pochodzić z państwa trzeciego, występującego na wykazach sporządzonych zgodnie z dyrektywami regulującymi zagadnienia zdrowia i zdrowia zwierząt, które muszą zostać spełnione w przypadku przywozu mięsa stosowanego w przetworach mięsnych, a także muszą być objęte gwarancjami przewidzianymi w niniejszej dyrektywie;

c) muszą mieć załączone świadectwo zdrowia zwierzęcia i świadectwo przydatności, sporządzone zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 20, zawierające oświadczenie podpisane przez urzędowego lekarza weterynarii stwierdzające, iż dane mięso mielone i przetwory mięsne spełniają wymogi ustanowione odpowiednio w art. 3 i 5, pochodzą z przedsiębiorstw dających gwarancje przewidziane w załączniku I, oraz zostały poddane głębokiemu zamrożeniu w zakładzie produkcyjnym, z którego pochodzą.

2. Zgodnie z procedurą, ustanowioną w art. 20 określa się, co następuje:

a) wspólnotowy wykaz przedsiębiorstw spełniających wymogi przedstawione w lit. b). Do czasu opracowania tego wykazu, Państwa Członkowskie mogą utrzymać kontrole przewidziane w art. 11 ust. 2 dyrektywy 90/675/EWG oraz stosowanie krajowego świadectwa zdrowia, wymaganego w przypadku przedsiębiorstw, które zostały zatwierdzone na poziomie państwowym;

b) szczególne warunki odnoszące się do wymogów niniejszej dyrektywy, poza warunkami wykluczającymi dane mięso ze spożycia przez ludzi, zgodnie z dyrektywą 64/433/EWG i 71/118/EWG. Warunki takie i gwarancje nie powinny być mniej rygorystyczne niż te ustanowione w art. 3 i 5.

Do czasu podjęcia decyzji określonych w lit. a) i b), dopuszcza się udzielanie pozwolenia na przywóz, licząc od daty wyznaczonej w art. 22, z przedsiębiorstw zatwierdzonych na mocy dyrektywy 72/462/EWG, w odniesieniu, do których właściwy organ może udzielić gwarancji co do spełnienia wymogów niniejszej dyrektywy.

3. Eksperci Komisji, we współpracy z właściwymi władzami Państw Członkowskich, przeprowadzają kontrole na miejscu, celem sprawdzenia:

a) gwarancji, udzielonych przez państwo trzecie dotyczących warunków produkcji i wprowadzania na rynek;

b) czy spełnione zostały warunki podane w ust. 1 i 2.

Na wniosek Państw Członkowskich, Komisja powołuje ekspertów z Państw Członkowskich, którzy będą odpowiedzialni za wspomniane kontrole.

Kontrole przeprowadza się w imieniu Wspólnoty, która ponosi wszelkie koszty z tym związane. Częstotliwość kontroli oraz procedurę dotyczącą ich przebiegu ustala się zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 20.

4. Do czasu zorganizowania kontroli określonych w ust. 3, stosuje się nadal przepisy krajowe dotyczące kontroli w państwach trzecich, z zastrzeżeniem przekazania za pośrednictwem Stałego Komitetu Weterynaryjnego informacji na temat wszelkich zaniechań w zakresie przestrzegania zasad higieny, które zostały stwierdzone podczas kontroli.

- II. Zgodnie z procedurą, ustanowiona w art. 19, dopuszczalne są odstępstwa od wymogów niniejszego artykułu.

Artykuł 14

Wykazy, przewidziane w art. 13 (I) (B) (2) mogą obejmować wyłącznie państwa trzecie lub części państw trzecich:

- a) niepodlegające zakazowi przywozu, na podstawie art. 9–12 dyrektywy 91/494/EWG i art. 14, 17 i 20 dyrektywy 72/462/EWG;
- b) które, w świetle ich ustawodawstwa i organizacji służb weterynaryjnych oraz służb kontrolujących, kompetencji takich służb i nadzoru, jakiemu są poddawane, zgodnie z art. 3 ust. 2 dyrektywy 72/462/EWG, art. 9 ust. 2 dyrektywy 91/494/EWG zostały uznane za zdolne do zagwarantowania i nadzorowania wdrożenia obowiązującego w nich ustawodawstwa, oraz takie, w których służby weterynaryjne są w stanie zagwarantować, że spełnione zostały wymagania zdrowotne, co najmniej równoważne z ustanowionymi w art. 3 i 5.

Artykuł 15

1. Państwa Członkowskie zapewniają, że przywóz głęboko zamrożonego mięsa mielonego, określonego w art. 3 oraz głęboko zamrożonych przetworów mięsnych, określonych w art. 5, następuje jedynie wówczas, gdy:

- towarzyszy im świadectwo przewidziane w art. 13 (I) (B) (I) (c),
- przeszły w sposób zadawalający kontrole wymagane na mocy dyrektywy 90/675/EWG.

2. Do czasu ustalenia szczegółowych zasad wykonania niniejszego rozdziału:

- podtrzymuje się zakaz przywozu mięsa mielonego,
- stosuje się nadal przepisy krajowe, dotyczące przywozu przetworów mięsnych z państw trzecich, dla których takie wymagania nie zostały przyjęte na poziomie wspólnotowym, pod warunkiem, iż nie są one bardziej korzystne niż ustanowione w art. 5.
- przywóz musi odbywać się na warunkach określonych w art. 11 dyrektywy 90/675/EWG.

Artykuł 16

Zasady i przepisy ustanowione w dyrektywie 90/675/EWG, stosuje się, w szczególności, w odniesieniu do organizacji kontroli i działań pokontrolnych przeprowadzanych przez Państwa Członkowskie oraz do środków ochronnych, które mają być podjęte.

Do czasu wprowadzenia w życie decyzji przewidzianych w art. 8 ust. 3 dyrektywy 90/675/EWG, przywóz musi odbywać się zgodnie z art. 11 ust. 2 wspomnianej dyrektywy.

ROZDZIAŁ VI

Przepisy końcowe

Artykuł 17

1. W art. 5 dyrektywy 71/118/EWG dodaje się ust. 3 w brzmieniu:

„3. Państwa Członkowskie zapewniają, że mięso mechanicznie odkostnione można dopuścić do obrotu handlowego tylko pod warunkiem poddania go uprzedniej obróbce cieplnej zgodnie z dyrektywą 77/99/EWG, w przedsiębiorstwie, z którego pochodzi albo w jakimkolwiek innym przedsiębiorstwie, wyznaczonym przez właściwy organ.”

2. W art. 6 dyrektywy 91/495/EWG dodaje się ust. 4 w brzmieniu:

„4. Państwa Członkowskie zapewniają, że mięso mechanicznie odkostnione można dopuścić do obrotu handlowego tylko pod warunkiem poddania go uprzedniej obróbce cieplnej, zgodnie z dyrektywą 77/99/EWG, w przedsiębiorstwie, z którego pochodzi albo w jakimkolwiek innym przedsiębiorstwie, wyznaczonym przez właściwy organ.”

Artykuł 18

1. Przepisów załączników nie stosuje się do zakładów produkcyjnych znajdujących się na niektórych wyspach Republiki Greckiej oraz w niektórych francuskich departamentach i terytoriach zamorskich, gdzie produkcja takich przedsiębiorstw zarezerwowana jest wyłącznie do celów konsumpcji miejscowej.

2. Ustalenia dotyczące stosowania ust. 1 przyjmuje się zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 20.

Zgodnie z tą samą procedurą, można podjąć decyzję o uzupełnieniu ust. 1 w związku z postępującym rozszerzeniem norm wspólnotowych w odniesieniu do wszystkich zakładów produkcyjnych, znajdujących się na wymienionych powyżej wyspach i częściach terytoriów.

Artykuł 19

Rada, stanowiąc większością kwalifikowaną na wniosek Komisji, może wprowadzić zmiany do załączników, w szczególności celem dostosowania ich do postępu technologicznego i naukowego.

Artykuł 20

1. W przypadkach, gdy ma być stosowana procedura ustalona w niniejszym artykule, przewodniczący niezwłocznie przedstawia dane zagadnienie na forum Stałego Komitetu Weterynaryjnego, ustanowionego decyzją 68/361/EWG²⁰ (zwanego dalej „Komitetem”), czyniąc to albo z własnej inicjatywy lub też na wniosek Państwa Członkowskiego.

2. Przedstawiciel Komisji przedkłada projekt środków, które mają zostać przyjęte. Komitet przedstawia swoją opinię w sprawie tych środków w terminie ustalonym przez przewodniczącego uwzględniając stopień pilności sprawy. Opinie przyjmowane są

większością ustanowioną w art. 148 ust. 2 Traktatu. Głosy przedstawicieli Państw Członkowskich w Komitecie są wazone w sposób podany w powołanym artykule. Przewodniczący nie bierze udziału w głosowaniu.

3. a) Komisja przyjmuje przewidywane środki jeżeli są one zgodne z opinią Komitetu.
- b) Jeżeli przewidywane środki nie są zgodne z opinią Komitetu lub jeżeli opinia nie została wydana, Komisja niezwłocznie przedkłada Radzie propozycję środków, które mają być podjęte. Rada przyjmuje środki kwalifikowaną większością głosów.

Jeżeli Rada nie przyjęła żadnych środków w terminie trzech miesięcy od dnia, w którym sprawa została jej przedstawiona, Komisja przyjmuje proponowane środki i niezwłocznie wprowadza je w życie chyba, że Rada zagłosowała zwykłą większością głosów przeciwko tym środkom.

Artykuł 21

Do dnia 1 stycznia 1996 r., Rada, stanowiąc większością kwalifikowaną na wniosek Komisji ustanowi przepisy sanitarne mające zastosowanie do:

- a) produkcji i wprowadzania na rynek mięsa do produkcji kiełbasy, przeznaczonego do późniejszego wytwarzania produktów mięsnych;
- b) produkcji i wykorzystania mięsa mechanicznie odkostnionego.

Artykuł 22

Państwa Członkowskie wprowadzą w życie przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy nie później niż do dnia 1 stycznia 1996 r. i niezwłocznie powiadomią o tym Komisję.

Wspomniane środki powinny zawierać odniesienie do niniejszej dyrektywy lub odniesienie to powinno towarzyszyć ich urzędowej publikacji. Metody dokonywania takiego odniesienia określone są przez Państwa Członkowskie.

Państwa Członkowskie przekażą Komisji teksty podstawowych przepisów prawa krajowego, przyjętych w dziedzinach objętym niniejszą dyrektywą.

Artykuł 23

Dyrektywa 88/657/EWG traci moc z dniem 1 stycznia 1996 r.

Artykuł 24

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do Państw Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 14 grudnia 1994 r.

W imieniu Rady

J. BORCHERT

Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK I

ROZDZIAŁ I

Specjalne warunki zatwierdzania przedsiębiorstw produkujących mięso mielone

1. Zakłady produkcyjne w rozumieniu art. 2 ust. 2 lit. d).

Oprócz zachowania zgodności z warunkami ustanowionymi w załączniku I rozdziały I i III do dyrektywy 64/433/WE, zakłady produkcyjne muszą posiadać, co najmniej:

- a) pomieszczenie do rozdrabniania i zawijania mięsa, oddzielone od pomieszczenia rozbioru mięsa oraz wyposażone w termograf albo teletermometr.

Jednakże, właściwy organ może zezwolić na mielenie mięsa w pomieszczenia rozbioru mięsa pod warunkiem, że mielenie odbywa się w określonym, wyraźnie wydzielonym miejscu;

- b) pomieszczenie do pakowania, chyba że spełnione są warunki ustanowione w załączniku I do dyrektywy 64/433/EWG rozdział XII pkt 63;
- c) pomieszczenie lub szafki do magazynowania soli;
- d) urządzenia chłodnicze, umożliwiające utrzymywanie temperatur ustanowionych w niniejszej dyrektywie.

2. Oprócz zachowania zgodności z ogólnymi warunkami ustanowionymi w załączniku A do dyrektywy 77/99/EWG rozdział I, niezależne jednostki produkcyjne muszą posiadać, co najmniej:

- a) pomieszczenia zgodnie z załącznikiem B do dyrektywy 77/99/EWG rozdział I pkt 1, oraz
- b) pomieszczenia określone w pkt. 1 niniejszego rozdziału.

3. Przepisy ustanowione w załączniku I do dyrektywy 64/433/EWG rozdział V, stosuje się w odniesieniu do higieny personelu, pomieszczeń oraz wyposażenia w przedsiębiorstwach.

Ponadto pracownicy zatrudnieni przy ręcznym przygotowaniu mięsa mielonego muszą używać masek okrywających usta i nos. Właściwy organ może również zobowiązać pracowników do używania gładkich, odpornych na wilgoć rękawic, jednorazowego użycia lub dających się czyścić i dezynfekować.

ROZDZIAŁ II

Warunki do produkcji mięsa mielonego

1. Przed zmieleniem lub pocięciem, mięso musi zostać zbadane zgodnie z art. 7. Przed zmieleniem, należy usunąć i wyeliminować wszystkie zanieczyszczone bądź podejrzane wyglądające części.
2. Zabrania się uzyskiwania mięsa mielonego z odpadów, okrawków lub z mięsa mechanicznie odkostnionego.

W szczególności zabrania się przygotowywania mięsa mielonego z mięsa określonego w art. 5 dyrektywy 64/433/EWG albo z mięsa pochodzącego z następujących części bydła, świń, owiec lub kóz: mięśni głowy, z wyjątkiem żwaczy, oraz niemięśniowych części kresy białej, okolic pęciny i stępu oraz skrawków z kości. Mięśnie przepony, po usunięciu błony surowiczej, oraz mięśnie żwaczy można wykorzystywać wyłącznie po przebadaniu ich pod kątem wągrzycy. Świeże mięso nie może zawierać żadnych odłamków kości.

W przypadku, gdy czynności przeprowadzone od momentu dostarczenia mięsa do pomieszczenia, określonego w rozdziale I, do momentu poddania produktu gotowego procesowi schładzania bądź głębokiego zamrażania, są wykonane w ciągu maksymalnie jednej godziny, wewnętrzna temperatura mięsa nie może przekraczać $+ 7\text{ }^{\circ}\text{C}$, a temperatura w pomieszczeniach produkcyjnych nie może być wyższa niż $+ 12\text{ }^{\circ}\text{C}$. Właściwy organ może zezwolić na wydłużenie limitu czasowego w poszczególnych przypadkach, kiedy poprzez dodanie soli jest to uzasadnione z technicznego punktu widzenia, pod warunkiem, iż odstępstwo takie nie spowoduje naruszenia przepisów zdrowotnych.

O ile czas trwania tych czynności wynosi ponad jedną godzinę bądź przekracza okres dopuszczony przez właściwy organ stosownie do poprzedniego akapitu, świeżego mięsa nie można używać do czasu zmniejszenia wewnętrznej temperatury mięsa do minimum $+ 4\text{ }^{\circ}\text{C}$.

3. Mielone mięso można głęboko zamrażać tylko raz.
4. Niezwłocznie po jego wyprodukowaniu, mielone mięso należy w higieniczny sposób zawinąć, a po zapakowaniu – schłodzić i przechowywać w temperaturze ustanowionej w art. 3 ust. 2 lit. c).

ROZDZIAŁ III

Specjalne warunki zatwierdzania przedsiębiorstw produkujących przetwory mięsne

1. Zakłady produkcyjne w rozumieniu art. 2 ust. 2 lit. d), muszą posiadać pomieszczenia spełniające, co najmniej wymogi:
 - a) załącznika I do dyrektywy 64/433/EWG rozdział I i III; lub
 - b) załącznika I do dyrektywy 71/118/EWG rozdział I i III; lub
 - c) załącznika I do dyrektywy 92/45/EWG rozdział I i IV pkt 1;

oraz muszą posiadać:

- pomieszczenie oddzielone od pomieszczenia rozbioru mięsa, przeznaczone do produkcji przetworów mięsnych, dodawania innych środków spożywczych i zawijania, wyposażone w termograf albo teletermometr.

Niemniej jednak, właściwy organ może zezwolić na produkcję przetworów mięsnych w pomieszczenia rozbioru mięsa pod warunkiem, że produkcja odbywa się w określonym, wyraźnie wydzielonym miejscu. Możliwe jest udzielenie zgody na przyprawianie całych tusz drobiowych w specjalnym pomieszczeniu, wyraźnie oddzielonym od pomieszczeń rzeźni,

- pomieszczenie do pakowania, chyba, że spełnione zostały warunki ustanowione w załączniku I do dyrektywy 64/433/EWG rozdział XII pkt. 63 lub w załączniku I do dyrektywy 71/118/EWG rozdział XIV pkt. 74, albo w załączniku I do dyrektywy 92/45/EWG rozdział VIII pkt. 5,
 - pomieszczenie do magazynowania przypraw i pozostałych środków spożywczych, oczyszczonych i gotowych do użycia,
 - pomieszczenia chłodnicze do składowania:
 - świeżego mięsa określonego w art. 5 ust. 1 lit. a),
 - przetworów mięsnych,
 - urządzenia chłodnicze, umożliwiające utrzymywanie temperatur ustanowionych w niniejszej dyrektywie.
2. Niezależne jednostki produkcyjne muszą spełniać wymagania w zakresie higieny podane w załączniku A rozdział I i załączniku B rozdział I do dyrektywy 77/99/EWG.
 3. Zasady ustanowione w załączniku I rozdział V do dyrektyw 64/433/EWG lub 71/118/EWG albo w rozdziale II dyrektywy 92/45/EWG, stosuje się odpowiednio w odniesieniu do higieny personelu, pomieszczeń i wyposażenia przedsiębiorstw.

Ponadto pracownicy zatrudnieni przy ręcznej produkcji przetworów mięsnych muszą używać masek okrywających usta i nos. Właściwy organ może również zobowiązać pracowników do używania gładkich, odpornych na wilgoć rękawic jednorazowego użycia lub dających się czyścić i dezynfekować.

ROZDZIAŁ IV

Szczególne wymagania w odniesieniu do produkcji przetworów mięsnych

Oprócz zachowania zgodności z ogólnymi wymaganiami zawartymi w rozdziale III oraz w zależności od rodzaju danej produkcji:

- a) produkcja przetworów mięsnych musi odbywać się w warunkach temperatury kontrolowanej;

- b) przetwory mięsne muszą być umieszczane w pojemnikach do wysyłki w sposób eliminujący ryzyko zanieczyszczenia;
- c) przetwory mięsne mogą zostać głęboko zamrożone tylko raz oraz można je sprzedawać wyłącznie w okresie nieprzekraczającym 18 miesięcy;
- d) niezwłocznie po zakończeniu procesu produkcyjnego, przetwory mięsne muszą zostać zapakowane zgodnie z przepisami rozdziału VII oraz, po opakowaniu, schłodzone do odpowiedniej temperatury ustanowionej w art. 5 ust. 1 lit. d).

ROZDZIAŁ V

Kontrola

1. Zakłady produkcyjne wytwarzające mięso mielone i przetwory mięsne podlegają kontroli właściwego organu, który musi zapewnić zgodność z wymogami niniejszej dyrektywy, w szczególności musi:
 - a) sprawdzać:
 - (i) czystość pomieszczeń oraz wyposażenia, a także higienę personelu;
 - (ii) skuteczność kontroli przeprowadzanych przez przedsiębiorstwo, zgodnie z artykułem niniejszej dyrektywy, w szczególności poprzez badanie wyników i pobieranie próbek;
 - (iii) stan mikrobiologiczny i higieniczny mięsa mielonego i przetworów mięsnych;
 - (iv) odpowiednie oznakowanie zdrowotności mięsa mielonego i przetworów mięsnych;
 - (v) warunki składowania i przewozu;
 - b) w ramach urzędowych kontroli pobierać wszelkie próbki, wymagane do badań laboratoryjnych w celu potwierdzenia wyników samokontroli;
 - c) przeprowadzać wszelkie inne kontrole, które uzna za właściwe w celu zapewnienia zgodności z niniejszą dyrektywą, przy czym rozumie się, iż wyniki badań mikrobiologicznych muszą być oceniane przez właściwy organ według kryteriów ustanowionych w załączniku II, dla mięsa mielonego i w załączniku IV, dla przetworów mięsnych.
2. Właściwy organ musi mieć zawsze wolny dostęp do chłodni oraz do wszystkich pomieszczeń roboczych, w celu sprawdzenia, czy te wymagania są ściśle przestrzegane.

ROZDZIAŁ VI

Oznakowanie i etykietowanie

1. Opakowanie mięsa mielonego i przetworów mięsnych musi być opatrzone oznakowaniem zdrowotności.
2. Wspólnotowe oznakowanie zdrowotności można umieszczać wyłącznie na mięsie mielonym uzyskanym zgodnie z art. 3 oraz na przetworach mięsnych uzyskanych zgodnie z art. 5 i wytworzonych w zakładzie produkcyjnym zatwierdzonym zgodnie z art. 8. Znak zdrowotności musi odpowiadać:
 - a) załącznikowi I do dyrektywy 64/433/EWG rozdział XI pkt 50 – w przypadku mięsa mielonego;
 - b) w przypadku przetworów mięsnych:
 - (i) ze świeżego mięsa zwierząt rzeźnych lub dziczyzny hodowlanej, załącznika I do dyrektywy 64/433/EWG rozdział XI pkt 50;
 - (ii) z mięsa drobiowego lub małego hodowlanego ptactwa łownego bądź małych hodowlanych zwierząt futerkowych, załącznika I do dyrektywy 71/118/EWG rozdział XII pkt 66;
 - (iii) z mięsa ubitych zwierząt dzikich, załącznika I do dyrektywy 92/45/EWG. rozdział VII pkt 2.
3. W przypadku, gdy mięso mielone i przetwory mięsne są wytwarzane przez niezależną jednostkę produkcyjną, oznakowanie zdrowotności musi obejmować numer identyfikacyjny, nadany przez właściwy organ na podstawie art. 8 ust. 1.
4. Bez uszczerbku dla dyrektywy 79/112/EWG, w przypadku przetworów mięsnych, na ich opakowaniu do celów kontroli muszą zostać umieszczone widoczne i czytelne następujące informacje, w przypadku, gdy nie wynikają one wyraźnie z opisu handlowego lub wykazu składników, zgodnie z dyrektywą 79/112/EWG: gatunek, z którego mięso zostało pozyskane oraz, w przypadku mieszanki, procentowy udział mięsa pochodzącego z każdego gatunku i, w przypadku opakowania, które nie jest przeznaczone dla konsumenta finalnego, data przygotowania.

W przypadku mięsa mielonego i przetworów mięsnych wykonanych z mięsa mielonego, z wyjątkiem świeżych kiełbas i mięs do produkcji kiełbas, opatrzonych oznakowaniem zdrowotności przewidzianym w niniejszym rozdziale, na etykietach muszą znajdować się także następujące wyrazy:

- „procentowa zawartość tłuszczu poniżej...”,

- „kolagen: współczynnik zawartości białka w mięsie poniżej...”.

ROZDZIAŁ VII

Zawijanie i pakowanie

1. Opakowanie (na przykład: skrzynki, kartony) musi spełniać wszystkie zasady dotyczące higieny, w szczególności:

- nie może zmieniać organoleptycznych właściwości mięsa mielonego lub przetworów mięsnych,
 - nie może przewodzić do mięsa mielonego czy przetworów mięsnych substancji stanowiących zagrożenie dla zdrowia ludzi,
 - musi być wystarczająco mocne, aby zapewniało skuteczną ochronę mięsa mielonego lub przetworów mięsnych w trakcie przewozu i przenoszenia.
2. Powtórne użycie opakowania w przypadku mięsa mielonego czy przetworów mięsnych jest niedozwolone chyba, że jest ono wykonane z materiałów odpornych na korozję, łatwych do oczyszczenia, które przed ponownym zastosowaniem są oczyszczone i zdezynfekowane.
 3. Zawinięte mięso mielone lub przetwory mięsne muszą zostać zapakowane.
 4. Niemniej jednak w przypadku, gdy opakowanie spełnia wszystkie warunki ochronne, nie musi być ono przezroczyste i bezbarwne, ani nie ma konieczności umieszczania go w drugim pojemniku, o ile spełnione są pozostałe warunki, podane w powyższym pkt. 1.

ROZDZIAŁ VIII

Składowanie

1. Mięso mielone i przetwory mięsne, natychmiast po ich zawinięciu czy opakowaniu, muszą być schłodzone. Mięso mielone musi być przechowywane w temperaturach wskazanych w art. 3 ust. 2 lit. c), a przetwory mięsne w temperaturach określonych w art. 5 ust. 1 lit. d).
2. Mięso mielone i przetwory mięsne mogą zostać głęboko zamrożone wyłącznie w pomieszczeniach zakładu produkcyjnego bądź niezależnej jednostki produkcyjnej, albo w zatwierdzonych chłodniach składowych.
3. Mięso mielone i przetwory mięsne można składować w chłodniach składowych wraz z innymi środkami spożywczymi tylko w przypadku, gdy opakowanie mięsa mielonego czy przetworów mięsnych zapewnia im ochronę przed wpływem niekorzystnych czynników.

ROZDZIAŁ IX

Przewóz

1. Wysłka mięsa mielonego i przetworów mięsnych musi być zorganizowana w taki sposób, aby podczas przewozu zapewnić ochronę produktów przed wszelkimi zanieczyszczeniami czy wpływem niekorzystnych czynników, z uwzględnieniem czasu trwania i warunków przewozu oraz wykorzystywanych środków transportu. W szczególności, pojazdy używane do przewozu mięsa mielonego i przetworów mięsnych muszą być wyposażone w urządzenia zapewniające utrzymanie temperatur

ustanowionych w niniejszej dyrektywie, a także w termometr rejestrujący temperaturę na potwierdzenie spełniania tych wymogów.

2. W drodze odstępstwa od ust. 1 Państwa Członkowskie mogą zezwolić na przewóz przetworów mięsnych pochodzących z przedsiębiorstw określonych w art. 5 ust. 5, w temperaturach wyższych niż ustanowione w niniejszej dyrektywie, z zakładu produkcyjnego czy niezależnej jednostki produkcyjnej do pomieszczeń pobliskich punktów handlu detalicznego czy wspólnot miejscowych, pod warunkiem, iż czas przewozu nie przekracza jednej godziny.
3. W przypadku tranzytu przez państwo trzecie, oraz w przypadku, gdy zakład produkcyjny jest usytuowany w okolicy podlegającej ograniczeniom ze względu na stan zdrowia zwierząt, środki transportu muszą pozostać zaplombowane.

ZAŁĄCZNIK II

KRYTERIA DOTYCZĄCE SKŁADU ORAZ KRYTERIA MIKROBIOLOGICZNE

I. Kryteria dotyczące składu, sprawdzane na podstawie średniej dziennej

	Zawartość tłuszczu	Kolagen: współczynnik zawartości białka w mięsie
- chude mięso mielone	$\leq 7\%$	≤ 12
- mielone mięso wołowe bez domieszek	$\leq 20\%$	≤ 15
- mięso mielone zawierające wieprzowinę	$\leq 30\%$	≤ 18
- mielone mięso z pozostałych gatunków	$\leq 25\%$	≤ 15

II. Kryteria mikrobiologiczne

Zakłady produkcyjne i niezależne jednostki produkcyjne muszą zapewnić, że mięso mielone spełnia następujące kryteria w trakcie kontroli przewidzianych w art. 7 ust. 3 oraz zgodnie z ustanowionymi poniżej sposobami interpretacji:

	M ^a	m ^b
Tlenowe bakterie mezofilne n ^c = 5; c ^d = 2	$5 _ 10^6/\text{g}$	$5 _ 10^5/\text{g}$
<i>Escherichia coli</i> n = 5; c = 2	$5 _ 10^2/\text{g}$	50/g
Salmonella n = 5; c = 0	brak w 10 g	
<i>Staphylococcus aureus</i> n = 5; c = 2	$5 _ 10^3/\text{g}$	$10^2/\text{g}$

^a M = dopuszczalny próg, powyżej którego uważa się, że wyniki nie są już zadawalające, w przypadku gdy M jest równe 10 m kiedy pomiar jest przeprowadzany na pożywce stałej, oraz M jest równe 30 M, kiedy pomiar odbywa się w na pożywce płynnej.

^b m = próg, poniżej którego wszystkie wyniki uważa się za zadawalające.

^c n = liczba jednostek stanowiących próbkę.

^d c = liczba jednostek w próbce, dających wartości między m a M.

Wyniki analiz mikrobiologicznych muszą być interpretowane zgodnie z:

A. Trzema kategoriami zanieczyszczenia, pod kątem tlenowcowych bakterii mezofilnych, *Escherichia coli* oraz *Staphylococcus aureus*, tzn.:

- do i łącznie z kryterium m,
- między kryterium m, a progiem M,
- powyżej progu M.

1. Jakość partii towaru uważa się za:

- a) zadawalającą, w przypadku, gdy wszystkie otrzymane wartości są równe bądź niższe od 3 m w razie wykorzystania pożywki stałej, oraz 10 m, na pożywkę płynnej;
- b) dopuszczalną, w przypadku gdy wszystkie otrzymane wartości mieszczą się między:

(i) 3 i 10 m (= M) – na pożywka stała;

(ii) 10 i 30 m (= M) – na pożywka płynna;

oraz w przypadku, gdy c/n jest równe bądź niższe od $2/5$, gdzie $n = 5$ i $c = 2$, lub stanowi jakąkolwiek inną liczbę, o równoważnej lub większej wiarygodności, uznaną przez Radę, stanowiącą zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 19.

2. Jakość partii towaru uważa się za niezadawalającą;

- zawsze w przypadku odnotowania wartości przekraczających M,
- kiedy $c/n > 2/5$.

Jednakże, w przypadku przekroczenia wymienionego drugiego progu w zakresie mikroorganizmów tlenowych w temperaturze $+30\text{ }^{\circ}\text{C}$, podczas gdy spełnione są wszystkie pozostałe kryteria, przekroczenie progu musi zostać poddane dalszemu wyjaśnieniu, zwłaszcza w przypadku surowców.

Produkt musi zawsze zostać uznany za toksyczny lub zepsuty, gdy zanieczyszczenie osiąga mikrobiologiczną wartość graniczną S, która generalnie została ustalona na 10^5 m.

W przypadku *Staphylococcus aureus*, wartość S pod żadnym pozorem nie może przekraczać 5×10^4 .

Tolerancje odnoszące się do technik analitycznych nie mają zastosowania do wartości M i S.

B. Dwoma kategoriami pod kątem salmonelli, przy braku dopuszczalnych tolerancji:

- „Brak w”: wynik zadawalający,
- „Obecność w”: wynik niezadawalający.

ZAŁĄCZNIK III

ŚWIADECTWO ZDROWIA MIĘSA MIELONEGO¹

Nr

.....

Kraj wywozu

Ministerstwo:

Służby odpowiedzialne:

Odniesienie²:

I. Dane identyfikacyjne dotyczące mięsa mielonego:

Produkty przygotowane z mięsa:

(Gatunki zwierząt)

Rodzaj produktów³:

Rodzaj opakowania:

Liczba pojedynczych pozycji lub opakowań:

Temperatura w czasie składowania i przewozu:

Dopuszczalny okres składowania:

Waga netto:

II. Pochodzenie mięsa mielonego

Adres(y) i numer(y) identyfikacyjny(e) zatwierdzonego przedsiębiorstwa
produkcyjnego:

.....

W razie konieczności:

Adres i numer identyfikacyjny zatwierdzonej chłodni składowej:

.....

.....

.....

III. Miejsce przeznaczenia mięsa mielonego

¹ W rozumieniu art. 2 dyrektywy 94/65/WE.

² Fakultatywnie.

³ Wypełnić używając określeń przewidzianych w art. 3 ust. 2 lit. e) dyrektywy 94/65/WE.

Mięso mielone zostaje wysłane

Z:
(Miejsce wysyłki)

do:
(Kraj przeznaczenia)

następującymi środkami transportu:⁴

Nazwa i adres wysyłającego:
.....
.....

Nazwa i adres odbiorcy:
.....
.....

IV. Świadectwo zdrowia

Ja, niżej podpisany zaświadczam, iż opisane powyżej mięso mielone:

- a) zostało wyprodukowane ze świeżego mięsa, w szczególnych warunkach, ustanowionych w dyrektywie 94/65/WE;
- b) jest przeznaczone dla Republiki Greckiej⁵.

(data) Sporządzono w, dnia
(miejsce)

.....
(Pieczęć i podpis urzędowego lekarza
weterynarii)
(Nazwisko wielkimi literami)

⁴ Wskazać liczbę lub numer rejestracyjny (wagony kolejowe i samochody ciężarowe), numer lotu (samolot) albo nazwę (statek). W razie przeładunku, tę informację należy uaktualnić.

⁵ W stosownych przypadkach.

ZAŁĄCZNIK IV

KRYTERIA MIKROBIOLOGICZNE

Zakłady produkcyjne i niezależne jednostki produkcyjne muszą zapewnić, że przetwory mięsne spełniają następujące kryteria w trakcie kontroli przewidzianych w art. 7 ust. 3 oraz zgodnie z ustanowionymi poniżej sposobami interpretacji podanymi w załączniku II:

Przetwory mięsne	M ¹	m ²
<i>Escherichia coli</i> n = 5; c = 2	5 _ 10 ³ /g	5 _ 10 ² /g
<i>Staphylococci aurei</i> n = 5; c = 1	5 _ 10 ³ /g	5 _ 10 ² /g
Salmonella n = 5; c = 0	brak w 1 g	

¹ M = dopuszczalny próg, powyżej którego uważa się, że wyniki nie są już zadawalające, w przypadku gdy M jest równe 10 m - kiedy pomiar jest przeprowadzany na pożywce stałej, oraz M jest równe 30 m kiedy pomiar odbywa się na pożywce płynnej.

² m = próg, poniżej którego wszystkie wyniki uważa się za zadawalające

Do dnia 31 grudnia 1995 r., na wniosek Komisji, Rada dokona oceny kryteriów mających zastosowanie do przetworów mięsnych w kwestii braku salmonelli.

ZAŁĄCZNIK V

ŚWIADECTWO ZDROWIA PRZETWORÓW MIĘSNYCH¹

Nr

.....

Kraj wysyłający:

Ministerstwo:

Służby odpowiedzialne:

Odniesienie²:

I. Dane identyfikacyjne dotyczące przetworów mięsnych:

Produkty przygotowane z mięsa:
(Gatunki zwierząt)

Rodzaj produktów³:

Rodzaj opakowania:

Liczba pojedynczych pozycji lub opakowań:

Temperatura składowania i przewozu:

Dopuszczalny okres składowania:

Waga netto:

II. Pochodzenie przetworów mięsnych

Adres i numer identyfikacyjny zatwierdzonego zakładu produkcyjnego:

.....
.....

W razie konieczności:

Adres(y) i numer(y) identyfikacyjny(e) zatwierdzonej chłodni składowej:

.....
.....
.....

III. Miejsce przeznaczenia przetworów mięsnych

¹ W rozumieniu art. 2 dyrektywy 94/65/WE.

² Fakultatywnie.

³ Zaznaczyć występowanie promieniowania jonizującego, z przyczyn medycznych.

Przetwory mięsne zostają wysłane

Z:

.....
(Miejsce wysyłki)

do:

.....
(Kraj przeznaczenia)

następującymi środkami transportu⁴:

Nazwa i adres wysyłającego:

Nazwa i adres odbiorcy:

IV. Świadcstwo zdrowia

Ja, niżej podpisany, zaświadczam, iż opisane powyżej przetwory mięsne

- a) zostały wyprodukowane ze świeżego mięsa, w szczególnych warunkach, ustanowionych w dyrektywie 94/65/WE;
- b) są przeznaczone dla Republiki Greckiej⁵.

Sporządzono w, dnia
(miejsce) (data)

.....
(Pieczęć i podpis urzędowego lekarza
weterynarii)
(Nazwisko wielkimi literami)

⁴ Wskazać liczbę lub numer rejestracyjny (wagony kolejowe i samochody ciężarowe), numer lotu (samolot) albo nazwę (statek). W razie przeładunku, informację należy uaktualnić.

⁵ W stosownych przypadkach.

DYREKTYWA RADY

z dnia 16 czerwca 1992 r.

w sprawie zdrowia publicznego i problemów zdrowotnych zwierząt odnoszących się do odstrzału dzikiej zwierzyny oraz wprowadzania do obrotu dziczyzny

(92/45/EWG)

RADA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Gospodarczą, w szczególności jego art. 43,

uwzględniając projekt Komisji¹,

uwzględniając opinię Parlamentu Europejskiego²,

uwzględniając opinię Komitetu Społeczno-Ekonomicznego³,

a także mając na uwadze, co następuje:

dziczyzna jest uwzględniona na liście produktów w Załączniku II do Traktatu; wprowadzanie do obrotu dziczyzny stanowi dodatkowe źródło dochodu dla części ludności rolniczej;

w celu zapewnienia racjonalnego rozwoju tego sektora oraz zwiększenia produkcji, zasady dotyczące zdrowia publicznego i problemów zdrowotnych zwierząt mających wpływ na produkcję i wprowadzanie do obrotu dziczyzny muszą być ustalone na poziomie Wspólnoty;

różnice dotyczące zdrowia zwierząt oraz warunków zdrowia publicznego w Państwach Członkowskich powinny być zniesione w celu promowania handlu dziczyzną wewnątrz Wspólnoty, celem utworzenia rynku wewnętrznego;

choroby zakaźne zwierząt domowych i ludzi mogą szerzyć się poprzez taki rodzaj mięsa; istnieje konieczność ustanowienia zasad umożliwiających zwalczanie tego ryzyka;

istnieje konieczność określenia warunków higieny, jakie muszą towarzyszyć uzyskiwaniu, przetwarzaniu oraz kontrolowaniu dziczyzny, w celu zapobiegania zakażeniom przenoszonym przez pokarm lub zatruciom pokarmowym;

istnieje konieczność określenia zasad higieny do stosowania przez zakłady przetwórstwa dziczyzny celem zatwierdzenia na potrzeby handlu;

¹ Dz.U. nr C 327 z 30.12.1989, str. 40 i Dz.U. nr C 311 z 12.12.1990, str. 5.

² Dz.U. nr C 260 z 15.10.1990, str. 154.

³ Dz.U. nr C 124 z 21.05.1990, str. 7.

ze względu na organizowanie i uzupełnianie kontroli, które mają być przeprowadzane przez Państwo Członkowskie będące krajem przeznaczenia, oraz środków zabezpieczających, które mają być wprowadzone, należy dokonać odniesienia do zasad ogólnych ustanowionych w dyrektywie Rady 89/662/ EWG z dnia 11 grudnia 1989 r. dotyczącej kontroli weterynaryjnych w handlu wewnątrzspółnotowym mając na względzie wprowadzenie rynku wewnętrznego⁴;

dzika zwierzyna oraz dziczyzna przywożona z państw trzecich winna podlegać minimalnym wymaganiom ustanowionym przez tę dyrektywę dla handlu między Państwami Członkowskimi, a stosowanie się do nich winno być nadzorowane zgodnie z zasadami i normami ustanowionymi przez dyrektywę 90/675/EWG⁵;

uzasadnionym jest dopuszczenie odstępstw od tych zasad w przypadku małych ilości dziczyzny;

uzasadnionym jest dopuszczenie czasowych odstępstw, aby umożliwić zakładom przetwórstwa dziczyzny zastosowanie się do nowych wymagań;

Komisja powinna być odpowiedzialna za przyjęcie środków niezbędnych do wykonania niniejszej dyrektywy;

w tym celu należy określić procedurę ustanawiającą ścisłą i skuteczną współpracę pomiędzy Komisją i Państwami Członkowskimi w ramach Stałego Komitetu Weterynaryjnego;

nieprzekraczalny termin przeniesienia niniejszej dyrektywy na poziom krajowy, ustalony na dzień 1 stycznia 1994 r. w art. 23, pozostaje bez uszczerbku na zniesienie kontroli weterynaryjnych na granicach państw w dniu 1 stycznia 1993 r.,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

ROZDZIAŁ I

Przepisy ogólne

Artykuł 1

1. Niniejsza dyrektywa ustanawia zasady dotyczące zdrowia publicznego i zdrowia zwierząt stosujące się do odstrzału dzikiej zwierzyny oraz przygotowania i wprowadzania do obrotu dziczyzny.

2. Niniejsza dyrektywa nie stosuje się do:

⁴ Dz. U. nr L 395 z 30.12.1989, str.13. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 91/496/EWG (Dz. U. nr L268 z 24.09.1991, str. 56).

⁵ Dyrektywa Rady 90/675/EWG z dnia 10 grudnia 1990 r. określająca zasady organizacji kontroli weterynaryjnych produktów wprowadzanych do Wspólnoty z państw trzecich (Dz. U. nr L 373 z 31.12.1990, str. 1), zmieniona dyrektywą 91/496/EWG (Dz. U. nr L 286 z 24.09.1991, str. 56).

- a) małych ilości dzikiej zwierzyny, nie pozbawionej skóry lub nie oskubanej oraz, w przypadku drobnej zwierzyny dzikiej, nie wypatroszonej, dostarczonej przez myśliwego bezpośrednio do konsumenta lub detalisty;
- b) małych ilości dziczyzny dostarczonych bezpośrednio do konsumenta;
- c) porcjowania i magazynowania dziczyzny w punktach sprzedaży detalicznej lub na terenie lokali sąsiadujących z punktami sprzedaży, gdzie przeprowadzane jest porcjowanie i magazynowanie mięsa, wyłącznie w celu zaopatrzenia konsumenta bezpośrednio na miejscu.

Powyższe działania będą nadal objęte kontrolami zdrowia publicznego przewidzianymi w przepisach krajowych regulujących handel detaliczny.

3. Przepisy niniejszej dyrektywy dotyczące handlu lub przywozu z państw trzecich nie będą stosować się do trofeów lub przeznaczonej do odstrzału dzikiej zwierzyny przewożonej przez podróżnych w ich prywatnych pojazdach, pod warunkiem, że są to jedynie niewielkie ilości drobnej zwierzyny lub pojedyncze okazy grubej zwierzyny dzikiej oraz że okoliczności wskazują, że mięso takiej zwierzyny nie jest w żadnym wypadku przeznaczone do celów handlowych, a także pod warunkiem, że dana zwierzyna nie pochodzi z państwa, lub jego części, z którym zabroniony jest handel, zgodnie z art. 11 ust. 2 i 3 lub art. 18.

Artykuł 2

- 1. Do celów niniejszej dyrektywy stosuje się następujące definicje:
 - a) „dzika zwierzyna”: dzikie ssaki lądowe łowne (łącznie z dzikimi ssakami żyjącymi na obszarze zamkniętym, w warunkach wolności przypominających te, w których żyją dzikie zwierzęta) oraz dzikie ptaki nie objęte art. 2 dyrektywy Rady 91/495/EWG z dnia 27 listopada 1990 r., dotyczącej zdrowia publicznego i problemów zdrowotnych zwierząt wpływających na produkcję i wprowadzanie do obrotu mięsa króliczego oraz dziczyzny hodowlanej⁶;
 - b) „gruba zwierzyna łowna”: dzikie zwierzęta kopytne;
 - c) „drobna zwierzyna łowna”: dzikie ssaki z rodziny *Leporidae* oraz dzikie ptactwo przeznaczone do spożycia przez ludzi;
 - d) „dzczyzna”: wszystkie części dzikiej zwierzyny, które nadają się do spożycia;
 - e) „zakład przetwórstwa dziczyzny”: przedsiębiorstwo zatwierdzone zgodnie z art. 7, w którym to przedsiębiorstwie dzika zwierzyna jest przetwarzana i otrzymywane jest z niej mięso, podlegające nadzorowi zgodnie z zasadami higieny określonymi w niniejszej dyrektywie;

⁶ Dz. U. nr L 268 z 24.09.1991, str. 41.

- f) „punkt skupu”: każde miejsce, w którym przetrzymywana jest odstrzelona dzika zwierzyna, zgodnie z zasadami higieny zawartymi w Załączniku I, rozdział IV ust. 2, przed przetransportowaniem do zakładu przetwórstwa;
 - g) „wprowadzanie do obrotu”: posiadanie lub wystawianie na sprzedaż, oferowanie na sprzedaż, sprzedawanie, dostarczanie lub jakakolwiek inna forma wprowadzania na wewnątrzspółnotowy rynek dziczyzny przeznaczonej do spożycia przez ludzi, z pominięciem artykułów wymienionych w art. 1 ust. 2;
 - h) „handel”: handel pomiędzy Państwami Członkowskimi, zgodnie z art. 9 ust. 2 Traktatu.
2. Do celów niniejszej dyrektywy stosuje się, w razie konieczności, definicje zawarte w art. 2 dyrektywy 89/662/EWG oraz w dyrektywie 90/425/EWG z dnia 26 czerwca 1990 r. dotyczącej kontroli weterynaryjnych i zootechnicznych mających zastosowanie w handlu wewnątrzspółnotowym niektórymi żywymi zwierzętami i produktami mając na względzie wprowadzenie rynku wewnętrznego⁷, a także definicje świeżego mięsa zawarte w art. 2 lit. b) dyrektywy Rady 64/433/EWG z dnia 26 stycznia 1964 r. w sprawie warunków zdrowotnych wpływających na handel wewnątrzspółnotowy świeżym mięsem⁸.

ROZDZIAŁ II

Przepisy mające zastosowanie do wspólnotowej produkcji i wymiany handlowej

Artykuł 3

1. Państwa Członkowskie zagwarantują, że dziczyzna:
- a) pochodzi od dzikiej zwierzyny, która:
 - została odstrzelona w rejonie łowieckim przy użyciu środków usankcjonowanych przez ustawodawstwo krajowe dotyczące łowiectwa,
 - nie pochodzi z rejonu objętego ograniczeniami, zgodnie z dyrektywą Rady 72/461/EWG z dnia 12 grudnia 1972 r. w sprawie problemów zdrowotnych wpływających na handel wewnątrzspółnotowy świeżym mięsem⁹, dyrektywą Rady 91/494/EWG z dnia 26 czerwca 1991 r. w sprawie warunków zdrowotnych zwierząt regulujących handel wewnątrzspółnotowy oraz przywóz świeżego mięsa drobiowego z państw trzecich¹⁰, i dyrektywą Radą 91/ 495/EWG, lub z re-

⁷ Dz.U. nr L 224 z 18.08.1990, str. 29. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 91/496/EWG (Dz.U. nr L 268 z 24.09.1991, str. 56).

⁸ Dz.U. nr L 121 z 29.07.1964, str.2021/64. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 91/497/EWG (Dz.U. nr L 268 z 24.09.1991, str. 69).

⁹ Dz.U. nr L 302 z 31.12.1972, str. 24. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 91/266/EWG (Dz.U. nr L 134 z 29.05.1991, str. 45).

¹⁰ Dz.U. nr L 268 z 24.09.1991, str. 35.

jonu łowieckiego objętego ograniczeniami zgodnie z art. 10 i 11 niniejszej dyrektywy;

- natychmiast po odstrzale została przetworzona zgodnie z Załącznikiem I, rozdział III, oraz przetransportowana w ciągu najdalej 12 godzin do zakładu przetwórczego zgodnie z lit. b), lub do punktu skupu, gdzie musi być schłodzona do temperatur określonych w Załączniku I, rozdział III, i skąd musi być przekazana do zakładu przetwórczego, zgodnie z lit. b), w ciągu 12 godzin, lub w przypadku odległych obszarów, i, o ile pozwolą na to warunki klimatyczne, w czasie ustalonym przez właściwe władze, w jakim urzędowy lekarz weterynarii rzeczzonego zakładu przetwórczego będzie mógł przeprowadzić w należytych warunkach badanie poubojowe przewidziane w Załączniku I, rozdział V;
- b) jest pozyskiwane:
- (i) bądź w zakładzie przetwórstwa dziczyzny spełniającym ogólne warunki wymienione w Załączniku I, rozdział I i II, i zatwierdzonym do celów niniejszego rozdziału zgodnie z art. 7;
 - (ii) lub, w przypadku dużej zwierzyny dzikiej, w przedsiębiorstwie zatwierdzonym zgodnie z art. 10 dyrektywy 64/433/ EWG, lub w przypadku drobnej zwierzyny dzikiej, zgodnie z art. 5 dyrektywy Rady 71/118/EWG z dnia 15 lutego 1971 r. w sprawie problemów zdrowotnych wpływających na produkcję i wprowadzanie do obrotu świeżego mięsa drobiowego¹¹, pod warunkiem, że:
 - zwierzyna ta jest oprawiana w pomieszczeniach innych niż pomieszczenia przeznaczone do przechowywania mięsa, wspomniane w powyższych dyrektywach, lub o innym czasie,
 - przedsiębiorstwa te są w specjalny sposób zatwierdzone do celów niniejszej dyrektywy,
 - zostaną przyjęte środki umożliwiające jednoznaczną identyfikację mięsa otrzymanego zgodnie z niniejszą dyrektywą oraz mięsa otrzymanego zgodnie z dyrektywą 64/433/EWG i 71/188/ EWG;
- c) pochodzi od odstrzelonych zwierząt, które zostały poddane wizualnej kontroli przez urzędowego lekarza weterynarii:
- w celu wykrycia wszelkich anomalii. Urzędowy lekarz weterynarii może oprzeć diagnozę na wszelkich informacjach dostarczonych przez myśliwego, jeżeli jest to stosowne, na podstawie zaświadczenia wydanego przez władze odpowiedzialne za ustanawianie zasad łowieckich, dotyczącego zachowania zwierzęcia przed odstrzałem,

¹¹ Dz.U. nr L 55 z 08.03.1971, str. 23. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 90/654/EWG (Dz.U. nr L 353 z 17.12.1990, str. 48).

- w celu sprawdzenia, czy śmierć zwierzęcia nie jest następstwem przyczyn innych niż polowanie;
- d) pochodzi od dzikiej zwierzyny, która:
- została poddana obróbce w należytych warunkach higieny, zgodnie z Załącznikiem I, rozdział III i IV,
 - zgodnie z Załącznikiem I, rozdział V, została poddana badaniu poubojowemu przez urzędowego lekarza weterynarii lub personel pomocniczy posiadający kwalifikacje zawodowe, określone zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 22, i działający pod nadzorem urzędowego lekarza weterynarii,
 - nie wykazywała żadnych zmian z wyjątkiem zmian pourazowych, które nastąpiły podczas odstrzału, ani zlokalizowanych wad rozwojowych lub zmian, pod warunkiem, że zostanie ustalone, w razie konieczności w oparciu o stosowne badanie laboratoryjne, że wyżej wymienione wady lub zmiany nie spowodowały, że mięso stało się niezdatne do spożycia przez ludzi bądź niebezpieczne dla ludzkiego zdrowia,
 - w przypadku drobnej zwierzyny łownej nie wypatroszonej natychmiast po odstrzale zgodnie z Załącznikiem I, rozdział V ust. 1, została poddana oficjalnemu badaniu weterynaryjnemu przeprowadzonemu na próbkę reprezentatywnej zwierząt pochodzących z jednego źródła. Jeżeli urzędowy lekarz weterynarii stwierdzi chorobę zakaźną również dla ludzi lub wady wymienione w Załączniku I, rozdział V ust. 4, musi on przeprowadzić większą liczbę kontroli na całej partii zwierząt. W świetle rezultatów dodatkowych kontroli, musi albo wyłączyć całą partię ze spożycia lub zbadać każdy przypadek indywidualnie.
2. Urzędowy lekarz weterynarii musi zapewnić wykluczenie ze spożycia dziczyzny:
- (i) jeżeli zostanie stwierdzone, że zawiera ona wady omówione w Załączniku I, rozdział V ust. 3 lit. e), lub została skonfiskowana zgodnie z ust. 4 niniejszego rozdziału;
 - (ii) jeżeli kontrole przewidziane w ust. 1 lit. d) tiret trzecie niniejszego artykułu ujawniły obecność choroby zakaźnej również dla ludzi;
 - (iii) jeżeli mięso pochodzi od zwierząt, które spożyły substancje mogące uczynić to mięso niebezpiecznym lub szkodliwym dla zdrowia ludzkiego, i co do którego podjęto decyzję wedle procedury określonej w art. 22, po uzyskaniu opinii Naukowego Komitetu Weterynaryjnego. Do czasu wykonania takiej decyzji obowiązują krajowe zasady dotyczące powyższych substancji, z zastrzeżeniem ogólnych postanowień Traktatu;

- (iv) jeżeli, z zastrzeżeniem aktów prawnych Wspólnoty odnoszących się do jonizacji, mięso zostało poddawane promieniowaniu jonizującemu lub ultrafioletowemu lub działaniu substancji mogących mieć wpływ na jego właściwości organoleptyczne lub barwionych środkami innymi niż te, których używa się do oznakowań sanitarnych.

3. Mięso dzika lub innych gatunków podatnych na włośnicę musi być poddane analizie z użyciem metody wytrawienia, zgodnie z dyrektywą Rady 77/96/EWG z dnia 21 grudnia 1976 r. w sprawie badań dotyczących trychiny (*trichinella spiralis*) przed przywozem z państw trzecich świeżego mięsa wieprzowego¹², lub badaniu trychinoskopowego za pomocą obserwacji mikroskopowej kilku próbek z każdego zwierzęcia pobranych z mięśni szczęk i przepony, mięśni przedniego podudzia, mięśni międzyżebrowych i mięśni języka.

Przed dniem 1 stycznia 1994 r. Rada głosując kwalifikowaną większością nad propozycją Komisji i po uzyskaniu opinii Naukowego Komitetu Weterynaryjnego, określi metody analizy poprzez wytrawienie odpowiednie do wykrywania włośnicy u dzika lub innych gatunków dzikiej zwierzyny podatnych na włośnicę; tą samą procedurę stosuje się w odniesieniu do badań trychinoskopowych lub mikroskopowych służących do wykrywania włośnicy.

4. Dziczyzna uznana za zdatną do spożycia przez ludzi musi być:

- (i) opatrzona znakiem jakości sanitarnej, zgodnie z Załącznikiem I, rozdział VIII.

Może zostać podjęta decyzja, jeżeli to stosowne, o wprowadzeniu zmian lub uzupełnieniu przepisów wyżej wspomnianego rozdziału, zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 22, w celu uwzględnienia zwłaszcza różnych form prezentacji handlowej, pod warunkiem, że odpowiadają one zasadom higieny określonym w niniejszej dyrektywie.

Dyrektywa Komisji 80/879/EWG z dnia 3 września 1980 r. w sprawie oznakowań sanitarnych dużych opakowań świeżego mięsa drobiowego¹³ stosuje się do mięsa drobnej zwierzyny dzikiej;

- (ii) magazynowana po wykonaniu sekcji, zgodnie z Załącznikiem I, rozdział X, w należytych warunkach higienicznych w zakładach przetwórstwa dzikiej zwierzyny zatwierdzonych zgodnie z art. 7 niniejszej dyrektywy, lub w przedsiębiorstwach zatwierdzonych zgodnie z art. 10 dyrektywy 64/433/EWG lub art. 5 dyrektywy 71/118/EWG, lub w chłodniach składowych zatwierdzonych i kontrolowanych zgodnie z art. 10 dyrektywy 64/433/EWG;

- (iii) zaopatrzona podczas transportu w:

¹² Dz.U. nr L 26 z 31.01.1977, str. 67. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 89/321/EWG (Dz.U. nr L 133 z 17.05.1989, str. 33).

¹³ Dz.U. nr L 251 z 24.09.1980, str. 10.

- załączony dokument handlowy poświadczony przez urzędowego lekarza weterynarii. Dokument ten musi:
 - poza szczegółowymi danymi przewidzianymi w Załączniku I, rozdział VII ust. 2, podającymi, w przypadku mrożonego mięsa, dokładny miesiąc i rok zamrożenia, być opatrzony numerem kodowym, według którego można zidentyfikować urzędowego lekarza weterynarii,
 - być przechowywany przez odbiorcę przez okres co najmniej jednego roku w celu przedłożenia na żądanie właściwym władzom.

Szczegółowe zasady zastosowania tego punktu, a zwłaszcza te, które dotyczą przydziału numerów kodowych i opracowania jednej lub więcej list stwierdzających tożsamość urzędowych lekarzy weterynarii, zostaną przyjęte zgodnie z procedurą określoną w art. 22,

- urzędowe świadectwo zdrowia odpowiadające wzorcowi zawartemu w Załączniku II, w przypadku mięsa z zakładu przetwórstwa dziczyzny w rejonie lub strefie ograniczeń, lub mięsa przeznaczonego na przesłanie do innego Państwa Członkowskiego po przejeździe w opieczętowanym samochodzie ciężarowym przez państwo trzecie;
- (iv) transportowana w należytych warunkach higienicznych zgodnie z Załącznikiem I rozdział XI;
- (v) pozyskiwana, w przypadku części tusz lub mięsa z kośćmi drobnej zwierzyny łownej, w warunkach podobnych do tych, które przewidziano w art. 3 lit. b) dyrektywy 71/118/EWG, w przedsiębiorstwach zatwierdzonych specjalnie do tego celu, zgodnie z art. 7 niniejszej dyrektywy;
- (vi) oznakowana ze wskazaniem gatunku zwierząt, z zastrzeżeniem dyrektywy Rady 79/112/EWG z dnia 18 grudnia 1978 r. w sprawie zbliżenia ustawodawstwa Państw Członkowskich odnoszącego się do etykietowania, prezentacji i reklamowania środków spożywczych przeznaczonych na sprzedaż konsumentowi finalnemu¹⁴.

Artykuł 4

1. Państwa Członkowskie zagwarantują, że:
 - a) mięso uznane za niezdatne do spożycia przez ludzi wyraźnie odróżnia się od mięsa uznanego za zdatne do spożycia przez ludzi;

¹⁴ Dz.U. nr L 33 z 08.02.1979, str. 1. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 91/72/EWG (Dz.U. nr L 42 z 16.02.1991, str. 27).

b) mięso uznane za niezdatne do spożycia przez ludzi jest przetwarzane zgodnie z dyrektywą Rady 90/667/EWG z dnia 27 listopada 1990 r., określającą zasady weterynaryjne dotyczące zbytu i przetwarzania odpadów zwierzęcych, ich wprowadzania na rynek oraz uniemożliwienia występowania czynników chorobotwórczych w artykułach żywnościowych pochodzących od zwierząt lub od ryb, oraz zmieniającą dyrektywę 90/425/EWG¹⁵.

2. Mięso pochodzące z obszaru objętego ograniczeniami weterynaryjnymi będzie podlegać szczegółowym zasadom, jakie zostaną określone na podstawie rozpatrywania każdego z przypadków indywidualnie, zgodnie z procedurą określoną w art. 22.

3. Szczegółowe zasady wykonania niniejszego artykułu zostaną, w razie konieczności, ustalone zgodnie z procedurą określoną w art. 22.

Artykuł 5

Państwa Członkowskie zagwarantują, że handlem objęte będą jedynie następujące towary:

1. pozbawiona skóry i wypatroszona dzika zwierzyna spełniająca wymagania określone w art. 3 i 4, lub świeże mięso z dzikich zwierząt;
2. niepozbawiona skóry lub nieoskubana i niepatroszona drobna zwierzyna dzika, nie poddana mrożeniu ani głębokiemu mrożeniu, która podlega kontroli zgodnie z art. 3 ust. 1 lit. b) (ii), tiret trzecie pod warunkiem, że jest przetwarzana i magazynowana oddzielenie od świeżego mięsa objętego dyrektywą 64/433/EWG, mięsa drobiowego oraz pozbawionego skóry i piór mięsa zwierzyny drobnej;
3. niepozbawiona skóry gruba zwierzyna:
 - a) która spełnia wymagania art. 3 ust. 1 lit. a) tiret pierwsze i drugie, art. 3 ust. 1 lit. c) oraz art. 3 ust. 1 lit. d) tiret pierwsze;
 - b) której wnętrzości zostały objęte badaniem poubojowym w zakładzie przetwórstwa dziczyzny;
 - c) która jest zaopatrzona w świadectwo zdrowia odpowiadające wzorowi sporządzonemu zgodnie z przepisami art. 22, podpisane przez urzędowego lekarza weterynarii w celu zaświadczenia, że wynik badania poubojowego przewidzianego w b) był zadowalający, oraz że mięso zostało uznane za zdatne do spożycia przez ludzi;
 - d) która została schłodzona do temperatury pomiędzy -1 C i:

¹⁵ Dz.U. nr L 363 z 27.12.1990, str. 51.

- (i) +7 C i przechowywana była w tej temperaturze podczas transportu do zakładu przetwórstwa w czasie maksimum siedmiu dni od badań poubojowych, o których mowa w lit. b), lub
- (ii) +1 C i przechowywana była w tej temperaturze podczas transportu do zakładu przetwórstwa w czasie maksimum piętnastu od badań poubojowych, o których mowa w lit. b).

Mięso pochodzące od takiej niepozbawionej skóry dzikiej zwierzyny nie może być opatrzone oznakowaniem sanitarnym przewidzianym w art. 3 ust. 4 (i), chyba że po zdjęciu skóry w docelowym zakładzie przetwórstwa dziczyzny zostało poddane badaniu poubojowemu zgodnie z Załącznikiem I, rozdział V, oraz zostało uznane przez urzędowego lekarza weterynarii za zdatne do spożycia przez ludzi.

Artykuł 6

Państwa Członkowskie zagwarantują, że:

- zakłady przetwórstwa dziczyzny, które nie spełniają norm określonych w Załączniku I, rozdział I, i które nie są objęte odstępstwami przewidzianymi w art. 8, nie mogą być zatwierdzone zgodnie z art. 7, oraz że produkty pochodzące z takich przedsiębiorstw nie będą opatrzone oznakowaniem sanitarnym przewidzianym w Załączniku I, rozdział VII, i nie mogą stanowić przedmiotu handlu,
- dzika zwierzyna, która nie spełnia wymagań art. 3, nie może podlegać wymianie handlowej lub być przywożona z państw trzecich,
- wnętrzności dzikiej zwierzyny uznanej za zdatną do spożycia przez ludzi nie mogą podlegać wymianie handlowej, o ile nie zostały poddane stosownej obróbce zgodnie z dyrektywą Rady 77/99/EWG w sprawie problemów zdrowotnych wpływających na produkcję i wprowadzanie do obrotu produktów mięsnych oraz niektórych produktów pochodzenia zwierzęcego¹⁶.

Artykuł 7

1. Każde z Państw Członkowskich sporządzi listę zatwierdzonych zakładów przetwórstwa dziczyzny posiadających numer zatwierdzenia weterynaryjnego. Państwa Członkowskie mogą, dla potrzeb przetwórstwa dziczyzny, zatwierdzić przedsiębiorstwa zatwierdzone zgodnie z dyrektywą 64/433/EWG i 71/118/EWG, o ile wyposażenie tych przedsiębiorstw jest przystosowane do przetwarzania dziczyzny, a warunki pracy są zgodne z zasadami higieny. Państwa Członkowskie prześlą tę listę innym Państwom Członkowskim oraz Komisji.

¹⁶ Dz.U. nr L 26 z 31.01.1977, str. 85, i skonsolidowane warunki wykonawcze w Dz.U. nr L 57 z 2.03.1992, str. 4. Dyrektywa ostatnio zmieniona i zaktualizowana dyrektywą 92/5/EWG (Dz.U. nr L 57 z 2.03.1992, str.1).

Państwo Członkowskie zatwierdzi zakład przetwórstwa dziczyzny tylko wtedy, gdy uzna, że spełnia on wymogi niniejszej dyrektywy.

W przypadku, gdyby warunki higieniczne okazały się niewłaściwe, a środki przewidziane w Załączniku I, rozdział V ust. 5, tiret drugie, okazały się niewystarczające w celu naprawienia tej sytuacji, odpowiednie władze czasowo zawieszają zatwierdzenie.

Jeżeli właściciel lub kierownik zakładu przetwórstwa dziczyzny nie naprawi zauważonych niedociągnięć w czasie ustalonym przez odpowiednie władze, wycofają one zatwierdzenie.

Dane Państwo Członkowskie weźmie pod uwagę wyniki wszelkiej kontroli przeprowadzonej zgodnie z art. 12. Pozostałe Państwa Członkowskie oraz Komisja zostaną poinformowane o zawieszeniu lub wycofaniu zatwierdzenia.

2. Właściciel lub kierownik zakładu przetwórstwa dziczyzny musi, zgodnie z ust. 4, przeprowadzać regularne kontrole ogólnej higieny warunków produkcji w tym przedsiębiorstwie, *inter alia*, w drodze kontroli mikrobiologicznych.

Kontrole muszą obejmować przybory, instalacje i urządzenia mechaniczne na każdym etapie produkcji oraz, jeżeli to konieczne, produkty.

Właściciel lub kierownik zakładu przetwórstwa dziczyzny musi informować urzędowego lekarza weterynarii lub weterynaryjnych ekspertów Komisji o charakterze, częstotliwości i wynikach kontroli przeprowadzonych w tym celu, podając, w razie potrzeby, nazwę laboratorium przeprowadzającego badania.

Charakter kontroli, ich częstotliwość oraz metody pobierania próbek i metody badań bakteriologicznych zostaną ustalone zgodnie z procedurą określoną w art. 22.

3. Właściciel lub kierownik zakładu przetwórstwa dziczyzny musi ułożyć program szkolenia personelu umożliwiający pracownikom spełnienie warunków higienicznych produkcji dostosowanych do struktury produkcji.

Urzędowy lekarz weterynarii odpowiedzialny za dany zakład przetwórstwa dziczyzny musi być zaangażowany w planowanie i realizację tego programu.

4. Inspekcje i kontrole zakładów przetwórstwa dziczyzny są przeprowadzane pod nadzorem urzędowego lekarza weterynarii, któremu mogą towarzyszyć pomocnicy, zgodnie z art. 9 dyrektywy 64/433/EWG. Urzędowy lekarz weterynarii musi mieć w każdym czasie wolny dostęp do wszystkich części zakładu przetwórczego celem zapewnienia, że niniejsza dyrektywa jest wykonywana oraz, w razie wątpliwości co do pochodzenia dziczyzny lub odstrzelonej zwierzyny dzikiej, do stosownej dokumentacji, która ułatwi mu odnalezienie terenu łowieckiego, z którego pochodzą zwierzęta.

Urzędowy lekarz weterynarii musi regularnie analizować wyniki kontroli przewidzianych w ust. 2. Może on, na podstawie takiej analizy, przeprowadzić dalsze badania mikrobiologiczne na wszystkich etapach produkcji lub badania produktów.

Wyniki tych analiz są spisywane w raporcie, którego wnioski i zalecenia będą przedstawione do wglądu właścicielowi lub kierownikowi przedsiębiorstwa, który skoryguje odnotowane niedociągnięcia w celu poprawy warunków higienicznych.

Artykuł 8

1. Państwa Członkowskie mogą, do dnia 31 grudnia 1996 r., upoważnić te zakłady przetwórstwa dziczyzny, które w dniu notyfikowania niniejszej dyrektywy nie zostały uznane za realizujące warunki zatwierdzenia, do odstępstwa od niektórych wymagań określonych w Załączniku I, pod warunkiem, że mięso z tych przedsiębiorstw posiada oznakowanie krajowe.
2. Prawo do odstępstw od wymagań wspomnianych w ust. 1 może być przyznane tylko tym zakładom przetwórstwa, które przed 1 kwietnia 1993 r. złożyły wniosek o odstępstwo do właściwych władz.
Wniosek ten należy złożyć wraz z planem pracy oraz programem określającym okres czasu, w ciągu którego dany zakład przetwórczy może spełnić wymagania, o których mowa w ust. 1.
3. Państwa Członkowskie prześlą Komisji, do 1 października, kryteria, jakie przyjęły w celu określenia, czy dane przedsiębiorstwo lub kategoria przedsiębiorstw są objęte przepisami niniejszego artykułu.

Artykuł 9

Państwa Członkowskie powierzą służbie lub organowi centralnemu zadanie gromadzenia i korzystania z wyników badań poubojowych przeprowadzonych przez urzędowego lekarza weterynarii odnośnie do diagnozowania chorób zaraźliwych dla człowieka.

W przypadku orzeczenia takiej choroby, wyniki dla poszczególnych przypadków będą, w najkrótszym możliwym czasie, przekazywane do właściwych władz weterynaryjnych odpowiedzialnych za nadzór nad obszarem łowieckim, z którego pochodzi dana dzika zwierzyzna.

Państwa Członkowskie przedłożą Komisji informacje na temat niektórych chorób, a zwłaszcza przypadków, w których stwierdzono choroby zaraźliwe dla ludzi.

Komisja, działając zgodnie z procedurą określoną w art. 22, przyjmie szczegółowe zasady wykonania niniejszego artykułu, w szczególności dotyczące:

- częstotliwości, z jaką informacje muszą być przekazywane do Komisji,

- rodzaju informacji,
- choroby, do której ma się stosować gromadzenie informacji,
- procedur gromadzenia i wykorzystywania informacji.

Artykuł 10

1. Państwa Członkowskie zagwarantują, że przeglądy weterynaryjne zwierzyny dzikiej będą przeprowadzane w regularnych odstępach czasu na obszarach łowieckich znajdujących się na terytorium tych państw.
2. W tym celu centralnej służbie lub organowi zostanie powierzone zadanie gromadzenia i korzystania z wyników kontroli weterynaryjnych przeprowadzanych zgodnie z niniejszą dyrektywą, w przypadku stwierdzenia chorób zaraźliwych dla ludzi lub dla zwierząt, lub stwierdzenia pozostałości, przekraczających dopuszczalny poziom.
3. W przypadku stwierdzenia choroby lub okoliczności, o których mowa w ust. 2, wyniki przeglądu odnoszące się do konkretnego przypadku zostaną przedłożone, w możliwie najkrótszym czasie, właściwym władzom odpowiedzialnym za nadzór nad danym obszarem łowieckim.
4. W zależności od warunków epizootycznych, właściwe władze przeprowadzą szczególne badania dotyczące dzikiej zwierzyny w celu wykrycia obecności chorób, których mowa w Załączniku I do dyrektywy Rady 82/894/EWG z dnia 21 grudnia 1982 r. w sprawie notyfikowania chorób zwierzęcych wewnątrz Wspólnoty¹⁷.

Obecność tych chorób będzie zgłaszana Komisji oraz pozostałym Państwom Członkowskim, zgodnie z rzezoną dyrektywą.

Artykuł 11

1. Państwa Członkowskie uzupełnią swe plany o środki, służące do wykrywania pozostałości omówionych w art. 4 dyrektywy Rady 86/469/EWG z dnia 16 września 1986 r. dotyczącej badań zwierząt i świeżego mięsa na obecność pozostałości¹⁸, by, o ile jest to konieczne, poddać mięso z dzikiej zwierzyny badaniom przewidzianym w niniejszej dyrektywie w celu przeprowadzenia na miejscu kontroli na obecność w środowisku substancji skażających.
2. Biorąc pod uwagę wyniki kontroli, o których mowa w ust. 1 i art. 10 ust. 4, Państwa Członkowskie zagwarantują, że dzika zwierzyna i jej mięso pochodzące z obszarów łowieckich objętych kontrolami zostaną wykluczone z handlu.

¹⁷ Dz.U. nr L 378 z 31.12.1982, str. 58. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 90/134/EWG (Dz.U. nr L 76 z 22. 03.1990, str. 23).

¹⁸ Dz.U. nr L 275 z 26.09.1986, str. 36. Dyrektywa ostatnio zmieniona decyzją 89/187/EWG (Dz.U. nr L 66 z 10.03.1989, str. 37).

3. Komisja przyjmie szczegółowe zasady wykonania niniejszego artykułu zgodnie z procedurą określoną w art. 22.

Artykuł 12

O ile jest to konieczne dla jednolitego zastosowania niniejszej dyrektywy, eksperci weterynaryjni Komisji mogą, we współpracy z właściwymi władzami krajowymi, przeprowadzić kontrole na miejscu. W szczególności mogą oni ocenić na drodze kontroli reprezentatywnego odsetka zakładów przetwórstwa dziczyzny, czy właściwe władze gwarantują wykonanie przez zatwierdzone zakłady przetwórstwa niniejszej dyrektywy. Komisja poinformuje Państwa Członkowskie o wynikach przeprowadzonych kontroli.

Państwo Członkowskie, na którego terytorium przeprowadzana jest kontrola, powinno udzielić ekspertom wszelkiej możliwej pomocy w wypełnianiu ich obowiązków.

Szczegółowe zasady wykonania niniejszego artykułu zostaną przyjęte zgodnie z procedurą określoną w art. 22.

Artykuł 13

1. Z zastrzeżeniem szczegółowych przepisów niniejszej dyrektywy, urzędowy lekarz weterynaryj lub właściwe władze przeprowadzą wszelkie kontrole weterynaryjne, jakie uznają za stosowne, jeżeli istnieje podejrzenie, że ustawodawstwo weterynaryjne nie jest przestrzegane, lub gdy istnieje wątpliwość, czy mięso z dzikiej zwierzyny jest zdatne do spożycia przez ludzi.

2. Państwa Członkowskie podejmą środki administracyjne i/lub karne dla ukarania wszelkiego naruszenia ustawodawstwa weterynaryjnego Wspólnoty, zwłaszcza w wypadku stwierdzenia, że sporządzone zaświadczenia lub dokumenty nie odpowiadają faktycznemu stanowi mięsa z dzikiej zwierzyny, oznakowania identyfikacyjne nie są zgodne z zasadami, a mięso z dzikiej zwierzyny nie zostało przedstawione do kontroli lub też nie zostało wykorzystane dla pierwotnie określonego celu.

Artykuł 14

1. Zasady określone w dyrektywie Rady 89/662/EWG dotyczącej kontroli weterynaryjnych w handlu wewnątrzspółnotowym mając na względzie wprowadzenie rynku wewnętrznego, stosują się w szczególności do organizacji i działań podejmowanych w następstwie kontroli przeprowadzonych przez kraj przeznaczenia, oraz do środków ochronnych przewidzianych do stosowania w związku z problemami zdrowotnymi mającymi wpływ na produkcję i dystrybucję dziczyzny na terytorium Wspólnoty.

2. W dyrektywie 89/662/EWG wprowadza się następującą zmianę:

a) w Załączniku A, dodaje się następujące tiret:

- „dyrektywa Rady 92/45/EWG z dnia 16 czerwca 1992 roku w sprawie zdrowia publicznego i problemów zdrowotnych zwierząt odnoszących się do odstrzału dzikiej zwierzyny oraz wprowadzania do obrotu dziczyzny (Dz. U. nr L 268 z 14.09.1992, str. 35)”.

b) w Załączniku B, skreśla się tiret „- dziczyzna”.

3. W art. 2 lit. d) dyrektywy 77/99/EWG dodaje się następujące tiret:

„- Art. 2 ust. 1 lit. d) dyrektywy Rady 92/45/EWG* i spełnienie wymagań art. 3 i 5,

* Dz.U. nr L 268, z 14. 09.1992, str. 35.”

ROZDZIAŁ III

Przepisy mające zastosowanie do przywozu towarów do Wspólnoty

Artykuł 15

Warunki mające zastosowanie do wprowadzania na rynek dziczyzny przywożonej z państw trzecich będą co najmniej odpowiednikiem warunków określonych odnośnie do produkcji i wprowadzania na rynek dziczyzny otrzymywanej zgodnie z rozdziałem II, z wyłączeniem warunków zawartych w art. 6 i 8.

Artykuł 16

1. Do celu jednolitego zastosowania art. 15, stosuje się przepisy zawarte w kolejnych ustępach.
2. Dzika zwierzyna lub dziczyzna przeznaczona do przywozu do Wspólnoty musi:
 - a) pochodzić z państw trzecich lub ich części, z których przywóz towarów nie jest zabroniony ze względów zdrowia zwierząt;
 - b) pochodzić z państwa trzeciego figurującego na liście, która zostanie sporządzona zgodnie z ust. 3 lit. a);
 - c) być opatrzona świadectwem zdrowia odpowiadającym wzorowi, który zostanie sporządzony zgodnie z procedurą określoną w art. 22, podpisanym przez właściwe władze i potwierdzającym, że dane produkty spełniają wymagania zawarte w rozdziale II lub wszelkie dodatkowe warunki, albo dają równoważne gwarancje, o których mowa w ust. 3 lit. c) i pochodzą z przedsiębiorstw dających gwarancje przewidziane w Załączniku I.
3. Zgodnie z procedurą określoną w art. 22 ustalone zostaną:

- a) tymczasowa lista państw trzecich lub ich części mogących zapewnić państwom członkowskim i Komisji warunki i gwarancje, o których mowa w ust. 2 lit. c), oraz lista przedsiębiorstw, dla których wyżej wymienione mogą dać te gwarancje.

Lista tymczasowa zostanie sporządzona na podstawie list przedsiębiorstw zatwierdzonych i nadzorowanych przez właściwe władze państw trzecich, po sprawdzeniu przez Komisję, czy stosują się one do przepisów i ogólnych zasad określonych w niniejszej dyrektywie;

- b) uaktualnienia tej listy, w świetle kontroli przewidzianych w ust. 4;
 - c) szczegółowe warunki i równoważne gwarancje odnoszące się do wymagań niniejszej dyrektywy, inne niż te, które przewidują niedopuszczenie mięsa do spożycia przez ludzi zgodnie z art. 3 ust. 2 lit. d) oraz te określone w art. 5 i w Załączniku I, rozdział IV i V, a także, w odniesieniu do badań trychinoskopowych metodą wytrawienia, zgodnie z dyrektywą 77/96/EWG, z zastrzeżeniem, że takie warunki i gwarancje nie mogą być mniej rygorystyczne od tych określonych w rozdziale II, wyłączając art. 6 i 7.
4. Eksperti Komisji oraz Państw Członkowskich przeprowadzają kontrole na miejscu w celu sprawdzenia, czy:
 - a) gwarancje udzielone przez państwa trzecie dotyczące warunków produkcji i umieszczenia produktów na rynku mogą zostać uznane za równoważne gwarancjom stosowanym wewnątrz Wspólnoty;
 - b) warunki zawarte w art. 18 zostały spełnione.

Eksperti z Państw Członkowskich odpowiedzialni za powyższe kontrole są powoływani przez Komisję działającą na wniosek Państw Członkowskich.

Kontrole są organizowane w imieniu Wspólnoty, która ponosi koszty wszelkich wydatków w tym względzie. Częstotliwość tych kontroli oraz procedura ich przeprowadzania zostaną ustalone zgodnie z procedurą określoną w art. 22.

5. Do czasu zorganizowania kontroli, o których mowa w ust. 4, obowiązują nadal przepisy krajowe mające zastosowanie do kontroli w państwach trzecich, wymagające zgłaszania, poprzez Stały Komitet Weterynaryjny, wszelkich zaniedbań w przestrzeganiu zasad higieny stwierdzonych podczas tych kontroli.

Artykuł 17

1. Państwa Członkowskie zagwarantują, że dzika zwierzyna lub dziczyzna objęte niniejszą dyrektywą będą przywożone do Wspólnoty tylko w przypadku, gdy:

- są opatrzone świadectwem przewidzianym w art. 16 ust. 1 lit. c), obejmującym wymagania dotyczące zdrowia publicznego i zdrowia zwierząt, wystawionym przez właściwe władze w czasie załadunku,
 - spełniły wymagania kontroli określone w dyrektywie 90/675/EWG.
2. Do czasu ustalenia szczegółowych zasad wykonania niniejszego artykułu:
- obowiązują krajowe zasady mające zastosowanie do przywozu towarów z państw trzecich, dla których nie przyjęto takich wymagań na poziomie Wspólnoty, pod warunkiem, że nie będą one bardziej korzystne niż te, które określono w rozdziale II,
 - przywóz towarów musi się odbywać na warunkach określonych w art. 11 dyrektywy 90/675/EWG,
 - handel dziką zwierzyną lub dziczyzną przywożoną zgodnie z niniejszym ustępem musi być uzależniony od uprzedniej zgody kraju przeznaczenia.

Artykuł 18

Listy przewidziane w art. 16 ust. 2 mogą obejmować tylko te państwa trzecie lub ich części,

- a) z których przywóz nie podlega zakazowi z powodu występowania jakiejś choroby spośród chorób wymienionych w Załączniku A listy OIE, lub jakiegokolwiek innej choroby egzotycznej dla krajów Wspólnoty, lub na mocy z art. 6, 7 i 14 dyrektywy 72/462/EWG¹⁹ lub art. 9 - 12 dyrektywy 91/494/EWG;
- b) które, w świetle własnego ustawodawstwa i organizacji służb weterynaryjnych i służb kontrolnych, uprawnień tych służb oraz nadzoru, jakiemu podlegają, uznano, zgodnie z art. 3 ust. 2 dyrektywy 72/462/EWG lub art. 9 ust. 2 dyrektywy 91/494/EWG, za zdolne zagwarantować wykonywanie obowiązującego ustawodawstwa, lub
- c) których służby weterynaryjne mogą zapewnić przestrzeganie wymagań zdrowotnych co najmniej odpowiadających wymaganiom określonym w rozdziale II.

Artykuł 19

1. Zasady i przepisy określone w dyrektywie 90/675/EWG stosują się zwłaszcza w odniesieniu do organizowania i uzupełniania kontroli, jakie mają przeprowadzić Państwa Członkowskie oraz środków zabezpieczających, jakie należy wprowadzić.
2. Do czasu wykonania decyzji przewidzianych w art. 8 ust. 3 i art. 30 dyrektywy 90/675/EWG, obowiązują nadal stosowne zasady krajowe stosowania art. 8 ust. 1 i 2

¹⁹ Dyrektywa Rady 72/462/EWG z dnia 12 grudnia 1972 r. w sprawie problemów zdrowotnych i inspekcji weterynaryjnej przed przywozem z państw trzecich bydła, trzody chlewnej i świeżego mięsa (Dz. U. nr L 302 z 31.12.1972, str. 28), ostatnio zmieniona dyrektywą 91/497/EWG (Dz.U. nr L 268 z 24.09.1991, str. 69).

niniejszej dyrektywy, z zastrzeżeniem zgodności z zasadami i przepisami, o których mowa w pierwszym akapicie niniejszego artykułu.

ROZDZIAŁ IV

PRZEPISY KOŃCOWE

Artykuł 20

Niniejsza dyrektywa pozostaje bez wpływu na zasady Wspólnoty przyjmowane w celu ochrony dzikiej przyrody.

Artykuł 21

Załączniki zostaną zmienione przez Radę działającą kwalifikowaną większością na wniosek Komisji, w szczególności w celu dostosowania ich do postępu technologicznego.

Artykuł 22

1. Jeżeli procedura określona w niniejszym artykule ma być zastosowana, kwestie zostaną niezwłocznie przedłożone Stałemu Komitetowi Weterynaryjnemu (zwanemu dalej Komitetem), powołanemu na mocy dyrektywy 68/361/EWG²⁰, przez jego przewodniczącego, z inicjatywy własnej lub na żądanie Państwa Członkowskiego.

2. Przedstawiciel Komisji przedłoży Komitetowi projekt środków, jakie należy przedsięwziąć. Komitet wyda opinię w sprawie tego projektu w terminie określonym przez przewodniczącego w zależności od pilności sprawy. Opinia jest wydawana większością głosów określoną w artykule 148 ustęp 2 Traktatu, w przypadku decyzji, które wymagają przyjęcia przez Radę na wniosek Komisji. Głosy przedstawicieli Państw Członkowskich w ramach Komitetu są rozłożone w sposób określony w powyższym artykule. Przewodniczący nie głosuje.

3. a) Komisja przyjmuje przewidziane środki i niezwłocznie wprowadza je w życie, jeżeli są zgodne z opinią Komitetu.
- b) Jeżeli przewidziane środki nie są zgodne z opinią Komitetu lub jeżeli nie zostanie wydana żadna opinia, Komisja niezwłocznie przedłoży Radzie wniosek dotyczący proponowanych środków. Rada działa kwalifikowaną większością.

Jeżeli w ciągu trzech miesięcy od chwili przedłożenia sprawy Radzie, nie podejmie ona stosownych działań, Komisja przyjmie proponowane środki, chyba że Rada odrzuci rzucone środki zwykłą większością.

Artykuł 23

²⁰ Dz.U. nr L 255 z 18.10.1968, str.23.

1. Państwa Członkowskie wprowadzą w życie przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy przed 1 stycznia 1994 r., i niezwłocznie powiadomią o tym Komisję.

Wspomniane środki powinny zawierać odniesienie do niniejszej dyrektywy lub odniesienie to powinno towarzyszyć ich urzędowej publikacji. Metody dokonywania takiego odniesienia określone są przez Państwa Członkowskie.

2. Państwa Członkowskie prześlą Komisji teksty podstawowych przepisów prawa krajowego, przyjętych w dziedzinach objętych niniejszą dyrektywą.

3. Ustalenie nieprzekraczalnego terminu przeniesienia dyrektywy na poziom krajowy na dzień 1 stycznia 1994 r. pozostaje bez uszczerbku dla zniesienia kontroli weterynaryjnych na granicach, przewidzianych w dyrektywie 89/662/EWG.

Artykuł 24

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do Państw Członkowskich.

Sporządzono w Luksemburgu, dnia 16 czerwca 1992 r.

W imieniu Rady

Arlindo MARQUES CUNHA

Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK I

ROZDZIAŁ I

OGÓLNE WARUNKI ZATWIERDZENIA ZAKŁADÓW PRZETWÓRSTWA

Zakład przetwórstwa powinien być wyposażony co najmniej w:

1. następujące pomieszczenia:
 - wystarczające obszerne pomieszczenie - chłodnię, przeznaczone do odbioru dzikiej zwierzyny,
 - pomieszczenie przeznaczone do przeprowadzania kontroli oraz, w razie konieczności, patroszenia, skórowania i skubania,
 - pomieszczenie do krojenia i innych rodzajów obróbki, wystarczająco obszerne na potrzeby zakładu; pomieszczenie to musi posiadać stosowne urządzenia chłodzące oraz przyrząd do pomiaru temperatury,
 - pomieszczenie do pakowania i wysyłki, o ile czynności te są wykonywane w zakładzie przetwórczym, oraz, o ile spełnione zostały warunki określone w rozdziale VIII pkt. 5 niniejszej dyrektywy; jeżeli warunki te nie zostały spełnione, należy wydzielić osobne pomieszczenie do celów wysyłki,
 - wystarczająco obszerne wychładzalnie lub chłodnie do magazynowania dziczyzny;
2. w pomieszczeniach, w których mięso jest produkowane, obrabiane lub magazynowane oraz w miejscach i korytarzach, którymi mięso jest transportowane:
 - a) wodoodporny materiał na podłogi, łatwy do mycia i dezynfekowania, odporny na gnicie i ułożony w taki sposób, by ułatwić odprowadzanie wody; woda musi być odpływ kanałami w kierunku ścieku wyposażonego w kraty i syfony kanalizacyjne, w celu zapobiegania wydzielaniu się zapachów.

Jednakże:

- w wychładzalniach lub chłodniach urządzenie, za pomocą którego z łatwością można usuwać wodę, jest wystarczające,
 - w magazynach oraz miejscach i korytarzach, którymi transportowane jest mięso, wodoodporne i odporne na gnicie pokrycie podłogowe jest wystarczające;
- b) gładkie, trwałe, nieprzepuszczalne ściany o pomalowanych na jasno, zmywalnych powłokach sięgających wysokości co najmniej dwóch metrów; w wychładzalniach lub

chłodniach i w magazynach ściany muszą być powleczone co najmniej do wysokości składowych. Z wyjątkiem magazynów połączenia pomiędzy ścianami i podłogą muszą być zaokrąglone lub podobnie wykończone.

Jednakże zastosowanie ścian drewnianych w magazynach zakładów przetwórczych już działających w dniu notyfikacji niniejszej dyrektywy nie stanowi podstawy do wstrzymania zatwierdzenia tych zakładów;

- c) drzwi wykonane z wytrzymałego, odpornego na korozję materiału, lub, w przypadku drzwi drewnianych, powleczone gładkim i nieprzepuszczalnym pokryciem na wszystkich powierzchniach;
 - d) odporne na gnicie i butwienie, bezwonne materiały izolacyjne;
 - e) odpowiedni system wentylacji i pochłaniania pary;
 - f) odpowiednie naturalne lub sztuczne oświetlenie nie zniekształcające kolorów;
 - g) czysty i łatwo zmywalny sufit, lub, zamiast tego, pokrycie dachu o wewnętrznej powierzchni spełniającej te warunki;
- 3.
- a) dostateczną liczbę urządzeń służących do mycia i dezynfekcji rąk oraz do mycia urządzeń ciepłą wodą, umieszczonych możliwie najbliżej stanowisk pracy. Krany nie mogą być ręcznie uruchamiane. Urządzenia do mycia rąk muszą być wyposażone w ciepłą i zimną bieżącą wodę lub wodę zmieszaną do odpowiedniej temperatury, środki czyszczące i dezynfekujące oraz środki higieny przeznaczone do suszenia rąk;
 - b) urządzenia do dezynfekcji narzędzi gorącą wodą o temperaturze nie niższej niż 82 C;
4. odpowiednie urządzenia do ochrony przed szkodnikami, tj. owadami i gryzoniami;
- 5.
- a) narzędzia i sprzęt do pracy, tj. stoły do krojenia, kontenery, pasy transmisyjne oraz piły, wykonane z odpornego na korozję materiału, nie podatnego na działanie zepsutego mięsa oraz łatwe do czyszczenia i dezynfekowania. Powierzchnie wchodzące w kontakt lub mogące wchodzić w kontakt z mięsem, łącznie ze spoinami i złączami, muszą pozostać gładkie. Stosowanie drewna jest zabronione, z wyjątkiem pomieszczeń, w których jedynym rodzajem magazynowanego mięsa jest mięso higienicznie opakowane;
 - b) odporny na korozję osprzęt i wyposażenie spełniające wymogi higieny pod względem:
 - obróbki mięsa

- magazynowania kontenerów na mięso w taki sposób, by ani mięso, ani kontenery nie wchodziły w bezpośredni kontakt z podłogą ani ścianami;
 - c) urządzenia do higienicznej obróbki i zabezpieczania mięsa podczas załadunku i rozładunku, wraz z odpowiednio rozplanowaną i wyposażoną powierzchnią odbiorczą i kompletacyjną;
 - d) pojemniki do przechowywania mięsa nieprzeznaczonego do spożycia przez ludzi, wykonane ze specjalnego wodoszczelnego i odpornego na korozję materiału, zaopatrzone w pokrywy i elementy złączne w celu uniemożliwienia osobom niepowołanym usuwania z nich rzeczy, lub zamykane pomieszczenie do przechowywania takiego mięsa, jeśli jego ilości są wystarczająco duże, lub, jeśli mięso nie jest usuwane ani niszczone pod koniec każdego dnia pracy. Jeżeli mięso takie jest usuwane przewodami, należy je tak skonstruować i zainstalować, by wyeliminować wszelkie ryzyko skażenia mięsa;
 - e) urządzenie do higienicznego magazynowania materiałów do wbijania i pakowania, o ile takie czynności są przeprowadzane w danym zakładzie;
6. sprzęt chłodniczy do utrzymywania odpowiedniej temperatury mięsa na poziomach określonych w tej dyrektywie. Sprzęt ten musi zawierać system do spuszczenia wody kondensacyjnej zabezpieczający przed skażeniem mięsa;
 7. odpowiedni zasób wody pitnej pod ciśnieniem, odpowiadającej parametrom określonym w Załącznikach D i E dyrektywy 80/778/EWG. Jednakże zapas wody nie nadającej się do picia może być w wyjątkowych przypadkach przeznaczony do produkcji pary, zwalczania pożarów i schładzania urządzeń chłodniczych, o ile rury zainstalowane dla tych celów wykluczają użycie tej wody dla innych potrzeb i nie stanowią ryzyka skażenia mięsa. Rury z wodą nie nadającą się do picia muszą wyraźnie różnić się od rur z wodą pitną;
 8. odpowiedni zasób gorącej wody pitnej w rozumieniu dyrektywy 80/778/EWG²¹;
 9. systemy usuwania odpadów ciekłych i stałych spełniające wymogi sanitarno- higieniczne;
 10. odpowiednio wyposażone, zamykane pomieszczenia do wyłącznego użytku służb weterynaryjnych, lub stosowne urządzenia w pomieszczeniach magazynowych;
 11. urządzenia umożliwiające przeprowadzanie w dowolnym czasie kontroli weterynaryjnych przewidzianych w niniejszej dyrektywie;

²¹ Dyrektywa Rady 80/778/EWG z dnia 15 lipca 1980 r. dotycząca jakości wody przeznaczonej do spożycia przez ludzi (Dz. U. nr L 353 z 17.12.1990, str. 59).

12. odpowiednią liczbę przebieralni z gładkimi, wodoodpornymi, zmywalnymi ścianami i podłogami, umywalkami, prysznicami i toaletami spłukiwanymi silnym strumieniem wody, wyposażonych w taki sposób, by zabezpieczyć czyste części budynku przed skażeniem. Drzwi toalety nie powinny otwierać się bezpośrednio do pomieszczeń pracy. Pysznice nie są konieczne w chłodniach składowych otrzymujących i przechowujących tylko higienicznie pakowane mięso. Umywalki muszą być wyposażone w zimną i gorącą bieżącą wodę lub wodę zmieszaną do odpowiedniej temperatury, środki do mycia i dezynfekcji rąk i środki higieny przeznaczone do suszenia rąk. Krany umywalk nie mogą być ręcznie uruchamiane. Wystarczająca liczba takich umywalk musi być umieszczona blisko toalet;
13. miejsce i odpowiednie urządzenia do czyszczenia i dezynfekcji środków transportu, z wyjątkiem chłodni składowych przyjmujących i eksportujących wyłącznie higienicznie pakowane mięso. Jednakże te miejsca i urządzenia nie są konieczne, o ile istnieją przepisy nakazujące, by środki transportu były czyszczone i dezynfekowane przy wykorzystaniu oficjalnie do tego przeznaczonych urządzeń;
14. pomieszczenie lub zabezpieczone miejsce do magazynowania detergentów, środków dezynfekujących oraz podobnych substancji.

ROZDZIAŁ II

HIGIENA PERSONELU, POMIESZCZEŃ I SPRZĘTU W ZAKŁADACH

1. Personel, pomieszczenia i sprzęt podlegają wymogom absolutnej czystości. W szczególności:
 - a) personel zajmujący się obróbką mięsa lub pracujący w pomieszczeniach i w miejscach, w których mięso poddawane jest obróbce, pakowane i transportowane, musi być wyposażony w czyste i łatwo zmywalne nakrycia głowy i obuwie, stroje robocze w jasnych kolorach oraz, w razie konieczności, osłonę szyi lub inne ubiory ochronne. Pracownicy zajmujący się obróbką mięsa muszą zakładać czyste stroje robocze na początku każdego dnia pracy, zmieniać te stroje w ciągu dnia, o ile zajdzie taka potrzeba, oraz myć i dezynfekować ręce kilkakrotnie w ciągu dnia pracy i przy każdorazowym wznowieniu pracy. Osoby, które miały kontakt z zakażoną zwierzyną lub mięsem, muszą natychmiast dokładnie umyć ręce i przedramiona ciepłą wodą oraz je zdezynfekować. Palenie jest zabronione w pomieszczeniach pracy, magazynach, miejscach załadunku, przyjmowania, rozdziału i wyładunku oraz w innych miejscach i korytarzach, którymi transportowana jest dziczyzna;
 - b) żadne zwierzęta nie mogą wchodzić na teren zakładu. Gryzonie, owady oraz inne szkodniki muszą być systematycznie likwidowane;
 - c) sprzęt i przyrządy używane do obróbki mięsa będą utrzymywane w czystości i w dobrym stanie technicznym. Będą one starannie czyszczone i dezynfekowane kilkakrotnie

w ciągu dnia pracy, pod koniec dnia pracy oraz po zabrudzeniu, a przed ponownym użyciem.

2. Pomieszczenia, przyrządy i sprzęt roboczy nie mogą być użyte do celów innych niż obróbka świeżego mięsa, mięsa drobiowego i dziczyzny. Krojenie dzikich zwierząt i dzikiego ptactwa musi odbywać się w różnym czasie, a rozbieralnia mięsa musi być dokładnie sprzątnięta i wydezynfekowana przed ponownym wykorzystaniem do krojenia mięsa innej kategorii.

Przyrządy służące do krojenia mięsa muszą być używane wyłącznie zgodnie ze swym przeznaczeniem.

3. Narzędzia nie mogą być pozostawiane w mięsie; oczyszczanie mięsa poprzez wycieranie tkaniną lub innymi materiałami oraz przedmuchiwanie jest zabronione.
4. Mięso i pojemniki na mięso nie mogą mieć bezpośredniego kontaktu z podłożem.
5. Do wszystkich celów należy używać wody pitnej. Jednakże woda nie nadająca się do picia może być użyta w wyjątkowych przypadkach do produkcji pary i schładzania urządzeń chłodniczych pod warunkiem, że rury zainstalowane dla tych celów wykluczają użycie tej wody dla innych potrzeb i nie stanowią ryzyka skażenia mięsa. Rury z wodą nie nadającą się do picia muszą w wyraźny sposób różnić się od rur z wodą pitną.
6. Rozsypywanie trocin lub innych tego typu substancji na podłogi pomieszczeń roboczych i magazynów jest zabronione.
7. Detergenty, środki odkażające i inne tego typu substancje muszą być tak stosowane, by zapobiec ich kontaktowi z narzędziami, sprzętem roboczym i mięsem. Narzędzia te oraz sprzęt roboczy muszą być po użyciu dokładnie opłukane pitną wodą.
8. Osobom mogącym skazić mięso nie wolno pracować przy jego obróbce.

Wszystkie osoby zatrudniane do pracy przy obróbce mięsa muszą przedstawić zaświadczenie lekarskie, stwierdzające, że nie istnieją żadne przeszkody do wykonywania przez nie tej pracy. Nadzór medyczny nad tymi osobami jest regulowany przez ustawodawstwo krajowe obowiązujące w danym Państwie Członkowskim.

ROZDZIAŁ III

ZASADY HIGIENY PRZY PREPAROWANIU DZIKIEJ ZWIERZYNY ORAZ KROJENIU I OBRÓBCE DZICZYZNY

1. Bezpośrednio po odstrzale dziczyzna musi być poddana następującym zabiegom:
 - gruba zwierzyna łowna musi być wypatroszona,

- narządy jamy piersiowej, nawet po oddzieleniu od tusz, a także wątrobę i śledzionę należy umieścić i przechowywać razem ze zwierzyną i umożliwić ich identyfikację tak, by urzędowy lekarz weterynarii mógł przeprowadzić badanie poubojowe trzewi w połączeniu z resztą tuszy; pozostałe narządy jamy brzusznej należy usunąć i poddać badaniom na miejscu. Głowę można usunąć jako trofeum myśliwskie,
 - z zastrzeżeniem przypadku przewidzianego w tiret trzeciej art. 3 ust. 1 lit. a) niniejszej dyrektywy, drobna zwierzyna dzika może być całkowicie lub częściowo wypatroszona na miejscu lub w zakładzie przetwórstwa, do którego dziczyzna jest transportowana przy temperaturze otoczenia nieprzekraczającej +4 C w ciągu 12 godzin od odstrzału.
2. Diczyszyna musi być schłodzona natychmiast po poddaniu jej zabiegom przewidzianym w ust. 1 tak, by temperatura zewnętrzna wynosiła +7 C lub mniej w przypadku grubej zwierzyny, oraz +4 C lub mniej w przypadku drobnej dziczyzny. Jeżeli temperatura wewnętrzna nie jest wystarczająco niska, odstrzelona zwierzyna musi być przewieziona do zakładu przetwórstwa lub punktu odbioru w jak najkrótszym czasie, nieprzekraczającym 12 godzin od czasu odstrzału, przy założeniu, że:
- gruba zwierzyna musi być transportowana do zakładu przetwórstwa w jak najkrótszym czasie po poddaniu zabiegom przewidzianym w ust. 1, w zadowalających warunkach higienicznych, a zwłaszcza z uniknięciem układania w stos oraz spiętrzania,
 - podczas transportu do zakładu przetwórczego, dziczyzna, której trzewia zostały już poddane badaniu poubojowemu, musi być opatrzona świadectwem wydanym przez weterynarza, poświadczającym pozytywny wynik badania i określającym przybliżony czas odstrzału.
3. Jeżeli odstrzelone zwierzęta nie zostały poddane wypatroszeniu na miejscu, należy to przeprowadzić bez zbędnego opóźnienia po przybyciu do zakładu przetwórstwa, z wyjątkiem przypadku przewidzianego w art. 3 ust. 1 lit. d). Płuca, serce, wątroba, nerki, śledziona i śródpiersie mogą zostać oddzielone od reszty ciała lub pozostać przytwierdzone do niego za pomocą naturalnych połączeń.
4. Do chwili ukończenia badania, tusze oraz podroby, które nie zostały poddane badaniu nie mogą mieć styczności z tuszami i wnętrznościami już skontrolowanymi; usuwanie, krojenie oraz dalsza obróbka tusz jest zabroniona.
5. Mięso odrzucone lub uznane za niezdatne do spożycia przez ludzi, żołądki, jelita oraz niejadalne produkty uboczne nie mogą mieć styczności z mięsem uznanym za zdatne do spożycia. W tym celu należy umieścić je, możliwie najszybciej, w specjalnych pomieszczeniach lub pojemnikach rozlokowanych i zaprojektowanych w taki sposób, by uniknąć skażenia pozostałego mięsa.

6. Formowanie, oprawianie, dalsza obróbka i transport mięsa oraz podrobów muszą przebiegać zgodnie z wszelkimi wymogami higienicznymi. Jeżeli mięso takie jest pakowane, należy spełnić warunki określone w rozdziale VIII. Mięso pakowane i niepakowane musi być magazynowane w osobnych pomieszczeniach.
7. Właściwe władze określają szczegółowe zasady odnoszące się do badania trofeów zatrzymanych przez myśliwych.

ROZDZIAŁ IV

WYMAGANIA ODNOSZĄCE SIĘ DO DZICZYNY, PRZEZNACZONEJ DO KROJENIA

1. Porcjowanie części mniejszych niż tusze lub półtusze grubej zwierzyny łownej oraz odkostnienie tusz odbywać się może wyłącznie w zakładach przetwórstwa zatwierdzonych zgodnie z art. 7 niniejszej dyrektywy lub dyrektyw 64/433/EWG i 71/118/EWG, i wyposażonych w pomieszczenia do odkórzania i rozbieralnie mięsa.
2. Kierownik lub dyrektor zakładu winien ułatwiać przeprowadzanie czynności związanych z kontrolą zakładu, a zwłaszcza wszelkich niezbędnych form obsługi. Winien też udostępniać do dyspozycji służb nadzoru niezbędne urządzenia oraz, na wniosek urzędowego lekarza weterynarii odpowiedzialnego za nadzór, udzielać informacji o źródle, z którego pochodzi mięso sprowadzane do zakładu i o pochodzeniu odstrzelonej dzikiej zwierzyny.
3.
 - a) Dziczyznę należy dostarczyć do pomieszczeń roboczych jeżeli i gdy jest to potrzebne. Po skrojeniu i ewentualnym zapakowaniu, mięso winno zostać niezwłocznie przekazane do odpowiedniej wychładzalni lub chłodni.
 - b) Dziczyzna napływająca do rozbieralni mięsa musi być skontrolowana i, w razie konieczności, pozbawiona zbędnych części. Stanowisko pracy przeznaczone do wykonywania tych czynności musi być wyposażone w odpowiednie urządzenia i stosowne oświetlenie.
 - c) Podczas porcjowania, odkostniania, owijania i pakowania, temperatura wewnętrzna mięsa z dzikiej zwierzyny musi być utrzymana na stałym poziomie +7 C lub niższym w przypadku grubej zwierzyny, oraz +4 C w przypadku drobnej zwierzyny. Podczas krojenia temperatura w rozbieralni mięsa nie może przekraczać +12 C.
 - d) Krojenie musi przebiegać tak, by uniknąć jakiegokolwiek zanieczyszczenia dziczyzny. Odłamki kości i skrzepy krwi muszą być usuwane. Mięso poddane krojeniu i nieprzeznaczone do spożycia przez ludzi należy gromadzić w urządzeniach, pojemnikach lub pomieszczeniach wymienionych w rozdziale I, pkt. 5 lit. d).

ROZDZIAŁ V

BADANIE POUBOJOWE

1. Wszystkie części dziczyzny muszą być poddane badaniom poubojowym w ciągu 18 godzin od chwili przyjęcia do zakładu przetwórstwa w celu ustalenia, czy dziczyzna jest zdatna do spożycia przez ludzi; zwłaszcza jamy ciała muszą zostać otwarte w celu umożliwienia oględzin.
2. Na wniosek urzędowego lekarza weterynarii kręgosłup oraz głowa winny być wzdłużnie rozszczerzone.
3. Urzędowy lekarz weterynarii w ramach badań poubojowych musi przeprowadzić:
 - a) oględziny dziczyzny i jej narządów wewnętrznych.

Jeżeli wyniki oględzin nie pozwalają na dokonanie oceny, należy przeprowadzić dokładniejsze badania w laboratorium. Badania te mogą się ograniczać do ilości próbek wystarczającej do oceny ogółu dziczyzny odstrzelonej podczas polowania;

- b) badanie nieprawidłowości odnośnie do prawidłowości konsystencji, barwy i woni;
- c) badanie palpacyjne narządów wewnętrznych, o ile uzna je za konieczne;
- d) analizę pozostałości metodą pobierania próbek, zwłaszcza w przypadku, gdy istnieją poważne przesłanki do uznania jej za uzasadnioną.

W przypadku przeprowadzania dokładniejszych badań na podstawie tychże przesłanek, lekarz weterynarii winien poczekać do zakończenia tego badania, nim rozpocznie ocenę ogółu lub części dziczyzny odstrzelonej w czasie danego polowania, co do której można przypuszczać, że wykazuje te same nieprawidłowości;

- e) wykrycie cech, świadczących o tym, że mięso stanowi zagrożenie dla zdrowia. Odnosi się to zwłaszcza do następujących przypadków:
 - (i) nieprawidłowego zachowania lub zaburzeń stanu ogólnego u żywych zwierząt, zgłoszonych przez myśliwego;
 - (ii) występowania guzów lub ropni, o ile są one liczne lub występują w narządach organów wewnętrznych lub mięśniach;
 - (iii) zapalenia stawów, zapalenia jąder, zmian w wątrobie i trzustce, zapalenia jelit lub okolicy pępkowej;
 - (iv) obecności ciał obcych w jamach ciała, zwłaszcza w żołądku i jelitach lub w moczu, w przypadku, gdy opłucna lub otrzewna mają zmienioną barwę;

- (v) powstawania znacznych ilości gazu w przewodzie żołądkowo - jelitowym, wraz ze zmianą barwy narządów wewnętrznych;
- (vi) znacznych nieprawidłowości barwy, konsystencji lub woni tkanki mięśniowej lub narządów;
- (vii) złamań otwartych, o ile nie są bezpośrednio związane z polowaniem;
- (viii) wycieńczenia oraz/lub uogólnionego lub miejscowego obrzęku;
- (ix) oznak świadczących o tym, że narządy wewnętrzne przylegały ostatnio do opłucnej i otrzewnej;
- (x) innych oczywistych rozległych zmian, takich jak zmiana barwy lub oznaki gnicia.

4. Urzędowy lekarz weterynarii winien zarządzić konfiskatę dziczyzny:

- którą charakteryzują zmiany chorobowe, z wyjątkiem niedawnych uszkodzeń, będących wynikiem odstrzału, oraz zlokalizowanych wad rozwojowych i nieprawidłowości, o ile czynią one mięso niezdatnym do spożycia przez ludzi lub niebezpiecznym dla ludzkiego zdrowia.
- pochodzącej od zwierząt, które nie zostały odstrzelone stosownie do krajowych przepisów łowieckich,
- u której podczas badania poubojowego stwierdzono objawy określone w ust. 3 lit. e)
- od drobnej zwierzyny, która została przejęta zgodnie z art. 3 ust. 1 lit. d), tiret czwarte,
- u której stwierdzono zakażenie włośniami.

5. W przypadku pojawienia się wątpliwości, urzędowy lekarz weterynarii może dokonać dalszych nacięć i badań odpowiednich części zwierząt koniecznych do podjęcia końcowej decyzji. Jeżeli urzędowy lekarz weterynarii stwierdzi, że przepisy higieny określone w niniejszym rozdziale są w sposób oczywisty łamane, lub że istnieją przeszkody dla przeprowadzenia stosownej kontroli weterynaryjnej, zostanie on uprawniony do wszczęcia postępowania odnośnie do wykorzystania sprzętu i zaplecza oraz podjęcia niezbędnych środków, aż do przerwania procesu produkcyjnego.

6. Wyniki badań poubojowych zostaną zaprotokołowane przez urzędowego lekarza weterynarii i, w przypadku stwierdzenia chorób zakaźnych, zaraźliwych dla ludzi, o których mowa w art. 3 ust. 1 lit. d) tiret trzecie lub art. 9, podane do wiadomości właści-

wych władz weterynaryjnych odpowiedzialnych za nadzór nad terenami łowieckimi, z których pochodzi dana dziczyzna, oraz osób odpowiedzialnych za rzeczony teren.

ROZDZIAŁ VI

KONTROLA WETERYNARYJNA PORCJOWANEJ DZICZYZNY I MAGAZY- NOWANEJ DZICZYZNY

Nadzór urzędowego lekarza weterynarii musi obejmować następujące czynności:

- nadzór nad przyjęciem i oddaniem mięsa,
- kontrola weterynaryjna nad mięsem przetrzymywanym w zakładach przetwórczych,
- kontrola weterynaryjna mięsa przed poddaniem go krojeniu oraz w czasie, gdy opuszcza ono zakład przetwórstwa wymieniony w tiret drugie,
- nadzór nad stanem czystości zaplecza, urządzeń i przyrządów, o których mowa w rozdziale I oraz nad higieną personelu oraz jego stroju,
- inne rodzaje nadzoru, które urzędowy lekarz weterynarii uzna za niezbędne dla zapewnienia zgodności z niniejszą dyrektywą.

ROZDZIAŁ VII

ZNAKOWANIE MIĘSA

1. Znakowanie mięsa musi być przeprowadzane pod kontrolą urzędowego lekarza weterynarii, który dla tego celu będzie przechowywał:
 - a) przyrządy do znakowania mięsa, przekazywane personelowi pomocniczemu wyłącznie w faktycznym czasie znakowania i na czas niezbędny do przeprowadzenia tej czynności;
 - b) etykiety i opakowania, jeżeli posiadają już one jedno z oznakowań lub pieczęci, o których mowa w ust. 2. Wymagana ilość etykiet, opakowań i pieczęci zostanie wręczona przez urzędowego lekarza weterynarii personelowi pomocniczemu w czasie, gdy będą miały zostać użyte.
2. a) Oznakowanie sanitarne musi być:
 - (i) pięciokątnym znakiem zawierającym następujące informacje zapisane idealnie czytelnym pismem:

- w górnej części - pełną nazwę lub inicjał(y) kraju wysyłki zapisane drukiem; dla krajów Wspólnoty są to następujące litery: B / D / DK / EL / ESP / F / IRL / I / L / NL / P / UK,
- po środku - numer weterynaryjnego zatwierdzenia zakładu przetwórczego lub, stosownie, rozbieralni mięsa,
- w dolnej części - jeden z następujących zestawów inicjałów: CEE, EOEf, EWG, EOK, EEC, EEG lub inicjały określające państwa trzecie będące krajem pochodzenia.

Wysokość liter i cyfr musi odpowiadać wymaganiom Załącznika I, rozdział XI dyrektywy 64/433/EWG dla grubej zwierzyny łownej oraz Załącznika I, rozdział III dyrektywy 91/495/EWG dla drobnej zwierzyny łownej;

- (ii) pięciokątną pieczęcią, wystarczająco dużą, by pomieścić informacje wymienione w lit. a);
- b) Materiał użyty do oznakowania musi spełniać wszelkie wymagania higieny, a informacje, o których mowa w lit. a) muszą być na nim umieszczone w idealnie czytelnej formie.
- c) (i) Oznakowanie sanitarne, o którym mowa w lit. a), winno być zastosowane:
- na nieopakowanych tuszach - za pomocą pieczęci zawierającej informacje wymienione w lit. a),
 - na, lub w sposób widoczny pod osłonkami i innymi opakowaniami tusz,
 - na, lub w sposób widoczny pod osłonkami i innymi opakowaniami części tusz lub podrobów, opakowanych w małych ilościach.
- (ii) Oznakowanie sanitarne, o którym mowa w pkt. a) ii) winno być stosowane dla dużych opakowań.

ROZDZIAŁ VIII

OWIJANIE I PAKOWANIE MIĘSA Z DZIKIEJ ZWIERZINY

1. a) Opakowania (np. skrzynie do pakowania, pudła kartonowe) muszą spełniać wszelkie normy higieny, w szczególności:
 - nie mogą zmieniać właściwości organoleptycznych mięsa,

- muszą zapobiegać przenikaniu do mięsa substancji szkodliwych dla zdrowia ludzkiego,
 - muszą być wystarczająco mocne, by zapewnić skuteczną ochronę mięsa w czasie transportu i dostawy.
- b) Opakowania nie mogą być użyte ponownie do mięsa z dzikiej zwierzyny, o ile nie są wykonane z materiałów odpornych na korozję, łatwych do mycia i nie zostały uprzednio wyczyszczone i wydezynfekowane.
2. Pakowanie mięsa z dzikiej zwierzyny musi być przeprowadzone natychmiast po skrojeniu zgodnie z wymogami higieny.
- Oślonka mięsa musi być przezroczysta, bezbarwna i musi spełniać warunki przedstawione w tiret pierwsze i drugie ust. 1 lit. a); nie może być użyta do ponownego pakowania dzicyzny.
3. Owinięte mięso z dzikiej zwierzyny musi być opakowane.
4. Jednakże jeżeli osłonki mięsa spełniają wszelkie warunki ochronne opakowania, nie muszą być przezroczyste i bezbarwne, i umieszczanie mięsa w drugi pojemniku nie jest konieczne, pod warunkiem, że spełnione zostaną pozostałe warunki ust. 1.
5. Krojenie, odkostnienie, owijanie i pakowanie może odbywać się w tym samym pomieszczeniu spełniającym następujące warunki:
- a) pomieszczenie to musi być wystarczająco duże i tak urządzone, by zapewnione były higieniczne warunki pracy;
 - b) opakowania i osłonki muszą być umieszczone w zapieczętowanym pokrowcu ochronnym bezpośrednio po wyprodukowaniu; pokrowiec ten musi być zabezpieczony przed zniszczeniem podczas transportu do zakładu przetwórstwa i przechowywany w higienicznych warunkach w oddzielnym pomieszczeniu zakładu;
 - c) pomieszczenia do magazynowania materiałów opakunkowych muszą być bezpyłowe i wolne od robactwa i nie mogą mieć połączenia powietrznego z pomieszczeniami zawierającymi substancje, które mogą skazić mięso. Opakowania nie mogą być przechowywane na podłodze;
 - d) przed przeniesieniem do pomieszczenia roboczego, opakowania muszą być gromadzone w higienicznych warunkach;
 - e) opakowania muszą być przeniesione do pomieszczenia roboczego przy zachowaniu norm higieny i niezwłocznie wykorzystane. Nie mogą być one przenoszone przez personel zajmujący się mięsem;

- f) natychmiast po opakowaniu mięso musi być umieszczone w przeznaczonym do tego magazynie.
6. Opakowania, o których mowa w niniejszym rozdziale mogą zawierać jedynie krojone mięso z dzikiej zwierzyny pochodzące od tego samego gatunku zwierząt.

ROZDZIAŁ IX

ŚWIADECTWO ZDROWIA

Dziczyzna musi być, podczas transportu do miejsca przeznaczenia, opatrzona oryginałem świadectwa zdrowia wydanym przez urzędowego lekarza weterynarii podczas załadunku.

Świadectwo to musi odpowiadać w formie i treści wzorcowi w Załączniku II i być sporządzone w oficjalnym języku lub językach miejsca przeznaczenia. Musi składać się z pojedynczego arkusza papieru.

ROZDZIAŁ X

MAGAZYNOWANIE

Po badaniu poubojowym, mięso dzikiej zwierzyny winno być schłodzone lub zamrożone i przechowywane w temperaturze, która w przypadku schłodzenia nie może przekroczyć +4 C u drobnej dziczyzny i +7 C u grubej zwierzyny łownej, a w przypadku zamrożenia nie może przekroczyć -12 C.

ROZDZIAŁ XI

TRANSPORT

1. Dziczyzna musi być przewożona w taki sposób, aby podczas transportu była zabezpieczona przez wszelkimi czynnikami mogącymi wywołać jej skażenie lub uszkodzenie, mając na względzie czas trwania i warunki transportu oraz rodzaj środków transportu. Zwłaszcza pojazdy użyte do transportu muszą być wyposażone w taki sposób, by temperatury określone w rozdziale X nie zostały przekroczone.
2. Dziczyzna nie może być przewożona w pojeździe lub kontenerze, który nie został oczyszczony i poddany dezynfekcji.
3. Nieopakowane tusze lub półtusze muszą być zawieszane lub umieszczone na podpórkach, lub umieszczone w odpornych na korozję pojemnikach. Podpórki opakowania i pojemniki muszą spełniać wymogi higieny oraz przepisy niniejszej dyrektywy, zwłaszcza w odniesieniu do opakowań. Mogą one być użyte ponownie tylko po wyczyszczeniu i dezynfekcji.

4. Urzędowy lekarz weterynarii winien zagwarantować przed wysyłką, że pojazdy transportowe i warunki załadunku spełniają wymogi sanitarno-higieniczne, o których mowa w niniejszym rozdziale.

ZAŁĄCZNIK II

WZÓR

ŚWIADECTWO ZDROWIA PUBLICZNEGO / ZDROWIA ZWIERZĄT

**dla dziczyzny¹ przeznaczonej do wysyłki do Państwa Członkowskiego po przewiezie-
niu przez terytorium państwa trzeciego**

Państwo eksportujące: Numer²:

Ministerstwo:

Właściwe służby:

Odniesienie²:

I. Specyfikacja mięsa

Dziczyzna pochodząca od:
(gatunek zwierząt)

Sposób cięcia:

Sposób pakowania:

Liczba opakowań:

Waga netto:

II. Pochodzenie mięsa

Adres(y) i numer(y) zatwierdzenia weterynaryjnego zakładów:

.....
.....
.....

Adres(y) i numer(y) zatwierdzenia weterynaryjnego zatwierdzonych krajalni⁴:

.....
.....

III. Miejsce przeznaczenia dziczyzny

Mięso będzie wysłane

Z
(miejsce załadunku)

do
(kraj i miejsce przeznaczenia)

następującymi środkami transportu³:

Nazwa i adres nadawcy:

.....

Nazwa i adres odbiorcy:

.....

¹ Dzikizna, które nie została poddana obróbce innej niż schłodzenie lub mrożenie, zapewniające jej konserwację.

² Nieobowiązkowe.

³ Określić numer lub numer rejestracyjny (wagony kolejowe i ciężarówki), numer lotu (samolot) lub nazwę (statek).

⁴ Skreślić, jeżeli stosowne.

IV. Świadectwo zdrowia

Ja, niżej podpisany, urzędowy lekarz weterynarii, zaświadczam, że:

- a) dzikizna pochodząca od gatunków opisanych powyżej została pozyskana w zakładzie przetwórstwa usytuowanym w regionie lub na obszarze podlegającym ograniczeniom weterynaryjnym i została uznana za zdatną do spożycia przez ludzi zgodnie z kontrolą weterynaryjną, przeprowadzoną zgodnie z dyrektywą 92/45/EWG¹.
- b) pojazdy lub kontenery oraz warunki ładowania niniejszej przesyłki spełniają wymagania higieny określone w niniejszej dyrektywie.
- c) dzika zwierzyna lub dzikizna² jest przeznaczona do przesłania do Państwa Członkowskiego po przewiezieniu przez terytorium państwa trzeciego.

Sporządzono w, dnia

.....
(podpis urzędowego lekarza weterynarii)

¹ Łącznie z badaniem trychinoskopowym, przewidzianym w art. 3 ust. 3.

² Skreślić, jeżeli B nie ma zastosowania.

DYREKTYWA RADY NR 92/116/EWG

z dnia 17 grudnia 1992 r.

zmieniająca i aktualizująca dyrektywę 71/118/EWG w sprawie problemów zdrowotnych wpływających na handel świeżym mięsem drobiowym

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, w szczególności jego art. 43,

uwzględniając wniosek Komisji¹,

uwzględniając opinię Parlamentu Europejskiego²,

uwzględniając opinię Komitetu Ekonomiczno - Społecznego³,

a także mając na uwadze, co następuje:

mięso drobiowe jest umieszczone w wykazie produktów w załączniku II do Traktatu; produkcja i handel tymi produktami stanowi istotne źródło dochodów rolników;

w celu zapewnienia racjonalnego rozwoju tego sektora oraz zwiększenia jego wydajności, muszą zostać ustanowione na szczeblu wspólnotowym zasady zdrowia publicznego wpływające na produkcję i wprowadzanie na rynek;

dyrektywa 71/118/EWG⁴ ustanowiła warunki zdrowotne wymagane do celów handlu mięsem drobiowym;

Wspólnota musi przyjąć środki mające na celu stopniowe ustanowienie rynku wewnętrznego obejmującego obszar bez granic wewnętrznych, w okresie do dnia 31 grudnia 1992 r.;

dyrektywa 89/662/EWG⁵, ustanowiła zasady kontroli, jakie mają być zastosowane w celu urzeczywistnienia rynku wewnętrznego, w szczególności zniesienie kontroli weterynaryjnych na granicach między Państwami Członkowskimi; w odniesieniu do handlu zasady te muszą być stosowane w odniesieniu do świeżego mięsa drobiowego;

aby osiągnąć ten cel, należy zmienić zasady ustanowione w dyrektywie 71/118/EWG, aby była ona zgodna z nowym podejściem na poziomie wspólnotowym;

¹ Dz.U. nr C 36 z 14.02.1992, str. 9. Dz.U. nr C 84 z 2.04.1990, str. 71. Dz.U. nr C 276 z 23.10.1991, str. 10. Dz.U. nr C 262 z 14.10.1981, str. 3.

² Dz.U. nr C 183 z 15.07.1991, str. 56; oraz Dz.U. nr C 129 z 20.05.1991, str. 166.

³ Dz.U. nr C 332 z 31.12.1990, str. 56.

⁴ Dz.U. nr L 55 z 8.03.1971, str. 23. Dyrektywa ostatnio zmieniona przez dyrektywę 90/654/EWG (Dz.U. nr L 353 z 17.12.1990, str. 48).

⁵ Dz.U. nr L 395 z 30.12.1989, str. 13. Dyrektywa ostatnio zmieniona przez dyrektywę 91/496/EWG (Dz.U. nr L 268 z 24.09.1991, str. 56).

główna odpowiedzialność za zgodność z wymaganiami niniejszej dyrektywy spoczywa na producentach, a właściwe władze mają obowiązek monitorowania zastosowania tej zasady samokontroli;

dostosowanie to musi w szczególności mieć na celu ujednoczenie wymagań zdrowotnych stosowanych w produkcji, przy składowaniu i transporcie mięsa drobiowego;

wydaje się konieczne wyłączenie z zakresu niniejszej dyrektywy niektórych rodzajów sprzedaży bezpośredniej;

niniejsza dyrektywa nie powinna być stosowana do niektórych produktów sprzedawanych bezpośrednio przez producenta konsumentowi;

możliwe jest, iż z uwagi na niektóre szczególne okoliczności, niektóre zakłady prowadzące działalność przed dniem 1 stycznia 1992 r. nie będą w stanie przestrzegać wszystkich przepisów ustanowionych w niniejszej dyrektywie;

należy wprowadzić system zatwierdzający w odniesieniu do zakładów spełniających wymagania zdrowotne określone w niniejszej dyrektywie, oraz wspólnotową procedurę kontrolną w celu zapewnienia, że warunki takich zatwierdzeń są przestrzegane;

zakłady o niskiej wydajności powinny zostać zatwierdzone na podstawie kryteriów dotyczących uproszczonej struktury i infrastruktury, zgodnie z zasadami higieny ustanowionymi w niniejszej dyrektywie;

oznakowanie zdrowotne mięsa drobiowego stanowi najwłaściwszy sposób zagwarantowania właściwym władzom w miejscu przeznaczenia, że przesyłka jest zgodna z przepisami niniejszej dyrektywy; należy utrzymać świadectwo zdrowia w zakresie, w jakim jest ono utrzymywane z uwagi na zdrowie zwierząt, w celu kontroli miejsca przeznaczenia niektórych partii mięsa drobiowego;

produkty pochodzące z państw trzecich znajdujące się na rynku Wspólnoty muszą zapewniać ten sam poziom ochrony w odniesieniu do zdrowia ludzkiego; należy w związku z tym wymagać w odniesieniu do tych produktów, gwarancji równoważnych z gwarancjami wymaganymi w stosunku do produktów pochodzenia wspólnotowego, oraz powinny one podlegać zasadom i przepisom dotyczącym kontroli, zawartym w dyrektywie Rady 90/675/EWG z dnia 10 grudnia 1990 r. ustanawiającej zasady organizacji kontroli weterynaryjnych produktów wprowadzanych do Wspólnoty z państw trzecich⁶⁶;

aby uwzględnić niezbędny czas potrzebny do ustalenia wspólnotowej procedury kontrolnej, mającej na celu zapewnienie przestrzegania przez państwa trzecie gwarancji przewidzianych w niniejszej dyrektywie, należy w okresie przejściowym utrzymać krajowe przepisy dotyczące kontroli wobec tych krajów;

należy powierzyć Komisji zadanie podjęcia niektórych środków w celu wykonania niniejszej dyrektywy; w tym celu należy ustanowić procedury ścisłej i skutecznej współpracy między

⁶⁶ Dz.U. nr L 373, z 31.12.1990, str.1 Dyrektywa ostatnio zmieniona przez dyrektywę 91/496/EWG (Dz.U. nr L 268 z 24.09.1991, str. 56).

Komisją i Państwami Członkowskimi w ramach Stałego Komitetu Weterynaryjnego;

z uwagi na szczególne trudności w zaopatrzeniu Republiki Greckiej związane z jej położeniem geograficznym, należy przewidzieć odstępstwa dla tego Państwa Członkowskiego; z tego samego powodu należy przyznać dodatkowe terminy na dostosowanie się do wymagań niniejszej dyrektywy regionom peryferyjnym;

przyjęcie specjalnych przepisów wobec produktów objętych niniejszą dyrektywą pozostaje bez uszczerbku dla przyjęcia przepisów odnoszących się w sposób ogólny do higieny i bezpieczeństwa żywności, w odniesieniu do których Komisja przedstawiła wnioszek dyrektywy ramowej;

termin transpozycji niniejszej dyrektywy nie może wpływać na zniesienie kontroli weterynaryjnych na granicach z dniem 1 stycznia 1993 r.;

w trosce o zachowanie jasności, należy aktualizować dyrektywę 71/118/EWG,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

Artykuł 1

Tytuł, artykuły i załączniki do dyrektywy 71/118/EWG zastępuje się tekstem zamieszczonym w załączniku B do niniejszej dyrektywy.

Artykuł 2

1. W art. 3 lit. A dyrektywy Rady 77/99/EWG z dnia 21 grudnia 1976 r. w sprawie problemów zdrowotnych wpływających na handel wewnątrzspółnotowy produktami mięsnymi⁷ w pkt. 2 wprowadza się następujące zmiany:

a) akapit pierwszy otrzymuje brzmienie:

„2. przygotowane ze świeżego mięsa określonego w art. 2 lit. d) pod warunkiem, że mięso przywożone z państw trzecich spełnia minimalne wymagania zgodnie z rozdziałem III dyrektywy 71/118/EWG i podlega kontroli zgodnie z dyrektywą 90/675/EWG;”

b) po odniesieniu do dyrektywy 64/433/EWG w części wprowadzającej akapitu drugiego dodaje się, co następuje:

„oraz art. 4 ust. 1 akapit trzeci i załącznik I rozdział IX do dyrektywy 71/118/EWG i ogólnie, wszelkie mięso zgłoszone jako nienadające się do spożycia przez ludzi zgodnie z regułami wspólnotowymi.”

2. Dyrektywa Komisji 80/879/EWG z dnia 3 września 1980 r. w sprawie oznakowań sanitarnych dużych opakowań świeżego mięsa drobiowego⁸ traci moc.

3. W art. 3 ust. 4 lit. i) akapit drugi dyrektywy Rady 92/45/EWG z dnia 16 czerwca 1992 r.

⁷ Dz.U. nr L 26 z 31.09.1977, str. 85. Dyrektywa zaktualizowana przez dyrektywę 92/5/EWG (Dz.U. nr L 57 z 2.03.1992, str. 1) i ostatnio zmieniona przez dyrektywę 92/45/EWG (Dz.U. nr L 268 z 14.09.1992, str. 35).

⁸ Dz.U. nr L 251 z 24.09.1980, str. 10. Dyrektywa zmieniona przez decyzję 92/189/EWG (Dz.U. nr L 87 z 2.04.1992, str. 25).

w sprawie zdrowia publicznego i problemów zdrowotnych zwierząt odnoszący się do odstrzału dzikiej zwierzyny oraz wprowadzania do obrotu dziczyzny⁹ otrzymuje brzmienie:

„Przepisy pkt 68 rozdział XII dyrektywy 71/118/EWG w sprawie oznakowań zdrowotnych dużych opakowań stosuje się odpowiednio do mięsa z drobnej zwierzyny łownej”

4. W dyrektywie Rady 91/494/EWG z dnia 26 czerwca 1991 r. w sprawie warunków zdrowotnych zwierząt regulujących handel wewnątrzspółnotowy oraz przywóz świeżego mięsa drobiowego z państw trzecich¹⁰ wprowadza się następujące zmiany:

a) Art. 3 A ust. 6 otrzymuje brzmienie:

„6) jeśli jest przeznaczony dla Państwa Członkowskiego lub regionu Państwa Członkowskiego uznanego za wolny od rzekomego pomoru drobiu, lub do Państwa Członkowskiego z tranzytem przez państwo trzecie, zaopatrzone w świadectwo zdrowia znajdujące się w Załączniku.”

b) Załącznik zastępuje się załącznikiem A do niniejszej dyrektywy.

5. W art. 2 akapit drugi pkt 3 dyrektywy Rady 91/495/EWG z dnia 27 listopada 1990 r., dotyczącej zdrowia publicznego i problemów zdrowotnych zwierząt wpływających na produkcję i wprowadzanie do obrotu mięsa króliczego oraz dziczyzny hodowlanej¹¹, wyrazy „w art. 1 dyrektywy 71/118/EWG” zastępuje się wyrazami „w art. 2 dyrektywy 71/118/EWG”.

Artykuł 3

1. Państwa Członkowskie wprowadzają w życie przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy, najpóźniej do dnia 1 stycznia 1994 r., z wyjątkiem zakładów znajdujących się:

- w regionach peryferyjnych uznanych zgodnie z art. 17 dyrektywy 90/675/EWG¹², włączając Wyspy Kanaryjskie w odniesieniu do Królestwa Hiszpanii, oraz zgodnie z art. 13 dyrektywy 91/496/EWG¹³, i
- w nowych landach Republiki Federalnej Niemiec objętych planami restrukturyzacyjnymi,

które muszą dostosować się do niniejszej dyrektywy najpóźniej do dnia 1 stycznia 1995 r.; produkty z tych zakładów muszą być wprowadzane do obrotu w tych regionach.

⁹ Dz.U. nr L 268 z 14.09.1992, str. 35.

¹⁰ Dz.U. nr L 268 z 24.09.1991, str. 35.

¹¹ Dz.U. nr L 268 z 24.09.1991, str. 41.

¹² Dyrektywa Rady z dnia 10 grudnia 1990 r. ustanawiająca zasady regulujące organizację kontroli weterynaryjnej zwierząt wprowadzanych do Wspólnoty z państw trzecich (Dz.U. nr L 373 z 31.12.1990, str. 1). Dyrektywa zmieniona przez dyrektywę 91/496/EWG (Dz.U. nr L 268 z 24.09.1991, str. 56).

¹³ Dyrektywa Rady z dnia 15 lipca 1991 r. ustanawiająca zasady regulujące organizację kontroli weterynaryjnej zwierząt wprowadzanych do Wspólnoty z państw trzecich oraz zmieniająca dyrektywy 89/662/EWG, 90/425/EWG oraz 90/675/EWG (Dz.U. nr L 268 z 24.09.1991, str. 56). Dyrektywa zmieniona przez dyrektywę 91/628/EWG (Dz.U. nr L 340 z 11.12.1991, str. 17).

Powiadomią one niezwłocznie Komisję o przyjętych przepisach.

Przepisy przyjęte przez Państwa Członkowskie zawierają odniesienie do niniejszej dyrektywy lub odniesienie takie towarzyszy ich urzędowej publikacji. Metody dokonywania takiego odniesienia określone są przez Państwa Członkowskie

2. Państwa Członkowskie przekażą Komisji teksty podstawowych przepisów prawa krajowego, przyjętych w dziedzinach objętych niniejszą dyrektywą.

3. Wyznaczenie terminu transpozycji niniejszej dyrektywy na dzień 1 stycznia 1994 r., pozostaje bez uszczerbku dla zniesienia kontroli weterynaryjnych na granicach, przewidzianego w dyrektywie 89/662/EWG.

Artykuł 4

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do Państw Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 17 grudnia 1992 r.

W imieniu Rady

J. GUMMER

Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK A

„ZAŁĄCZNIK

WZÓR

ŚWIADECTWO ZDROWIA

w odniesieniu do świeżego mięsa drobiowego¹

Nr²:

Miejsce załadunku:

Ministerstwo:

Wydział:

Referencje²:

I. Identyfikacja mięsa

Mięso z:

(gatunek zwierzęcia)

Rodzaj części:

Rodzaj opakowania:

Ilość części lub opakowań:

Miesiąc i rok (lata) zamrożenia:

Waga netto:

II. Pochodzenie mięsa

Adres(-y) i weterynaryjny(-e) numer(-y) identyfikacyjny(-e) zatwierdzonej(-nych) ubojni:

.....

Adres(-y) i weterynaryjny(-e) numer(-y) identyfikacyjny(-e) zatwierdzonego(-nych) zakładu(-ów) rozbioru:

.....

¹ Świeże mięso drobiowe oznacza świeże mięso z następujących gatunków: ptactwo domowe, indyki, perliczki, kaczki, gęsi, przepiórki, gołębie, bażanty i kuropatwy, niepoddane żadnym zabiegom konserwującym. Także, mięso schłodzone i mrożone uważa się za świeże.

² Fakultatywnie.

Adres(-y) i weterynaryjny(-e) numer(-y) identyfikacyjny(-e) zatwierdzonej(-nych) chłodni składowej(-ych):.....

.....

III. Miejsce przeznaczenia mięsa

Mięso zostanie wysłane z:.....
(miejsce załadunku)

do:.....
(kraj i miejsce przeznaczenia)

następującym środkiem transportu³:.....

Nazwisko i adres wysyłającego:.....

.....

Nazwisko i adres odbiorcy:.....

.....

IV. Zaświadczenie

Ja, niżej podpisany urzędowy lekarz weterynarii zaświadczam, że opisane powyżej mięso drobiowe spełnia wymagania dyrektywy Rady 91/494/EWG z dnia 26 czerwca 1991 r. w sprawie warunków zdrowotnych zwierząt regulujących handel wewnątrzwspólnotowy oraz przywóz świeżego mięsa drobiowego z państw trzecich, oraz ponadto wymagania art. 3 ust. A pkt 1 akapit drugi tej dyrektywy, jeżeli mięso to jest przeznaczone do Państwa Członkowskiego lub regionu Państwa Członkowskiego uznanego za wolny od rzekomego pomoru drobiu.”

Sporządzono w....., dnia.....

.....

(podpis urzędowego lekarza weterynarii)

³ W odniesieniu do wagonów i ciężarówek zaznaczyć numer rejestracyjny, w odniesieniu do samolotów numer lotu, a w przypadku statków nazwę i w razie potrzeby numer kontenera.

ZAŁĄCZNIK B

Dyrektywa Rady 71/118/EWG w sprawie problemów zdrowotnych wpływających na produkcję i wprowadzanie do obrotu świeżego mięsa drobiowego

ROZDZIAŁ PIERWSZY

Przepisy ogólne

Artykuł 1

Niniejsza dyrektywa ustanawia przepisy sanitarne w odniesieniu do produkcji i wprowadzania do obrotu świeżego mięsa drobiowego.

Niniejszej dyrektywy nie stosuje się do rozbiernia i składowania świeżego mięsa drobiowego w sklepach detalicznych lub w pomieszczeniach przylegających do punktów sprzedaży, gdzie rozbiernie i składowanie wykonywane jest jedynie w celu bezpośredniej sprzedaży konsumentowi. Takie czynności podlegają publicznym kontrolom zdrowotnym przewidzianym w przepisach krajowych regulujących handel detaliczny.

Artykuł 2

Do celów niniejszej dyrektywy stosuje się definicje wymienione w art. 2 lit. l)-n) oraz q)-s) dyrektywy 77/99/EWG¹⁴.

Dodatkowo mają zastosowanie następujące definicje:

1. „*mięso drobiowe*” oznacza wszystkie części nadające się do spożycia przez ludzi pochodzące z ptactwa domowego należącego do następujących gatunków: kurczęta, indyki, perliczki, kaczki, gęsi i inne ptactwo domowe;
2. „*świeże mięso drobiowe*” oznacza mięso drobiowe, łącznie z mięsem pakowanym próżniowo lub w kontrolowanych warunkach atmosferycznych, które nie zostało poddane żadnym zabiegom konserwującym innym niż schłodzenie, czy mrożenie;
3. „*tusze*” oznaczają całe korpusy drobiu określonego w pkt. 1 po wykrwawieniu, oskubaniu i wypatroszeniu; jednakże, nie jest obowiązkowe odjęcie serca, wątroby, płuc, żołądka, wola i nerek oraz części kończyn na wysokości stępu, jak również odjęcie głowy, przełyku i tchawicy;
4. „*części tuszy*” oznaczają części tuszy określonych w pkt. 3;
5. „*podroby*” oznaczają świeże mięso drobiowe inne niż tusze określone w pkt. 3, nawet jeśli są naturalnie połączone z tuszą, oraz głowę i kończyny, jeśli występują osobno z tuszą;
6. „*wnętrznosci*” oznaczają podroby znajdujące się w jamie piersiowej, brzusznej i miednicy, a w miarę potrzeby, łącznie z tchawicą, przełykiem i wolem;

¹⁴ Dz.U. nr L 26 z 31.01.1977, str. 85. Dyrektywa zaktualizowana przez dyrektywę 92/5/EWG (Dz.U. nr L 57 z 2.03.1992, str. 1) oraz ostatnio zmieniona przez dyrektywę 92/45/EWG (Dz.U. nr L 268 z 14.09.1992, str. 35).

7. „*urzędowy lekarz weterynarii*” oznacza lekarza weterynarii wyznaczonego przez właściwe władze centralne Państwa Członkowskiego;
8. „*pomocnik*” oznacza osobę urzędowo wyznaczoną przez właściwe władze zgodnie z art. 8 ust. 2 do pomocy urzędowemu lekarzowi weterynarii;
9. „*badanie przedubojowe*” oznacza badanie żywego drobiu dokonane zgodnie z załącznikiem I rozdział VI;
10. „*badanie poubojowe*” oznacza badanie drobiu ubitego w ubojni, dokonane zgodnie z załącznikiem I rozdział VIII;
11. „*środki transportu*” oznaczają przeznaczone do załadunku części w pojazdach silnikowych, pojazdach szynowych, samolotach oraz ładownie statków lub kontenery do transportu lądowego, morskiego lub powietrznego;
12. „*zakład*” oznacza zatwierdzoną ubojnię, zatwierdzony zakład rozbioru, zatwierdzoną chłodnię składową oraz zatwierdzony zakład przepakowywania lub zespół kilku takich zakładów.

ROZDZIAŁ II

Przepisy stosowane do produkcji wspólnotowej

Artykuł 3

- I. Świeże mięso drobiowe musi spełniać następujące warunki:
 - A. Tusze i podroby muszą:
 - a) pochodzić ze zwierzęcia poddanego badaniu przedubojowemu zgodnie z załącznikiem I rozdział VI, oraz uznanego w tym badaniu za nadające się do uboju w celu wprowadzenia na rynek świeżego mięsa drobiowego;
 - b) być uzyskane z zatwierdzonej ubojni poddanej samokontroli zgodnie z art. 6 ust. 2, oraz kontroli właściwych władz zgodnie z art. 8;
 - c) być przetwarzane w należytych warunkach sanitarnych zgodnie z załącznikiem I rozdział VII;
 - d) zostać poddane badaniu poubojowemu zgodnie z załącznikiem I rozdział VIII, oraz uznane za nadające się do spożycia przez ludzi zgodnie z załącznikiem I rozdział IX;
 - e) posiadać oznakowanie zdrowotne zgodnie z załącznikiem I rozdział XII pod warunkiem, że oznakowanie takie nie jest konieczne w odniesieniu do tusz przeznaczonych do rozbioru w tym samym zakładzie;
 - f) po badaniu poubojowym zostać poddane czynnościom zgodnie z załącznikiem I rozdział VII pkt 46, oraz składowane zgodnie z załącznikiem

I rozdział XIII w należytych warunkach sanitarnych;

- g) zostać odpowiednio opakowane zgodnie z załącznikiem I rozdział XIV; w przypadku stosowania powłoki ochronnej, musi ona spełniać wymagania tego rozdziału;

W razie potrzeby można podjąć decyzję o uzupełnieniu przepisów tego rozdziału zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 21, aby w szczególności uwzględnić różne formy prezentacji stosowane w handlu pod warunkiem, że są one zgodne z zasadami higieny;

- h) być transportowane zgodnie z załącznikiem I rozdział XV;

- i) w trakcie transportu powinno się do nich załączyć:

- albo dokument handlowy, który musi:
 - oprócz danych szczegółowych przewidzianych w załączniku I rozdział XII pkt 66, zawierać numer kodu pozwalający na identyfikację właściwej władzy odpowiedzialnej za kontrolę zakładu pochodzenia, oraz urzędowego lekarza weterynarii odpowiedzialnego za inspekcję sanitarną w dniu produkcji mięsa,
 - być przechowywany przez odbiorcę przez okres co najmniej roku, aby możliwe było jego okazanie na wniosek właściwego organu,
- albo też świadectwo zdrowia wymienione w załączniku VI w przypadku świeżego mięsa drobiowego określonego w art. 2, uzyskanego z ubojni znajdującej się w regionie lub na obszarze podlegającym ograniczeniom ze względów zdrowotnych, lub w przypadku świeżego mięsa drobiowego przeznaczonego do innego Państwa Członkowskiego z tranzytem przez państwo trzecie w zaplombowanych środkach transportu.

Szczegółowe zasady stosowania niniejszego punktu, w szczególności odnoszące się do przyznawania numerów kodów i zgodności jednego lub wielu wykazów właściwych władz, zostaną przyjęte zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 21.

- B. 1. Części tuszy lub mięso bez kości musi:

- a) zostać rozebrane i/lub pozbawione kości w zatwierdzonym zakładzie rozbioru i skontrolowane zgodnie z art. 6;
- b) zostać rozebrane i uzyskane zgodnie z wymaganiami załącznika I rozdział VII i pochodzić:
 - albo ze zwierząt ubitych we Wspólnocie i odpowiadających wymaganiom wymienionym w pkt. A niniejszego artykułu,

- albo z tusz ptactwa domowego przywożonych z państw trzecich zgodnie z załącznikiem I rozdział III, oraz poddanych kontrolom przewidzianym przez dyrektywę 90/675/EWG¹⁵;
 - c) zostać poddane kontroli przewidzianej w art. 8 ust. 1 lit. b) (ii);
 - d) spełniać warunki określone w pkt. A lit. c), h) i i) niniejszego artykułu;
 - e) zostać opakowane lub oznaczone zgodnie z pkt. A lit. e) i g) niniejszego artykułu, na miejscu lub w zakładach przepakowywania specjalnie zatwierdzonych przez właściwe do tego celu władze;
 - f) być składowane w należytych warunkach sanitarnych i zgodnie z załącznikiem I rozdział XIII.
2. Przy opracowywaniu przez zakłady rozbioru świeżego mięsa inne niż mięso drobiowe, musi ono odpowiadać obowiązującym normom dyrektyw 64/433/EWG¹⁶, 91/495/EWG¹⁷ i 92/45/EWG¹⁸.
- C. Świeże mięso, które zgodnie z niniejszą dyrektywą było składowane w chłodni składowej zatwierdzonej przez Państwo Członkowskie, i od tego czasu nie zostało poddane żadnym czynnościom oprócz czynności związanych ze składowaniem, musi spełniać wymagania określone w pkt. A lit. c), e), g) i h) oraz w pkt. B niniejszego artykułu, lub być świeżym mięsem drobiowym przywożonym z państw trzecich zgodnie z rozdziałem III, oraz musi zostać poddane kontroli zgodnie z dyrektywą 90/675/EWG.
- II. Państwa Członkowskie mogą odstąpić od stosowania wymagań określonych w pkt. A w przypadku, gdy rolnicy posiadający produkcję roczną niższą niż 10.000 ptaków z rodzajów określonych w art. 2 akapit drugi pkt 1, dostarczają świeże mięso drobiowe pochodzące z ich gospodarstw w niewielkich ilościach:
- bezpośrednio konsumentowi końcowemu w gospodarstwie lub na najbliższy targ tygodniowy,
 - albo sprzedawcy detalicznemu w celu bezpośredniej sprzedaży końcowemu konsumentowi pod warunkiem, że sprzedawca ten prowadzi swoją działalność w tej samej miejscowości, co producent lub w miejscowości sąsiedniej.

Państwa Członkowskie mogą określić warunki, w jakich wymienione operacje, na zasadzie odstępstwa od pkt. B, mogą stosować się do rozbierania.

Wyjątek ten nie ma zastosowania w przypadku sprzedaży obwoźnej, wysyłkowej lub

¹⁵ Dz.U. nr L 373 z 31.12.1990, str. 1. Dyrektywa zmieniona przez dyrektywę 91/496/EWG (Dz.U. nr L 268 z 24.09.1991, str. 56).

¹⁶ Dz.U. nr 121 z 29.07.1964, str. 2012/64. Dyrektywa ostatnio zmieniona przez dyrektywę 91/497/EWG (Dz.U. nr L 268 z 24.09.1991, str. 69).

¹⁷ Dz.U. nr L 268 z 24.09.1991, str. 41.

¹⁸ Dz.U. nr L 268 z 14.09.1992, str. 35.

sprzedaży na targu, jeżeli chodzi o sprzedawcę detalicznego.

Wymienione operacje muszą podlegać publicznym kontrolom zdrowotnym przewidzianym w przepisach krajowych.

- III. Ponadto, bez uszczerbku dla wspólnotowych wymagań dotyczących zdrowia zwierząt, ust. I nie stosuje się do:
- a) świeżego mięsa drobiowego przeznaczonego do innych celów niż spożycie przez ludzi;
 - b) świeżego mięsa drobiowego przeznaczonego na wystawy, do specjalnych badań lub analiz pod warunkiem, że urzędowa kontrola pozwala na zagwarantowanie, że mięso to nie będzie przeznaczone do spożycia przez ludzi i po wykonaniu specjalnych badań lub analiz zostanie zniszczone, z wyjątkiem mięsa wykorzystanego do celów analiz;
 - c) świeżego mięsa drobiowego przeznaczonego wyłącznie na zaopatrzenie organizacji międzynarodowych.

Artykuł 4

1. Państwa Członkowskie zapewnią, że w uzupełnieniu do wymagań przewidzianych w art. 3 ust. I pkt A i bez uszczerbku dla reguł wspólnotowych dotyczących wykrywania obecności pozostałości w zwierzętach i świeżym mięsie, świeże mięso drobiowe lub drób zostały poddane:

- a) badaniom na obecność pozostałości, jeśli urzędowy lekarz weterynarii podejrzewa ich obecność na podstawie wyników badań przedubojowych lub innej informacji;
- b) pobraniu próbek przewidzianemu w załączniku IV (I) dyrektywy 92/117/EWG¹⁹.

Badania przewidziane w lit. a) muszą zostać wykonane w celu poszukiwania pozostałości substancji o działaniu farmakologicznym i ich pochodnych, zgodnie z okresami oczekiwania, oraz innych substancji niebezpiecznych i szkodliwych dla zdrowia ludzi przenoszonych w mięsie drobiowym.

Badania określone w akapicie poprzednim muszą być przeprowadzone zgodnie z uznanymi naukowo i sprawdzonymi metodami, w szczególności z tymi, które są określone na poziomie wspólnotowym lub międzynarodowym.

Musi istnieć możliwość oceny wyników badań przy użyciu metod odniesienia ustalonych zgodnie z procedurą określoną w ust. 3.

W przypadku wyniku pozytywnego, urzędowy lekarz weterynarii podejmuje właściwe środki, aby uwzględnić zaistniałe zagrożenie, w szczególności, aby:

¹⁹ Dyrektywa Rady 92/117/EWG z dnia 17 grudnia 1992 r., dotycząca środków ochrony przed określonymi chorobami odzwierzęcymi i odzwierzęcymi czynnikami chorobotwórczymi u zwierząt i w produktach pochodzenia zwierzęcego, w celu zapobieżenia zakażeniom i zatruciom przenoszonym przez żywność (patrz str. 38 niniejszego Dziennika Urzędowego).

- przystąpić do wzmożonej kontroli hodowanego drobiu lub partii mięsa otrzymanego w technologicznie podobnych warunkach i mogącego stanowić takie samo zagrożenie,
 - przystąpić do kontroli innych stad z gospodarstwa pochodzenia oraz, jeśli problem się powtórzy, podjąć odpowiednie środki dotyczące gospodarstwa pochodzenia,
 - w przypadku skażenia okolicznego, podjąć środki dotyczące taśmy produkcyjnej.
2. Normy tolerancji dla substancji określonych w ust. 1, innych niż określone w dyrektywie 86/366/EWG²⁰, ustala się na podstawie procedury przewidzianej w rozporządzeniu (EWG) nr 2377/90²¹.
3. Metody odniesienia ustala się zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 21.

Zgodnie z tą samą procedurą można podjąć decyzję o rozszerzeniu badań na substancje inne niż określone w ust. 1.

4. Do czasu wejścia w życie środków wykonawczych dotyczących niniejszego artykułu, stosuje się nadal przepisy krajowe, z zastrzeżeniem przepisów ogólnych Traktatu.

Artykuł 5

1. Bez uszczerbku dla przepisów dyrektyw 91/494/EWG²², 81/602/EWG²³ i 88/146/EWG²⁴ oraz ograniczeń nałożonych przez dyrektywę 92/117/EWG, mięso drobiowe nie może być wprowadzane do obrotu w celu spożycia przez ludzi, jeśli:
- a) pochodzi z drobiu dotkniętego chorobami wymienionymi w dyrektywie 91/494/EWG;
 - b) zawiera ślady pozostałości w ilościach przekraczających normy tolerancji określone zgodnie z art. 4 ust. 2, zostało poddane działaniu antybiotyków lub zawiera środki zmiękczone lub konserwujące, o ile są one dozwolone na mocy ustawodawstwa wspólnotowego, pod warunkiem że zakazane jest stosowanie środków sprzyjających retencji wody oraz partii mięsa drobiowego otrzymywanego w technologicznie podobnych warunkach i mogącego z tego powodu stanowić takie samo zagrożenie.
 - c) pochodzi ze zwierząt, które okazały się dotknięte jedną z wad wymienionych w załączniku I rozdział IX pkt 53 lit. a);
 - d) zostało zgłoszone jako nienadające się do spożycia przez ludzi zgodnie z załącznikiem I rozdział IX pkt 53 lit. b) i pkt 54.
2. Do czasu wejścia w życie przepisów wspólnotowych, niniejsza dyrektywa nie ma wpływu na przepisy Państw Członkowskich dotyczące obróbki mięsa drobiowego za pomocą

²⁰ Dz.U. nr L 221 z 7.08.1986, str. 43.

²¹ Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2377/90 z dnia 26 czerwca 1990 r. ustanawiające wspólnotową procedurę dla określania maksymalnego limitu pozostałości weterynaryjnych produktów leczniczych w środkach spożywczych pochodzenia zwierzęcego (Dz.U. nr L 224 z 18.08.1990, str. 1). Rozporządzenie ostatnio zmienione przez rozporządzenie Komisji (EWG) nr 675/92 (Dz.U. nr L 73 z 19.03.1992, str. 8).

²² Dz.U. nr L 268 z 24.09.1991, str. 35.

²³ Dz.U. nr L 222 z 7.08.1981, str. 32. Dyrektywa zmieniona przez dyrektywę 85/358/EWG (Dz.U. nr L 191 z 23.07.1985, str. 46).

²⁴ Dz.U. nr L 70 z 16.03.1988, str. 16.

promieniowania jonizującego i ultrafioletowego. Wszelki handel produktami poddanymi tego rodzaju zabiegom podlega art. 5 ust. 2 dyrektywy 89/662/EWG. W tym celu Państwo Członkowskie pochodzenia, które stosuje taką obróbkę, nie wysyła produktów poddanych takim zabiegom do Państwa Członkowskiego, którego ustawodawstwo zabrania takiej obróbki na swoim terytorium, oraz które poinformowało o takim zakazie Komisję i inne Państwa Członkowskie w ramach Stałego Komitetu Weterynaryjnego.

Artykuł 6

1. Każde Państwo Członkowskie sporządza wykaz zatwierdzonych zakładów innych niż określone w art. 7, przy czym każdy z nich posiada weterynaryjny numer identyfikacyjny. Przekazuje ono ten wykaz pozostałym Państwom Członkowskim i Komisji.

Zakładowi przetwarzającemu lub przepakowującemu produkty uzyskane z surowców objętych jedną z dyrektyw określonych w art. 2 lit. d) dyrektywy 77/99/EWG, można przyznać jeden numer identyfikacyjny.

Właściwe władze nie zatwierdzą zakładu, jeśli nie mają gwarancji, że spełnia on przepisy niniejszej dyrektywy.

W przypadku stwierdzenia niedostatecznej higieny oraz jeżeli środki przewidziane w załączniku I rozdział VIII pkt 51 akapit drugi okazały się niewystarczające, w celu zaradzenia tej sytuacji, właściwe władze krajowe tymczasowo zawieszają zatwierdzenie.

Jeśli kierownik zakładu, właściciel lub jego przedstawiciel nie zaradzą stwierdzonym brakom w terminie wyznaczonym przez właściwe władze krajowe, wycofują one zatwierdzenie.

Dane Państwo Członkowskie uwzględnia wnioski z każdej dokonanej kontroli zgodnie z art. 10. Pozostałe Państwa Członkowskie i Komisja są informowane o wycofaniu zatwierdzenia.

2. Kierownik zakładu, właściciel lub jego przedstawiciel musi przeprowadzać regularne kontrole higieny ogólnej w odniesieniu do warunków produkcji w swoim zakładzie, między innymi poprzez kontrolę mikrobiologiczną.

Kontrole muszą obejmować narzędzia, urządzenia i maszyny na wszystkich etapach produkcji, oraz w miarę potrzeby produkty.

Kierownik zakładu, właściciel lub jego przedstawiciel muszą być w stanie, na wniosek właściwych władz, poinformować urzędowego lekarza weterynarii lub biegłych lekarzy weterynarii Komisji o rodzaju, częstotliwości i wynikach dokonanych kontroli, w miarę potrzeby wraz z nazwą laboratorium kontrolującego.

Rodzaj kontroli, ich częstotliwość oraz metody pobierania próbek i badań bakteriologicznych zostaną określone zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 21.

3. Kierownik zakładu, właściciel lub jego przedstawiciel musi wprowadzić program szkolenia personelu, umożliwiający pracownikom spełnienie warunków higieny w zakresie produkcji, dostosowanych do struktury produkcji.

Urzędowy lekarz weterynarii odpowiedzialny za zakład musi być zaangażowany w

planowanie i realizację tego programu.

4. Kierownik zakładu rozbioru lub przepakowywania, właściciel lub jego przedstawiciel musi prowadzić rejestr przychodzącego i wychodzącego z zakładu świeżego mięsa drobiowego, określający rodzaj otrzymanego mięsa drobiowego.

5. Inspekcja i kontrola zakładu dokonywana jest na odpowiedzialność urzędowego lekarza weterynarii, któremu może towarzyszyć w wykonywaniu zadań czysto technicznych personel pomocniczy zgodnie z art. 8 ust. 2. Urzędowy lekarz weterynarii musi mieć w każdej chwili wolny dostęp do wszystkich części zakładu w celu zapewnienia, że przepisy niniejszej dyrektywy są przestrzegane.

Urzędowy lekarz weterynarii musi przeprowadzać regularne analizy wyników kontroli przewidzianych w ust. 2. Może on, na podstawie tych analiz, przeprowadzać uzupełniające badania mikrobiologiczne na wszystkich etapach produkcji lub na produktach.

Wyniki tych analiz są umieszczone w sprawozdaniu, o którego wnioskach lub zaleceniach informowany jest kierownik zakładu, właściciel lub jego przedstawiciel, który czuwa nad usunięciem stwierdzonych braków w celu poprawy warunków higieny.

Artykuł 7

A. Zgodnie z załącznikiem II Państwa Członkowskie mogą zwolnić ubojnie przerabiające mniej niż 150.000 ptaków rocznie, z wymagań strukturalnych lub infrastrukturalnych określonych w załączniku I, pod warunkiem że spełniają one następujące wymagania:

1. dane zakłady muszą podlegać specjalnej rejestracji weterynaryjnej i posiadać specjalny numer identyfikacyjny związany z lokalną jednostką kontrolną.

Aby uzyskać zatwierdzenie właściwego organu krajowego:

- a) zakład musi spełniać warunki zatwierdzenia ustanowione w załączniku II;
- b) kierownik ubojni, właściciel lub jego przedstawiciel musi prowadzić rejestr:
 - zwierząt przychodzących i produktów uboju wychodzących z zakładu,
 - przeprowadzonych kontroli,
 - wyników tych kontroli.

Dane te muszą być przekazywane właściwym władzom na ich wniosek.

- c) ubojnia musi zawiadomić służby weterynaryjne o czasie uboju, o ilości i pochodzeniu zwierząt, oraz przekazać im kopię świadectwa sanitarnego wymienionego w załączniku IV;
- d) urzędowy lekarz weterynarii lub pomocnik musi być obecny w chwili patroszenia, w celu zapewnienia przestrzegania zasad higieny ustanowionych w załączniku I rozdział VII i VIII.

W przypadku gdy urzędowy lekarz weterynarii lub pomocnik nie może być obecny w chwili uboju, mięso może opuścić zakład dopiero po badaniu poubojowym przeprowadzonym w dniu uboju zgodnie z art. 8 ust. 2, z wyjątkiem mięsa określonego w załączniku I rozdział VIII pkt 49;

- e) właściwe władze muszą monitorować obieg dystrybucji mięsa pochodzącego z zakładu, właściwe oznakowanie produktów zgłoszonych jako nienadające się do spożycia przez ludzi, oraz ich późniejsze przeznaczenie i użytkowanie.

Państwa Członkowskie sporządzają wykaz zakładów korzystających z tych odstępstw i przekazują ten wykaz oraz późniejsze jego zmiany Komisji;

- f) właściwe władze muszą zapewnić, że świeże mięso pochodzące z zakładów określonych w lit. e), jest znakowane pieczęciami lub etykietami zatwierdzonymi w tym celu zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 21 oraz zawierającymi informację o okręgu administracyjnym jednostki zdrowotnej, której podlega zakład;

- 2. właściwe władze mogą udzielić odstępstwa zgodnie z załącznikiem II, w odniesieniu do zakładów rozbioru, które nie znajdują się w zatwierdzonym zakładzie i są zatwierdzone zgodnie z art. 4 ust. 2 dyrektywy 64/433/EWG, pod warunkiem, że zakład rozbioru nie przetwarza więcej niż trzy tony tygodniowo, z zastrzeżeniem zgodności z wymaganiami dotyczącymi temperatury ustanowionymi w załączniku I rozdział VIII pkt 49.

Przepisy załącznika I rozdział VIII i X oraz XI pkt 64 nie stosują się do czynności składowania i rozbioru w zakładach określonych w akapicie pierwszym.

- 3. Mięso uznane za zgodne z wymaganiami higieny i inspekcji sanitarnej przewidzianymi w niniejszej dyrektywie, musi posiadać pieczęć z okręgiem administracyjnym jednostki zdrowotnej odpowiedzialnej za zakład pochodzenia. Wzór pieczęci ustala się zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 21;
- 4. mięso musi być:
 - (i) przeznaczone na rynek lokalny do sprzedaży bezpośredniej, w stanie świeżym lub po przetworzeniu, dla sprzedawców detalicznych lub konsumenta bez wcześniejszego paczkowania lub przepakowywania;
 - (ii) przetransportowane z zakładu do odbiorcy z zachowaniem warunków higieny.

B Biegli lekarze weterynarii Komisji mogą, we współpracy w właściwych organami krajowymi, w zakresie koniecznym do jednolitego stosowania niniejszego artykułu, przeprowadzać kontrole na miejscu na reprezentatywnej liczbie zakładów korzystających z warunków ustanowionych w niniejszym artykule.

C. Państwa Członkowskie mogą odstąpić od wymagań strukturalnych przewidzianych w rozdziale I, w odniesieniu do chłodni składowych o niewielkiej wydajności, w których składowane jest jedynie mięso opakowane.

- D. Szczegółowe zasady w celu wykonania niniejszego artykułu zostaną przyjęte zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 21.
- E. Na podstawie sprawozdania Komisji, Rada dokona do dnia 1 stycznia 1998 r. przeglądu przepisów niniejszego artykułu.

Artykuł 8

- 1. Państwa Członkowskie zapewniają, że:
 - a) wszystkie gospodarstwa dostarczające drób z gatunków określonych w art. 2 akapit drugi pkt 1, są objęte kontrolą weterynaryjną;
 - b) jest zagwarantowane, że:
 - (i) w ubojniach zatwierdzonych zgodnie z art. 6, obecny jest przynajmniej jeden urzędowy lekarz weterynarii podczas badania poubojowego;
 - (ii) w zakładach rozbioru zatwierdzonych zgodnie z art. 6, członek zespołu inspekcyjnego określony w ust. 2 akapit trzeci, jest obecny przynajmniej raz dziennie w trakcie obróbki mięsa, w celu kontroli higieny ogólnej zakładu i rejestru przychodzącego i wychodzącego świeżego mięsa;
 - (iii) w chłodniach składowych członek zespołu inspekcyjnego określony w ust. 2 akapit trzeci, jest obecny okresowo.
- 2. Urzędowemu lekarzowi weterynarii mogą towarzyszyć podlegający mu pomocnicy w wykonywaniu następujących czynności:
 - a) jeśli spełniają warunki przewidziane w załączniku III pkt. 3 lit. a), przy zbieraniu informacji niezbędnych do oceny stanu zdrowia stada pochodzenia, zgodnie z załącznikiem I rozdział VI, które urzędowy lekarz weterynarii wykorzystuje w celu sporządzenia diagnozy;
 - b) jeśli spełniają warunki przewidziane w załączniku III pkt. 3 lit. b):
 - (i) kontrolowaniu przestrzegania warunków higieny przewidzianych w załączniku I rozdział I, V, VII i X oraz w załączniku II, jak również warunków przewidzianych w załączniku I pkt 47;
 - (ii) stwierdzeniu, że w trakcie badania poubojowego nie występują przypadki określone w załączniku I rozdział IX pkt 53;
 - (iii) przeprowadzaniu inspekcji przewidzianej w załączniku I rozdział VIII pkt 47 akapit drugi lit. a) i b), w szczególności ocenę jakości tusz i skrawków, pod warunkiem, że urzędowy lekarz weterynarii jest w stanie sprawować nadzór nad miejscem pracy pomocników na miejscu;
 - (iv) nadzorowaniu oznakowania zdrowotnego przewidzianego w załączniku I rozdział XII pkt 67;

- (v) przeprowadzaniu kontroli zdrowotnej rozebranego i składowanego mięsa;
- (vi) monitorowania pojazdów lub kontenerów transportowych oraz warunków załadunku przewidzianych w załączniku I rozdział XV.

Jedynie osoby spełniające wymagania wymienione w załączniku III mogą zostać wyznaczone na pomocników, w wyniku testu zorganizowanego przez właściwe władze centralne Państwa Członkowskiego lub przez władze wyznaczone przez te władze centralne.

W celu wykonywania wymienionych zadań pomocniczych, pomocnicy muszą wchodzić w skład zespołów inspekcyjnych podlegających kontroli i odpowiedzialności urzędowego lekarza weterynarii. Muszą być oni niezależni od danego zakładu. Właściwe władze danego Państwa Członkowskiego ustalają dla każdego zakładu skład zespołu inspekcyjnego, w sposób pozwalający urzędowemu lekarzowi weterynarii na nadzorowanie wyżej wymienionych czynności.

Szczegółowe zasady dotyczące pomocy określonej w niniejszym artykule są, w niezbędnym zakresie, ustalane zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 21.

3. Właściwe władze mogą zezwolić na to, aby personel przedsiębiorstwa, który do dnia 1 października 1993 r. został przeszkolony przez urzędowego lekarza weterynarii w ramach specjalnego szkolenia, którego ogólne kryteria określone są zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 21, mógł wykonywać pod bezpośrednim nadzorem urzędowego lekarza weterynarii czynności przewidziane w załączniku I rozdział VIII pkt 47 akapit drugi lit. a) i b).

Artykuł 9

Państwa Członkowskie powierzają służbom lub organowi centralnemu zadanie zbierania i wykorzystywania wyników badań przedubojowych i poubojowych, przeprowadzanych przez urzędowego lekarza weterynarii i odnoszących się do diagnozowania chorób przenoszonych na ludzi.

W przypadku rozpoznania takiej choroby, wyniki konkretnych przypadków są jak najszybciej przekazywane właściwym organom weterynaryjnym odpowiedzialnym za nadzór stada, z którego pochodzą zwierzęta.

Państwa Członkowskie przedkładają Komisji informacje dotyczące niektórych chorób, w szczególności w przypadku stwierdzenia chorób przenoszonych na ludzi.

Komisja przyjmuje szczegółowe zasady w celu wykonania niniejszego artykułu zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 21, w szczególności w odniesieniu do:

- częstotliwości przekazywania informacji Komisji,
- rodzaju informacji,
- choroby, której dotyczy zbieranie informacji,
- procedur zbierania i wykorzystywania informacji.

Artykuł 10

1. Biegli lekarze weterynarii z Komisji mogą, w zakresie, w jakim jest to konieczne do jednolitego stosowania niniejszej dyrektywy oraz we współpracy z właściwymi władzami krajowymi, przeprowadzać kontrole na miejscu. W tym celu mogą sprawdzać poprzez kontrolę reprezentatywnej ilości zakładów, czy właściwe władze kontrolują zatwierdzone zakłady w zakresie przestrzegania przepisów niniejszej dyrektywy. Komisja informuje Państwa Członkowskie o wynikach przeprowadzonych kontroli.

Państwo Członkowskie, na którego terytorium przeprowadzana jest kontrola, udziela wszelkiej koniecznej pomocy biegłym w wykonywaniu ich obowiązków.

Ogólne przepisy w celu wykonania niniejszego artykułu zostaną przyjęte zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 21.

Komisja po uzyskaniu opinii Państw Członkowskich w ramach Stałego Komitetu Weterynaryjnego, sporządzi zalecenie dotyczące zasad, jakich należy przestrzegać w czasie przeprowadzania kontroli przewidzianych w niniejszym ustępie.

2. Na podstawie sprawozdania Komisji wraz z ewentualnymi wnioskami, Rada dokona do dnia 1 stycznia 1995 r. przeglądu przepisów niniejszego artykułu.

Artykuł 11

Na zasadzie odstępstwa od wymagań art. 3 ust. I pkt A lit. a), Państwa Członkowskie mogą zezwolić, aby drób przeznaczony do produkcji wątróbek był ogłuszany, wykrwawiany i oskubany w gospodarstwie rolnym prowadzącym tucz, pod warunkiem, że operacje te przeprowadzane są w osobnych pomieszczeniach, spełniających wymagania przewidziane w załączniku I rozdział II pkt 14 lit. b), oraz zgodnie z załącznikiem I rozdział XV, tusze niepatroszone zostały niezwłocznie przetransportowane do zatwierdzonego zakładu rozbioru z osobnym pomieszczeniem określonym w załączniku I rozdział III pkt 15 lit. b) tiret drugie (ii), bądź tusze muszą zostać wypatroszone w ciągu dwudziestu czterech godzin pod nadzorem urzędowego lekarza weterynarii.

Artykuł 12

1. Państwa Członkowskie mogą zezwolić na stosowanie chłodzenia świeżego mięsa drobiowego poprzez zanurzenie w wodzie, o ile zostanie ono wykonane zgodnie z warunkami określonymi w załączniku I rozdział VII pkt 42 i 43. Świeże mięso schłodzone uzyskane tą metodą może być wprowadzane do obrotu albo schłodzone albo mrożone.

2. Państwa Członkowskie, w których metoda ta jest stosowana, muszą o tym jak najszybciej poinformować Komisję i pozostałe Państwa Członkowskie, w każdym przypadku przed dniem 1 stycznia 1994 r.

3. Państwa Członkowskie nie mogą sprzeciwić się wprowadzeniu na ich terytorium świeżego mięsa drobiowego schłodzonego zgodnie z załącznikiem I rozdział VII pkt 42 i 43, jeśli stosowanie metody chłodzenia jest zaznaczone w dokumencie towarzyszącym, określonym w art. 3 ust. I pkt A lit. i), pod warunkiem, że:

a) mięso drobiowe zostało zamrożone po schłodzeniu bez niepotrzebnej zwłoki,

- b) albo schłodzone mięso drobiowe otrzymywane jest w tych samych warunkach na ich terytorium.

Artykuł 13

Zasady ustanowione w dyrektywie 89/662/EWG²⁵ stosuje się w szczególności do kontroli pochodzenia, organizacji kontroli, które są przeprowadzane przez Państwo Członkowskie przeznaczenia oraz do następstw tych kontroli, jak również do środków ochronnych, które należy wprowadzić w życie.

ROZDZIAŁ III

Przepisy stosowane do przywozu do Wspólnoty

Artykuł 14

- A. Warunki stosowane w odniesieniu do wprowadzania na rynek świeżego mięsa drobiowego przywożonego z państw trzecich muszą być, na mocy procedury przewidzianej w art. 21, przynajmniej równoważne z warunkami przewidzianymi w odniesieniu do wprowadzania na rynek świeżego mięsa drobiowego uzyskanego zgodnie z art. 3-6 i 8-13.
- B. W celu jednolitego stosowania ust. A, stosuje się następujące punkty:
1. Przedmiotem przywozu do Wspólnoty może być jedynie świeże mięso drobiowe:
 - a) pochodzące z państw trzecich lub części państw trzecich wymienionych zgodnie z art. 9 ust. 1 i 2 dyrektywy 91/494/EWG, oraz spełniające wymagania niniejszej dyrektywy;
 - b) pochodzące z zakładów, wobec których właściwe władze państwa trzeciego dostarczyły Komisji gwarancji, że zakłady te spełniają wymagania niniejszej dyrektywy;
 - c) posiadające świadectwo określone w art. 12 dyrektywy 91/494/EWG, uzupełnione zaświadczeniem, że mięso to spełnia wymagania rozdziału II i wszelkie warunki dodatkowe, lub daje równoważne gwarancje określone w ust. 2 lit. b) niniejszego ustępu. Jeśli jest to konieczne, treść tego zaświadczenia formułowana jest na podstawie procedury przewidzianej w art. 21.
 2. Zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 21 ustala się, co następuje:
 - a) wspólnotowy wykaz zakładów spełniających wymagania określone w lit. b). Do czasu sporządzenia tego wykazu Państwa Członkowskie mają prawo utrzymać kontrole przewidziane w art. 11 ust. 2 dyrektywy 90/675/EWG, oraz krajowe świadectwo zdrowia wymagane w stosunku do zakładów,

²⁵ Dz.U. nr L 395 z 30.12.1989, str. 13. Dyrektywa ostatnio zmieniona przez dyrektywę 90/654/EWG (Dz.U. nr L 353 z 17.12.1990, str. 48).

które podlegały zatwierdzeniu krajowemu;

- b) warunki specjalne i równoważne gwarancje w odniesieniu do wymagań niniejszej dyrektywy, inne niż te które pozwalają na wyłączenie mięsa ze spożycia przez ludzi, zgodnie z art. 3 ust. 1 pkt. A lit. d), oraz te ustanowione w załączniku I rozdział VI rozdział VII pkt 42 i 43 oraz rozdział VIII. Takie warunki i gwarancje nie mogą być mniej rygorystyczne niż te ustanowione w art. 3-6 i 8-13.
3. Biegli z Komisji i Państw Członkowskich przeprowadzają kontrole na miejscu w celu sprawdzenia, czy:
- a) gwarancje oferowane przez państwa trzecie w odniesieniu do warunków produkcji i wprowadzania do obrotu można uznać za równoważne z tymi, które są stosowane we Wspólnocie;
 - b) spełnione zostały warunki wynikające z ust. 1 i 2.

Biegli z Państw Członkowskich odpowiedzialni za przeprowadzenie tych kontroli, wyznaczani są przez Komisję działając na wniosek Państw Członkowskich.

Kontrole te są przeprowadzane w imieniu Wspólnoty, która pokrywa koszty z nimi związane. Ich częstotliwość i procedury określone są zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 21.

4. Do czasu zorganizowania kontroli określonych w ust. 3, nadal stosuje się przepisy krajowe w zakresie kontroli w państwach trzecich, z zastrzeżeniem powiadomienia poprzez Stały Komitet Weterynaryjny o przypadkach nieprzestrzegania zasad higieny stwierdzonych podczas tych kontroli.

Artykuł 15

Wykaz przewidziany w art. 14 ust. B pkt 2 mogą obejmować tylko te państwa trzecie lub ich części:

- a) z których przywóz nie został zabroniony zgodnie z art. 9-12 dyrektywy 91/494/EWG;
- b) które ze względu na swoje ustawodawstwo i organizację służb weterynaryjnych i kontrolnych, uprawnienia tych służb i nadzór jakiemu podlegają, zostały uznane za zdolne do udzielenia gwarancji wprowadzenia w życie swoich obowiązujących przepisów zgodnie z art. 3 ust. 2 dyrektywy 72/462/EWG²⁶ lub art. 9 ust. 2 dyrektywy 91/494/EWG, lub
- c) których służby weterynaryjne mogą zagwarantować przestrzeganie wymagań zdrowotnych co najmniej równoważnych z tymi, które są ustanowione w rozdziale II.

Artykuł 16

²⁶ Dz.U. nr L 302 z 31.12.1972, str. 28. Dyrektywa ostatnio zmieniona przez dyrektywę 91/688/EWG (Dz.U. nr L 377 z 31.12.1991, str. 18).

1. Państwa Członkowskie zapewnią, że świeże mięso drobiowe podlega przywozowi do Wspólnoty, jedynie, jeśli:

- posiada świadectwa przewidziane w art. 14 ust. B pkt 1 lit. c),
- spełnia warunki kontroli przewidzianych przez dyrektywę 90/675/EWG.

2. Do czasu ustalenia szczegółowych zasad w celu wykonania niniejszego rozdziału:

- nadal obowiązują przepisy krajowe stosowane do przywozu z państw trzecich, w odniesieniu do których nie przyjęto takich wymagań na poziomie wspólnotowym, pod warunkiem że nie są one bardziej korzystne od przepisów ustanowionych w art. 14 ust. B pkt 2 lit. b),
- przywóz musi odbywać się w warunkach ustanowionych w art. 11 ust. 2 dyrektywy 90/675/EWG.

Artykuł 17

Zasady i przepisy ustanowione w dyrektywie 90/675/EWG stosuje się w szczególności w odniesieniu do organizacji kontroli i następstw tych kontroli, które mają przeprowadzić Państwa Członkowskie, oraz do środków ochrony, które należy wprowadzić.

Do czasu wprowadzenia w życie decyzji przewidzianych w art. 8 ust. 3 dyrektywy 90/675/EWG, przywóz musi odbywać się zgodnie z art. 11 ust. 2 tej dyrektywy.

ROZDZIAŁ IV

Przepisy końcowe

Artykuł 18

1. Przepisów załączników nie stosuje się do zakładów mieszczących się na niektórych wyspach Republiki Greckiej, gdzie produkcja tych zakładów przeznaczona jest wyłącznie do spożycia lokalnego.

2. Uzgodnienia dotyczące stosowania ust. 1 przyjmuje się na podstawie procedury przewidzianej w art. 21. Na mocy tej samej procedury można podjąć decyzję o zmianie przepisów tego ustępu, w celu stopniowego rozszerzania norm wspólnotowych na wszystkie zakłady znajdujące się na wyspach określonych w tym ustępie.

Artykuł 19

Załączniki zmieniane są przez Radę, która stanowi większością kwalifikowaną na wniosek Komisji, w szczególności w celu dostosowania ich do postępu naukowo - technicznego.

Artykuł 20

Zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 21 mogą zostać przyjęte:

- specjalne warunki zatwierdzania zakładów znajdujących się na rynkach hurtowych,

- zasady oznakowania produktów pochodzących z zakładów przepakowywania oraz procedury kontroli pozwalające na powrót surowca do zakładu pochodzenia.

Artykuł 21

1. W przypadkach, gdy ma być stosowana procedura ustanowiona w niniejszym artykule, przewodniczący niezwłocznie przedstawia dane zagadnienie na forum Stałego Komitetu Weterynaryjnego (zwanego dalej „Komitetem”), ustanowionego decyzją 68/361/ EWG²⁷, czyniąc to albo z własnej inicjatywy, albo na wniosek Państwa Członkowskiego.

2. Przedstawiciel Komisji przedkłada Komitetowi projekt środków, które należy podjąć. Komitet wydaje opinię na temat projektu w terminie, który przewodniczący może wyznaczyć stosownie do pilności sprawy. Opinia wydawana jest większością przewidzianą w art. 148 ust. 2 Traktatu w przypadku decyzji, które Rada powinna podjąć na wniosek Komisji. Głosy przedstawicieli Państw Członkowskich są wazone w ramach Komitetu w sposób określony w tym artykule. Przewodniczący nie ubierze udziału w głosowaniu.

3. a) Komisja przyjmuje przewidziane środki i niezwłocznie wprowadza je w życie, jeśli są one zgodne z opinią Komitetu.
- b) Jeśli przewidziane środki nie są zgodne z opinią Komitetu, lub w przypadku braku jego opinii, Komisja bezzwłocznie przedkłada Radzie wniosek dotyczący środków, jakie należy podjąć. Rada stanowi kwalifikowaną większością głosów.

Jeżeli w ciągu trzech miesięcy od chwili przedłożenia sprawy Radzie, nie podejmie ona działania, Komisja przyjmuje proponowane środki, chyba, że Rada odrzuci te środki zwykłą większością głosów.

Artykuł 22

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do Państw Członkowskich.

²⁷ Dz.U. nr L 255 z 18.10.1968, str. 23.

ZAŁĄCZNIK I

ROZDZIAŁ I

OGÓLNE WARUNKI ZATWIERDZANIA ZAKŁADÓW

Zakłady muszą posiadać przynajmniej:

1. w pomieszczeniach, w których mięso jest produkowane, obrabiane lub składowane oraz w miejscach i na korytarzach, przez które mięso jest transportowane:

a) wodoodporną posadzkę, łatwą do mycia i dezynfekcji, odporną na butwienie i ułożoną w sposób ułatwiający odprowadzanie wody; woda musi być odprowadzana w kierunku kanałów ściekowych wyposażonych w kraty i syfony zapobiegające wydostawaniu się zapachów. Jednakże:

- w pomieszczeniach określonych w rozdziale II pkt 14 lit. e), w rozdziale III pkt 15 lit. a) i w rozdziale IV pkt 16 lit. a), odprowadzenie wody w kierunku kanałów ściekowych wyposażonych w kraty i syfony nie jest wymagane, a w pomieszczeniach określonych w pkt. 16 lit. a), wystarczające jest urządzenie umożliwiające łatwe odprowadzenie wody,

- w pomieszczeniach określonych w rozdziale IV pkt 17 lit. a), w których składowane jest jedynie mięso zapakowane lub opakowane oraz w strefach i korytarzach, którymi transportowane jest świeże mięso, wystarczająca jest wodoodporna i odporna na butwienie posadzka;

b) gładkie ściany, odporne i nieprzepuszczalne, pokryte warstwą zmywalną i jasną do wysokości przynajmniej dwóch metrów; w pomieszczeniach chłodniczych i magazynowych przynajmniej do wysokości składowania. Linia zetknięcia ścian i podłogi musi być zaokrąglona lub zaopatrzona w podobne wykończenie, z wyjątkiem pomieszczeń określonych w rozdziale IV pkt 17 lit. a).

Jednakże zastosowanie ścian drewnianych w pomieszczeniach określonych w rozdziale IV pkt 17, wybudowanych przed dniem 1 stycznia 1994 r., nie stanowi podstawy do wycofania zatwierdzenia;

c) drzwi wykonane z trwałego, odpornego na korozję materiału lub, w przypadku drzwi drewnianych, pokryte gładką i nieprzepuszczalną powłoką na całej powierzchni;

d) odporne na korozję i bezwonne materiały izolacyjne;

e) urządzenia wentylacyjne i urządzenia wyciągowe do pary;

f) odpowiednie naturalne lub sztuczne oświetlenie, nie powodujące zniekształcania kolorów;

g) czysty i łatwy do utrzymania w czystości sufit; w innym wypadku, warunki te

musi spełniać wewnętrzna powierzchnia pokrycia dachu;

2. a) jak najbliżej stanowisk pracy, wystarczającą liczbą urządzeń służących do mycia i dezynfekcji rąk oraz do mycia urządzeń ciepłą wodą. Krany nie mogą być uruchamiane ręką lub ramieniem.

Urządzenia do mycia rąk muszą być wyposażone w ciepłą i zimną bieżącą wodę lub wodę zmieszaną do odpowiedniej temperatury, środki czyszczące i dezynfekujące oraz środki higieny przeznaczone do suszenia rąk;

- b) urządzenia do odkażania narzędzi gorącą wodą o temperaturze minimalnej 82 °C;
 3. urządzenia do ochrony przed szkodnikami, takimi jak owady i gryzonie;
 4. a) narzędzia i urządzenia do pracy takie jak: wyposażenie automatyczne do obróbki mięsa, stoły do rozbioru, stoły ze zdejmowanymi blatami do rozbioru, pojemniki, taśmy transportowe i piły wykonane z materiałów odpornych na korozję, niezdolnych do skażenia mięsa, łatwe do mycia i dezynfekowania. Powierzchnie stykające się lub mogące mieć kontakt z mięsem, łącznie ze spawami i spojeniami, muszą być gładkie. Zabronione jest używanie drewna, z wyjątkiem pomieszczeń, w których znajduje się jedynie świeże mięso drobiowe zapakowane w higieniczny sposób;
 - b) sprzęt i wyposażenie odporne na korozję i spełniające wymagania dotyczące higieny w odniesieniu do:
 - obróbki mięsa,
 - składowania pojemników na mięso tak, aby zapobiec bezpośredniemu zetknięciu się mięsa lub pojemników z podłogą lub ścianami;
 - c) wyposażenie do higienicznej obróbki i ochrony mięsa w czasie załadunku i wyładunku, łącznie z odpowiednio zaprojektowanymi i wyposażonymi miejscami przyjmowania i rozładunku mięsa;
 - d) specjalne wodoszczelne pojemniki nierdzewne, zaopatrzone w pokrywę i system zamykania uniemożliwiający dostęp do nich osobom nieuprawnionym, przeznaczone dla mięsa nienadającego się do spożycia przez ludzi, lub zamykane na klucz pomieszczenie przeznaczone dla tego mięsa, jeśli jego ilość czyni to koniecznym, lub jeśli nie jest ono usuwane lub niszczone pod koniec każdego dnia roboczego; jeśli mięso jest odprowadzane specjalnymi rynnami, muszą być one zbudowane i zainstalowane tak, aby uniknąć jakiegokolwiek ryzyka zakażenia świeżego mięsa drobiowego;
 - e) pomieszczenie do higienicznego składowania materiałów, do pakowania i opakowywania, jeśli czynności te odbywają się w zakładzie;
5. sprzęt chłodniczy pozwalający na utrzymanie wewnętrznej temperatury mięsa na poziomach wymaganych przez niniejszą dyrektywę. Sprzęt ten musi posiadać system odpływowy umożliwiający odprowadzanie skroplonej wody w sposób niestwarzający żadnej możliwości skażenia świeżego mięsa drobiowego;

6. instalacje pod ciśnieniem pozwalające na zaopatrzenie w wodę pitną w rozumieniu dyrektywy 80/778/EWG²⁸. Instalacje przeznaczone do wody niezdatnej do picia muszą wyraźnie różnić się od instalacji wody pitnej.
7. instalacje dostarczające wystarczającą ilość ciepłej wody pitnej w rozumieniu dyrektywy 80/778/EWG;
8. instalacje odprowadzające odpady płynne i stałe spełniające wymagania dotyczące higieny;
9. wystarczająco wyposażone pomieszczenie zamykane na klucz do wyłącznej dyspozycji służb weterynaryjnych, lub odpowiednie wyposażenie w magazynach określonych w rozdziale IV i zakładach przepakowywania;
10. wyposażenie pozwalające w każdej chwili na skuteczne przeprowadzenie inspekcji weterynaryjnej przewidzianej w niniejszej dyrektywie;
11. odpowiednią liczbę szatni wyposażonych w gładkie, wodoodporne i zmywalne ściany i podłogi, z umywalkami, natryskami i toaletami ze spuszczaną wodą, wyposażonych w taki sposób, aby zabezpieczyć czyste części budynku przed skażeniem;

Drzwi toalety nie mogą otwierać się bezpośrednio do pomieszczeń roboczych. Natryski nie są konieczne w przypadku chłodni składowych służących jedynie do przyjmowania i składowania świeżego mięsa zapakowanego w sposób higieniczny. Umywalki muszą być zaopatrywane w bieżącą wodę zimną i ciepłą lub zmieszaną do odpowiedniej temperatury, w środki do czyszczenia i dezynfekcji rąk oraz w środki higieniczne do suszenia rąk. Krany nie mogą być uruchamiane ręką lub ramieniem. Wystarczająca ilość takich umywalk musi znajdować się w pobliżu toalet;

12. odpowiednie miejsce i wyposażenie do mycia i dezynfekcji środków transportu mięsa, z wyjątkiem chłodni składowych przeznaczonych jedynie do przyjmowania i składowania świeżego mięsa zapakowanego w sposób higieniczny. Ubojnie muszą posiadać osobne miejsce i wyposażenie do mycia i dezynfekcji środków transportu i klatek stosowanych dla drobiu przeznaczonego do uboju. Jednakże posiadanie takich miejsc i wyposażenia nie jest obowiązkowe, jeśli przepisy nakazują mycie i dezynfekcję środków transportu i klatek w miejscach urzędowo zatwierdzonych;
13. pomieszczenie lub bezpieczne miejsce do składowania detergentów, środków dezynfekujących oraz podobnych substancji.

ROZDZIAŁ II

SPECJALNE WARUNKI ZATWIERDZANIA UBOJNI DROBIU

14. W uzupełnieniu do ogólnych wymagań, ubojnie muszą posiadać przynajmniej:
 - a) wystarczająco duże i łatwe do mycia i dezynfekowania pomieszczenie lub zakrytą

²⁸ Dz.U. nr L 229 z 30.08.1980, str. 11. Dyrektywa ostatnio zmieniona przez dyrektywę 91/692/EWG (Dz.U. nr L 377 z 31.12.1991, str. 48).

przestrzeń, aby przeprowadzić badanie przedubojowe przewidziane w rozdziale VI pkt 28 akapit drugi i przyjąć ptaki określone w art. 2 akapit drugi pkt 1 niniejszej dyrektywy;

- b) pomieszczenie do uboju wystarczająco duże, aby ogłuszanie i wykrwawianie z jednej strony oraz skubanie i sparzanie z drugiej strony, były wykonywane w oddzielnych miejscach. Wszelkie połączenie między pomieszczeniem uboju a pomieszczeniem określonym w lit. a), inne niż niewielki otwór przeznaczony do przesyłania drobiu do uboju, musi być zaopatrzone w automatycznie zamykane drzwi;
- c) pomieszczenie do patroszenia i przygotowywania wystarczająco duże, aby patroszenie było wykonywane na stanowisku wystarczająco oddalonym od innych stanowisk pracy lub od nich oddzielonym ścianą działową, tak aby uniemożliwić zanieczyszczenie mięsa. Wszelkie połączenie między pomieszczeniem do patroszenia i przygotowywania a pomieszczeniem do uboju, inne niż niewielki otwór przeznaczony jedynie do przesyłania ubitego drobiu, musi być zaopatrzone w automatycznie zamykane drzwi;
- d) w razie potrzeby, pomieszczenie z którego dokonywana jest wysyłka;
- e) wystarczająco duże komory chłodnicze lub zamrażalnicze zamykane na klucz dla zatrzymanego świeżego mięsa drobiowego;
- f) pomieszczenie lub miejsce przeznaczone do pozyskiwania piór, chyba że są one traktowane jako odpady;
- g) oddzielne umywalki i toalety dla personelu pracującego przy żywych ptakach.

ROZDZIAŁ III

SPECJALNE WARUNKI ZATWIERDZANIA ZAKŁADÓW ROZBIORU

15. W uzupełnieniu do ogólnych wymagań, zakłady rozbioru muszą posiadać przynajmniej:
- a) wystarczająco duże komory chłodnicze lub zamrażalnicze do konserwacji mięsa;
 - b) - pomieszczenie przeznaczone do rozbioru, trybowania i pakowania,
 - o ile operacja ta przeprowadzana jest w zakładzie rozbioru:
 - (i) pomieszczenie przeznaczone do patroszenia gęsi i kaczek hodowanych do produkcji wątróbek, które zostały ogłuszone, wykrwawione i oskubane w gospodarstwie rolnym prowadzącym tucz;
 - (ii) pomieszczenie przeznaczone do patroszenia drobiu określonego w rozdziale VIII pkt 49;
 - c) pomieszczenie do pakowania, jeśli operacje te są przeprowadzane w zakładzie

rozbioru, chyba że spełnione są warunki przewidziane w rozdziale XIV pkt 74.

ROZDZIAŁ IV

SPECJALNE WARUNKI ZATWIERDZANIA CHŁODNI SKŁADOWYCH

16. W uzupełnieniu do ogólnych wymagań, magazyny, w których składowane jest świeże mięso zgodnie z rozdziałem XIII pkt 69 tiret pierwsze, muszą posiadać przynajmniej:
 - a) wystarczająco duże komory chłodnicze i zamrażalnicze, łatwe do mycia, w których może być przechowywane świeże mięso w temperaturze przewidzianej w pkt. 69 tiret pierwsze;
 - b) termometr lub termograf dla każdego pomieszczenia chłodniczego lub w każdym takim pomieszczeniu.

17. W uzupełnieniu do wymagań ogólnych, magazyny, w których przechowywane jest świeże mięso drobiowe zgodnie z rozdziałem XIII pkt 69 tiret drugie muszą posiadać przynajmniej:
 - a) wystarczająco duże pomieszczenia chłodnicze i zamrażalnicze, łatwe do mycia, w których może być przechowywane świeże mięso drobiowe w temperaturze przewidzianej w pkt. 69 tiret drugie;
 - b) termometr lub termograf w każdym pomieszczeniu lub dla każdego pomieszczenia chłodniczego.

ROZDZIAŁ V

HIGIENA PERSONELU, POMIESZCZEŃ I SPRZĘTU W ZAKŁADACH

18. Od pracowników wymaga się absolutnej czystości; pomieszczenia i urządzenia powinny być utrzymywane w czystości.
 - a) Personel zajmujący się ze świeżym mięsem nieopakowanym lub opakowanym, bądź też pracujący w pomieszczeniach lub w miejscach gdzie odbywa się obróbka, pakowanie lub transport mięsa, musi w szczególności nosić czyste i łatwe do umycia nakrycia głowy i obuwie, odzież roboczą w jasnych kolorach lub inną odzież ochronną. Personel zatrudniony przy pracy lub innych czynnościach związanych ze świeżym mięsem zobowiązany jest do zakładania czystej odzieży roboczej na początku każdego dnia pracy, a w razie konieczności do jej zmiany w trakcie dnia, oraz do mycia i dezynfekowania rąk kilka razy podczas pracy i przed każdorazowym powrotem do pracy. Osoby, które miały styczność z chorymi ptakami lub zakażonym mięsem, muszą niezwłocznie starannie umyć ręce i ramiona ciepłą wodą, a następnie je zdezynfekować. Zakazuje się palenia w pomieszczeniach roboczych i magazynowych oraz w innych strefach i korytarzach, którymi przewożone jest świeże mięso.
 - b) Do zakładu nie ma wstępu żadne zwierze poza zwierzętami rzeźnymi w przypadku ubojni. Gryzonie, owady i wszelkie inne robactwo musi być systematycznie zwalczane.

- c) Wyposażenie i sprzęt używany przy obróbce żywego drobiu oraz przy pracy ze świeżym mięsem drobiowym, muszą być utrzymywane w dobrym stanie i w czystości. Należy je starannie myć i dezynfekować kilka razy w ciągu dnia pracy, po zakończeniu dnia pracy oraz przed ich ponownym użyciem, jeśli zostały zanieczyszczone.
 - d) Klatki służące do dostarczania drobiu muszą być zbudowane z materiałów nierdzewnych, łatwych do mycia i dezynfekowania. Należy je myć i dezynfekować po każdym opróżnieniu.
19. Pomieszczeń, narzędzi i sprzętu roboczego nie wolno wykorzystywać do innych celów niż obróbka świeżego mięsa drobiowego, świeżego mięsa lub mięsa z dziczyzny zatwierdzonego zgodnie z dyrektywą 91/495/EWG i 92/45/EWG, bądź do wyrobów lub produktów mięsnych, jeśli nie zostały umyte i zdezynfekowane przed powtórным użyciem.
- Ograniczenia tego nie stosuje się do sprzętu transportowego używanego w pomieszczeniach określonych w pkt. 17 lit. a), jeśli mięso jest opakowane.
20. Mięso drobiowe i pojemniki, w których ono się znajduje, nie powinny mieć bezpośredniej styczności z podłogą.
21. Nakazuje się używanie wody pitnej do wszystkich celów, jednakże tytułem wyjątku, dopuszcza się używanie wody niezdatnej do picia do produkcji pary, gaszenia pożarów, schładzania urządzeń chłodniczych i odprowadzania piór w ubojni, pod warunkiem, że przeznaczone do tego celu instalacje nie pozwalają na używanie tej wody do innych celów i nie stanowią żadnego niebezpieczeństwa zakażenia świeżego mięsa. Instalacje z wodą niezdatną do picia muszą wyraźnie odróżniać się od instalacji z wodą pitną.
22. - Pióra i produkty uboczne uboju nienadające się do spożycia przez ludzi należy niezwłocznie usunąć.
- Niedozwolone jest rozsypywanie trocin lub innych podobnych materiałów na podłodze pomieszczeń roboczych i pomieszczeń do składowania świeżego mięsa drobiowego.
23. Detergentów, środków odkażających i podobnych substancji należy używać tak, aby nie uszkodzić sprzętu, narzędzi do pracy i świeżego mięsa. Po ich użyciu należy dokonać dokładnego płukania tego sprzętu i narzędzi do pracy wodą pitną.
24. Pracą i obróbką mięsa nie mogą się zajmować osoby, które mogą je zakazić.

Każda osoba zatrudniona do pracy przy świeżym mięsie musi przedstawić zaświadczenie lekarskie, potwierdzające, że nie ma przeciwwskazań do wykonywania przez nią takiej pracy. Nadzór medyczny nad tymi osobami jest regulowany przez ustawodawstwo krajowe obowiązujące w danym Państwie Członkowskim.

ROZDZIAŁ VI

BADANIE PRZEDUBOJOWE

25. a) Urzędowy lekarz weterynarii ubojni może pozwolić na ubój partii drobiu pochodzącego z gospodarstw tylko wtedy, kiedy pozostaje to bez uszczerbku dla świadectwa zamieszczonego w załączniku IV wzór 5 do dyrektywy 90/539/EWG, jedynie:

(i) jeśli drób przeznaczony do uboju posiada świadectwo sanitarne przewidziane w załączniku IV; lub

(ii) jeśli na 72 godziny przed przybyciem drobiu do ubojni, posiada dokument określony przez właściwe władze, zawierający:

- aktualne informacje dotyczące stada pochodzenia, w szczególności te, które pochodzą z rejestru gospodarstwa określonego w pkt. 27 lit. a), oraz odnoszą się do rodzaju drobiu przeznaczonego do uboju,
- poświadczenie, że gospodarstwo pochodzenia podlega kontroli urzędowego lekarza weterynarii.

Informacje te podlegają ocenie urzędowego lekarza weterynarii w celu podjęcia decyzji o środkach, jakie należy podjąć wobec ptactwa domowego pochodzącego z danego gospodarstwa, w szczególności o rodzaju badania przedubojowego.

b) Jeśli warunki przewidziane w lit. a) nie są spełnione, urzędowy lekarz weterynarii ubojni może odłożyć ubój, lub jeśli wymaga tego dobro sytuacji, zezwolić na ubój po przeprowadzeniu badań przewidzianych w pkt. 27 lit. b), oraz musi zbadać gospodarstwo pochodzenia danego ptactwa domowego w celu uzyskania tych informacji. Wszelkie koszty związane z zastosowaniem niniejszego ustępu pokrywa rolnik zgodnie z zasadami, które określą właściwe władze.

c) Jednakże w odniesieniu do rolników, których produkcja roczna nie przekracza 20 000 sztuk drobiu, 15 000 kaczek, 10 000 indyków lub 10 000 gęsi lub równoważnych ilości z innych gatunków ptactwa domowego określonego w art. 2 akapit drugi pkt 1, możliwe jest przeprowadzenie badania przedubojowego przewidzianego w pkt. 27 lit. b) w ubojni. W takim przypadku rolnik musi dostarczyć deklarację potwierdzającą, że jego produkcja roczna nie przekracza powyższych liczb.

d) Rolnik musi przechowywać rejestr określony w pkt. 27 lit. a) przez co najmniej dwa lata, w celu okazania właściwym władzom na ich wniosek.

26. Właściciel, osoba uprawniona do dysponowania drobiem lub ich przedstawiciel muszą ułatwić badanie przedubojowe, w szczególności towarzyszyć urzędowemu lekarzowi weterynarii urzędowemu we wszelkich czynnościach uznanych za niezbędne.

Urzędowy lekarz weterynarii musi wykonać badanie przedubojowe zgodnie z zasadami wykonywania zawodu, w odpowiednich warunkach oświetleniowych.

27. Badanie przedubojowe w gospodarstwie pochodzenia określonym w pkt. 25 obejmuje:

- a) sprawdzenie rejestrów rolnika, które muszą zawierać przynajmniej następujące informacje, w zależności od gatunku drobiu:
- data przybycia ptaków,
 - pochodzenie ptaków,
 - liczba ptaków,
 - faktyczna wydajność ze sztuki (na przykład przyrost wagi),
 - śmiertelność,
 - dostawcy paszy,
 - okres i rodzaj stosowanych dodatków paszowych i karencja,
 - spożycie paszy i wody,
 - badanie i rozpoznanie lekarza weterynarii, ewentualnie wraz z wynikami analiz laboratoryjnych,
 - rodzaj produktu leczniczego podawanego ptakom, data rozpoczęcia i zakończenia jego podawania.
 - data ewentualnych szczepień i rodzaj szczepień,
 - przyrost wagi w okresie tuczenia,
 - wyniki wszelkich inspekcji sanitarnych przeprowadzonych wcześniej na ptakach pochodzących z tego samego stada,
 - liczba ptaków przeznaczonych do uboju,
 - przewidywana data uboju;
- b) dodatkowe badania niezbędne do sporządzenia diagnozy, jeśli ptaki:
- (i) są dotknięte chorobą przenoszoną na ludzi lub zwierzęta, bądź pojedyncze sztuki lub wszystkie zachowują się w sposób wskazujący, że taka choroba może się pojawić;
 - (ii) przejawiają zaburzenia w zachowaniu ogólnym lub oznaki choroby, która może spowodować, że mięso nie będzie się nadawało do spożycia przez ludzi;
- c) regularne pobieranie próbek wody i paszy dla drobiu, w celu skontrolowania przestrzegania karencji;
- d) wyniki badań w kierunku odzwierzęcych czynników chorobotwórczych, wykonanych zgodnie z wymaganiami dyrektywy 92/117/EWG.

28. W ubojni urzędowy lekarz weterynarii zapewnia przeprowadzenie identyfikacji drobiu, kontroli w zakresie przestrzegania przepisów rozdziału II dyrektywy 91/628/EWG²⁹, w szczególności sprawdzenie, czy drób uległ uszkodzeniom w trakcie transportu.

Ponadto, w przypadku wątpliwości dotyczących tożsamości partii drobiu, oraz jeśli drób ma zostać poddany badaniu przedubojowemu w ubojni zgodnie z pkt. 25 lit. c), urzędowy lekarz weterynarii musi sprawdzić każdą klatkę, jeśli drób przejawia symptomy określone w pkt. 27 lit. b).

29. Jeśli drób nie został ubity w ciągu trzech dni od badania i wystawienia świadectwa sanitarnego przewidzianego w pkt. 25 lit. a) (i), oraz:
- jeśli drób nie opuścił gospodarstwa pochodzenia, należy wydać nowe świadectwa sanitarne,
 - lub po ocenie przyczyn opóźnienia, urzędowy lekarz weterynarii ubojni zezwala na ubój, jeśli na przeszkodzie nie stoi żaden powód zdrowotny, a w razie potrzeby, po nowym zbadaniu drobiu.
30. Bez uszczerbku dla wymagań dyrektywy 91/494/EWG, należy zakazać uboju do celów spożycia przez ludzi, jeśli stwierdzono kliniczne objawy następujących chorób:
- a) ornitozy;
 - b) salmonelozę.

Urzędowy lekarz weterynarii może na wniosek właściciela drobiu lub jego przedstawiciela, zezwolić na ubój w normalnym trybie uboju, jeśli podjęte zostaną środki ostrożności w celu zredukowania do minimum zagrożenia rozprzestrzenienia się bakterii i czyszczenia oraz dezynfekcji sprzętu po tym uboju, przy czym mięso pochodzące z tego uboju należy oprawiać tak jak mięso zgłoszone jako nienadające się do spożycia przez ludzi.

31. Urzędowy lekarz weterynarii musi:
- a) zakazać uboju, jeśli dysponuje dowodami pozwalającymi na stwierdzenie, że mięso pochodzące z danych zwierząt nie nadawałoby się do spożycia przez ludzi;
 - b) przesunąć termin uboju, jeśli nie przestrzegano karencji w odniesieniu do pozostałości;
 - c) zapewnić, jeśli chodzi o drób klinicznie zdrowy, pochodzący ze stada którego ubój jest obowiązkowy w ramach programu zwalczania chorób zakaźnych, aby drób ten został ubity pod koniec dnia lub w takich warunkach, aby uniknąć jakiegokolwiek zakażenia innego drobiu. Państwa Członkowskie mogą dysponować tym mięsem na swym terytorium zgodnie ze swoimi przepisami krajowymi.

²⁹ Dz.U. nr L 340 z 11.12.1991, str. 17.

32. Urzędowy lekarz weterynarii musi powiadomić niezwłocznie właściwe władze o zakazie uboju, wskazując przyczynę tego zakazu i tymczasowo trzymać w odosobnieniu drób objęty tym zakazem uboju.

ROZDZIAŁ VII

WYMAGANIA DOTYCZĄCE HIGIENY UBOJU I OBRÓBKİ ŚWIEŻEGO MIĘSA

33. Do pomieszczeń przeznaczonych do uboju wolno wprowadzać jedynie żywy drób. Po jego wprowadzeniu, ptaki powinny zostać ubite niezwłocznie po ogłuszeniu, z wyjątkiem uboju przeprowadzanego zgodnie z obyczajem religijnym.
34. Wykrwawianie powinno być całkowite i przeprowadzone w taki sposób, aby nie spowodować zanieczyszczenia poza miejscem uboju.
35. Drób należy oskubać z piór niezwłocznie i w całości.
36. Patroszenie musi być dokonane niezwłocznie w przypadku patroszenia całkowitego, lub w czasie przewidzianym w rozdziale VIII pkt 49 w przypadku patroszenia częściowego lub odłożonego. Ubity drób musi zostać otwarty tak, aby można było przeprowadzić kontrolę jamy brzusznej i wnętrzości. W tym celu wnętrzości do badania mogą być pozostawione oddzielnie lub połączone z tuszami naturalnym połączeniem. Jeśli są osobno, powinna być możliwa ich identyfikacja z tuszą pochodzenia.

Jednakże w odniesieniu do gęsi i kaczek hodowanych i ubitych w celu produkcji wątróbek, ich patroszenie można wykonać w ciągu 24 godzin, z zastrzeżeniem, że temperatura niepatroszonych tusz zostanie jak najszybciej doprowadzona do temperatury przewidzianej w rozdziale XIII pkt 69 tiret pierwsze i na tym poziomie utrzymana, oraz tusze zostaną przetransportowane zgodnie z zasadami higieny

37. Po przeprowadzeniu badania wnętrzości, które zostały usunięte, muszą być niezwłocznie oddzielone od tuszy, a części nienadające się do spożycia przez ludzi należy natychmiast usunąć.

Wnętrzości lub części wnętrzości pozostałe w tuszach, z wyjątkiem nerek, należy usunąć, o ile jest to możliwe w całości, przy zachowaniu zadowalających warunków dotyczących higieny.

38. Niedozwolone jest czyszczenie mięsa drobiowego za pomocą tkanin i wypełnianie tusz, z wyjątkiem przypadku, gdy tuszki są wypełniane podrobami jadalnymi lub szypkami z drobiu ubitego w ubojni.
39. Rozbiór i usuwanie lub przerób mięsa drobiowego przed zakończeniem badania jest zabronione. Urzędowy lekarz weterynarii może zarządzić wykonanie każdego innego zabiegu wymaganego do celów inspekcji.
40. Zatrzymane mięso oraz mięso zgłoszone jako nienadające się do spożycia przez ludzi zgodnie z rozdziałem IX pkt 53, lub niedopuszczone do spożycia przez ludzi zgodnie z rozdziałem IX pkt 54, pióra i odpady powinny jak najszybciej zostać umieszczone w pomieszczeniach, na powierzchniach lub w urządzeniach przewidzianych w rozdziale I

pkt 4 lit. d) i w rozdziale II pkt 14 lit. e) i f), oraz należy postępować z nim w taki sposób, aby ograniczyć możliwość zakażenia do minimum.

41. Po zakończeniu badania i wypatroszeniu świeże mięso drobiowe powinno zostać niezwłocznie oczyszczone i schłodzone zgodnie z wymaganiami dotyczącymi higieny, tak, aby jak najszybciej osiągnęło temperaturę przewidzianą w rozdziale XIII.
42. Mięso drobiowe podlegające procesowi schładzania przez zanurzenie zgodnie z procesem określonym w pkt. 43, musi niezwłocznie po wypatroszeniu zostać poddane dokładnemu myciu przez zraszanie oraz bezzwłocznie zostać zanurzone. Zraszanie musi być wykonane przy pomocy instalacji zapewniającej skuteczne mycie wewnętrznych i zewnętrznych powierzchni tusz.

Dla tusz, których waga:

- nie przekracza 2,5 kilograma, należy użyć przynajmniej 1,5 litra wody na tuszę,
 - wynosi od 2,5 do 5 kilogramów, należy użyć przynajmniej 2,5 litra wody na tuszę,
 - jest równa lub przekracza 5 kilogramów, należy użyć przynajmniej 3,5 litra wody na tuszę.
43. Proces schładzania poprzez zanurzenie musi spełniać następujące wymagania:
 - a) tusze przechodzą przez jeden lub kilka pojemników z wodą lub lodu z wodą, których zawartość jest stale odnawiana. Dopuszcza się do tego celu jedynie system, w którym tusze są stale przesuwane mechanicznie przez strumień wody płynący w przeciwnym kierunku;
 - b) temperatura wody lub pojemników mierzona w miejscu wprowadzenia i wyprowadzenia tusz nie powinna przekraczać odpowiednio +16 °C i +4 °C;
 - c) należy go przeprowadzić tak, aby temperatura przewidziana w rozdziale XIII pkt 69 tiret pierwsze została osiągnięta jak najszybciej;
 - d) minimalny przepływ wody w całym procesie schładzania określonym w pkt. a) musi wynosić:
 - 2,5 litra na tuszę o wadze 2,5 kilograma lub mniej,
 - 4 litry na tuszę o wadze od 2,5 do 5 kilogramów,
 - 6 litrów na tuszę o wadze 5 kilogramów lub więcej.

Jeśli występuje kilka pojemników, napływ świeżej wody i odpływ wody zużytej w każdym pojemniku musi być regulowany tak, aby malał on zgodnie z kierunkiem ruchu tusz, a świeża woda była rozdzielona między pojemniki tak, aby przepływ wody poprzez ostatni pojemnik był nie mniejszy niż:

- 1 litr na tuszę o wadze 2,5 kilograma lub mniej,

- 1,5 litra na tuszę o wadze od 2,5 do 5 kilogramów,
- 2 litry na tuszę o wadze 5 kilogramów lub więcej.

Wody zużytej do pierwszego napełnienia pojemników nie należy brać pod uwagę przy obliczaniu tych ilości;

- e) tusze nie powinny pozostawać w pierwszej części aparatury lub w pierwszym pojemniku dłużej niż pół godziny, ani też w pozostałej części aparatury lub w pozostałych pojemnikach dłużej niż to bezwzględnie konieczne.

Należy podjąć wszelkie niezbędne środki ostrożności, aby w przypadku zakłócenia procesu przestrzegany był czas przewidziany w akapicie pierwszym.

Po każdym zatrzymaniu urządzeń urzędowy lekarz weterynarii musi przed ponownym uruchomieniem upewnić się, że tusze nadal spełniają wymagania niniejszej dyrektywy i nadają się do spożycia przez ludzi, lub, jeśli tak nie jest, zapewnić, aby jak najszybciej zostały przetransportowane do pomieszczenia przewidzianego w rozdziale I pkt 4 lit. d);

- f) każda część urządzenia musi zostać całkowicie opróżniona, umyta i zdezynfekowana w każdym przypadku, gdy jest to konieczne po zakończeniu dnia pracy i przynajmniej raz dziennie;
- g) cechowane urządzenia kontrolne muszą umożliwiać odpowiedni i stały nadzór pomiaru i zapisu:
 - zużycia wody w czasie zraszania poprzedzającego zanurzenie,
 - temperatury wody w pojemniku lub pojemnikach w miejscu wprowadzenia i wyprowadzenia tusz,
 - zużycia wody w czasie zanurzenia,
 - liczby tusz w każdej partii według masy określonej w lit. d) i w pkt. 42;
- h) wyniki poszczególnych kontroli przeprowadzonych przez producenta należy przechowywać w celu okazania ich na wniosek urzędowego lekarza weterynarii;
- i) do momentu przyjęcia zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 21 niniejszej dyrektywy wspólnotowych metod mikrobiologicznych, prawidłowe działanie instalacji schładzającej i jej wpływ na poziom higieny podlega ocenie przy zastosowaniu naukowych metod mikrobiologicznych, uznanych przez Państwa Członkowskie, poprzez porównanie całkowitego skażenia bakteryjnego i skażenia pałeczkami jelitowymi tusz przed i po zanurzeniu. Porównanie to musi zostać przeprowadzone przy pierwszym uruchomieniu instalacji, a następnie okresowo, oraz w każdym przypadku, gdy instalacja podlegała zmianom. Działanie poszczególnych części należy regulować tak, aby zapewnić zadowalający standard w zakresie higieny.

44. Do chwili ukończenia badania tusze oraz podroby, które nie zostały poddane badaniu,

nie mogą mieć styczności z tuszami i podrobami już poddanymi badaniu; zabrania się również usuwania, rozbioru oraz dalszej obróbki tusz.

45. Mięso zatrzymane i zgłoszone jako nienadające się do spożycia przez ludzi oraz niejadalne produkty uboczne nie mogą stykać się z mięsem zgłoszonym jako nadające się do spożycia przez ludzi, oraz powinny jak najszybciej zostać umieszczone w specjalnych pomieszczeniach lub pojemnikach, usytuowanych i zaprojektowanych tak, aby uniknąć jakiegokolwiek zakażenia innego świeżego mięsa drobiowego.
46. Późniejsze sprawianie, przyrządzanie, obróbka i transport mięsa, łącznie z podrobami, muszą odbywać się z poszanowaniem wszelkich zasad higieny. Jeśli mięso jest opakowane, należy przestrzegać warunków wymienionych w rozdziale II pkt 14 d) i w rozdziale XIV. Mięso zapakowane musi być składowane w osobnym pomieszczeniu niż świeże mięso nieopakowane.

ROZDZIAŁ VIII

BADANIE POUBOJOWE

47. Drób należy poddać badaniu niezwłocznie po uboju w odpowiednich warunkach oświetleniowych.

W ramach tej inspekcji:

a) następujące części:

- (i) powierzchnia tusz bez głowy i kończyn, z wyjątkiem przypadku, gdy przeznaczone są one do spożycia przez ludzi;
- (ii) wnętrzości; oraz
- (iii) jamy ciała,

muszą zostać poddane badaniu wzrokowemu, oraz w razie potrzeby, palpacyjnemu lub przez nacinanie;

b) należy zwrócić uwagę:

- (i) na nieprawidłowości w konsystencji, kolorze i zapachu tusz;
- (ii) na poważniejsze nieprawidłowości wynikające z czynności uboju;
- (iii) na właściwe funkcjonowanie urządzeń do uboju.

Urzędowy lekarz weterynarii musi w każdym wypadku:

- a) przeprowadzić szczegółową kontrolę losową próbki ptaków wyeliminowanych w czasie badania poubojowego, których mięso zostało zgłoszone jako nienadające się do spożycia przez ludzi, zgodnie z rozdziałem IX pkt 53;
- b) zbadać losową próbkę 300 ptaków pobranych z całości partii, która została

poddana badaniu poubojowemu, w celu kontroli wnętrzości i jam ciała;

- c) przeprowadzić szczegółowe badanie poubojowe mięsa drobiowego, jeśli występują inne przesłanki wskazujące, że mięso pochodzące z tego drobiu mogłoby nie nadawać się do spożycia przez ludzi.

Właściciel lub osoba uprawniona do dysponowania drobiem muszą współpracować w wymaganym zakresie w badaniu poubojowym. Muszą oni przygotować drób i mięso drobiowe tak, aby umożliwić badanie. Na wniosek inspektora muszą udzielić wszelkiej odpowiedniej pomocy dodatkowej. Jeśli osoby uprawnione do dysponowania drobiem nie przestrzegają obowiązku współpracy, inspektor zawiesza badanie do czasu aż będą współpracować w zakresie wymaganym do jego przeprowadzenia.

- 48. W przypadku drobiu częściowo wypatroszonego, pozbawionego niezwłocznie przewodu pokarmowego, konieczne jest zbadanie wnętrzości i jam tuszy po wypatroszeniu przynajmniej 5% ubitego drobiu z każdej partii. Jeśli w czasie tego badania stwierdzi się obecność nieprawidłowości u kilku ptaków, należy przeprowadzić badanie wszystkich ptaków z partii, zgodnie z pkt. 47.
- 49. W przypadku drobiu o opóźnionym patroszeniu („New York dressed”):
 - a) inspekcję sanitarną pośmiertną zgodnie z pkt. 47 przeprowadza się najpóźniej 15 dni po uboju, w czasie których drób musi być składowany w temperaturze nieprzekraczającej + 4° C;
 - b) najpóźniej do końca tego okresu, musi on zostać wypatroszony w ubojni gdzie został ubity lub w innym zatwierdzonym zakładzie rozbioru drobiu, spełniającym dodatkowe wymagania z rozdziału III pkt 15 lit.b) tiret drugie (ii), oraz w tym ostatnim przypadku, posiadać świadectwo sanitarne określone w załączniku V;
 - c) mięso drobiowe nie może zostać opatrzone znakiem jakości zdrowotnej określonym w rozdziale XII przed wypatroszeniem, określone w pkt. b).

- 50. Pobieranie próbek w celu poszukiwania pozostałości musi odbywać się przez kontrolę na miejscu, a w każdym razie w przypadku uzasadnionych podejrzeń. W przypadku poszukiwania pozostałości przez pobieranie próbek, należy przede wszystkim poszukiwać pozostałości określonych w A grupa III, oraz w B grupa I lit. a) i c) i w grupie II lit. a) załącznika I do dyrektywy 86/469/EWG³⁰.

Obowiązku poszukiwania pozostałości substancji o działaniu farmakologicznym określonym w art. 4 ust. 1 akapit drugi niniejszej dyrektywy, nie stosuje się do drobiu pochodzącego z gospodarstw pozostających pod urzędową kontrolą, jeśli poszukiwanie tych pozostałości zostało przeprowadzone w gospodarstwie pochodzenia.

- 51. W przypadku podejrzenia choroby w czasie badania przed lub poubojowego, urzędowy lekarz weterynarii może zażądać przeprowadzenia koniecznych badań laboratoryjnych, o ile uzna to za konieczne do sporządzenia diagnozy lub wyodrębnienia mogących występować substancji aktywnych farmakologicznie, biorąc pod uwagę

³⁰ Dz.U. nr L 275 z 26.09.1986, str. 36. Dyrektywa zmieniona przez decyzję 89/187/EWG (Dz.U. nr L 66 z 10.03.1989, str. 37).

zaobserwowany stan patologiczny.

W razie wątpliwości urzędowy lekarz weterynarii może na odpowiedniej części mięsa drobiowego wykonać dalsze nacięcia i badania, konieczne do sformułowania ostatecznej diagnozy.

Jeżeli urzędowy lekarz weterynarii stwierdzi, że zasady higieny określone w niniejszej dyrektywie są w sposób oczywisty naruszane lub, że istnieją przeszkody w przeprowadzeniu stosownej inspekcji sanitarnej, ma on prawo podjąć działania mające na celu wykorzystanie sprzętu lub pomieszczeń, oraz zastosować wszelkie konieczne środki zmierzające do przerwania procesu produkcyjnego włącznie.

52. Wyniki badania przed i poubojowego muszą zostać odnotowane przez urzędowego lekarza weterynarii, a w przypadku diagnozy o chorobie zakaźnej przekazane właściwym władzom weterynaryjnym odpowiedzialnym za nadzór gospodarstwa, z którego pochodziły zwierzęta, jak również właścicielowi gospodarstwa pochodzenia lub jego przedstawicielowi, który ma obowiązek je uwzględnić i zachować oraz przedstawić urzędowemu lekarzowi weterynarii przeprowadzającemu badanie przedubojowe w czasie kolejnego okresu produkcyjnego.

ROZDZIAŁ IX

DECYZJA URZĘDOWEGO LEKARZA WETERYNARII PODEJMOWANA PODCZAS BADANIA POUBOJOWEGO

53. a) Jako nienadające się do spożycia przez ludzi w całości zgłasza się mięso drobiowe, którego badanie poubojowe wykazało:
- uogólnione choroby zakaźne i stałą obecność w narządach patogennych mikroorganizmów mogących przenosić się na ludzi,
 - grzybicę systemową i lokalne zmiany w narządach, gdy istnieje podejrzenie, że zostały spowodowane przez czynniki chorobotwórcze przenoszone na ludzi lub przez ich toksyny,
 - obecność dużej liczby pasożytów pod skórą lub w mięśniach oraz pasożyty systemowe;
 - zatrucie,
 - wyniszczenie,
 - nienormalny zapach, kolor, smak,
 - guzy złośliwe lub liczne,
 - ogólne zanieczyszczenie lub skażenie,
 - istotne uszkodzenia i wybroczyny,

- rozległe uszkodzenia mechaniczne, łącznie z rozległymi oparzeniami,
 - niedostateczne wykrwawienie,
 - pozostałości substancji przekraczające dopuszczalne normy lub pozostałości substancji zakazanych,
 - puchlina brzuszna.
- b) Za nienadające się do spożycia przez ludzi uznaje się części ubitych zwierząt, które przejawiają ograniczone zmiany lub skażenia niewpływające na stan zdrowia pozostałego mięsa.
54. Z przeznaczenia do spożycia przez ludzi wyłącza się głowę oddzieloną od tuszy, z wyjątkiem języka, grzebienia, dzwonek i zęba jajowego oraz wymienione trzewia: tchawica, płuca oddzielone od tuszy zgodnie z rozdziałem VII pkt 37, przełyk, wole, jelito i woreczek żółciowy.

ROZDZIAŁ X

PRZEPISY DOTYCZĄCE MIĘSA PRZEZNACZONEGO DO ROZBIORU

55. Rozbiór tuszy na części lub trybowanie dozwolone jest jedynie w zatwierdzonych zakładach rozbioru.
56. Kierownik zakładu, właściciel lub jego przedstawiciel jest zobowiązany do ułatwienia przeprowadzania czynności związanych z kontrolą zakładu, w szczególności do wykonywania wszelkich czynności uznanych za niezbędne oraz do oddania do dyspozycji służb kontrolnych niezbędnych urządzeń. W szczególności musi on być w stanie udzielić informacji o pochodzeniu mięsa znajdującego się w jego zakładzie rozbioru i o pochodzeniu ubitych zwierząt, na wniosek urzędowego lekarza weterynarii odpowiedzialnego za kontrolę.
57. Bez uszczerbku dla rozdziału V pkt 19, mięso niespełniające wymagań art. 3 ustęp I lit. B pkt 1 niniejszej dyrektywy nie może znaleźć się w zatwierdzonych zakładach rozbioru, jeśli nie było składowane w specjalnych pomieszczeniach chłodniczych; musi ono być rozbierane w innym miejscu lub w innym czasie niż mięso spełniające te wymagania. Urzędowy lekarz weterynarii musi mieć w każdej chwili wolny dostęp do wszystkich pomieszczeń magazynowych i roboczych, aby zagwarantować ścisłe przestrzeganie powyższych przepisów.
58. Świeże mięso przeznaczone do rozbioru, od momentu wwiezienia do zakładu rozbioru do chwili rozbioru, musi zostać umieszczone w pomieszczeniu przewidzianym w rozdziale III pkt 15 lit. a).

Jednakże, bez względu na rozdział VII pkt 41 mięso może zostać bezpośrednio przetransportowane z pomieszczenia ubojni do pomieszczenia do rozbioru.

W takich przypadkach pomieszczenie ubojni i pomieszczenie do rozbioru muszą znajdować się wystarczająco blisko siebie i w tym samym kompleksie budynków, ponieważ mięso do rozbioru musi zostać przekazane w ramach jednej czynności z

jednego pomieszczenia do drugiego, przy pomocy rozszerzonej mechanicznej sieci obróbki pomieszczenia ubojni, a rozbiór musi zostać przeprowadzony bezzwłocznie. Po zakończonym rozbiórce i pakowaniu mięso musi zostać przetransportowane do pomieszczenia chłodniczego przewidzianego w rozdziale III pkt 15 lit. a).

59. Mięso w miarę potrzeb musi zostać umieszczone w pomieszczeniach określonych w rozdziale III pkt 15 lit. b). Po wykonaniu rozbioru, oraz w razie potrzeby pakowania, musi ono zostać przetransportowane do pomieszczenia chłodniczego przewidzianego w pkt. 15 lit. a).
60. Z wyjątkiem przypadków rozbioru mięsa na ciepło, rozbieranie może odbywać się tylko wtedy, gdy mięso osiągnęło temperaturę nieprzekraczającą +4 °C.
61. Niedozwolone jest czyszczenie świeżego mięsa za pomocą tkanin.
62. Rozbiór wykonywany jest tak, aby zapobiec jakiegokolwiek zanieczyszczeniu mięsa. Odłamki kości i skrzepy krwi muszą być usunięte. Mięso po rozbiórce nieprzeznaczone do spożycia przez ludzi, należy gromadzić w pojemnikach lub pomieszczeniach przewidzianych w rozdziale I pkt 4 lit. d).

ROZDZIAŁ XI

MONITOROWANIE ZDROWIA MIĘSA Z ROZBIORU I MIĘSA SKŁADOWANEGO

63. Zatwierdzone zakłady rozbioru, zakłady przepakowywania i chłodnie składowe podlegają kontroli przeprowadzanej przez członka zespołu inspekcyjnego, określonego w art. 8 ust. 2 akapit trzeci niniejszej dyrektywy.
64. Kontrola przewidziana w pkt. 63 obejmuje następujące działania:
 - kontrolę przyjęcia i wywozu świeżego mięsa,
 - inspekcję sanitarną świeżego mięsa znajdującego się w zakładzie,
 - kontrolę stanu czystości pomieszczeń, instalacji i narzędzi, przewidzianą w rozdziale V, oraz higieny personelu, łącznie z odzieżą,
 - każdą inną kontrolę, którą urzędowy lekarz weterynarii uzna za niezbędną w celu zapewnienia przestrzegania przepisów niniejszej dyrektywy.

ROZDZIAŁ XII

OZNAKOWANIE ZDROWOTNE

65. Oznakowanie zdrowotne musi zostać wykonane pod nadzorem urzędowego lekarza weterynarii. W tym celu nadzoruje on:
 - a) oznakowanie zdrowotne mięsa;
 - b) etykiety i materiał do pakowania, jeśli zostały już one opatrzone stemplem

przewidzianym w niniejszym rozdziale.

66. Znak jakości zdrowotnej obejmuje:

- a) w odniesieniu do mięsa zapakowanego w pojedyncze jednostki lub w małych opakowaniach:
- w części górnej, symbol państwa wysyłającego, pisany drukowanymi literami (jeden z następujących):

B, DK, D, EL, E, F, IRL, I, L, NL, P, UK,
 - pośrodku, weterynaryjny numer identyfikacyjny zakładu lub, w razie potrzeby, zakładu rozbioru lub zakładu przepakowywania,
 - w dolnej części jeden z następujących symboli: CEE, E_F, EWG, EOK, EEC, EEG.

Litery i cyfry muszą mieć 0,2 centymetra wysokości;

- b) w odniesieniu do dużych opakowań, owalny stempel o wymiarach przynajmniej 6,5 cm szerokości i 4,5 cm wysokości, włącznie z informacjami wymienionymi w lit. a).

Wysokość liter musi wynosić, co najmniej 0,8 cm, a cyfr, co najmniej 1 cm. Znak jakości zdrowotnej może ponadto obejmować informację pozwalającą na identyfikację weterynarza, który przeprowadził inspekcję sanitarną mięsa.

Materiał do znakowania musi spełniać wszystkie wymagania higieny, a informacja na nim umieszczona, określona w lit. a), musi być doskonale widoczna.

67. a) Oznakowanie zdrowotne określone w pkt. 66 lit. a) musi zostać wykonane:

- na opakowaniach jednostkowych lub innych opakowaniach zapakowanych osobno tusz, lub w sposób widoczny pod nimi,
- na tuszach niezapakowanych osobno, poprzez przyłożenie stempla lub jednorazowej etykiety,
- na opakowaniach jednostkowych lub innych opakowaniach części tusz lub podrobów zapakowanych w małych ilościach, lub w sposób widoczny pod nimi.

- b) Oznakowanie zdrowotne określone w pkt. 66 lit. b) musi zostać wykonane na dużym opakowaniu zawierającym tusze, części tusz lub podrobów oznakowanych zgodnie z lit. a).

- c) Jeśli oznakowanie zdrowotne wykonane jest na opakowaniu jednostkowym lub opakowaniu zbiorczym:

- znak ten musi zostać przystawiony tak, aby został zniszczony w chwili

otwierania opakowania jednostkowego lub zbiorczego, lub

- opakowanie jednostkowe lub zbiorcze muszą być zabezpieczone tak, aby nie było możliwe ich ponowne użycie po otwarciu.

68. Oznakowanie zdrowotne tusz, części tusz lub podrobów przewidziane w pkt. 67 lit. a) nie jest wymagane w następujących przypadkach:

1. Partie tusz, łącznie z tymi, z których usunięto niektóre części zgodnie z rozdziałem IX pkt 53 lit. b), są wysyłane w celu rozbioru z zatwierdzonej ubojni do zatwierdzonego zakładu rozbioru w następujących warunkach:
 - a) duże opakowania zawierające świeże mięso drobiowe powinny na powierzchni zewnętrznej posiadać znak jakości zdrowia, przyłożony zgodnie z pkt. 67 lit. a) tiret trzecie i z pkt. 67 lit. c);
 - b) zakład wysyłający prowadzi rejestr, w którym zapisana jest ilość, rodzaj i przeznaczenie partii wysyłanych zgodnie z niniejszą dyrektywą;
 - c) odbierający zakład rozbioru prowadzi rejestr, w którym zapisana jest ilość, rodzaj i pochodzenie partii otrzymanych zgodnie z niniejszą dyrektywą;
 - d) znak jakości zdrowotnej na dużych opakowaniach zostaje zniszczony w czasie ich otwierania w zakładzie rozbioru pod nadzorem urzędowego lekarza weterynarii;
 - e) na zewnętrznej powierzchni dużego opakowania widnieje wyraźna informacja o przeznaczeniu i przewidywanym wykorzystaniu partii, zgodnie z niniejszym punktem. i załącznikiem VII.
2. Partie tusz łącznie z tymi, których niektóre części zostały usunięte zgodnie z rozdziałem IX pkt 53 lit. b), części tusz i następujące podroby: serca, wątroby i żółtaczki, zostają wysłane w celu obróbki z zatwierdzonej ubojni, zakładu rozbioru lub z zakładu przepakowywania do zakładu mięsnego i zakładu wytwarzającego produkty mięsne w następujących warunkach:
 - a) duże opakowania zawierające świeże mięso drobiowe posiadają na powierzchni zewnętrznej znak jakości zdrowotnej, zgodnie z pkt. 67 lit. a) tiret trzecie i pkt. 67 lit. c);
 - b) zakład wysyłający prowadzi rejestr, w którym zapisana jest ilość, rodzaj i przeznaczenie partii wysyłanych zgodnie z niniejszą dyrektywą;
 - c) zakład mięsny i zakład wytwarzający produkty mięsne prowadzi rejestr, w którym zapisana jest ilość, rodzaj i pochodzenie partii otrzymanych zgodnie z niniejszą dyrektywą;
 - d) jeśli świeże mięso drobiowe przeznaczone jest do wytworzenia produktów mięsnych do handlu wewnątrzspółnotowego, znak jakości zdrowotnej dużych opakowań zostaje zniszczony w czasie ich otwierania w zakładzie, pod nadzorem właściwych władz;

- e) na zewnętrznej powierzchni dużego opakowania widnieje wyraźna informacja o przeznaczeniu i przewidywanym wykorzystaniu partii, zgodnie z niniejszym punktem. i z załącznikiem VII.
3. W celu bezpośredniej dostawy do użytkownika końcowego, partie tusz łącznie z tymi, których części zostały usunięte zgodnie z rozdziałem IX pkt 53 lit. b) po obróbce cieplnej, zostają wysłane z zatwierdzonej ubojni, zakładu przepakowywania lub zatwierdzonego zakładu rozbioru do restauracji, stołówek i instytucji w następujących warunkach:
- a) opakowania zawierające świeże mięso drobiowe posiadają na powierzchni zewnętrznej znak jakości zdrowotnej, zgodnie z pkt. 67 lit. a) tiret trzecie i z pkt. 67 lit. c);
 - b) zakład wysyłający prowadzi rejestr, w którym zapisana jest ilość, rodzaj i przeznaczenie partii wysyłanych zgodnie z niniejszą dyrektywą;
 - c) odbiorca prowadzi rejestr, w którym zapisana jest ilość, rodzaj i pochodzenie partii otrzymanych zgodnie z niniejszą dyrektywą;
 - d) odbiorcy podlegają kontroli właściwych władz, które muszą mieć dostęp do prowadzonych rejestrów;
 - e) na zewnętrznej powierzchni dużego opakowania widnieje wyraźna informacja o przeznaczeniu i przewidywanym wykorzystaniu partii, zgodnie z niniejszym punktem i załącznikiem VII.

ROZDZIAŁ XIII

SKŁADOWANIE

69. - Świeże mięso drobiowe musi po schłodzeniu przewidzianym w pkt. 41, być utrzymywane w temperaturze nieprzekraczającej w żadnym przypadku +4 _C.
- Zamrożone mięso drobiowe musi być utrzymywane w temperaturze nieprzekraczającej w żadnym przypadku -12 _C.
- Świeże mięso drobiowe opakowane nie może być składowane w tych samych pomieszczeniach, co świeże mięso nieopakowane.

ROZDZIAŁ IV

OPAKOWYWANIE I PAKOWANIE ŚWIEŻEGO MIĘSA

70. a) Opakowania zbiorcze (na przykład skrzynki, kartony) muszą spełniać wszystkie zasady higieny, w szczególności:
- nie mogą zmieniać właściwości organoleptycznych mięsa,
 - muszą zapobiegać przenikaniu do mięsa substancji szkodliwych dla zdrowia

ludzkiego,

- muszą być wystarczająco solidne, aby zapewnić skuteczną ochronę mięsa w czasie transportu i obróbki;
 - b) opakowania zbiorcze nie mogą być ponownie używane do pakowania mięsa, chyba że wykonane są z materiałów odpornych na korozję, łatwych do umycia i po uprzednim umyciu i dezynfekcji.
71. Jeśli rozebrane świeże mięso lub podroby są pakowane, operacja ta musi być wykonywana niezwłocznie po rozbiorze, oraz w sposób zgodny z wymaganiami dotyczącymi higieny.

Materiały na opakowania jednostkowe muszą być przezroczyste i bezbarwne, lub w przypadku przezroczystego materiału kolorowego zaprojektowane tak, aby pozostawić mięso i podroby częściowo widoczne. Muszą one poza tym spełniać warunki wymienione w pkt. 70 lit. a) tiret pierwsze i drugie; nie mogą one zostać ponownie użyte do pakowania mięsa.

Części drobiu lub podrobów oddzielone od tuszy muszą być zawsze zapakowane w warstwę ochronną spełniającą powyższe kryteria, oraz szczelnie zamknięte.

72. Mięso w opakowaniu jednostkowym musi być umieszczone w opakowaniu zbiorczym.
73. Jednakże, jeśli materiał do pakowania spełnia wszystkie warunki w zakresie ochrony opakowania, nie musi on być przezroczysty ani bezbarwny, oraz nie jest konieczne umieszczanie go w drugim pojemniku, pod warunkiem, że pozostałe wymagania pkt 70 są spełnione.
74. Rozbiór, trybowanie, opakowywanie i pakowanie może odbywać się w tym samym pomieszczeniu, jeśli opakowanie zbiorcze nadaje się do ponownego użycia, jak określono w pkt. 70 lit. b), lub z zastrzeżeniem następujących warunków:
- a) pomieszczenie musi być wystarczająco obszerne i urządzone tak, aby zapewnić przeprowadzenie operacji w sposób higieniczny;
 - b) opakowania jednostkowe i zbiorcze niezwłocznie po wyprodukowaniu muszą być pokryte warstwą ochronną, zabezpieczającą przed wszelkimi uszkodzeniami podczas transportu do zakładu, oraz są składowane w higienicznych warunkach w oddzielnym pomieszczeniu w zakładzie;
 - c) pomieszczenia przeznaczone do składowania materiałów na opakowania muszą być pozbawione kurzu i robactwa, oraz jakiegokolwiek kontaktu z pomieszczeniami zawierającymi substancje mogące zakazić świeże mięso. Opakowania nie mogą być składowane na podłodze;
 - d) opakowania są złożone w higienicznych warunkach przed ich dostarczeniem do pomieszczenia;
 - e) opakowania muszą zostać dostarczone do pomieszczenia w warunkach higienicznych i bezzwłocznie użyte. Nie mogą być one przenoszone przez

personel zajmujący się mięsem;

- f) natychmiast po zapakowaniu mięso musi zostać umieszczone w pomieszczeniach przeznaczonych do składowania.

75. Opakowania określone w niniejszym rozdziale mogą zawierać jedynie rozebrane świeże mięso drobiowe.

ROZDZIAŁ XV

TRANSPORT

76. Świeże mięso musi być transportowane środkami transportu wyposażonymi w system hermetycznego zamykania, lub w odniesieniu do świeżego mięsa przywożonego zgodnie z dyrektywą 90/675/EWG lub świeżego mięsa przewożonego tranzytem przez terytorium państwa trzeciego, zaplombowanymi środkami transportu, zaprojektowanymi i wyposażonymi w taki sposób, aby przez cały czas trwania transportu zagwarantować temperatury określone w rozdziale XIII.

77. Środki transportu tego mięsa muszą spełniać następujące wymagania:

- a) ich wewnętrzne powierzchnie muszą być gładkie, łatwe do mycia i dezynfekcji;
- b) muszą być wyposażone w wodoszczelne urządzenia skutecznie zapewniające ochronę mięsa przed owadami i kurzem.

78. Środki transportu mięsa nie mogą w żadnym wypadku zostać użyte do przewożenia żywych zwierząt lub jakichkolwiek produktów, które mogą wpłynąć na mięso lub je zakazić.

79. Niedozwolone jest przewożenie w tym samym czasie i tym samym środkiem transportu, co mięso, jakiegokolwiek innego produktu mogącego naruszyć warunki higieny mięsa drobiowego lub je zakazić.

Mięso opakowane musi być transportowane oddzielnymi środkami transportu, chyba, że w jednym środku transportu istnieje odpowiednia fizyczna bariera chroniąca mięso nieopakowane.

80. Świeże mięso drobiowe nie może być przewożone w pojazdach lub pojemnikach, które nie są czyste i zdezynfekowane.

81. Kierownik zakładu, właściciel lub jego przedstawiciel musi zapewnić, aby środki transportu i warunki załadunku umożliwiły przestrzeganie wymagań w zakresie higieny, wymienionych w niniejszym rozdziale. Członek zespołu inspekcyjnego przewidzianego w art. 8 ust. 2 akapit trzeci niniejszej dyrektywy musi czuwać nad przestrzeganiem tego przepisu.

ZAŁĄCZNIK II

ROZDZIAŁ I

OGÓLNE WARUNKI ZATWIERDZANIA ZAKŁADÓW O MAŁEJ WYDAJNOŚCI

Zakłady o małej wydajności muszą posiadać przynajmniej:

1. w pomieszczeniach, gdzie otrzymuje się świeże mięso i dokonuje jego obróbki:
 - a) wodoodporną posadzkę, łatwą do mycia i dezynfekcji, odporną na butwienie i ułożoną w sposób ułatwiający odprowadzanie wody; woda musi być odprowadzana w kierunku kanałów ściekowych wyposażonych w kraty i syfony zapobiegające wydostawaniu się zapachów;
 - b) gładkie, odporne i nieprzepuszczalne ściany pokryte zmywalną i jasną warstwą do wysokości przynajmniej dwóch metrów.

Jednakże zastosowanie ścian drewnianych w pomieszczeniach określonych w załączniku I rozdział IV pkt 16, wybudowanych przed dniem 1 stycznia 1994 r., nie stanowi powodu wycofania zatwierdzenia;

- c) drzwi z materiałów odpornych na butwienie, łatwych do mycia i bezzapachowych;

W przypadku, gdy w danym zakładzie składowane jest mięso, zakład ten musi dysponować pomieszczeniami do składowania odpowiadającymi wyżej wymienionym wymaganiom;
- d) bezzapachowe materiały izolacyjne odporne na butwienie;
 - e) odpowiednią wentylację i w razie potrzeby dobre odprowadzenie pary;
 - f) odpowiednie naturalne lub sztuczne oświetlenie, niepowodujące zniekształcania kolorów;
2.
 - a) jak najbliżej miejsc pracy, wystarczającą liczbę urządzeń do mycia i dezynfekcji rąk oraz mycia narzędzi pod ciepłą wodą. W celu umycia rąk urządzenia te powinny być zaopatrzone w bieżącą zimną i ciepłą wodę, lub wodę zmieszaną do odpowiedniej temperatury, w produkty czyszczące i dezynfekcyjne oraz w środki higieniczne do suszenia rąk;
 - b) na miejscu lub w pomieszczeniu sąsiednim urządzenia do dezynfekcji narzędzi zaopatrywane w ciepłą wodę o temperaturze minimalnej 82 _C;

3. odpowiednie urządzenia do ochrony przed szkodnikami, jak owady i gryzonie;

4.
 - a) narzędzia i sprzęt do pracy, takie jak stoły do rozbioru mięsa, stoły ze zdejmowanymi blatami do rozbioru mięsa, pojemniki, taśmociągi i piły wykonane z materiałów nierdzewnych, niezdolnych do skażenia mięsa i łatwe do czyszczenia i dezynfekcji. Niedozwolone jest używanie drewna.

- b) narzędzia i wyposażenie odporne na korozję i spełniające wymagania dotyczące higieny w odniesieniu do:
 - obróbki mięsa,
 - składowania pojemników na mięso, tak by zapobiec bezpośredniemu zetknięciu się mięsa lub pojemników z podłogą lub ścianami;
 - c) specjalne wodoszczelne i nierdzewne pojemniki z trwałych materiałów, zaopatrzone w pokrywę i system zamykania uniemożliwiający dostęp do nich osobom nieuprawnionym, przeznaczone do przechowywania mięsa nienadającego się do spożycia przez ludzi, które należy usuwać lub niszczyć pod koniec każdego dnia pracy;
5. sprzęt chłodniczy pozwalający na utrzymanie wewnętrznej temperatury mięsa na wymaganym przez niniejszą dyrektywę poziomie. Wyposażenie to musi posiadać system odwadniania umożliwiający odprowadzanie wody rurami, w sposób niestwarzający żadnego zagrożenia zakażenia świeżego mięsa;
 6. instalacje pod ciśnieniem dostarczające odpowiednią ilość wody pitnej w rozumieniu dyrektywy 80/778/EWG. Jednakże, woda niezdatna do picia może być, w wyjątkowych przypadkach, przeznaczona do produkcji pary, zwalczania pożarów i schładzania urządzeń chłodniczych, pod warunkiem że rury zainstalowane do tych celów wykluczają użycie tej wody do innych celów i nie stanowią żadnego zagrożenia skażenia świeżego mięsa. Rury z wodą niezdatną do picia muszą wyraźnie różnić się od rur z wodą pitną;
 7. instalacje dostarczające wystarczającą ilość ciepłej wody pitnej w rozumieniu dyrektywy 80/778/EWG;
 8. system odprowadzający w higieniczny sposób ścieki;
 9. przynajmniej jedną umywalkę i toalety ze spuszczaną wodą. Drzwi toalety nie mogą otwierać się bezpośrednio na pomieszczenia robocze. Umywalki muszą być wyposażone w zimną i ciepłą bieżącą wodę lub wodę zmieszaną do odpowiedniej temperatury, środki do mycia i dezynfekcji rąk oraz środki higieny przeznaczone do suszenia rąk. Umywalka powinna znajdować się w pobliżu toalet.

ROZDZIAŁ II

SPECJALNE WARUNKI ZATWIERDZANIA UBOJNI O MAŁEJ WYDAJNOŚCI

10. W uzupełnieniu do wymagań ogólnych, ubojnie o małej wydajności muszą posiadać przynajmniej:
 - a) pomieszczenie przeznaczone do uboju o powierzchni wystarczającej do ogłuszania i wykrwawiania z jednej strony, oraz do skubania i sparzania z drugiej strony, tak aby te rodzaje operacji były wykonywane w osobnych miejscach;
 - b) w pomieszczeniu do uboju ściany możliwe do zmycia do wysokości

przynajmniej dwóch metrów lub do sufitu;

- c) pomieszczenie do patroszenia i przygotowywania o odpowiednich wymiarach, aby umożliwić patroszenie w miejscu wystarczająco oddalonym od stanowisk pracy, lub oddzielonym od tych stanowisk w sposób zapobiegający wszelkim zakażeniom;
- d) pomieszczenie chłodnicze o pojemności wystarczającej w odniesieniu do ilości i rodzaju ubitych zwierząt, w każdym przypadku z wydzielonym miejscem zamykanym na klucz i przeznaczonym do obserwowania tusz poddanych analizom.

W poszczególnych przypadkach możliwe jest przyznanie przez właściwe władze odstępstw od tych wymagań, jeśli mięso jest natychmiast usuwane z takich ubojni w celu zaopatrzenia zakładów rozbioru lub sklepów mięsnych znajdujących się w bezpośrednim sąsiedztwie ubojni, pod warunkiem, że czas transportu nie przekracza jednej godziny.

- 11. Zwierzęta wprowadzone do pomieszczenia przeznaczonego do uboju powinny zostać ubite niezwłocznie po ogłuszeniu, z wyjątkiem uboju przeprowadzanego zgodnie z obyczajem religijnym.
- 12. Zwierzęta chore lub podejrzane o chorobę nie mogą zostać ubite w danym zakładzie, poza odstępstwami przyznanymi przez właściwe władze.

W przypadku przyznania odstępstwa, ubój musi odbywać się pod kontrolą właściwych władz, oraz należy podjąć kroki w celu uniknięcia skażenia; pomieszczenia muszą zostać specjalnie umyte i zdezynfekowane pod nadzorem urzędowym przed ich ponownym użyciem.

ZAŁĄCZNIK III

KWALIFIKACJE ZAWODOWE POMOCNIKÓW

1. Jedynie kandydaci mogący udowodnić, że:
 - a) uczęszczali na kurs teoretyczny, łącznie z pokazami laboratoryjnymi, zatwierdzony przez właściwe władze Państw Członkowskich, dotyczący kwestii określonych w pkt. 3 lit. a);
 - b) odbyli szkolenie praktyczne pod nadzorem urzędowego lekarza weterynarii,

mogą przystąpić do testu określonego w art. 8 ust. 2 akapit drugi niniejszej dyrektywy. Szkolenie praktyczne odbywa się w ubojniach, zakładach rozbioru, chłodniach składowych i na stanowiskach inspekcji świeżego mięsa, lub w odniesieniu do inspekcji przedubojowej w gospodarstwie.
2. Jednakże, pomocnicy spełniający wymagania określone w załączniku III dyrektywy 64/433/EWG mogą uczęszczać na kurs szkoleniowy, którego część teoretyczna trwa tylko cztery tygodnie.
3. Test określony w art. 8 ust. 2 akapit drugi niniejszej dyrektywy zawiera część teoretyczną i część praktyczną, oraz dotyczy następujących kwestii:
 - a) w odniesieniu do inspekcji w gospodarstwach:
 - (i) część teoretyczna:
 - informacje ogólne dotyczące przemysłu drobiowego – organizacja, znaczenie gospodarcze, metody produkcji, handel międzynarodowy, etc.,
 - anatomia i patologia drobiu,
 - podstawowa znajomość chorób – wirusy, bakterie, pasożyty, etc.,
 - monitorowanie chorób i stosowania produktów leczniczych lub szczepień oraz badanie na obecność pozostałości,
 - kontrola higieniczna i sanitarna,
 - dobrostan zwierząt w gospodarstwie, podczas transportu i w ubojni,
 - kontrola warunków środowiskowych – w budynkach, w gospodarstwach i ogólnie,
 - przepisy krajowe i międzynarodowe,
 - zachowania konsumentów i kontrola jakości;
 - (ii) część praktyczna:

- wizyty w gospodarstwach różnego rodzaju i stosujących różne metody chowu,
- wizyty w zakładach produkcyjnych,
- załadunek i rozładunek środków transportu,
- wizyty w laboratoriach,
- kontrole weterynaryjne,
- dokumentacja,
- doświadczenie praktyczne

b) w odniesieniu do inspekcji w ubojni:

(i) część teoretyczna

- podstawowa wiedza z dziedziny anatomii i fizjologii poddawanych ubojowi zwierząt,
- podstawowa wiedza z dziedziny patologii poddawanych ubojowi zwierząt,
- podstawowa wiedza z zakresu anatomii patologicznej poddawanych ubojowi zwierząt,
- podstawowa wiedza z zakresu higieny, w szczególności higieny przemysłowej, higieny uboju, rozbioru i składowania oraz higieny pracy,
- znajomość metod i procedur uboju, inspekcji, przygotowania, opakowywania, pakowania i transportu świeżego mięsa;
- znajomość ustaw, rozporządzeń i przepisów administracyjnych dotyczących wykonywania ich pracy,
- procedury pobierania próbek do badań;

(ii) część praktyczna

- inspekcja i ocena poddanych ubojowi zwierząt,
- określanie gatunków zwierząt poprzez badanie typowych części zwierzęcia,
- określanie niektórych części ubitych zwierząt, które uległy zmianom i komentarze dotyczące tych części,

- badanie poubojowe w ubojni,
- kontrola higieny,
- pobieranie próbek.

ZAŁĄCZNIK IV

WZÓR

ŚWIADECTWA SANITARNEGO¹

w odniesieniu do drobiu transportowanego z gospodarstwa do ubojni

Właściwa służba:, Nr²:

I. Identyfikacja zwierząt

Gatunek zwierząt:

Liczba zwierząt:

Znak identyfikacyjny:

II. Pochodzenie zwierząt

Adres gospodarstwa pochodzenia:.....

III. Przeznaczenie zwierząt

Zwierzęta będą przetransportowane do następującej ubojni:

.....

następującymi środkami transportu.....

IV. Zaświadczenie

Ja, niżej podpisany urzędowy lekarz weterynarii zaświadczam, że wymienione powyżej zwierzęta zostały poddane badaniu przed ubojem, w wyżej wymienionym gospodarstwie, dnia..... o godzinie..... i zostały uznane za zdrowe.

Sporządzono w....., dnia.....

.....

(podpis urzędowego lekarza weterynarii)

¹ Czas ważności świadectwa: 72 godziny.

ZAŁĄCZNIK V

WZÓR

ŚWIADECTWA SANITARNEGO

w odniesieniu do tusz drobiu przeznaczonych do opóźnionego patroszenia, lub tusz gęsi i kaczek hodowanych do produkcji wątróbek, ogłuszonych, wykrwawionych i oskubanych w gospodarstwie prowadzącym tucz, oraz przetransportowanych do zakładu rozbioru wyposażonego w osobne pomieszczenia do patroszenia

Właściwa służba: Nr¹:

I. Identyfikacja tusz niepatroszonych

Gatunek:

Liczba tusz niepatroszonych:

II. Pochodzenie tusz niepatroszonych

Adres gospodarstwa prowadzącego tucz:

III. Przeznaczenie tusz niepatroszonych

Tusze niepatroszone będą przetransportowane do następującego zakładu rozbioru:

.....

IV. Zaświadczenie

Ja, niżej podpisany urzędowy lekarz weterynarii zaświadczam, że wymienione powyżej tusze niepatroszone pochodzą od zwierząt, które zostały poddane badaniu przed ubojem, w wyżej wymienionym gospodarstwie, dnia..... o godzinie..... i zostały uznane za zdrowe.

Sporządzono w....., dnia.....

.....

(podpis urzędowego lekarza weterynarii)

ZAŁĄCZNIK VI

WZÓR

ŚWIADECTWA ZDROWIA

w odniesieniu do świeżego mięsa drobiowego¹

Nr²:.....

Miejsce załadunku:

Ministerstwo:

Wydział:

Referencje²:

I. Identyfikacja mięsa

Mięso z:
(gatunek zwierząt)

Rodzaj części:

Rodzaj opakowania:

Ilość części lub opakowań:

Miesiąc i rok (lata) zamrożenia:

Waga netto:

II. Pochodzenie mięsa

Adres(-y) i weterynaryjny(-e) numer(-y) identyfikacyjny(-e) zatwierdzonej(-nych) ubojni:

.....

Adres(-y) i weterynaryjny (-e) numer(-y) identyfikacyjny(-e) zatwierdzonego(-nych) zakładu(-ów) rozbioru:

.....

Adres(-y) i weterynaryjny(-e) numer(-y) identyfikacyjny(-e) zatwierdzonej(-nych) chłodni składowej(-ych):

¹ Świeże mięso drobiowe oznacza zgodnie z dyrektywą określoną w punkcie IV niniejszego świadectwa, wszystkie części nadające się do spożycia przez ludzi zwierząt domowych pochodzących z następujących gatunków: ptactwo domowe, indyki, perliczki, kaczki, gęsi, przepiórki, gołębie, bażanty i kuropatwy domowe, niepoddane żadnym zabiegom konserwującym; także mięso schłodzone i mrożone uważa się za świeże.

.....

III Przeznaczenie mięsa

Mięso zostanie wysyłane z:
(miejsce załadunku)

do:
(kraj i miejsce przeznaczenia)

Następującym środkiem transportu³:

Nazwisko i adres wysyłającego:

.....

Nazwisko i adres odbiorcy:

.....

IV Zaświadczenie

Ja, niżej podpisany urzędowy lekarz weterynarii zaświadczam:

- a) że wymienione powyżej mięso drobiowe spełnia wymagania dyrektywy Rady 91/494/EWG z dnia 26 czerwca 1991 r. w sprawie warunków zdrowotnych zwierząt regulujących handel wewnątrzspółnotowy oraz przywóz świeżego mięsa drobiowego z państw trzecich, oraz wymagania art. 3 ustęp A pkt 1 akapit drugi tej dyrektywy, jeżeli mięso to jest przeznaczone do Państwa Członkowskiego lub regionu Państwa Członkowskiego uznanego za wolny od rzekomego pomoru drobiu;
- b) - że wymienione powyżej mięso drobiowe,
- że opakowania mięsa wymienionego powyżej,
posiadają znak potwierdzający, że:
- mięso pochodzi ze zwierząt ubitych w zatwierdzonych ubojniach,
- mięso zostało rozebrane w zatwierdzonym zakładzie rozbioru;
- c) że mięso to zostało uznane za nadające się do spożycia przez ludzi, w wyniku inspekcji weterynaryjnej przeprowadzonej zgodnie z dyrektywą Rady 71/118/EWG z dnia 15 lutego 1971 r. w sprawie problemów zdrowotnych wpływających na handel świeżym mięsem drobiowym, lub z dyrektywą Rady 91/485/EWG z dnia 27 listopada 1990 r. dotyczącą zdrowia publicznego i problemów zdrowotnych zwierząt wpływających na produkcję i wprowadzanie do obrotu mięsa króliczego oraz mięsa zwierząt dzikich utrzymywanych przez

³ W odniesieniu do wagonów i ciężarówek zaznaczyć numer rejestracyjny, w odniesieniu do samolotów numer lotu, a do statków nazwę i w razie potrzeby numer kontenera.

człowieka;

- d) że pojazdy lub pojemniki transportowe, jak również warunki załadunku tej wysyłki, są zgodne z wymaganiami w zakresie higieny określonymi w dyrektywie 71/118/EWG.

Sporządzono w....., dnia.....

.....
(podpis urzędowego lekarza weterynarii)

ZAŁĄCZNIK VII

UWAGI, KTÓRE NALEŻY UMIEŚCIĆ NA DUŻYCH OPAKOWANIACH

Przewidywane zastosowanie: rozbiór / obróbka termiczna¹

Adres przeznaczenia:

.....

.....

.....

¹ Niepotrzebne skreślić.

DYREKTYWA RADY 96/23/WE

z dnia 29 kwietnia 1996 r.

w sprawie środków monitorowania niektórych substancji i ich pozostałości w żywych zwierzętach i produktach zwierzęcych oraz uchylająca dyrektywy 85/358/EWG i 86/469/EWG oraz decyzje 89/187/EWG i 91/664/EWG

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, w szczególności jego art. 43,

uwzględniając wniosek Komisji¹,

uwzględniając opinię Parlamentu Europejskiego²,

uwzględniając opinię Komitetu Ekonomiczno - Społecznego³,

a także mając na uwadze, co następuje:

- 1) w dyrektywie 96/22/WE⁴ Rada postanowiła utrzymać zakaz stosowania niektórych substancji o działaniu hormonalnym i tyreostatycznym, rozszerzając go na substancje beta-agonistyczne mające działanie anaboliczne;
- 2) dnia 9 marca 1995 r. Parlament Europejski podkreślił, między innymi, że Wspólnota pilnie potrzebuje skutecznego i jednolitego systemu monitorowania i zwrócił się do Państw Członkowskich o wzmocnienie nadzoru i monitorowania w odniesieniu do stosowania nielegalnych substancji w produkcji mięsa;
- 3) w dyrektywie 85/469/EWG⁵ Rada przyjęła niektóre zasady w sprawie wykrywania i monitorowania substancji mających działanie hormonalne i tyreostatyczne; zasady takie powinny zostać rozszerzone tak aby obejmowały również inne substancje używane w hodowli zwierząt do stymulacji wzrostu i wydajności inwentarza żywego lub w celach leczniczych, a które mogą okazać się niebezpieczne dla konsumenta ze względu na ich pozostałości;
- 4) dyrektywą 86/469/EWG⁶ Rada wprowadziła niektóre zasady w sprawie monitorowania niektórych pozostałości substancji farmakologicznych i skażających środowisko w zwierzętach gospodarskich oraz w świeżym mięsie pozyskanym od takich zwierząt; takie monitorowanie powinno zostać rozszerzone tak aby obejmowało również inne gatunki zwierząt i wszystkie produkty zwierzęce spożywane przez ludzi;

¹ Dz.U. nr C 302 z 9.11.1993, str. 12, i Dz.U. nr C 222 z 10.08.1994, str. 17.

² Dz.U. nr C 128 z 9.05.1994, str. 100.

³ Dz.U. nr C 52 z 19.02.1994, str. 30.

⁴ Dz.U. nr L 125 z 23.05.1996, str. 3.

⁵ Dz.U. nr L 191 z 23.07.1985, str. 46. Dyrektywa ostatnio zmieniona Aktem Przystąpienia z 1994 r.

⁶ Dz.U. nr L 275 z 26.09.1986, str. 36. Dyrektywa ostatnio zmieniona Aktem Przystąpienia z 1994 r.

- 5) rozporządzenie Rady (EWG) nr 2377/90 z dnia 26 czerwca 1990 r. ustanawiające wspólnotową procedurę dla określania maksymalnego limitu pozostałości weterynaryjnych produktów leczniczych w środkach spożywczych pochodzenia zwierzęcego⁷, ustanowiło w załącznikach limity dla niektórych medycznych produktów weterynaryjnych;
- 6) ustawodawstwo Wspólnoty dotyczące monitorowania pozostałości w mięsie nie jest przejrzyste i daje podstawę dla różnych interpretacji w poszczególnych Państwach Członkowskich;
- 7) zachodzi potrzeba wzmocnienia kontroli przeprowadzanych przez i w Państwach Członkowskich;
- 8) producenci i inne podmioty działające w branży hodowli zwierząt powinni ponosić w przyszłości większą odpowiedzialność za jakość i bezpieczeństwo mięsa przeznaczonego do spożycia przez ludzi;
- 9) w odrębnych przepisach dotyczących poszczególnych grup produktów mają zostać zawarte szczególne sankcje wobec hodowców zwierząt, którzy nie stosują się do ustawodawstwa Wspólnoty, w szczególności zakazu stosowania niektórych substancji hormonalnych i anabolicznych w hodowli zwierząt;
- 10) art. 4 dyrektywy 71/118/EWG⁸ zobowiązuje Państwa Członkowskie do zapewnienia, że przeprowadzane są kontrole w celu wykrywania pozostałości substancji mających działanie farmakologiczne, a także ich pochodnych i innych substancji, które mogą być przenoszone do mięsa drobiowego i które mogą powodować, że spożycie świeżego mięsa drobiowego będzie niebezpieczne lub szkodliwe dla zdrowia ludzkiego;
- 11) dyrektywa 91/493/EWG⁹ zobowiązuje Państwa Członkowskie do ustanowienia systemu monitorowania w celu wykrywania skażeń w środowisku wodnym;
- 12) dyrektywa 92/46/EWG¹⁰ stanowi, że najpóźniej do dnia 30 czerwca 1993 r. Państwa Członkowskie przedstawią Komisji środki krajowe w zakresie wykrywania pozostałości w surowym mleku, mleku poddanym obróbce termicznej i produktach na bazie mleka, przy czym pozostałości jakie mają zostać wykryte zostały określone w grupie III część A i grupie II część B załącznika I do dyrektywy 86/469/EWG;
- 13) dyrektywa 89/437/EWG¹¹ zobowiązuje Państwa Członkowskie do zapewnienia, że przeprowadzane są kontrole w celu wykrywania pozostałości substancji o działaniu farmakologicznym lub hormonalnym, antybiotyków, pestycydów, detergentów oraz innych substancji szkodliwych lub mogących zmieniać cechy organoleptyczne produktów jajecznych, lub powodujących, że spożycie takich produktów może być niebezpieczne lub szkodliwe dla zdrowia ludzkiego;

⁷ Dz.U. nr L 224 z 18.08.1990, str. 1. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem Komisji (WE) nr 282/96 (Dz.U. nr L 37 z 15.02.1996, str. 12).

⁸ Dz.U. nr L 55 z 8.03.1971, str. 23. Dyrektywa ostatnio zmieniona Aktem Przystąpienia z 1994 r.

⁹ Dz.U. nr L 268 z 24.09.1991, str. 15. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 95/71/WE (Dz.U. nr L 332 z 30.12.1995, str. 40).

¹⁰ Dz.U. nr L 268 z 14.09.1992, str. 1. Dyrektywa ostatnio zmieniona Aktem Przystąpienia z 1994 r.

¹¹ Dz.U. nr L 212 z 22.07.1989, str. 87. Dyrektywa ostatnio zmieniona Aktem Przystąpienia z 1994 r.

- 14) dyrektywa 92/45/EWG¹² zobowiązuje Państwa Członkowskie do rozszerzenia ich planów wykrywania pozostałości w taki sposób, żeby, w miarę potrzeby, obejmowały dziczyznę, w celu wykrywania w kontrolowanych pobranych próbkach obecności substancji skażających w środowisku, a także objęcia takim monitorowaniem królików i dzikich zwierząt utrzymywanych przez człowieka;
- 15) jeżeli sprzeczne z prawem stosowanie w hodowli zwierząt stymulatorów wzrostu i wydajności ma być skutecznie zwalczane we wszystkich Państwach Członkowskich, działania takie muszą być organizowane na poziomie wspólnotowym;
- 16) istotną rolę w zwalczaniu niezgodnego z prawem stosowania stymulatorów wzrostu mogą odgrywać systemy samokontroli grup producentów; dla konsumentów istotne jest, żeby systemy te odpowiednio gwarantowały brak takich stymulatorów, a europejskie ogólne podejście jest niezbędne dla zabezpieczenia i wspierania systemów samokontroli;
- 17) w tym celu grupom producentów należy udzielać pomocy w tworzeniu systemów samokontroli dla zapewnienia, że produkowane przez nich mięso jest wolne od niedozwolonych substancji lub produktów;
- 18) niektóre przepisy dyrektyw 86/469/EWG i 85/358/EWG oraz decyzji 89/187/EWG¹³ i 91/664/EWG¹⁴ wymagają wyjaśnienia w celu zapewnienia skutecznego przeprowadzania kontroli i wykrywania pozostałości we Wspólnocie; w celu natychmiastowego i jednolitego wprowadzenia przewidzianych kontroli, obowiązujące przepisy i ich zmiany należy ująć w jednym tekście uchylającym wspomniane uprzednio regulacje,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

ROZDZIAŁ I

Zakres i definicje

Artykuł 1

Niniejsza dyrektywa ustanawia środki dla monitorowania substancji i grup pozostałości wymienionych w załączniku I.

Artykuł 2

Do celów niniejszej dyrektywy stosuje się definicje zawarte w dyrektywie 96/22/WE. Ponadto:

- a) „niedozwolone substancje lub produkty” oznaczają substancje lub produkty, których podawanie zwierzętom jest zakazane przez ustawodawstwo Wspólnoty;
- b) „nielegalne leczenie” oznacza stosowanie niedozwolonych substancji bądź produktów

¹² Dz.U. nr L 268 z 14.09.1992, str. 35. Dyrektywa ostatnio zmieniona Aktem Przystąpienia z 1994 r.

¹³ Dz.U. nr L 66 z 10.03.1989, str. 37.

¹⁴ Dz.U. nr L 368 z 31.12.1991, str. 17.

lub używanie substancji bądź produktów dozwolonych przez ustawodawstwo Wspólnoty do innych celów lub w innych warunkach, niż to zostało przewidziane w ustawodawstwie Wspólnoty, albo, gdzie jest to właściwe, w różnych ustawodawstwach krajowych;

- c) „pozostałość” oznacza pozostałość substancji mających działanie farmakologiczne, ich metabolitów oraz innych substancji przenoszonych do produktów zwierzęcych, które mogą być szkodliwe dla ludzkiego zdrowia;
- d) „właściwy organ” oznacza organ centralny Państwa Członkowskiego właściwy w zagadnieniach weterynaryjnych, lub inny organ, na którą organ centralny przeniósł takie kompetencje;
- e) „urzędowa próbka” oznacza próbkę pobraną przez właściwy organ, stosownie oznakowaną, do celów badania pozostałości lub substancji wymienionych w załączniku I, odniesieniem do gatunku, rodzaju, ilości, metody pobrania próbki i szczegółowymi danymi dotyczącymi płci zwierzęcia oraz pochodzenia zwierzęcia lub produktu zwierzęcego;
- f) „zatwierdzone laboratorium” oznacza laboratorium zatwierdzone przez właściwe władze Państwa Członkowskiego do badania urzędowych próbek w celu wykrycia obecności pozostałości;
- g) „zwierzę” oznacza gatunki objęte dyrektywą 90/425/EWG¹⁵;
- h) „partia zwierząt” oznacza grupę zwierząt tego samego gatunku, w tej samej grupie wiekowej, chowanych w tym samym gospodarstwie, w tym samym czasie i w tych samych warunkach chowu;
- i) „substancja beta-agonistyczna” oznacza substancję agonistyczną beta adrenoreceptora.

ROZDZIAŁ II

Plany monitorowania dla wykrywania pozostałości lub substancji

Artykuł 3

Proces produkcyjny zwierząt i podstawowe produkty pochodzenia zwierzęcego są monitorowane zgodnie z przepisami niniejszego rozdziału, do celów wykrywania obecności pozostałości i substancji wymienionych w załączniku I, w zwierzętach żywych, ich wydalinach, płynach ustrojowych i tkankach, produktach zwierzęcych, paszach dla zwierząt oraz w wodzie pitnej.

Artykuł 4

1. Państwa Członkowskie powierzają zadanie koordynowania wprowadzania w życie badań przewidzianych w niniejszym rozdziale, przeprowadzanych na ich terytorium, publicznej jednostce centralnej.

¹⁵ Dz.U. nr L 224 z 18.08.1990, str. 29. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 92/65/EWG (Dz.U. nr L 268 z 14.09.1992, str. 54).

2. Jednostka centralna, określona w ust. 1, odpowiada za:
 - a) sporządzenie planu przewidzianego w art. 5 w celu umożliwienia właściwym służbom przeprowadzania wymaganych badań;
 - b) koordynowanie działalności służb centralnych i regionalnych odpowiedzialnych za monitorowanie różnych pozostałości. Koordynacja taka obejmuje działalność wszystkich służb zajmujących się zapobieganiem oszukańczemu stosowaniu substancji lub produktów w gospodarstwach hodowlanych;
 - c) gromadzenie danych niezbędnych do oceny stosowanych środków i uzyskanych wyników stosowania środków przewidzianych w niniejszym rozdziale;
 - d) przesyłanie do Komisji, nie później niż do dnia 31 marca każdego roku, danych i wyników, określonych w lit. c), łącznie z wynikami każdego z przeprowadzanych badań.
3. Niniejszy artykuł nie ma wpływu na bardziej szczegółowe uregulowania mające zastosowanie w zakresie monitorowania żywienia zwierząt.

Artykuł 5

1. Najpóźniej do dnia 30 czerwca 1997 r. Państwa Członkowskie przedłożą Komisji plan określający krajowe środki, które zostaną wprowadzone w życie w roku rozpoczęcia wykonania planu, a następnie prześlą wszystkie plany, zatwierdzone uprzednio zgodnie z przepisami art. 8, zaktualizowane na podstawie nabytych doświadczeń z roku lub lat poprzednich, najpóźniej do dnia 31 marca roku, w którym dokonano aktualizacji.
2. Plan przewidziany w art. 1 musi:
 - a) przewidywać wykrywanie grup pozostałości lub substancji, odpowiednio do rodzaju zwierzęcia, zgodnie z załącznikiem II;
 - b) określać w szczególności środki do wykrywania obecności:
 - (i) substancji, określonych w lit. a) w zwierzętach, w wodzie przeznaczonej do pojenia zwierząt oraz we wszystkich miejscach, w których zwierzęta są hodowane lub trzymane;
 - (ii) pozostałości wyżej wymienionych substancji w żywych zwierzętach, ich wydalinach, płynach ustrojowych, tkankach zwierzęcych oraz produktach, takich jak mięso, mleko, jaja i miód;
 - c) spełniać wymogi dotyczące zasad pobierania i ilości pobieranych próbek ustanowionych w załącznikach III i IV.

Artykuł 6

1. Plan musi być zgodny z wymogami dotyczącymi poziomów i częstotliwości pobierania

próbek, ustanowionymi w załączniku IV. Jednakże, na wniosek Państwa Członkowskiego, Komisja może, zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 32, dostosować minimalne wymagania dotyczące kontroli, ustanowione w załączniku IV, pod warunkiem, że zostanie wyraźnie określone, że takie dostosowania zwiększają ogólną skuteczność planu w odniesieniu do danego Państwa Członkowskiego, a także w żaden sposób nie obniży jego zdolności do wykrywania pozostałości lub przypadków nielegalnego leczenia z zastosowaniem, substancji wymienionych w załączniku I.

2. Ponowne badanie grup pozostałości będących przedmiotem kontroli zgodnie z załącznikiem II oraz określenie poziomów i częstotliwości pobierania próbek w odniesieniu do zwierząt i produktów, określonych w art. 3, i które nie zostały jeszcze uwzględnione w załączniku IV, następuje zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 33, i po raz pierwszy zostanie przeprowadzone przy pierwszej sposobności, w ciągu maksymalnie 18 miesięcy od chwili przyjęcia niniejszej dyrektywy. W trakcie takiego badania brane są pod uwagę nabyte doświadczenia podczas stosowania krajowych środków oraz informacje przedłożone Komisji zgodnie z wymaganiami wspólnotowymi, poddającymi takie szczególne grupy produktów monitorowaniu występowania w nich pozostałości.

Artykuł 7

Wstępny plan uwzględnia szczególną sytuację każdego Państwa Członkowskiego i określa w szczególności:

- ustawodawstwo dotyczące substancji wymienionych w załączniku I, w szczególności, przepisy zakazujące lub zezwalające na ich używanie, dystrybucję i wprowadzania do obrotu oraz zasady regulujące podawanie ich zwierzętom w zakresie, w jakim przepisy takie nie są zharmonizowane.
- strukturę organizacyjną właściwych jednostek (w szczególności w zakresie informacji, co do rodzaju i wielkości jednostek zaangażowanych we wprowadzanie planów w życie),
- wykaz zatwierdzonych laboratoriów (z podaniem szczegółowych danych dotyczących ich zdolności do przetwarzania próbek),
- dopuszczalne tolerancje krajowe, jeżeli w rozporządzeniu (EWG) nr 2377/90 i dyrektywie 86/363/EWG¹⁶ nie ustalono wspólnotowych najwyższych poziomów dopuszczalnych dla pozostałości danych substancji,
- wykaz substancji jakie mają zostać wykryte, metody analiz, normy dotyczące interpretacji wyników badań oraz, w przypadku substancji wymienionych w załączniku I, liczbę próbek jaka ma zostać pobrana, z podaniem powodów ustalenia takiej liczby,
- liczbę próbek urzędowych jakie mają zostać pobrane w stosunku do liczby zwierząt danych gatunków poddanych ubojowi w latach poprzedzających zgodnie z poziomami i częstotliwościami pobierania próbek ustanowionymi w załączniku IV,
- szczegóły zasad regulujących pobierania próbek urzędowych, w szczególności zasad

¹⁶ Dz.U. nr L 221 z 7.08.1986, str. 43. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 95/39/WE (Dz.U. nr L 197 z 22.08.1995, str. 29).

dotyczących szczegółowych danych zamieszczanych na takich urzędowych próbkach,

- rodzaj środków ustanowionych przez właściwe władze w odniesieniu do zwierząt lub produktów, w których wykryto obecność pozostałości.

Artykuł 8

1. Komisja bada wstępne plany przekazane jej na podstawie art. 5 ust. 1 w celu ustalenia ich zgodności z niniejszą dyrektywą. Komisja może zwrócić się do Państwa Członkowskiego o dokonanie zmian lub uzupełnienie takich planów w celu dostosowania ich do niniejszej dyrektywy.

Z chwilą, gdy Komisja stwierdzi zgodność planów, przekazuje je do zatwierdzenia, zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 33.

W celu uwzględnienia zmian zachodzących w danym Państwie Członkowskim lub jego regionie, wyników krajowych badań lub dochodzeń przeprowadzanych w ramach art. 16 i 17, Komisja może, na wniosek danego Państwa Członkowskiego lub z własnej inicjatywy, postanowić zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 32, o zatwierdzeniu zmiany lub uzupełnienia w planie, zatwierdzonym uprzednio na mocy ust. 2.

2. Coroczne zmiany planów wstępnych, przekazane przez Państwa Członkowskie, w szczególności te dokonane w świetle wyników określonych w art. 4 ust. 2 lit. d), są przekazywane przez Komisję innym Państwom Członkowskim z chwilą stwierdzenia przez Komisję ich zgodności z niniejszą dyrektywą.

Od chwili otrzymania informacji o tych zmianach, Państwa Członkowskie mają 10 dni roboczych na powiadomienie Komisji o swoich uwagach.

Jeżeli Państwa Członkowskie nie zgłaszają uwag, zmiany planów uważa się za zatwierdzone.

Komisja niezwłocznie informuje Państwa Członkowskie o takim zatwierdzeniu.

Jeżeli Państwa Członkowskie zgłaszają uwagi lub, jeżeli Komisja uważa aktualizacje za niezgodne lub niewystarczające, Komisja przekazuje uaktualnione plany Stałemu Komitetowi Weterynaryjnemu, który musi stanowić zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 33.

Przepisy ust. 3-4 stosuje się także do planów zaktualizowanych.

3. Co sześć miesięcy, Państwo Członkowskie w ramach Stałego Komitetu Weterynaryjnego informuje Komisję oraz inne Państwa Członkowskie o wprowadzaniu w życie planów zatwierdzonych zgodnie z ust. 2 lub o rozwoju sytuacji. Jeżeli jest to konieczne, stosuje się ust. 4. Nie później niż do dnia 31 marca każdego roku, Państwa Członkowskie przesyłają Komisji wyniki wykonania planów wykrywania substancji i ich pozostałości oraz o ich środkach kontroli.

Państwa Członkowskie podają do wiadomości publicznej wyniki wprowadzenia w życie tych planów.

Komisja informuje Państwa Członkowskie w ramach Stałego Komitetu Weterynaryjnego, o

rozwoju sytuacji w różnych regionach Wspólnoty.

4. Komisja co roku lub, kiedy uzna to za niezbędne z uwagi na zdrowie publiczne, składa Państwom Członkowskich w ramach Stałego Komitetu Weterynaryjnego, sprawozdanie z wyników kontroli i badań określonych w ust. 3, w szczególności w zakresie:

- wprowadzania w życie planów krajowych,
- rozwoju sytuacji w różnych regionach Wspólnoty.

5. Co roku, Komisja przesyła do Parlamentu Europejskiego i do Rady, komunikat o wynikach działań podejmowanych na poziomie regionalnym, krajowym i wspólnotowym, z uwzględnieniem sprawozdanie i uwagi zgłoszone przez Państwa Członkowskie.

ROZDZIAŁ III

Monitorowanie prowadzone we własnym zakresie i współodpowiedzialność ze strony podmiotów gospodarczych

Artykuł 9

A. Państwa Członkowskie zapewniają, że:

1. każde gospodarstwo wprowadzające do obrotu zwierzęta gospodarskie oraz każda osoba fizyczna lub prawna zaangażowana w handel takimi zwierzętami, zostaną zarejestrowane przez właściwe władze i zobowiążą się do przestrzegania odpowiednich przepisów wspólnotowych i krajowych, w szczególności przepisów ustanowionych w art. 5 i 12 dyrektywy 90/425/EWG;
2. właściciele lub osoby zarządzające zakładem wstępnej przetworzenia podstawowych produktów pochodzenia zwierzęcego podejmą wszystkie niezbędne środki, w szczególności przeprowadzając we własnym zakresie kontrole mające na celu:
 - a) przyjęcia bezpośrednio od producenta lub przez pośrednika - tylko takich zwierząt, dla których producent jest w stanie zagwarantować, że przestrzegane były okresy karencji danej substancji;
 - b) upewnienia się, że zwierzęta gospodarskie lub produkty dostarczone do zakładu:
 - (i) nie zawierają pozostałości, których poziom przekracza maksymalnie dopuszczalne poziomy pozostałości;
 - (ii) nie zawierają żadnych śladów zakazanych substancji lub produktów;
3. a) właściciele lub osoby zarządzające, określone w pkt. 1 i 2 wprowadzą na rynek wyłącznie:
 - (i) zwierzęta, którym nie podawano żadnych niedozwolonych substancji

lub produktów, lub które nie były poddane nielegalnemu leczeniu w rozumieniu niniejszej dyrektywy;

(ii) zwierzęta w stosunku do których, w przypadku podawania im dozwolonych substancji lub produktów, zachowane zostały okresy karencji określone dla takich produktów lub substancji;

(iii) produkty pochodzące od zwierząt, określonych w podpunkcie (i) i (ii);

b) jeżeli zwierzę jest wprowadzone na teren zakładu przetwórczego przez osobę fizyczną lub prawną inną, niż producent, zobowiązania ustanowione w lit. a) obciążają te osoby.

B. Do celów stosowania części A, Państwa Członkowskie zapewniają, bez uszczerbku dla zgodności z zasadami ustanowionymi w dyrektywach regulujących wprowadzanie do obrotu różnych produktów danego rodzaju, że:

- w ich przepisach krajowych ustanowiona zostanie zasada objęcia monitorowaniem jakości cyklu produkcyjnego realizowanego przez różne podmioty,
- zaostrzone zostaną środki monitorowania we własnym zakresie, umieszczane w ramach specyfikacji dla znaków towarowych lub etykiet.

Państwa Członkowskie powiadamiają Komisję i na ich wniosek, inne Państwa Członkowskie, o ustanowionych odnośnych przepisach, w szczególności o przyjętych przepisach dotyczących kontroli określonych w części A pkt 3 lit. a) podpunkcie (i) i (ii).

Artykuł 10

Państwa Członkowskie zapewnią, że zakres uprawnień i obowiązki lekarzy weterynarii monitorujących gospodarstwa zostaną rozszerzone na monitorowanie warunków chowu i form leczenia, określonych w niniejszej dyrektywie.

W tych ramach lekarz weterynarii zapisuje w rejestrze prowadzonym w gospodarstwie datę i rodzaj przepisanego lub zastosowanego leczenia, identyfikację zwierząt poddanych leczeniu i odpowiednie okresy karencji.

Hodowca bydła zapisuje w rejestrze, który może być rejestrem przewidzianym w dyrektywie 90/676/EWG¹⁷, datę i rodzaj zastosowanego leczenia. Upewnia się on także, że zostały zachowane okresy karencji i przechowuje na dowód tego odpowiednie recepty przez okres pięciu lat.

Od hodowców bydła i lekarzy weterynarii wymaga się przekazania właściwej władzy, na jej wniosek, wszelkich informacji, w szczególności przekazania urzędowemu lekarzowi weterynarii w ubojni informacji dotyczących zgodności danego gospodarstwa z wymaganiami niniejszej dyrektywy.

¹⁷ Dz.U. nr L 373 z 31.12.1990, str. 15.

ROZDZIAŁ IV

Urzędowe środki kontroli

Artykuł 11

1. Bez uszczerbku dla kontroli przeprowadzanych w związku z wprowadzaniem w życie planów nadzoru, określonych w art. 5, lub kontroli przewidzianych w szczególnych dyrektywach, Państwa Członkowskie mogą przeprowadzać wyrywkowe kontrole urzędowe:

- a) w trakcie wytwarzania substancji należących do grupy A w załączniku I oraz w trakcie ich przeładunku, przechowywania, transportu, dystrybucji, sprzedaży i nabycia;
- b) na każdym etapie procesu produkcji i dystrybucji pasz zwierzęcych;
- c) w trakcie cyklu produkcyjnego zwierząt i surowców pochodzenia zwierzęcego objętych niniejszą dyrektywą.

2. Kontrole przewidziane w ust. 1 muszą być przeprowadzane w szczególności w celu wykrycia posiadania lub obecności zakazanych substancji lub produktów przeznaczonych do podawania zwierzętom w celach ich tuczenia lub nielegalnego leczenia.

3. W razie podejrzenia oszustwa i w przypadku pozytywnego wyniku którejkolwiek kontroli określonej w ust. 1, stosuje się art. 16-19 i środki przewidziane w rozdziale V.

Kontrole przeprowadzone w rzeźniach lub w punktach pierwszej sprzedaży zwierząt akwakultury i produktów rybołówstwa mogą być zredukowane, biorąc pod uwagę fakt, że gospodarstwo z którego pochodzi lub z którego przybyło zwierzę należy do sieci nadzoru epidemiologicznego lub jest objęte systemem monitorowania jakości określonym w art. 9 część B akapit pierwszy tiret pierwsze.

Artykuł 12

Kontrole przewidziane w niniejszej dyrektywie muszą być przeprowadzane przez właściwe władze krajowe bez uprzedniego zawiadomienia.

Właściciel, osoba uprawniona do zbywania zwierząt lub ich pełnomocnik są zobowiązani do ułatwiać czynności badania przedubojowego, w szczególności udzielać urzędowemu lekarzowi weterynarii lub upoważnionemu personelowi, pomocy przy wszystkich działaniach, uznanych za niezbędne do przeprowadzenia.

Artykuł 13

Właściwy organ:

- a) w razie podejrzenia zastosowania nielegalnego leczenia, zwraca się do właściciela lub osoby odpowiedzialnej za zwierzęta lub do weterynarza odpowiedzialnego za gospodarstwo o dostarczenie dokumentacji uzasadniającej rodzaj zastosowanego leczenia;

- b) w razie potwierdzenia zastosowania nielegalnego leczenia w ramach tego postępowania wyjaśniającego lub zastosowania niedozwolonych substancji lub produktów, albo, jeżeli istnieją podstawy do podejrzeń ich zastosowania, przeprowadza lub zleca przeprowadzenie:
- kontroli zwierząt na miejscu, w gospodarstwach ich pochodzenia lub wysyłki, w szczególności w celu wykrycia jakichkolwiek śladów po implantach; kontrole te mogą obejmować urzędowe pobieranie próbek,
 - kontroli w celu wykrycia substancji, których stosowanie jest zakazane lub niedozwolonych substancji lub produktów, w gospodarstwach, w których zwierzęta są chowane, trzymane lub tuczone (łącznie z gospodarstwami administracyjnie z nimi połączonymi) lub w gospodarstwach pochodzenia lub wysyłki zwierząt. W tym celu niezbędne jest pobranie urzędowych próbek wody przeznaczonej do pojenia i pasz.
 - kontroli na miejscu, w gospodarstwie pochodzenia lub wysyłki zwierząt, paszy dla zwierząt i wody przeznaczonej do pojenia, lub dla zwierząt akwakultury, wody, w której zostały złowione,
 - kontroli przewidzianych w art. 11 ust. 1 lit. a),
 - wszelkich kontroli w celu wyjaśnienia pochodzenia niedozwolonych substancji lub produktów, a także zwierząt poddanych leczeniu;
- c) w przypadku przekroczenia najwyższych dopuszczalnych poziomów przewidzianych w przepisach wspólnotowych, lub, do czasu wejścia w życie takiego przepisów, poziomów ustanowionych w ustawodawstwie krajowym, podejmuje wszelkie odpowiednie środki lub postępowanie wyjaśniające, które można uznać za właściwe w stosunku do poczynionych ustaleń.

Artykuł 14

1. Każde Państwo Członkowskie wyznacza, co najmniej jedno krajowe laboratorium referencyjne. Dana pozostałość lub grupa pozostałości nie może być przypisana do więcej, niż jednego krajowego laboratorium referencyjnego.

Jednakże, do dnia 31 grudnia 2000 r., Państwa Członkowskie mogą nadal powierzać badanie takich samych pozostałości lub grup pozostałości kilku krajowym laboratoriom, które zostały przez nie wyznaczone przed datą przyjęcia niniejszej dyrektywy.

Wykaz takich wyznaczonych laboratoriów sporządza się zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 33.

Laboratoria te są odpowiedzialne za:

- koordynowanie pracy innych krajowych laboratoriów odpowiedzialnych za analizę pozostałości, w szczególności przez koordynowanie norm i metod analiz dla każdej pozostałości lub grup pozostałości, o których mowa,

- udzielanie pomocy właściwemu organowi w przygotowaniu planu monitorowania pozostałości,
 - okresowe organizowanie badań porównawczych dla każdej przypisanej im pozostałości lub grupy pozostałości,
 - zapewnianie, że laboratoria krajowe przestrzegają ustanowionych limitów,
 - rozpowszechnianie informacji dostarczanych przez wspólnotowe laboratoria referencyjne,
 - zapewnianie, że ich personel może uczestniczyć w kursach doszkalających organizowanych przez Komisję lub wspólnotowe laboratoria referencyjne.
2. Wspólnotowe laboratoria referencyjne są wyznaczone w załączniku V rozdział 1.

Zakres uprawnień i warunki pracy laboratoriów są określone w załączniku V rozdział 2.

Artykuł 15

1. Urzędowe próbki, w celu ich zbadania w zatwierdzonych laboratoriach, muszą być pobierane zgodnie z załącznikami III i IV.

Szczegółowe zasady pobierania urzędowych próbek oraz ich rutynowe i referencyjne metody zastosowane do analizy są określone zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 33.

W razie udzielenia zezwolenia na wprowadzenie do obrotu medycznych produktów weterynaryjnych przeznaczonych do podawania gatunkom zwierząt, których mięso lub produkty wytwarzane z niego są przeznaczone do spożycia przez ludzi, właściwe władze przesyłają wspólnotowym i krajowym laboratoriom referencyjnym dla wykrywania pozostałości, rutynowe metody analizy ustanowione w art. 5 akapit drugi pkt 8 dyrektywy 81/851/EWG¹⁸ i w art. 7 rozporządzenia (EWG) nr 2377/90.

2. Dla substancji należących do grupy A, każdy pozytywny wynik badań odnotowany przy zastosowaniu metody rutynowej zamiast metody referencyjnej musi zostać potwierdzony przez zatwierdzone laboratorium stosujące metody referencyjne ustanowione zgodnie z ust. 1.

W przypadku wszystkich substancji zakwestionowanych na podstawie sprzecznych ze sobą wyników analiz, wyniki te muszą zostać potwierdzone przez krajowe laboratorium referencyjne, wyznaczone dla danych substancji lub pozostałości zgodnie z art. 14 ust. 1. W razie pozytywnego wyniku, koszty przeprowadzenia tego potwierdzenia ponosi podmiot skarżący.

3. Jeżeli badanie urzędowej próbki ujawnia nielegalne leczenie, stosuje się art. 16-19 oraz środki ustanowione w rozdziale V.

Jeżeli badanie ujawnia obecność pozostałości substancji dozwolonych lub substancji skażających przekraczających poziomy określone w przepisach wspólnotowych, lub do chwili

¹⁸ Dz.U. nr L 317 z 6.11.1981, str. 1. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 93/40/EWG (Dz.U. nr L 214 24.08.1993, str. 31).

wprowadzenia w życie takich przepisów, poziomy określone w ustawodawstwach krajowych, stosuje się art. 18-19.

Jeżeli badanie określone w niniejszym ustępie obejmuje zwierzęta lub produkty pochodzenia zwierzęcego z innego Państwa Członkowskiego, właściwy organ Państwa Członkowskiego pochodzenia, na uzasadniony wniosek właściwego organu, który przeprowadził badanie, stosują wobec gospodarstwa lub zakładu pochodzenia lub wysyłki art. 16 ust. 2 i art. 17, 18 i 19 oraz środki określone w rozdziale V.

Jeżeli badanie obejmuje produkty lub zwierzęta przywożone z państw trzecich, właściwy organ, który przeprowadził to badanie, przekazuje sprawę Komisji, która podejmuje środki przewidziane w art. 30.

Artykuł 16

Państwa Członkowskie zapewniają, że w przypadku otrzymania pozytywnych wyników badań, określonych w art. 15:

1. właściwy organ uzyskuje bezzwłocznie:
 - a) wszystkie informacje wzmagane do zidentyfikowania zwierzęcia i gospodarstwa pochodzenia lub wysyłki;
 - b) wszystkie szczegóły dotyczące badania i jego wyników. Jeżeli kontrole przeprowadzone w Państwie Członkowskim wykażą potrzebę przeprowadzenia postępowania wyjaśniającego lub innych czynności w jednym lub większej ilości Państw Członkowskich lub państwach trzecich, dane Państwo Członkowskie informuje o tym inne Państwa Członkowskie oraz Komisję. Komisja koordynuje właściwe środki podjęte w Państwach Członkowskich, w przypadku gdy niezbędne okaże się przeprowadzenie postępowania wyjaśniającego lub innych czynności;
2. właściwy organ przeprowadza:
 - a) postępowanie wyjaśniające w gospodarstwie pochodzenia lub wysyłki, w celu ustalenia powodów obecności pozostałości;
 - b) w razie nielegalnego leczenia, odpowiednio postępowanie wyjaśniające w sprawie źródła lub źródeł danych substancji lub produktów na etapie produkcji, przeladunku, przechowywania, transportu, podawania, dystrybucji lub sprzedaży;
 - c) wszelkie inne postępowania wyjaśniające, które organ uzna za niezbędne;
3. zwierzęta, od których pobrano próbki, są wyraźnie oznakowane. Nie mogą one w żadnym przypadku opuścić gospodarstwa do chwili uzyskania wyników kontroli.

Artykuł 17

W razie stwierdzenia nielegalnego leczenia, właściwy organ musi zapewnić, że inwentarz żywy objęty postępowaniem wyjaśniającym, określonym w art. 13 lit. b), zostanie

natychmiast umieszczony pod kontrolą urzędową. Właściwy organ zapewnia ponadto, że wszystkie zwierzęta, których to dotyczy, zostają urzędowo oznakowane lub zidentyfikowane, oraz że w pierwszej kolejności pobrane zostaną próbki urzędowe od statystycznie reprezentatywnej grupy, na podstawie uznanych międzynarodowych norm naukowych.

Artykuł 18

1. Jeżeli istnieje dowód na obecność pozostałości dozwolonych substancji lub produktów przekraczających maksymalny dopuszczalny poziom dla pozostałości, właściwy organ przeprowadza postępowanie wyjaśniające w gospodarstwie pochodzenia lub wysyłki zwierzęcia dla ustalenia powodu przekroczenia tego poziomu.

Zgodnie z wynikami przeprowadzonego postępowania wyjaśniającego, właściwy organ podejmuje wszystkie środki niezbędne dla ochrony zdrowia publicznego, które mogą obejmować zakaz opuszczania przez zwierzęta danego gospodarstwa lub opuszczania przez produkty danego gospodarstwa lub zakładu w wyznaczonym terminie.

2. W razie ponownego naruszenia obowiązujących maksymalnych dopuszczalnych poziomów pozostałości, w przypadku gdy zwierzęta są wprowadzane do obrotu przez rolnika lub produkty są wprowadzane do obrotu przez rolnika lub zakład przetwórczy, w okresie co najmniej sześciu miesięcy, właściwe władze muszą przeprowadzić zintensyfikowane kontrole zwierząt i produktów pochodzących z danego gospodarstwa lub zakładu, przy czym produkty i tusze powinny zostać zatrzymane do czasu uzyskania wyników analizy próbek.

Uzyskanie wyników wykazujących przekroczenie maksymalnego dopuszczalnego poziomu pozostałości musi powodować uznanie takich tusz lub produktów za nienadające się do spożycia przez ludzi.

Artykuł 19

1. Koszt przeprowadzenia postępowania wyjaśniającego i kontroli, określonych w art. 16, ponosi właściciel lub osoba odpowiedzialna za zwierzęta.

Jeżeli postępowanie wyjaśniające potwierdza, że podejrzenie było uzasadnione, koszty analiz przeprowadzonych zgodnie z art. 17 i 18 ponosi właściciel lub osoba odpowiedzialna za zwierzęta.

2. Bez uszczerbku dla sankcji karnych i administracyjnych, koszt likwidacji zwierząt, których badanie dało wynik pozytywny, lub zwierząt, w stosunku, do których wynik uznano za pozytywny zgodnie z art. 23, ponosi właściciel zwierząt, bez prawa do odszkodowania lub rekompensaty.

Artykuł 20

1. Do celów niniejszej dyrektywy stosuje się dyrektywę Rady 89/608/EWG z dnia 21 listopada 1989 r. w sprawie wzajemnej pomocy między organami administracyjnymi Państw Członkowskich i współpracy między Państwami Członkowskimi a Komisją w celu zapewnienia prawidłowego stosowania ustawodawstwa dotyczącego spraw weterynaryjnych i zootechnicznych¹⁹.

¹⁹ Dz.U. nr L 351 z 2.12.1989, str. 34.

2. Jeżeli Państwo Członkowskie uzna, że kontrole określone w niniejszej dyrektywie nie są przeprowadzane lub, że zaprzestano ich przeprowadzania w innym Państwie Członkowskim, powiadamia o tym właściwy organ centralny tego państwa. W następstwie przeprowadzonego postępowania wyjaśniającego zgodnie z art. 16 pkt 2, organ ten podejmuje wszystkie niezbędne środki i w możliwie najkrótszym czasie powiadamia właściwy organ centralny pierwszego Państwa Członkowskiego, o podjętych decyzjach i ich powodach.

Jeżeli pierwsze Państwo Członkowskie obawia się, że środki takie nie zostały podjęte lub, że są one niewystarczające, poszukuje ono wraz z Państwem Członkowskim, do którego się zwróciło, sposobów i środków poprawy sytuacji; jeżeli jest to właściwe, środki takie mogą obejmować przeprowadzanie badania na miejscu.

Państwa Członkowskie powiadamiają Komisję o zaistniałych sporach i przyjętych rozwiązaniach.

Jeżeli Państwa Członkowskie zaangażowane w spór nie mogą osiągnąć porozumienia, jedno z nich przedkłada sprawę w odpowiednim czasie Komisji, która poleca ekspertowi lub grupie ekspertów wydanie opinii.

W oczekiwaniu na opinię, Państwo Członkowskie miejsca przeznaczenia może przeprowadzać kontrole produktów pochodzących z zakładów lub gospodarstw, których dotyczy spór i, jeżeli otrzymane wyniki są pozytywne, może podejmować środki podobne do tych, które są przewidziane w art. 7 ust. 1 lit. b) dyrektywy 89/662/EWG²⁰.

Na podstawie opinii ekspertów mogą zostać podjęte właściwe środki, zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 32.

Środki te mogą zostać ponownie przeanalizowane, przy zastosowaniu tej samej procedury, na podstawie nowej opinii ekspertów, wydanej w ciągu 15 dni.

Artykuł 21

1. W zakresie niezbędnym dla zapewnienia jednolitego stosowania niniejszej dyrektywy oraz we współpracy z właściwymi władzami Państw Członkowskich, biegli lekarze weterynarii Komisji mogą weryfikować na miejscu czy plany i systemy ich kontrolowania przez właściwe władze zostały jednolicie wprowadzone w życie. Państwo Członkowskie, na którego terytorium jest przeprowadzana weryfikacja, udziela ekspertom wszelkiej niezbędnej pomocy w wypełnianiu ich obowiązków. Komisja informuje zainteresowane Państwo Członkowskie o wynikach przeprowadzonej weryfikacji.

Zainteresowane Państwo Członkowskie podejmie niezbędne środki, biorąc pod uwagę wyniki przeprowadzonej weryfikacji i powiadomi Komisję o podjętych środkach. Jeżeli Komisja uzna, że podjęte środki nie są wystarczające, podejmie właściwe środki, zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 32, po konsultacji z danym Państwem Członkowskim i uwzględniając środki niezbędne dla ochrony zdrowia publicznego.

2. Ogólne zasady wykonywania niniejszego artykułu, w szczególności w zakresie

²⁰ Dz.U. nr L 395 z 30.12.1989, str. 13. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 92/67/EWG (Dz.U. nr L 268 z 14.09.1992, str. 73).

częstotliwości i metod przeprowadzania weryfikacji wskazanych w ust. 1 akapit pierwszy (łącznie ze współpracą z właściwymi władzami) zostają ustalone zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 33.

ROZDZIAŁ V

Środki podejmowane w razie naruszeń

Artykuł 22

W razie wykrycia w posiadaniu osób nieupoważnionych, niedozwolonych substancji lub produktów wymienionych w grupie A i grupie B pkt 1 i 2 załącznika I, takie niedozwolone substancje lub środki muszą zostać umieszczone pod urzędową kontrolą do czasu podjęcia właściwych środków przez właściwy organ, bez uszczerbku dla możliwości nałożenia na sprawcę innej sankcji.

Artykuł 23

1. W okresie, w którym zwierzęta są zatrzymane zgodnie z art. 17, zwierzęta znajdujące się w takim gospodarstwie nie mogą go opuszczać lub być przekazywane innej osobie, chyba że pod kontrolą urzędową. Właściwy organ podejmuje właściwe środki ostrożności, zgodnie z rodzajem rozpoznanych substancji.

2. Jeżeli, po pobraniu próbek zgodnie z art. 17, nielegalne leczenie zostanie potwierdzone, zwierzę lub zwierzęta, które wykazują obecność substancji, zostaną niezwłocznie poddane ubojowi na miejscu lub niezwłocznie zabrane, na podstawie urzędowego świadectwa weterynaryjnego, do wyznaczonej rzeźni lub rzeźni koni w celu poddania ubojowi. Zwierzęta poddane w ten sposób ubojowi, zostają wysłane do zakładów przetwórczych wysokiego ryzyka w rozumieniu dyrektywy 90/667/EWG²¹.

Ponadto, na koszt gospodarstwa, muszą zostać pobrane próbki od całej partii zwierząt z gospodarstwa, w którym przeprowadzono kontrole i które mogą być podejrzane.

3. Jednakże, jeżeli połowa lub więcej próbek pobranych przy zastosowaniu metody reprezentatywnej zgodnie z art. 17, wykaże obecność substancji, gospodarz może przebadać wszystkie zwierzęta znajdujące się w gospodarstwie, które mogą być podejrzane, albo poddać je ubojowi.

4. Gospodarstwo(-a) należące do tego samego właściciela będą przez okres następnych 12 miesięcy poddane bardziej rygorystycznym kontrolom na obecność takich pozostałości. W przypadku, gdy wprowadzony był zorganizowany system monitorowania we własnym zakresie, zostaje on wycofany z gospodarstwa na ten okres.

5. W związku ze stwierdzonymi naruszeniami, w uzupełnieniu kontroli przewidzianych w art. 11 ust. 1, gospodarstwa lub zakłady zaopatrujące dane gospodarstwa są poddane kontrolom w celu ustalenia pochodzenia danej substancji. To samo odnosi się do wszystkich gospodarstw i zakładów w tym samym cyklu dostawczym zwierząt i paszy dla zwierząt, do którego należy gospodarstwo pochodzenia lub wysyłki.

²¹ Dz.U. nr L 363 z 27.12.1990, str. 51. Dyrektywa ostatnio zmieniona Aktem Przystąpienia z 1994 r.

Artykuł 24

Urzędowy lekarz weterynarii rzeźni:

1. jeżeli podejrzewa, lub ma dowody na to, że dane zwierzęta zostały poddane nielegalnemu leczeniu, lub że zostały im podane niedozwolone substancje lub produkty:
 - a) musi zorganizować ich ubój oddzielnie od pozostałych partii zwierząt przywożonych do rzeźni;
 - b) musi zatrzymać tusze i podroby oraz przeprowadzić wszystkie procedury pobierania próbek, niezbędne do wykrycia danych substancji;
 - c) jeżeli uzyskane wyniki analiz będą pozytywne, musi wysłać mięso i podroby do zakładu przetwórczego wysokiego ryzyka w rozumieniu dyrektywy 90/667/EWG, bez prawa do odszkodowania lub rekompensaty.

W takim przypadku stosuje się art. 20-23;

2. jeżeli podejrzewa lub ma dowody na to, że dane zwierzęta były poddane legalnemu leczeniu, ale nie zostały dochowane okresy karencji, musi odroczyć ich ubój, do chwili stwierdzenia, że ilość pozostałości nie przekracza dozwolonych poziomów.

Okres ten nie może w żadnym przypadku być krótszy niż okresy karencji ustanowione dla danych substancji w art. 6 ust. 2 lit. b) dyrektywy 96/22/WE, lub niż okresy karencji określone w zezwoleniu na wprowadzanie do obrotu.

Jednakże, w nagłych przypadkach lub jeżeli jest to wymagane ze względu na dobro zwierząt lub, jeżeli wyposażenie rzeźni nie pozwala na odroczenie uboju, zwierzęta mogą zostać poddane ubojowi przed końcem obowiązywania zakazu lub okresu, na jaki odroczone ich ubój. Mięso i podroby zostaną zatrzymane do czasu uzyskania wyników urzędowej kontroli przeprowadzonej przez urzędowego lekarza weterynarii w rzeźni. Do spożycia przez ludzi może zostać użyte tylko mięso i podroby zawierające ilości pozostałości nieprzekraczające dozwolonych poziomów;

3. uznać za nienadające się do spożycia przez ludzi tusze i produkty, w których poziom pozostałości przekracza poziomy dozwolone w przepisach wspólnotowych lub krajowych.

Artykuł 25

Bez uszczerbku dla sankcji karnych, jeżeli zostanie potwierdzone posiadanie, użycie lub wytwarzanie przez zakład produkcyjny niedozwolonych substancji lub produktów, jakiegokolwiek udzielone zezwolenia lub urzędowe decyzje zatwierdzające, z których korzystał zakład zostają zawieszane na okres, w którym zakład będzie poddawany bardziej rygorystycznym kontrolom.

W razie powtórnych naruszeń, takie zezwolenia lub decyzje zatwierdzające, zostają ostatecznie wycofane.

Artykuł 26

Niniejsza dyrektywa nie narusza prawa do odwołania przyznanego przez ustawodawstwa krajowe obowiązujące w Państwach Członkowskich, od decyzji podjętych przez właściwe władze zgodnie z art. 23 i 24.

Artykuł 27

Bez uszczerbku dla sankcji karnych lub sankcji nakładanych przez organizacje zawodowe, właściwe środki administracyjne muszą zostać podjęte w stosunku do wszelkich odpowiedzialnych osób, w zależności od przypadku, za przekazanie lub podanie zabronionych substancji lub produktów albo podanie substancji lub produktów dozwolonych w celach innych, niż te ustanowione w obowiązującym ustawodawstwie.

Artykuł 28

Jakikolwiek brak współpracy z właściwym organem i jakiegokolwiek utrudnienia stwarzane przez pracowników lub nadzorcę rzeźni, lub w przypadku przedsiębiorstwa prywatnego, przez właściciela lub właścicieli rzeźni lub właścicieli zwierząt lub osoby za nie odpowiedzialne, w trakcie badania i pobierania próbek wymaganych do wprowadzenia w życie krajowych planów monitorowania pozostałości, a także w trakcie postępowań wyjaśniających i kontroli przewidzianych w niniejszej dyrektywie powoduje nakładanie właściwych sankcji karnych lub administracyjnych przez właściwe władze krajowe.

Jeżeli zostanie udowodnione, że właściciel lub nadzorca rzeźni pomaga w ukryciu nielegalnego użycia zabronionych substancji, Państwo Członkowskie odmawia winnemu wszelkich możliwości otrzymania lub występowania z wnioskiem o przyznanie pomocy wspólnotowej przez okres 12 miesięcy.

ROZDZIAŁ VI

Przywóz z państw trzecich

Artykuł 29

1. Zamieszczenie i utrzymanie na przewidzianym w ustawodawstwie wspólnotowym wykazie, państw trzecich z których Państwa Członkowskie mogą importować zwierzęta i produkty zwierzęce objęte niniejszą dyrektywą, uzależnione jest od przedłożenia przez dane państwo trzecie planu gwarancji w zakresie monitorowania grup pozostałości i substancji określonych w załączniku I. Na wniosek Komisji plan musi zostać uaktualniony, szczególnie jeśli kontrole, określone w ust. 3, wskażą na taką potrzebę.

Przepisy art. 8 dotyczące terminów przedkładania i aktualizowania planów stosuje się do planów, jakie mają zostać przedłożone przez państwa trzecie.

Udzielane gwarancje muszą mieć skutki, co najmniej równoważne do tych przewidzianych w niniejszej dyrektywie, w szczególności muszą spełniać wymagania art. 4 i określać szczegółowe dane ustanowione w art. 7 niniejszej dyrektywy i spełniać wymagania art. 11 ust. 2 dyrektywy 96/22/WE.

Komisja zatwierdza taki plan zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 33. Zgodnie z taką samą procedurą mogą być przyjęte gwarancje alternatywne wobec tych wynikających z wprowadzenia w życie niniejszej dyrektywy.

2. Na wniosek Państwa Członkowskiego lub z własnej inicjatywy Komisji, umieszczenie państwa trzeciego na wykazie państw trzecich przewidzianym w ustawodawstwie wspólnotowym lub korzyści z tytułu wstępnego umieszczenia państwa trzeciego na wykazie, może zostać zawieszona zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 33, jeżeli kraj taki nie spełnia wymagań ust. 1.

3. Zgodność z wymaganiami i dochowanie gwarancji oferowanych w planach przedłożonych przez państwa trzecie są weryfikowane w drodze kontroli, określonych w art. 5 dyrektywy 72/462/EWG²² i w dyrektywach 90/675/EWG²³ i 91/496/EWG²⁴.

4. Państwa Członkowskie powiadamiają co roku Komisję o wynikach kontroli pozostałości przeprowadzanych na zwierzętach i produktach zwierzęcych przywożonych z państw trzecich, zgodnie z dyrektywami 90/675/EWG i 91/496/EWG.

Artykuł 30

1. Jeżeli kontrole przewidziane w dyrektywach 90/675/EWG i 91/496/EWG ujawnią stosowanie niedozwolonych produktów lub substancji do leczenia zwierząt w danej partii – partii w rozumieniu art. 2 ust. 2 lit. e) dyrektywy 91/496/EWG – albo obecność takich produktów lub substancji w wszystkich bądź części partii pochodzących z tego samego zakładu, właściwe władze podejmują w stosunku do zwierząt i produktów, których to dotyczy, następujące środki:

- powiadamiają Komisję o rodzaju zastosowanych produktów i partii, której to dotyczy; Komisja powiadamia o tym niezwłocznie wszystkie punkty kontroli granicznej,
- Państwa Członkowskie przeprowadzą bardziej rygorystyczne kontrole wszystkich partii zwierząt lub produktów pochodzących z tego samego źródła. W szczególności, 10 następnich partii pochodzących z tego samego źródła musi zostać zatrzymanych - i zabezpieczonych depozytem wniesionym na poczet kosztów przeprowadzenia badania - w punkcie kontroli granicznej do kontroli pozostałości w drodze pobrania reprezentatywnej próbki każdej partii lub części danej partii.

Jeżeli takie dodatkowe kontrole wykażą obecność niedozwolonych substancji lub produktów, albo pozostałości takich substancji lub produktów:

- (i) dana partia lub jej część musi zostać odesłana do kraju pochodzenia na koszt wysyłającego lub jego agenta, z dokładnym wskazaniem w zaświadczeniu powodów odrzucenia partii;
- (ii) w zależności od rodzaju wykrytego naruszenia i ryzyka związanego z takim naruszeniem, wysyłający decyduje czy odesłać daną partię lub jej część, zniszczyć

²² Dz.U. nr L 302 z 31.12.1972, str. 28. Dyrektywa ostatnio zmieniona Aktem Przystąpienia z 1994 r.

²³ Dz.U. nr L 373 z 31.12.1990, str. 1. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 92/52/WE (Dz.U. nr L 265 z 8.11.1995, str. 16).

²⁴ Dz.U. nr L 268 z 24.09.1991, str. 56. Dyrektywa ostatnio zmieniona Aktem Przystąpienia z 1994 r.

ją lub zużyć na inne cele dozwolone przez ustawodawstwo wspólnotowe, bez odszkodowania lub rekompensaty;

- Komisja jest informowana o wynikach bardziej rygorystycznych kontroli i na podstawie tych informacji przeprowadza niezbędne postępowania wyjaśniające w celu ustalenia powodów i źródła wykrytego naruszenia.

2. Jeżeli kontrole przewidziane w dyrektywie 90/675/EWG ujawnią przekroczenie maksymalnego dopuszczalnego poziomu pozostałości, przeprowadza się kontrole, określone w ust. 1 akapit drugie.

3. Jeżeli Komisja, w przypadkach dotyczących państw trzecich, które zawarły ze Wspólnotą umowy o równoważności, po zwróceniu się z zapytaniami do właściwych władz zainteresowanych państw trzecich, stwierdza, że nie spełniły one ich zobowiązań i gwarancji udzielonych w przedłożonych planach, określonych w art. 29 ust. 1, wycofuje w odniesieniu do takiego kraju, zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 32, zgodę na korzystanie z wymienionych umów w odniesieniu do danych zwierząt i produktów do chwili, aż kraj taki naprawi swoje niedociągnięcia. Zawieszenie zostaje uchylone zgodnie z tą samą procedurą.

Jeżeli jest to konieczne dla przywrócenia korzyści zapewnionych przez powyższą umowę, delegacja Wspólnoty z udziałem ekspertów z Państw Członkowskich wizytuje dany kraj, na koszt tego państwa, w celu zweryfikowania, czy takie środki zostały podjęte.

ROZDZIAŁ VII

Przepisy ogólne

Artykuł 31

Rada stanowiąc na wniosek Komisji, zmieni przed dniem 1 lipca 1997 r. dyrektywę 85/73/EWG²⁵ w celu wprowadzenia przepisów dotyczących pobierania opłat na pokrycie kosztów monitorowania przeprowadzanego na mocy niniejszej dyrektywy.

Do chwili podjęcia takiej decyzji przez Radę, Państwa Członkowskie są upoważnione do pobierania opłat krajowych za rzeczywiste koszty takiego monitorowania.

Artykuł 32

1. W przypadkach gdy ma być stosowana procedura ustanowiona w niniejszym artykule, przewodniczący niezwłocznie przedstawia sprawy Stałemu Komitetowi Weterynaryjnemu, ustanowionemu decyzją 68/361/EWG²⁶ z własnej inicjatywy lub na wniosek Państwa Członkowskiego.

2. Przedstawiciel Komisji przedkłada projekt środków, jakie mają zostać podjęte. Komitet wydaje opinię w tych sprawach w terminie, który przewodniczący może wyznaczyć w zależności od pilności przedstawionej sprawy. Opinie są wydawane większością 62 głosów.

²⁵ Dz.U. nr L 32 z 5.02.1985, str. 14. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 95/24/WE (Dz.U. nr L 243 z 11.10.1995, str. 14).

²⁶ Dz.U. nr L 225 z 18.10.1968, str. 23.

3. a) Komisja przyjmuje i niezwłocznie wprowadza w życie proponowane środki, jeśli są one zgodne z opinią Komitetu.
- b) Jeśli proponowane środki nie są zgodne z opinią Komitetu lub jeżeli opinia nie została wydana, Komisja niezwłocznie przedkłada Radzie propozycję dotyczącą środków, jakie mają zostać podjęte. Rada przyjmuje te środki kwalifikowaną większością głosów.

Jeżeli, w ciągu 15 dni od przedstawienia propozycji Radzie, środki nie zostaną przez nią przyjęte, Komisja przyjmuje zaproponowane środki i niezwłocznie wprowadzi je w życie, chyba że Rada odrzuciła je zwykłą większością.

Artykuł 33

1. W przypadku stosowania procedury ustanowionej w niniejszym artykule, przewodniczący niezwłocznie przedstawia sprawy Stałemu Komitetowi Weterynaryjnemu z własnej inicjatywy lub na wniosek Państwa Członkowskiego.
2. Przedstawiciel Komisji przedkłada projekt środków, jakie mają zostać podjęte. Komitet wydaje swoją opinię w tych sprawach w terminie, który przewodniczący może wyznaczyć w zależności od pilności przedstawionej sprawy. Opinie są wydawane większością 62 głosów.
3. a) Komisja przyjmuje środki i niezwłocznie wprowadza je w życie, jeżeli są one zgodne z opinią Komitetu.
- b) Jeżeli proponowane środki nie są zgodne z opinią Komitetu, lub jeżeli opinia nie została wydana, Komisja niezwłocznie przedkłada Radzie propozycję dotyczącą środków, jakie mają zostać podjęte. Rada przyjmuje środki kwalifikowaną większością.

Jeżeli, w ciągu trzech miesięcy od przedłożenia propozycji Radzie, środki nie zostaną przez nią przyjęte, Komisja przyjmuje zaproponowane środki i niezwłocznie wprowadzi je w życie, chyba że Rada odrzuciła te środki zwykłą większością.

Artykuł 34

Bez uszczerbku dla przepisów art. 6 ust. 2, załączniki I, III, IV i V mogą zostać zmienione lub uzupełnione przez Radę stanowiącą kwalifikowaną większością na wniosek Komisji.

W szczególności, wyżej wymienione załączniki mogą zostać zmienione w ciągu trzech lat od daty przyjęcia niniejszej dyrektywy w związku z oceną ryzyka następujących czynników:

- potencjalną toksyczność pozostałości w środkach spożywczych pochodzenia zwierzęcego,
- prawdopodobieństwo wystąpienia pozostałości w środkach spożywczych pochodzenia zwierzęcego.

Artykuł 35

Rada, stanowiąc kwalifikowaną większością na wniosek Komisji, może przyjąć przejściowe środki kontroli niezbędne do wykonania przepisów przewidzianych w niniejszej dyrektywie.

Artykuł 36

1. Dyrektywy 85/358/EWG i 86/469/EWG oraz decyzje 89/187/EWG i 91/664/EWG tracą moc z dniem 1 lipca 1997 r.
2. Z tą samą datą uchyla się także następujące przepisy:
 - a) art. 4 ust. 3 dyrektywy 71/118/EWG;
 - b) art. 5 ust. 3 i 4 dyrektywy 89/437/EWG;
 - c) pkt II.3.B akapit ostatni rozdziału V Załącznika do dyrektywy 91/493/EWG;
 - d) art. 11 ust. 1 dyrektywy 92/45/EWG;
 - e) art. 15 ust. 1 dyrektywy 92/46/EWG.
2. Odniesienia do uchylonych dyrektyw i decyzji uważa się za odniesienia do niniejszej dyrektywy i odczytuje się zgodnie z tabelą korelacji w załączniku VI.

Artykuł 37

1. Państwa Członkowskie wprowadzą w życie przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne, niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy, przed dniem 1 lipca 1997 r.

Środki przyjęte przez Państwa Członkowskie zawierają odniesienie do niniejszej dyrektywy lub odniesienie takie towarzyszy ich urzędowej publikacji. Metody dokonywania takiego odniesienia określone są przez Państwa Członkowskie.

2. Państwa Członkowskie prześlą Komisji teksty podstawowych przepisów prawa krajowego, przyjętych w dziedzinie objętej niniejszą dyrektywą.

Artykuł 38

Niniejsza dyrektywa wchodzi w życie z dniem jej opublikowania w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich*.

Artykuł 39

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do Państw Członkowskich.

Sporządzono w Luksemburgu, dnia 29 kwietnia 1996 r.

W imieniu Rady

W. LUCHETTI

Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK I

GRUPA A - Substancje o działaniu anabolicznym i substancje niedozwolone

- 1) Stilbeny, pochodne stilbenów oraz ich sole i estry
- 2) Środki tyreostatyczne
- 3) Sterydy
- 4) Laktony kwasu rezorcynowego, w tym zeranol
- 5) Beta-agoniści
- 6) Związki zawarte w załączniku IV do rozporządzenia Rady (EWG) nr 2377/90 z dnia 26 czerwca 1990 r.

GRUPA B – Leki weterynaryjne²⁷ i substancje skażające

- 1) Substancje przeciwbakteryjne, w tym sulfonamidy, chinolony
- 2) Inne leki weterynaryjne
 - a) leki przeciwwrobacze
 - b) kokcydiostatyki, w tym nitroimidazole
 - c) karbaminiany i pyretroidy
 - d) neuroleptyki
 - e) niesterydowe leki przeciwzapalne (NSAIDs)
 - f) inne substancje farmakologicznie czynne
- 3) Substancje skażające środowisko i inne substancje
 - a) związki chloroorganiczne, w tym polichlorowane bifenyle (PcBs)
 - b) związki fosforowoorganiczne
 - c) pierwiastki chemiczne
 - d) mikotoksyny
 - e) barwniki
 - f) inne

²⁷ W tym substancje niedozwolone, które mogły być użyte do celów weterynaryjnych.

ZAŁĄCZNIK II

POZOSTAŁOŚCI LUB SUBSTANCJE DO WYKRYCIA NALEŻĄCE DO RÓŻNYCH GRUP W POSZCZEGÓLNYCH RODZAJACH ZWIERZĄT, PASZACH, WODZIE PRZEZNACZONEJ DO POJENIA ORAZ W PODSTAWOWYCH PRODUKTACH POCHODZENIA ZWIERZĘCEGO

Rodzaje zwierząt, pasz lub produktów pochodzenia zwierzęcego Grupy substancji	Bydło, owce, kozy, świnie, konie	Drób	Zwierzęta wodne	Mleko	Jaja	Mięso królików i zwierząt dzikich utrzymywanych przez człowieka ¹	Miód
A 1	X	X	X			X	
2	X	X				X	
3	X	X	X			X	
4	X	X				X	
5	X	X				X	
6	X	X	X	X	X	X	
B 1	X	X	X	X	X	X	X
2a	X	X	X	X		X	
b	X	X			X	X	
c	X	X				X	X
d	X						
e	X	X		X		X	
f							
3a	X	X	X	X	X	X	X
b	X			X			X
c	X	X	X	X		X	X
d	X	X	X	X			
e			X				
f							

¹ W przypadku dziczyzny istotne są tylko pierwiastki chemiczne.

ZAŁĄCZNIK III

POBIERANIE PRÓBEK

1. Plan kontroli pozostałości skierowany jest na badanie i ujawnianie przyczyn występowania zagrożenia pozostałościami w żywności pochodzenia zwierzęcego w gospodarstwach, ubojniach, mleczarniach, zakładach przetwórstwa rybnego oraz w punktach skupu i pakowania jaj.

Próbki urzędowe pobiera się zgodnie z odpowiednim rozdziałem załącznika IV.

W każdym przypadku pobierania próbek urzędowych musi być to zdarzenie nieprzewidziane, nieoczekiwane i następujące o różnym czasie i w różnych dniach tygodnia. Państwa Członkowskie muszą zachować wszystkie środki ostrożności niezbędne dla zapewnienia, że kontrolom stale towarzyszy element zaskoczenia.

2. Dla substancji należących do Grupy A, badanie powinno być skierowane odpowiednio na wykrycie przypadków nielegalnego podawania zabronionych substancji i szkodliwego stosowania substancji dozwolonych. Pobieranie takich próbek musi się koncentrować na aspektach ustalonych zgodnie z odpowiednim rozdziałem załącznika IV.

Pobieranie próbek musi być przeprowadzone z uwzględnieniem następujących kryteriów minimalnych: płeć, wiek, gatunek, system tuczu, wszystkie dowody potwierdzające nadużycia lub szkodliwe stosowanie substancji z tej grupy.

Szczegóły dotyczące tych kryteriów zostaną ustanowione w decyzji Komisji przewidzianej w art. 15 ust. 1.

3. Dla substancji należących do grupy B, nadzór powinien być skierowany w szczególności na kontrolowanie zgodności z najwyższymi dopuszczalnymi poziomami zawartości dla pozostałości medycznych produktów weterynaryjnych ustalonymi w załącznikach I i III do rozporządzenia (EWG) nr 2377/90, i najwyższymi dopuszczalnymi poziomami pestycydów ustalonymi w załączniku III do dyrektywy 86/363/EWG i monitorowanie stężeń substancji skażających środowisko.

Jeżeli sposób wyrywkowego pobierania próbek może zostać uzasadniony przez Państwa Członkowskie w trakcie przedstawiania Komisji planów krajowych, wszystkie próbki są pobierane zgodnie z kryteriami ustanowionymi w decyzji Komisji przewidzianej w art. 15 ust. 1.

ZAŁĄCZNIK IV

POZIOMY I CZĘSTOTLIWOŚĆ POBIERANIA PRÓBEK

Celem niniejszego załącznika jest określenie minimalnej liczby zwierząt, od których muszą być pobrane próbki.

Każda próbka może być analizowana w celu wykrycia obecności jednej lub większej ilości substancji.

ROZDZIAŁ I

Bydło, świnie, owce, kozy i koniowate

1. Bydło

Minimalna liczba zwierząt kontrolowanych co roku dla wszystkich rodzajów pozostałości i substancji musi wynosić co najmniej 0,4% liczby bydła poddanego ubojowi w roku poprzednim, według następującego podziału:

Grupa A: 0,25% w podziale:

- połowę próbek pobiera się od żywych zwierząt w gospodarstwie:

(na zasadzie odstępstwa, 25% próbek analizowanych na obecność substancji grupy A 5 może zostać pobranych z właściwego materiału (pasze, woda do pojenia, itp.))

- połowę próbek pobiera się w ubojni.

Nie mniej niż 5% całkowitej liczby próbek zebranych do badań na obecność substancji z grupy A kontroluje się co roku w celu stwierdzenia obecności substancji w każdej podgrupie grupy A.

Pozostała liczba musi zostać rozdzielona przez Państwo Członkowskie zgodnie z posiadanym doświadczeniem i informacjami.

Grupa B: 0,15%

30% próbek bada się na obecność substancji grupy B 1.

30% próbek bada się na obecność substancji grupy B 2.

10% próbek bada się na obecność substancji grupy B 3.

Pozostała liczba musi zostać rozdzielona w zależności od sytuacji w danym Państwie Członkowskim.

2. Świnie

Minimalna liczba zwierząt kontrolowanych co roku dla wszystkich rodzajów pozostałości i substancji musi wynosić co najmniej 0,05% świń poddanych ubojowi w roku poprzednim, według następującego podziału:

Grupa A: 0,02%

W Państwach Członkowskich, w których próbki pobierane są w ubojniach, musi zostać przeprowadzona dodatkowo na poziomie gospodarstwa, analiza wody do pojenia, pasz, wydaliny, lub wszystkich innych właściwych parametrów. W tym przypadku minimalna liczba gospodarstw, które należy corocznie skontrolować, musi wynosić co najmniej jedno gospodarstwo na 100 000 świń poddanych ubojowi w roku poprzednim.

Nie mniej niż 5% całkowitej liczby próbek zebranych do badań na obecność substancji z grupy A kontroluje się w celu stwierdzenia obecności substancji w każdej podgrupie grupy A.

Pozostała liczba musi zostać rozdzielona przez Państwo Członkowskie zgodnie z posiadanym doświadczeniem i informacjami.

Grupa B: 0,03%

Należy przestrzegać takiej samej zasady podziału na podgrupy jak w przypadku bydła. Różnica zostanie rozdzielona w zależności od sytuacji w danym Państwie Członkowskim.

3. **Owce i kozy**

Minimalna liczba zwierząt kontrolowana co roku dla wszystkich rodzajów pozostałości i substancji musi wynosić co najmniej 0,05% owiec i kóz powyżej trzeciego miesiąca życia poddanych ubojowi w roku poprzednim, według następującego podziału:

Grupa A: 0,01%

Nie mniej niż 5% całkowitej liczby próbek zebranych do badań na obecność substancji z grupy A kontroluje się w celu stwierdzenia obecności substancji z każdej podgrupy w grupie A.

Pozostała liczba zostanie rozdzielona przez Państwo Członkowskie zgodnie z posiadanym doświadczeniem i informacjami.

Grupa B: 0,04%

Należy przestrzegać takiej samej zasady podziału na podgrupy jak w przypadku bydła. Pozostała liczba zostanie rozdzielona zgodnie z posiadanym doświadczeniem Państwa Członkowskiego.

4. **Zwierzęta koniowate**

Liczba próbek zostanie ustalona przez poszczególne Państwa Członkowskie w zależności od określonych potrzeb.

ROZDZIAŁ 2

Kurczaki brojlery, kury, indyki, inne gatunki drobiu

Próbka składa się z jednego lub większej ilości zwierząt w zależności od wymagań stosowanych metod analitycznych.

Dla wszystkich kategorii drobiu (kurczaki brojlery, kury, indyki, inne gatunki drobiu), minimalna liczba próbek pobierana corocznie musi wynosić co najmniej jedną na 200 ton rocznej produkcji (waga poubojowa) przy minimum 100 próbkach dla każdej grupy substancji, jeżeli roczna produkcja w danej kategorii drobiu jest większa niż 5 000 ton.

Należy przestrzegać następujących proporcji podziału próbek:

Grupa A: 50% całkowitej liczby próbek

Jedna piąta tych musi zostać pobrana na poziomie gospodarstwa.

Nie mniej niż 5% całkowitej liczby próbek zebranych do badań na obecność substancji z Grupy A kontroluje się w celu stwierdzenia obecności substancji w każdej podgrupie grupy A.

Pozostała liczba musi zostać rozdzielona przez Państwo Członkowskie zgodnie z posiadanym doświadczeniem i informacjami.

Grupa B: 50% całkowitej liczby próbek

30% próbek bada się na obecność substancji grupy B 1,

30% próbek bada się na obecność substancji grupy B 2,

10% próbek bada się na obecność substancji grupy B 3,

Pozostała liczba zostanie rozdzielona w zależności od sytuacji w Państwie Członkowskim.

ROZDZIAŁ III

Produkty akwakultury

1. Produkty gospodarstw rybnych

Próbka stanowi jedną lub większą ilość ryb w zależności od rozmiarów danej ryby i wymaganiami stosowanej metody analitycznej.

Państwa Członkowskie muszą przestrzegać podanych poniżej minimalnych poziomów i częstotliwości pobierania próbek, stosownie do wielkości produkcji hodowanych ryb (wyrażonej w tonach).

Minimalna liczba próbek do zebrania corocznie musi wynosić co najmniej 1 na 100 ton

rocznej produkcji.

Poszukiwane związki i próbki wybrane do analizy powinny być wybrane w zależności od prawdopodobieństwa użycia tych substancji.

Należy przestrzegać następujących proporcji podziału próbek:

Grupa A: jedna trzecia całkowitej ilości próbek:

wszystkie próbki muszą być pobrane na poziomie gospodarstwa z ryb na wszystkich etapach hodowli²⁸, łącznie z rybami, które są gotowe do wprowadzenia do obrotu z przeznaczeniem do spożycia przez ludzi.

Grupa B: dwie trzecia całkowitej ilości próbek:

pobranie próbek powinno być przeprowadzone:

- a) najlepiej w gospodarstwie, z ryb gotowych do wprowadzenia do obrotu z przeznaczeniem do spożycia przez ludzi;
- b) albo w zakładzie przetwórczym albo na poziomie handlu hurtowego, z ryb świeżych, pod warunkiem, że w przypadku pozytywnych wyników analizy, możliwe będzie ustalenie gospodarstwa pochodzenia.

We wszystkich przypadkach, próbki pobrane na poziomie gospodarstwa powinny być pobrane z co najmniej 10% zarejestrowanych miejsc produkcji.

2. **Inne produkty akwakultury**

Jeżeli Państwa Członkowskie mają podstawy do stwierdzenia, że w stosunku do innych produktów akwakultury podawane są medyczne produkty weterynaryjne lub chemikalia, lub, jeżeli zachodzi podejrzenie skażenia środowiska, wówczas gatunki te muszą zostać włączone do planu pobierania próbek, proporcjonalnie do wielkości ich produkcji, jako próbki dodatkowe w stosunku do tych, które są pobierane z produktów gospodarstw rybnych.

²⁸ Dla hodowli morskich, w których warunki pobierania próbek mogą być szczególnie trudne, próbki mogą być pobierane z paszy, zamiast z próbek z ryb.

ZAŁĄCZNIK V

Rozdział 1

Następujące laboratoria zostają wyznaczone jako laboratoria referencyjne Wspólnoty dla wykrywania pozostałości niektórych substancji:

- a) Dla pozostałości wymienionych w załączniku I grupa A 1-4, grupa B 2 lit. d) i grupa B 3 lit. d)

Rijksinstituut voor Volksgezondheid en Milieuhygiene (RIVM)
A. van Leeuwenhoeklaan, 9
NL-3720 BA Bilthoven

- b) Dla pozostałości wymienionych w załączniku I grupa B 1 i B 3 lit. e) oraz pozostałości karbadoksu i olaquindoksu

Laboratoires des médicaments vétérinaires (CNEVA - LMV)
La Haute Marche, Javene
F-35135-Fougères

- c) Dla pozostałości wymienionych w załączniku I grupa A 5 i grupa B 2 lit. a), b), e)

Bundesinstitut für Gesundheitlichen Verbraucherschutz und Veterinärmedizin (BGVV)
Diedersdorfer Weg, 1
D-12277-Berlin

- d) Dla pozostałości wymienionych w załączniku I grupa B 2 lit. c) oraz grupa B 3 lit. a), b), c):

Istituto Superiore di Sanità
Viale Regina Elena, 299
I-00161-Roma

Związki wymienione w grupie A 6, B 2 lit. f) oraz B 3 lit. f) zostały rozdzielone między laboratoria referencyjne Wspólnoty, zgodnie z ich działaniem farmakologicznym.

Rozdział 2

Zakres uprawnień i warunki działania wspólnotowych laboratoriów referencyjnych dla wykrywania pozostałości w żywych zwierzętach, ich wydalinach, cieczach ustrojowych i tkankach, produktach zwierzęcych, paszy i wodzie przeznaczonej do pojenia, są następujące:

1. Wyznacza się następujące funkcje dla wspólnotowych laboratoriów referencyjnych:
 - a) promocja i koordynacja badań nad nowymi metodami analitycznymi oraz informowanie krajowych laboratoriów referencyjnych o postępach w metodach analitycznych i sprzęcie;
 - b) pomoc krajowym laboratoriom referencyjnym (NRLs) dla wykrywania

pozostałości we wprowadzaniu odpowiedniego systemu zapewniania jakości opartego na zasadach dobrej praktyki laboratoryjnej (GLP) oraz na kryteriach EN 45 000;

- c) zatwierdzanie sprawdzonych metod jako metod referencyjnych w celu ich włączenia do zbioru metod;
 - d) przekazywanie krajowym laboratoriom referencyjnym rutynowych metod analitycznych zaakceptowanych w ramach procedury najwyższych poziomów pozostałości (MRL);
 - e) przekazywanie krajowym laboratoriom referencyjnym szczegółów dotyczących metod analitycznych i badań porównawczych, które powinny być przeprowadzane oraz informowanie ich o wynikach takich badań;
 - f) świadczenie na rzecz krajowych laboratoriów referencyjnych, na ich wniosek, doradztwa technicznego w kwestiach analizy substancji, do badania których zostały one wyznaczone jako wspólnotowe laboratoria referencyjne;
 - g) organizacja badań porównawczych na rzecz krajowych laboratoriów referencyjnych, których częstotliwość zostanie ustalona w porozumieniu z Komisją. W związku z tym, wspólnotowe laboratoria referencyjne rozprawdają próbki zerowe i próbki zawierające znane już ilości pozostałości do poddania analizie;
 - h) określanie rodzaju pozostałości i ustalanie ich stężenia w przypadkach, gdy wyniki przeprowadzanych analiz stają się powodem do nieporozumień między Państwami Członkowskimi;
 - i) prowadzenie kursów szkolenia początkowego i kursów dokształcających dla analityków z laboratoriów krajowych;
 - j) świadczenie służbom Wspólnoty pomocy technicznej i naukowej, w tym w zakresie standardów oraz programów pomiarów i testów;
 - k) sporządzanie corocznego sprawozdania z pracy i przekazanie go Komisji;
 - l) współpraca, w zakresie metod analitycznych i sprzętu, z krajowymi laboratoriami referencyjnymi wyznaczonymi przez państwa trzecie w planach przedkładanych zgodnie z art. 11 niniejszej dyrektywy.
2. W celu wykonywania funkcji wymienionych w ust. 1, wspólnotowe laboratoria referencyjne muszą spełniać następujące minimalne wymagania:
- a) być wyznaczone jako krajowe laboratorium referencyjne w Państwie Członkowskim;
 - b) posiadać odpowiednio wykwalifikowany personel, przeszkolony w zakresie metod analitycznych stosowanych do badania pozostałości, do wykrywania których zostały one wyznaczone jako wspólnotowe laboratoria referencyjne;

- c) posiadać sprzęt i substancje potrzebne do przeprowadzania analiz, za które są one odpowiedzialne;
- d) posiadać właściwą infrastrukturę administracyjną;
- e) dysponować wystarczającą zdolnością przetwarzania danych do statystycznego opracowywania wyników badań oraz innych informacji, pozwalającą na szybkie ich przekazywanie krajowym laboratoriom referencyjnym i Komisji;
- f) zapewnić, że ich personel będzie przestrzegać poufności niektórych kwestii, wyników badań lub komunikatów;
- g) dysponować wystarczającą wiedzą na temat międzynarodowych standardów i praktyk;
- h) dysponować aktualnym wykazem posiadanego certyfikowanego materiału referencyjnego i materiału referencyjnego znajdującego się w posiadaniu Instytutu Materiałów i Metod Referencyjnych oraz aktualnym wykazem wytwórców i sprzedawców takiego materiału.

ZAŁĄCZNIK VI

Tabela korelacji

Niniejsza dyrektywa	Dyrektywy 85/358/EWG i 86/469/EWG oraz decyzje 89/187/EWG i 91/664/EWG	
art. 1	-	
art. 2	art. 2	86/469/EWG
art. 3	art. 1	86/469/EWG
	art. 2	85/358/EWG
art. 4	art. 3	86/469/EWG
art. 5	art. 4 ust. 1 tiret pierwsze i drugie	86/469/EWG
art. 6	-	
art. 7	art. 4 ust. 1 z wyjątkiem tiret pierwszego i drugiego	86/469/EWG
art. 8	art. 4 ust. 2-5	86/469/EWG
	art. 12	86/469/EWG
	art. 9	85/358/EWG
art. 9	-	
art. 10	-	
art. 11	art. 1	85/358/EWG
art. 12	-	
art. 13	art. 3	85/358/EWG
	art. 10	86/469/EWG
art. 14 ust. 1	art. 8 ust. 1 lit. b)	86/469/EWG
art. 14 ust. 2	art. 8 ust. 2	86/469/EWG
	decyzja 91/664/EWG	
	decyzja 89/187/EWG	
art. 15 ust. 1	art. 8 ust. 3	86/469/EWG
	art. 5 ust. 2	85/358/EWG
art. 15 ust. 2	art. 8 ust. 3	86/469/EWG
	art. 5 ust. 3	85/358/EWG
art. 15 ust. 3	art. 9	86/469/EWG
art. 16	art. 9 ust. 1 i 2	86/469/EWG
	art. 6 ust. 1 i 2	85/358/EWG
art. 17	art. 9 ust. 3 lit. a)	86/469/EWG

Niniejsza dyrektywa	Dyrektywy 85/358/EWG i 86/469/EWG oraz decyzje 89/187/EWG i 91/664/EWG	
	art. 6 ust. 3 lit. a)	85/358/EWG
art. 18	art. 9 ust. 3 lit. c) i d)	86/469/EWG
art. 19	-	
art. 20 ust. 1	-	
art. 20 ust. 2	art. 11	86/469/EWG
art. 21	art. 5	86/469/EWG
art. 22	art. 7	85/358/EWG
art. 23	art. 9 ust. 3) lit. b)-d) i art. 9 ust. 4 i 5	86/469/EWG
	art. 6 ust. 3 lit. b)-d) i art. 6 ust. 4	85/358/EWG
art. 24	art. 4	85/358/EWG
art. 25	-	
art. 26	-	
art. 27	-	
art. 28	-	
art. 29	art. 7	86/469/EWG
	art. 13	85/358/EWG
art. 30	-	
art. 31	art. 12	85/358/EWG
art. 32	art. 14	86/469/EWG
	art. 11	85/358/EWG
art. 33	art. 15	86/469/EWG
	art. 10	85/358/EWG
art. 34	art. 13	86/469/EWG
art. 35	-	
art. 36	-	
art. 37	-	
art. 38	-	
art. 39	-	
załącznik I	załącznik I	86/469/EWG
załącznik II	-	
załącznik III	-	
załącznik IV	załącznik II	86/469/EWG

Niniejsza dyrektywa	Dyrektywy 85/358/EWG i 86/469/EWG oraz decyzje 89/187/EWG i 91/664/EWG
załącznik V rozdział 1	decyzja 91/664/EWG
załącznik V rozdział 2	decyzja 89/187/EWG
załącznik VI	-

DYREKTYWA RADY 97/79/WE

z dnia 18 grudnia 1997 r.

zmieniająca dyrektywy 71/118/EWG, 72/462/EWG, 85/73/EWG, 91/67/EWG, 91/492/EWG, 91/493/EWG, 92/45/EWG i 92/118/EWG w zakresie organizacji kontroli weterynaryjnych produktów wprowadzanych do Wspólnoty z państw trzecich

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, w szczególności jego art. 43,

uwzględniając wniosek Komisji¹,

uwzględniając opinię Parlamentu Europejskiego²,

uwzględniając opinię Komitetu Ekonomiczno - Społecznego³,

a także mając na uwadze, co następuje:

w celu zachowania jasności i racjonalności dyrektywa Rady 90/675/EWG ustanawiająca zasady regulujące organizację kontroli weterynaryjnych produktów wprowadzanych do Wspólnoty z państw trzecich⁴, traci moc i zostaje zastąpiona dyrektywą 97/78/WE⁵;

zastąpienie dyrektywy 90/675/EWG dyrektywą 97/78/WE wpływa na tekst następujących dyrektyw Rady:

- dyrektywa 71/118/EWG z dnia 15 lutego 1971 r. w sprawie problemów zdrowotnych wpływających na produkcję i wprowadzanie do obrotu świeżego mięsa drobiowego⁶,
- dyrektywa 72/462/EWG z dnia 12 grudnia 1972 r. w sprawie problemów zdrowotnych i inspekcji weterynaryjnej przed przywozem z państw trzecich bydła, trzody chlewnej i świeżego mięsa⁷,
- dyrektywa 85/73/EWG z dnia 29 stycznia 1985 r. w sprawie finansowania inspekcji i kontroli weterynaryjnych określonych w dyrektywach 89/662/EWG, 90/425/EWG, 90/675/EWG i 91/496/EWG (zmieniona i skonsolidowana)⁸,

¹ Dz.U. C 258 z 23.08.1997, str. 7.

² Dz.U. C 85 z 17.03.1997, str. 76.

³ Dz.U. C 66 z 3.03.1997, str. 43.

⁴ Dz.U. L 373 z 31.12.1990, str. 1. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 96/43/WE (Dz.U. L 162 z 1.07.1996, str. 1).

⁵ Dz.U. L 24 z 30.01.1998, str. 9.

⁶ Dz.U. L 55 z 8.03.1971, str. 23. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 96/23/WE (Dz.U. L 125 z 23.05.1996, str. 10).

⁷ Dz.U. L 302 z 31.12.1972, str. 28. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 96/91/WE (Dz.U. L 13 z 16.01.1997, str. 27).

⁸ Dz.U. L 32 z 5.02.1985, str. 14. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 96/43/WE (Dz.U. L 162 z 1.07.1996, str. 1).

- dyrektywa 91/67/EWG z dnia 28 stycznia 1991 r. dotycząca warunków zdrowotnych zwierząt obowiązujących przy wprowadzaniu na rynek zwierząt i produktów akwakultury⁹,
- dyrektywa 91/492/EWG z dnia 15 lipca 1991 r. ustanawiająca warunki zdrowotne dotyczące produkcji i wprowadzania na rynek żywych małży dwuskorupowych¹⁰,
- dyrektywa 91/493/EWG z dnia 22 lipca 1991 r. ustanawiająca warunki zdrowotne dotyczące produkcji i wprowadzania do obrotu produktów rybołówstwa¹¹,
- dyrektywy 92/45/EWG z dnia 16 czerwca 1992 r. w sprawie zdrowia publicznego i problemów zdrowotnych zwierząt odnoszących się do odstrzału dzikiej zwierzyny oraz wprowadzania do obrotu dziczyzny¹²,
- dyrektywa 92/118/EWG z dnia 17 grudnia 1992 r. stanowiąca warunki zdrowotne zwierząt i zdrowia publicznego regulujące handel i przywóz do Wspólnoty produktów nieobjętych wyżej wymienionymi warunkami ustanowionymi w szczególnych zasadach wspólnotowych określonych w załączniku A pkt I do dyrektywy 89/662/EWG oraz w zakresie czynników chorobotwórczych do dyrektywy 90/425/EWG¹³;

z tego powodu powyższe dyrektywy powinny być dostosowane do tekstu dyrektywy 97/78/WE,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

Artykuł 1

1. W dyrektywie 71/118/EWG wprowadza się następujące zmiany:
 - a) w art. 14b ust. 2 lit. a) skreśla się zdanie drugie;
 - b) w art. 17 skreśla się akapit drugi.
2. W dyrektywie 72/462/EWG wprowadza się następujące zmiany:
 - a) w art. 31a, wyrazy „art. 17 dyrektywy 90/675/EWG” zastępuje się wyrazami „art. 18 dyrektywy 97/78/WE”;
 - b) skreśla się art. 31.

⁹ Dz.U. L 46 z 19.02.1991, str. 1. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 95/22/WE (Dz.U. L 243 z 11.10.1995, str. 1).

¹⁰ Dz.U. L 268 z 24.09.1991, str. 1. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 97/61/WE (Dz.U. L 295 z 29.10.1997, str. 35).

¹¹ Dz.U. L 268 z 24.09.1991, str. 15. Dyrektywa zmieniona dyrektywą 96/23/WE (Dz.U. L 125 z 23.05.1996, str. 10).

¹² Dz.U. L 268 z 14.09.1992, str. 35. Dyrektywa zmieniona dyrektywą 96/23/WE (Dz.U. L 125 z 23.05.1996, str. 10).

¹³ Dz.U. L 62 z 15.03.1993, str. 49. Dyrektywa ostatnio zmieniona decyzją 96/90/WE (Dz.U. L 13 z 16.01.1997, str. 24).

3. W art. 3 ust. 1 dyrektywy 85/73/WE wyrazy „art. 20 dyrektywy 90/675/EWG” zastępuje się wyrazami „art. 23 dyrektywy 98/78/WE”.

4. W dyrektywie 91/67/EWG wprowadza się następujące zmiany:

a) art. 23 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 23

Zasady i reguły ustanowione w dyrektywie 91/496/EWG i 97/78/WE stosuje się w szczególności w odniesieniu do organizacji kontroli i następstw kontroli, które mają być przeprowadzone przez Państwa Członkowskie oraz środków ochronnych, które należy wykonać.”;

b) skreśla się art. 24.

5. Skreśla się art. 10 ust. 2 akapit drugi dyrektywy 91/492/EWG.

6. W dyrektywie 91/493/EWG wprowadza się następujące zmiany:

a) w art. 10 akapit drugi wyrazy „art. 18 ust. 3 dyrektywy 90/675/EWG” zastępuje się wyrazami „art. 19 ust. 2 dyrektywy 97/78/WE”;

b) skreśla się art. 12 ust. 2.

7. W dyrektywie 92/45/EWG wprowadza się następujące zmiany:

a) skreśla się art. 17 ust. 2;

b) skreśla się art. 19 akapit drugi.

8. W dyrektywie 92/118/EWG wprowadza się następujące zmiany:

a) w art. 12 ust. 1 akapit drugi wyrazy „art. 8 ust. 2 dyrektywy 90/675/EWG” zastępuje się wyrazami „art. 4 ust. 4 lit. b) dyrektywy 98/78/WE”;

b) skreśla się art. 12 ust. 2.

Artykuł 2

1. Państwa Członkowskie przyjmą i opublikują, najpóźniej do dnia 1 lipca 1999 r., przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy. Niezwłocznie powiadomią o tym Komisję.

Państwa Członkowskie stosują te przepisy od dnia 1 lipca 1999 r.

Wspomniane środki powinny zawierać odniesienie do niniejszej dyrektywy lub odniesienie to powinno towarzyszyć ich urzędowej publikacji. Metody dokonywania takiego odniesienia określone są przez Państwa Członkowskie.

2. Państwa Członkowskie prześlą Komisji teksty podstawowych przepisów prawa krajowego, przyjętych w dziedzinach objętych niniejszą dyrektywą.

Artykuł 3

Niniejsza dyrektywa wchodzi w życie dwudziestego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich*.

Artykuł 4

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do Państw Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 18 grudnia 1997 r.

W imieniu Rady

F. BODEN

Przewodniczący

DYREKTYWA RADY 92/46/EWG

z dnia 16 czerwca 1992 r.

ustanawiająca przepisy zdrowotne dla produkcji i wprowadzania do obrotu surowego mleka, mleka poddanego obróbce cieplnej i produktów na bazie mleka

RADA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Gospodarczą, w szczególności jego art. 43,

uwzględniając wniosek Komisji¹,

uwzględniając opinię Parlamentu Europejskiego²,

uwzględniając opinię Komitetu Ekonomiczno - Społecznego³,

a także mając na uwadze, co następuje:

mleko surowe, mleko spożywcze poddane obróbce cieplnej, mleko do wytwarzania produktów na bazie mleka oraz produkty na bazie mleka znajdują się w wykazie produktów w załączniku II do Traktatu; produkcja i handel takim mlekiem i produktami stanowią ważne źródło dochodu ludności wiejskiej;

w celu zapewnienia racjonalnego rozwoju tego sektora, należy ustanowić na poziomie wspólnotowym przepisy zdrowotne regulujące produkcję i wprowadzanie do obrotu mleka oraz produktów na bazie mleka;

zasada ta została zastosowana w dyrektywie Rady 85/397/EWG z dnia 5 sierpnia 1985 r. w sprawie zdrowia i problemów zdrowotnych zwierząt wpływających na handel wewnątrzspółnotowy mlekiem poddanym obróbce cieplnej⁴;

wprowadzenie takich zasad przyczyni się do zapewnienia wysokiego poziomu ochrony zdrowia publicznego;

Wspólnota musi przyjąć środki zmierzające do stopniowego tworzenia rynku wewnętrznego w okresie do dnia 31 grudnia 1992 r.;

niezbędne wydaje się wyłączenie z zakresu niniejszej dyrektywy niektórych produktów sprzedawanych przez producenta bezpośrednio konsumentowi;

¹ Dz.U. nr C 84 z 2.04.1990, str. 112 i 130. Dz.U. nr C 306 z 26.11.1991, str. 7. Dz.U. nr C 308 z 28.11.1991, str. 14.

² Dz.U. nr C 183 z 15.07.1991, str. 60 i 61.

³ Dz.U. nr C 332 z 31.12.1990, str. 91 i 102.

⁴ Dz.U. nr L 226 z 24.08.1985, str. 13. Ostatnio zmieniona decyzją Komisji 89/165/EWG (Dz.U. nr L 61 z 4.03.1989, str. 57).

w celu stworzenia warunków dla rynku wewnętrznego, należy rozciągnąć na cały zakres wytwarzania produktów na bazie mleka, przepisy i zasady dotyczące kontroli, zawarte w dyrektywie 89/662/EWG⁵;

wprowadzane na rynek Wspólnoty produkty, które pochodzą z państw trzecich, muszą zapewniać ten sam poziom ochrony w odniesieniu do zdrowia ludzi; dlatego od takich produktów należy wymagać gwarancji równoważnych w stosunku do oferowanych przez produkty pochodzenia wspólnotowego i produkty te powinny spełniać przepisy i zasady dotyczące kontroli, zawarte w dyrektywie 90/675/EWG⁶;

zasady higieniczne stosują się do produkcji, pakowania, przechowywania i transportu produktów objętych niniejszą dyrektywą;

w celu zapewnienia jednolitych kontroli w miejscach pochodzenia, niezbędne jest ustanowienie procedury zatwierdzania zakładów spełniających warunki zdrowotne ustanowione w niniejszej dyrektywie, ustalenie wymagań dotyczących warunków higieny produkcji jakie muszą spełniać takie zakłady i zdefiniowanie kryteriów, jakie powinny spełniać produkty objęte niniejszą dyrektywą;

przy zatwierdzaniu zakładów o niskiej zdolności produkcyjnej powinno się stosować uproszczone kryteria dotyczące struktury i infrastruktury, jednakże zakłady te muszą spełniać warunki higieny określone w niniejszej dyrektywie;

najlepszym sposobem wykazania właściwemu organowi w miejscu przeznaczenia, że przesyłka spełnia wymagania niniejszej dyrektywy, jest znakowanie produktów na bazie mleka;

odpowiedzialność za zgodność z wymaganiami niniejszej dyrektywy powinna w pierwszym rzędzie spoczywać na producentach, a właściwe władze powinny być zobowiązane do monitorowania przestrzegania tej zasady przy pomocy własnych kontroli;

w celu zapewnienia jednolitego stosowania niniejszej dyrektywy, należy ustanowić wspólnotową procedurę kontrolną;

w celu dania niezbędnego czasu na utworzenia wspólnotowego systemu kontroli, który ma zapewnić, że państwa trzecie udzielają gwarancje przewidziane w niniejszej dyrektywie, w okresie przejściowym należy utrzymać obecne przepisy krajowe w odniesieniu do państw trzecich;

rozszerzenie na cały zakres wytwarzania produktów na bazie mleka warunków higieny ustanowionych w dyrektywie 85/397/EWG, dostosowanych w koniecznym zakresie, zgodnie z nabytymi doświadczeniami, czyni tę dyrektywę zbędną;

obecna sytuacja w zakresie warunków zdrowotnych w gospodarstwach hodowli bydła oraz

⁵ Dyrektywa Rady 89/662/EWG z dnia 11 grudnia 1989 r. dotycząca kontroli weterynaryjnych w handlu wewnątrzspółnotowym mając na względzie wprowadzenie rynku wewnętrznego (Dz.U. nr L 395 z 30.12.1989, str. 13). Ostatnio zmieniona dyrektywą 91/496/EWG (Dz.U. nr L 268 z 24.09.1991, str. 56).

⁶ Dyrektywa Rady 90/675/EWG z dnia 10 grudnia 1990 r. ustanawiająca zasady regulujące organizację kontroli weterynaryjnych produktów wprowadzanych do Wspólnoty z państw trzecich (Dz.U. nr L 373 z 31.12.1990, str. 1). Zmieniona dyrektywą 91/496/EWG (Dz.U. nr L 268 z 24.09.1991, str. 56).

strukturach produkcyjnych i przetwórczych jest różna w poszczególnych Państwach Członkowskich;

należy przyjąć przepis o stopniowym dochodzeniu do zgodności z normami określonymi w niniejszej dyrektywie, a zarazem należy przejściowo utrzymać rozróżnienie między handlem i rynkiem krajowym;

niektóre produkty na bazie mleka można wytwarzać z mleka surowego; ze względu na charakter tych produktów, niezbędne może okazać się ustalenie szczególnych warunków odnoszących się do nich oraz sporządzenie wykazu takich produktów, które mogą być dopuszczone do obrotu;

należy uwzględnić niektóre specjalne technologie wyrobu serów;

obowiązuje dyrektywa Rady 79/112/EWG z dnia 18 grudnia 1978 r. w sprawie zbliżenia ustawodawstw Państw Członkowskich odnoszących się do etykietowania, prezentacji i reklamowania środków spożywczych przeznaczonych na sprzedaż konsumentowi końcowemu⁷ i dyrektywa Rady 89/396/EWG z dnia 14 czerwca 1989 r. w sprawie wskazówek lub oznakowań identyfikacyjnych partii artykułów, do których należy dany środek spożywczy⁸;

w odniesieniu do maksymalnych poziomów pozostałości substancji czynnych farmakologicznie w mleku obowiązuje rozporządzenie Rady (EWG) nr 2377/90 z dnia 26 czerwca 1990 r. ustanawiające wspólnotową procedurę dla określania maksymalnego limitu pozostałości weterynaryjnych produktów leczniczych w środkach spożywczych pochodzenia zwierzęcego⁹, w szczególności jego załączniki I i III;

należy powierzyć Komisji zadanie przyjęcia określonych środków dla wprowadzenia niniejszej dyrektywy; w tym celu należy przewidzieć procedurę ścisłej i skutecznej współpracy między Komisją i Państwami Członkowskimi w ramach Stałego Komitetu Weterynaryjnego;

przyjęcie szczególnych przepisów dla produktów objętych niniejszą dyrektywą nie uchybia przyjęciu przepisów odnoszących się ogólnie do higieny i bezpieczeństwa żywności, co do których Komisja przedstawiła propozycję przyjęcia dyrektywy ramowej;

nieprzekraczalny termin transpozycji do prawa krajowego, ustalony w art. 32 na dzień 1 stycznia 1994 r., nie powinien mieć wpływu na zniesienie granicznych kontroli weterynaryjnych z dniem 1 stycznia 1993 r.,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

ROZDZIAŁ PIERWSZY

⁷ Dz.U. nr L 33 z 8.09.1979, str. 1. Ostatnio zmieniona dyrektywą Komisji 91/72/EWG (Dz.U. nr L 42 z 16.02.1991, str. 27).

⁸ Dz.U. nr L 186 z 30.06.1989, str. 21. Ostatnio zmieniona dyrektywą 91/238/EWG (Dz.U. nr L 107 z 27.04.1991, str. 50).

⁹ Dz.U. nr L 224 z 18.08.1990, str. 1. Ostatnio zmieniona rozporządzeniem Komisji (EWG) nr 675/92 (Dz.U. nr L 73 z 19.03.1992, str. 8).

Ogólne zasady

Artykuł 1

1. Niniejsza dyrektywa ustanawia przepisy zdrowotne dla produkcji i wprowadzania do obrotu mleka surowego, mleka poddanego obróbce cieplnej, mleka do wytwarzania produktów na bazie mleka oraz produktów na bazie mleka przeznaczonych do spożycia przez ludzi.
2. Niniejsza dyrektywa nie ma wpływu na krajowe regulacje mające zastosowanie do bezpośredniej sprzedaży konsumentowi przez producenta mleka surowego pozyskanego ze stada urzędowo uznanego za wolne od gruźlicy i urzędowo uznanego za wolne lub wolnego od brucelozy lub produktów na bazie mleka wytworzonych w jego gospodarstwie z takiego surowego mleka, z zastrzeżeniem, że warunki higieny w tym gospodarstwie spełniają minimalne wymagania zdrowotne przewidziane przez właściwe władze.
3. Niniejszą dyrektywę stosuje się do przepisów dotyczących zdrowia, bez uszczerbku dla:
 - rozporządzenia Rady (EWG) nr 804/68 z dnia 28 czerwca 1968 r. w sprawie wspólnej organizacji rynku mleka i przetworów mlecznych¹⁰,
 - dyrektywy Rady 76/118/EWG z dnia 18 grudnia 1975 r. w sprawie zbliżenia ustawodawstw Państw Członkowskich dotyczących niektórych rodzajów częściowo lub całkowicie liofilizowanego konserwowanego mleka przeznaczonego do spożycia przez ludzi¹¹,
 - dyrektywy Rady 83/417/EWG z dnia 25 lipca 1983 r. w sprawie zbliżenia ustawodawstw Państw Członkowskich odnoszących się do niektórych białek mleka (kazein i kazeinianów) przeznaczonych do spożycia przez ludzi¹²,
 - rozporządzenia Rady (EWG) nr 1898/87 z dnia 2 lipca 1987 r. w sprawie ochrony oznaczeń stosowanych rynek obrocie mlekiem i przetworami mlecznymi¹³.

Artykuł 2

Do celów niniejszej dyrektywy stosuje się następujące definicje:

1. „mleko surowe”: mleko uzyskane z wydzieliny gruczołów mlecznych jednej lub więcej krów, maciorek, kóz lub bawolic, które nie było podgrzane do temperatury powyżej 4 °C ani poddane obróbce o równoważnym skutku;
2. „mleko do wytwarzania produktów na bazie mleka”: albo mleko surowe do przetwarzania albo mleko w płynie lub zamrożone uzyskane z mleka surowego, bez względu na to, czy było poddane zatwierdzonej obróbce fizycznej, takiej jak obróbka

¹⁰ Dz.U.nr L 148 z 28.06.1968, str. 1. Ostatnio zmieniona rozporządzeniem (EWG) nr 1630/91 (Dz.U. nr L 150 z 15.06.1991, str. 19).

¹¹ Dz.U. nr L 24 z 30.01.1976, str. 49. Ostatnio zmieniona dyrektywą 83/635/EWG (Dz.U. nr L 357 z 21.12.1983, str. 37).

¹² Dz.U. nr L 237 z 26.08.1983, str. 25. Zmienione Aktem Przystąpienia z 1985 r.

¹³ Dz.U. nr L 182 z 3.07.1987, str. 36. Zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 222/88 (Dz.U. L 28 z 1.02.1988, str. 1).

cieplnej lub termizacji, lub o zmodyfikowanym składzie, pod warunkiem że takie modyfikacje ograniczają się do dodania i/lub usunięcia naturalnych składników mleka;

3. „mleko spożywcze poddane obróbce cieplnej”: albo mleko spożywcze przeznaczone do sprzedaży konsumentowi końcowemu lub instytucjom, otrzymane w drodze obróbki cieplnej i prezentowane w postaciach określonych w załączniku C rozdział I część A ust. 4 lit. a), b), c) i d) lub mleko pasteryzowane przeznaczone do sprzedaży w ilości hurtowej na żądanie indywidualnego konsumenta;
4. „produkty na bazie mleka”: przetwory mleczne, tj. produkty uzyskane wyłącznie z mleka, dopuszcza się dodanie substancji niezbędnych do ich wytworzenia, pod warunkiem że substancje te nie służą do zastąpienia w części lub w całości jakiegokolwiek składnika mleka, i złożone przetwory mleczne, tj. produkty, których żadna część nie zastępuje ani nie ma na celu zastąpienie jakiegokolwiek składnika mleka i w których mleko lub produkt mleczny stanowi zasadniczą część pod względem ilości lub charakterystyki produktu;
5. „obróbka cieplna”: jakakolwiek obróbka, w której występuje podgrzewanie powodujące, bezpośrednio po zastosowaniu, negatywną reakcję na test fosfatazy;
6. „termizacja”: podgrzewanie surowego mleka przez przynajmniej 15 sekund do temperatury między 57 °C a 68 °C tak, że po obróbce mleko wykazuje pozytywną reakcję na test fosfatazy;
7. „gospodarstwo produkcyjne”: zakład, w którym trzyma się przynajmniej jedną dającą mleko krowę, maciorkę, kozę lub bawolicę;
8. „punkt skupu”: zakład, w którym można gromadzić i ewentualnie schładzać i filtrować surowe mleko;
9. „ośrodek standaryzacji”: zakład, który nie jest połączony z punktem skupu ani zakładem obróbki lub zakładem przetwórczym, w którym surowe mleko może być odtłuszczane lub modyfikowane mogą być naturalne składniki mleka;
10. „zakład obróbki”: zakład, w którym mleko poddawane jest obróbce cieplnej;
11. „zakład przetwórczy”: zakład lub gospodarstwo produkcyjne, w którym mleko lub produkty na bazie mleka są poddawane obróbce, przetwarzane i pakowane jednostkowo;
12. „właściwa władza”: centralna władza Państwa Członkowskiego odpowiedzialna za przeprowadzanie kontroli zdrowotnych lub inna władza, na którą przeniesiono tę odpowiedzialność;
13. „pakowanie jednostkowe”: zabezpieczenie produktów, określonych w art. 1 ust. 1, polegające na wykorzystaniu opakowania jednostkowego lub pojemnika mających bezpośredni kontakt z produktami, jak również samo takie opakowanie jednostkowe lub pojemnik;
14. „pakowanie zbiorcze”: umieszczanie jednego lub więcej opakowanych jednostkowo lub

nieopakowanych jednostkowo produktów, określonych w art. 1 ust. 1 w pojemniku, jak również sam pojemnik;

15. „pojemnik hermetycznie zamknięty”: pojemnik, który, gdy jest zamknięty, przeznaczony jest do ochrony zawartości przed przedostaniem się mikroorganizmów podczas i po obróbce cieplnej i który jest nieprzepuszczalny;
16. „wprowadzanie do obrotu”: przechowywanie lub prezentowanie w celu sprzedaży, oferowanie na sprzedaż, sprzedaż, dostarczanie lub dysponowanie w inny sposób na obszarze Wspólnoty z wyjątkiem sprzedaży detalicznej, która musi podlegać kontroli ustanowionej przez w przepisach prawa krajowego dla handlu detalicznego;
17. „handel”: handel między Państwami Członkowskimi towarami w rozumieniu art. 9 ust. 2 Traktatu.

Dodatkowo, gdy jest to niezbędne, stosuje się definicje zawarte w następujących przepisach:

- art. 2 dyrektywy Rady 64/432/EWG z dnia 26 czerwca 1964 r. w sprawie problemów zdrowotnych zwierząt wpływających na handel wewnątrzspółnotowy bydlęciem i trzodą chlewną¹⁴,
- art. 2 dyrektywy Rady 91/68/EWG z dnia 28 stycznia 1991 r. w sprawie warunków zdrowotnych zwierząt regulujących handel wewnątrzspółnotowy owcami i kozami¹⁵,
- art. 3 rozporządzenia (EWG) nr 1411/71 z dnia 29 czerwca 1971 r. ustanawiającego dodatkowe zasady dotyczące wspólnej organizacji rynku mleka i przetworów mlecznych objętych pozycją Wspólnej Taryfy Celnej 04-01¹⁶, i
- art. 2 rozporządzenia (EWG) nr 1898/87.

ROZDZIAŁ II

Przepisy regulujące produkcję we Wspólnocie

Artykuł 3

1. Państwa Członkowskie gwarantują, że surowe mleko nie będzie używane do produkcji produktów na bazie mleka ani mleka spożywczego poddanego obróbce cieplnej, o ile nie spełni następujących wymogów:
 - a) pochodzi od zwierząt i z gospodarstw, które są kontrolowane w regularnych odstępach czasu przez właściwe władze, na podstawie art. 13 ust. 1;
 - b) jest kontrolowane zgodnie z art. 10 ust. 2 i art. 14 i 15 oraz spełnia normy ustanowione w załączniku A rozdział IV;

¹⁴ Dz.U. nr L 121 z 29.07.1964, str. 1977/64. Ostatnio zmieniona dyrektywą 91/499/EWG (Dz.U. nr L 268 z 24.09.1991, str. 107).

¹⁵ Dz.U. nr L 46 z 19.02.1991, str. 19.

¹⁶ Dz.U. nr L 148 z 3.07.1971, str. 4. Ostatnio zmieniona rozporządzeniem (EWG) nr 222/88 (Dz.U. nr L 28 z 1.02.1988, str. 1).

- c) spełnia warunki ustanowione w załączniku A rozdział I;
- d) pochodzi z gospodarstw, które spełniają warunki ustanowione w załączniku A rozdział II;
- e) spełnia warunki higieny określone w załączniku A, rozdział III.

2. Państwa Członkowskie gwarantują, że mleko od zdrowych zwierząt należących do stad niespełniających wymagań załącznika A rozdział I ust. 1 lit. a) pkt (i) i lit. b) pkt (i) można używać tylko do wytwarzania mleka poddanego obróbce cieplnej lub do wytwarzania produktów na bazie mleka po obróbce cieplnej pod nadzorem właściwej władzy.

W przypadku mleka koziego i owczego przeznaczonego na handel, taka obróbka cieplna powinna być przeprowadzona na miejscu.

Artykuł 4

Państwa Członkowskie gwarantują, że wprowadzenie do obrotu surowego mleka przeznaczonego do spożycia przez ludzi dopuszczone jest w tym państwie tylko wtedy, gdy takie mleko spełnia następujące wymagania:

- 1. jest zgodne z przepisami art. 3 załącznika A rozdział IV część A pkt 3 i załącznika C rozdział II część B pkt 1;
- 2. gdy nie jest sprzedane konsumentowi w ciągu dwóch godzin po zakończeniu udoju, jest schłodzone zgodnie z załącznikiem A rozdział III;
- 3. spełnia wymagania załącznika C rozdział IV;
- 4. spełnia wszelkie dodatkowe wymagania, które mogą być ustanowione zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 31. Do tego czasu nadal obowiązują przepisy krajowe dotyczące takich wymagań, z zastrzeżeniem przepisów ogólnych Traktatu.

Artykuł 5

Państwa Członkowskie gwarantują, że umieszczenie na rynku mleka spożywczego poddanego obróbce cieplnej jest dopuszczalne tylko wtedy, gdy spełnia ono następujące wymagania:

- 1. musi być pozyskane z surowego mleka, oczyszczonego lub filtrowanego przy pomocy sprzętu określonego w załączniku B rozdział V lit. e), które musi:
 - (i) spełniać wymagania art. 3;
 - (ii) w przypadku mleka krowiego, spełniać wymagania art. 3 ust. 1 lit. b) i art. 6 ust. 3 rozporządzenia (EWG) nr 1411/71;
 - (iii) jeśli jest to właściwe, przeszło przez punkt skupu mleka spełniający warunki ustanowione w załączniku B rozdziały I-III i VI lub zostało przepompowane z jednego zbiornika do drugiego w dobrych warunkach higieny i dystrybucji;

- (iv) jeśli jest to właściwe, przeszło przez ośrodek standaryzacji mleka, spełniający warunki ustanowione w załączniku B rozdziały I, II, IV i VI.

Jeśli jest to właściwe, mleko przeznaczone do produkcji mleka sterylizowanego i mleka UHT może przejść wstępną obróbkę cieplną w zakładzie spełniającym warunki ustanowione w ust. 2. Republika Grecka jest uprawniona poddawać mleko pasteryzowane z innego Państwa Członkowskiego drugiej pasteryzacji przed wprowadzeniem go do obrotu.

2. musi pochodzić z zakładu obróbki, który spełnia warunki ustanowione w załączniku B rozdziały I, II, V i VI i jest kontrolowany zgodnie z art. 10 ust. 2 i art. 14;
3. musi być poddane obróbce zgodnie z załącznikiem C rozdział I część A;
4. musi spełniać normy ustanowione w załączniku C rozdział II część B;
5. musi być oznakowane zgodnie z załącznikiem C rozdział IV, i opakowane jednostkowo zgodnie z załącznikiem C rozdział III, w zakładzie obróbki, w którym mleko poddawane jest obróbce końcowej;
6. musi być przechowywane zgodnie z załącznikiem C rozdział V;
7. być transportowane w zadowalających warunkach higieny zgodnie z załącznikiem C, rozdział V;
8. w czasie transportu, razem z mlekiem musi być przewożony dokument handlowy, który musi:
 - w dodatku do szczegółowych danych przewidzianych w załączniku C, rozdział IV, powinien być oznakowany w sposób, który umożliwia identyfikację charakteru obróbki cieplnej i właściwe władze odpowiedzialne za nadzór nad zakładem pochodzenia, jeżeli informacji te nie wynikają jasno z numeru identyfikacyjnego,
 - musi być przechowywany przez odbiorcę przynajmniej przez jeden rok, tak by mógł zostać okazany na żądanie właściwej władzy,
 - do dnia 31 grudnia 1997 r., w przypadku mleka poddanego obróbce cieplnej przeznaczonego do Grecji i przechodzącego tranzytem przez terytorium państwa trzeciego, właściwe władze w punkcie kontroli granicznej, w którym załatwiane są formalności tranzytowe, musi zaświadczyć, że dane mleko poddane obróbce cieplnej spełnia wymagania niniejszej dyrektywy.

Jednakże, że dokument taki nie jest wymagany w przypadku mleka transportowanego przez producenta z przeznaczeniem do bezpośredniej dostawy do konsumenta końcowego.

9. w przypadku mleka krowiego, musi ono mieć punkt zamrażania nie wyższy niż $-0,520^{\circ}\text{C}$ i masę nie mniejszą niż $1,028\text{ g/l}$, ustaloną dla pełnego mleka w temperaturze

20 °C, lub równoważna ustaloną dla mleka całkowicie odtłuszczonego w temperaturze 20 °C; i zawierać przynajmniej 28 g/l protein, obliczone przez pomnożenie całkowitej zawartości azotu w mleku przez 6,38 i nie mniej niż 8,50% beztłuszczowej suchej masy.

Najpóźniej w terminie do dnia 1 stycznia 1994 r., na wniosek Państwa Członkowskiego w oparciu o badania naukowe i statystyczne, wymagania te zostaną ponownie zbadane w celu ich zmiany, zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 31 niniejszej dyrektywy, przy uwzględnieniu aspektów zmian sezonowych i zrozumieniu, że relacje między powyższymi parametrami muszą zostać utrzymane.

Artykuł 6

Państwa Członkowskie gwarantują, że produkty na bazie mleka wytwarza się wyłącznie z:

1. mleka surowego, które spełnia wymagania określone w art. 3 oraz normy i specyfikacje ustanowione w załączniku C rozdział I, i jeśli jest to właściwe, przeszło przez punkt skupu mleka lub ośrodek standaryzacji mleka spełniający warunki ustanowione w załączniku B rozdziały I-IV i VI; albo
2. albo mleka przeznaczonego do wytwarzania produktów na bazie mleka uzyskanego z surowego mleka, które spełnia wymagania ust. 1, i
 - a) pochodzi z zakładu obróbki, który spełnia wymagania załącznika B rozdziały I, II, V i VI;
 - b) jest przechowywane i transportowane zgodnie z wymaganiami załącznika C rozdział V.

Artykuł 7

A. Produkty na bazie mleka muszą:

1. być uzyskane z mleka, które spełnia wymagania art. 6 lub z produktów na bazie mleka, które spełniają wymagania niniejszego artykułu;
2. być przygotowane w zakładach przetwórczych, które spełniają normy i specyfikacje ustanowione w załączniku B rozdział I, II, V i VI i zostały skontrolowane zgodnie z art. 10 ust. 2 i art. 14;
3. spełniać normy określone w załączniku C rozdział II;
4. być opakowane jednostkowo i zbiorczo zgodnie z załącznikiem C rozdział III, a w przypadku gdy są w postaci płynnej i przeznaczone na sprzedaż konsumentowi końcowemu, z pkt. 3 niniejszego rozdziału;
5. być oznakowane zgodnie z załącznikiem C rozdział IV;
6. być przechowywane i transportowane zgodnie z załącznikiem C rozdział V;
7. być skontrolowane zgodnie z art. 14 i załącznikiem C rozdział VI;

8. tam, gdzie to jest to właściwe - zawierać wyłącznie takie substancje, inne niż mleko, które nadają się do spożycia przez ludzi;
9. w czasie procesu produkcyjnego przejść obróbkę cieplną lub być wytworzone z produktów, które przeszły obróbkę cieplną lub podlegają takim specyfikacjom higienicznym, które wystarczają do spełnienia gwarantowanych kryteriów higieny dla wszystkich produktów gotowych.

Dodatkowo, produkty na bazie mleka muszą spełniać wymóg art. 5 ust. 8 dotyczący towarzyszącego dokumentu handlowego.

- B. Do czasu ewentualnego ustanowienia reguł wspólnotowych w sprawie jonizacji, mleko i produkty na bazie mleka przeznaczone do handlu nie wolno poddawać działaniu promieniowania jonizującego.

Artykuł 8

1. Odnośnie wytwarzania serów o okresie dojrzewania nie krótszym niż 60 dni, Państwa Członkowskie mogą przyznawać następujące indywidualne lub ogólne odstępstwa:
 - a) w odniesieniu do cech surowego mleka, od wymagań załącznika A, rozdział IV;
 - b) z zastrzeżeniem, że gotowy produkt ma cechy przewidziane w załączniku C rozdział II część A i od art. 7 część A pkt. 2 i 4;
 - c) od załącznika C rozdział IV część B pkt 2.

Ogólne i szczególne wymagania stosujące się do wytwarzania indywidualnych produktów i normy swoiste dla tego typu produktu przyjmuje się, gdy jest to niezbędne, zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 31.

2. Zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 31, i w takim zakresie na ile niektóre wymagania niniejszej dyrektywy mogą wpływać na wytwarzanie produktów na bazie mleka o cechach tradycyjnych, Państwa Członkowskie mogą mieć prawo przyznawania indywidualnych lub ogólnych odstępstw od art. 7 część A ust. 1-4, pod warunkiem, że mleko używane do wytwarzania takich produktów spełnia wymagania załącznika A rozdział I.

Nie później niż trzy miesiące przed datą określoną w art. 32 Państwa Członkowskie przekazują Komisji wykaz produktów, w stosunku, do których wnioskuje o zastosowanie akapitu pierwszego i informują o charakterze wnioskowanych odstępstw.

Przy podejmowaniu decyzji przewidzianych w akapicie pierwszym, ustala się, jeśli jest to niezbędne, wymagania ogólne i szczególne odnoszące się do wytwarzania każdego specyficznego produktu.

3. Wykaz produktów „zrobionych z surowego mleka” można sporządzić zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 31.

Artykuł 9

Państwa Członkowskie zapewnią, z zastrzeżeniem przepisów dyrektywy Rady 92/47/EWG z dnia 16 czerwca 1992 r. w sprawie warunków dopuszczania czasowych i ograniczonych odstępstw od szczególnych przepisów zdrowotnych Wspólnoty dotyczących produkcji i wprowadzania do obrotu mleka surowego i produktów na bazie mleka¹⁷, że:

- zakłady obróbki lub zakłady przetwórcze odbierające mleko surowe, które nie spełnia wymagań norm ustanowionych w załączniku A, rozdział IV, nie mogą otrzymać zatwierdzenia zgodnie z art. 10 lub 11 i że produkty z takich zakładów nie będą oznakowane znakiem jakości zdrowotnej, określonym w załączniku C rozdział IV część A pkt 3, i nie mogą być przedmiotem handlu,
- produkty, które nie spełniają norm określonych w załączniku C rozdziały I i II, lub norm, które zostaną ustalone na podstawie art. 8, nie mogą być przedmiotem handlu ani przywozu z państw trzecich.

Artykuł 10

1. Każde Państwo Członkowskie opracowuje wykaz zatwierdzonych przez siebie zakładów przetwórczych i zakładów obróbki - innych niż te, określone w art. 11 – i wykaz zatwierdzonych punktów skupu i ośrodków standaryzacji. Każdy taki zakład lub ośrodek ma numer identyfikacyjny.

Właściwy organ nie zatwierdzi zakładów ani ośrodków, o których mowa, o ile nie stwierdzi, że spełniają one wymagania niniejszej dyrektywy.

Jeżeli właściwy organ stwierdzi oczywistą niezgodność z wymaganiami higieny przewidzianymi w niniejszej dyrektywie lub wystąpienie przeszkód w przeprowadzeniu odpowiedniej inspekcji, ma prawo:

- (i) do podjęcia czynności w odniesieniu do używania sprzętu lub pomieszczeń oraz podjęcia niezbędnych środków, aż do ograniczenia lub czasowego wstrzymania produkcji włącznie;
- (ii) w przypadku, gdy środki przewidziane w pkt (i) lub w art. 14 ust. 1 akapit drugi tiret ostatnie okażą się niewystarczające, do czasowego zawieszenia zatwierdzenia, jeśli właściwe, w odniesieniu do danego rodzaju produkcji.

Jeżeli właściciel lub zarządzający zakładem lub ośrodkiem nie usunie niedociągnięć, o których został zawiadomiony, w terminie ustalonym przez właściwy organ, organ ten wycofuje zatwierdzenie.

Właściwy organ jest w szczególności zobowiązany do przestrzegania wniosków kontroli przeprowadzonej zgodnie z art. 14.

O zawieszeniu lub wycofaniu zatwierdzenia należy powiadomić Państwa Członkowskie i Komisję.

2. Właściwy organ przeprowadza inspekcje i sprawuje nadzór nad zakładami lub

¹⁷ Dz.U. nr L 268 z 14.09.1992, str. 33.

ośrodkami zgodnie z załącznikiem C rozdział VI.

Zakład lub ośrodek pozostaje pod stałym nadzorem właściwego organu, przy czym uznanie czy potrzebna jest stała lub okresowa obecność właściwego organu w konkretnym zakładzie lub ośrodku, zależy od wielkości zakładu lub ośrodka, rodzaju wytwarzanego produktu, oceny ryzyka i gwarancji oferowanych zgodnie z art. 14 ust. 1 akapit drugi tiret piąte i szóste.

Właściwy organ mieć stale swobodny dostęp do wszystkich części zakładu lub ośrodka w celu zapewnienia zgodności z niniejszą dyrektywą, a w razie powstania wątpliwości odnośnie pochodzenia mleka lub produktów na bazie mleka, do dokumentów rachunkowych, które pozwolą na ustalenie gospodarstwa lub zakładu pochodzenia surowca.

Właściwy organ musi regularnie analizować wyniki kontroli przewidzianych w art. 14 ust. 1. Na podstawie tych analiz organ może przeprowadzać dalsze badania wszystkich etapów produkcji lub produktów.

Charakter kontroli, ich częstotliwość oraz metody pobierania próbek i przeprowadzania badań mikrobiologicznych ustala się zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 31.

Wyniki tych analiz przedstawia się w sprawozdaniu, którego wnioski i zalecenia przekazywane są właścicielowi lub zarządzającemu zakładem lub ośrodkiem, który usuwa stwierdzone niedociągnięcia w celu poprawy warunków higieny.

3. W razie powtarzających się niedociągnięć, kontrole zostają nasilone, a gdy sytuacja tego wymaga, wyroby pozbawiane są etykiet i pieczęci ze znakiem jakości zdrowotnej.

4. Szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu przyjmuje się zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 31.

Artykuł 11

1. Przyznając zatwierdzenia Państwa Członkowskie mogą przyznawać odstępstwa od przepisów art. 7 część A ust. 2, art. 14 ust. 2 i załącznik B rozdziały I i V, w odniesieniu do zakładów wytwarzających produkty na bazie mleka w ograniczonym zakresie produkcji.

Państwa Członkowskie prześlą Komisji nie później niż trzy miesiące przed datą określoną w art. 32 o przyjęte przez nie kryteria oceny czy zakład lub kategoria zakładów może korzystać z odstępstw, określonych w akapicie pierwszym.

Jeżeli po zbadaniu przyjętych kryteriów lub po kontrolach przeprowadzonych zgodnie z art. 17, Komisja uzna, że kryteria te mogą zaszkodzić jednolitemu stosowaniu niniejszej dyrektywy, kryteria takie można zmienić lub uzupełnić zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 31. Warunki, na jakich właściwy organ Państwa Członkowskiego zmienia klasyfikację danych zakładów, zostaną ustalone zgodnie z tą samą procedurą.

2. Na podstawie informacji zebranych przez Komisję zgodnie z ust. 1 akapit drugi, jednolite kryteria stosowania niniejszego artykułu ustanowi się zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 31 przed dniem 1 stycznia 1997 r.

Artykuł 12

Funkcjonujące zakłady muszą wystąpić do właściwego organu nie później niż trzy miesiące przed datą określoną w art. 32 o zaklasyfikowanie na podstawie art. 10 lub na podstawie art. 11.

Do czasu wydania decyzji przez właściwy organ Państwa Członkowskiego lub najpóźniej do dnia 31 grudnia 1997 r., wszystkie produkty pochodzące z zakładu, który nie jest sklasyfikowany, nie mogą być oznakowane znakiem jakości zdrowotnej przewidzianym w załączniku C rozdział IV część A pkt 3 i mogą być wprowadzane tylko na rynek krajowy.

Artykuł 13

1. Państwa Członkowskie zapewniają, że:

- zwierzęta w gospodarstwach produkcyjnych przechodzą regularne inspekcje weterynaryjne w celu zapewnienia, że spełnione są wymagania określone w załączniku A, rozdział I.

Inspekcje te mogą odbywać się przy okazji kontroli weterynaryjnych przeprowadzanych na podstawie innych przepisów wspólnotowych.

Jeżeli są podstawy do podejrzenia, że nie przestrzega się warunków zdrowia zwierząt ustanowionych w załączniku A, właściwy organ skontroluje ogólny stan zdrowia zwierząt produkujących mleko, i gdy okaże się niezbędne, zarządzi przeprowadzenie dodatkowego badania tych zwierząt,

- w gospodarstwach produkcyjnych regularnie przeprowadza się kontrole w celu zapewnienia, że spełniają one warunki higieny.

Jeżeli inspekcja lub inspekcje, wskazane w akapicie pierwszym, wykażą, że stan higieny nie jest odpowiedni, właściwy organ podejmie właściwe kroki.

2. Państwa Członkowskie zawiadamiają Komisję o środkach, jakie zamierzają podjąć w celach kontroli przewidzianych w ust. 1 akapit pierwszy tiret drugie. Częstotliwość tych kontroli musi uwzględniać ocenę zagrożeń występujących w danym gospodarstwie produkcyjnym.

Środki te można zmienić lub uzupełnić zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 31 w celu zapewnienia jednolitego wykonywania niniejszej dyrektywy.

3. Ogólne wymagania higieniczne dla gospodarstw produkcyjnych, w szczególności wymagania odnoszące się do utrzymywania pomieszczeń i terenu oraz dotyczące udoju będą przyjęte zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 31.

Artykuł 14

1. Państwa Członkowskie zapewniają, że właściciel lub zarządca zakładu obróbki i/lub zakładu przetwórczego podejmie wszystkie niezbędne środki w celu zapewnienia, że na wszystkich etapach produkcji zachowana jest zgodność z odpowiednimi specyfikacjami niniejszej dyrektywy.

W tym celu właściciel lub zarządca zakładu musi stale przeprowadzać swoje kontrole oparte na następujących zasadach:

- identyfikacja krytycznych miejsc w zakładzie na podstawie używanych procesów,
- monitorowanie i kontrolowanie takich krytycznych miejsc właściwymi metodami,
- pobieranie próbek do analiz w laboratorium uznanym przez właściwy organ do celów kontroli metod czyszczenia i dezynfekowania i w celu sprawdzenia zgodności z normami ustanowionymi przez niniejszą dyrektywę,
- prowadzenie pisemnego rejestru informacji wymaganych zgodnie z poprzednimi tiret z przeznaczeniem do przedłożenia właściwemu organowi. W szczególności wyniki różnych kontroli i badań są przechowywane przez dwa lata, z wyłączeniem produktów na bazie mleka, których nie można przechowywać w temperaturze otoczenia, dla których okres ten zostaje skrócony do dwóch miesięcy po terminie przydatności do spożycia lub dacie minimalnej trwałości,
- w przypadku, gdy badanie laboratoryjne lub jakiegokolwiek inne informacje posiadane przez nich wskazują na istnienie poważnego zagrożenia dla zdrowia, informują o tym właściwy organ,
- w przypadku bezpośredniego zagrożenia dla ludzkiego zdrowia, wycofują z rynku produkty uzyskane w podobnych warunkach technologicznych i mogące stanowić takie samo zagrożenie. Wycofane produkty muszą pozostać pod nadzorem i kontrolą właściwego organu aż do czasu ich zniszczenia, wykorzystania do celu innego niż spożycie przez ludzi lub, za zezwoleniem właściwego organu, poddana powtórnemu przetwarzaniu we właściwy sposób dla zagwarantowania bezpieczeństwa tych produktów.

Ponadto właściciel lub zarządca zakładu powinien gwarantować prawidłowe zarządzanie znakowaniem znakiem jakości zdrowotnej.

Wymagania określone w akapicie drugim tiret pierwsze i drugie i akapicie trzecim muszą być przekazane właściwemu organowi, który musi regularnie monitorować ich przestrzeganie.

2. Właściciel lub zarządca zakładu musi stosować lub zorganizować program szkolenia dla personelu umożliwiający pracownikom przestrzeganie warunków higieny produkcji dostosowanych do struktury produkcji, chyba, że personel ten posiada już odpowiednie kwalifikacje potwierdzone dyplomami. Właściwy organ odpowiedzialny za zakład musi być zaangażowany w planowanie i realizację programu, lub w przypadku, gdy program taki już istnieje w dacie notyfikacji niniejszej dyrektywy, w monitorowanie tego programu.

3. W przypadku, gdy istnieją uzasadnione podstawy do podejrzeń, że wymagania niniejszej dyrektywy nie są przestrzegane, właściwy organ przeprowadza niezbędne kontrole, i w razie potwierdzenia podejrzeń, podejmuje właściwe środki, do zawieszenia zatwierdzenia włącznie.

4. Szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu, ustalane są, o ile jest to

niezbędne, zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 31.

Artykuł 15

1. W terminie do dnia 30 czerwca 1993 r. Państwa Członkowskie przedłożą Komisji, zgodnie z przepisami i zasadami dyrektywy Rady 86/469/EWG z dnia 16 września 1986 r. dotyczącej badań zwierząt i świeżego mięsa na obecność pozostałości¹⁸, krajowe środki przewidziane, jakie mają zostać wprowadzone w celu objęcia surowego mleka, mleka poddanego obróbce cieplnej i produktów na bazie mleka badaniem na obecność:

- pozostałości grupy III (antybiotyki, sulfonamidy i podobne substancje bakteriobójcze) w załączniku I część A do niniejszej dyrektywy,
- pozostałości grupy II (inne pozostałości) w załączniku I część B do niniejszej dyrektywy.

2. Państwa Członkowskie zapewniają, że w kontekście kontroli przewidzianych w art. 14 przeprowadza się badania na obecność pozostałości substancji mających działanie farmakologiczne lub hormonalne oraz antybiotyków, pestycydów, detergentów i innych substancji szkodliwych lub mogących zmienić cechy organoleptyczne mleka lub produktów na bazie mleka lub spowodować, że ich spożycie jest niebezpieczne lub szkodliwe dla ludzkiego zdrowia, o ile pozostałości te przekraczają dopuszczalne granice tolerancji.

Jeżeli badane mleko lub produkty na bazie mleka wykazują obecność pozostałości w ilościach przekraczających dopuszczalne granice tolerancji, to takiego mleka lub produktów na bazie mleka nie wolno przekazać do spożycia przez ludzi.

Badania na obecność pozostałości przeprowadza się zgodnie ze sprawdzonymi, uznanymi naukowo metodami, w szczególności ustanowionymi na poziomie Wspólnoty lub międzynarodowym.

3. Właściwy organ przeprowadza na miejscu kontrole zgodności z wymaganiami określonymi w ust. 2.

4. Zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 31 ustala się, co następuje:

- szczegółowe zasady przeprowadzania i częstotliwość kontroli, określonych w ust. 3,
- tolerancje i metody referencyjne, przewidziane w ust. 2.

Zgodnie z tą samą procedurą można podejmować decyzje o objęciu badaniami innych substancji niż te określone w ust. 1.

5. Do czasu wejścia w życie przepisów wykonawczych do niniejszego artykułu, stosuje się nadal przepisy krajowe, z zastrzeżeniem przepisów ogólnych Traktatu.

Artykuł 16

¹⁸ Dz.U. L 275 z 26.09.1986, str. 36. Dyrektywa została zmieniona decyzją 89/187/EWG (Dz.U. L 66 z 10.03.1989, str. 37).

1. Zbiorniki na mleko, pomieszczenia, instalacje i sprzęt do pracy mogą być używane do innych środków spożywczych, pod warunkiem, że zostaną podjęte wszystkie właściwe środki w celu uniknięcia skażenia lub zepsucia mleka spożywczego lub produktów na bazie mleka.
2. Zbiorniki używane do mleka powinny mieć wyraźne oznakowanie, że można ich używać tylko do transportu środków spożywczych.
3. W przypadku, gdy zakłady produkują środki spożywcze zawierające mleko lub produkty na bazie mleka razem z innymi składnikami, które nie były poddane obróbce cieplnej lub innej obróbce o równoważnym skutku, to takie mleko, produkty na bazie mleka i składniki powinny być przechowywane oddzielnie, w celu zapobieżenia wzajemnemu skażeniu, oraz poddawane obróbce lub przetwarzane w pomieszczeniach nadających się do tego celu.
4. Szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu, w szczególności warunki odnoszące się do mycia, czyszczenia i dezynfekowania przed ponownym użyciem, oraz warunki transportu zostają przyjęte zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 31.

Artykuł 17

Eksperti z Komisji mogą w zakresie niezbędnym do jednolitego stosowania niniejszej dyrektywy i we współpracy z właściwymi organami przeprowadzać kontrole na miejscu. W szczególności, kontrolując reprezentatywną część zakładów mogą sprawdzić, czy właściwe organy zapewniają przestrzeganie przepisów niniejszej dyrektywy przez zatwierdzone zakłady. Komisja informuje Państwa Członkowskie o wynikach przeprowadzonych kontroli.

Państwo Członkowskie, na którego terytorium przeprowadzana jest kontrola, udziela ekspertom wszelkiej niezbędnej pomocy w wypełnianiu ich obowiązków.

Szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu przyjmuje się zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 31.

Artykuł 18

Państwa Członkowskie zapewniają, że wytwarzanie produktów objętych niniejszą dyrektywą, w których niektóre składniki mleka zastępowane są produktami innymi niż produkty na bazie mleka, podlegają przepisom dotyczącym higieny ustanowionym w niniejszej dyrektywie.

Artykuł 19

1. Przepisy dyrektywy 89/662/EWG stosuje się, w szczególności w odniesieniu do organizacji kontroli oraz czynności wykonywanych w ramach kontroli przeprowadzanych przez Państwo Członkowskie miejsca przeznaczenia oraz podejmowanych środków ochronnych.
2. Bez uszczerbku dla szczególnych przepisów niniejszej dyrektywy, w przypadku podejrzenia o niezgodność z niniejszą dyrektywą lub zaistnienia wątpliwości, czy produkty, określone w art. 1, nadają się do spożycia, właściwy organ przeprowadza wszelkie kontrole i badania, jakie uzna za właściwe.

3. Państwa Członkowskie podejmują właściwe środki administracyjne lub karne w celu ukarania jakiegokolwiek naruszenia niniejszej dyrektywy, w szczególności w przypadku stwierdzenia, że: sporządzone świadectwa lub dokumenty nie odpowiadają rzeczywistemu stanowi produktów, określonych w art. 1, znaki na danych produktach nie są zgodne z przepisami, produkty nie przeszły kontroli przewidzianych w niniejszej dyrektywie lub nie zostały one wykorzystane zgodnie z pierwotnym przeznaczeniem.

Artykuł 20

1. Zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 31, przyjmowane są:

- wymagania stosujące się do wszelkich produktów posiadających zezwolenie na wprowadzenie do obrotu w Państwie Członkowskim, ale których skład lub prezentacja mogą stanowić powód różnej interpretacji w różnych Państwach Członkowskich,
- metody kontrolowania nieprzepuszczalności hermetycznie zamkniętych pojemników,
- metody referencyjne, i w miarę potrzeby, kryteria rządzące rutynowymi metodami analiz i badań, które należy stosować przy monitorowaniu zgodności z wymaganiami niniejszej dyrektywy, i metody pobierania próbek,
- limity i metody umożliwiające rozróżnienia między różnymi typami mleka poddanego obróbce cieplnej w rozumieniu załącznika C rozdział I,
- metody analiz dla norm, określonych w załączniku A rozdział IV i w załączniku C rozdziały I i II.

Do czasu podjęcia decyzji, wskazanych w akapicie pierwszym, za metody referencyjne uznaje się wszelkie międzynarodowo uznane metody analiz i badań.

2. W drodze odstępstwa od art. 3 i 6, dopuszcza się podjęcie decyzji, zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 31, że niektórych przepisów niniejszej dyrektywy nie stosuje się w odniesieniu do produktów mlecznych zawierających inne środki spożywcze, jeżeli udział mleka lub produktów na bazie mleka nie jest zasadniczy w rozumieniu art. 2 ust. 4.

Derogacje, wskazane w akapicie pierwszym, nie mogą dotyczyć:

- a) warunków zdrowia zwierząt ustanowionych w załączniku A rozdział I, ani warunków zatwierdzania zakładów, ustanowionych w załączniku B rozdział I;
- b) wymagań dotyczących znakowania ustanowionych w załączniku C rozdział IV;
- c) wymagań dotyczących inspekcji, ustanowionych w załączniku C rozdział VI.

Przy przyznawaniu odstępstw, należy brać pod uwagę zarówno charakter jak i skład produktu.

3. Bez względu na ust. 2, Państwa Członkowskie zapewniają, że wszystkie produkty na bazie mleka, wprowadzane na rynek, są zdrowymi produktami wytworzonymi z mleka lub produktów na bazie mleka spełniających wymagania niniejszej dyrektywy.

Artykuł 21

Rada, stanowiąc kwalifikowaną większością na wniosek Komisji, zmienia załączniki w niezbędnym zakresie, w szczególności dostosowuje je, żeby uwzględniały postęp naukowo-techniczny.

ROZDZIAŁ III

Przywóz z państw trzecich

Artykuł 22

Warunki obowiązujące przy przywozie z państw trzecich surowego mleka, mleka poddanego obróbce cieplnej i produktów na bazie mleka objętych niniejszą dyrektywą muszą być przynajmniej równoważne warunkom ustanowionym rozdziale II dla produkcji wspólnotowej.

Artykuł 23

1. W celu jednolitego stosowania art. 22, stosuje się przepisy poniższych ustępów.
2. Mleko i produkty na bazie mleka, które mają być przywożone do Wspólnoty muszą:
 - a) pochodzić z państwa trzeciego objętego wykazem, który zostanie sporządzony zgodnie z ust. 3 lit. a);
 - b) być zaopatrzone w świadectwo zdrowia odpowiadające wzorowi, sporządzanemu zgodnie z procedurą określoną w art. 31, podpisane przez właściwy organ państwa wywozu i zaświadczające, że mleko lub produkty na bazie mleka spełniają wymagania rozdziału II lub wszelkie dodatkowe warunki lub oferują równoważne gwarancje, określone w ust. 3, i pochodzą z zakładów oferujących gwarancje przewidziane w załączniku B.
3. Zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 31 określa się, co następuje:
 - a) tymczasowy wykaz państw trzecich lub części państw trzecich, które mogą udzielić Państwom Członkowskim i Komisji gwarancji równoważnych tym określonym w rozdziale II, i wykaz zakładów, za które państwa trzecie są w stanie dać te gwarancje.

Ten tymczasowy wykaz zostanie opracowany na podstawie wykazów zakładów zatwierdzonych i kontrolowanych przez właściwe organy, po tym jak Komisja skontroluje, że zakłady te przestrzegają zasady i ogólne przepisy ustanowione w niniejszej dyrektywie;

- b) uaktualnienia tego wykazu w świetle kontroli przewidzianych w ust. 4;
- c) szczególne wymagania i równoważne gwarancje udzielone dla państw trzecich, z tym że nie mogą być one bardziej korzystne niż te przewidziane w rozdziale II;
- d) typy obróbki cieplnej, jakie mają być zalecone dla niektórych państw trzecich, w

których występują zagrożenia związane ze zdrowiem zwierząt.

4. Eksperti z Komisji i Państw Członkowskich przeprowadzają inspekcje na miejscu w celu sprawdzenia, czy gwarancje dane przez państwo trzecie, dotyczące warunków produkcji i wprowadzania do obrotu można uznać za równoważne z tymi obowiązującym w Wspólnocie.

Komisja, na wniosek Państw Członkowskich, wyznaczy ekspertów z Państw Członkowskich odpowiedzialnych za te inspekcje.

Inspekcji dokonuje się w imieniu Wspólnoty, która ponosi wszelkie związane z tym koszty. Częstotliwość i procedurę przeprowadzania tych inspekcji, łącznie z tymi przeprowadzanymi w przypadku decyzji, określonej w ust. 6, ustala się zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 31.

5. Do czasu zorganizowania inspekcji, określonych w ust. 4, obowiązują nadal krajowe przepisy dotyczące inspekcji w państwach trzecich, z zastrzeżeniem powiadomienia, za pośrednictwem Stałego Komitetu weterynaryjnego, o wszelkich ujawnionych podczas tych inspekcji przypadkach nieprzestrzegania warunków higieny.

6. Rada, stanowiąc kwalifikowaną większością na wniosek Komisji, może zastąpić indywidualne uznawanie zakładów obróbki lub zakładów przetwórczych, uznawaniem na zasadzie wzajemności, zakładów w państwie trzecim, w którym właściwy organ przeprowadza skutecznie, regularne inspekcje w taki sposób, że organ ten jest w stanie zagwarantować zgodność z wymaganiami ust 2 lit. b).

Artykuł 24

Zasady i przepisy ogólne ustanowione w dyrektywie 90/675/EWG stosuje się, szczególnie w odniesieniu organizacji i następstw inspekcji przeprowadzanych przez Państwa Członkowskie i wprowadzanych środków ochronnych.

Artykuł 25

1. Państwa Członkowskie zapewniają, że produkty objęte niniejszą dyrektywą przywożone do Wspólnoty:

- są zaopatrzone w świadectwo wystawione w czasie załadunku przez właściwy organ państwa trzeciego.

Wzór świadectwa zostanie opracowany zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 31,

- przeszły zadowalająco kontrole wymagane przez dyrektywę 90/675/EWG i 91/496/EWG¹⁹.

2. Do czasu ustanowienia szczegółowych przepisów dotyczących stosowania niniejszego artykułu, obowiązują nadal krajowe przepisy mające zastosowanie do przywozu z państw

¹⁹ Dyrektywa Rady 91/496/EWG z dnia 15 lipca 1991 r. ustanawiająca zasady regulujące organizację kontroli weterynaryjnych zwierząt wprowadzanych do Wspólnoty z państw trzecich oraz zmieniająca dyrektywy 89/662/EWG, 90/425/EWG i 90/675/EWG (Dz.U. nr L 268 z 24.09.1991, str. 56.).

trzecich, dla których nie przyjęto takich wymagań na poziomie wspólnotowym, pod warunkiem, że nie będą one bardziej korzystne niż te ustanowione w rozdziale II.

Artykuł 26

Wykazy przewidziane w art. 23 mogą obejmować tylko państwa trzecie lub części państw trzecich:

- a) z których przywóz nie jest zabroniony z powodu występowania chorób, określonych w załączniku A, lub jakiegokolwiek innej choroby egzotycznej dla Wspólnoty lub na podstawie art. 6, 7 i 14 dyrektywy 72/462/EWG²⁰;
- b) które, biorąc pod uwagę ich ustawodawstwo i organizację ich właściwych władz i służb inspekcyjnych, kompetencje takich służb i nadzór, któremu podlegają, zostały uznane zgodnie z art. 3 ust. 2 dyrektywy 72/462/EWG, za zdolne do zagwarantowania wprowadzenia w życie ich przepisów wewnętrznych;
- c) których służby weterynaryjne mogą zagwarantować, że przestrzegane są wymagania zdrowotne odpowiadające przynajmniej tym ustanowionym w rozdziale II.

ROZDZIAŁ IV

Przepisy końcowe

Artykuł 27

1. Każde Państwo Członkowskie wyznacza przynajmniej jedno krajowe laboratorium referencyjne do analiz i badań mleka i produktów na bazie mleka i prześle do Komisji ich wykaz.

Laboratoria te odpowiadają za:

- koordynowanie działalności laboratoriów, których zadaniem jest wykonywanie analiz w celu sprawdzenia zgodności z normami chemicznymi i bakteriologicznymi oraz wykonywanie badań przewidzianych w niniejszej dyrektywie,
- pomoc właściwemu organowi w organizowaniu systemu kontroli mleka i produktów na bazie mleka,
- okresowe organizowanie badań porównawczych,
- przekazywanie informacji dostarczonych przez laboratorium referencyjne Wspólnoty, określone w art. 28, właściwemu organowi i laboratorium przeprowadzającym analizy i badania mleka i produktów na bazie mleka.

2. Komisja publikuje wykaz krajowych laboratoriów referencyjnych i jego aktualizację w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich*.

²⁰ Dyrektywa Rady 72/462/EWG z dnia 12 grudnia 1972 r. w sprawie problemów zdrowotnych i inspekcji weterynaryjnej przed przywozem z państw trzecich bydła, trzody chlewnej i świeżego mięsa (Dz.U. nr L 302 z 31.12.1972, str. 28). Ostatnio zmieniona dyrektywą 91/497/EWG (Dz.U. nr L 268 z 24.09 1991, str. 69).

Artykuł 28

Laboratorium referencyjne Wspólnoty właściwe dla analiz i badania mleka i produktów na bazie mleka zostało wskazane w załączniku D rozdział I.

Obowiązki i zadania tego laboratorium są wymienione w rozdziale II niniejszego Załącznika i zawierają koordynowanie działalności krajowych laboratoriów referencyjnych, określonych w art. 27.

Stosuje się art. 28 decyzji Rady 90/424/EWG z dnia 26 czerwca 1990 r. w sprawie wydatków w dziedzinie weterynarii²¹.

Artykuł 29

1. Dyrektywa 85/397/EWG traci moc z dniem 1 stycznia 1994 r.

2. Do celów niniejszej dyrektywy zachowują moc: dyrektywa Rady 89/384/EWG z dnia 20 czerwca 1989 r. ustanawiająca szczegółowe warunki przeprowadzania kontroli w celu zapewnienia przestrzegania punktu zamarzania mleka nie poddanego obróbce określonego w załączniku A dyrektywy 85/397/EWG²², dyrektywa Komisji 89/362/EWG z dnia 26 maja 1989 r. w sprawie ogólnych warunków higieny w gospodarstwach produkujących mleko²³ i decyzja Komisji 91/180/EWG z dnia 14 lutego 1991 r. ustanawiająca niektóre metody analizy i badania surowego mleka oraz mleka poddanego obróbce cieplnej²⁴.

Zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 31, akty te można zmienić w celu dostosowania ich zakresu do treści niniejszej dyrektywy i dostosowywania ich w późniejszym czasie do postępów nauki i technologii.

Artykuł 30

W dyrektywie 89/662/EWG wprowadza się następujące zmiany:

1. W załączniku A dodaje się tiret w brzmieniu:

„- dyrektywa Rady 92/46/EWG z dnia 16 czerwca 1992 r. ustanawiająca przepisy zdrowotne dla produkcji i wprowadzania na rynek surowego mleka, mleka poddanego obróbce cieplnej i produktów na bazie mleka (Dz.U. nr L 268 z 14.09.1992, str. 1).”;

2. W załączniku A skreśla się tiret:

„- dyrektywa Rady 85/397/EWG z dnia 5 sierpnia 1985 r. w sprawie zdrowia i problemów zdrowotnych zwierząt wpływających na handel wewnątrzspółnotowy mlekiem poddanym obróbce cieplnej (Dz.U. nr L 226 z

²¹ Dz.U. nr L 224 z 18.08.1990, str. 19. Ostatnio zmieniona decyzją 91/133/EWG (Dz.U. nr L 66 z 13.03.1991, str. 18).

²² Dz.U. nr L 181 z 28.06.1989, str. 50.

²³ Dz.U. nr L 156 z 8.06.1989, str. 30.

²⁴ Dz.U. nr L 93 z 13.04.1991, str. 1.

24.08.1985, str. 13), ostatnio zmieniona rozporządzeniem (EWG) nr 3768/85 z dnia 20 grudnia 1985 r. (Dz.U nr L 362 z 31.12.1985, str. 8).”;

3. w załączniku B skreśla się tiret:

„- surowe mleko i produkty na bazie mleka.”.

Artykuł 31

1. W przypadkach, gdy ma być stosowana procedura ustanowiona w niniejszym artykule, sprawy przekazywane są niezwłocznie Stałemu Komitetowi Weterynaryjnemu powołanemu decyzją 68/361/EWG²⁵, zwanemu dalej „Komitetem”, przez przewodniczącego Komitetu z własnej inicjatywy lub na wniosek przedstawiciela Państwa Członkowskiego.

2. W przypadku, gdy w sprawach występują aspekty chemiczne i technologiczne, przedstawiciele Komisji, po konsultacji z Komitetem Zarządzającym ds. mleka i przetworów mlecznych utworzonym na mocy rozporządzenia (EWG) nr 804/68, przedłożą Komitetowi projekt środków, które należy podjąć. Komitet przedstawia swoją opinię o takich środkach w terminie, który może być ustanowiony przez przewodniczącego w zależności od pilności sprawy. Opinię wydaje się większością ustanowioną w art. 148 ust. 2 Traktatu, w przypadku decyzji, które Rada jest zobowiązana podjąć na wniosek Komisji. W Komitecie głosy przedstawicieli Państw Członkowskich są ważne zgodnie z art. 148 ust. 2 Traktatu. Przewodniczący nie bierze udziału w głosowaniu.

3. a) Komisja przyjmuje proponowane środki i bezzwłocznie wprowadza je w życie, jeżeli są one zgodne z opinią Komitetu.
- b) Jeżeli proponowane środki nie są zgodne z opinią Komitetu lub, jeżeli opinia taka nie została wydana, Komisja niezwłocznie przedkłada Radzie propozycję dotyczącą środków, które mają być przyjęte. Rada podejmuje decyzję kwalifikowaną większością.

Jeżeli w ciągu trzech miesięcy od daty przedstawienia sprawy Radzie, Rada nie podejmie działania, wówczas projektowane środki są przyjmowane przez Komisję, z wyjątkiem sytuacji, gdy Rada zwykłą większością zdecydowała przeciwko tym środkom.

Artykuł 32

1. Państwa Członkowskie wprowadzą w życie przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy najpóźniej do dnia 1 stycznia 1994 r. i niezwłocznie powiadomią o tym Komisję.

Środki przyjęte przez Państwa Członkowskie zawierają odniesienie do niniejszej dyrektywy lub odniesienie takie towarzyszy ich urzędowej publikacji. Metody dokonywania takiego odniesienia określone są przez Państwa Członkowskie.

2. Państwa Członkowskie prześlą Komisji teksty podstawowych przepisów prawa krajowego, przyjętych w dziedzinach objętych niniejszą dyrektywą.

²⁵ Dz.U. nr L 225 z 18.10.1968, str. 23.

3. Wyznaczenie nieprzekraczalnego terminu transpozycji niniejszej dyrektywy na dzień 1 stycznia 1994 r. pozostaje bez uszczerbku dla zniesienia granicznych kontroli weterynaryjnych przewidzianego w dyrektywie 89/662/EWG.

Artykuł 33

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do Państw Członkowskich.

Sporządzono w Luksemburgu, dnia 16 czerwca 1992 r.

W imieniu Rady

Arlindo MARQUES CUNHA

Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK A

WYMAGANIA ODNOSZĄCE SIĘ DO PRZYJMOWANIA SUROWEGO MLEKA PRZEZ ZAKŁADY OBRÓBK I LUB ZAKŁADY PRZETWÓRCZE

ROZDZIAŁ I

Warunki zdrowia zwierząt odnośnie surowego mleka

1. Surowe mleko musi pochodzić:
 - a) od krów lub bawolic:
 - (i) należących do stada, które zgodnie z ust. 1 załącznika A do dyrektywy 64/432/EWG, jest:
 - urzędowo uznane za wolne od gruźlicy,
 - wolne od brucelozy lub urzędowo uznane za wolne od brucelozy;
 - (ii) które nie wykazują żadnych objawów chorób zakaźnych przenoszonych na ludzi przez mleko;
 - (iii) których mleko nie posiada odbiegających od normy właściwości organoleptycznych;
 - (iv) których ogólny stan zdrowia nie wykazuje widocznych zaburzeń i które nie cierpią na infekcję dróg płciowych połączoną z wydzieliną, zapalenie jelit z biegunką i gorączką, ani rozpoznawalne zapalenie wymienia;
 - (v) które nie wykazują żadnych ran na wymieniu mogących zaszkodzić mleku;
 - (vi) które, w przypadku krów, dają przynajmniej dwa litry mleka dziennie;
 - (vii) które nie są leczone substancjami niebezpiecznymi lub mogącymi być niebezpieczne dla zdrowia człowieka i które są przenoszone do mleka, chyba że mleko miało wymagany okres oczekiwania ustanowiony w przepisach wspólnotowych lub, przy ich braku, w przepisach krajowych;
 - b) od owiec i kóz:
 - (i) należących do gospodarstwa hodowli owiec i kóz, urzędowo uznanego za wolne lub wolnego od brucelozy (*Brucella melitensis*) w rozumieniu art. 2 ust. 4 i 5 dyrektywy 91/68/EWG;
 - (ii) które spełniają wymagania ustanowione w lit. a), z wyłączeniem pkt (i) i (vi).
2. Jeżeli w gospodarstwie trzymane się razem różne gatunki zwierząt, każdy gatunek powinien spełniać warunki zdrowotne, jakie byłyby wymagane gdyby taki gatunek był

hodowany oddzielnie.

3. Jeżeli kozy są trzymane razem z krowami, muszą przejść próbę tuberkulinową zgodnie z regulami, które zostaną ustalone zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 31 niniejszej dyrektywy.
4. Surowe mleko musi być wyłączone z obróbki, przetwarzania, sprzedaży i spożycia, jeżeli:
 - a) uzyskano je od zwierząt, którym nielegalnie podaje się substancje w rozumieniu dyrektyw 81/602/EWG²⁶ i 88/146/EWG²⁷;
 - b) zawiera pozostałości substancji określonych w art. 15 niniejszej dyrektywy w ilości przekraczającej dopuszczalny poziom.

ROZDZIAŁ II

Higiena gospodarstwa

1. Surowe mleko musi pochodzić z gospodarstw zarejestrowanych i kontrolowanych zgodnie z art. 13 ust. 1. W przypadku, gdy bawolice, owce i kozy nie są trzymane na zewnątrz, używane pomieszczenia muszą być zaprojektowane, zbudowane, utrzymywane i zarządzane w taki sposób, by zapewnić:
 - a) dobre warunki bytowe, higieny, czystości i zdrowia zwierząt; i
 - b) zadowalające warunki higieny dojenia, przelewania, schładzania i przechowywania mleka.
2. Pomieszczenia, w których odbywa się dojenie lub przechowuje się, przelewa lub schładza mleko, muszą być tak usytuowane i skonstruowane, by wyeliminować zagrożenie skażenia mleka. Pomieszczenia te powinny być łatwe do czyszczenia i dezynfekcji oraz posiadać, co najmniej:
 - a) ściany i posadzki dające się łatwo czyścić w miejscach podatnych na zabrudzenie lub infekcje;
 - b) posadzki ułożone w taki sposób, aby ułatwić odpływ płynów i zadowalające środki usuwania odpadów;
 - c) odpowiednią wentylację i oświetlenie;

²⁶ Dyrektywa Rady 81/602/EWG z dnia 31 lipca 1981 r. dotycząca zakazu niektórych związków o działaniu hormonalnym i jakichkolwiek innych substancji o działaniu tyrostatycznym (Dz.U. nr L 222 z 7.08.1981, str. 32). Ostatnio zmieniona dyrektywą 85/358/EWG (Dz.U. nr L 191 z 23.07.1985, str. 46).

²⁷ Dyrektywa Rady 88/146/EWG z dnia 7 marca 1988 r. zakazująca stosowania w gospodarstwach hodowlanych niektórych związków o działaniu hormonalnym (Dz.U. nr L 70 z 16.03.1988, str. 16).

- d) właściwe i wystarczające zaopatrzenie w wodę pitną, spełniającą parametry ustanowione w załącznikach D i E do dyrektywy 80/778/EWG²⁸, do użycia przy dojeniu i czyszczeniu sprzętu i przyrządów, określonych w rozdziale III część B niniejszego Załącznika;
- e) odpowiednia separacja od wszystkich źródeł skażeń, takich jak toalety i przyzmy obornika;
- f) armaturę i sprzęt, które można łatwo umyć, oczyścić i dezynfekować.

Dodatkowo pomieszczenia do przechowywania mleka muszą posiadać odpowiedni sprzęt chłodniczy, być zabezpieczone przed robactwem i być odpowiednio odseparowane od pomieszczeń, w których trzymane są zwierzęta.

3. Jeżeli używa się przenośnych konew do dojenja, spełnione muszą być wymagania pkt 2 lit. d) i f) i dodatkowo dojarnia powinna:
 - a) być usytuowana na czystym podłożu, wolnym od nagromadzonych wydaliny i innych odpadów;
 - b) zapewniać mleku ochronę przez cały czas, gdy jest używana;
 - c) mieć taką budowę i wykończenie, by umożliwić utrzymanie w czystości wewnętrznych powierzchni.
4. W przypadku, gdy niespętane zwierzęta produkujące mleko przebywają na zewnątrz, gospodarstwo powinno mieć także halę udojową lub obszar do dojenja, wystarczająco oddzielony od obszaru gdzie trzymane są zwierzęta.
5. Powinno być możliwe skuteczne odizolowanie od stada zwierząt zakażonych lub podejrzanych o zakażenie którąkolwiek z chorób, określonych w rozdziale I pkt 1 lub odizolowanie od stada zwierząt, określonych w rozdziale I pkt 3.
6. Zwierzęta wszystkich gatunków muszą być trzymane z dala od pomieszczeń i miejsc, w których przechowuje się, przelewa lub schładza mleko.

ROZDZIAŁ III

Higiena dojenja, skupu surowego mleka i jego transportu z gospodarstwa produkcyjnego do punktu skupu lub ośrodka standaryzacji lub zakładu przetwórczego – higiena personelu

A. Higiena dojenja

1. Dojenie musi być przeprowadzane w higieniczny sposób i zgodnie z warunkami ustalonymi dyrektywą 89/362/EWG.

²⁸ Dyrektywa Rady 80/778/EWG z dnia 15 lipca 1980 r. odnosząca się do jakości wody przeznaczonej do spożycia przez ludzi (Dz.U. nr L 229 z 30.08.1980, str. 11). Ostatnio zmieniona dyrektywą 90/656/EWG (Dz.U. L 353 z 17.12.1990, str. 59).

2. Niezwłocznie po dojeniu, mleko musi być umieszczone w czystym miejscu, tak wyposażonym, by uniknąć negatywnych skutków dla mleka.

Jeżeli mleko nie jest odbierane w ciągu dwóch godzin po dojeniu, musi zostać schłodzone do temperatury 8 °C lub niższej w przypadku odbioru codziennego lub 6 °C lub niższej w przypadku, gdy odbiór nie odbywa się codziennie. Podczas transportu do zakładu obróbki lub zakładu przetwórczego, temperatura mleka nie może przekraczać 10 °C.

B. *Higiena pomieszczeń, sprzętu i narzędzi*

1. Sprzęt i urządzenia lub te ich powierzchnie, z którymi styka się mleko (osprzęt, pojemniki, zbiorniki, itp., przeznaczone do dojenia, skupu lub transportu), muszą być wykonane z materiałów o gładkiej powierzchni, które są łatwe do czyszczenia i dezynfekowania, odporne na korozję i z których nie przenikają do mleka substancje w takich ilościach, które mogłyby spowodować zagrożenie dla zdrowia ludzi, pogarszać skład mleka lub negatywnie wpływać na jego właściwości organoleptyczne.
2. Po użyciu, osprzęt używany do dojenia, sprzęt do dojenia mechanicznego i pojemniki, z którymi styka się mleko, należy oczyścić i poddać dezynfekcji. Po każdym wyjeździe lub po serii wyjazdów, jeżeli czas między wyjazdami jest bardzo krótki, ale w każdym przypadku przynajmniej raz dziennie, pojemniki i zbiorniki do transportu mleka surowego do punktu skupu lub ośrodka standaryzacji lub do zakładu obróbki lub zakładu przetwórczego muszą być oczyszczone i poddane dezynfekcji przed ponownym użyciem.

C. *Higiena personelu*

1. Od personelu wymaga się bezwzględnej czystości. W szczególności:
 - a) osoby zajmujące się dojeniem i osoby zajmujące się przelewaniem surowego mleka muszą nosić odpowiednie czyste ubrania do dojenia;
 - b) osoby zajmujące się dojeniem powinny umyć ręce bezpośrednio przed rozpoczęciem dojenia i zachować je czyste w czasie dojenia, na ile jest to w praktyce możliwe.

W tym celu w pobliżu miejsca dojenia powinny znajdować się urządzenia umożliwiające umycie rąk i ramion osobom zajmującym się dojeniem i osobom zajmującym się przelewaniem surowego mleka.

2. Pracodawca podejmuje wszystkie niezbędne środki, w celu zapobieżenia skażeniu surowego mleka przez pracowników zajmujących się mlekiem, chyba, że wykaże się, iż osoby te mogą wykonywać swoje zadania bez groźby skażenia mleka.

Każdy, kto zajmuje się dojeniem lub przelewaniem surowego mleka powinien okazać świadectwo lekarskie, że nie ma medycznych przeciwwskazań dla wykonywania takiej pracy. Nadzór medyczny nad taką osobą reguluje

obowiązujące ustawodawstwo krajowe danego Państwa Członkowskiego lub w przypadku państw trzecich szczególne gwarancje, które są ustalane w ramach procedury przewidzianej w art. 31 niniejszej dyrektywy.

D. *Higiena produkcji*

1. W celu uniknięcia dodawania wody do surowego mleka należy utworzyć system monitorowania pod nadzorem właściwych władz. W ramach tego systemu, przeprowadza się w szczególności regularne kontrole punktu zamrażania mleka pochodzącego z każdego zakładu produkcyjnego, zgodnie z następującą procedurą:

- a) surowe mleko z każdego gospodarstwa należy regularnie kontrolować pobierając losowo próbki. W przypadku, gdy mleko z jednego gospodarstwa dostarcza się bezpośrednio do zakładu obróbki lub zakładu przetwórczego, próbki te pobiera się albo przy odbiorze mleka w gospodarstwie, z zastrzeżeniem przedsięwzięcia środków bezpieczeństwa chroniących przed oszustwem czasie transportu, lub przed rozładunkiem w zakładzie obróbki lub zakładzie przetwórczym, gdy mleko jest dostarczane bezpośrednio przez rolnika.

Jeżeli wyniki kontroli wzbudzą u właściwego organu podejrzenia, że do mleka dolana jest woda, organ pobierze autentyczną próbkę w gospodarstwie. Autentyczna próbka jest to próbka reprezentująca mleko z jednego dojenia rannego lub wieczornego przeprowadzonego pod pełnym nadzorem i odbywającego się nie wcześniej niż jedenaście i nie później niż trzynaście godzin po poprzednim udoju.

W przypadku, gdy mleko dostarcza się wspólnie z kilku gospodarstw, próbki można pobierać tylko po dostarczeniu surowego mleka do zakładu obróbki lub zakładu przetwórczego lub punktu skupu lub ośrodka standaryzacji, pod warunkiem, że wrywkowe kontrole są dokonywane na miejscu w gospodarstwie.

Jeżeli wyniki kontroli wzbudzają podejrzenia, że do mleka dodana została woda, próbki pobierze się we wszystkich gospodarstwach, z których odbierane było surowe mleko.

O ile to niezbędne, właściwy organ pobierze autentyczne próbki w rozumieniu drugiego akapitu powyżej;

- b) jeżeli wyniki kontroli wykazują, że woda nie została dodana, surowe mleko dopuszcza się do produkcji spożywczego surowego mleka, mleka poddawanego obróbce cieplnej lub mleka do wytwarzania produktów na bazie mleka przeznaczonych do spożycia przez ludzi.

2. Zakład obróbki i/lub zakład przetwórczy zawiadamia właściwy organ, w przypadku, gdy osiągnięte zostaną maksymalne wartości wyznaczone dla norm bakterii lub liczby komórek somatycznych. Właściwy organ podejmuje właściwe środki.

3. Jeżeli w ciągu trzech miesięcy od zawiadomienia o wynikach kontroli, określonych w pkt. 1 lit. a) i dochodzenia przewidzianego w rozdziale IV, część D, i po przekroczeniu norm podanych w rozdziale IV, mleko z danego gospodarstwa nie spełnia tych norm, wówczas gospodarstwo to nie jest już uprawnione do dostarczania surowego mleka, dopóki mleko z tego gospodarstwa nie będzie znowu spełniać tych norm.

Do spożycia przez ludzi nie wolno używać mleka zawierającego pozostałości antybiotyków w ilości, która w odniesieniu do którejkolwiek z substancji, określonych w załącznikach I i III do rozporządzenia (EWG) nr 2377/90²⁹, przekracza ustalony w nim poziom dopuszczalny; łączna ilość pozostałości antybiotyków nie może przekraczać wartości ustalonej zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 31 niniejszej dyrektywy.

ROZDZIAŁ IV

Normy, jakie ma spełniać surowe mleko odbierane z gospodarstwa produkcyjnego lub przyjmowane do zakładów obróbki lub zakładów przetwórczych

A. *Surowe mleko krowie*

Bez uszczerbku dla limitów ustanowionych w załącznikach I i III do rozporządzenia (EWG) nr 2377/90:

1. Surowe mleko krowie, przeznaczone do produkcji mleka spożywczego poddawanego obróbce cieplnej, mleka przefermentowanego, serka śmietankowego, galaretek mlecznych lub mleka z dodatkiem substancji aromatyzujących i śmietany, musi spełniać następujące normy:

Liczba bakterii przy 30 °C (w ml)	≤ 100 000 (a)
Liczba komórek somatycznych (w ml)	≤ 400 000 (b)

- (a) Średnia geometryczna za okres dwóch miesięcy z przynajmniej dwóch próbek w miesiącu.
(b) Średnia geometryczna za okres trzech miesięcy z przynajmniej jednej próbki w miesiącu lub je produkcja mleka znacznie zmienia się w zależności od sezonu, metodę obliczania wyników należy skorygować zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 31 niniejszej dyrektywy.

2. Surowe mleko krowie do wytwarzania produktów na bazie mleka innych niż te, określone w pkt. 1, musi spełniać następujące normy:

²⁹ Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2377/90 z dnia 26 czerwca 1990 r. ustanawiające wspólnotową procedurę dla określania maksymalnego limitu pozostałości weterynaryjnych produktów leczniczych w środkach spożywczych pochodzenia zwierzęcego (Dz.U. nr L 224 z 18.08.1990, str. 1) Ostatnio zmienione rozporządzeniem Komisji (EWG) nr 675/92 (Dz.U. L 73 z 19.03.1992, str. 8).

	od dnia 1.01.1994 r.	od dnia 1.01.1998 r.
Liczba bakterii przy 30 °C (w ml)	≤ 400 000 (a)	≤ 100 000 (a)
Liczba komórek somatycznych (w ml)	≤ 500 000 (b)	≤ 400 000 (b)

(a) Średnia geometryczna za okres dwóch miesięcy z przynajmniej dwóch próbek w miesiącu.

(b) Średnia geometryczna za okres trzech miesięcy z przynajmniej jednej próbki w miesiącu lub jeżeli produkcja mleka znacznie zmienia się w zależności od sezonu, metodę obliczania wyników należy skorygować zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 31 niniejszej dyrektywy.

3. Surowe mleko krowie przeznaczone do bezpośredniego spożycia przez ludzi i surowe mleko krowie przeznaczone do wytwarzania produktów „zrobionych z surowego mleka”, których proces produkcji nie obejmuje jakiegokolwiek obróbki cieplnej musi:

- a) spełniać wymagania norm z pkt. 1;
- b) dodatkowo spełniać następującą normę⁵:

Staphylococcus aureus (w ml):

n = 5

m = 500

M = 2 000

c = 2.

B. *Surowe mleko bawole*

Bez uszczerbku dla norm ustanowionych w załącznikach I i III do rozporządzenia (EWG) nr 2377/90:

1. Surowe mleko bawole, przeznaczone do wytwarzania produktów na bazie mleka, musi spełniać następujące normy:

⁵ Gdzie .

n = liczba próbek wchodzących w skład próby;

m = wartość progowa określająca liczbę bakterii; wynik uważa się za zadowalający, jeżeli liczba bakterii we wszystkich próbkach nie przekracza „m”;

M = maksymalna dopuszczalna liczba bakterii; wynik uważa się za niezadowalający, jeżeli liczba bakterii w jednej lub więcej próbkach równa jest „M” lub więcej;

c = liczba próbek, w których liczba bakterii może być między „m” a „M”; próbę uważa się za zadowalającą, jeżeli liczba bakterii w pozostałych próbkach nie przekracza „m”.

	od dnia 1.01.1994 r.
Liczba bakterii przy 30 °C (w ml)	≤ 1 000 000 (a)
Liczba komórek somatycznych (w ml)	≤ 500 000 (b)

- (a) Średnia geometryczna za okres dwóch miesięcy z przynajmniej dwóch próbek w miesiącu.
(b) Średnia geometryczna za okres trzech miesięcy z przynajmniej jednej próbki w miesiącu.

Normy dla liczby bakterii przy 30 °C i liczby komórek somatycznych stosowane od dnia 1 stycznia 1998 r. zostaną ustanowione zgodnie z art. 21 niniejszej dyrektywy.

2. Surowe mleko bawole przeznaczone do wytwarzania produktów „zrobionych z surowego mleka”, których proces produkcji nie obejmuje jakiegokolwiek obróbki cieplnej, musi spełniać następujące wymagania:

liczba bakterii przy 30 °C (w ml): ≤ 500 000

liczba komórek somatycznych (w ml): ≤ 400 000

staphylococcus aureus: jak dla mleka krowiego.

C. *Surowe mleko kozie i owcze*

Bez uszczerbku dla norm ustanowionych w załącznikach I i III do rozporządzenia (EWG) nr 2377/90:

1. Surowe mleko kozie lub owcze przeznaczone do produkcji mleka spożywczego poddanego obróbce cieplnej lub produkcji produktów na bazie mleka poddanych obróbce cieplnej musi spełniać następujące normy:

	od dnia 1.01.1994 r.
Liczba bakterii przy 30 °C (w ml)	≤ 1 000 000 (a)

- (a) Średnia geometryczna za okres dwóch miesięcy z przynajmniej dwóch próbek w miesiącu.

Normy dla liczby bakterii przy 30° C i liczby komórek somatycznych stosowane od dnia 1 stycznia 1998 r. zostaną ustanowione zgodnie z art. 21 niniejszej dyrektywy.

2. Surowe mleko kozie lub owcze przeznaczone do wytwarzania produktów „zrobionych z mleka surowego”, których proces produkcji nie obejmuje obróbki cieplnej, musi spełniać następujące normy:

Liczba bakterii przy 30 °C (w ml)	≤ 500 000 (a)
<i>Staphylococcus aureus</i> (w ml)	jak dla mleka krowiego

(a) Średnia geometryczna za okres dwóch miesięcy z przynajmniej dwóch próbek w miesiącu.

- D. W przypadku przekroczenia dopuszczalnych norm określonych w częściach A, B i C i gdy późniejsze dochodzenie wykaże potencjalne zagrożenie dla zdrowia, właściwy organ podejmie właściwe środki.
- E. Zgodność z normami części A, B i C musi być kontrolowana przy pomocy losowo pobieranych próbek, przy odbiorze mleka w gospodarstwie produkcyjnym albo przy przyjęciu surowego mleka w zakładzie obróbki lub zakładzie przetwórczym.

ZAŁĄCZNIK B

ROZDZIAŁ I

Ogólne warunki zatwierdzenia zakładów obróbki i zakładów przetwórczych

Zakłady obróbki i zakłady przetwórcze mają przynajmniej:

1. wystarczająco duże powierzchnie do wykonywania pracy w odpowiednich warunkach higieny. Powinny mieć odpowiednie rozmieszczenie i układ uniemożliwiający skażenie surowców i produktów objętych niniejszą dyrektywą.

Produkcja mleka poddanego obróbce cieplnej lub wytwarzanie produktów na bazie mleka, które mogą stwarzać zagrożenie skażenia innych produktów objętych niniejszą dyrektywą, musi odbywać się w wyraźnie wydzielonych obszarach roboczych;

2. na obszarach gdzie się przelewa, przygotowuje i przetwarza surowce i wytwarzane produkty, określone w niniejszej dyrektywie:
 - a) litą, wodoodporną posadzkę, łatwą do czyszczenia i dezynfekcji oraz ułożoną w taki sposób, by ułatwić odpływ wody oraz sprzęt do usuwania wody;
 - b) ściany o gładkich powierzchniach, łatwe do czyszczenia, trwałe i nieprzepuszczalne z jasnym pokryciem;
 - c) w pomieszczeniach, gdzie się przelewa, przygotowuje i przetwarza odkryte, nieopakowane surowce i produkty, wykładzina sufitowa lub stropowa powinna być łatwa do czyszczenia;
 - d) drzwi z materiału odpornego na korozję, łatwe do czyszczenia;
 - e) wystarczająca wentylacja a gdzie niezbędne, dobre urządzenia do odbierania ciśnienia i pary wodnej;
 - f) odpowiednie naturalne lub sztuczne oświetlenie;
 - g) odpowiednia ilość urządzeń z gorącą i zimną wodą bieżącą lub wymieszaną wstępnie wodę o odpowiedniej temperaturze, przeznaczoną do mycia i dezynfekowania rąk. Krany w pomieszczeniach roboczych i toaletach obsługiwane są bez użycia dłoni. Urządzenia te powinny być wyposażone w środki do mycia i dezynfekowania oraz higieniczne środki do suszenia rąk;
 - h) urządzenia do czyszczenia narzędzi, sprzętu i instalacji;
3. w pomieszczeniach, w których przechowuje się surowce i produkty objęte niniejszą dyrektywą, warunki takie same jak opisane w pkt 2, z wyłączeniem:
 - wychładzalni i chłodni, w których wystarcza, gdy podłoga jest łatwa do czyszczenia i dezynfekowania oraz ułożona w taki sposób, by ułatwić

odprowadzanie wody,

- zamrażalni i zamrażalni głębokiego mrożenia, w których wystarcza, gdy wodoszczelna i odporna na gnicie podłoga jest łatwa do czyszczenia i dezynfekowania.

W takich przypadkach niezbędna jest odpowiednio wydajna instalacja chłodnicza do utrzymania surowców i produktów w temperaturach wymaganych w niniejszej dyrektywie.

Zastosowanie drewnianych ścian w pomieszczeniach, określonych w akapicie pierwszym, nie stanowi przesłanki dla odebrania zatwierdzenia, pod warunkiem, że pomieszczenia te wybudowano przed dniem 1 stycznia 1993 r.

Pojemność pomieszczeń przechowalniczych powinna być odpowiednia do przechowywania surowców i produktów objętych niniejszą dyrektywą;

4. urządzenia do higienicznego obchodzenia się i ochrony surowców oraz nieopakowanych lub opakowanych jednostkowo produktów w czasie załadunku i rozładunku;
5. odpowiednie rozwiązania ochrony przed szkodnikami;
6. przyrządy i sprzęt roboczy przeznaczony do bezpośredniego kontaktu z surowcami i produktami wykonany z materiału odpornego na korozję i łatwego do czyszczenia i dezynfekowania;
7. specjalne, wodoszczelne i niekorodujące pojemniki, w które wkłada się surowce lub produkty nie przeznaczone do spożycia przez ludzi. Gdy do wyładunku surowców lub produktów stosuje się przewody rurowe, ich budowa i sposób zainstalowania powinny eliminować ryzyko skażenia wyładowywanych surowców lub produktów;
8. właściwe instalacje do czyszczenia i dezynfekowania sprzętu i przyborów;
9. system odprowadzania ścieków zgodny z warunkami dotyczącymi higieny;
10. zasilanie wyłącznie w wodę pitną jak w rozumieniu dyrektywy 80/778/EWG. Jednakże woda niezdatna do picia może, w wyjątkowych przypadkach, przeznaczona do produkcji pary, celów przeciwpożarowych i urządzeniach chłodniczych, pod warunkiem że rury zainstalowane do tego celu uniemożliwiają wykorzystanie tej wody do innych celów i nie stanowią bezpośredniego ani pośredniego zagrożenia skażenia produktu. Rury doprowadzające wodę nienadającą się do picia muszą wyraźnie różnić się od rur z wodą pitną;
11. właściwą ilość przebiegających z gładkimi, wodoodpornymi, zmywalnymi ścianami i podłogami, umywalkami i spłukiwanymi ustępami. Te ostatnie nie mogą otwierać się bezpośrednio na pomieszczenia robocze. Umywalki powinny być wyposażone do mycia rąk i mieć środki higieniczne do suszenia rąk, kranie umywalk nie mogą być obsługiwane przy użyciu dłoni;

12. jeżeli ilość produktów poddawanych obróbce wymaga regularnej lub stałej obecności, odpowiednio wyposażone, zamykane pomieszczenie, przeznaczone do wyłącznego użytku przez właściwy organ;
13. pomieszczenie lub bezpieczne miejsce do przechowywania detergentów, środków dezynfekujących i podobnych substancji;
14. pomieszczenie lub szafę do przechowywania środków myjących i materiałów do utrzymania czystości;
15. odpowiednie urządzenia do czyszczenia i dezynfekowania zbiorników używanych do transportu mleka i płynnych lub sproszkowanych produktów na bazie mleka. Jednakże urządzenia takie nie są wymagane, jeżeli istnieje wymóg czyszczenia i dezynfekowania środków transportu w instalacjach urzędowo zatwierdzonych przez właściwy organ.

ROZDZIAŁ II

Ogólne warunki higieny w zakładach obróbki i zakładach przetwórczych

A Ogólne warunki higieny dla pomieszczeń, sprzętu i narzędzi

1. Sprzęt i przyrządy używane do pracy z surowcami i produktami, podłogi, sufity i stropy, ściany i ścianki działowe muszą być utrzymywane w zadowalającym stanie czystości i sprawności, tak by nie były źródłem skażenia surowców lub produktów.
2. Do pomieszczeń, w których wytwarza się i przechowuje mleko i produkty na bazie mleka nie mogą być wprowadzane żadne zwierzęta. W pomieszczeniach lub sprzęcie należy systematycznie tępić gryzonie, insekty i wszelkie inne robactwo. Środki przeciw gryzoniom, środki owadobójcze, środki dezynfekujące i inne, potencjalnie toksyczne substancje muszą być przechowywane w zamkniętych pomieszczeniach lub szafach; środków tych należy używać tak, by nie stwarzać groźby skażenia produktów.
3. Obszary robocze, przyrządy i sprzęt roboczy mogą być używane wyłącznie do pracy przy produktach, które są objęte udzielonym zatwierdzeniem. Jednakże na podstawie zezwolenia właściwego organu, mogą one być używane w tym samym lub innym czasie do pracy przy innych środkach spożywczych nadających się do spożycia przez ludzi.
4. Woda pitna w rozumieniu dyrektywy 80/778/EWG musi być używana do wszystkich celów. Jednakże w drodze wyjątku, dopuszcza się używanie wody nienadającej się do picia, do chłodzenia sprzętu, do wytwarzania pary i gaszenia pożarów, pod warunkiem, że rury zainstalowane do tych celów uniemożliwiają wykorzystanie takiej wody do innych celów i nie stanowią zagrożenia skażeniem surowców ani produktów objętych niniejszą dyrektywą.
5. Środki odkażające i podobne substancje muszą być zatwierdzone przez właściwy organ i używane w taki sposób, by nie wywierały negatywnych skutków na maszyny, urządzenia, surowce ani produkty objęte niniejszą dyrektywą.

Pojemniki na te środki powinny być łatwe do zidentyfikowania i mieć etykiety z instrukcjami użytkowania.

Po użyciu tych środków przyrządy i sprzęt roboczy należy starannie spłukać wodą pitną.

B. *Ogólne warunki higieny personelu*

1. Od personelu wymaga się zachowania bezwzględnej czystości. Odnosi się to w szczególności do osób wykonujących prace na odkrytych, nieopakowanych surowcach i produktach objętych niniejszą dyrektywą. W szczególności:
 - a) personel musi nosić odpowiednie, czyste ubiory robocze i czyste nakrycia głowy całkowicie zakrywające włosy;
 - b) od personelu, któremu powierzono pracę z i przygotowywania surowców i produktów objętych niniejszą dyrektywą, wymaga się mycia rąk przynajmniej za każdym razem, gdy podejmuje przerwana pracę i/lub gdy wystąpiło skażenie; rany skóry powinny być przykryte wodoszczelnym okryciem;
 - c) zabrania się palenia tytoniu, plucia, jedzenia i picia w pomieszczeniach, w których poddaje się obróbce lub przechowuje surowce i produkty objęte niniejszą dyrektywą.
2. Pracodawca przedsięwzięmie wszystkie niezbędne środki w celu odsunięcia osób mogących spowodować skażenie produktów objętych niniejszą dyrektywą od pracy z tymi produktami, aż do uzyskania dowodu, że osoby takie mogą wykonywać te prace bez ryzyka skażenia.

Przy naborze, od każdej osoby mającej pracować przy produktach objętych niniejszą dyrektywą wymaga się okazania świadectwa lekarskiego, że nie ma medycznych przeciwwskazań dla tego zatrudnienia. Nadzór medyczny nad taką osobą regulują obowiązujące przepisy prawa krajowego danego Państwa Członkowskiego lub w przypadku państw trzecich szczególne gwarancje, które są ustanawiane w ramach procedury przewidzianej w art. 31 niniejszej dyrektywy.

ROZDZIAŁ III

Szczególne wymagania przy rejestracji punktów skupu

Dodatkowo oprócz ogólnych wymagań ustanowionych w rozdziale I, punkt skupu musi mieć przynajmniej:

- a) sprzęt chłodniczy lub właściwe środki do schładzania mleka i, jeżeli mleko przechowuje się w punkcie skupu, instalację chłodniczą;
- b) jeżeli mleko oczyszcza się w punkcie skupu, wirówki lub jakąkolwiek inną aparaturę właściwą do mechanicznego oczyszczania mleka.

ROZDZIAŁ IV

Szczególne wymagania przy rejestracji ośrodków standaryzacji

Dodatkowo oprócz ogólnych wymagań ustanowionych w rozdziale I, ośrodek standaryzacji musi mieć przynajmniej:

- a) pojemniki do przechowywania schłodzonego surowego mleka, sprzęt do standaryzacji i pojemniki do przechowywania znormalizowanego mleka;
- b) wirówki lub inną aparaturę właściwą do fizycznego oczyszczania mleka.

ROZDZIAŁ V

Szczególne wymagania przy zatwierdzaniu zakładów obróbki i zakładów przetwórczych

Dodatkowo do ogólnych wymagań ustanowionych w rozdziale I, zakłady obróbki i zakłady przetwórcze muszą mieć przynajmniej następujące wyposażenie:

- a) urządzenia do mechanicznego napełniania i prawidłowego zamykania pojemników, których używa się po napełnieniu jako opakowań zbiorczych do mleka spożywczego poddanego obróbce cieplnej, z wyłączeniem baniek na mleko i zbiorników, o ile w zakładach tych wykonuje się takie czynności;
- b) urządzenia do schładzania i przechowywania w stanie schłodzonym mleka poddanego obróbce cieplnej, płynnych produktów na bazie mleka i, w przypadkach określonych w załączniku A rozdziały III i IV, mleka surowego, o ile w zakładach tych wykonuje się takie czynności. Pomieszczenia chłodnicze powinny być wyposażone w prawidłowo wykalibrowaną aparaturę do pomiaru temperatury;
- c) - w przypadku jednorazowych opakowań jednostkowych, obszar do przechowywania takich pojemników i do przechowywania surowców przeznaczonych do ich wytwarzania,
- w przypadku opakowań zwrotnych opakowań jednostkowych, specjalny obszar do ich przechowywania i urządzenia przeznaczone do ich mechanicznego czyszczenia i dezynfekowania;
- d) pojemniki do przechowywania surowego mleka, sprzęt do standaryzacji i pojemniki do przechowywania mleka znormalizowanego;
- e) jeśli stosowne, wirówki lub jakiegokolwiek inne odpowiednie środki do mechanicznego oczyszczania mleka;
- f) urządzenia do obróbki cieplnej, zatwierdzone lub dopuszczone przez właściwy organ, wyposażone w:
- automatyczną regulację temperatury,

- termograf,
 - automatyczne urządzenie zapobiegające niewystarczającemu podgrzaniu,
 - właściwy system zapobiegający mieszanemu się mleka pasteryzowanego lub sterylizowanego z mlekiem niecałkowicie podgrzanym, i
 - automatyczny rejestrator dla systemu zapobiegającego, określonego w tiret poprzednim;
- g) sprzęt do schładzania, pakowania jednostkowego i przechowywania mrożonych produktów na bazie mleka, o ile w zakładach tych wykonuje się takie czynności;
- h) urządzenia do suszenia i pakowania jednostkowego sproszkowanych produktów na bazie mleka, o ile w zakładach tych wykonuje się takie czynności.

ROZDZIAŁ VI

Wymogi higieny odnoszące się do pomieszczeń, sprzętu i personelu zakładów obróbki i zakładów przetwórczych

Dodatkowo oprócz ogólnych wymagań ustanowionych w rozdziale II, zakłady muszą spełniać następujące warunki:

1. Wzajemne skażenie podczas różnych operacji przez sprzęt, wentylację i personel musi zostać wyeliminowane. Jeśli to właściwe, i przy uwzględnieniu analizy zagrożeń, określonych w art. 14 niniejszej dyrektywy, pomieszczenia przeznaczone na procesy produkcyjne należy podzielić na obszary mokre i suche, każdy ze swoimi własnymi warunkami działalności.
2. Tak szybko jak to możliwe, po każdym wyjeździe lub po serii wyjazdów, jeżeli odstępy między wyładowaniem i następnym załadowaniem są bardzo krótkie, ale w każdym przypadku przynajmniej raz w każdym dniu roboczym, pojemniki i zbiorniki do transportu surowego mleka do punktu skupu lub ośrodka standaryzacji lub do zakładu obróbki lub zakładu przetwórczego, muszą zostać oczyszczone i poddane dezynfekcji przed ponownym użyciem.
3. Sprzęt, pojemniki i instalacje, z którymi styka się podczas produkcji mleko lub produkty na bazie mleka lub inne łatwo psujące się produkty, muszą być czyszczone i dezynfekowane przynajmniej raz w każdym dniu roboczym.
4. Pomieszczenia, w których odbywa się obróbka, muszą zasadniczo być czyszczone przynajmniej raz w każdym dniu roboczym.
5. Do czyszczenia innego sprzętu, pojemników i instalacji, które stykają się ze stabilnymi pod względem mikrobiologicznym produktami na bazie mleka i pomieszczeniami, gdzie znajdują się takie substancje, właściciel lub zarządzający zakładem opracowuje program czyszczenia w oparciu o analizę ryzyka, określoną w art. 14 niniejszej dyrektywy. Program ten musi spełniać wymagania, określone w pkt. 1 niniejszego rozdziału i musi także zapewniać, że produkty objęte niniejszą dyrektywą nie są

zagrożone pod względem zdrowotnym z powodu nieodpowiednich metod czyszczenia.

ZAŁĄCZNIK C

ROZDZIAŁ I

Wymagania dotyczące wytwarzania mleka poddanego obróbce cieplnej i produktów na bazie mleka

A. Wymagania dotyczące wytwarzania mleka spożywczego poddanego obróbce cieplnej

1. Mleko spożywcze poddane obróbce cieplnej musi być uzyskiwane z surowego mleka, które spełnia normy określone w załączniku A rozdział IV.
2. Po przyjęciu do zakładu obróbki, mleko, o ile nie jest poddane obróbce w ciągu czterech godzin, musi zostać schłodzone do temperatury nieprzekraczającej +6 °C i utrzymywane w tej temperaturze aż do poddania obróbce cieplnej.

Jeżeli surowe mleko nie zostanie poddane obróbce w ciągu 36 godzin od jego przyjęcia, mleko to musi zostać ponownie zbadane przed poddaniem go obróbce cieplnej. Jeżeli badanie metodą bezpośrednią lub pośrednią wykáže, że ilość bakterii w tym mleku przy 30 °C przekracza 300 000 w mililitrze, to mleka takiego nie wolno użyć do wytworzenia mleka spożywczego poddanego obróbce cieplnej.

3. Wytwarzanie mleka spożywczego poddanego obróbce cieplnej obejmuje wszystkie niezbędne środki, w szczególności kontrole losowo pobranych próbek, odnoszące się do:

a) ilości bakterii, w celu zagwarantowania, że:

- w surowym mleku, o ile nie jest poddane obróbce w ciągu 36 godzin od przyjęcia, ilość bakterii bezpośrednio przed obróbką cieplną przy 30 °C nie przekracza 300 000 w ml,
- w mleku, które zostało poddane wcześniejszej pasteryzacji, ilość bakterii bezpośrednio przed powtórą obróbką cieplną przy 30 °C nie przekracza 300 000 w ml;

b) obecność obcej wody w mleku

Mleko spożywcze poddane obróbce cieplnej należy regularnie kontrolować pod względem obecności obcej wody, w szczególności sprawdzając punkt zamarzania. W tym celu należy ustanowić system kontroli, pod nadzorem właściwego organu. W przypadku stwierdzenia obecności obcej wody, właściwy organ podejmuje właściwe środki.

Przy ustanawianiu systemu kontroli właściwy organ bierze pod uwagę:

- wyniki kontroli surowego mleka, określonych w załączniku A rozdział III część D pkt 1, w szczególności wartość średnią i odchylenia od niej,

- wpływ przechowywania i przetwarzania mleka zgodnych z dobrą praktyką produkcyjną (GMP) na punkt zamarzania.

Państwa Członkowskie przekażą Komisji w terminie do dnia 1 czerwca 1994 r. wszystkie szczegóły stosowanego przez nie systemu kontroli, wraz z uzasadnieniem.

Mleko spożywcze poddane obróbce cieplnej można poddawać wszelkim badaniom, które ukazują stan mikrobiologiczny mleka przed obróbką cieplną. Zasady stosowania takich badań i kryteria, jakie mają zostać spełnione, zostają przyjęte zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 31 niniejszej dyrektywy.

4. a) *Mleko pasteryzowane* musi:
- (i) być uzyskiwane przy użyciu środków obróbki polegających na stosowaniu wysokiej temperatury przez krótki czas (przynajmniej 71,7 °C przez 15 sekund lub jakąkolwiek równoważną kombinację czasu i temperatury) lub procesu pasteryzacji, w którym wykorzystuje się inne kombinacje czasu i temperatury, dające równoważny skutek;
 - (ii) wykazywać negatywną reakcję na badanie fosfatazy i pozytywną reakcję na badanie peroksydazy. Jednakże dopuszcza się wytwarzanie mleka pasteryzowanego, które wykazuje negatywną reakcję na badanie peroksydazy, pod warunkiem, że mleko to jest etykietowane jako „pasteryzowane w wysokiej temperaturze”;
 - (iii) niezwłocznie po pasteryzacji mleko zostać schłodzone do temperatury nieprzekraczającej 6 °C.
- b) *Mleko UHT* musi:
- być uzyskane przez poddanie surowego mleka ciągłemu strumieniowi gorąca przez krótki czas (nie niższej niż +135 °C przez nie mniej niż sekundę) – celem którego jest zniszczenie wszystkich szkodliwych mikroorganizmów i ich zarodników – używając aseptycznych nieprzeźroczystych pojemników lub pojemników, które są nieprzeźroczyste dzięki opakowaniu, ale w taki sposób, żeby zmiany chemiczne, fizyczne i organoleptyczne były minimalne,
 - mieć taką trwałość, że kontrole losowych próbek, pobranych po pozostawianiu przez 15 dni w zamkniętym pojemniku w temperaturze +30 °C, nie wykazują pogorszenia; w miarę potrzeby, okres przechowywania w zamkniętym pojemniku można skrócić do 7 dni przy temperaturze +55 °C.

W przypadku, gdy w procesie obróbki mleka „ultra wysoką temperaturą” wykorzystuje się bezpośredni kontakt mleka i pary, parę należy uzyskiwać z wody pitnej i para nie może pozostawiać w mleku żadnych obcych ciał ani

mieć niekorzystnego wpływu na mleko. Ponadto proces taki nie może powodować zmiany zawartości wody w mleku poddawany obróbce.

c) *Mleko sterylizowane* musi:

- być podgrzewane i sterylizowane w hermetycznie zamkniętych opakowaniach lub pojemnikach, przy nienaruszonym zamknięciu,
- mieć taką trwałość, że losowe próbki, pobrane po pozostawieniu przez 15 dni w zamkniętym pojemniku w temperaturze +30 °C, nie wykazują pogorszenia; w miarę potrzeby okres przechowywania w zamkniętym pojemniku można skrócić do 7 dni przy temperaturze +55 °C.

d) Mleko pasteryzowane, które było poddane pasteryzacji w wysokiej temperaturze, mleko UHT i mleko sterylizowane można wytwarzać z surowego mleka, które poddano termizacji lub wstępnej obróbce cieplnej w innym zakładzie. W tym przypadku parametry czas-temperatura powinny być niższe lub równoważne pasteryzacji, a przed drugą obróbką badanie mleka na peroksydazę powinno wykazywać wynik dodatni. O stosowaniu tej praktyki należy powiadomić właściwy organ. Informację o pierwszej obróbce należy umieścić w dokumencie przewidzianym w art. 5 ust. 8 niniejszej dyrektywy.

e) Procesy podgrzewania, temperatury i czas podgrzewania w odniesieniu do mleka pasteryzowanego, mleka UHT i mleka sterylizowanego, typy urządzeń podgrzewających, zawór zmieniający kierunek przepływu i typy urządzeń regulujących i rejestrujących temperaturę są zatwierdzane lub dopuszczane przez właściwe organy Państw Członkowskich zgodnie z normami wspólnotowymi lub międzynarodowymi.

f) Dane z termografów należy datować i przechowywać przez dwa lata, tak by można je było okazać na żądanie urzędników wyznaczonych przez właściwy organ do przeprowadzenia kontroli zakładu, z wyjątkiem produktów wrażliwych mikrobiologicznie, dla których ten okres przechowywania można skrócić do dwóch miesięcy po terminie przydatności do spożycia lub dacie minimalnej trwałości.

5. *Mleko spożywcze poddane obróbce cieplnej:*

- a) musi spełniać normy mikrobiologiczne określone w rozdziale II;
- b) nie może zawierać substancji czynnych farmakologicznie w ilościach większych niż ustanowione w załącznikach I i III do rozporządzenia (EWG) nr 2377/90; łączna zawartość pozostałości wszystkich pozostałości antybiotykowych nie może być wyższa od wartości ustalonej zgodnie z procedurą ustanowioną w rozporządzeniu (EWG) nr 2377/90.

B. *Wymagania dotyczące mleka do wytwarzania produktów na bazie mleka*

1. Właściciel lub zarządzający zakładem przetwórczym musi przedsięwziąć wszelkie niezbędne kroki w celu zagwarantowania, że surowe mleko poddawane obróbce lub w przypadku produktów „wytwarzanych z mleka surowego” jest wykorzystane w czasie 36 godzin od przyjęcia, jeżeli mleko przechowuje się w temperaturze nieprzekraczającej 6 °C, lub 48 godzin od przyjęcia, jeżeli mleko przechowuje się w temperaturze 4 °C lub niższej.
2. Mleko poddane obróbce cieplnej przeznaczone do wytwarzania produktów na bazie mleka musi być uzyskiwane z surowego mleka, które spełnia normy określone w załączniku A rozdział IV.
3. Mleko poddane obróbce cieplnej musi spełniać następujące wymagania:
 - a) *mleko termizowane* musi:
 - (i) być uzyskiwane z surowego mleka, które, o ile nie jest poddane obróbce w ciągu 36 godzin od przyjęcia do zakładu, to bezpośrednio przed termizacją ilość bakterii w tym mleku przy 30 °C nie przekracza 300 000 w ml;
 - (ii) być uzyskiwane w procesie obróbki w rozumieniu art. 2 ust. 6 niniejszej dyrektywy;
 - (iii) spełniać przed obróbką wymagania następujących norm: liczba bakterii przy 30 °C równa lub mniejsza niż 100 000 w ml, jeżeli jest użyte do wytwarzania mleka pasteryzowanego, mleka UHT lub mleka sterylizowanego;
 - b) *mleko pasteryzowane* musi:
 - (i) być uzyskiwane środkami obróbki polegającymi na stosowaniu wysokiej temperatury przez krótki czas (przynajmniej 71,7 °C przez 15 sekund lub równoważną kombinację czasu i temperatury) lub procesu pasteryzacji, w którym wykorzystuje się inne kombinacje czasu i temperatury, w celu osiągnięcia równoważnego skutku;
 - (ii) wykazywać negatywną reakcję na badanie fosfatazy i pozytywną na badanie peroksydazy. Jednakże dopuszcza się wytwarzanie mleka pasteryzowanego, które wykazuje negatywną reakcję na badanie peroksydazy, pod warunkiem że mleko to jest etykietowane jako „pasteryzowane w wysokiej temperaturze”;
 - c) Mleko UHT powinno być uzyskiwane w drodze poddawania surowego mleka nieprzerwanemu strumieniowi gorąca przez krótki czas (nie niższej niż +135 °C nie mniej niż przez sekundę) – celem którego jest zniszczenie wszystkich szkodliwych mikroorganizmów i ich zarodników – ale w taki sposób, żeby zmiany chemiczne, fizyczne i organoleptyczne były minimalne.

ROZDZIAŁ II

Kryteria mikrobiologiczne dla produktów na bazie mleka i mleka spożywczego

A. Kryteria mikrobiologiczne dla niektórych produktów na bazie mleka w czasie wyjścia z zakładu przetwórczego

1. Kryteria obowiązkowe: Mikroorganizmy chorobotwórcze

Rodzaj mikroorganizmu	Produkt	Norma (ml, g) (a)
- <i>Listeria monocytogenes</i>	- Ser, poza serem twardym	Brak w 25 g (c) n = 5, c = 0
	- Pozostałe produkty	Brak w 1 g
<i>Salmonella</i> spp.	- Wszystkie z wyjątkiem mleka w proszku	Brak w 25 g (c) n = 5, c = 0
	- Mleko w proszku	Brak w 25 g (c) n = 10, c = 0

Ponadto, mikroorganizmy chorobotwórcze i ich toksyny nie mogą występować w ilościach mogących wpływać na zdrowie konsumentów.

-
- (a) Gdzie:
n = liczba próbek jednostkowych wchodzących w skład próbki;
m = wartość progowa dla liczby bakterii; wynik uważa się za zadowalający, jeżeli liczba bakterii we wszystkich próbkach jednostkowych nie przekracza „m”;
M = maksymalna dopuszczalna liczba bakterii; wynik uważa się za niezadowalający, jeżeli liczba bakterii w jednej lub większej ilości próbek jednostkowych równa jest „M” lub więcej;
c = liczba próbek jednostkowych, w których liczba bakterii może być między „m” a „M”; próbkę uważa się za dopuszczalną, jeżeli liczba bakterii w pozostałych próbkach nie przekracza „m”.
- (b) Badanie nie jest obowiązkowe w przypadku mleka sterylizowanego i produktów na bazie mleka, jeżeli obróbkę cieplną stosuje się po opakowaniu jednostkowym lub zbiorczym.
- (c) 25 g próba składa się z 5 próbek po 5 g pobranych z różnych części tego samego produktu.
-

W przypadku przekroczenia tych norm środków spożywczych nie można przekazać do spożycia przez ludzi i muszą zostać wycofane z obrotu zgodnie z art. 14 ust. 1 tiret piąte i szóste niniejszej dyrektywy.

Przy opracowywaniu programów pobierania próbek należy uwzględnić charakter produktów i analizę ryzyka.

2. Kryteria analityczne: organizmy wskazujące złe warunki higieny

Rodzaj mikroorganizmu	Produkt	Norma (ml, g)
- <i>Staphylococcus aureus</i>	Ser zrobiony z surowego mleka i mleka termizowanego	m = 1 000 M = 10 000 n = 5 c = 2
	Ser miękki (zrobiony z mleka poddanego obróbce cieplnej)	m = 100 M = 1 000 n = 5 c = 2
	Ser świeży Mleko w proszku Mrożone produkty na bazie mleka (łącznie z lodami)	} m = 10 M = 100 n = 5 c = 2
- <i>Escherichia coli</i>	Ser zrobiony z surowego mleka i mleka termizowanego	m = 10 000 M = 100 000 n = 5 c = 2
	Ser miękki (zrobiony z mleka poddanego obróbce cieplnej)	m = 100 M = 1 000 n = 5 c = 2

We wszystkich przypadkach przekroczenia tych norm należy rozważyć wprowadzenie metod monitorowania i kontroli krytycznych punktów w zakładzie przetwórczym na podstawie art. 14 niniejszej dyrektywy. Właściwy organ jest informowany o procedurach korygujących ujętych w systemie monitorowania produkcji w celu zapobieżenia powtórzeniu się przekroczenia norm.

Dodatkowo, w każdym przypadku, gdy nastąpi przekroczenie normy M w przypadku sera zrobionego z mleka surowego i mleka termizowanego lub sera miękkiego należy przeprowadzić badania na obecność toksyn w takich produktach metodą, która zostanie ustalona zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 31 niniejszej dyrektywy.

W przypadku stwierdzenia występowania szczepów enterotoksynogennych *Staphylococcus aureus* lub szczepów *Escherichia coli*, które uważa się za patogenne, wszystkie partie produktów, których to dotyczy, należy wycofać z obrotu. W takim przypadku należy powiadomić właściwy organ o wynikach badań, zgodnie z art. 14 ust. 1 tiret piąte niniejszej dyrektywy, i o działaniach podjętych w celu wycofania podejrzanych partii i procedurach korygujących wprowadzonych do systemu monitorowania produkcji.

3. Organizmy wskaźnikowe: wytyczne

Rodzaj mikroorganizmu	Produkt	Norma (ml, g)
- „Podobne do pałeczek okrężnicy 30 °C”	Płynne produkty na bazie mleka	m = 0 M = 5 n = 5 c = 2
	Masło zrobione z pasteryzowanego mleka lub śmietany	m = 0 M = 10 n = 5 c = 2
	Ser miękki (zrobiony z mleka poddanego obróbce cieplnej)	m = 10 000 M = 100 000 n = 5 c = 2
	Produkty mleczarskie w proszku	m = 0 M = 10 n = 5 c = 2
	Mrożone produkty na bazie mleka (łącznie z lodami)	m = 10 M = 100 n = 5 c = 2
- Liczba bakterii	Płynne niefermentowane produkty na bazie mleka poddane obróbce cieplnej(a)	m = 50 000 M = 100 000 n = 5 c = 2
	Mrożone produkty mleczarskie (łącznie z lodami)(b)	m = 100 000 M = 500 000 n = 5 c = 2

(a) Po pięciu dniach inkubacji w 6 °C (liczba bakterii przy 21 °C).

(b) Liczba bakterii przy 30 °C.

Te wytyczne powinny pomóc producentom w zapewnieniu prawidłowego funkcjonowania ich zakładów i wprowadzeniu systemu i procedury przeprowadzania przez nich kontroli własnych produktów.

4. Ponadto produkty na bazie mleka, poddane obróbce cieplnej, muszą spełniać następujące normy po 15 dniach inkubacji w 30 °C:

a) liczba bakterii przy 30 °C (w 0,1 ml): ≤ 10 ,

b) próba organoleptyczna: normalna.

B. Kryteria mikrobiologiczne dla mleka spożywczego

1. Surowe krowie mleko spożywcze musi po rozlaniu do opakowań jednostkowych spełniać następujące normy:

Liczba bakterii przy 30 °C (w ml): $\leq 50\,000$ (a)

- *Staphylococcus aureus* (w ml)
 $m = 100, M = 500, n = 5, c = 2$
- *Salmonella*: brak w 25 g
 $n = 5, c = 0$

Ponadto, mikroorganizmy chorobotwórcze i ich toksyny nie mogą występować w ilościach mogących wpłynąć na zdrowie konsumentów.

2. W kontrolach losowo pobieranych próbek, przeprowadzanych w zakładzie obróbki, pasteryzowane mleko musi spełniać następujące normy mikrobiologiczne¹:

Mikroorganizmy chorobotwórcze:	brak w 25 g $n = 5, c = 0, m = 0, M = 0$
„Podobne do pałeczek okrężnicy” (w ml):	$n = 5, c = 1, m = 0, M = 5$

Po inkubacji w temp. 6 °C przez okres pięciu dni

Liczba bakterii przy 21 °C (w ml): $n = 5, c = 1, m = 5 \times 10^4, M = 5 \times 10^5$.

3. W kontrolach losowo pobieranych próbek, przeprowadzanych w zakładzie obróbki, mleko sterylizowane i mleko UHT musi spełniać następujące normy po 15 dniach inkubacji w 30 °C:

- liczba bakterii przy 30 °C: ≤ 10 (w 0,1 ml)
- test organoleptyczny: normalny

(a) Średnia geometryczna za okres dwóch miesięcy z przynajmniej dwóch próbek w miesiącu.

¹ Gdzie: .

n = liczba próbek wchodzących w skład próby;

m = wartość progowa określająca liczbę bakterii; wynik uważa się za zadowalający, jeżeli liczba bakterii we wszystkich próbkach jednostkowych nie przekracza „ m ”;

M = maksymalna dopuszczalna liczba bakterii; wynik uważa się za niezadowalający, jeżeli liczba bakterii w jednej lub więcej próbkach równa jest „ M ” lub więcej;

c = liczba próbek, w których liczba bakterii może być między „ m ” a „ M ”; próbę uważa się nadal za dopuszczalną, jeżeli liczba bakterii w innych próbkach jednostkowych nie przekracza „ m ”.

- substancje farmakologicznie aktywne:

nie przekraczają limitów ustalonych w załącznikach I i III do rozporządzenia (EWG nr 2377/90.

Łączna suma pozostałości wszystkich substancji nie może przekraczać wartości, która zostanie ustalona zgodnie z procedurą przewidzianą w rozporządzeniu (EWG) nr 2377/90.

4. W przypadku przekroczenia maksymalnych norm i obowiązkowych kryteriów oraz gdy późniejsze dochodzenie wykaże potencjalne niebezpieczeństwo dla zdrowia, właściwy organ przedsięwzięcie właściwe środki.
- C. W miarę potrzeby, zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 31 niniejszej dyrektywy, mogą zostać ustalone szczegółowe zasady w celu wykonania niniejszego rozdziału, w szczególności:
- kryteria inne niż ustanowione w ust. A i B w odniesieniu do mleka spożywczego i produktów na bazie mleka,
 - kryteriów mikrobiologicznych obowiązujących na warunkach zarządzanych i kontrolowanych przez właściciela lub zarządzającego zakładem, do daty przed którą produkt należy spożyć.

ROZDZIAŁ III

Pakowanie jednostkowe i pakowanie zbiorcze

1. Pakowania jednostkowego i zbiorczego należy dokonywać w odpowiednich warunkach higienicznych, w specjalnie do tego celu przeznaczonych pomieszczeniach.
2. Bez uszczerbku dla dyrektywy 89/109/EWG³⁰, opakowanie jednostkowe i opakowanie zbiorcze musi spełniać wszystkie warunki higieny i być wystarczająco mocne, by skutecznie chronić produkty objęte niniejszą dyrektywą.
3. Butelkowanie, napełnianie pojemników mlekiem poddanym obróbce cieplnej i płynnymi produktami na bazie mleka oraz zamykanie pojemników i opakowań zbiorczych musi być wykonywane automatycznie.
4. Opakowań jednostkowych i opakowań zbiorczych nie wolno używać powtórnie do produktów objętych niniejszą dyrektywą, z wyjątkiem niektórych typów pojemników, których można używać powtórnie po starannym oczyszczeniu i dezynfekcji.

Zamykanie musi odbywać się w zakładzie obróbki, w którym wykonuje się obróbkę cieplną, niezwłocznie po napełnieniu, przy pomocy urządzeń do zamykania, które zapewniają, że mleko jest chronione przed działaniami zewnętrznego pochodzenia szkodliwymi dla jakości mleka. Instalacja do zamykania powinna być tak

³⁰ Dyrektywa Rady 89/109/EWG z dnia 21 grudnia 1988 r. w sprawie zbliżenia ustawodawstw Państw Członkowskich odnoszących się do materiałów i wyrobów przeznaczonych do kontaktu ze środkami spożywczymi (Dz.U. L 40 z 11.02.1989, str. 38).

zaprojektowana, że otwarcie pojemnika powinno powodować, że dowody otwarcia będą wyraźne i łatwe do skontrolowania.

5. Właściciel lub zarządzający zakładem musi zapewnić do celów kontroli, że dodatkowo do informacji wymaganych w rozdziale IV, na opakowaniu zbiorczym zawierającym mleko poddane obróbce cieplnej i produkty na bazie mleka, umieszczone są następujące dane w widocznej i czytelnej formie:
 - charakter obróbki cieplnej, której poddane zostało surowe mleko,
 - informacje, według których możliwe jest ustalenie daty obróbki cieplnej, a w przypadku mleka pasteryzowanego także temperatury, w jakiej musi być przechowywany produkt.
6. Bez względu na pkt 1, czynności wytwarzania i pakowania zbiorczego produktów można wykonywać w tym samym pomieszczeniu, jeżeli opakowanie zbiorcze spełnia warunki opisane w pkt. 2 i z zastrzeżeniem następujących warunków:
 - a) pomieszczenie to musi być wystarczająco duże i tak wyposażone, by zapewniona była higiena tych czynności;
 - b) opakowania jednostkowe i opakowania zbiorcze muszą być dostarczane do zakładu obróbki lub zakładu przetwórczego w opakowaniu ochronnym, w którym umieszczono je niezwłocznie po wyprodukowaniu, i które chroni je przed jakimkolwiek uszkodzeniem podczas transportu do zakładu, i muszą być przechowywane w warunkach higienicznych w pomieszczeniu przeznaczonym do tego celu;
 - c) w pomieszczeniach, w których przechowuje się materiały opakowaniowe, muszą być wolne od kurzu i robactwa oraz powinny być one odseparowane od pomieszczeń zawierających substancje, które mogłyby skażać produkty. Opakowań nie wolno umieszczać bezpośrednio na podłodze;
 - d) przed przeniesieniem do pomieszczenia roboczego, opakowania muszą być złożone w higienicznych warunkach. Odstępstwo od tego wymagania można przyznać w przypadku automatycznego składania opakowań, z zastrzeżeniem, że nie grozi to skażeniem produktów;
 - e) opakowania należy dostarczać do pomieszczenia z zachowaniem warunków higieny i bezzwłocznie wykorzystywać. Personel zajmujący się nieopakowanymi produktami nie może zajmować się dostarczaniem opakowań;
 - f) natychmiast po pakowaniu zbiorczym, produkty muszą zostać umieszczone w przeznaczonych do tego celu pomieszczeniach do przechowywania.

ROZDZIAŁ IV

Zasady regulujące znakowanie znakiem jakości zdrowotnej i etykietowania

A. Zasady regulujące znakowanie znakiem jakości zdrowotnej

1. Produkty objęte niniejszą dyrektywą muszą być oznakowane znakiem jakości zdrowotnej. Oznakowanie musi być umieszczone w dobrze widocznym miejscu podczas lub niezwłocznie po wytworzeniu w zakładzie. Znak powinien być czytelny, nieusuwalny i mieć łatwo dostrzegalne znaki. Znak jakości zdrowotnej można umieszczać na produkcie lub opakowaniu jednostkowym, lub na etykiecie przymocowanej do takiego opakowania jednostkowego. Jednakże, że w przypadku produktów pakowanych jednostkowo i zbiorczo, wystarczające jest umieszczenie znaku na opakowaniu zbiorczym.
2. W przypadku, gdy produkty oznakowane zgodnie z pkt 1 umieszcza się w opakowaniu zbiorczym, znak jakości zdrowotnej należy umieścić również na tym opakowaniu zbiorczym.
3. a) Znak jakości zdrowotnej musi zawierać następujące elementy w owalnym obramowaniu:
 - (i) albo:
 - u góry: inicjał(-y) państwa wysyłającego pisane wielkimi literami, np. w przypadku Wspólnoty są to: B - DK - D - EL - E - F - IRL - I - L - NL - P - UK, a następnie numer identyfikacyjny zakładu,
 - u dołu: jeden z następujących zestawów symboli: CEE - E_F - EWG - EOK - EEC - EEG;
 - (ii) albo:
 - u góry, nazwa państwa wysyłającego wielkimi literami,
 - w środku, numer identyfikacyjny zakładu,
 - u dołu: jeden z następujących zestawów symboli: CEE - E_F - EWG - EOK - EEC - EEG;
- b) znak jakości zdrowotnej można umieszczać na produkcie, opakowaniu jednostkowym lub opakowaniu zbiorczym, w postaci odcisku pieczęci lub wypalenia; lub też może być wydrukowany lub umieszczony na etykiecie. W przypadku produktów znajdujących się w hermetycznie zamkniętych pojemnikach, znak musi być umieszczony w nieusuwalny sposób na wieku lub na pojemniku;
- c) znak jakości zdrowotnej może się również składać z nieusuwalnej plakietki z odpornego materiału, spełniającej wszystkie wymagania dotyczące higieny i

zawierającej informacje określone w lit. a).

B. Zasady regulujące etykietowanie

Bez uszczerbku dla przepisów dyrektywy 79/112/EWG, etykieta powinna do celów kontroli zawierać następujące informacje:

1. słowa „surowe mleko” w przypadku surowego mleka przeznaczonego do bezpośredniego spożycia przez ludzi;
2. słowa „zrobione z mleka surowego” w przypadku produktów na bazie mleka wytworzonych z mleka surowego, których proces produkcyjny nie obejmuje obróbki cieplnej, łącznie z termizacją;
3. w przypadku innych produktów na bazie mleka, rodzaj obróbki cieplnej zastosowanej na zakończenie procesu produkcyjnego;
4. w przypadku produktów na bazie mleka, w których możliwy jest rozwój mikroorganizmów, termin przydatności do spożycia lub data minimalnej trwałości.

ROZDZIAŁ V

Wymagania dotyczące przechowywania i transportu

1. Produkty objęte niniejszą dyrektywą, których nie można przechowywać w temperaturze otoczenia, muszą być przechowywane w temperaturze określonej przez producenta w celu zapewnienia ich trwałości. W szczególności, maksymalna temperatura, w jakiej można przechowywać mleko pasteryzowane do chwili opuszczenia zakładu i podczas transportu musi wynosić 6 °C. W przypadku przechowywania w warunkach chłodniczych, temperatury przechowywania muszą być rejestrowane, a tempo schładzania powinno być takie, by produkt osiągnął żadaną temperaturę możliwie jak najszybciej.
2. Zbiorniki, bańki na mleko i inne pojemniki, których używa się do transportu pasteryzowanego mleka powinny spełniać wszystkie warunki higieny, w szczególności:
 - ich wewnętrzne powierzchnie i inne części, które mogą wejść w kontakt z mlekiem, muszą być wykonane z materiałów o gładkiej powierzchni, łatwych do mycia, czyszczenia i dezynfekowania, odpornych na korozję i które nie przekazują do mleka substancji obcych w takich ilościach, jakie mogłyby zagrozić zdrowiu ludzkiemu, pogarszać skład mleka lub niekorzystnie wpływać na jego właściwości organoleptyczne,
 - muszą być tak skonstruowane, by całe mleko mogło wypłynąć, jeśli są wyposażone w krany, które powinny być łatwe do wymontowania, rozłożenia, wyczyszczenia i dezynfekowania,
 - muszą być wmyte, oczyszczone i poddane dezynfekcji, niezwłocznie po każdorazowym użyciu, a gdy to niezbędne także przed dalszym użyciem;

czyszczenie i dezynfekowanie musi być przeprowadzone zgodnie z załącznikiem B rozdział VI pkt. 2 i 3,

- przed i podczas transportu muszą być hermetycznie zamknięte przy pomocy wodoszczelnego urządzenia.
3. Pojazdy i pojemniki używane do transportu mleka pasteryzowanego muszą być tak skonstruowane i wyposażone w taki sposób, by przez cały czas transportu można było utrzymać wymagane temperatury.
 4. Pojazdy używane do transportu mleka spożywczego poddanego obróbce cieplnej i mleka w małych pojemnikach lub w bańkach powinny być w dobrym stanie. Pojazdów tych nie wolno używać do transportu jakiegokolwiek innego produktu lub obiektu mogącego spowodować pogorszenie mleka. Ich powierzchnie wewnętrzne powinny być gładkie i łatwe do umycia, oczyszczenia i dezynfekowania. Wnętrza pojazdów przeznaczonych do transportu mleka powinny spełniać wszystkie warunki higieny. Pojazdy przeznaczone do transportu mleka poddanego obróbce cieplnej w małych pojemnikach lub bańkach muszą być tak skonstruowane, aby zapewnić pojemnikom lub bańkom właściwą ochronę przed skażeniem i czynnikami atmosferycznymi i nie wolno ich używać do transportu zwierząt.
 5. W tym celu właściwy organ musi regularnie sprawdzać, czy te środki transportu i warunki załadunku spełniają wymagania w zakresie higieny określone w niniejszym rozdziale.
 6. Produkty objęte niniejszą dyrektywą muszą być wysyłane w taki sposób, żeby chronić je przed wszystkim, co mogłoby spowodować ich skażenie lub pogorszenie, uwzględniając czas trwania i warunki transportu oraz zastosowane środki transportu.
 7. Podczas transportu, temperatura pasteryzowanego mleka przewożonego w zbiornikach lub zapakowanego w małe pojemniki i w bańkach nie może przekroczyć 6 °C. Jednakże właściwe organy mogą przyznać odstępstwo od tego wymogu w odniesieniu do dostaw do domu.
 8. Zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 31 niniejszej dyrektywy, Komisja może ustalić dodatkowe warunki dotyczące przechowywania i transportu określonych produktów na bazie mleka.

ROZDZIAŁ VI

Kontrole zdrowia i nadzór nad produkcją

1. Zakłady podlegają nadzorowi właściwego organu, który musi zapewnić spełnienie wymagań niniejszej dyrektywy, w szczególności:
 - a) kontrolować:
 - (i) czystość pomieszczeń i sprzętu oraz higienę personelu;

- (ii) skuteczność kontroli przeprowadzanych przez zakład, zgodnie z art. 14 niniejszej dyrektywy, głównie sprawdzając wyniki i pobierając próbki;
 - (iii) stan mikrobiologiczny i higieniczny produktów na bazie mleka;
 - (iv) skuteczność obróbki produktów na bazie mleka i mleka spożywczego poddanego obróbce cieplnej;
 - (v) hermetycznie zamknięte pojemniki na podstawie losowego pobierania próbek;
 - (vi) właściwe oznakowanie produktów na bazie mleka znakiem jakości zdrowotnej;
 - (vii) warunki przechowywania i transportu;
- b) pobierać wszelkie próbki wymagane do badań laboratoryjnych;
 - c) wykonywać wszelkie inne kontrole, jakie uzna za niezbędne, w celu zapewnienia zgodności z niniejszą dyrektywą.
2. Właściwy organ musi mieć stale swobodny wstęp do chłodni magazynowych i wszystkich pomieszczeń roboczych w celu sprawdzenia, czy przestrzega się ściśle niniejszych przepisów.

ZAŁĄCZNIK D

ROZDZIAŁ I

Laboratorium referencyjne Wspólnoty

Laboratoire central d'hygi_ ne alimentaire

43 rue de Dantzig

75015 PARIS

ROZDZIAŁ II

Zakres obowiązków i zadań laboratorium referencyjnego Wspólnoty

1. Laboratorium referencyjne Wspólnoty do analiz i badania mleka i przetworów mlecznych jest odpowiedzialne za:
 - dostarczanie krajowym laboratoriom referencyjnym szczegółowych opisów metod analitycznych i badań porównawczych,
 - koordynowanie stosowania przez krajowe laboratoria referencyjne metod, określonych w tiret pierwszym, w szczególności przez organizowanie badań porównawczych,
 - koordynowanie badań nad nowymi metodami analitycznymi i informowanie krajowych laboratoriów referencyjnych o postępach w tej dziedzinie,
 - prowadzenie początkowych i dalszych szkoleń dla personelu krajowych laboratoriów referencyjnych,
 - zapewnianie naukowego i technicznego wsparcia Komisji i Wspólnotowego Biura Referencji, w szczególności w przypadkach sporów między Państwami Członkowskimi, co do wyników analiz.
2. Laboratorium referencyjne Wspólnoty zapewnia utrzymywanie następujących warunków działalności.

Laboratorium to musi:

- mieć odpowiednio wykwalifikowany personel i wystarczająco wyszkolony w zakresie technik stosowanych w analizach i badaniach mleka i przetworów mlecznych,
- posiadać sprzęt i substancje potrzebne do wykonywania zadań przewidzianych w ust. 1,
- mieć właściwą strukturę administracyjną,

- zapewnić, by jego personel przestrzegał poufności niektórych tematów, wyników lub komunikatów,
- mieć wystarczającą znajomość międzynarodowych norm i praktyk,
- mieć dostępną, o ile to właściwe, aktualną listę substancji referencyjnych posiadanych przez Wspólnotowe Biuro Referencji i aktualną listę wytwórców i dostawców takich substancji.

DECYZJA KOMISJI

z dnia 25 maja 1994 r.

zmieniająca art. 5 ust. 9 dyrektywy Rady 92/46/EWG w odniesieniu do punktu zamarzania

(94/330/WE)

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając dyrektywę Rady 92/46/EWG z dnia 16 czerwca 1992 r. ustanawiającą przepisy zdrowotne dla produkcji i wprowadzania do obrotu surowego mleka, mleka poddanego obróbce cieplnej i produktów na bazie mleka¹, w szczególności jej art. 5 ust. 9 akapit drugi,

a także mając na uwadze, co następuje:

stosownie do art. 5 ust. 9 akapit drugi dyrektywy 92/46/EWG, Państwo Członkowskie zażądało, aby wymogi wymienione w art. 5 ust. 9 akapit pierwszy zostały ponownie zbadane, w szczególności w odniesieniu do punktu zamarzania mleka spożywczego poddanego obróbce cieplnej;

zgodnie z dostępnymi badaniami statystycznymi, wartość punktu zamarzania mleka krowiego mierzona bezpośrednio po dojeniu może różnić się między Państwami Członkowskimi z uwagi na następujące czynniki: porę roku, paszę lub rasę krowy mlecznej, okres laktacji lub reprodukcji, czynniki geograficzne lub klimatyczne;

należy uwzględnić dopuszczenie wprowadzania do obrotu mleka krowiego poddanego obróbce cieplnej, którego punkt zamarzania w pewnych okolicznościach przekracza wartość ustaloną w art. 5 ust. 9 akapit pierwszy dyrektywy 92/46/EWG; możliwość ta powinna zostać ograniczona, aby zapewnić wszelkie niezbędne gwarancje wobec przypadków, gdy wyniki testów przewidzianych w załączniku C rozdział 1.A.3 lit. b) wykazują, iż nie jest tam obecna obca woda;

pozostałe wymogi art. 5 ust. 9 akapit pierwszy dyrektywy 92/46/EWG są wciąż przedmiotem badań naukowych i statystycznych;

środki przewidziane w niniejszej decyzji są zgodne z opinią Stałego Komitetu Weterynaryjnego,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

¹ Dz.U. nr L 268 z 14.09.1992, str. 1.

W art. 5 ust. 9 akapit pierwszy dyrektywy 92/46/EWG dodaje się zdanie w brzmieniu:

„Jednakże, punkt zamarzania wyższy niż $-0.52\text{ }^{\circ}\text{C}$ jest możliwy do zaakceptowania, pod warunkiem kontroli przewidzianych w załączniku C rozdział 1.A.3 lit. b), wykazujących, iż nie jest tam obecna obca woda”.

Artykuł 2

Niniejsza decyzja skierowana jest do Państw Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 25 maja 1994 r.

W imieniu Komisji

René STEICHEN

Członek Komisji

DYREKTYWA RADY

z dnia 13 grudnia 1994 r.

zmieniająca Dyrektywę 92/46/EWG ustalającą przepisy zdrowotne dotyczące produkcji i wprowadzania na rynek mleka surowego, mleka poddanego obróbce termicznej oraz produktów na bazie mleka

(94/71/WE)

Rada Wspólnot Europejskich,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając Dyrektywę Rady 92/46/EWG z dnia 16 czerwca 1992 r. ustalającą przepisy zdrowotne dotyczące produkcji oraz wprowadzania na rynek mleka surowego, mleka poddanego obróbce termicznej oraz produktów wytwarzanych na bazie mleka (1), a w szczególności artykuł 21 tej dyrektywy,

mając na uwadze wnioski Komisji,

oraz

mając na uwadze, że :

W następstwie dokładnej analizy niektórych przepisów w Załącznikach do Dyrektywy 92/46/EWG, uznano konieczność dokonania pewnych poprawek technicznych w celu zapewnienia jej lepszego przestrzegania;

Poprawki te dotyczą, w szczególności, temperatur odbioru surowego mleka, przepisów dotyczących urządzeń w zlewniach lub w zakładach przetwórczych oraz wytwarzania mleka poddanego obróbce termicznej i produktów na bazie mleka,

niniejszym postanawia co następuje :

Artykuł 1

W Dyrektywie 92/46/EWG wprowadza się niniejszym następujące zmiany:

1. W załączniku A, rozdział 1 (1):

(i) do punktu (b) dodaje się następujące sformułowanie (i) :

„z wyjątkiem przypadków gdzie mleko przeznaczone jest do wyrobu sera o okresie dojrzewania trwającym, co najmniej dwa miesiące”;

(ii) dodaje się następujący ustęp :

„Mleko i produkty na bazie mleka nie mogą pochodzić z obszaru kontrolnego ustalonego na mocy Dyrektywy 85/511/EWG (2)(), chyba, że mleko zostało poddane, pod nadzorem właściwego organu, wstępnej pasteryzacji (71,7 °C przez 15 sekund) a następnie:

- (a) ponownej obróbce termicznej wynikającej z ujemnej reakcji na test peroksydazowy, lub
- (b) procedurze suszenia obejmującej ogrzanie mającej taki sam skutek jak obróbka termiczna wymieniona w punkcie (a); lub
- (c) ponownej obróbce zmniejszającej pH i utrzymanie tej zmiany przez przynajmniej jedną godzinę na poziomie poniżej 6.

(*) Dyrektywa Rady 85/511/EWG z dnia 18 listopada 1985 r. wprowadzająca unijne środki zapobiegające pryszczycy.
(Dz. U. nr L 315 z 26.11.1985, str. 11). Dyrektywa zgodna z poprawką wprowadzoną decyzją Komisji 92/380/EWG (Dz. U. nr L 198 z 17.07.1992.” ;

2. w załączniku A, Rozdział III, część A, ustęp 2 otrzymuje następujące brzmienie:

„2. Bezpośrednio po udoju, mleko należy umieścić w czystym miejscu wyposażonym tak, aby uniknąć niekorzystnych oddziaływań na jakość mleka. Jeżeli mleko nie będzie odebrane w ciągu dwóch godzin po udoju, musi zostać schłodzone do temperatury 8 °C lub poniżej w przypadku, jeżeli odbiór mleka odbywa się raz dziennie lub do temperatury 6 °C, jeżeli odbywa się rzadziej. W czasie transportu mleka do zlewni oraz/ lub zakładu przetwórczego, temperatura schłodzonego mleka nie może przekroczyć 10 °C, chyba, że mleko odebrano w ciągu dwóch godzin po udoju.

Z przyczyn technologicznych związanych z wytwarzaniem pewnych produktów na bazie mleka, właściwe organy mogą zaaprobować odstępstwa od temperatur ustalonych w pierwszym podpunkcie, pod warunkiem, że końcowy produkt spełni normy wymienione w rozdziale II załącznika C.”;

3. w załączniku A, rozdział IV :

(a) Tytuł otrzymuje następujące brzmienie:

„Normy, które muszą zostać spełnione w momencie odbioru od producenta, warunkujące przyjęcie surowego mleka przez zlewnie i zakłady przetwórcze”;

(b) przed punktem A wstawia się następujące zdanie wprowadzające :

„W celu sprawdzenia zgodności z tymi normami, należy przeprowadzić odrębny test na reprezentatywnej próbce mleka odebranego od każdego indywidualnego producenta.”;

(c) w punktach A.1 oraz A.2. notatka (b) otrzymuje następujące brzmienie :

„(b) Średnia geometryczna z okresu trzech miesięcy, przy pobraniu przynajmniej jednej próbki w miesiącu. Tam gdzie poziom produkcji ulega znacznym wahaniom w zależności od pory roku, Państwa Członkowskie mogą zostać upoważnione, zgodnie z procedurą ustaloną w

artykule 31 niniejszej dyrektywy, do zastosowania innej metody obliczania wyników w okresie obniżonej laktacji”;

4. w załączniku A, rozdział IV, część C otrzymuje następujące brzmienie:

„C. Surowe mleko kozie, owcze oraz bawole musi spełniać następujące normy:

1. jeżeli jest ono przeznaczone do wyrobu mleka do picia poddanego obróbce termicznej lub poddanych obróbce termicznej produktów na bazie mleka :

>>>> ID= “1”>zliczenie płytkowe w temp. 30 C (na ml) > ID= “2”>& le; 3 000 000>ID= “3”
>< 500 000>>>>

2. jeżeli jest ono przeznaczone do wyrobu produktów sporządzanych z surowego mleka w procesach nie obejmujących żadnej obróbki termicznej :

>>>> ID= “1”> zliczenie płytkowe w temp. 30°C (na ml) > ID= “2”>& le;1 000 000> ID= “3”
>< 500 000>>>>

5. w załączniku B, rozdział I, wprowadzające sformułowanie otrzymuje brzmienie :

„3. W pomieszczeniach gdzie przechowuje się surowce i produkty wymienione w niniejszej dyrektywie, takie same warunki jak te w podpunktach 2 (a) do (f), z wyjątkiem:”;

6. w załączniku B, rozdział II część A punkt 3 otrzymuje następujące brzmienie :

„1. Pomieszczenia, w których odbywa się praca, instrumenty oraz aparatura robocza mogą być używane wyłącznie do pracy nad produktami na wyrób, których wyrażono zgodę.

Jednak, po uzyskaniu zezwolenia właściwych organów, można ich użyć jednocześnie lub w innych terminach do pracy nad innymi artykułami żywnościowymi nadającymi się do spożycia przez ludzi lub innych produktów na bazie mleka przeznaczonego do spożycia przez ludzi ale z przeznaczeniem innym niż spożycie przez ludzi, pod warunkiem że nie spowoduje to zakażenia produktów na których wyrób wyrażono zgodę.”;

7. w załączniku B, tytuł rozdziału III otrzymuje następujące brzmienie :

„Specjalne wymagania odnośnie uzyskania zezwolenia dla zlewni”;

8. w załączniku B, tytuł rozdziału IV otrzymuje brzmienie:

„Specjalne wymagania odnośnie uzyskania zezwolenia dla ośrodków normujących”

9. w załączniku B, rozdział V (a) uzyskuje niniejszym następujące brzmienie :

„(a) urządzenia do mechanicznego napełniania i odpowiedniego automatycznego zamykania pojemników używanych do pakowania poddanego obróbce termicznej mleka pitnego i produktów na bazie mleka w postaci płynnej, po napełnieniu, o ile takie operacje są tam

wykonywane. Wymóg ten nie dotyczy maselnic, zbiorników i opakowań masowych o pojemności powyżej 4 litrów.

Jednak w wypadku ograniczonej produkcji płynnego mleka przeznaczonego do spożycia, właściwe organy mogą zezwolić na inne użycie środków do napełniania i zamykania, które nie działają automatycznie, pod warunkiem, że zastosowania te będą spełniały takie same wymagania odnośnie higieny.”;

10. w załączniku B, rozdział V (b), informacja : „w wypadkach ustalonych w załączniku A, rozdziały III oraz IV”, otrzymuje brzmienie: „w wypadkach ustalonych w rozdziałach II oraz IV.”;

11. w załączniku B, rozdział V (f) otrzymuje następujące brzmienie:

„(f) 1. w wypadku zlewni, urządzenia do obróbki termicznej zatwierdzone przez upoważnione lub właściwe organy władzy, wyposażone w:

- automatyczny regulator temperatury,
- termograf,
- automatyczne urządzenie zabezpieczające przed niedogrzeniem,
- odpowiedni system zabezpieczający przed wymieszaniem się mleka po obróbce termicznej z nie do końca ogrzonym mlekiem,
- automatyczne urządzenie zapisujące do systemu bezpieczeństwa wspomnianego w poprzednim akapicie lub procedurę monitorowania efektywnego działania systemu.

Jednak, zatwierdzając zakłady przetwórcze, właściwe organy mogą zezwolić na stosowanie innych urządzeń o podobnych gwarancjach wydajności i takich samych zabezpieczeniach odnośnie higieny.

2. w wypadku zakładów przetwórczych, o ile wykonują one takie operacje, urządzenia i metody podgrzewania, ocieplania lub obróbki termicznej, spełniające wymagania higieny.”;

12. w załączniku B, rozdział VI (3) otrzymuje następujące brzmienie:

„3. Urządzenia, pojemniki oraz instalacje mające bezpośredni kontakt z mlekiem lub produktami na bazie mleka lub innymi łatwo psującymi się surowcami muszą być w czasie procesu produkcji odpowiednio często czyszczone oraz, jeżeli to konieczne, dezynfekowane, zgodnie z zasadami omówionymi w artykule 14.1.”;

13. w załączniku B, rozdział VI (4) otrzymuje następujące brzmienie :

„4. Pomieszczenia, w których odbywa się obróbka muszą być czyszczone zgodnie z harmonogramem częstotliwości i procedurami ustalonymi w zasadach wymienionych w artykule 14.1”

14. w załączniku C, w pierwszym zdaniu drugiego ustępu w punkcie 2, w części A rozdziału I, słowo „krowie” zostanie wstawione pomiędzy słowa „surowe” oraz „mleko”;

15. w załączniku C, pierwszy akapit podpunktu (a), punktu 3, części A rozdziału I, otrzymuje następujące brzmienie:

„– surowe mleko, jeżeli nie zostanie poddane obróbce w ciągu 36 godzin po przyjęciu, nie przekracza bezpośrednio przed obróbką termiczną zliczenia płytkowego w temperaturze 30 C rzędu 300 000 na ml w wypadku mleka krowiego.”;

16. w załączniku C, do punktu d w punkcie 4 w części A rozdziału I dodaje się co następuje:

„Mleko pasteryzowane można w tych samych warunkach produkować z surowego mleka, które zostało poddane jedynie wstępnemu podgrzewaniu.”;

17. w załączniku C, punkt 1 w części B rozdziału I otrzymuje brzmienie :

„1. Kierownik lub dyrektor zakładu przetwórczego musi podjąć wszelkie niezbędne kroki, aby się upewnić, że surowe mleko poddane zostanie obróbce termicznej lub zostanie zużyte, w przypadku produktów wytwarzanych z surowego mleka”:

- tak szybko jak to możliwe po jego przyjęciu, jeżeli mleko nie było schłodzone,
- w ciągu 36 godzin od jego przyjęcia jeżeli mleko przechowywane jest w temperaturze nie przekraczającej 6 C,
- w ciągu 48 godzin od jego przyjęcia jeżeli mleko przechowywane jest w temperaturze nie przekraczającej 4 C,
- w ciągu 72 godzin w wypadku mleka bawolego, owczego lub koziego.

Jednak, ze względów technologicznych związanych z wytwarzaniem niektórych produktów na bazie mleka, właściwe organy mogą zezwolić na przekroczenie terminów i temperatur wymienionych w powyższych akapitach.

Zobowiązane są przy tym poinformować Komisję o udzieleniu zgody na przekroczenie tych ustaleń oraz o technicznych przyczynach wydania takiej zgody.”;

18. w załączniku C, ustęp (i) podpunktu (a) punktu 3 w części B rozdziału I otrzymuje następujące brzmienie :

„(i) otrzymano z surowego mleka, którego zliczenie płytkowe w temp. 30 C przed podgrzaniem, jeżeli nie zostało przerobione w ciągu 36 godzin po przyjęciu przez zakład, w przypadku krowiego mleka nie przekracza 300 000 na ml.”;

19. w załączniku C, rozdział II.A:

- w tabeli w punkcie 1, naprzeciwko nagłówka „ Salmonella spp.” w kolumnie „Norma”, słowa „Nieobecne w 25 g (c)” w obu wypadkach otrzymują brzmienie „Nieobecne w 1 g”,

– ostatnie dwa podpunkty punktu 2 otrzymują brzmienie:

„Dodatkowo, w każdym przypadku przekroczenia normy M. przy produkcji sera z mleka surowego i mleka podgrzewanego oraz miękkiego sera, muszą zostać przeprowadzone testy na ewentualną obecność szczepów enterotoksycznych gronkowca złocistego (*S. aureus*) lub pałeczek okrężnicy (*E.coli*) które są uznane za chorobotwórcze jak również, jeżeli to konieczne, na ewentualną obecność toksyn gronkowcowych w tych produktach za pomocą metod opracowanych zgodnie z procedurą ustaloną w artykule 31 niniejszej Dyrektywy. Jeżeli stwierdzona zostanie obecność wyżej wymienionych szczepów i / lub stwierdzi się obecność toksyn gronkowcowych, wszystkie zakażone partie produktów muszą zostać wycofane z rynku. W takim wypadku, właściwe organy zostaną poinformowane o wynikach badań, zgodnie z piątym akapitem drugiego podpunktu artykułu 14.1 niniejszej Dyrektywy oraz o podjętych czynnościach zmierzających do wycofania podejrzanych partii towaru oraz procedurach naprawczych wprowadzonych do systemu monitorującego produkcję.”;

20. w załączniku C, pierwsze zdanie punktu 4 w części A rozdziału II otrzymuje brzmienie:

„ponadto, produkty na bazie mleka w postaci płynnej lub galaretowatej, które zostały poddane obróbce w bardzo wysokiej temperaturze (UHT) lub sterylizacji, przeznaczone do przechowywania w temperaturze pokojowej, muszą spełniać następujące normy po 15-dniowej inkubacji w temp. 30 C:”;

21. w załączniku C, wprowadza się następujący tekst do punktu 3 rozdziału III :

„Jednak w przypadku ograniczonej produkcji, właściwe organy mogą zezwolić na nie-automatyczne zamykanie pojemników pod warunkiem, że nie obniży to gwarancji przestrzegania zasad higieny.”;

22. w załączniku C, drugi podpunkt w punkcie 4 rozdziału III otrzymuje następujące brzmienie :

„Zamykanie musi być dokonywane w zakładzie, w którym odbyła się ostatnia obróbka termiczna mleka pitnego oraz / lub produktów na bazie mleka w postaci płynnej, bezpośrednio po napełnieniu, przy pomocy urządzeń zamykających, które zapewniają ochronę charakterystycznych cech mleka przed szkodliwymi wpływami pochodzenia zewnętrznego. Zamknięcie musi być tak zaprojektowane, aby po otwarciu pozostawał wyraźny i łatwo sprawdzalny ślad otwarcia pojemnika.”;

23. w załączniku C, punkt 5 w rozdziale III otrzymuje następujące brzmienie :

„5. Kierownik lub dyrektor zakładu musi się upewnić, dla celów kontrolnych, że niezależnie od informacji wymaganych przez rozdział IV, na opakowaniu poddanym obróbce termicznej mleka i produktów na bazie mleka w postaci płynnej znajdzie się, umieszczona w wyraźny i czytelny sposób następująca informacja:

- charakter obróbki termicznej jakiej poddane zostało mleko,
- wskazanie, kodowane lub nie, skąd można się dowiedzieć o dacie ostatniej obróbki termicznej,

- w przypadku mleka pasteryzowanego, temperatura w jakiej należy przechowywać produkt.

Szczegółów takich nie trzeba jednak umieszczać na szklanych butelkach wielokrotnego użytku wymienionych w artykule 11.6 Dyrektywy nr 79/112/EWG.”;

24. w załączniku C, ostatnie zdanie punktu 1 w części A rozdziału IV otrzymuje następujące brzmienie :

„Jednak, tam gdzie produkty są pojedynczo zawijane a następnie pakowane razem lub tam gdzie konsument otrzymuje niewielkie, osobno zapakowane porcje, wystarczy, aby oznakowanie zdrowotne umieszczane było na opakowaniach zbiorczych.”;

25. w załączniku C, podpunkt (a), punkt 3. Część A:

(a) dodaje się następujący ustęp :

„(iii) lub

- powyżej: nazwa lub pierwsza litera lub pierwsze litery nazwy wysyłającego państwa wydrukowane dużymi literami, tzn. dla całej Wspólnoty, litery,

B - DK - D - EL - E - F - IRL - I - L - NL - P - UK

- pośrodku : informacja gdzie znajduje się numer zatwierdzonego zakładu przetwórczego,

- poniżej : jeden z następujących zestawów inicjałów :

CEE - EOEF - EWG - EOK - EEC – EEG”;

(b) dodaje się następujące zdania jako drugi podpunkt :

„W przypadku butelek, opakowań i pojemników wymienionych w artykule 11.4 oraz 11.6 Dyrektywy nr 79/112/EWG, oznakowanie zdrowotne może oznaczać jedynie inicjały państwa wysyłającego oraz numer zatwierdzonego zakładu przetwórczego.”;

26. w załączniku C, skreśla się ostatnie zdanie podpunktu (b) w punkcie 3 w części A rozdziału IV;

27. w załączniku C, wprowadza się następujący tekst do rozdziału IV, w części A :

„4. Wziąwszy pod uwagę konieczność pozbycia się istniejących opakowań, umieszczanie oznakowania zdrowotnego na opakowaniach stanie się obowiązkowe od dnia 1 stycznia 1996 r. Jednak, informacja, której podanie jest konieczne w oznakowaniu zdrowotnym musi być wykazana w towarzyszącej towarowi dokumentacji handlowej wymienionej w artykule 5.8 oraz w ostatnim podpunkcie artykułu 7, (część A, punkt 7) niniejszej Dyrektywy”;

28. w załączniku C, do punktu 7 w rozdziale V dodaje się co następuje :

„i dopuszcza tolerancję +2 C w czasie dostaw do punktów detalicznych”.

Artykuł 2

1. Do dnia 1 lipca 1995 r., Państwa Członkowskie wprowadzą w życie ustawy oraz inne przepisy prawne i administracyjne konieczne dla realizacji niniejszej Dyrektywy. Bezzwłocznie powiadomią o tym Komisję.

Państwa Członkowskie, które opowiedziały się za kontrolą ilości komórek somatycznych w momencie, kiedy mleko zostaje przyjęte do zlewni lub zakładu przetwórczego będą miały dodatkowy okres 24 miesięcy w celu dostosowania się do wymagań wprowadzonych przez podpunkt (b) artykułu 1.3 niniejszej Dyrektywy.

Przepisy uchwalane przez Państwo Członkowskie powinny, przy ich publikacji, albo zawierać odnośniki do niniejszej Dyrektywy albo też poprzedzać takie odnośniki. Dokładniejsze instrukcje jak należy formułować odnośniki powinny być wydane przez każde Państwo Członkowskie.

2. Państwa Członkowskie dopilnują przekazania do Komisji tekstów głównych przepisów prawa wewnętrznego uchwalonych w zakresie objętym niniejszą Dyrektywą.

Artykuł 3

Niniejsza Dyrektywa wejdzie w życie w dniu opublikowania jej w Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich.

Artykuł 4

Niniejsza Dyrektywa odnosi się do Państw Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 13 grudnia 1994 r.

W imieniu Rady

T.BORCHERT

Przewodniczący

(1) Dz. U. nr L 268 z 14.09.1992, str. 1, Dyrektywa ostatni raz zmieniona Decyzją Rady 94/330/WE (Dz. U. nr L 146 z 11.06.1994, str. 23).

(2) () bez wpływu na zastosowanie wyników ponownego badania przeprowadzonego zgodnie z artykułem 21.

DYREKTYWA RADY 92/118/EWG

z dnia 17 grudnia 1992 r.

ustanawiająca warunki zdrowotne zwierząt i zdrowia publicznego regulujące handel i przywóz do Wspólnoty produktów nieobjętych wyżej wymienionymi warunkami ustanowionymi w szczególnych zasadach wspólnotowych określonych w załączniku A pkt I do dyrektywy 89/662/EWG oraz w zakresie czynników chorobotwórczych do dyrektywy 90/425/EWG

RADA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Gospodarczą, w szczególności jego art. 43,

uwzględniając wniosek Komisji¹,

uwzględniając opinię Parlamentu Europejskiego²,

uwzględniając opinię Komitetu Ekonomiczno - Społecznego³,

a także mając na uwadze, co następuje:

produkty pochodzenia zwierzęcego umieszczone są w wykazie produktów w załączniku II do Traktatu; wprowadzenie do obrotu takich produktów stanowi istotne źródło dochodów dla części ludności rolnej;

w celu zapewnienia racjonalnego rozwoju tego sektora i zwiększenia wydajności, przepisy zdrowia zwierząt i zdrowia publicznego odnoszące się do danych produktów powinny być ustanowione na poziomie wspólnotowym;

Wspólnota musi przyjąć środki, zmierzające stopniowo w okresie do dnia 31 grudnia 1992 r. do ustanowienia wewnętrznego rynku stanowiącego obszar bez granic wewnętrznych;

w świetle wyżej wspomnianych celów Rada ustanowiła zasady zdrowia zwierząt mające zastosowanie do świeżego mięsa, mięsa drobiowego, przetworów mięsnych, dziczyzny, mięsa króliczego i przetworów mlecznych;

z wyjątkiem sytuacji, w których postanowiono inaczej, handel produktami pochodzenia zwierzęcego musi być zliberalizowany, bez uszczerbku dla uciekania się do możliwych środków ochronnych;

uwzględniając znaczne ryzyko rozprzestrzenienia się chorób, na jakie narażone są zwierzęta, dla niektórych produktów pochodzenia zwierzęcego powinny zostać wyszczególnione konkretne wymogi, jakie muszą być spełnione, kiedy produkty te są wprowadzane do obrotu

¹ Dz.U. nr C 327 z 30.12.1989, str. 29; oraz Dz.U. nr C 84 z 2.04.1990, str. 102.

² Dz.U. nr C 113 z 7.05.1990, str. 205; oraz Dz.U. nr C 149 z 18.06.1990, str. 259.

³ Dz.U. nr C 124 z 21.05.1990, str. 15; oraz Dz.U. nr C 182 z 23.07.1990, str. 250.

w celach handlowych, zwłaszcza, kiedy są one przeznaczone dla regionów posiadających dobry stan zdrowia;

kiedy została przyjęta dyrektywa 92/65/EWG, Komisja zgodziła się oddzielić aspekty zdrowia zwierząt stosowane do zwierząt od aspektów zdrowia stosowanych do produktów;

w celu umożliwienia zniesienia kontroli na granicach między Państwami Członkowskimi z dniem 1 stycznia 1993 r., należy ustalić, że zasady regulujące kwestie zdrowia zwierząt i zdrowia publicznego mających zastosowanie do wszelkich produktów poddanych takiej kontroli w zakresie handlu i przywozu, które nie zostały jeszcze zharmonizowane na poziomie wspólnotowym;

dla osiągnięcia tego celu należy niektóre obowiązujące zasady dostosować do przyjęcia wcześniej wspomnianych środków;

należy wprowadzić system zatwierdzania dla państw trzecich i przedsiębiorstw, które spełniają warunki przewidziane w niniejszej dyrektywie, łącznie z wspólnotową procedurą kontrolną dla zapewnienia, że warunki takiego zatwierdzenia są spełniane;

dokument towarzyszący produktom jest najlepszym sposobem zagwarantowania właściwemu organowi miejsca przeznaczenia, że dana przesyłka jest zgodna z przepisami niniejszej dyrektywy; świadectwo zdrowia publicznego lub świadectwo zdrowia zwierząt powinny być przechowywane do celów sprawdzenia miejsca przeznaczenia niektórych przywożonych produktów;

powinny mieć zastosowanie zasady, przepisy i środki ochronne ustanowione na mocy dyrektywy Rady 90/675/EWG z dnia 10 grudnia 1990 r ustanawiająca zasady regulujące organizację kontroli weterynaryjnych produktów wprowadzanych do Wspólnoty z państw trzecich⁴;

w kontekście handlu wewnątrzspółnotowego, powinny mieć również zastosowanie przepisy ustanowione na mocy dyrektywy 89/662/EWG;

Komisji powinno zostać powierzone zadanie polegające na przyjmowaniu niektórych środków w celu wykonania niniejszej dyrektywy; w tym celu, powinny zostać ustanowione procedury ustalające ścisłą i skuteczną współpracę między Komisją a Państwami Członkowskimi w ramach Stałego Komitetu Weterynaryjnego;

w świetle szczególnych trudności w zakresie dostaw wynikających z położenia geograficznego powinny być dopuszczone specjalne odstępstwa w stosunku do Republiki Greckiej;

przyjęcie szczególnych zasad dla produktów objętych niniejszą dyrektywą pozostaje bez uszczerbku dla przyjęcia przepisów dotyczących higieny i bezpieczeństwa żywności, w sprawie których Komisja przedstawiła propozycję dyrektywy ramowej,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

⁴ Dz.U. nr L 373 z 31.12.1990, str. 1.

ROZDZIAŁ I

Przepisy ogólne

Artykuł 1

Niniejsza dyrektywa ustanawia wymogi dotyczące zdrowia zwierząt oraz zdrowia publicznego regulujące handel oraz przywóz do Wspólnoty produktów pochodzenia zwierzęcego (włącznie z próbkami handlowymi pobranymi z takich produktów) nie podlegających wspomnianym wymogami ustanowionymi w szczególnych zasadach wspólnotowych określonych w załączniku A pkt I do dyrektywy 89/662/EWG⁵ i, w odniesieniu do czynników chorobotwórczych do dyrektywy 90/425/EWG.

Niniejszą dyrektywę stosuje się bez uszczerbku dla przyjęcia bardziej szczegółowych zasad w sprawie zdrowia zwierząt w ramach wspomnianych wcześniej przepisów szczegółowych ani bez uszczerbku dla utrzymania ograniczeń w handlu oraz przywozie produktów objętych przepisami szczegółowymi określonymi w akapicie pierwszym, opartymi na przepisach zdrowia publicznego.

Artykuł 2

1. Do celów niniejszej dyrektywy:

- a) *handel* oznacza handel jak określono w art. 2 ust. 2 dyrektywy 89/662/EWG;
- b) *próbka handlowa* oznacza próbkę nieposiadającą wartości komercyjnej, pobraną w imieniu właściciela bądź osoby odpowiedzialnej za przedsiębiorstwo, która jest reprezentatywna dla danego produktu pochodzenia zwierzęcego wyprodukowanego przez to przedsiębiorstwo, bądź stanowi próbkę produktu pochodzenia zwierzęcego, którego produkcja jest zamierzona oraz która, do celów następnego badania, musi być zaopatrzona w referencje odnoszące się do rodzaju produktu, jego składu oraz gatunków zwierząt, z których została uzyskana;
- c) *poważna choroba przenaszalna* oznacza wszystkie choroby objęte dyrektywą 82/894/EWG⁶;
- d) *czynniki chorobotwórcze* oznaczają wszelkie zbiory bądź kultury organizmów oraz wszelkie pochodne, obecne bądź samodzielnie lub w formie wypracowanych połączeń takiego zbiory lub kultury organizmów zdolnych do powodowania chorób u wszelkich istot żywych (innych niż człowiek), oraz wszelkie zmodyfikowane pochodne takich organizmów, które mogą przenosić lub przekazywać zwierzęcy czynnik chorobotwórczy, bądź tkankę, hodowlę komórkową, wydzielinę lub wydaliny, poprzez które, bądź za pomocą środków których zwierzęcy czynnik chorobotwórczy może być przenoszony bądź przekazywany; niniejsza definicja nie obejmuje, immunologicznych, medycznych produktów weterynaryjnych zatwierdzonych zgodnie z przepisami

⁵ Dz.U. nr L 395 z 30.12.1989, str. 13. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 91/496/EWG (Dz.U. nr L 268 z 24.09.1991, str. 56).

⁶ Dz.U. nr L 378 z 31.12.1982, str. 58. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 90/134/EWG (Dz.U. nr L 76 z 22.03.1990, str. 23).

dyrektywy 90/677/EWG⁷;

- e) *przetworzone białko zwierzęce przeznaczone do spożycia przez zwierzęta* oznacza białko zwierzęce, które zostało poddane takim zabiegom aby było ono odpowiednie do bezpośredniego zastosowania w charakterze paszy bądź składnika paszy zwierzęcej. Zawiera ono mączkę rybną, mączkę mięsną, mączkę kostną, mączkę z kopyt, mączkę rogową, mączkę z krwi, suche skwarki oraz inne podobne produkty, włącznie z mieszankami zawierającymi takie produkty;
- f) *przetworzone białko zwierzęce przeznaczone do spożycia przez ludzi* oznacza skwarki, mączkę mięsną oraz mączka ze skór wieprzowych określone w art. 2 lit. b) dyrektywy 77/99/EWG⁸;
- g) *produkty pszczelarskie* oznaczają miód, wosk pszczele, mleczko pszczele, kit pszczele bądź pyłek kwiatowy, nie przeznaczone do spożycia przez ludzi bądź do wykorzystania w przemyśle.

2. Ponadto, stosuje się *mutatis mutandis* definicje znajdujące się w art. 2 dyrektyw 89/662/EWG, 90/425/EWG oraz 90/675/EWG.

Artykuł 3

Państwa Członkowskie zapewnią, że:

- handel oraz przywóz produktów pochodzenia zwierzęcego określonych w art. 1, wraz z żelatynami nie przeznaczonymi do spożycia przez ludzi nie są zakazane ani ograniczane z powodów dotyczących zdrowia zwierząt bądź zdrowia publicznego innych niż powody wynikające ze stosowania przepisów niniejszej dyrektywy bądź z prawodawstwa Wspólnoty, w szczególności z wszelkich podjętych środków ochronnych,
- wszelkie nowe produkty pochodzenia zwierzęcego, których wprowadzenie do obrotu w Państwie Członkowskim jest dozwolone po terminie przewidzianym w art. 20 nie mogą być przedmiotem handlu lub przywozu do czasu podjęcia decyzji zgodnie z art. 15 akapit pierwszy po przeprowadzeniu oceny oraz, jeśli właściwe, po przedstawieniu opinii przez Naukowy Komitet Weterynaryjny powołany na mocy decyzji 81/651/EWG⁹, w sprawie rzeczywistego ryzyka rozprzestrzenienia się poważnych chorób przenaszalnych, które mogą wynikać z przemieszczania produktu, nie tylko tych gatunków, z których taki produkt pochodzi ale również takich gatunków, które mogą przenosić taką chorobę, mogą być ogniskiem takiej choroby lub stanowić ryzyko dla zdrowia publicznego,
- inne produkty pochodzenia zwierzęcego określone w art. 2 lit. b) dyrektywy 77/99/EWG nie mogą stanowić przedmiotu handlu lub przywozu z państw trzecich o ile nie spełniają one wymogów tej dyrektywy oraz odpowiednich wymogów niniejszej dyrektywy.

⁷ Dz.U. nr L 373 z 31.12.1990, str. 26.

⁸ Dz.U. nr L 26 z 31.01.1977, str. 85 dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 92/5/EWG (Dz.U. nr L 57 z 2.03.1992, str. 1) oraz ostatnio zmieniona dyrektywą 92/45/EWG (Dz.U. nr L 268 z 14.09.1992, str. 35).

⁹ Dz.U. nr L 233 z 19.08.1981, str. 32.

ROZDZIAŁ II

Przepisy mające zastosowanie w handlu

Artykuł 4

Państwa Członkowskie podejmują konieczne środki, aby zapewnić, że do celów stosowania art. 4 ust. 1 dyrektywy 89/662/EWG oraz art. 4 ust. 1 lit. a) dyrektywy 90/425/EWG, produkty pochodzenia zwierzęcego, określone w załącznikach I oraz II oraz w art. 3 tiret drugie i trzecie niniejszej dyrektywy mogą, bez uszczerbku dla zastosowania przepisów szczególnych, które mają zostać przyjęte w drodze wykonania art. 10 ust. 3) oraz art. 11, stanowić przedmiot handlu jedynie wówczas, gdy spełniają one następujące wymogi:

1. muszą one spełniać wymogi art. 5 oraz szczególne wymogi ustanowione w załączniku I w zakresie aspektów zdrowia zwierząt, oraz w załączniku II w zakresie aspektów zdrowia publicznego,
2. muszą one pochodzić z takich przedsiębiorstw, które:
 - a) w świetle szczególnych wymagań ustanowionych w załącznikach I oraz II dotyczących produktów wytwarzanych przez takie zakłady, podejmują się:
 - spełniać szczególne wymogi dotyczące produkcji wymienione w niniejszej dyrektywie,
 - ustanowić oraz realizować metody monitoringu oraz kontroli punktów krytycznych na podstawie stosowanych procesów,
 - w zależności od produktów, pobierać próbki w celu przeprowadzenia analizy w laboratorium uznanym przez właściwy organ, w celu sprawdzenia zgodności z normami ustanowionymi na mocy niniejszej dyrektywy,
 - prowadzić rejestr, w formie pisemnej bądź w innej, uzyskanych informacji w zakresie omówionym w poprzednich akapitach, w celu możliwości przedstawienia ich właściwemu organowi. Wyniki różnorodnych kontroli oraz w szczególności badań powinny być przechowywane przez okres co najmniej dwóch lat,
 - zagwarantować administrowanie znakowania i etykietowania,
 - w razie gdyby wyniki badań laboratoryjnych, bądź jakkolwiek inna dostępna dla kierownictwa przedsiębiorstwa informacja wskazywała na pojawienie się groźnej choroby zwierzęcej bądź niebezpieczeństwa zagrażającego zdrowiu publicznemu, poinformować o takich wypadkach właściwy organ,
 - przesyłać, do celów związanych z handlem, jedynie takie produkty, którym towarzyszy dokument handlowy wskazujący na charakter produktu, nazwę oraz, w przypadkach, w których jest to stosowne, weterynaryjny numer

identyfikacyjny przedsiębiorstwa produkcyjnego;

- b) są pod nadzorem właściwego organu zapewniającego, że podmiot gospodarczy bądź dyrektor przedsiębiorstwa stosuje się do wymogów ustanowionych na mocy niniejszej dyrektywy;
- c) zostały one zarejestrowane przez właściwy organ na podstawie zapewnień pochodzących od przedsiębiorstwa gwarantującego zgodność z wymogami ustanowionymi na mocy niniejszej dyrektywy.

Artykuł 5

Państwa Członkowskie zapewniają podjęcie wszelkich koniecznych środków gwarantujących, że produkty pochodzenia zwierzęcego wymienione w załącznikach I oraz II nie są wysyłane w celach związanych z handlem z żadnego gospodarstwa rolnego, znajdującego się w strefie objętej ograniczeniami z powodu wystąpienia choroby, na którą podatne są te gatunki, z których taki produkt jest uzyskiwany, oraz z żadnego takiego przedsiębiorstwa bądź strefy, z których przemieszczanie bądź handel stanowiłyby ryzyko dla stanu zdrowia zwierząt Państw Członkowskich, z wyjątkiem przypadków, w których produkty poddane są obróbce cieplnej w sposób zgodny z ustawodawstwem Wspólnoty.

Szczególne zapewnienia zezwalające na przemieszczanie niektórych produktów, na zasadzie odstępstwa od przepisów akapitu pierwszego, mogą zostać przyjęte zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 18, w ramach środków ochronnych.

Artykuł 6

Państwa Członkowskie zapewniają, że handel czynnikami chorobotwórczymi będzie stanowił przedmiot ścisłych przepisów, które mają zostać określone zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 18.

Artykuł 7

1. Przepisy dotyczące kontroli ustanowione na mocy dyrektywy 89/662/EWG oraz, w związku z czynnikami chorobotwórczymi, na mocy dyrektywy 90/425/EWG będą obowiązywały, w szczególności w odniesieniu do organizacji oraz dalszego przeprowadzania kontroli, ze względu na produkty obejmowane przez niniejszą dyrektywę.

2. Art. 10 dyrektywy 90/425/EWG stosuje się do produktów objętych niniejszą dyrektywą.

3. Do celów związanych z handlem, przepisy art. 12 dyrektywy 90/425/EWG zostają rozszerzone na przedsiębiorstwa dostarczające produkty pochodzenia zwierzęcego objęte niniejszą dyrektywą.

4. Bez uszczerbku dla przepisów szczególnych niniejszej dyrektywy, właściwy organ przeprowadza wszelkie kontrole, jakie uważa za właściwe, gdy istnieje podejrzenie nie spełniania przepisów niniejszej dyrektywy.

5. Państwa Członkowskie podejmują właściwe środki administracyjne lub karne w celu karania wszelkiego naruszenia niniejszej dyrektywy, w szczególności w takich przypadkach,

w których ujawnione zostało, że wydane świadectwa bądź dokumenty nie odpowiadają rzeczywistemu stanowi produktów wymienionych w załącznikach I oraz II, lub że produkty, których to dotyczy nie spełniają wymogów mocy niniejszej dyrektywy, lub nie zostały poddane kontroli przewidzianych w niniejszej dyrektywie.

Artykuł 8

W załączniku A do dyrektywy 92/46/EWG¹⁰ rozdział 1 (1) dodaje się akapit w brzmieniu:

„Mleko oraz przetwory mleczne nie mogą pochodzić ze strefy nadzorowanej określonej zgodnie z przepisami dyrektywy 85/511/EWG, o ile mleko nie zostało poddane pasteryzacji (71,7 °C przez 15 sekund) pod nadzorem właściwego organu.”

ROZDZIAŁ III

Przepisy mające zastosowanie do przywozu do Wspólnoty

Artykuł 9

Wymogi dotyczące przywozu produktów objętych niniejszą dyrektywą muszą zawierać przynajmniej gwarancje przewidziane w rozdziale II, włącznie z tymi, które ustanowione są w ramach wykonania art. 6, oraz tymi ustanowionymi w art. 3 tiret drugie i trzecie

Artykuł 10

1. W celu jednolitego stosowania art. 9, stosuje się następujące przepisy.
2. Produkty określone w załącznikach I oraz II, oraz w art. 3 tiret drugie i trzecie mogą być przywożone do Wspólnoty jedynie wówczas, gdy spełniają one następujące wymogi:
 - a) chyba że ustalono inaczej w załącznikach I oraz II, muszą one pochodzić z państwa trzeciego bądź części państwa trzeciego, których wykaz został sporządzony oraz uaktualniony zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 18;
 - b) z wyjątkiem produktów określonych w rozdziale 5 (B) załącznik I, muszą one pochodzić z przedsiębiorstw dla których właściwy organ państwa trzeciego dostarczył Komisji gwarancje iż spełniają one wymogi ust. 3 lit. a)
 - c) w przypadkach określonych szczegółowo w załącznikach I oraz II oraz w art. 3 tiret drugie i trzecie, musi towarzyszyć im świadectwo zdrowia zwierząt lub świadectwo zdrowia publicznego odpowiadające wzorom, które mają być sporządzone zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 18, zaświadczające że produkty spełniają warunki dodatkowe lub zawierają równoważne gwarancje określone w ust. 3 lit. a) oraz pochodzą z przedsiębiorstw dających takie gwarancje, podpisane przez urzędowego lekarza weterynarii lub, jeśli właściwe, przez inny uznany organ właściwy zgodnie z tą samą procedurą.
3. Zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 18:

¹⁰ Dz.U. nr L 268 z 14.09.1992, str. 1.

- a) powinny zostać ustanowione szczególne wymogi - w szczególności dotyczące ochrony Wspólnoty przed niektórymi chorobami egzotycznymi lub chorobami przenaszalnymi wśród ludzi - bądź gwarancje równoważne takim warunkom.

Szczególne wymogi oraz gwarancje równoważne ustanowione dla państw trzecich nie mogą mieć charakteru bardziej korzystnego niż te, które ustanowione są w załącznikach I oraz II oraz w art. 3 tiret drugie i trzecie;

- b) sporządza się wspólnotowy wykaz przedsiębiorstw z państw trzecich, które spełniają wymogi ust. 2 lit. b);
- c) charakter postępowania lub środków, które mają zostać podjęte w celu uniknięcia ponownego zakażenia tusz zwierzęcych, jaj oraz produktów jajecznych.

4. Decyzje przewidziane w ust. 2 i 3 muszą zostać podjęte na podstawie oceny oraz, jeśli właściwe, na podstawie opinii Naukowego Komitetu Weterynaryjnego w sprawie rzeczywistego ryzyka rozprzestrzenienia się groźnych chorób przenaszalnych, które mogą wynikać z przemieszczania produktu, nie tylko tych gatunków, z których taki produkt pochodzi, ale również takich gatunków, które mogą przenosić taką chorobę, mogą być ogniskiem takiej choroby lub stanowić ryzyko dla zdrowia publicznego.

5. Eksperti z Komisji oraz Państw Członkowskich przeprowadzą na miejscu inspekcje w celu zweryfikowania czy gwarancje udzielone przez państwo trzecie w odniesieniu do warunków produkcji i wprowadzania do obrotu można uznać za równoważne w stosunku do tych stosowanych we Wspólnocie.

Eksperti z Państw Członkowskich odpowiedzialni za te inspekcje powoływani są przez Komisję, stanowiącą na wniosek Państw Członkowskich.

Inspekcje te zostaną przeprowadzone w imieniu Wspólnoty, która ponosi koszty wszelkich wydatków z nimi związanych.

W oczekiwaniu na zorganizowanie inspekcji określonych w akapicie pierwszym, nadal obowiązują przepisy krajowe mające zastosowanie do inspekcji w państwach trzecich, z zastrzeżeniem powiadamiania poprzez Stały Komitet Weterynaryjny o wszelkich przypadkach nieprzestrzegania gwarancji oferowanych zgodnie z ust. 3, na jakie natrafiono podczas takich inspekcji.

6. W oczekiwaniu na sporządzenie wykazów przewidzianych w ust. 2 lit. a) oraz ust. 3 lit. b), Państwa Członkowskie są upoważnione do utrzymywania kontroli przewidzianych w art. 11 ust. 2 dyrektywy 90/675/EWG oraz świadectwa krajowego wymaganego przez produkty przywożone zgodnie z istniejącymi przepisami krajowymi.

Artykuł 11

Procedura przewidziana w art. 18 stosowana jest do ustalenia szczegółowych warunków zdrowia zwierząt w celu przywozu do Wspólnoty oraz ustalenia charakteru i zawartości dokumentów towarzyszących produktom, określonych w załączniku I, przeznaczonych dla laboratoriów eksperymentalnych.

Artykuł 12

1. Zasady i przepisy ustanowione w dyrektywie 90/675/EWG oraz dyrektywie 91/496/EWG¹¹, ze szczególnym odniesieniem do organizacji i przebiegu inspekcji, które mają być przeprowadzone przez Państwa Członkowskie oraz środków ochronnych, które należy wprowadzić.

Jednakże, z uwagi na niektóre rodzaje produktów pochodzenia zwierzęcego, mogą zostać przyjęte odstępstwa zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 18, od kontroli bezpośredniej przewidzianej w art. 8 ust. 2 dyrektywy 90/675/EWG.

2. W art. 4 ust. 1 dyrektywy 90/675/EWG dodaje się akapit w brzmieniu:

„Jednakże, gdy produkty pochodzenia zwierzęcego przybywają w kontenerach lub są pakowane lub paczkowane w próżni, kontrola identyfikacyjna może być ograniczona do zapewnienia, że pieczęcie umieszczone przez urzędowego lekarza weterynarii lub właściwy organ na kontenerze lub paczce były nienaruszone oraz że odpowiednie oznaczenie było dołączone do dokumentu towarzyszącego lub świadectwa.”

Artykuł 13

1. Państwa Członkowskie mogą, poprzez wydawanie właściwych licencji, zezwolić na przywóz z państw trzecich produktów pochodzenia zwierzęcego określonych w załącznikach I oraz II, w formie próbek handlowych.

2. Licencja wspomniana w ust. 1 musi towarzyszyć przesyłce oraz zawierać pełne szczegóły dotyczące specyficznych warunków, zgodnie z którymi taka przesyłka może być przywożona, włącznie z wszelkimi odstępstwami od kontroli przewidzianych przez dyrektywę 90/675/EWG.

3. Jeżeli przesyłka wjeżdża na obszar jednego Państwa Członkowskiego w celu dalszego przemieszczenia do drugiego Państwa Członkowskiego, wówczas pierwsze Państwo Członkowskie zapewnia, że tej przesyłce towarzyszy odpowiednia licencja. Przemieszczenie powinno odbywać się w sposób zgodny z przepisami art. 11 ust. 2 dyrektywy 90/675/EWG. Odpowiedzialność za zapewnienie tego, że przesyłka spełnia warunki licencji (oraz że wjazd na terytorium powinien zostać dopuszczony) spoczywa na tym Państwie Członkowskim, które wydaje licencję.

ROZDZIAŁ IV

Wspólne przepisy końcowe

Artykuł 14

1. W art. 3 dyrektywy 72/461/EWG¹² skreśla się lit. d).

¹¹ Dz.U. nr L 268 z 24.09.1991, str. 56.

¹² Dz.U. nr L 302 z 31.12.1972, str. 24. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 91/687/EWG (Dz.U. nr L 377 z 31.12.1991, str. 16).

Decyzje Komisji 92/183/EWG¹³ oraz 92/187/EWG¹⁴ będą nadal stosowane z uwagi na wymogi niniejszej dyrektywy, bez uszczerbku dla wszelkich poprawek, które mają być wprowadzone do nich zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 18.

2. Do dyrektywy 90/667/EWG wprowadza się następujące zmiany:

a) W art. 13 dodaje się ustęp w brzmieniu:

„2. Mając na względzie zapewnienie, że kontrole przewidziane w ust. 1 są przeprowadzane:

- a) przetworzone produkty uzyskane z materiałów o niskim stopniu ryzyka oraz z materiałów o wysokim stopniu ryzyka muszą spełniać wymogi załącznika I do dyrektywy 92/118/EWG* rozdział 6;
- b) materiałom o niskim stopniu ryzyka, materiałom o wysokim stopniu ryzyka przeznaczonym do przetwarzania w zakładach wskazanych w innym Państwie Członkowskim zgodnie z art. 4 ust. 1 zdanie drugie oraz produktom przetworzonym uzyskanym z materiałów o wysokim stopniu ryzyka bądź o niskim stopniu ryzyka musi towarzyszyć co następuje:
 - jeżeli pochodzą one z zakładu zatwierdzonego zgodnie z art. 4 oraz 5, dokument handlowy określający;
 - jeśli właściwe, charakter postępowania,
 - czy produkt zawiera białka przeżuwaczy,
 - jeżeli pochodzą one z innego zakładu - świadectwo wydane oraz podpisane przez urzędowego lekarza weterynarii wskazujące na:
 - metody postępowania zastosowane do danej przesyłki,
 - wyniki testów na obecność salmonelli,
 - czy produkt zawiera białka przeżuwaczy.

*Dz.U. nr L 62 z 15.03.1993, str. 49.”;

b) w art. 6 „powinny zostać ustanowione zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 19”, zastępuje się „są ustanowione zgodnie z załącznikiem I do dyrektywy 92/118/EWG rozdział 10”;

c) w art. 14 skreśla się akapit pierwszy.

Artykuł 15

Rada stanowiąc większość kwalifikowaną na wniosek Komisji, przyjmuje wszelkie nowe

¹³ Dz.U. nr L 84 z 31.03.1992, str. 33.

¹⁴ Dz.U. nr L 87 z 2.04.1992, str. 20.

załączniki ustanawiające szczególne wymogi z uwagi na inne produkty, które mogą przedstawiać sobą rzeczywiste ryzyko rozprzestrzenienia się groźnej choroby przenaszalnej bądź rzeczywiste ryzyka dla zdrowia ludzkiego.

Do załączników, o ile zajdzie taka potrzeba, wnoszone są poprawki zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 18, w zgodności z zasadami ogólnymi wymienionymi w art. 3 tiret drugie.

Artykuł 16

1. Państwa Członkowskie są upoważnione do wprowadzania na ich terytorium produktów pochodzenia zwierzęcego określonych w załącznikach I oraz II oraz w art. 3 tiret drugie i trzecie, które zostały wyprodukowane na terytorium Państwa Członkowskiego oraz zostały przetransportowane przez obszar państwa trzeciego pod warunkiem okazania świadectwa zdrowia zwierząt oraz świadectwa zdrowia publicznego poświadczającego zgodność z wymogami ustanowionymi w niniejszej dyrektywie.

2. Państwa Członkowskie uciekające się do możliwości ustanowionej w ust. 1 powiadamiają o tym Komisję i inne Państwa Członkowskie wchodzące w skład Stałego Komitetu Weterynaryjnego ustanowionego decyzją 68/361/EWG¹⁵.

Artykuł 17

1. Załączniki A i B do dyrektyw 89/662/EWG oraz 90/425/EWG zastępuje się tekstami ustanowionymi w załączniku III do niniejszej dyrektywy.

2. W dyrektywie 77/99/EWG wprowadza się następujące zmiany:

- w art. 2 lit. b) skreśla się (iv), a (v) oraz (vi) otrzymują oznaczenie, odpowiednio (iv) oraz (v);

- w art. 6 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 20, mogą zostać ustanowione warunki dodatkowe z uwagi na inne produkty pochodzenia zwierzęcego tak aby zapewnić ochronę zdrowia publicznego.”

Artykuł 18

Jeśli dokonuje się odniesienia do procedury przewidzianej w niniejszym artykule, Stały Komitet Weterynaryjny utworzony na mocy decyzji 68/361/EWG działa w poszanowaniu przepisów ustanowionych w art. 17 dyrektywy 89/662/EWG.

Artykuł 19

Zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 18, przejściowe środki działania mogą być przyjęte na okres do trzech lat począwszy od dnia 1 lipca 1993 r. w celu ułatwienia przejścia do nowych ustaleń ustanowionych na mocy niniejszej dyrektywy.

¹⁵ Dz.U. nr L 255 z 18.10.1968, str. 23.

Artykuł 20

1. Państwa Członkowskie wprowadzą w życie przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne, niezbędne do wykonania art. 12 ust. 2 oraz art. 17 do dnia 1 stycznia 1993 r. oraz innych wymogów niniejszej dyrektywy do dnia 1 stycznia 1994 r. i niezwłocznie powiadamią o tym Komisję.

Środki przyjęte przez Państwa Członkowskie zawierają odniesienie do niniejszej dyrektywy lub odniesienie takie towarzyszy ich urzędowej publikacji. Metody dokonywania takiego odniesienia określone są przez Państwa Członkowskie.

2. Państwa Członkowskie przekażą Komisji teksty podstawowych przepisów prawa krajowego, przyjętych w dziedzinach objętych niniejszą dyrektywą.

3. Ustalenie ostatecznego terminu na transpozycję do prawa krajowego na dzień 1 stycznia 1994 r. pozostaje bez uszczerbku dla zniesienia kontroli weterynaryjnych na granicach przewidzianych w dyrektywie 89/662/EWG oraz w dyrektywie 90/425/EWG.

Artykuł 21

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do Państw Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 17 grudnia 1992 r.

W imieniu Rady

J. GUMMER

Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK I

SZCZEGÓLNE WARUNKI ZDROWIA ZWIERZĄT

ROZDZIAŁ 1

Mleko płynne, mleko w proszku oraz przetwory z mleka w proszku nie przeznaczone do spożycia przez ludzi

Wewnątrzwspólnotowy handel oraz przywóz mleka płynnego, mleka w proszku oraz przetworów z mleka w proszku nie przeznaczonych do spożycia przez ludzi stanowią przedmiot następujących warunków:

1. wszystkie kontenery, w których transportowane są produkty muszą być oznaczone w celu wskazania na charakter produktu;
2. każdej przesyłce towaru musi towarzyszyć, jeśli właściwe, dokument handlowy określony w art. 4 ust. 2 lit. a) tiret ostatnie lub świadectwo zdrowia określone w art. 10 ust. 2 lit. c), zawierające nazwę oraz numer identyfikacyjny zakładu przetwórczego bądź zakładu przeprowadzającego obróbkę oraz stanowiące ze taki produkt został poddany obróbce cieplnej zgodnie z ust. 3 lit. a); taki dokument bądź świadectwo musi być przechowywane przez odbiorcę przez okres co najmniej jednego roku;
3. dokumenty lub świadectwa określone w ust. 2 muszą wskazywać że:
 - a) podczas przetwarzania lub obróbki mleko było poddane minimalnej temperaturze 71,7 °C przez co najmniej 15 sekund lub innemu równoważnemu połączeniu lub w przypadku mleka w proszku lub przetworów mleka w proszku, obróbka cieplna podczas suszenia rozpyłowego i walcowego była równoważnie skuteczna;
 - b) oraz, w przypadku mleka w proszku lub przetworów z mleka w proszku, które spełniają następujące wymogi:
 - (i) po zakończeniu procesu suszenia zostały podjęte wszelkie środki ostrożności aby zapobiec zakażeniu produktu;
 - (ii) końcowy produkt został zapakowany do nowego kontenera; oraz
 - c) w przypadku kontenerów masowych, zanim mleko płynne, mleko w proszku bądź przetwory z mleka w proszku zostały załadowane na jakikolwiek pojazd bądź do jakiegokolwiek kontenera w celu przewiezienia ich do miejsca przeznaczenia, wspomniane pojazd bądź kontener zostały zdezynfekowane przy użyciu produktu zatwierdzonego przez właściwy organ.

Ponadto, przywóz mleka płynnego, mleka w proszku oraz przetworów mleka w proszku, co może być zatwierdzone jedynie z tych państw trzecich bądź części państw trzecich znajdujących w wykazie przewidzianym w art. 23 dyrektywy 92/46/EWG oraz spełniających warunki wymienione w art. 26 tej dyrektywy.

ROZDZIAŁ 2

Tusze zwierzęce

A. *Handel*

Handel tuszami zwierzęcymi podlega wymogowi przedstawienia dokumentu określającego zakład pochodzenia, który musi spełniać następujące warunki:

- w przypadku, gdy tusze są solone bądź suszone w miejscu pochodzenia oraz jeżeli solone bądź suszone tusze są następnie używane do innych celów, zakład musi posiadać zatwierdzenie właściwego organu,
- w innych przypadkach, zakład zatwierdzony zgodnie z dyrektywą 64/433/EWG¹⁶, zapewnia, że tusze transportowane są w taki sposób, aby uniknąć zakażenia.

B. *Przywóz z państw trzecich*

Przywóz tusz zwierzęcych z jakiegokolwiek państwa trzeciego podlega wymogowi przedstawienia świadectwa określonego w art. 10 ust. 2 lit. c), wydanego oraz podpisanego przez urzędowego lekarza weterynarii wywożącego państwa trzeciego oraz stwierdzającego, że:

- (i) tusze pochodzą z zakładów zatwierdzonych przez właściwy organ kraju wywozu;
- (ii) tusze zostały oczyszczone, oskrobane a następnie albo solone bądź bielone (lub, zamiast soleniu lub bieleniu zostały one poddane suszeniu po oskrobaniu);
- (iii) po obróbce, określonej w (ii) zostały podjęte skuteczne środki mające na celu zapobieżenie przed ponownym zakażeniem tusz.

ROZDZIAŁ 3

Surowe i wyprawione skóry zwierząt kopytnych nie objętych dyrektywami 64/433/EWG oraz 72/462/EWG

Handel i przywóz surowych i wyprawionych skór zwierząt kopytnych jest poddany warunkowi, że każdej przesyłce towarzyszy zarówno dokument handlowy przewidziany w art. 4 ust. 2 lit. a) tiret ostatnie jak i świadectwo zdrowia określone w art. 10 ust. 2 lit. c) stanowiącemu, że:

- a) w zakresie surowych i wyprawionych skór zwierząt kopytnych, z wyjątkiem świń, których:
 - (i) skóry surowe lub wyprawione zostały uzyskane od zwierząt, które pochodzą od

¹⁶ Dz.U. nr 121 z 29.07.1964, str. 2012/64. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 91/497/EWG (Dz.U. nr L 268 z 24.09.1991, str. 69).

zwierząt pochodzących z takiego regionu lub kraju który, podlega ograniczeniom w zakresie danych gatunków spowodowanych ogniskiem groźnej choroby przenaszalnej;

- (ii) skóry surowe lub wyprawione były suszone, solone lub suszone w solance lub były poddane obróbce chemicznej nie mniej niż 14 dni przed wysyłką;
- (iii) przesyłka nie wchodziła w kontakt z jakimkolwiek innym produktem zwierzęcym lub zwierzęciem stanowiącym ryzyko rozprzestrzenienia się poważnej choroby przenaszalnej.

Przesyłka nie wchodziła w kontakt z jakimkolwiek innym produktem zwierzęcym lub zwierzęciem stanowiącym ryzyko rozprzestrzenienia się poważnej choroby przenaszalnej.

b) w zakresie wyprawionych skór świń, których:

- (i) świnie, z których uzyskano skóry przebywały w kraju wywozu przynajmniej przez miesiąc poprzedzający ubój;
- (ii) skóry były suszone, solone i suszone w solance lub były poddane obróbce chemicznej nie mniej niż 14 dni przed wysyłką;
- (iii) nie został zarejestrowany żaden przypadek afrykańskiego pomoru świń lub choroby pęcherzykowej świń w kraju pochodzenia lub, w przypadku regionalizacji, w regionie pochodzenia w okresie 12-miesięcy poprzedzających wysyłkę;
- (iv) przesyłka nie wchodziła w kontakt z żadnym innym produktem zwierzęcym lub zwierzęciem stanowiącym ryzyko rozprzestrzenienia się poważnej choroby przenaszalnej.

Przywóz nieobrobionych skór surowych i wyprawionych jest zatwierdzony tylko z państwa trzeciego, z którego przywóz świeżego mięsa odpowiadających mu gatunków jest zatwierdzony w zastosowaniu reguł wspólnotowych.

ROZDZIAŁ 4

Pokarm dla zwierząt domowych zawierające materiały o niskim stopniu ryzyka w rozumieniu dyrektywy 90/667/EWG

1. Każdej przesyłce pokarmu dla zwierząt domowych w hermetycznie zamkniętych pojemnikach musi towarzyszyć świadectwo wydane oraz podpisane przez urzędowego lekarza weterynarii kraju pochodzenia, stwierdzające że produkt został poddany obróbce cieplnej w warunkach minimalnej wartości F_c wynoszącej 3,0.
2. Każdej przesyłce częściowo mokrego pokarmu dla zwierząt domowych musi towarzyszyć zarówno dokument handlowy i świadectwo przewidziane w art. 13 ust. 2 lit. b) dyrektywy 90/667/EWG, stwierdzające, że:

- (i) surowce pochodzenia zwierzęcego, z których wyprodukowany zostało pokarm dla zwierząt domowych, zostały uzyskane wyłącznie ze zwierząt zdrowych podczas uboju, z których mięso zostało uznane za nadające się do spożycia przez ludzi;
 - (ii) składniki pochodzenia zwierzęcego zostały poddane obróbce cieplnej w warunkach 90 °C i obejmującą całość ich substancji;
 - (iii) po przetworzeniu zostały podjęte skuteczne kroki w celu zapewnienia, że przesyłka nie została wystawiona na niebezpieczeństwo ponownego zakażenia.
3. Suchy pokarm dla zwierząt domowych musi spełniać następujące wymogi:
- a) surowcami, z których wyprodukowany został pokarm dla zwierząt domowych były materiały o niskim stopniu ryzyka zgodnie z przepisami art. 2, 5 oraz 17 dyrektywy 90/667/EWG;
 - b) każdej przesyłce towaru musi towarzyszyć dokument handlowy lub świadectwo przewidziane w art. 13 ust. 2 lit. b) dyrektywy 90/667/EWG, stwierdzające, że:
 - (i) suchy pokarm dla zwierząt domowych składa się z produktów zwierząt rzeźnych, poddanych obróbce cieplnej w taki sposób aby w całości ich substancji osiągnąć temperaturę w wysokości co najmniej 90 °C, w takim rozumieniu, że takiej obróbce nie został konieczności poddany produkt końcowy, którego składniki zostały poddane takiej obróbce;
 - (ii) po obróbce cieplnej zostały podjęte wszelkie środki ostrożności w celu zapewnienia, że produkt nie został w żaden sposób zakażony przed jego wysyłką;
 - (iii) produkt jest zapakowany w nowe kontenery (torby lub worki);
 - (iv) proces produkcyjny został przetestowany, z zadawalającymi wynikami, zgodnie z załącznikiem II do dyrektywy 90/667/EWG rozdział III (2).
4. Każdej przesyłce produktów wyprodukowanych z przetworzonych skór surowych musi towarzyszyć dokument handlowy bądź świadectwo przewidziane w art. 13 ust. 2 lit. b) dyrektywy 90/667/EWG stwierdzające, że w czasie przetwarzania produkty zostały poddane obróbce cieplnej wystarczającej do zniszczenia organizmów chorobotwórczych (włącznie z salmonellą) oraz, że po zakończeniu procesu przetwarzania zostały podjęte skuteczne kroki w celu zapobieżenia zakażeniu produktów.

ROZDZIAŁ 5

Kości oraz produkty kostne (z wyłączeniem mączki kostnej), rogi oraz produkty z rogów (z wyłączeniem mączki rogowej) oraz kopyta i produkty z kopyt (z wyłączeniem mączki z kopyt)

Handel oraz przywóz tych produktów podlegają następującym warunkom:

- A. w przypadku, kiedy przeznaczone są one do spożycia przez zwierzęta bądź przez ludzi:
1. z uwagi na działalność handlową, kości, rogi oraz kopyta podlegają warunkom zdrowia zwierząt przewidzianym w dyrektywie 72/461/EWG;
 2. z uwagi na działalność handlową, produkty kostne, produkty z rogów oraz produkty z kopyt podlegają wymogom dotyczącym zdrowia zwierząt, określonym na mocy dyrektywy 80/215/EWG¹⁷;
 3. z uwagi na działalność przywózową, kości, produkty kostne, rogi, produkty z rogów, kopyta oraz produkty z kopyt podlegają wymogom dyrektywy 72/462/EWG¹⁸;
- B. w przypadku, kiedy przeznaczone są one do wykorzystania innego niż do spożycia przez ludzi bądź przez zwierzęta, włącznie z tymi, które przeznaczone są do przetworzenia w celu produkcji żelatyn:
1. Państwa Członkowskie zatwierdzają przywóz kości oraz produktów kostnych (z wyłączeniem mączki kostnej), rogów oraz produktów z rogów (z wyłączeniem mączki z rogów) oraz kopyt i produktów z kopyt (z wyłączeniem mączki z kopyt) pod warunkiem, że:
 - (i) wspomniane produkty zostały wysuszone przed wywozem oraz nie zostały schłodzone bądź zamrożone;
 - (ii) produkty przewożone są wyłącznie drogą lądową bądź morską z kraju ich pochodzenia bezpośrednio do punktu kontroli granicznej we Wspólnocie oraz nie są przeładowywane w żadnym porcie ani w żadnym innym miejscu poza obszarem Wspólnoty;
 - (iii) po przeprowadzeniu kontroli dokumentów przewidzianej w dyrektywie 90/675/EWG, produkty przewożone są bezpośrednio do zakładu produkcyjnego;
 2. każdej przesyłce musi towarzyszyć zobowiązanie się ze strony importera, że przeznaczenie produktów przywożonych w sposób zgodny z niniejszym rozdziałem nie zostanie zmienione na bezpośrednio stosowane w żywności przeznaczonej dla ludzi bądź dla zwierząt.

Deklaracja stwierdzająca powyższe musi zostać przedstawiona urzędowemu lekarzowi weterynarii w punkcie kontroli granicznej w pierwszym miejscu wprowadzania towarów na obszar Wspólnoty oraz musi zostać przez niego zaopatrzona w adnotację, a następnie będzie ona towarzyszyła przesyłce do jej miejsca przeznaczenia.
 3. Zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 18 niniejszej dyrektywy, w świetle

¹⁷ Dz.U. nr L 47 z 21.02.1980, str. 4. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 91/687/EWG (Dz.U. nr L 377 z 31.12.1991, str. 16).

¹⁸ Dz.U. nr L 307 z 31.12.1972, str. 28. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 91/688/EWG (Dz.U. nr L 377 z 31.12.1991, str. 18).

sytuacji zdrowia zwierząt oraz gwarancji, w zakresie kontroli w sprawie pochodzenia, przedstawianych przez państwa trzecie, mogą być dopuszczone odstępstwa od niektórych spośród tych wymogów.

ROZDZIAŁ 6

Przetworzone białko zwierzęce

- I. Bez uszczerbku dla wszelkich ograniczeń nałożonych w zakresie do BSE oraz ograniczeń dotyczących pasz zawierających białko przeżuwaczy dla przeżuwaczy, handel oraz przywóz przetworzonego białka zwierzęcego podlega:
 - A. w zakresie handlu:
 - przetworzonym białkiem zwierzęcym przeznaczonym na środki spożywcze dla ludzi, konieczności przedstawienia dokumentu bądź świadectwa przewidzianego w dyrektywie 77/99/EWG, stwierdzającego że wymogi tej dyrektywy zostały spełnione,
 - przetworzonymi białkami zwierzęcymi przeznaczonymi na pasze zwierzęce, konieczności okazania dokumentu bądź świadectwa przewidzianego w art. 13 dyrektywy 90/667/EWG;
 - B. w zakresie przywozu:
 1. konieczności przedstawienia świadectwa zdrowia przewidzianego w art. 10 ust. 2 lit. c), podpisanego przez urzędowego lekarza weterynarii kraju pochodzenia oraz stwierdzającego, że:
 - a) produkt:
 - (i) w przypadku, gdy jest on przeznaczony do spożycia przez zwierzęta, został poddany odpowiedniej obróbce cieplnej z wynikiem świadczącym o tym, że spełnia on normy biologiczne ustanowione na mocy załącznika II do dyrektywy 90/667/EWG rozdział III;
 - (ii) w przypadku, gdy jest on przeznaczony do spożycia przez ludzi, w pełni spełnia wymogi dyrektywy 80/215/EWG;
 - b) po dokonaniu obróbki zostały podjęte wszelkie środki ostrożności w celu zapobieżenia zakażenia produktu;
 - c) z chwilą opuszczenia przez przesyłkę kraju pochodzenia zostały pobrane próbki w celu poddania ich testom na obecność salmonelli;
 - d) wyniki tych testów są negatywne;
 2. po przeprowadzeniu kontroli dokumentów odnośnie świadectwa określonego w 1, konieczności pobrania próbek przez właściwy organ w

punkcie kontroli granicznej bez uszczerbku dla pkt. II:

- (i) z każdej przesyłki produktów przedłożonych w formie masowej;
 - (ii) wyrywkowo z przesyłki produktów pakowanych w zakładzie produkcyjnym;
3. z uwagi na dopuszczenie przesyłek zawierających przetworzone białko zwierzęce do wolnego obrotu na obszarze Wspólnoty, konieczności wykazania, że wyniki pobierania próbek zgodnie z B (1) lit. c) są negatywne, w razie konieczności po powtórnym przetworzeniu;
- C. istniejące przepisy krajowe w sprawie daty notyfikacji niniejszej dyrektywy dotyczącej wymogów obowiązujących z uwagi na BSE i trzęsawkę owiec w odniesieniu do białek zwierzęcych mogą być utrzymane w czasie oczekiwania na podjęcie decyzji w sprawie obróbki cieplnej zdolnej do zniszczenia czynników odpowiedzialnych za te choroby.

Handel i przywóz mączki mięsnej oraz mączki kostnej pozostają podległe art. 5 ust. 2 dyrektywy 89/662/EWG oraz art. 11 ust. 2 dyrektywy 90/675/EWG.

- II. Państwa Członkowskie mogą przeprowadzać wyrywkowe pobieranie próbek z przesyłek masowych pochodzących z państw trzecich, z których sześć ostatnich następujących po sobie testów dało wyniki negatywne. W przypadku, gdy podczas jednego z takich badań uzyskano wynik pozytywny, właściwy organ w kraju pochodzenia musi zostać o tym poinformowany tak, aby mógł podjąć właściwe środki aby zaradzić zaistniałej sytuacji. Należy zwrócić uwagę właściwego organu odpowiedzialnego za kontrole przywożonych towarów, na takie środki. W przypadku uzyskania kolejnego wyniku pozytywnego z tego samego źródła, należy przeprowadzić dalsze testy w odniesieniu do wszystkich przesyłek pochodzących z tego samego źródła aż do czasu gdy wymogi określone w pierwszym zdaniu są znów spełniane.
- III. Państwa Członkowskie muszą przechowywać zapisy wyników pobierania próbek przeprowadzonych na wszystkich przesyłkach, które zostały poddane pobieraniu próbek.
- IV. Zgodnie z przepisami art. 3 ust. 3 dyrektywy 89/662/EWG, przeładunek przesyłki dozwolony jest wyłącznie w takich portach, które zostały zatwierdzone zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 18, pod warunkiem, że osiągnięta została dwustronna umowa między Państwami Członkowskimi zezwalająca na odkładanie terminów przeprowadzania kontroli przesyłek aż do chwili, kiedy osiągną one punkt kontroli granicznej Państwa Członkowskiego miejscem przeznaczenia.
- V. W przypadku, gdy przesyłka uzyskuje wynik pozytywny w teście na obecność salmonelli, jest ona zarówno:
- a) ponownie wywieziona z obszaru Wspólnoty;
 - b) albo wykorzystana do celów innych niż na pasze zwierzęce. W takim przypadku, przesyłka może opuścić port bądź magazyn wyłącznie pod warunkiem, że nie

zostanie ona włączona do pasz zwierzęcych;

- c) albo powtórnie przetworzona w zakładzie przetwórczym zatwierdzonym na podstawie dyrektywy 90/667/EWG bądź w jakimkolwiek innym zakładzie zatwierdzonym do odkażania. Przemieszczanie z portu lub z magazynu jest kontrolowane za pomocą zezwolenia wydawanego przez właściwe władze oraz przesyłka nie powinna zostać wydana do czasu przeprowadzenia czynności obróbki oraz poddania testom na obecność salmonelli przez właściwy organ, zgodnie z przepisami załącznika II do dyrektywy 90/667/EWG rozdział III, oraz pod warunkiem uzyskania wyników negatywnych.

ROZDZIAŁ 7

Krew oraz produkty z krwi pochodzenia zwierzęcego

(z wyjątkiem zwierzęta z rodziny koniowatych)

1. Handel krwią oraz produktami z krwi odbywa się zgodnie z ogólnymi przepisami art. 4 niniejszej dyrektywy.
2. Przywóz produktów z krwi przeznaczonych do wykorzystania w przemyśle farmaceutycznym podlega wystawieniu świadectwa zdrowia zwierząt przewidzianego w art. 10 ust. 2 lit. c) zaświadczającego zgodność z przepisami w sprawie identyfikacji tych substancji, ich pakowania, warunków transportu, składowania, utrzymywania oraz przetwarzania, a także zgodność z przepisami dotyczącymi usuwania opakowań, paczek i pozostałości z przetwarzania tak, aby nie stanowiły żadnego niebezpieczeństwa dla zdrowia publicznego lub zdrowia zwierząt, bez uszczerbku dla przywozu przeznaczonego do spożycia przez ludzi, który nadal podlega wymogom dyrektywy 72/462/EWG.
3. Przywóz produktów z krwi pochodzenia zwierzęcego z gatunków innych niż zwierzęta z rodziny koniowatych przeznaczonych do innych celów, podlega wystawieniu świadectwa zdrowia zwierząt przewidzianego w art. 10 ust. 2 lit. c), podpisywanego przez urzędowego lekarza weterynarii i stanowiącego, że jeśli kraj pochodzenia był brany pod uwagę, zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 18, aby przedstawić zagrożenie zdrowia w zakresie pryszczycy oraz choroby niebieskiego języka:
 - a) zarówno produkty:
 - pochodzące z rzeźni położonej w strefie o promieniu 10 km wolnej od danej choroby, na którą gatunki z których pochodzi produkt są podatne, oraz
 - pochodzące od zwierząt, które (lub których matki):
 - przebywały w kraju pochodzenia przez trzy miesiące, oraz
 - były poddane przed ubojem i pośmiertnie kontroli i okazały się wolne od danej choroby

W przypadku przesyłek spełniających wymogi wymienione powyżej:

- z wyjątkiem przypadków przewidzianych w pkt. 5, każda przesyłka produktów z krwi musi być zabrana bezpośrednio z portu do laboratorium w celu obróbki, a wszelkie pozostałości wynikające z obróbki należy niezwłocznie zniszczyć,
 - należy pobrać próbkę z każdej partii produktów z krwi i wysłać do laboratorium zatwierdzonego zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 18 do celów badania obecności wirusa pryszczycy i choroby niebieskiego języka,
 - dana partia nie może opuścić laboratorium aż do czasu gdy próbka testowa zostanie uznana za wolną od wirusa pryszczycy i choroby niebieskiego języka,
 - importer jest odpowiedzialny za poniesienie wszelkich kosztów związanych z przeprowadzaniem testów na mocy dyrektywy 90/675/EWG;
- b) jak i produkty poddane jednemu z następujących rodzajów obróbki:
- były podgrzewane do temperatury co najmniej 65 °C przez nie mniej niż trzy godziny, lub
 - były napromieniowane dawką 2,5 miliona radów, lub
 - były poddane zmianie pH na pH 5 przez trzy godziny;
- c) jak i w przypadku produktów z krwi, stosowanych do diagnostyki *in vitro* lub jako odczynniki laboratoryjne, które były wysyłane w zapieczętowanych, nieprzepuszczalnych kontenerach. W takim przypadku:
- kontenery lub ich zewnętrzne opakowanie muszą być wyraźnie etykietowane „Stosowane tylko do diagnostyki *in vitro* i jako odczynniki laboratoryjne”, i
 - produkty z krwi mogą być stosowane tylko do diagnostyki *in vitro* lub jako odczynniki laboratoryjne oraz wszelkie opisy produktu muszą stanowić, że produkty lub ich pozostałości nie mogą być dopuszczone do wejścia w kontakt z przeżuwaczami lub trzoda chlewną.
4. Państwa Członkowskie zatwierdzają przywóz produktów z krwi z państw trzecich uznanych za wolne od poważnych chorób przenaszalnych pod warunkiem, że produktom z krwi towarzyszy świadectwo weterynaryjne stanowiące, że pochodzą one z Państwa Członkowskiego lub jednego z wyżej wymienionych państwa trzeciego.
5. Każdy produkt z krwi umieszczony w zapieczętowanych, nieprzepuszczalnych kontenerach może być składowany w przedsiębiorstwach będących pod stałym nadzorem urzędowego lekarza weterynarii, pod warunkiem że produkty te trzymane są oddzielnie od wszystkich innych produktów pochodzenia zwierzęcego składowanych w tym przedsiębiorstwie.

ROZDZIAŁ 8

Surowica zwierząt z rodziny koniowatych

1. Aby surowica mogła być przedmiotem handlu, musi ona pochodzić od zwierząt z rodziny koniowatych, które nie wykazują żadnych poważnych chorób przenaszalnych określonych w dyrektywie 90/426/EWG¹⁹ ani żadnych poważnych chorób przenaszalnych, na które podatne są zwierzęta z rodziny koniowatych oraz została uzyskana z jednostek bądź ośrodków nie podlegających ograniczeniom o charakterze zdrowotnym, zgodnie z tą dyrektywą.
2. Surowica pochodząca od zwierząt z rodziny koniowatych może być przywożona wyłącznie wówczas, gdy pochodzi ona od zwierząt z rodziny koniowatych urodzonych i wychowanych w państwie trzecim, z którego zatwierdzony jest przywóz koni na ubój, oraz została uzyskana, przetworzona i wysłana przy zachowaniu warunków, które zostaną określone zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 18.

ROZDZIAŁ 9

Słonina oraz wytopione tłuszcze

1. Państwa Członkowskie zatwierdzają przywóz do Wspólnoty słoniny i wytopionych tłuszczów z państw trzecich, znajdujących się w wykazie dołączonym do decyzji 79/542/EWG, z których dozwolony jest przywóz świeżego mięsa z gatunków, których to dotyczy.
2. Jeżeli w ciągu ostatnich 12 miesięcy w kraju wymienionym w ust. 1 wystąpiło ognisko poważnej choroby przenaszalnej, każdej przesyłce słoniny bądź wytopionych tłuszczów musi towarzyszyć świadectwo określone w art. 10 ust. 2 niniejszej dyrektywy, stwierdzające, że:
 - A. słonina oraz tłuszcze wytopione zostały poddane jednemu z poniższych procesów obróbki cieplnej:
 - (i) co najmniej 70 °C w czasie co najmniej 30 minut, lub
 - (ii) co najmniej 90 °C w czasie co najmniej 15 minut, lub
 - (iii) minimalna temperatura wynosząca 80 °C w ciągłym systemie wytapiania;
 - B. w przypadku gdy słonina lub wytopione tłuszcze są pakowane, to że zostały one zapakowane do nowych pojemników i podjęte zostały wszelkie środki zapobiegawcze w celu zapobieżenia ich ponownemu zakażeniu;
 - C. w przypadku, w którym przewidywany jest transport masowy, rury, pompy oraz zbiornik, bądź jakiegokolwiek inne zbiorniki przeznaczone do transportu masowego bądź zbiornik do transportu drogowego, wykorzystane do transportu produktów z zakładu produkcyjnego bezpośrednio na statek bądź do magazynów na nabrzeżu,

¹⁹ Dz.U. nr L 224 z 18.08.1990, str. 42. Dyrektywa ostatnio zmieniona decyzją 92/130/EWG (Dz.U. nr L 47 z 22.02.1992, str. 26).

lub bezpośrednio do przedsiębiorstw, gdzie przed wykorzystaniem zostały skontrolowane oraz ocenione jako czyste.

ROZDZIAŁ 10

Surowiec do wytwarzania pasz zwierzęcych oraz produktów farmaceutycznych i technicznych

1. Surowiec oznacza świeże mięso, gruczoły, organy oraz inne podroby jak również wydzieliny jelitowe, które nie są przeznaczone do spożycia przez ludzi. Surowiec uważany jest za świeży, jeżeli został poddany jedynie mrożeniu bądź innej obróbce, w wyniku której czynniki chorobotwórcze nie zostały zniszczone w sposób gwarantujący wystarczający poziom bezpieczeństwa. Zaangażowanymi substancjami mogą być wyłącznie substancje o niskim stopniu ryzyka, w rozumieniu dyrektywy 90/667/EWG.
2. Surowcowi musi towarzyszyć dokument handlowy lub świadectwo przewidziane w art. 13 ust. 2 dyrektywy 90/667/EWG, bądź takie świadectwo, które musi być zgodne z wzorem jaki zostanie ustalony zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 18, oraz musi spełniać wymogi decyzji 92/183/EWG.
3. W handlu oryginał świadectwa zdrowia bądź dokumentu handlowego musi zostać przedłożony władzom weterynaryjnym odpowiedzialnym za zakład przetwórczy oraz za magazyny składowania tymczasowego - chłodny obiekt do składowania - oraz obiekty do sortowania; w przypadku przywozu do Wspólnoty, takie dokumenty muszą zostać przedłożone organowi kontroli granicznej.
4. Surowiec musi zostać przetransportowany bezpośrednio do zatwierdzonych i zarejestrowanych zakładów przetwórczych, które spełniają warunki ustanowione w dyrektywie 90/667/EWG, lub do chłodnych obiektów do składowania zatwierdzonych do przechowywania tymczasowego. Przed przetwarzaniem, surowiec przeznaczony do produkcji środków farmaceutycznych może również być sortowany oraz składowany w pomieszczeniach, które zostały specjalnie zatwierdzone do tego celu przez Państwa Członkowskie. Państwa Członkowskie powiadamiają Komisję o zatwierdzeniu takich obiektów do sortowania.
5. Transport surowca do zakładu przetwórczego może odbywać się wyłącznie w wodoszczelnych oraz właściwie zabezpieczonych kontenerach lub pojazdach. W zależności od zamierzonego celu wykorzystania na dokumentach odbiorcy oraz na dokumentach towarzyszących musi znajdować się napis „Wyłącznie do produkcji pokarmu dla zwierząt domowych” lub „Wyłącznie do produkcji środków farmaceutycznych lub produktów technicznych”. Na kontenerach oraz na dokumentach towarzyszących musi znajdować się nazwa oraz adres odbiorcy odbierającego transport.
6. Pojazdy i kontenery wykorzystywane do transportu towarów, wraz ze wszystkimi jednostkami sprzętu bądź urządzeń, które weszły w kontakt z surowcem, który nie został poddany obróbce, muszą być umyte oraz zdezynfekowane. Materiał opakowań musi zostać spalony bądź usunięty w inny sposób, zgodnie z instrukcjami pochodzącymi od urzędowego lekarza weterynarii.
7. Tymczasowe składowanie surowców powinno być dozwolone jedynie w chłodnych

obiektach do składowania zatwierdzonych do takich celów, podlegających upoważnieniu oraz znajdujących się pod nadzorem urzędowego lekarza weterynarii. Surowiec należy przechowywać osobno od innych towarów oraz w taki sposób, który uniemożliwia rozprzestrzenienie się chorób epizootycznych.

8. W zakładzie przetwórczym surowce poddawane są obróbce, która prowadzi do zniszczenia wszelkich czynników chorobotwórczych oraz wykluczenia wszelkich zagrożeń dla domowych stad. Przenoszenie surowca z zakładu w celu bezpiecznego usunięcia w zakładach przetwórczych zatwierdzonych i zarejestrowanych w tym celu zgodnie z przepisami dyrektywy 90/667/EWG powinno być dozwolone jedynie w wyjątkowych wypadkach oraz powinno posiadać upoważnienie urzędowego lekarza weterynarii. Przepisy pkt. 5, 6 oraz 9 stosuje się odpowiednio do transportu surowca oraz do zawiadomienia urzędowego lekarza weterynarii odpowiedzialnego za dany zakład przetwórczy.

9. W przypadku, gdy surowiec transportowany z zakładu pochodzenia, lub poza zewnętrzne granice obszaru Wspólnoty:

- urzędowy lekarz weterynarii odpowiedzialny za taki zakład pochodzenia w przypadku handlu odbywającego się wewnątrz obszaru Wspólnoty, lub
- organ kontroli granicznej w przypadku przywozu do Wspólnoty

powiadają urzędowego lekarza weterynarii odpowiedzialnego za zakład przetwórczy, magazyn składowania tymczasowego lub obiektów do sortowania, o takim fakcie poprzez „system Animo”, poprzez telex lub fax.

10. Przywóz na obszar Wspólnoty podlega również następującym przepisom:

- a) Państwa Członkowskie zatwierdzają przywóz surowca na teren Wspólnoty wyłącznie z państw trzecich, które znajdują się w wykazie ustanowionym w decyzji Rady 79/542/EWG oraz w specjalnej decyzji Komisji dotyczącej surowca szczególnego;
- b) po odbyciu kontroli granicznej surowce, są transportowane, pod nadzorem właściwego organu weterynaryjnego, albo bezpośrednio do zatwierdzonego lub zarejestrowanego zakładu przetwórczego, który znajduje się pod stałym nadzorem urzędowego lekarza weterynarii oraz przedstawił gwarancje, że te surowce zostaną wykorzystane wyłącznie w dozwolonych celach oraz, że nie opuszczą one zakładu bez poddania ich obróbce, albo do zatwierdzonego magazynu tymczasowego lub zatwierdzonego obiektu do sortowania;
- c) świadectwo zdrowia, zaopatrzone w znak organu kontroli granicznej lub uwierzytelniony odpis świadectwa musi towarzyszyć towarom aż do chwili kiedy dotrą do zakładu miejscem przeznaczenia.

ROZDZIAŁ 11

Mięso królicze i mięso zwierząt dzikich utrzymywanych przez człowieka

Państwa Członkowskie zapewniają, że przywóz mięsa króliczego oraz mięsa zwierząt dzikich utrzymywanych przez człowieka ma miejsce wyłącznie, gdy:

- a) pochodzi ono z państw trzecich, które znajdują się:
 - (i) jeśli chodzi o futerkowe zwierzęta dzikie utrzymywane przez człowieka w wykazie takich krajów, z których świeże mięso odpowiadających gatunków może być przywożone zgodnie z przepisami dyrektywy 72/462/EWG;
 - (ii) jeśli chodzi o upierzone zwierzęta dzikie utrzymywane przez człowieka - w wykazie takich krajów, z których może być przywożone świeże mięso drobiowe, przepisami zastosowaniu dyrektywy 91/494/EWG²⁰;
 - (iii) jeśli chodzi o mięso królicze w wykazie, która zostanie sporządzony zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 18;
- b) spełniają one co najmniej te wymogi ustanowione w rozdziałach II oraz III dyrektywy 91/495/EWG²¹;
- c) pochodzą one z przedsiębiorstw, które przedstawiają gwarancje przewidziane w lit. b) oraz uznanych zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 18 lub, w oczekiwaniu na opracowanie wykazów określonych w lit. a) (iii), z przedsiębiorstw zatwierdzonych przez właściwe władze;
- d) każdej partii mięsa towarzyszy świadectwo zdrowia przewidziane w art. 10 ust. 2 lit. c).

ROZDZIAŁ 12

Produkty pszczelarskie

1. Produkty pszczelarskie, które przeznaczone są wyłącznie do wykorzystania w pszczelarstwie:
 - a) nie mogą pochodzić z takiego obszaru, który podlega zakazowi związanemu z wystąpieniem zgnilca amerykańskiego bądź *acarioasis*, jeżeli w przypadku *acarioasis* Państwo Członkowskie miejsca przeznaczenia uzyskał dodatkowe gwarancje zgodnie z art. 14 ust. 2 dyrektywy 92/65/EWG²²;
 - b) muszą spełniać wymogi nałożone na mocy art. 8 lit. a) dyrektywy 92/65/EWG.
2. Wszelkie odstępstwa od powyższego muszą być ustanawiane zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 18 niniejszej dyrektywy.

ROZDZIAŁ 13

Trofea myśliwskie

²⁰ Dz.U. nr L 268 z 24.09.1991, str. 25.

²¹ Dz.U. nr L 268 z 24.09.1991, str. 41.

²² Dz.U. nr L 268 z 14.09.1992, str. 54.

Handlowi i przywózowi trofeów myśliwskich, które nie zostały poddane obróbce, towarzyszy dokument handlowy przewidziany w art. 4 ust. 2 lit. a) lub świadectwo zdrowia przewidziane w art. 10 ust. 2 lit. c) stanowiące, że:

1. dane trofea nie pochodzą od zwierząt pochodzących z obszarów poddanych ograniczeniom z powodu obecności poważnej choroby przenaszalnej;
2. dane trofea są zupełnie suche i bez pozostałości mięsa oraz są suszone i solone lub suszone w solance przez co najmniej 14 dni przed wysyłką;
3. przesyłka nie wchodziła w kontakt z innymi produktami pochodzenia zwierzęcego lub z jakimkolwiek zwierzęciem, które mogło być zakażone;
4. podczas suszenia, produkt był dezynfekowany produktem zatwierdzonym przez właściwy organ kraju wysyłającego;
5. trofea zostały zapakowane w nowe, przejrzyste opakowania.

ROZDZIAŁ 14

Obornik do celów obróbki gleby ^(a)

Produkty z przetworzonego obornika

Wszystkie organiczne nawozy sztuczne, które zostały poddane obróbce w celu zapewnienia, że produkt jest wolny od czynników chorobotwórczych.

Przedmiotem handlu lub przywozu mogą być produkty z obornika poddanego obróbce, spełniające następujące wymogi:

- są wolne od salmonelli:
brak salmonelli w 25 g produktu poddanego obróbce;
- są wolne od pałeczek jelitowych (*enterobacteriaceae*):
oparte na obliczeniu bakterii tlenowych (< 1 000 jtk na gram produktu poddanego obróbce);
- zredukowany jest poziom bakterii przetrwałnikujących i wytwarzania toksyn:
zawartość wilgoci < 14%, wartość produktu aW < 0,7.

Produkt musi być składowany w taki sposób, że podczas przetwarzania zarażenie lub ponowne zakażenie oraz zawilgocenie jest niemożliwe.

Dlatego produkty muszą być składowane w:

^(a) Obornik oznacza wszelką mieszaninę ekskrementów i uryny bydła, świń, zwierząt z rodziny koniowatych oraz kurcząt.

- dobrze zapieczętowanych i izolowanych silosach, lub
- odpowiednio zapieczętowanych paczkach (plastikowe torby lub „duże worki”).

Obornik nieprzetworzony

Tylko nieprzetworzony obornik od kurcząt i zwierząt z rodziny koniowatych może być przedmiotem handlu lub przywozu. Obornik ten musi pochodzić z regionu wolnego od poważnych chorób przenaszalnych, w szczególności:

- pryszczycy,
- rzekomego pomoru drobiu,
- pomoru świń,
- grypy drobiu,
- afrykańskiego pomoru świń,
- afrykańskiego pomoru koni,
- choroby pęcherzykowej świń.

W miarę potrzeb, można ustanowić normy bakteriologiczne zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 18 niniejszej dyrektywy.

ROZDZIAŁ 15

Nieprzetworzona wełna, sierść, szczecina, pióra oraz części piór

1. Wełna owcza, sierść przeżuwaczy oraz szczecina świńska są uważane za „nieprzetworzone” wówczas, gdy nie zostały one poddane fabrycznemu myciu bądź zostały uzyskane w procesie garbowania, natomiast pióra oraz części piór uważane są za „nie przetworzone” wówczas, gdy nie zostały one poddane działaniu strumienia pary bądź nie stanowiły przedmiotu zastosowania innej metody zapewniającej, że nie zostały przeniesione żadne czynniki chorobotwórcze.
2. Nie przetworzona wełna owcza, sierść przeżuwaczy, szczecina świńska, pióra oraz części piór (towary) mogą stanowić przedmiot handlu lub przywozu jedynie wówczas, gdy są one bezpiecznie zamknięte w opakowaniu oraz gdy są suche. Jednakże, handel oraz przywóz szczeciny świń z krajów lub regionów, w których afrykańska pomór świń ma charakter endemiczny jest zabroniony, z wyjątkiem takiej szczeciny świńskiej, która:
 - a) została wygotowana, pofarbowana lub bielona; albo
 - b) została poddana w innej formie obróbki, która zabije czynniki chorobotwórcze, pod warunkiem, że dowody dokonania takich działań zostaną przedstawione w

formie świadectwa pochodzącego od lekarza weterynarii odpowiedzialnego za miejsce pochodzenia. Do celów niniejszego przepisu, fabryczne nie jest uważane za formę obróbki do celów niniejszego przepisu.

3. Przepisy niniejszego rozdziału nie mają zastosowania do handlu oraz przywozu piór dekoracyjnych oraz piór:
 - a) przewożonych przez podróżnych do prywatnego użytku, lub; lub
 - b) stanowią przedmiot handlu bądź przywozu do Wspólnoty w formie przesyłki wysłanej do prywatnych odbiorców w celach nieprzemysłowych.
4. Towary takie muszą być wysyłane bezpośrednio do zakładu miejsca przeznaczenia lub do magazynu do składowania ich w takich warunkach, które uniemożliwiają rozprzestrzenienie się czynników chorobotwórczych.

ZAŁĄCZNIK II

SZCZEGÓLNE WARUNKI ZDROWIA PUBLICZNEGO

ROZDZIAŁ 1

Przywóz z państw trzecich produktów mięsnych uzyskanych z mięsa drobiu, mięsa zwierząt dzikich utrzymywanych przez człowieka, mięsa zwierzyny dzikiej oraz mięsa króliczego

Państwa Członkowskie zapewniają, że produkty mięsne uzyskane z mięsa drobiowego, mięsa zwierząt dzikich utrzymywanych przez człowieka, mięsa zwierzyny dzikiej oraz mięsa króliczego nie są przywożone chyba, że:

- a) pochodzą z państwa trzeciego wymienionego zgodnie z:
 - (i) art. 14 dyrektywy 71/118/EWG dotyczącej mięsa drobiowego;
 - (ii) art. 16 dyrektywy 92/45/EWG dotyczącej mięsa zwierzyny dzikiej;
 - (iii) wykazem ustanowionym dla mięsa króliczego oraz mięsa zwierząt dzikich utrzymywanych przez człowieka zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 18;
- b) wykorzystane mięso świeże spełnia właściwe wymogi art. 14 dyrektywy 71/118/EWG dotyczącej mięsa drobiowego, art. 16 dyrektywy 92/45/EWG dotyczącej mięsa zwierzyny dzikiej, art. 3 dyrektywy 91/495/EWG dotyczącej mięsa króliczego, oraz art. 6 tej dyrektywy dotyczący mięsa zwierząt dzikich utrzymywanych przez człowieka;
- c) pochodzą one z przedsiębiorstwa, które oferuje takie same gwarancje jak te określone w dyrektywie 77/99/EWG oraz są zatwierdzone zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 18 lub, do czasu przyjęcia takiej decyzji przez właściwy organ Państwa Członkowskiego, przy czym przywóz tych produktów pozostawałby przedmiotem przepisów art. 11 ust. 2 dyrektywy 90/675/EWG;
- d) są one przygotowane, sprawdzane oraz obchodzone zgodnie z właściwymi wymogami przewidzianymi w dyrektywie 77/99/EWG;
- e) każdej przesyłce produktów mięsnych towarzyszy świadectwo zdrowia ustanowione zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 18.

ROZDZIAŁ 2

Do dnia 1 lipca 1997 r. zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 18, ustala się warunki mające zastosowanie do:

- wprowadzania do obrotu oraz przywozu jaj oraz przywozu produktów jajecznych przeznaczonych do spożycia przez ludzi, bez uszczerbku dla przepisów ustanowionych w ramach wspólnej organizacji rynku,
- przygotowanie żelatyn przeznaczonych do spożycia przez ludzi,

- handel i przywóz miodu, żabich udek oraz ślimaków przeznaczonych do spożycia przez ludzi.

ZAŁĄCZNIK III

I

UJEDNOLICONA WERSJA ZAŁĄCZNIKÓW A ORAZ B DO DYREKTYWY 89/662/EWG

„ZAŁĄCZNIK A

PRAWODAWSTWO WETERYNARYJNE

ROZDZIAŁ I

- Dyrektywa Rady 64/433/EWG z dnia 26 czerwca 1964 r. w sprawie problemów zdrowotnych wpływających na handel wewnątrzspółnotowy świeżym mięsem (Dz.U. nr 121 z 29.07.1964, str. 2012/64).
- Dyrektywa Rady 71/118/EWG z dnia 15 lutego 1971 r. w sprawie problemów zdrowotnych wpływających na handel świeżym mięsem drobiowym (Dz.U. nr L 55 z 8.03.1971, str. 23).
- Dyrektywa Rady 72/461/EWG z dnia 12 grudnia 1972 r. w sprawie problemów zdrowotnych wpływających na handel wewnątrzspółnotowy świeżym mięsem (Dz.U. nr L 302 z 31.12.1972, str. 24).
- Dyrektywa Rady 77/99/EWG z dnia 21 grudnia 1976 r. w sprawie problemów zdrowotnych wpływających na handel wewnątrzspółnotowy produktami mięsnymi (Dz.U. nr L 26 z 31.01.1977, str. 85).
- Dyrektywa Rady 80/215/EWG z dnia 22 stycznia 1980 r. w sprawie problemów zdrowotnych zwierząt wpływających na handel wewnątrzspółnotowy produktami mięsnymi (Dz.U. nr L 47 z 21.02.1980, str. 4).
- Dyrektywa Rady 88/657/EWG z dnia 14 grudnia 1988 r. ustanawiająca wymogi dla produkcji i handlu mięsem mielonym, mięsem w kawałkach, których waga nie przekracza 100 gramów i przetworami mięsnymi (Dz.U. nr L 382 z 31.12.1988, str. 3).
- Dyrektywa Rady 89/437/EWG z dnia 20 czerwca 1989 r. w sprawie problemów zdrowotnych wpływających na produkcję i wprowadzanie do obrotu produktów jajecznych (Dz.U. nr L 212 z 22.07.1989, str. 87).
- Dyrektywa Rady 91/67/EWG z dnia 28 stycznia 1991 r. dotycząca warunków zdrowotnych zwierząt obowiązujących przy wprowadzaniu na rynek zwierząt i produktów akwakultury (Dz.U. nr L 46 z 19.02.1991, str. 1).
- Dyrektywa Rady 91/492/EWG z dnia 15 lipca 1991 r. ustanawiająca warunki zdrowotne dotyczące produkcji i wprowadzania na rynek żywych małży dwuskorupowych (Dz.U. nr L 268 z 24.09.1991, str. 1).
- Dyrektywa Rady 91/493/EWG z dnia 22 lipca 1991 r. ustanawiająca warunki zdrowotne

dotyczące produkcji i wprowadzania do obrotu produktów rybołówstwa (Dz.U. nr L 268 z 24.09.1991, str. 15).

- Dyrektywa Rady 91/494/EWG z dnia 26 czerwca 1991 r. w sprawie warunków zdrowotnych zwierząt regulujących handel wewnątrzspółnotowy oraz przywóz świeżego mięsa drobiowego z państw trzecich (Dz.U. nr L 268 z 24.09.1991, str. 35).
- Dyrektywa Rady 91/495/EWG z dnia 27 listopada 1991 r. dotycząca zdrowia publicznego i problemów zdrowotnych zwierząt wpływających na produkcję i wprowadzanie do obrotu mięsa króliczego oraz dziczyzny hodowlanej (Dz.U. nr L 268 z 24.09.1991, str. 41).
- Dyrektywa Rady 92/45/EWG z dnia 16 czerwca 1992 r. w sprawie zdrowia publicznego i problemów zdrowotnych zwierząt odnoszących się do odstrzału dzikiej zwierzyny oraz wprowadzania do obrotu dziczyzny (Dz.U. nr L 268 z 14.09.1992, str. 35).
- Dyrektywa Rady 92/46/EWG z dnia 16 czerwca 1992 r. ustanawiająca przepisy zdrowotne dla produkcji i wprowadzania na rynek surowego mleka, mleka poddanego obróbce cieplnej i produktów na bazie mleka (Dz.U. nr L 268 z 14.09.1992, str. 1).

ROZDZIAŁ II

Dyrektywa Rady 92/118/EWG z dnia 17 grudnia 1992 r ustanawiająca warunki zdrowotne zwierząt i zdrowia publicznego regulujące handel i przywóz do Wspólnoty produktów nieobjętych wyżej wymienionymi warunkami ustanowionymi w szczególnych zasadach wspólnotowych określonych w załączniku A pkt I do dyrektywy 89/662/EWG oraz w zakresie czynników chorobotwórczych do dyrektywy 90/425/EWG (z wyłączeniem czynników chorobotwórczych).

ZAŁĄCZNIK B

PRODUKTY NIEPODLEGAJĄCE WSPÓLNOTOWEJ HARMONIZACJI, ALE HANDEL KTÓRYMI STANOWIŁBY PRZEDMIOT KONTROLI PRZEWIDZIANYCH NINIEJSZĄ DYREKTYWĄ

Inne produkty pochodzenia zwierzęcego nie objęte ani przez załącznik B do niniejszej dyrektywy, ani przez Załącznik do dyrektywy 90/425/EWG: produkty te zostaną określone zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 18.”

II

UJEDNOLICONA WERSJA ZAŁĄCZNIKÓW A ORAZ B DO DYREKTYWY 90/425/EWG

„ZAŁĄCZNIK A

ROZDZIAŁ I

PRAWODAWSTWO WETERYNARYJNE

Sekcja 1

- Dyrektywa Rady 64/432/EWG z dnia 26 czerwca 1964 r w sprawie problemów zdrowotnych zwierząt wpływających na handel wewnątrzspółnotowy bydłem i trzodą chlewną (Dz.U. nr 121 z 29.07.1964, str. 1977/64).
- Dyrektywa Rady 88/407/EWG z dnia 14 czerwca 1988 r. ustanawiająca warunki zdrowotne zwierząt wymagane w handlu wewnątrzspółnotowym oraz w przywozie zamrożonego nasienia bydła domowego (Dz.U. nr L 194 z 22.07.1988, str. 10).
- Dyrektywa Rady 89/556/EWG z dnia 25 września 1989 r. w sprawie warunków zdrowotnych zwierząt regulujących handel wewnątrzspółnotowy oraz przywóz z państw trzecich zarodków bydła domowego (Dz.U. nr L 302 z 19.10.1989, str. 1).
- Dyrektywa Rady 90/426/EWG z dnia 26 czerwca 1990 r w sprawie warunków zdrowotnych zwierząt regulujących przemieszczanie i przywóz zwierząt z rodziny koniowatych z państw trzecich (Dz.U. nr L 224 z 18.08.1990, str. 42).
- Dyrektywa Rady 90/429/EWG z dnia 26 czerwca 1990 r. ustanawiająca warunki zdrowotne zwierząt mające zastosowanie w handlu wewnątrzspółnotowym oraz przywozie nasienia trzody chlewnej (Dz.U. nr L 224 z 18.08.1990, str. 62).
- Dyrektywa Rady 90/539/EWG z dnia 15 października 1990 r. w sprawie warunków zdrowotnych zwierząt regulujących handel wewnątrzspółnotowy i przywóz z państw trzecich drobiu i jaj wylęgowych (Dz.U. nr L 303 z 31.10.1990, str. 6).
- Dyrektywa Rady 90/667/EWG z dnia 27 listopada 1990 r. ustanawiająca przepisy weterynaryjne w zakresie usuwania i przetwarzania odpadów zwierzęcych, wprowadzania ich do obrotu oraz zapobiegania obecności czynników

chorobotwórczych w paszach wytwarzanych ze zwierząt lub ryb i zmieniająca dyrektywę 90/425/EWG(Dz.U. nr L 363 z 27.12.1990, str. 51).

- Dyrektywa Rady 91/67/EWG z dnia 28 stycznia 1991 r. dotycząca warunków zdrowotnych zwierząt obowiązujących przy wprowadzaniu na rynek zwierząt i produktów akwakultury (Dz.U. nr L 46 z 19.02.1991, str. 1).
- Dyrektywa Rady 91/68/EWG z dnia 28 stycznia 1991 r w sprawie warunków zdrowotnych zwierząt regulujących handel wewnątrzspółnotowy ovcami i kozami (Dz.U. nr L 46 z 19.02.1991, str. 19).
- Dyrektywa Rady 91/628/EWG z dnia 19 listopada 1991 r. w sprawie ochrony zwierząt podczas transportu i zmieniająca dyrektywy 90/425/EWG oraz 91/496/EWG (Dz.U. nr L 340 z 11.12.1991, str. 17).

Sekcja 2

Dyrektywa Rady 92/65/EWG z dnia 13 lipca 1992 r. ustanawiająca warunki zdrowia zwierząt regulujące handel i przywóz do Wspólnoty zwierząt, nasienia, komórek jajowych i zarodków nieobjętych warunkami zdrowia zwierząt ustanowionymi w szczególnych zasadach Wspólnoty określonych w załączniku A pkt I (1) do dyrektywy 90/425/EWG (Dz.U. nr L 268 z 14.09.1992, str. 54).

- Dla czynników chorobotwórczych:

Dyrektywa Rady 92/118/EWG z dnia 17 grudnia 1992 r. ustanawiająca warunki zdrowotne zwierząt i zdrowia publicznego regulujące handel i przywóz do Wspólnoty produktów nieobjętych wyżej wymienionymi warunkami ustanowionymi w szczególnych zasadach wspólnotowych określonych w załączniku A pkt I do dyrektywy 89/662/EWG oraz w zakresie czynników chorobotwórczych do dyrektywy 90/425/EWG.

ROZDZIAŁ II

PRAWODAWSTWO ZOOTECHNICZNE

- Dyrektywa Rady 77/504/EWG z dnia 25 lipca 1977 r. w sprawie zwierząt hodowlanych czystorasowych z gatunku bydła (Dz.U. nr L 206 z 12.08.1977, str. 8).
- Dyrektywa Rady 88/661/EWG z dnia 19 grudnia 1988 r. w sprawie norm zootechnicznych mających zastosowanie do zwierząt hodowlanych z gatunku świń (Dz.U. nr L 382 z 31.12.1988, str. 36).
- Dyrektywa Rady 89/361/EWG z dnia 30 maja 1989 r. dotycząca owiec i kóz hodowlanych czystorasowych (Dz.U. nr L 153 z 08.06.1989, str. 30).
- Dyrektywa Rady 90/427/EWG z dnia 26 czerwca 1990 r. w sprawie zootechnicznych i genealogicznych warunków handlu wewnątrzspółnotowego koniowatymi (Dz.U. nr L 224 z 18.08.1990, str. 55).
- Dyrektywa Rady 91/174/EWG z dnia 25 marca 1991 r. ustanawiająca wymogi

zootechniczne i rodowodowe w celu wprowadzania do obrotu zwierząt czystorasowych
(Dz.U. nr L 85 z 5.04.1991, str. 37).

ZAŁĄCZNIK B

ZWIERZĘTA ORAZ PRODUKTY NIEPODLEGAJĄCE HARMONIZACJI, ALE HANDEL KTÓRYMI BĘDZIE PODDANY KONTROŁOM PRZEWIDZIANYM W NINIEJSZEJ DYREKTYWIE

ROZDZIAŁ I

Prawodawstwo weterynaryjne - inne zwierzęta żywe nie wymienione w wykazie w załączniku A rozdział I.

ROZDZIAŁ II

Prawodawstwo weterynaryjne - nasienie, komórki jajowe oraz zarodki nie wymienione w wykazie w załączniku A rozdział I.”

DYREKTYWA RADY

z dnia 26 czerwca 1990 r.

w sprawie warunków zdrowotnych zwierząt regulujących przemieszczanie i przywóz zwierząt z rodziny koniowatych z państw trzecich

(90/426/EWG)

RADA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Gospodarczą, w szczególności jego art. 43,

uwzględniając wniosek Komisji¹,

uwzględniając opinię Parlamentu Europejskiego²,

uwzględniając opinię Komitetu Ekonomiczno - Społecznego³,

a także mając na uwadze, co następuje:

koniowate jako zwierzęta żywe są ujęte w wykazie produktów w załączniku II Traktatu;

w celu zapewnienia racjonalnego rozwoju hodowli koniowatych, zwiększając tym samym produktywność w tym sektorze, na poziomie wspólnotowym należy ustalić przepisy ustalające przemieszczanie koniowatych między Państwami Członkowskimi;

rozdród i hodowla koniowatych, a zwłaszcza koni, są ogólnie zaliczane do sektora gospodarki rolnej; stanowi źródło dochodów części ludności rolniczej;

w celu promocji handlu wewnątrzspółnotowego koniowatymi, należy usunąć różnice dotyczące warunków zdrowotnych zwierząt w Państwach Członkowskich;

w celu zapewnienia harmonijnego rozwoju handlu wewnątrzspółnotowego, należy ustanowić system Wspólnoty, regulujący przywóz z państw trzecich;

należy również uregulować warunki przemieszczania na terytorium danego kraju koniowatych, posiadających dokument identyfikacyjny;

aby stać się przedmiotem handlu, koniowate muszą spełniać pewne wymagania zdrowotne celem uniknięcia rozprzestrzeniania się chorób zaraźliwych; wydaje się to szczególnie odpowiednie dla zapewnienia możliwej regionalizacji środków ograniczających;

z tego samego powodu należy ustalić warunki transportu zwierząt;

aby zapewnić spełnienie wymagań, należy ustalić środki, na mocy których urzędowy lekarz

¹ Dz.U. nr C 327 z 30.12.1989, str.61.

² Dz.U. nr C 149 z 18.06.1990.

³ Dz.U. nr C 62 z 12.03.1990, str.46.

weterynarii wystawi świadectwa zdrowia, towarzyszące koniowatym aż do ich miejsca przeznaczenia;

organizacja kontroli oraz dalsze działania zostaną przeprowadzone przez Państwo Członkowskie będące państwem przeznaczenia, a środki zabezpieczające, które mają zostać wprowadzone, powinny zostać ustanowione w ramach przepisów dotyczących handlu wewnątrzspółnotowego żywymi zwierzętami, przy uwzględnieniu wprowadzenia rynku wewnętrznego;

należy ustanowić przepisy umożliwiającą Komisji kontrolę; kontrole te powinny być przeprowadzane we współpracy z właściwymi władzami krajowymi;

określenie przepisów wspólnotowych stosujących się do przywozu z państw trzecich wymaga ustalenia wykazu państw trzecich lub ich części, z których koniowate mogą być przywożone;

dobór tych państw musi być oparty na kryteriach natury ogólnej, takich jak: stan zdrowia zwierząt domowych, organizacja i kompetencje służb weterynaryjnych oraz obowiązujące przepisy zdrowotne;

ponadto, nie należy zezwalać na przywóz koniowatych z krajów dotkniętych zwierzęcymi chorobami zaraźliwymi lub zakaźnymi, które stanowią ryzyko dla zwierząt domowych Wspólnoty, albo które były wolne od tych infekcji przez zbyt krótki czas; okoliczności te obowiązują również odnośnie przywozu z państw trzecich, w których wykonuje się szczepienia przeciwko tym chorobom;

warunki ogólne mające zastosowanie w wypadku przywozu w z państw trzecich muszą być uzupełnione warunkami specjalnymi, określonymi na podstawie sytuacji zdrowotnej w każdym z nich; stanowiące ich podstawę kryteria techniczne oraz inne wymagają one dla ich określenia ustalenia elastycznej przystosowującej się i szybkiej procedury wspólnotowej, w ramach której Komisja i Państwa Członkowskie ściśle współpracują;

przedstawienie wspólnej, standardowej formy świadectwa przywozowego stanowi efektywny środek potwierdzenia, że zasady wspólnotowe są stosowane; przepisy takie mogą zawierać warunki specjalne, mogące się różnić w zależności od państwa trzeciego którego dotyczą, co należy uwzględnić przy sporządzaniu standardowych form świadectw;

urzędowi wspólnotowi lekarze weterynarii powinni być odpowiedzialni za sprawdzanie, czy wymagania niniejszej dyrektywy są przestrzegane, zwłaszcza w państwach trzecich;

kontrole towarów przywożonych muszą obejmować pochodzenie i stan zdrowia koniowatych;

w przypadku wwozu koniowatych na terytorium Wspólnoty i w czasie ich przewozu do miejsca ich przeznaczenia, Państwa Członkowskie są zobowiązane do podjęcia wszelkich środków, włączając ubój i sprzedaż, niezbędnych dla zapewnienia zdrowia ludzi i zwierząt;

ogólne zasady mające zastosowanie do kontroli przeprowadzanych przy przywozie, muszą być zgodne z całościową koncepcją;

każde Państwo Członkowskie musi mieć prawo wprowadzenia natychmiastowego zakazu przywozu z państwa trzeciego, jeżeli taki przywóz może stanowić niebezpieczeństwo dla zdrowia zwierząt; w takim wypadku należy bezzwłocznie zagwarantować koordynację działań Państw Członkowskich wobec państwa trzeciego, bez wpływu na zastosowanie

możliwych poprawek do wykazu krajów upoważnionych do wywozu do Wspólnoty;

przepisy niniejszej dyrektywy powinny zostać skorygowane w związku z wprowadzeniem rynku wewnętrznego;

należy wprowadzić procedurę ustanawiającą bliską i efektywną współpracę między Komisją a Państwem Członkowskim w ramach Stałego Komitetu Weterynaryjnego,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

ROZDZIAŁ I

Przepisy ogólne

Artykuł 1

Niniejsza dyrektywa określa warunki sanitarne zwierząt w przemieszczaniu między Państwami Członkowskimi oraz przywóz żywych koniowatych z państw trzecich.

Artykuł 2

Do celów niniejszej dyrektywy:

- a) „gospodarstwo rolne” oznacza placówkę rolniczą lub treningową, stajnię, albo w ogólnym znaczeniu każde pomieszczenie lub zakł^{ad}, w którym koniowate są zwyczajowo trzymane lub hodowane, bez względu na to, do czego są one przeznaczone;
- b) „koniowate” oznaczają dzikie lub udomowione gatunki zwierząt: konie (wraz z zebrawami) lub gatunki osłów oraz potomstwo z krzyżówek między tymi gatunkami;
- c) „zarejestrowane koniowate” oznaczają wszystkie zarejestrowane koniowate określone w dyrektywie 90/427/EWG⁴, zidentyfikowane za pomocą dokumentu identyfikacyjnego wydanego przez związek hodowców lub inne właściwe władze kraju z którego zwierzęta pochodzą, które prowadzą księgi hodowlane lub rejestry tej rasy zwierząt, lub przez jakikolwiek międzynarodowy związek lub organizację, które przygotowują konie do zawodów lub wyścigów konnych;
- d) „koniowate przeznaczone na ubój” oznaczają koniowate przeznaczone do transportu, albo bezpośredniego, albo po przewozie tranzytem przez punkt skupu lub miejsce zbiorcze, do rzeźni na ubój;
- e) „koniowate do chowu i produkcji” oznaczają koniowate, inne niż te wymienione w lit. c) i d);
- f) „Państwo Członkowskie lub państwo trzecie wolne od afrykańskiego pomoru koni” oznacza każde Państwo Członkowskie lub państwo trzecie, w których nie stwierdzono klinicznych, serologicznych (u nie szczepionych koni) oraz epidemiologicznych dowodów afrykańskiego pomoru koni, na terytorium którego to dotyczy w ciągu ostatnich dwóch lat i w których w ciągu ostatnich 12 miesięcy nie przeprowadzono szczepień przeciwko tej chorobie;

⁴ Dz.U. nr L 224 z 18.08.1990, str. 55.

- g) „choroby podlegające obowiązkowi zgłaszania” oznaczają choroby wymienione w załączniku A;
- h) „urzędowy lekarz weterynarii” oznacza lekarza weterynarii wyznaczonego przez właściwe władze centralne Państwa Członkowskiego lub państwa trzeciego;
- i) „tymczasowe przyjęcie” oznacza status zarejestrowanego zwierzęcia pochodzącego z państwa trzeciego i wprowadzonego na terytorium Wspólnoty na okres krótszy niż 90 dni, który zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 24 będzie wyznaczony przez Komisję, zależnie od sytuacji zdrowotnej w kraju pochodzenia.

ROZDZIAŁ II

Przepisy przemieszczania koniowatych

Artykuł 3

Państwa Członkowskie zatwierdzą przemieszczanie koniowatych zarejestrowanych na ich terytorium lub wy_1_ koniowate do innego Państwa Członkowskiego, tylko wówczas, gdy spełniają one warunki ustanowione w art. 4 i 5.

Jednakże właściwe władze Państw Członkowskich przeznaczenia mogą przyznawać ogólne lub ograniczone zwolnienia dotyczące przemieszczania koniowatych, które:

- do celów sportowych czy rekreacyjnych są przeprowadzane lub przewożone drogami, które leżą niedaleko wewnętrznych granic Wspólnoty,
- biorą udział w imprezach kulturalnych lub wydarzeniach podobnego typu, organizowanych przez uprawnione do tego instytucje lokalne, po_o_one niedaleko wewnętrznych granic Wspólnoty,
- są przeznaczone wyłącznie do czasowego wypasu lub pracy niedaleko wewnętrznych granic Wspólnoty.

Państwa Członkowskie korzystające z takich uprawnień poinformują Komisję o zakresie udzielonych zezwoleń.

Artykuł 4

1. Koniowate nie mogą wykazywać klinicznych objawów choroby podczas badania. Badanie musi zostać dokonane na 48 godzin przed wyruszeniem lub załadunkiem. Jednakże w przypadku zarejestrowanych koniowatych przegląd ten, bez uszczerbku dla art. 6, wymagany jest tylko w stosunku do zwierząt przeznaczonych do handlu wewnątrzspółnotowego.

2. Bez uszczerbku dla wymagań ust. 5 dotyczących chorób podlegających obowiązkowi zgłaszania, urzędowy lekarz weterynarii musi w czasie przeglądu być pewien, że nie ma powodów - szczególnie na podstawie oświadczeń właściciela lub hodowcy - do wnioskowania, że badane koniowate miały kontakt z koniowatymi cierpiącymi na chorobę zakaźną lub zaraźliwą w ciągu 15 dni bezpośrednio poprzedzających badanie.

3. Koniowate nie mogą być przeznaczone do uboju przeprowadzanego w związku z krajowym programem eliminowania chorób zakaźnych lub zaraźliwych.

4. Koniowate muszą być identyfikowane w następujący sposób:

- (i) w przypadku zarejestrowanych koni, za pośrednictwem dokumentu identyfikacyjnego, przewidzianego w dyrektywie 90/427/EWG⁵, który szczególnie musi potwierdzić, że art. 5 ust. 5 i 6 zostały spełnione. Urzędowy lekarz weterynarii będzie musiał wstrzymać ważność tego dokumentu na okres zakazów uwzględnionych w ust. 5 oraz w art. 5. Po uboju zarejestrowanego konia, dokument ten powinien wrócić do władzy, która go wydała. Procedura wprowadzenia tego punktu będzie przyjęta przez Komisję zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 24;
- (ii) dla koniowatych przeznaczonych do chowu i produkcji, metoda identyfikacji zostanie ustalona przez Komisję w zgodzie z procedurą ustanowioną w art. 24.

Do czasu wprowadzenia w życie tej metody stosowane będą oficjalnie zatwierdzone krajowe metody identyfikacyjne, pod warunkiem, że Komisja oraz inne Państwa Członkowskie zostaną o nich powiadomione w ciągu trzech miesięcy od przyjęcia niniejszej dyrektywy.

5. Dodatkowo, oprócz wymagań ustanowionych w art. 5, koniowate nie mogą pochodzić z gospodarstwa, które było obiektem jednego z następujących zakazów:

- a) jeśli znajdujące się w gospodarstwie zwierzęta gatunków podatnych na chorobę nie zostały ubite, czas zakazu dotyczący gospodarstwa pochodzenia musi liczyć przynajmniej:
 - sześć miesięcy w przypadku koniowatych podejrzanych o zarażenie się zarazą stadniczą koni, licząc od daty ostatniego faktycznego lub prawdopodobnego kontaktu z chorym zwierzęciem. Jednak w przypadku ogiera zakaz ten stosuje się do czasu jego wykastrowania,
 - sześć miesięcy w przypadku nosaczyny lub wirusowego zapalenia mózgu i rdzenia koni, licząc od dnia, w którym koniowate cierpiące na jedną z wymienionych chorób zostały ubite,
 - w przypadku anemii zakaźnej, aż do dnia z którym po ubiciu zakażonych zwierząt pozostałe zwierzęta wykazały ujemną reakcję na dwa testy Cogginsa wykonane w trzymiesięcznych odstępach,
 - sześć miesięcy w przypadku pęcherzykowego zapalenia jamy ustnej,
 - jeden miesiąc od ostatnio notowanego przypadku występowania wścieklizny,
 - 15 dni od ostatnio notowanego przypadku węglik;
- b) jeżeli wszystkie zwierzęta należące do gatunków wrażliwych na chorobę stwierdzoną w gospodarstwie zostały ubite, a obiekty poddano dezynfekcji, czas zakazu będzie wynosić 30 dni, licząc od dnia w którym zwierzęta zostały zniszczone, a obiekty poddane dezynfekcji. Wyjątek stanowi węglik, w przypadku którego okres zakazu

⁵Dz.U. nr L 224 z 18.08.1990, str. 55.

wynosi 15 dni.

Właściwe władze mogą odstąpić od tych środków zapobiegawczych w stosunku do hipodromów i torów wyścigów konnych, powiadomiwszy Komisję o istocie każdego przyznanego odstępstwa.

6. W przypadku, gdy Państwo Członkowskie określa lub określiło dobrowolny lub obowiązkowy program kontrolowania choroby, na którą podatne są koniowate, wówczas w ciągu sześciu miesięcy od ogłoszenia niniejszej dyrektywy może ono przedłożyć ten program Komisji, przedstawiając w szczególności:

- rozmieszczenie choroby na jego terytorium,
- powody podjęcia programu, biorąc pod uwagę znaczenie choroby oraz jego koszt w stosunku do przewidywanych korzyści,
- obszar geograficzny, na którym zostanie wprowadzony ten program,
- zróżnicowany status, który ma być stosowany w stosunku do placówek, standardy, które muszą zostać osiągnięte dla każdego gatunku oraz procedury testów, które będą zastosowane,
- procedury monitorowania programu,
- konsekwencje utraty statusu gospodarstwa niezależnie od przyczyn,
- środki, które zostaną podjęte, jeżeli rezultaty testów przeprowadzonych zgodnie z założeniami programu będą pozytywne,
- nie dyskryminujący charakter handlu na terytorium zainteresowanego Państwa Członkowskiego w odniesieniu do handlu wewnątrzspółnotowego.

Komisja zbada programy przedstawione przez Państwa Członkowskie. Jeżeli będą one właściwe, wówczas zatwierdzi je zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 24. Zgodnie z tą samą procedurą można określić wszelkie ogólne lub uzupełniające gwarancje, które mogą być wymagane w handlu wewnątrzspółnotowym. Gwarancje takie nie mogą wykraczać poza wymagane przez Państwo Członkowskie na swoim własnym terytorium.

Programy dostarczone przez Państwa Członkowskie mogą być poprawione i uzupełnione zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 25. Zgodnie z tą samą procedurą zatwierdzone mogą zostać zmiany lub uzupełnienia do wcześniej zatwierdzonych programów oraz do gwarancji określonych zgodnie z akapitem drugim.

Artykuł 5

1. Państwo Członkowskie, które nie jest wolne od afrykańskiego pomoru koni w rozumieniu art. 2 lit. f) może wysyłać koniowate z tej części swojego terytorium, która jest uważana za zakażoną w znaczeniu ust. 2 niniejszego artykułu, tylko zgodnie z warunkami ustanowionymi w tym artykule ust. 3.

2. a) Część terytorium Państwa Członkowskiego będzie uznana za zakażoną afrykańskim pomorem koni, jeżeli:

- kliniczne, serologiczne (u nie szczepionych koni) oraz/lub epidemiologiczne świadectwo ujawniło występowanie afrykańskiego pomoru koni w ciągu ostatnich dwóch lat,
 - w ciągu ostatnich 12 miesięcy przeprowadzano szczepienia przeciwko afrykańskiemu pomorowi koni,
- b) Część terytorium uważana za zakażone afrykańskim pomorem koni musi jako minimum obejmować:
- strefę ochronną o promieniu przynajmniej 100 km wokół każdego centrum zakażenia,
 - strefę dozoru, rozciągającą się przynajmniej na 50 kilometrów poza strefę ochronną, w której przez przynajmniej 12 miesięcy nie wykonano żadnych szczepień.
- c) strefy określone w lit. b) muszą być ściśle określone oraz muszą uwzględnić czynniki geograficzne, ekologiczne i epidemiologiczne związane z tą chorobą epidemiologiczną.
- d) wszystkie zaszczepione koniowate, znajdujące się w strefie ochronnej, muszą zostać zarejestrowane oraz oznaczone w czasie szczepienia wyraźnym, nie dającym się zmyć znakiem, rozpoznawalnym zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 24.

Dokument identyfikacyjny lub/oraz świadectwo zdrowia powinny wyraźnie wykazywać przeprowadzenie takiego szczepienia.

- e) Koniowate oraz ich przemieszczanie w zakresie sfer określonych w lit. b) muszą podlegać odpowiedniej kontroli weterynaryjnej za którą odpowiadają właściwe władze centralne. Tylko te koniowate, które spełniają wymagania ustanowione w ust. 3 mogą opuścić strefy określone w lit. b).
3. Państwo Członkowskie może wysyłać z terytorium określonego w ust. 2 lit. b) tylko te koniowate, które odpowiadają następującym wymaganiom:
- a) muszą być wysyłane tylko w pewnych okresach roku kalendarzowego, mając na względzie aktywność owadów przenoszących choroby, co zostanie określone zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 25;
 - b) nie mogą wykazywać klinicznych objawów afrykańskiego pomoru koni w dniu badania określonego w art. 4 ust. 1;
 - c) jeśli nie były szczepione przeciwko afrykańskiemu pomorowi koni, muszą dwukrotnie przejść oraz wykazać negatywną reakcję w uzupełniającym teście odczynu wiązania dopełniacza na afrykański pomór, opisanym w załączniku D, z przerwą 21 do 30 dni między dwoma testami, z których drugi musi być wykonany w ciągu 10 dni poprzedzających wysłanie,
- jeśli zostały zaszczepione, szczepienie nie mogło zostać wykonane w ciągu

ostatnich dwóch miesięcy oraz zwierzęta musiały przejść test odczynu wiązania dopełniacza opisany w załączniku D w wy_ey wymienionych przerwach, nie wykazuj_c przy tym wzrostu miana przeciwciał. Zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 24, Komisja może uznać inne metody kontrolne w oparciu o opinię Naukowego Komitetu Weterynaryjnego;

- d) muszą przebywać na stacji kwarantanny przez okres przynajmniej 40 dni poprzedzających wysłanie;
- e) podczas kwarantanny oraz podczas transportu ze stacji kwarantanny do miejsca wysłania, muszą być zabezpieczone przed insektami przenoszącymi choroby.

4. W charakterze przejściowym oraz do czasu wprowadzenia środków wspólnotowych ujednolicających przepisy kontroli oraz środki zwalczające afrykański pomór koni, które, działając kwalifikowaną większością_, w oparciu o propozycje Komisji, Rada ma podjąć przed dniem 1 lipca 1991 r. Komisja, zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 25 określi granice terytorium zakażonego, zgodnie z ust. 1 lit. b) przed dniem 1 listopada 1990 r.

5. Komisja może odpowiednio do warunków epidemiologicznych uzupełnić decyzję podjętą zgodnie z ust. 4, działając zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 25.

6. W razie konieczności, Rada stanowiąc kwalifikowaną większością na wniosek Komisji, opierając się na sprawozdaniu o nabytym doświadczeniu, zrewidować niniejszy artykuł w ciągu dwóch lat.

Artykuł 6

Państwa Członkowskie, które wprowadzą alternatywny system kontroli dostarczający gwarancji równoważnych tym ustanowionym w art. 4 ust. 5 odnośnie przemieszczania koniowatych oraz zarejestrowanych koniowatych w obrębie ich terytoriów, zwłaszcza za pośrednictwem dokumentu identyfikacyjnego, mogą wzajemnie udzielić sobie odstępstwa od przepisów art. 4 ust. 1 zdanie drugie oraz art. 8 ust. 1 tiret drugie.

Państwa Członkowskie Powiadomią o tym Komisję.

Artykuł 7

1. Koniowate muszą być jak najszybciej przetransportowane z gospodarstwa pochodzenia albo bezpośrednio, albo przez zatwierdzony punkt skupu lub miejsce zbiorcze, jak określono w art. 3 ust. 6 dyrektywy 64/432/EWG, do miejsca ich przeznaczenia w pojazdach lub kontenerach, które były regularnie czyszczone i dezynfekowane, a dezynfekcji dokonywano w odstępach czasu określonych przez wysyłające Państwo Członkowskie. Pojazdy muszą być zaprojektowane w taki sposób, aby podczas transportu nie gubi_ odchodów, słomy czy paszy koniowatych. Transport musi być zorganizowany w taki sposób, aby skutecznie zapewni_ zdrowie i dobro koniowatych.

2. Państwo Członkowskie, będące państwem przeznaczenia może zezwolić na ogólne lub ograniczone odstępstwa od określonych wymagań art. 4 ust. 5 dla wszystkich zwierząt opatrzonych specjalnymi znakami wskazującymi na ich przeznaczenie do uboju, pod warunkiem, że świadectwo przewiduje takie odstępstwo.

W przypadku udzielenia takiego odstępstwa, koniowate przeznaczone na ubój muszą być przetransportowane bezpośrednio do wyznaczonej rzeźni oraz muszą zostać ubite w ciągu

pięciu dni od ich przybycia do rzeźni.

3. Urzędowy lekarz weterynarii musi odnotować numer identyfikacyjny lub numer dokumentu identyfikacyjnego ubitego zwierzęcia oraz przedstawić go właściwym władzom miejsca wysłania na ich żądanie, jako potwierdzenie faktu, że zwierzę zostało ubite.

Artykuł 8

1. Państwa Członkowskie zapewniają, że:

- zarejestrowane koniowate, które opuszczają swoje gospodarstwo zostają zaopatrzone w dokumenty identyfikacyjne, ustanowione w art. 4 ust. 4, oraz - jeśli przeznaczone do handlu wewnątrzspółnotowym - w potwierdzenie przewidziane w załączniku B.
- koniowate do chowu, produkcji czy uboju zostają zaopatrzone w świadectwo zdrowia towarzyszące im podczas transportu, zgodnie z załącznikiem C niniejszej dyrektywy.

Świadectwo lub w przypadku dokumentu identyfikacyjnego, formularz zawierający szczegóły o zdrowiu zwierząt, muszą, bez uszczerbku dla przepisów art. 6, zostać wystawione na 48 godzin poprzedzających załadunek, albo nie później niż w ciągu ostatniego dnia roboczego poprzedzającego załadunek. Muszą one zostać wystawione przynajmniej w jednym z oficjalnych języków Państwa Członkowskiego będącego państwem przeznaczenia. Okres ważności świadectwa wynosi 10 dni. Świadectwo musi składać się z pojedynczej kartki.

2. Przywóz koniowatych, innych niż koniowate zarejestrowane, może zostać objęty pojedynczym świadectwem zdrowia dla partii zwierząt, nie świadectwem indywidualnym określonym w ust. 1 tiret drugie.

Artykuł 9

Przepisy kontrolne i środki ochronne stosowane w handlu wewnątrzspółnotowym koniowatymi zostaną przyjęte przez Radę w myśl jej decyzji o kontrolach weterynaryjnych dotyczących handlu wewnątrzspółnotowym zwierzętami, w kontekście wprowadzenia rynku wewnętrznego.

Artykuł 10

Eksperti weterynaryjni Komisji mogą, w zakresie niezbędnym dla zapewnienia jednakowego stosowania niniejszej dyrektywy i we współdziałaniu z właściwymi władzami krajowymi, przeprowadzać inspekcje na miejscu. Komisja informuje Państwa Członkowskie o wynikach takich inspekcji.

Państwa Członkowskie, na terytorium, których przeprowadzane są inspekcje, zapewniają ekspertom wszelką niezbędną pomoc przy wykonywaniu ich zadań.

Szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu przyjmuje się zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 24.

ROZDZIAŁ III

Przepisy dla przywozów z państw trzecich

Artykuł 11

1. Koniowate przywożone do Wspólnoty muszą spełniać warunki ustalone w art. 12-16.
2. Do czasu wejścia w życie decyzji przyjętych zgodnie z art. 12-16, Państwa Członkowskie w odniesieniu do przywozu koniowatych z państw trzecich będą stosowały warunki przynajmniej równorzędne wobec wynikających z zastosowania rozdziału II.

Artykuł 12

1. Aby koniowate mogły być przywożone, muszą pochodzić z państwa trzeciego lub jego części, pojawiającego się na liście umieszczonej w oddzielnej kolumnie, która zostanie dodana do wykazu ustalonego zgodnie z art. 3 dyrektywy 72/462/EWG.
2. Procedury i kryteria dla przygotowania modyfikacji i publikacji wykazu państw trzecich lub ich części, przewidzianych w art. 3 dyrektywy 72/462/EWG, będą miały zastosowanie do wykazu stosowanego do przywozów koniowatych.

Artykuł 13

1. Koniowate muszą pochodzić z państw trzecich:
 - a) wolnych od afrykańskiego pomoru koni;
 - b) od dwóch lat wolnych od wenezuelskiego zapalenia mózgu i rdzenia koni (VEE);
 - c) od sześciu miesięcy wolnych od zarazy stadniczej koni i nosacizny.
2. Zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 24, Komisja może:
 - a) zdecydować, że przepisy ust. 1 stosuje się tylko do części terytorium państwa trzeciego. W przypadku, gdy wymagania dotyczące afrykańskiego pomoru koni stosuje się w oparciu o podział na regiony, wówczas przynajmniej środki przewidziane w art. 5 ust. 2 i 3 muszą być spełnione;
 - b) zażądać dodatkowych gwarancji dotyczących chorób nie występujących na terytorium Wspólnoty.

Artykuł 14

Przed dniem załadunku do transportu do Państwa Członkowskiego przeznaczenia, koniowate muszą przebywać na terytorium lub części terytorium państwa trzeciego, albo w przypadku podziału na regiony, na części terytorium określonego stosownie do art. 13 ust. 2 lit. a), bez przerwy, przez okres ustalony w decyzjach, które zostaną przyjęte zgodnie z art. 15.

Muszą one pochodzić z gospodarstwa umieszczonego pod nadzorem weterynaryjnym.

Artykuł 15

Przywóz koniowatych z terytorium państwa trzeciego lub jego części zgodnie z art. 12 ust. 1, co ustanowiono według art. 13 ust. 2 lit. a), zostanie zatwierdzony tylko wówczas, jeżeli koniowate są poza wymaganiami art. 13:

- a) spełniają warunki inspekcji weterynaryjnej, przyjęte w odniesieniu do określonych gatunków oraz do kategorii koniowatych, zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 24 dotyczący przywozu koniowatych z tego kraju.

Podstawą dla ustalenia warunków sanitarnych zwierząt zgodnie z ust. 1 b) da normy ustanowione w art. 4 i 5; oraz

- b) w przypadku państwa trzeciego, który przez okres przynajmniej sześciu miesięcy nie był wolny od pęcherzykowego zapalenia jamy ustnej lub wirusowego zapalenia tętnic, koniowate muszą spełniać następujące wymagania:
- (i) muszą pochodzić z gospodarstwa, które było wolne od pęcherzykowego zapalenia jamy ustnej przez przynajmniej sześć miesięcy oraz muszą wykazać negatywną reakcję na test serologiczny przeprowadzony przed wysyłką;
 - (ii) w przypadku wirusowego zapalenia tętnic, samce koniowatych muszą – niezależnie od przepisów art. 19 pkt (ii) - wykazać negatywną reakcję na test serologiczny lub test izolacji wirusa, albo na każdy inny test uznany zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 24 gwarantujący nieobecność wirusa.

Zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 24 oraz po uzyskaniu opinii Naukowego Komitetu Weterynaryjnego, Komisja może określić kategorie samców koniowatych, do których ten wymóg będzie się odnosi.

Artykuł 16

1. Koniowate muszą być identyfikowane zgodnie z art. 4 ust. 4 oraz muszą być zaopatrzone w świadectwo wystawione przez urzędowego lekarza weterynarii z państwa trzeciego wywozu. Świadectwo to musi:

- a) być wystawione w dniu załadunku zwierząt do wysyłki do Państwa Członkowskiego lub, w przypadku zarejestrowanych koni, w ostatnim dniu roboczym poprzedzającym załadunek;
- b) być wystawione w przynajmniej jednym z oficjalnych języków Państwa Członkowskiego przeznaczenia oraz w jednym z języków Państwa Członkowskiego w którym przeprowadza się inspekcję podczas przywozu;
- c) towarzyszyć zwierzętom w oryginale;
- d) zaświadczać, że zwierzęta spełniają wymagania niniejszej dyrektywy, oraz te, które zostały ustalone w odniesieniu do przywozu z państw trzecich zgodnie z niniejszą dyrektywą;
- e) składać się z pojedynczej kartki;
- f) być wystawione dla pojedynczego odbiorcy albo w przypadku zwierząt do uboju dla partii zwierząt, za który, te zwierzęta są odpowiednio oznakowane i identyfikowane;

Jeśli Państwa Członkowskie skorzystają z tej możliwości, wówczas powiadają o

tym Komisję.

2. Świadczenie musi być wystawione na formularzu stosownym do wzoru ustalonego z godnie z procedurą przewidzianą w art. 24.

Artykuł 17

W celu sprawdzenia, czy przepisy niniejszej dyrektywy, w szczególności art. 12 ust. 2, są stosowane w praktyce, eksperci weterynaryjni Państw Członkowskich oraz Komisja będą przeprowadzała kontrole na miejscu.

Jeśli kontrole przeprowadzone w granicach przepisów niniejszego artykułu ujawnią poważne fakty przeciwko zatwierdzonemu gospodarstwu, wówczas Komisja natychmiast poinformuje Państwa Członkowskie i niezwłocznie podejmie decyzje tymczasowo zawieszające uprawnienia. Decyzja końcowa zostanie podjęta zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 25.

Ekspertów z Państw Członkowskich, którym zostaną powierzone powyższe kontrole będą zatrudnieni przez Komisję działającą na podstawie propozycji z Państw Członkowskich.

Kontrole te będą dokonywane w imieniu Wspólnoty, która poniesie koszty wszelkich wydatków z tym związanych.

Częstotliwość i szczegóły tych kontroli zostaną określone zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 24.

Artykuł 18

1. Natychmiast po przybyciu do Państwa Członkowskiego przeznaczenia, koniowate przeznaczone na ubój zostaną przewiezione do rzeźni albo bezpośrednio, albo po przejściu przez punkt skupu czy miejsce zbiorcze, i zgodnie z warunkami inspekcji weterynaryjnej zostaną ubite w okresie czasu przewidzianym w decyzjach, które zostaną przyjęte na podstawie art. 15.

2. Bez wpływu na zastosowanie jakichkolwiek warunków specjalnych, które mogą zostać przyjęte zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 24, właściwe władze Państwa Członkowskiego przeznaczenia mogą na podstawie warunków sanitarnych zwierząt wyznaczyć rzeźnię, do której muszą być zabrane zwierzęta koniowate.

Artykuł 19

Komisja, stanowiąc zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 24:

- (i) może zdecydować, że przywóz z państwa trzeciego lub jego części będzie ograniczony do poszczególnych gatunków i kategorii;
- (ii) niezależnie od art. 15, może ustalić warunki specjalne dla tymczasowego wprowadzania na terytorium Wspólnoty zarejestrowanych koniowatych lub koniowatych przeznaczonych do użytku specjalnego oraz ich powtórnego wprowadzania na terytorium Wspólnoty po ich tymczasowym wywozie;
- (iii) określi warunki dotyczące zamiany wprowadzenia czasowego na wprowadzenie stałe.

Artykuł 20

1. Procedury ogólne mające zastosowanie podczas kontroli dokonywanych w państwach trzecich lub podczas kontroli zwierząt przywożonych z państw trzecich zostaną określone przez Radę nie później niż dnia 31 grudnia 1990 r.

Oczekując na wprowadzenie w życie decyzji określonych w akapicie pierwszym, w mocy pozostają przepisy krajowe będące w zgodzie z ogólnymi zasadami Traktatu.

2. Koniowate nie mogą być przywożone, jeśli podczas kontroli przywozowych zaleconych w ust. 1 zostało ustalone, że:

- koniowate nie pochodzą z terytorium państwa trzeciego lub jego części, zgodnie z tym, co określono w art. 13 ust. 2 lit. a), włączonego do wykazu ustanowionego zgodnie z art. 12 ust. 1,
- koniowate są chore lub podejrzane o zarażenie, albo są nosicielami choroby zakaźnej lub zaraźliwej,
- warunki ustanowione w niniejszej dyrektywie nie zostały spełnione przez państwo trzecie wywozu,
- świadectwo towarzyszące zwierzętom nie spełnia warunków określonych w art. 17
- koniowate były leczone substancjami zakazanymi w zapisach wspólnotowych.

3. Bez uszczerbku dla jakichkolwiek warunków specjalnych, które mogą być przyjęte zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 24, właściwe władze Państwa Członkowskiego przeznaczenia mogą, na podstawie zdrowia zwierząt oraz w przypadku, gdy nie wydano zgody, odesłać z powrotem zwierzęta, którym odmówiono wstępu zgodnie z ust. 1 albo wyznaczyć rzeźnię do której zostaną zabrane te koniowate.

Artykuł 21

1. Bez uszczerbku dla postanowień art. 13, jeżeli w państwie trzecim wybuchnie lub rozszerzy się choroba zakaźna lub zaraźliwa mogąca zagrozić zdrowiu zwierząt w jednym z Państw Członkowskich lub jeżeli jakiś inny powód dotyczący zdrowia zwierząt usprawiedliwi takie postępowanie, wówczas Państwo Członkowskie, którego to dotyczy zakazuje przywozu gatunków zwierząt objętych niniejszą dyrektywą, bez względu na to, czy przywożonych bezpośrednio, czy też za pośrednictwem innego Państwa Członkowskiego z całego państwa trzeciego albo też części jego terytorium.

2. Środki podjęte przez Państwa Członkowskie w niniejszym ust. 1 oraz powiadomienie o zaprzestaniu stosowania tych środków muszą być natychmiast podane do wiadomości innym Państwom Członkowskim oraz Komisji, wraz z podaniem powodów, dla których zostały podjęte.

Stały Komitet Weterynaryjny zbiera się możliwie jak najszybciej po otrzymaniu wspomnianej wiadomości oraz, zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 25, decyduje, czy należy zmienić te środki, głównie w celu zapewnienia ich koordynacji ze środkami podjętymi przez Państwa Członkowskie, czy też należy je wycofać.

Jeżeli zaistnieje sytuacja określona w ust. 1 i jeśli konieczne wyda się przyjęcie środków podjętych zgodnie z tym ustępem inne Państwa Członkowskie, zmienionych w razie konieczności zgodnie z akapitem drugim, właściwe środki zostaną przyjęte zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 25.

3. Wznowienie przywozu z zainteresowanego państwa trzeciego zostanie zatwierdzone zgodnie z tą samą procedurą.

ROZDZIAŁ IV

Przepisy końcowe

Artykuł 22

Przepisy niniejszej dyrektywy, w szczególności te zawarte w art. 4 ust. 1 zdanie drugie oraz w art. 6, 8 i 20 zostaną skontrolowane przed dniem 1 stycznia 1993 r. w ramach propozycji odnoszących się do wprowadzenia rynku wewnętrznego, o których Rada zadecyduje kwalifikowaną większością głosów.

Artykuł 23

Załączniki do niniejszej dyrektywy zostaną zmienione przez Komisję zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 25.

Artykuł 24

1. W przypadkach, gdy ma być stosowana procedura ustalona w niniejszym artykule, przewodniczący niezwłocznie przedstawia dane zagadnienie na forum Stałego Komitetu Weterynaryjnego, ustanowionego decyzją 68/361/EWG⁶ (zwanego dalej „Komitetem”), czyniąc to albo z własnej inicjatywy lub też na wniosek Państwa Członkowskiego.

2. Przedstawiciel Komisji przedłoży Komitetowi projekt środków, które należy podjąć. Komitet przedstawia swoją opinię na temat tego projektu w terminie ustalonym przez przewodniczącego w zależności od stopnia pilności sprawy. Opinię przyjmuje się większością ustanowioną w art. 148 ust. 2 Traktatu. W przypadku decyzji, które Rada musi przyjąć na wniosek Komisji. Głosy przedstawicieli Państw Członkowskich w Komitecie są ważne w sposób określony w poprzednim artykule. Przewodniczący nie bierze udziału w głosowaniu.

3. Komisja przyjmie przewidziane środki, jeżeli są one zgodne z opinią Komitetu.

4. Jeżeli przewidziane środki nie są zgodne z opinią komitetu lub w przypadku braku opinii, Komisja bezzwłocznie przedłoży Radzie wniosek w sprawie środków, jakie powinny zostać objęte. Rada stanowi kwalifikowaną większością głosów.

Jeżeli w ciągu trzech miesięcy od daty skierowania propozycji do Rady nie podejmie ona działania, wówczas projektowane środki zostaną przyjęte przez Komisję, z wyjątkiem sytuacji, gdy Rada zwykłą większością głosów zadecydowała przeciwko tym środkom.

Artykuł 25

1. W celu przeprowadzenia procedury określonej niniejszym artykułem, przewodniczący,

⁶ Dz.U. nr L 255 z 18.10.1968, str. 23.

z własnej inicjatywy lub na wniosek przedstawiciela Państwa Członkowskiego, przedkłada kwestię Komitetowi.

2. Przedstawiciel Komisji przedłoży Komitetowi projekt środków, które należy podjąć. Komitet przedstawia swoją opinię na temat tego projektu w terminie ustalonym przez przewodniczącego w zależności od stopnia pilności sprawy. Opinię przyjmuje się większością ustanowioną w art. 148 ust. 2 Traktatu. w przypadku decyzji, które Rada musi przyjąć na bazie propozycji z Komisji. Głosy przedstawicieli Państw Członkowskich w Komitecie są ważne w sposób określony w poprzednim artykule. Przewodniczący nie bierze udziału w głosowaniu.

3. Komisja przyjmie przewidziane środki, jeżeli są one zgodne z opinią Komitetu.

4. Jeżeli przewidziane środki nie są zgodne z opinią komitetu lub w przypadku braku opinii, Komisja bezzwłocznie przedłoży Radzie wniosek w sprawie środków, jakie powinny zostać objęte. Rada stanowi kwalifikowaną większością głosów.

Jeżeli w ciągu 15 dni od daty skierowania propozycji do Rady nie podejmie ona działania, wówczas projektowane środki zostaną przyjęte przez Komisję, z wyjątkiem sytuacji, gdy Rada zwykłą większością głosów zadecydowała przeciwko tym środkom.

Artykuł 26

Art. 34 dyrektywy 72/462/EWG stosuje się do wymogów ustanowionych w rozdziale III niniejszej dyrektywy.

Artykuł 27

Państwa Członkowskie wprowadzą w życie przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy nie później niż do dnia 1 stycznia 1992 r. i niezwłocznie powiadomią o tym Komisję.

Artykuł 28

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do Państw Członkowskich.

Sporządzono w Luksemburgu, dnia 26 czerwca 1990 r.

W imieniu Rady

M. O'KENNEDY

Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK A

CHOROBY PODLEGAJĄCE OBOWIĄZKOWI ZGŁASZANIA

Następujące choroby podlegają obowiązkowi zgłaszania:

- zaraza stadnicza koni
- nosacizna
- zapalenie mózgu i rdzenia koni (wszystkich typów, włączając wenezuelskie zapalenie mózgu i rdzenia koni)
- anemia zakaźna
- wścieklizna
- wąglik
- afrykański pomór koni
- pęcherzykowe zapalenie jamy ustnej

ZAŁĄCZNIK B

INFORMACJA O ZDROWIU^a

Ja, niżej podpisany zaświadczam^b, że koniowate, opisane powyżej, spełniają następujące wymagania:

- a) zosta_y dzisiaj przebadane i nie wykazują klinicznych objawów choroby;
- b) nie są przeznaczone do uboju w państwowym programie eliminowania chorób zakaźnych i zaraźliwych ;
- c) nie pochodzą z terytorium lub części terytorium Państwa Członkowskiego/państwa trzeciego, które były przedmiotem restrykcji z powodu afrykańskiego pomoru koni;
- d) nie pochodzą z gospodarstwa, które było przedmiotem zakazów z powodu zdrowia zwierząt, ani też nie miały kontaktu ze koniowatymi pochodzącymi z gospodarstwa, które było przedmiotem zakazów z powodu zdrowia zwierząt w okresie czasu ustalonym w art. 4 ust. 6 dyrektywy 90/426/EWG;
- e) zgodnie z tym, co mi wiadomo nie miały kontaktu ze koniowatymi cierpiącymi na chorobę zakaźną lub zaraźliwą w okresie poprzedzającym załadunek, ustalonym w art. 4 ust. 2.

Data	Miejsce	Pieczęć i podpis urzędowego lekarza weterynarii ¹

¹ Nazwisko wielkimi literami oraz stanowisko

^a Nie wymagane, w przypadku gdy istnieje obopólna zgoda zgodnie z art. 6.

^b Ważne przez 10 dni.

ZAŁĄCZNIK C

WZÓR

ŚWIADECTWO ZDROWIA

dla handlu między Państwami Członkowskimi EWG

KONIOWATE

Nr:

Wysyłające Państwo Członkowskie:

Odpowiedzialne Ministerstwo:

Odpowiedzialny departament terytorialny:

I. Ilość koniowatych

II. Identyfikacja koniowatych:

Liczba koniowatych ¹	Gatunki: koń, osioł, muł, osłomuł	Rasa, wiek, płeć	Metoda identyfikacji oraz identyfikacja ²

¹ Rodzaj specjalnego znaku w przypadku zwierząt do uboju.

² Do świadectwa może zostać dołączony dokument identyfikujący koniowate pod warunkiem, że podany jest w nim jego numer.

III. Miejsce pochodzenia i przeznaczenia zwierzęcia / zwierząt:

Zwierzę / zwierzęta / ma / maj_ zostają wysłane z:

.....
(Miejsce wywozu)

do
(Państwo Członkowskie i miejsce przeznaczenia)

Nazwisko i adres wysyłającego

Nazwisko i adres odbiorcy

.....

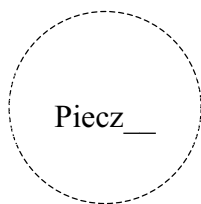
IV. Informacja zdrowotna ^a

Ja, niżej podpisany zaświadczam, że opisane powyżej zwierzę / zwierzęta spełnia / spełniają następujące wymagania:

- 1) było / były dzisiaj badane i nie wykazuje / nie wykazują klinicznych objawów choroby;
- 2) nie jest / nie są przeznaczone do uboju w związku z państwowym programem eliminowania chorób zakaźnych i zaraźliwych;
- 3) a) nie pochodzi / nie pochodzą z terytorium lub części terytorium Państwa Członkowskiego / państwa trzeciego, które są przedmiotem restrykcji z powodu afrykańskiego pomoru koni;
- b) było / były szczepione przeciwko afrykańskiemu pomorowi koni dnia.....^b nie było / nie były szczepione przeciwko afrykańskiemu pomorowi koni ^b
- 4) nie pochodzi / pochodzą z gospodarstwa, które było przedmiotem zakazów z powodu zdrowia zwierząt, ani nie miały kontaktu z koniowatymi z gospodarstwa objętego zakazem z powodu zdrowia zwierząt w okresie czasu ustalonym w art. 4 ust. 6 dyrektywy 90/426/EWG;
- 5) zgodnie z tym, co mi wiadomo nie miało / nie miały kontaktu z koniowatymi cierpiącymi na choroby zakaźne lub zaraźliwe podczas okresu czasu poprzedzającego badanie, ustanowionego w art. 4 ust. 2 wyżej wymienionej dyrektywy.

V. Świadcstwo to jest ważne 10 dni.

(Miejsce)....., (data).....

.....
(Podpis)
(Nazwisko dużymi literami oraz
stanowisko podpisującego lekarza weterynarii)¹

^a Informacja ta nie jest konieczna w przypadku, gdy istnieje obopólne porozumienie zgodnie z art. 6 dyrektywy 90/426/EWG.

^b Niepotrzebne skreśli _.

¹ W Niemczech „Beamteter Tierarzt”; w Belgii „Inspecteur veterinaire” lub „Inspecteur Dierenarts”; we Francji „Veterinaire officiel”; w Włoszech „Veterinario provinciale”; w Luksemburgu „Inspecteur veterinaire”; w Niderlandach „Officieel Dierenarts”; w Danii „Autoriseret Dyrlaege”; w Irlandii „Veterinary Inspector”; w Wielkiej Brytanii „Veterinary Inspector”; w Hiszpanii „Inspector Veterinario”; w Portugalii „Inspector Veterinario”.

ZAŁĄCZNIK D

AFRYKAŃSKA CHOROBA KONI

DIAGNOZA

Odczyn wiązania dopełniacza

Antygen jest przygotowany z mózgów jednomiesięcznych myszek, zaszczepionych domózgowo neutropowym szczepem wirusa. Przy czym można to wykonać metodą Bourdina. Zamrożone mózgi są rozdrobnione w buforze Veronal w ilości 10 mózgów na 12 ml buforu. Otrzymana zawiesina jest wirowana przez godzinę przy 10 000 obrotów na minutę w 4°C. Supernatant stanowi antygen. Powinien on być użyty najlepiej bez dalszej modyfikacji, lecz może być inaktywowany beta - propiolaktonem. Inaktywacja może być osiągnięta przez dodanie 0,1 ml 3% roztworu beta - propiolaktonu w wodzie destylowanej do każdego 0,9 ml antygeny oraz wytrząsanie mieszaniny przez trzy godziny w temperaturze pokojowej w wentylowanym boksie lub w czasie osiemnastu godzin przy 4°C. Można również użyć metody Casalsa (Casals J. (1949): *Pro Soc Exptl Bici Med*, 70.339).

W przypadku braku międzynarodowej standardowej surowicy, antygen powinien być miareczkowany z użyciem lokalnie przygotowanej dodatniej surowicy kontrolnej.

Surowica powinna być podgrzewana przez 30 minut przy temperaturze 60°C. Aby uniknąć aktywności antykomplementarnej, surowice powinny być oddzielone od krwi tak szybko jak to tylko jest możliwe, w szczególności surowice osłów. W teście powinny być użyte dodatnie i ujemne surowice kontrolne.

Można wykorzystać albo makro-technikę albo mikro-technikę. W obu przypadkach odczyt jest dokonywany przy 50% hemolizy.

Do jednej objętości podwójnie rozcieńczonej surowicy należy dodać jedną objętość antygeny tak aby zawierała ona dwie jednostki. Po wymieszaniu należy tę mieszaninę pozostawić na 15 minut w temperaturze pokojowej. Następnie należy dodać dwie objętości dopełniacza zawierające 5 jednostek, wymieszać, nakryć płytką i pozostawić na 18 godzin w temperaturze 4°C. Dopełniacz powinien być miareczkowany w obecności antygeny, aby wyeliminować wszystkie efekty antykomplementarne. Po pozostawieniu płytek na dalsze 15 minut w temperaturze pokojowej należy dodać jedną objętość uczulonych erytrocytów owczych, rozcieńczonych do 3%. Następnie należy wymieszać oraz inkubować przy 37°C przez 30 minut, mieszając powtórnie po 15 minutach inkubacji. Jeśli używane są płytki, wiruje się je przez 5 minut przy 1 500 obrotach na minutę w 4°C.

**Rozporządzenie (WE) nr 1760/2000
Parlamentu Europejskiego i Rady
z 17 lipca 2000 r.**

ustanawiające system identyfikacji i rejestracji bydła i dotyczące etykietowania mięsa wołowego i produktów z mięsa wołowego oraz odwołujące Rozporządzenie Rady (WE) nr 820/97

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, w szczególności jego artykuły 37 i 152,

uwzględniając wniosek Komisji (1),

uwzględniając opinię Komitetu Ekonomiczno-Społecznego (2),

uwzględniając opinię Komitetu Regionów (3),

działając zgodnie z procedurą, o której mowa w artykule 251 Traktatu (4),

a także mając na uwadze, co następuje:

(1) artykuł 19 Rozporządzenia Rady (WE) nr 820/97 z 21 kwietnia 1997 r. ustanawiającego system identyfikacji i rejestracji bydła i dotyczącego etykietowania mięsa wołowego i produktów mięsa wołowego(5), stwierdza, że obowiązkowy system etykietowania mięsa wołowego ma zostać wprowadzony i jest obowiązkowy we wszystkich Państwach Członkowskich od 1 stycznia 2000 r. Ten sam artykuł przewiduje również, aby, na wniosek Komisji, ogólne przepisy tego obowiązkowego systemu miały być przyjmowane przed tą datą,

(2) rozporządzenie Rady (WE) nr 2772/1999 z 21 grudnia 1999 r., stanowiące ogólne przepisy obowiązkowego systemu etykietowania mięsa wołowego (6) ustanawia te ogólne przepisy, które mają być stosowane, tylko tymczasowo, na okres maksymalnie ośmiomiesięczny, to znaczy od 1 lutego do 31 sierpnia 2000 r.,

(3) dla zapewnienia większej jasności rozporządzenie (WE) nr 820/97 powinno zostać odwołane i zastąpione niniejszym rozporządzeniem,

(4) biorąc pod uwagę niestabilność na rynku mięsa wołowego i produktów z mięsa wołowego związaną z kryzysem spowodowanym przez gąbczaste zwyrodnienie mózgu bydła, zwiększenie jasności warunków dotyczących produkcji i handlu tymi produktami a szczególnie co do możliwości śledzenia informacji ich dotyczących, wywarło korzystny wpływ na konsumpcję mięsa wołowego; w celu utrzymania i umocnienia zaufania konsumentów do mięsa wołowego i uniknięcia wprowadzania ich w błąd, jest konieczny rozwój struktury, w której informacja udostępniana jest konsumentom, poprzez dostateczne i czytelne etykietowanie produktu,

(5) w tym celu konieczne jest, po pierwsze, ustanowienie skutecznego systemu identyfikacji i rejestracji bydła w fazie produkcji, a po drugie, określonego wspólnotowego systemu etykietowania w sektorze mięsa wołowego, opartego na obiektywnych kryteriach w fazie wprowadzania na rynek,

- (6) na mocy gwarancji zapewnionych dzięki temu usprawnieniu, osiągnięte zostaną również pewne wymagania leżące w interesie publicznym, szczególnie ochrona zdrowia ludzi i zwierząt,
- (7) w rezultacie, zwiększone zostanie zaufanie konsumenta co do jakości mięsa wołowego i produktów mięsa wołowego, zachowany zostanie wyższy poziom ochrony zdrowia publicznego i wzmocniona zostanie stabilność rynku mięsa wołowego,
- (8) artykuł 3(1)(c) dyrektywy Rady 90/425/EWG z 26 czerwca 1990 r., dotyczącej kontroli weterynaryjnych i zootechnicznych w handlu wewnątrz Wspólnoty pewnymi żywymi zwierzętami i produktami w celu realizacji rynku wewnętrznego(7) stanowi, że zwierzęta dla handlu wewnątrz Wspólnoty muszą być identyfikowane zgodnie z wymaganiami przepisów Wspólnoty i być wpisane do rejestru w taki sposób, aby można było odnaleźć gospodarstwo, ośrodek albo organizację pochodzenia lub tranzytu i, aby przed 1 stycznia 1993 r. te systemy identyfikacji i rejestrowania zostały rozszerzone na przemieszczanie zwierząt na terytorium wszystkich Państw Członkowskich,
- (9) artykuł 14 dyrektywy Rady 91/496/EWG z 15 lipca 1991 r., ustalającej zasady określające organizację kontroli weterynaryjnych zwierząt wprowadzanych do Wspólnoty z państw trzecich i zmieniającej dyrektywy 89/662/EWG, 90/425/EWG oraz 90/675/EWG(8) stanowi, że identyfikacja i rejestracja tych zwierząt, przewidziana w artykule 3(1)(c) dyrektywy 90/425/EWG musi, z wyjątkiem zwierząt przeznaczonych do uboju i zarejestrowanych zwierząt koniowatych, odbywać się po przeprowadzeniu wspomnianych kontroli,
- (10) zarządzanie pewnymi pomocowymi planami Wspólnoty w dziedzinie rolnictwa wymaga indywidualnej identyfikacji pewnych rodzajów żywego inwentarza; systemy identyfikacji i rejestrowania muszą więc, być odpowiednie do stosowania i kontroli tych środków indywidualnej identyfikacji,
- (11) dla poprawnego wprowadzania w życie niniejszego rozporządzenia konieczne jest zapewnienie szybkiej i skutecznej wymiany informacji pomiędzy Państwami Członkowskimi; odnoszące się do tego przepisy Wspólnoty zostały ustalone w rozporządzeniu Rady (EWG) nr 1468/81 z 19 maja 1981 r. o wzajemnej pomocy pomiędzy organami administracyjnymi Państw Członkowskich oraz współpracy pomiędzy tymi ostatnimi a Komisją, dla zapewnienia poprawnego stosowania prawa w sprawach dotyczących ceł i rolnictwa(9) oraz w dyrektywie Rady 89/608/EWG z 21 listopada 1989 r. o wzajemnej pomocy pomiędzy władzami administracyjnymi Państw Członkowskich oraz współpracy pomiędzy tymi ostatnimi a Komisją dla zapewnienia poprawnego stosowania prawodawstwa w sprawach dotyczących weterynarii i zootechniki(10),
- (12) aktualne przepisy dotyczące identyfikacji i rejestracji bydła zostały ustalone w dyrektywie Rady 92/102/EWG z 27 listopada 1992 r. o identyfikacji i rejestracji zwierząt(11) i w rozporządzeniu (WE) nr 820/97; doświadczenie pokazało, że wdrażanie dyrektywy 92/102/EWG, jeśli chodzi o bydło nie było całkowicie zadowalające i wymaga dalszej poprawy; dlatego konieczne jest przyjęcie określonych przepisów jeśli chodzi o bydło w celu wzmocnienia postanowień wspomnianej dyrektywy,
- (13) dla wprowadzenia ulepszanego systemu identyfikacji, który ma zostać przyjęty, konieczne jest, aby nie narzucać nadmiernych żądań producentowi, jeśli chodzi o formalności administracyjne; możliwe do przeprowadzenia terminy jego wdrożenia muszą zostać przesunięte,
- (14) dla celu szybkiego i dokładnego śledzenia informacji dotyczących zwierząt z powodów odnoszących się do kontroli wspólnotowych planów pomocy, każde Państwo Członkowskie powinno utworzyć krajową informatyczną bazę danych, która będzie rejestrować tożsamość zwierzęcia, wszystkie gospodarstwa na swym terytorium oraz przemieszczanie zwierząt, zgodnie z postanowieniami dyrektywy Rady 97/12/WE z 17 marca 1997 r., zmieniającej i uaktualniającej

dyrektywę 64/432/EWG o problemach zdrowia odnoszących się do handlu wewnątrz Wspólnoty bydłem i trzodą chlewną(12), która wyjaśnia wymagania zdrowia dotyczące tej bazy danych,

(15) jest ważne, aby każde Państwo Członkowskie podjęło wszystkie konieczne środki w celu zapewnienia, aby krajowa informatyczna baza danych była w pełni sprawna tak szybko jak to możliwe,

(16) należy poczynić kroki w celu stworzenia technicznych warunków gwarantujących możliwie najlepszą komunikację pomiędzy producentem a bazą danych oraz wszechstronnego używania baz danych,

(17) w celu umożliwienia śledzenia przemieszczania bydła, zwierzęta powinny być zidentyfikowane przez etykietkę umieszczony na obu uszach i powinien towarzyszyć im paszport przy każdym przemieszczaniu; cechy etykietki usznej i paszportu powinny zostać określone na zasadach wspólnotowych; w zasadzie paszport powinien zostać wystawiony dla każdego zwierzęcia, dla którego została przydzielona etykietka,

(18) zwierzęta importowane z państw trzecich stosownie do dyrektywy 91/496/EWG powinny podlegać tym samym wymaganiom identyfikacji,

(19) każde zwierzę powinno nosić swoją etykietkę przez całe życie,

(20) Komisja bada, na podstawie pracy wykonanej przez Zespólone Centrum Badawcze, wykonalność stosowania urządzeń elektronicznych identyfikacji zwierząt,

(21) osoby sprawujące nadzór nad zwierzętami, z wyjątkiem zajmujących się transportem, powinny prowadzić aktualny rejestr zwierząt w swych gospodarstwach; cechy rejestru powinny zostać określone na zasadach wspólnotowych; właściwy organ powinien mieć na żądanie dostęp do tych rejestrów,

(22) Państwa Członkowskie mogą rozciągnąć koszty wynikające z aplikacji tych przepisów na cały sektor mięsa wołowego,

(23) należy wyznaczyć organ albo organy odpowiedzialne za wdrażanie każdego z tytułów niniejszego rozporządzenia,

(24) należy wprowadzić obowiązkowy system etykietowania mięsa wołowego i uczynić go obligatoryjnym we wszystkich Państwach Członkowskich; w ramach tego obowiązkowego systemu, operatorzy i organizacje zajmujące się wprowadzaniem na rynek mięsa wołowego powinny podawać na etykiecie informacje o mięsie wołowym oraz miejscu uboju zwierzęcia lub zwierząt, od których mięso wołowe pochodzi,

(25) obowiązkowy system etykietowania mięsa wołowego powinien zostać wzmocniony od 1 stycznia 2002 r.; w ramach tego obowiązkowego systemu, operatorzy i organizacje zajmujące się wprowadzaniem na rynek mięsa wołowego powinny, ponadto, podawać na etykiecie informacje określające pochodzenie, a w szczególności miejsce, w którym zwierzę albo zwierzęta, od których mięso wołowe pochodzi, urodziło się, zostało utuczone i ubite,

(26) informacje dodatkowe względem informacji dotyczących miejsca, w którym zwierzę albo zwierzęta, od których mięso wołowe pochodzi urodziły się, zostały utuczone i ubite mogą być podawane w ramach nieobowiązkowego systemu etykietowania mięsa wołowego,

(27) system obowiązkowego etykietowania oparty na pochodzeniu powinien obowiązywać od 1 stycznia 2002 r., z utrzymaniem tego, że pełna informacja o przemieszczaniu bydła we Wspólnocie wymagana jest tylko dla zwierząt urodzonych po 31 grudnia 1997 r.,

(28) obowiązkowy system etykietowania mięsa wołowego powinien też stosować się do bydła importowanego do Wspólnoty; jednakże, należy wziąć pod uwagę fakt, że operatorzy albo organizacje z państw trzecich mogą nie dysponować wszystkimi wymaganymi informacjami wymaganymi do etykietowania mięsa wołowego produkowanej we Wspólnocie; dlatego jest konieczne ustalenie niezbędnego minimum informacji, które państwa trzecie muszą podać na

etykiecie,

(29) dla operatorów albo organizacji produkujących i wprowadzających na rynek mielone mięso wołowe, które mogą nie być w stanie zapewnić wszystkich informacji wymaganych w ramach obowiązkowego systemu etykietowania mięsa wołowego, należy przewidzieć uchylenia, tak jednak aby zapewnione było dostarczenie pewnego minimum informacji,

(30) celem etykietowania jest zapewnienie maksymalnej przejrzystości, co do wprowadzania na rynek mięsa wołowego,

(31) postanowienia niniejszego rozporządzenia nie naruszają postanowień rozporządzenia Rady (EWG) nr 2081/92 z 14 lipca 1992 r. o ochronie oznaczeń geograficznych oraz określeń pochodzenia produktów rolnych i artykułów żywnościowych(13),

(32) dla wszystkich oznaczeń innych niż przewidziane przez obowiązkowy system etykietowania mięsa wołowego powinny zostać również stworzone wspólnotowe ramy normatywne odnoszące się do etykietowania; wobec różnorodności opisów mięsa wołowego wprowadzanej na rynek we Wspólnocie, wydaje się wskazane wprowadzenie nieobowiązkowego systemu etykietowania mięsa wołowego; skuteczność tego nieobowiązkowego systemu etykietowania zależy od możliwości ustalenia na podstawie etykietowanej mięsa wołowego zwierzęcia albo zwierząt, od których pochodzi; sposoby etykietowania przyjęte przez operatora albo organizację powinny podlegać specyfikacji, która powinna być przedstawiana właściwemu organowi do zatwierdzenia; operatorzy i organizacje powinny zostać upoważnione do etykietowania mięsa wołowego tylko wtedy, kiedy etykieta zawiera ich nazwę albo ich identyfikujące logo; właściwe organy Państw Członkowskich powinny być upoważnione do cofania zatwierdzeń specyfikacji, jeśli zostaną stwierdzone nieprawidłowości; w celu zapewnienia, aby specyfikacje etykietowania mogły być uznane w całej Wspólnocie, konieczne jest zapewnienie wymiany informacji między Państwami Członkowskimi,

(33) operatorzy i organizacje importujące wołowinę do Wspólnoty z państw trzecich mogą również zażyczyć etykietowania swych produktów według nieobowiązkowego systemu etykietowania; dlatego należy ustalić przepisy w celu zapewnienia, na ile to możliwe, aby środki przyjęte dla etykietowania importowanej mięsa wołowego były równie wiarygodne jak te, które zostały ustalone dla mięsa wołowego ze Wspólnoty,

(34) przejście od zasad, o których mowa w tytule II rozporządzenia (WE) nr 820/97 do zasad, o których mowa w niniejszym rozporządzeniu może wywołać trudności nie przewidziane przez niniejsze rozporządzenie; w celu zaradzenia tej ewentualności, należy upoważnić Komisję, aby przyjęła niezbędne przepisy przejściowe; Komisja powinna też zostać upoważniona do rozwiązywania określonych problemów praktycznych tam, gdzie jest to uzasadnione,

(35) w celu zagwarantowania wiarygodności środków przewidzianych przez niniejsze rozporządzenie konieczne jest zobowiązanie Państw Członkowskich, aby wdrożyły odpowiednie i skuteczne środki kontrolne; te kontrole powinny być bez uszczerbku dla innych kontroli, które Komisja może przeprowadzać przez analogię do artykułu 9 rozporządzenia Rady (WE, Euroatom) nr 2988/95 z 18 grudnia 1995 r. o ochronie interesów finansowych Wspólnot Europejskich(14),

(36) należy przewidzieć odpowiednie kary w przypadku nie przestrzegania postanowień niniejszego Rozporządzenia,

(37) środki niezbędne do wdrożenia tego rozporządzenia powinny zostać przyjęte zgodnie z decyzją Rady 1999/468/WE z 28 czerwca 1999 r., określającą procedury dla egzekwowania kompetencji wdrożeniowych przeniesionych na Komisję(15),

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

TYTUŁ I

Identyfikacja i rejestracja bydła

Artykuł 1

1. Każde Państwo Członkowskie powołuje system identyfikacji i rejestracji bydła, zgodnie z niniejszym tytułem.

2. Przepisy niniejszego tytułu stosują się bez uszczerbku dla przepisów Wspólnoty, które mogą być ustanowione w celu zwalczania choroby albo do celów kontroli i bez uszczerbku dla dyrektywy 91/496/EWG oraz rozporządzenia (EWG) nr 3508/92(16). Jednakże postanowienia dyrektywy 92/102/EWG, które odnoszą się szczególnie do bydła nie będą się już stosować od dnia, w którym te zwierzęta będą musiały być identyfikowane zgodnie z niniejszym tytułem.

Artykuł 2

Do celów tego tytułu:

- "zwierzę" oznacza zwierzę z gatunku bydła w znaczeniu artykułu 2(2)(b) i (c) dyrektywy 64/432/EWG(17),

- "gospodarstwo" oznacza wszelki zakład, konstrukcję albo, w przypadku gospodarstwa rolnego na wolnym powietrzu/otwartej przestrzeni, jakiekolwiek miejsce usytuowane na terytorium tego samego Państwa Członkowskiego, w którym zwierzęta objęte niniejszym rozporządzeniem są przetrzymywane, hodowane albo obrządzane,

- "sprawujący nadzór" oznacza każdą osobę fizyczną lub prawną odpowiedzialną za zwierzęta, na zasadach stałych lub tymczasowych, także podczas transportu lub na rynku,

- "właściwy organ" oznacza organ centralny albo organy Państw Członkowskich, które są odpowiedzialne za lub którym powierzono przeprowadzanie kontroli weterynaryjnych oraz wprowadzanie w życie niniejszego tytułu albo, jeśli chodzi o kontrolowanie premii, organy, którym powierzono wprowadzanie w życie rozporządzenia (WE) nr 3508/92.

Artykuł 3

System identyfikacji i rejestracji bydła obejmuje następujące elementy:

(a) etykiety uszne dla identyfikacji poszczególnych zwierząt;

(b) informatyczne bazy danych;

(c) paszporty zwierząt;

(d) indywidualne rejestry prowadzone w każdym gospodarstwie.

Komisja i właściwy organ Państwa Członkowskiego, którego sprawa dotyczy mają dostęp do wszystkich informacji przewidzianych w niniejszym tytule. Państwa Członkowskie i Komisja przyjmują środki konieczne dla zapewnienia dostęp do tych danych wszystkim zainteresowanym stronom, włącznie ze wszystkimi zainteresowanymi stowarzyszeniami konsumentów uznawanymi przez Państwo Członkowskie, pod warunkiem że zapewniona zostanie poufność i ochrona danych w myśl prawa krajowego.

Artykuł 4

1. Wszystkie zwierzęta w gospodarstwie, urodzone po 31 grudnia 1997 r. albo przeznaczone do handlu wewnątrz Wspólnoty po 1 stycznia 1998 r. są zidentyfikowane poprzez etykietkę zatwierdzoną przez właściwy organ, umieszczony na obu uszach. Obie etykiety uszne noszą ten sam niepowtarzalny kod identyfikujący, który umożliwia zidentyfikowanie każdego zwierzęcia indywidualnie, jak również gospodarstwo, w którym się urodziło. Z uchyleniem powyższego wymagania, zwierzęta urodzone przed 1 stycznia 1998 r. i przeznaczone do handlu wewnątrz Wspólnoty po tej dacie mogą do 1 września 1998 r. być identyfikowane zgodnie z dyrektywą 92/102/EWG.

Z uchyleniem pierwszego akapitu, zwierzęta urodzone przed 1 stycznia 1998 r. i przeznaczone do handlu wewnątrz Wspólnoty po tej dacie z zamiarem natychmiastowego uboju mogą być do 1 września 1999 r. identyfikowane zgodnie z dyrektywą 92/102/EWG.

Bydło przeznaczone na imprezy kulturalne lub sportowe (z wyjątkiem dorocznych targów i wystaw) może, zamiast poprzez etykietkę, być identyfikowane poprzez system identyfikujący zapewniający równoważne gwarancje i zatwierdzony przez Komisję.

2. Etykietka zostaje umieszczona w terminie, który ma być określony przez Państwo Członkowskie począwszy od urodzenia zwierzęcia i w każdym razie zanim zwierzę opuści gospodarstwo, w którym się urodziło. Do dnia 31 grudnia 1999 r. okres ten nie może przekraczać 30 dni, a po tej dacie 20 dni.

Jednakże, na prośbę Państwa Członkowskiego i zgodnie z procedurą, o której mowa w artykule 23(2), Komisja może określić okoliczności, w których Państwa Członkowskie mogą przedłużyć maksymalny okres.

Żadne zwierzę urodzone po 31 grudnia 1997 r. nie może opuścić gospodarstwa, jeżeli nie zostanie zidentyfikowane zgodnie z przepisami niniejszego artykułu.

3. Każde zwierzę importowane z państwa trzeciego, które zostało poddane badaniom, o których mowa w dyrektywie 91/496/EWG i które pozostaje na terytorium Wspólnoty jest identyfikowane w gospodarstwie przeznaczenia poprzez etykietkę spełniającą wymagania niniejszego artykułu, w okresie, określonym przez Państwo Członkowskie, ale nie dłuższym niż 20 dni następujących po wyżej wymienionych badaniach i w każdym razie przed opuszczeniem gospodarstwa.

Nie jest jednak konieczna identyfikacja zwierzęcia jeśli gospodarstwem przeznaczenia jest ubojnia usytuowana w Państwie Członkowskim, w którym przeprowadzane są te badania, a zwierzę zostanie ubite w ciągu 20 dni po przeprowadzeniu badań.

Początkowa identyfikacja dokonana przez państwo trzecie zostaje odnotowana w informatycznej bazie danych, o której mowa w artykule 5 albo, jeśli nie jest ona jeszcze w pełni sprawna, w rejestrach ustalonych w artykule 3, razem z kodem identyfikującym przydzielonym przez Państwo Członkowskie przeznaczenia.

4. Zwierzęta pochodzące z innego Państwa Członkowskiego zachowują swe oryginalne etykiety uszne.

5. Etykietka nie może zostać usunięta albo zastąpiona bez zezwolenia właściwego organu.

6. Etykiety uszne są przydzielane do gospodarstw, rozprowadzane i aplikowane zwierzętom w sposób ustalony przez właściwy organ.

7. Najpóźniej do 31 grudnia 2001 r. Parlament Europejski i Rada, działając na podstawie sprawozdania Komisji ewentualnie opatrzonego wnioskami i zgodnie z procedurą ustaloną w artykule 95 Traktatu, podejmą decyzję o możliwości wprowadzania identyfikujących urządzeń elektronicznych w świetle postępu osiągniętego w tej dziedzinie.

Artykuł 5

Właściwe organy Państw Członkowskich ustanawiają informatyczną bazę danych zgodnie z artykułami 14 i 18 dyrektywy 64/432/WE.

Informatyczne bazy danych uzyskują pełną sprawność nie później niż 31 grudnia 1999 r., a po tej dacie zawierają wszystkie wymagane dane stosownie do wspomnianej dyrektywy.

Artykuł 6

1. Począwszy od 1 stycznia 1998 r. dla każdego zwierzęcia, które należy zidentyfikować zgodnie z postanowieniami artykułu 4, właściwy organ wydaje paszport w ciągu 14 dni od zawiadomienia o jego urodzeniu, albo, w przypadku zwierząt importowanych z państw trzecich, w ciągu 14 dni od zawiadomienia o jego nowej identyfikacji przez Państwo Członkowskie, którego sprawa dotyczy, zgodnie z postanowieniami artykułu 4(3). Właściwy organ może pod tymi samymi warunkami wydać paszport dla zwierząt z innego Państwa Członkowskiego. W takim przypadku, paszport towarzyszący zwierzęciu podczas jego przybycia przekazuje się, właściwemu organowi, który odsyła go do Państwa Członkowskiego, które go wydało.

Jednakże, na prośbę Państwa Członkowskiego i zgodnie z procedurą, o której mowa w artykule 23(2), Komisja może określić okoliczności, w których maksymalny okres czasu może zostać przedłużony.

2. Ilekroć zwierzę zostaje przemieszczane, musi mu towarzyszyć jego paszport.

3. Z uchyleniem pierwszego zdania ustępu 1 i ustępu 2, Państwa Członkowskie:

posiadające skomputeryzowaną bazę danych, którą Komisja uznaje za w pełni uruchomioną i funkcjonującą zgodnie z przepisami art. 5, może ustalić, że paszporty wystawia się tylko dla zwierząt przeznaczonych do handlu wewnątrz Wspólnoty oraz, że zwierzęta te będą przewożone wraz ze swoimi paszportami tylko wtedy, gdy są przewożone z terenu danego Państwa Członkowskiego na teren innego Państwa Członkowskiego. W takim wypadku paszport musi zawierać informacje oparte na danych z bazy komputerowej.

W tych Państwach Członkowskich paszport, dostarczony wraz ze zwierzęciem przywożonym z terenu innego Państwa Członkowskiego, zostaje przekazany w chwili jego przywiezienia właściwym organom.

mają prawo do dnia 1 stycznia 2000 r. zatwierdzać wystawianie wspólnych, grupowych paszportów dla stad przewożonych w ramach jednego Państwa Członkowskiego, pod warunkiem, że zwierzęta składające się na takie stada mają to samo pochodzenie i miejsce przeznaczenia, a ponadto w trakcie przewozu zaopatrzone są w świadectwo weterynaryjne.

4. W wypadku śmierci zwierzęcia jego paszport zostaje zwrócony przez hodowcę właściwemu organowi w terminie siedmiu dni od daty śmierci zwierzęcia. W wypadku, jeżeli zwierzę zostaje wysłane do ubojni, jej właściciel jest odpowiedzialny za zwrócenie paszportu właściwemu organowi.

5. W odniesieniu do zwierząt wywożonych do państw trzecich, ostatni hodowca zwraca paszport właściwym organom w miejscu, z którego zwierzę jest wywożone.

Artykuł 7

1. Z wyjątkiem hodowców zajmujących się transportem, wszyscy hodowcy bydła zobowiązani są do:

 prowadzenia aktualnego rejestru,

 po pełnym uruchomieniu skomputeryzowanych baz danych, zgłaszania właściwym organom wszelkich przewozów do i z hodowli oraz wszelkich urodzin i śmierci zwierząt z hodowli, wraz z datami tych zdarzeń, w okresie ustalonym przez dane Państwo Członkowskie, a wynoszących od trzech do siedmiu dni od daty zajścia danego zdarzenia. Jednakże, na wniosek Państwa Członkowskiego i zgodnie z procedurą, określoną w art. 23 ust. 2, Komisja ma prawo określić okoliczności, w których Państwa Członkowskie mogą przedłużyć okres maksymalny, oraz określić przepisy szczególne, dotyczące przewozu bydła wywożonych na letnie pastwiska położone w różnych rejonach górskich.

2. W odpowiednich przypadkach i z uwzględnieniem przepisów art. 6, każdy hodowca zwierząt, natychmiast po przywiezieniu każdego zwierzęcia do hodowli i bezpośrednio przed jego wywiezieniem z niej zamieszcza odpowiednie dane w jego paszporcie, w celu zagwarantowania, że paszport jest zawsze przewożony razem ze zwierzęciem.

3. Każdy hodowca obowiązany jest przedstawiać właściwym organom, na każde żądanie z ich strony, wszelkie informacje dotyczące pochodzenia, identyfikacji oraz, w określonych wypadkach, przeznaczenia zwierząt, które są jego własnością, są czasowo w jego posiadaniu, są przez niego przewożone, rozprowadzane na rynku lub kierowane do uboju.

4. Rejestr musi być prowadzony w formie zatwierdzonej przez właściwe organy, przechowywany w postaci książki lub danych komputerowych i udostępniany właściwym organom na każde żądanie z ich strony, przez minimalny okres, którego określenie pozostaje w gestii właściwych organów, jednak nie może być on krótszy niż trzy lata.

Artykuł 8

Państwa Członkowskie wyznaczają organy odpowiedzialne za zapewnienie stosowania się do przepisów niniejszego tytułu. Państwa Członkowskie informują się nawzajem oraz informują Komisję o tym, jakie organy zostały przez nie wyznaczone w tym celu.

Artykuł 9

Państwa Członkowskie mają prawo obciążać hodowców kosztami uruchomienia i

funkcjonowania systemów, określonych w art. 3 oraz środków kontroli, określonych w niniejszym tytule.

Artykuł 10

Środki i działania niezbędne dla wdrożenia niniejszego tytułu wykonuje się zgodnie z procedurą, określoną w art. 23 ust. 2. Środki te obejmują przede wszystkim:

- a) przepisy dotyczące etykietek, umieszczanych na uszach zwierząt;
- b) przepisy dotyczące paszportów;
- c) przepisy dotyczące rejestru;
- d) minimalny zakres środków kontrolnych, jakich podjęcie jest niezbędne;
- e) kwestię stosowania sankcji administracyjnych;
- f) środki tymczasowe, niezbędne dla ułatwienia stosowania przepisów niniejszego tytułu.

TYTUŁ II

Etykietowanie mięsa wołowego i produktów z mięsa wołowego

Artykuł 11

Podmiot lub organizacja, w znaczeniu określonym w art. 12, które:

obowiązane są, na mocy niniejszego tytułu sekcja I, do etykietowania mięsa wołowego na wszystkich etapach rozprowadzania go na rynku,

zamierzają, na mocy niniejszego tytułu sekcja II, znakować mięso wołowe w punkcie sprzedaży w sposób dostarczający informacji wykraczającej poza zakres wymaganych informacji określony w art. 13, a dotyczących pewnych charakterystycznych cech warunków produkcji znakowanego mięsa lub zwierzęcia, z którego mięso to pochodzi,

robią to zgodnie z przepisami niniejszego tytułu.

Tytuł niniejszy stosuje się bez uszczerbku dla odpowiednich przepisów Wspólnoty, w szczególności dotyczących mięsa wołowego.

Artykuł 12

Do celów niniejszego tytułu zastosowanie mają następujące definicje:

„mięso wołowe” oznacza wszelkie produkty opatrzone kodami CN 0201, 0202, 0206 10 95 oraz 0206 29 91,

„etykietowanie” oznacza umieszczenie fizycznego oznakowania na każdej sztuce lub sztukach mięsa lub na ich opakowaniach, albo, w wypadku produktów nie pakowanych, udostępnienie konsumentowi odpowiednich informacji w formie pisemnej poprzez uwidocznienie ich w punkcie sprzedaży,

„organizacja” oznacza grupę podmiotów z tego samego lub z różnych części sektora handlu mięsem wołowym.

SEKCJA I

Obowiązkowy wspólnotowy system etykietowania mięsa wołowego

Artykuł 13

Przepisy ogólne

1. Podmioty i organizacje rozprowadzające mięso wołowe na rynkach Wspólnoty obowiązani są znakować je zgodnie z przepisami niniejszego artykułu.

Obowiązkowy system etykietowania gwarantuje możliwość prześledzenia powiązania między informacjami identyfikującymi tuszę, ćwierć lub mniejszą sztukę mięsa, a informacjami identyfikującymi konkretne zwierzę lub zwierzęta, z których mięso to pochodzi, lub, jeżeli spełnia to wymogi sprawdzalności i dokładności informacji, identyfikującymi grupę zwierząt, z których mięso to pochodzi.

2. Oznakowanie zawiera następujące informacje:

- a) numer lub kod identyfikacyjny zapewniający istnienie powiązania między mięsem, a zwierzęciem lub zwierzętami. Numer ten może być numerem identyfikacyjnym konkretnego zwierzęcia, z którego pochodzi mięso lub numerem identyfikacyjnym grupy zwierząt;
- b) numer zatwierdzenia ubojni, w której dokonano uboju danego zwierzęcia lub grupy zwierząt oraz nazwę Państwa Członkowskiego lub państwa trzeciego, w którym znajduje się ta ubojnia. Na oznaczeniu musi się znajdować napis: „Ubój w (nazwa Państwa Członkowskiego lub państwa trzeciego) (numer zatwierdzenia)”;

- c) numer zatwierdzenia masarni, w której dokonano podziału mięsa na tusze lub grupy tusz oraz nazwę Państwa Członkowskiego lub państwa trzeciego, w którym znajduje się ta masarnia. Na oznaczeniu musi się znajdować napis: „Podzielone w (nazwa Państwa Członkowskiego lub państwa trzeciego) (numer zatwierdzenia)”.

3. Jednakże, w okresie do dnia 31 grudnia 2001 r., Państwa Członkowskie, w których dostępne są wystarczająco dokładne informacje w ramach systemu identyfikacji i rejestracji bydła, określonych w tytule I, mają prawo podjąć decyzję, że w odniesieniu do mięsa wołowego pochodzącego ze zwierząt urodzonych, hodowanych i ubitych na terenie jednego i tego samego Państwa Członkowskiego niezbędne jest także umieszczanie na oznakowaniach pewnych dodatkowych informacji.

4. Stosowanie systemu obowiązkowego, określonego w ust. 3, nie może powodować zakłóceń w handlu międy Państwami Członkowskimi.

Ustalenia dotyczące wdrożenia niniejszego systemu, mające zastosowanie w tych Państwach Członkowskich, które zamierzają stosować przepisy ust. 3, wymagają uprzedniego zatwierdzenia Komisji.

- 5. a) Od dnia 1 stycznia 2002 r. podmioty i organizacje obowiązane są również do wykazywania na oznakowaniach informacji dotyczących:
 - (i) Państwa Członkowskiego lub państwa trzeciego, w którym dane zwierzę się urodziło;
 - (ii) wszystkich Państw Członkowskich lub państw trzecich, w których odbywała się hodowla;
 - (iii) Państwa Członkowskiego lub państwa trzeciego, w którym dokonano uboju;
- b) Jednakże, jeżeli mięso pochodzi od zwierząt urodzonych, hodowanych i ubitych:
 - (i) w tym samym Państwie Członkowskim, oznakowanie może być następujące: „Pochodzenie: (nazwa Państwa Członkowskiego)”;
 - (ii) w tym samym państwie trzecim, oznakowanie może być następujące: „Pochodzenie: (nazwa państwa trzeciego)”.

Artykuł 14

Odstępstwa od obowiązkowego systemu etykietowania

Na zasadzie odstępstwa od art. 13 ust. 2 lit. b) oraz c) oraz od art. 13 ust. 5 lit. a) (i) i (ii), podmiot lub organizacja, zajmujące się produkcją mięsa mielonego, podają na oznakowaniu informację: „wyprodukowane w (nazwa Państwa Członkowskiego i państwa trzeciego)”, w

zależności od tego, gdzie mięso zostało wyprodukowane, oraz „pochodzenie”, w wypadku, jeżeli państwo pochodzenia jest inne niż państwo, w którym powstał produkt.

Obowiązek określony w art. 13 ust. 5 lit. a) (iii) stosuje się do takiego mięsa od daty wejścia w życie niniejszego rozporządzenia.

Jednakże taki podmiot lub organizacja ma prawo dodać do oznakowania mięsa mielonego:

jedną lub więcej informacji określoną w art. 13, i/lub

datę produkcji mięsa.

Na podstawie doświadczeń i z uwzględnieniem odpowiednich wymogów, podobne przepisy mogą zostać przyjęte w odniesieniu do mięsa siekanego i okrawków mięsa wołowego, zgodnie z procedurą określoną w art. 23 ust. 2.

Artykuł 15

Obowiązkowe etykietowanie mięsa wołowego pochodzącego z państw trzecich

Na zasadzie odstępstwa od art. 13, mięso wołowe przywożone na teren Wspólnoty, co, do którego nie dysponuje się wszystkimi informacjami, określonymi w art. 13, zgodnie z procedurą określoną w art. 17, znakuje się, podając informację: „Pochodzenie: spoza WE” oraz „Ubój w: (nazwa państwa trzeciego)”.

SEKCJA II

Nieobowiązkowy system etykietowania

Artykuł 16

Przepisy ogólne

1. W odniesieniu do oznakowań zawierających informacje inne niż określone w niniejszym tytule sekcja I, wszystkie podmioty lub organizacje obowiązane są przedstawić wykaz odpowiednich informacji do zatwierdzenia przez właściwe organy tego Państwa Członkowskiego, w którym odbywa się produkcja lub sprzedaż mięsa wołowego. Właściwe organy mogą także określić, jakie wykazy mają mieć zastosowanie w danym Państwie Członkowskim, pod warunkiem, że korzystanie z nich nie będzie obowiązkowe.

Wykaz informacji umieszczanych na oznakowaniach dobrowolnych obejmuje:

informacje, które mają być umieszczone na oznakowaniach,

środki, jakie mają być podjęte w celu zagwarantowania dokładności tych informacji,

system kontroli, mający zastosowanie na wszystkich etapach produkcji i sprzedaży, włącznie z kontrolami przeprowadzanymi przez niezależne organy, uznawane przez właściwe organy i wskazane przez podmioty lub organizacje. Organy te muszą spełniać kryteria określone w normie europejskiej EN/45011,

w wypadku organizacji, środki, jakie mają być podjęte w związku z wszelkimi takimi członkami tej organizacji, którzy nie stosują się do wymogów określonych wykazów.

Państwa Członkowskie mają prawo podjąć decyzję, że kontrole prowadzone przez niezależne organy mogą zostać zastąpione przez kontrole prowadzone przez właściwe organy. W takim wypadku właściwe organy muszą dysponować odpowiednio wykwalifikowanym personelem i zasobami niezbędnymi do prawidłowego prowadzenia określonych kontroli.

Koszty kontroli, określonych w niniejszej części, ponosi podmiot lub organizacja, stosująca system etykietowania.

2. Zatwierdzenie wszelkich wykazów uzależnione jest od powzięcia przez właściwe organy pewności, w oparciu o dokładne przebadanie odpowiednich komponentów wykazu, określonych w ust. 1, co do prawidłowego i wiarygodnego funkcjonowania przewidywanego systemu etykietowania oraz, w szczególności, wszelkich takich wykazów, które nie zapewniają możliwości prześledzenia powiązania między identyfikacją tusz, ćwierci lub sztuk mięsa, a konkretnym zwierzęciem, z którego mięso to pochodzi, lub, w wypadku, gdy wystarczające jest umożliwienie sprawdzenia dokładności informacji umieszczonej na oznakowaniu, zwierząt, z którego ono pochodzi.

Nie zatwierdza się wykazów, które przewidują stosowanie oznakowań zawierających informacje wprowadzające w błąd lub niewystarczająco jasne.

3. W wypadku, jeżeli produkcja i/lub sprzedaż mięsa wołowego odbywa się na terenie dwóch lub więcej Państw Członkowskich, właściwe organy odpowiednich Państw Członkowskich badają i zatwierdzają przedstawione im wykazy, w zależności od tego, czy zawarte w nich elementy faktycznie dotyczą czynności mających miejsce na ich terenie. W takich wypadkach dane Państwo Członkowskie uznaje zatwierdzenia wydane przez inne Państwa Członkowskie.

Jeżeli w okresie, który zostanie wskazany zgodnie z procedurą, określoną w art. 23 ust. 2, licząc od dnia następującego po dniu złożenia wniosku, nie nastąpiło wydanie ani odmowa wydania zatwierdzenia, a właściwe organy zwróciły się o dostarczenie informacji uzupełniających, uznaje się, że dany wykaz został zatwierdzony przez właściwe organy .

4. W wypadku, jeżeli właściwe organy wszystkich zainteresowanych Państw Członkowskich zatwierdzają przedstawiony wykaz, odpowiedni podmiot lub organizacja jest upoważniona do

etykietowania mięsa wołowego, pod warunkiem, że oznakowanie takie zawiera jego nazwę lub znak identyfikacyjny.

5. Na zasadzie odstępstwa od powyższych ust. 1-4, Komisja, zgodnie z procedurą, określoną w art. 23 ust. 2, ma prawo wprowadzić w konkretnych, szczególnych wypadkach, uproszczoną lub przyśpieszoną procedurę zatwierdzania wykazów, w szczególności w odniesieniu do mięsa wołowego konfekcjonowanego w małych opakowaniach detalicznych lub najlepszych gatunkowo sztuk mięsa wołowego, pakowanych w indywidualne opakowania, znakowanych zgodnie z zatwierdzonym wykazem i wprowadzanych na teren innego Państwa Członkowskiego, pod warunkiem, że do oznakowania pierwotnego nie zostają dodane żadne nowe informacje.

6. Państwo Członkowskie może podjąć decyzję zakazującą stosowania w oznaczeniach miejsc pochodzenia nazw jednego lub więcej regionów tego państwa, w szczególności, jeżeli taka nazwa regionu:

mogłaby powodować niejasności lub utrudniać kontrolę,

jest zarezerwowana dla mięsa wołowego w ramach rozporządzenia (EWG) nr 208/92.

Jeżeli zatwierdzenie zostaje wydane, na oznakowaniu zostaje umieszczona nazwa Państwa Członkowskiego wraz z nazwą odpowiedniego regionu.

7. Państwa Członkowskie informują Komisję o wdrażaniu przepisów niniejszego artykułu oraz, w szczególności, o informacjach umieszczanych na oznakowaniach. Komisja informuje inne Państwa Członkowskie, uczestniczące w pracach Komitetu Zarządzającego ds. mięsa wołowego i cielęciny, określona w art. 23 ust. 1 lit. b) oraz, w wypadkach, gdy jest to konieczne, zgodnie z procedurą określoną w art. 23 ust. 2, ma prawo określić przepisy dotyczące tych informacji, w szczególności ustanowić dotyczące ich limity.

Artykuł 17

Nieobowiązkowy system etykietowania mięsa wołowego pochodzącego z państw trzecich

1. Jeżeli produkcja mięsa wołowego odbywa się, w całości lub częściowo, na terenie państwa trzeciego, podmioty i organizacje są upoważnione do etykietowania mięsa wołowego zgodnie z przepisami niniejszej części, jeżeli oprócz zastosowania się do przepisów art. 16, otrzymały zatwierdzenie swoich wykazów od właściwych organów, wskazanych w tym celu przez każde z zainteresowanych państw trzecich.

2. Ważność zatwierdzenia wykazu, wydanego przez państwo trzecie, na terenie Wspólnoty uzależniona jest od uprzedniego poinformowania Komisji przez to państwo trzecie o:

właściwych organach, jakie zostały wyznaczone w tym kontekście,

procedurach i kryteriach, jakie muszą być stosowane przez właściwe organy podczas badania wykazów,

wszelkich podmiotach i organizacjach, których wykazy zostały zatwierdzone przez właściwe organy .

Komisja przekazuje te informacje do wiadomości Państw Członkowskich.

Jeżeli, w oparciu o informacje, określone powyżej, Komisja dochodzi do wniosku, że procedury i/lub kryteria stosowane w państwie trzecim nie są równorzędne wobec norm określonych w niniejszym rozporządzeniu, Komisja, po przeprowadzeniu konsultacji z odpowiednim państwem trzecim, podejmuje decyzję, że zatwierdzenia wydane przez to państwo trzecie nie jest ważne na terenie Wspólnoty.

Artykuł 18

Sankcje

Bez uszczerbku dla wszelkich działań, podejmowanych przez samą organizację lub przez niezależny organ kontrolny, określony w art. 16, w wypadku, jeżeli zostaje wykazane, że podmiot lub organizacja nie zastosowała się do wykazu, określonego w art. 16 ust. 1, odpowiednie Państwo Członkowskie ma prawo wycofać zatwierdzenie określone w art. 16 ust. 2 lub uzależnić pozostawienie takiego zatwierdzenia w mocy od spełnienia dodatkowych warunków, nałożonych wobec zaistniałej sytuacji.

SEKCJA III

Przepisy ogólne

Artykuł 19

Przepisy szczegółowe

Środki i działania niezbędne dla wdrożenia przepisów niniejszego tytułu przyjmuje się zgodnie z procedurą, określonych w art. 23 ust. 2. Dotyczą one w szczególności:

- a) definicji wielkości grupy zwierząt, określonej w art. 13 ust. 2 lit. a);
- b) definicji mielonego mięsa wołowego, okrawków mięsa wołowego lub siekanego mięsa wołowego, określonych w art. 14;

- c) środków niezbędnych dla ułatwienia przejścia od stosowania rozporządzenia (WE) nr 820/97 do stosowania niniejszego tytułu;
- d) środków niezbędnych do rozwiązania konkretnych problemów praktycznych. Środki takie, w należyście uzasadnionych wypadkach, mogą być stosowane za zasadzie derogacji od przepisów niniejszego tytułu.
- e)

Artykuł 20

Wyznaczenie właściwych organów

Państwa Członkowskie wyznaczają, nie później niż do dnia 14 października 2000 r., określają właściwe organy odpowiedzialne za wdrożenie przepisów niniejszego tytułu.

Artykuł 21

Najpóźniej do dnia 14 sierpnia 2003 r. Komisja przedstawi Parlamentowi Europejskiemu i Radzie (łącznie, jeżeli będzie to konieczne) sprawozdanie zawierające odpowiednie wnioski dotyczące rozszerzenia zakresu niniejszego rozporządzenia na przetwarzane produkty zawierające mięso wołowe i produkty powstałe na bazie mięsa wołowego.

TYTUŁ III

Wspólne postanowienia

Artykuł 22

1. Państwa Członkowskie podejmują wszelkie środki i działania niezbędne w celu zagwarantowania zgodności z przepisami niniejszego rozporządzenia. Przewidziane środki kontroli stosuje się bez uszczerbku dla wszelkich innych środków kontroli, jakie Komisja ma prawo zastosować w myśl przepisów art. 9 rozporządzenia (UE, Euratom) nr 2988/95.

Wszelkie sankcje nałożone przez Państwa Członkowskie na podmiot naruszający odpowiednie przepisy są proporcjonalne do skali popełnionego naruszenia. W wypadkach, w których jest to uzasadnione, sankcje takie mogą obejmować ograniczenie przewozów zwierząt do lub z hodowli danego hodowcy.

2. Eksperti Komisji, we współpracy z właściwymi organami :

- a) weryfikują przestrzeganie przez Państwa Członkowskie wymogów niniejszego rozporządzenia;

b) prowadzą inspekcje terenowe w celu zagwarantowania, że wszelkie działania kontrolne prowadzone są zgodnie z wymogami niniejszego rozporządzenia.

3. Państwo Członkowskie, na którego terenie przeprowadzana jest inspekcja terenowa, zapewnia ekspertom Komisji wszelką pomoc niezbędną do dokonania inspekcji, jakiej udzielenia eksperci zażądata.

Wyniki przeprowadzonych inspekcji muszą zostać omówione z właściwymi organami danego Państwa Członkowskiego przed sporządzeniem i rozprowadzeniem sprawozdania końcowego.

4. Jeżeli Komisja uznaje, że jest to uzasadnione w świetle wyników przeprowadzonej inspekcji, dokonuje przeglądu sytuacji w Stałym Komitecie Weterynaryjnym, określonym w art. 23 ust. 1 lit. c). W takim wypadku Komisja ma prawo podjąć odpowiednie decyzje zgodnie z procedurą określoną w art. 23 ust. 3.

5. Komisja nadzoruje rozwój sytuacji: zależnie od wyników swoich obserwacji i zgodnie z procedurą określoną w art. 23 ust. 3 może zmienić lub odwołać decyzje, określonych w ust. 4.

5. Szczegółowe przepisy stosowania niniejszego artykułu przyjmuje się, w wypadkach, gdy jest to konieczne, zgodnie z procedurą określoną w art. 23 ust. 3.

Artykuł 23

1. Komisja korzysta w swoich pracach z pomocy następujących organów:

a) w zakresie wdrażania art. 10, Europejskiego Funduszu Orientacji i Gwarancji Rolnej i Funduszu Gwarancyjnego, określonego w art. 11 rozporządzenia Rady (WE) nr 1258/1999 (18);

b) w zakresie wdrażania art. 19, Komitetu Zarządzającego ds. Mięsa Wołowego i Cielęciny, powołanego na mocy art. 42 rozporządzenia Rady (WE) nr 1254/1999(19);

c) w zakresie wdrażania art. 22, Stałego Komitetu Weterynaryjnego, powołanego na mocy decyzji Rady 68/361/EWG(20).

2. W sytuacjach powoływania się na przepisy niniejszego ustępu stosuje się art. 4 i 7 decyzji 1999/468/WE, z uwzględnieniem jej przepisów art. 8.

3. W sytuacjach powoływania się na przepisy niniejszego punktu stosuje się art. 5 i 7 Decyzji 1999/468/WE, z uwzględnieniem jej przepisów art. 8.

Okres, określony w art. 5 ust. 6 decyzji 1999/468/WE ustala się na trzy miesiące.

4. Komitety przyjmują własne przepisy proceduralne.

Artykuł 24

1. Niniejszym rozporządzenie (WE) nr 820/97 traci moc.
2. Odniesienia do rozporządzenia (WE) nr 820/97 interpretuje się jako odniesienia do niniejszego rozporządzenia i odczytuje zgodnie z tabelą korelacji, załączonego do niniejszego rozporządzenia w Załączniku.

Artykuł 25

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie trzeciego dnia od jego opublikowania w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich*.

Niniejsze rozporządzenie stosuje się do mięsa wołowego pochodzącego ze zwierząt rzeźnych od dnia 1 września 2000 r., włącznie z tym dniem.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich Państwach Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 17 lipca 2000 r.

*W imieniu Parlamentu
Europejskiego
Przewodniczący
N. Fontaine*

*W imieniu Rady
Przewodniczący
J. Glavany*

(1) Dz.U. C 376 E, z 28.12.1999, str. 42.

(2) Dz.U. C 117, z 26.4.2000, str. 47.

(3) Dz.U. C 226, z 8.8.2000, str. 9.

(4) Opinia Parlamentu Europejskiego z 12 kwietnia 2000 r. (jeszcze nie opublikowana w Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich), Stanowisko Rady Wspólnej z 6 czerwca 2000 r. (jeszcze nie opublikowane w Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich) i Decyzja Parlamentu Europejskiego z 6 lipca 2000 r. (jeszcze nie opublikowana w Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich).

(5) Dz.U. L 117, z 7.5.1997, str. 1.

(6) Dz.U. L 334, z 28.12.1999, str. 1.

(7) Dz.U. L 224, z 18.8.1990, str. 29. Dyrektywa ostatnio zmieniona przez dyrektywę

92/118/EWG (Dz.U. L 62, z 15.3.1993, str. 49).

(8) Dz.U. L 268, z 24.9.1991, str. 56. Dyrektywa ostatnio zmieniona przez dyrektywę 96/43/WE (Dz.U. L 162, z 1.7.1996, str. 1).

(9) Dz.U. L 144, z 2.6.1981, str. którego 1. Rozporządzenie odwołało przez rozporządzenie (WE) nr 515/97 (Dz.U. L 82, z 22.3.1997, str. 1).

(10) Dz.U. L 351, z 2.12.1989, str. 34.

(11) Dz.U. L 355, z 5.12.1992, str. 32. Dyrektywa ostatnio zmieniona przez Akt Przystąpienia z 1994 r..

(12) Dz.U. L 109, z 25.4.1997, str. 1.

(13) Dz.U. L 208, z 24.7.1992, str. 1.

(14) Dz.U. L 312, z 23.12.1995, str. 1. Rozporządzenie ostatnio zmienione przez rozporządzenie (WE) nr 1036/1999 (Dz.U. L 127, z 21.5.1999, str. 4).

(15) Dz.U. L 184, z 17.7.1999, str. 23.

(16) Dz.U. L 355, z 5.12.1992, str. 1. Rozporządzenie ostatnio zmienione przez rozporządzenie (WE) nr 1036/1999 (Dz.U. L 127, z 21.5.1999, str. 4).

(17) Dz.U. L 121, z 29.7.1964, str. 1977/64. Dyrektywa uaktualniona przez dyrektywę 97/12/WE (Dz.U. L 109, z 25.4.1997, str. 1) i ostatnio zmieniona przez dyrektywę 98/99/WE (Dz.U. L 358, z 31.12.1998, str. 107).

(18) Dz.U. L 160, z 26.6.1999, str. 103.

(19) Dz.U. L 160, z 26.6.1999, str. 21.

(20) Dz.U. L 255, z 18.10.1968, str. 23.

ZAŁĄCZNIK

Tabela korelacji

Rozporządzenie (WE) nr 820/97	Niniejsze rozporządzenie
Art. 1	Art. 1
Art. 2	Art. 2
Art. 3	Art. 3
Art. 4	Art. 4
Art. 5	Art. 5
Art. 6	Art. 6
Art. 7	Art. 7
Art. 8	Art. 8
Art. 9	Art. 9
Art. 10	Art. 10
Art. 11	-
Art. 12	Art. 11
Art. 13	Art. 12
Art. 14 ust. 1	Art. 16 ust. 1
Art. 14 ust. 2	Art. 16 ust. 2
Art. 14 ust. 3	Art. 16 ust. 5
Art. 14 ust. 4	Art. 16 ust. 4

Art. 15
Art. 16 ust. 1
Art. 16 ust. 2
Art. 16 ust. 3
Art. 17
Art. 18
Art. 19
Art. 20
Art. 21
Art. 22

Art. 17
Art. 16 ust. 3
Art. 16 ust. 3
Art. 13 ust. 2 lit. a)
Art. 18
Art. 19
-
Art. 20
Art. 22
Art. 25

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (WE) nr 1825/2000

z 25 sierpnia 2000

określające szczegółowe przepisy stosowania Rozporządzenia (WE) nr 1760/2000 Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie znakowania mięsa wołowego i produktów z mięsa wołowego

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Unię Europejską,

uwzględniając Rozporządzenie (WE) nr 1760/2000, ustanawiające system identyfikacji i rejestrowania bydła rzeźnego oraz w sprawie znakowania mięsa wołowego i produktów z mięsa wołowego i anulujące Rozporządzenie Rady (WE) nr 820/97¹, a w szczególności artykuł 19 tegoż,

a także mając na uwadze, co następuje:

- 1) Należy określić szczegółowe przepisy stosowania Rozporządzenia (WE) nr 1760/2000, w szczególności w zakresie transakcji sprzedaży dokonywanych między Państwami Członkowskimi, w celu zapewnienia, aby system znakowania nie powodował zakłóceń w handlu na rynku mięsa wołowego i cielęcego.
- 2) W celu zapewnienia przejrzystości, w kontekście zarówno obowiązkowych, jak i dobrowolnych systemów znakowania mięsa wołowego, konieczne jest, aby odpowiedni operatorzy i organizacje stosowały system identyfikowania oraz pełnej, wszechstronnej rejestracji mięsa wołowego, na wszystkich etapach produkcji i sprzedaży.
- 3) W celu zagwarantowania identyfikacji ubojni nie posiadających numeru koncesji, konieczne jest, na okres przejściowy, wprowadzenie alternatywnych metod ich identyfikowania.
- 4) Konieczne jest także określenie procedury znakowania mięsa wołowego pochodzącego od zwierząt, co do których nie ma pełnych danych dotyczących urodzenia i przemieszczania, ponieważ rejestrowanie tych danych wymagane jest dopiero od 1 stycznia 1998 r., w myśl Rozporządzenia Rady (WE) nr 820/97 z 21 kwietnia 1997 r., ustanawiającego system identyfikacji i rejestracji bydła rzeźnego i określającego zasady znakowania mięsa wołowego i produktów z wołowiny². Konieczne jest również wprowadzenie analogicznego przepisu,

¹ Dz. U. nr L 204 z 11.8.2000, str. 1.

² Dz. U. nr L 117 z 7.5.1997, str. 1.

dotyczącego znakowania mięsa wołowego, pochodzącego od zwierząt importowanych na teren Wspólnoty Europejskiej z terenu państw trzecich.

- 5) W kontekście konieczności posiadania pełnej informacji o pochodzeniu każdego zwierzęcia i w celu uniknięcia zbędnego dublowania informacji na oznakowaniach Państwa Członkowskiego lub państwa trzeciego, w którym zwierzę było hodowane, niezbędne jest wprowadzenie uproszczonego systemu podawania informacji, uwzględniającej okres przebywania zwierzęcia, z którego pochodzi mięso, na tego terenie Państwa Członkowskiego lub państwa trzeciego, w którym zwierzę to urodziło się lub zostało ubite.
- 6) Konieczne jest wyjaśnienie sytuacji odnośnie dodatkowych informacji, które mogą być umieszczane na oznakowaniach zgodnie z uproszczonymi procedurami znakowania mielonego mięsa wołowego. W myśl artykułu 13 Rozporządzenia (WE) nr 1760/2000, takie dodatkowe informacje mają zostać określone do 1 września 2000 r. Niektóre informacje mają zostać określone do 1 stycznia 2002 r. – dotyczy to sytuacji, w których dane Państwo Członkowskie podjęło decyzję o zastosowaniu krajowego, obowiązkowego systemu znakowania, obejmującego takie informacje, lub sytuacji, w których dany operator podaje takie informacje dobrowolnie.
- 7) W kontekście dobrowolnego systemu znakowania mięsa wołowego, konieczne jest wprowadzenie przyspieszonej lub uproszczonej procedury odnośnie niektórych rodzajów mięsa dzielonego, znakowanego w danym państwie członkowskim zgodnie z zatwierdzonym wykazem i wprowadzanych na teren innego państwa członkowskiego.
- 8) Z myślą o zagwarantowaniu wiarygodności takiego wykazu, konieczne jest zapewnienie niezależnemu organowi oraz właściwym organom dostępu do wszelkich zapisów znajdujących się w posiadaniu operatorów i organizacji, oraz prawa przeprowadzania inspekcji terenowych w miejscach dobieranych na zasadzie analizy ryzyka.
- 9) Artykuł 17 Rozporządzenia (WE) nr 1760/2000 wprowadza pewne przepisy dotyczące sytuacji, w której produkcja mięsa wołowego odbywa się w całości lub częściowo na terenie państwa trzeciego. Wskazane jest określenie szczegółowych przepisów wykonawczych w zakresie procedury zatwierdzania importu mięsa wołowego z państw trzecich.
- 10) W celu zagwarantowania, że ustalenia dotyczące znakowania, stosowanego względem importowanego mięsa wołowego cechują się równą wiarygodnością, jak te, które stosuje się względem mięsa wołowego z terenu Wspólnoty, Komisja przebadła informacje otrzymane od państw trzecich. Gdy Komisja dojdzie do wniosku, że procedury i/lub kryteria stosowane w danym państwie trzecim są równorzędne w stosunku do norm określonych w Rozporządzeniu (WE) nr

1760/2000, komplet tych informacji zostanie przekazany Państwu Członkowskim.

- 11) W celu zagwarantowania wiarygodności systemu znakowania w państwach trzecich, Komisja ma prawo zażądać udzielenia dodatkowych informacji i winna podjąć wszelkie niezbędne kroki i działania w związku z informacjami otrzymanymi w wyniku takiego żądania.
- 12) Komisja ma prawo prowadzenia inspekcji w państwach trzecich. Aby móc przeprowadzić inspekcję w państwie trzecim, Komisja zwraca się najpierw do takiego państwa o zgodę na jej dokonanie. W wypadku nie otrzymania takiej zgody Komisja podejmuje odpowiednie działania.
- 13) Konieczne jest, aby państwa członkowskie prowadziły inspekcje w celu zapewnienia odpowiedniej dokładności stosowanych dobrowolnie oznaczeń .
- 14) Należy określić ogólne ustalenia w zakresie sankcji nakładanych na operatorów. Powinny one uwzględniać sytuacje, w których dany operator nie oznakował mięsa wołowego w sposób zgodny z przepisami systemu obowiązkowego znakowania lub w których operator oznakował mięso wołowe w ramach zasad systemu dobrowolnego znakowania, jednak nie stosując się do wykazu lub w sytuacji, gdy w ogóle nie było takiego zatwierzonego wykazu. Tymczasowo, na okres do 1 stycznia 2001 r., w celu uwzględnienia trudności, na jakie natrafiają operatorzy w związku ze stosowaniem przepisów niniejszego Rozporządzenia, najsurowsze sankcje powinny być stosowane tylko w wypadkach umieszczenia w oznakowaniu informacji wprowadzających konsumenta w błąd lub niezgodnych z zatwierdzonym wykazem.
- 15) Rozporządzenie (WE) nr 820/97 stanowiło, że każdy operator lub organizacja, zamierzający umieszczać na oznakowaniach mięsa własne, dobrowolne wskazania, ma obowiązek przedstawić odpowiedni wykaz takich informacji do zatwierdzenia przez właściwe organy tego państwa członkowskiego, w którym ma miejsce produkcja lub sprzedaż znakowanego przez niego mięsa wołowego. Rozporządzenie Rady (WE) nr 2772/1999 z 21 grudnia 1999, określające szczegółowe przepisy systemu obowiązkowego znakowania mięsa wołowego³ zezwalało operatorom, w okresie do 31 sierpnia 2000 r., na dalsze stosowanie zasad dobrowolnego umieszczania informacji na oznakowaniach mięsa w charakterze uzupełnienia oznakowania obowiązkowego.
- 16) Pod warunkiem, że w zatwierdzonym wykazie informacji umieszczanych dobrowolnie nie zaszły żadne zmiany, a także, że informacje te pozostają w zgodzie z nowymi przepisami, wskazane jest, aby zarówno takie wykazy, jak i wykazy zatwierdzone dla państw trzecich, były nadal ważne i stosowane.

³ Dz. U. nr L 334 z 28.12.1999, str. 1.

- 17) Rozporządzenie (WE) nr 820/97 stanowi, że w sytuacji, jeżeli w ramach systemu znakowania i rejestracji bydła rzeźnego dostępne są odpowiednie, wystarczająco szczegółowe informacje, państwa członkowskie mają prawo postanowić, że względem mięsa wołowego pochodzącego ze zwierząt urodzonych, hodowanych i ubitych na terenie jednego Państwa Członkowskiego, konieczne jest podanie na oznakowaniach także informacji uzupełniających. Rozporządzenie (WE) nr 2772/1999 zezwalało Państwom Członkowskim na dalsze korzystanie z możliwości wprowadzenia obowiązkowego systemu znakowania względem mięsa wołowego pochodzącego ze zwierząt urodzonych, hodowanych, tuczonych i ubitych na ich własnym terenie, zgodnie z postanowieniami artykułu 19 punkt 4 Rozporządzenia (WE) nr 820/97, w okresie tymczasowym do 31 sierpnia 2000 r.
- 18) Decyzja Komisji nr 98/595/WE z 13 października 1998 r. w sprawie stosowania obowiązkowego systemu znakowania mięsa wołowego we Francji i Belgii⁴ oraz Decyzja Komisji nr 1999/1/WE z 14 grudnia 1998 r., w sprawie stosowania obowiązkowego systemu znakowania mięsa wołowego w Finlandii⁵, zezwalają tym Państwom Członkowskim na wprowadzenie obowiązkowego systemu znakowania względem mięsa wołowego pochodzącego ze zwierząt urodzonych, hodowanych, tuczonych i ubitych na ich własnym terenie. Decyzje te, jak również wszelkie następne decyzje tego typu, winny mieć dalsze zastosowanie do czasu wejścia w życie, z dniem 1 stycznia 2002 r., obowiązku umieszczania na oznakowaniach mięsa pełnych informacji dotyczących pochodzenia, w ramach unijnego systemu obowiązkowego znakowania mięsa.
- 19) W związku ze sprawowaniem nadzoru nad stosowaniem dobrowolnego systemu oznakowania, państwa członkowskie powinny rejestrować zatwierdzone przez siebie wykazy i przekazywać Komisji informacje o swoich krajowych przepisach wykonawczych oraz o informacjach umieszczanych dobrowolnie, zatwierdzonych na ich terenie. Informacje te muszą być regularnie aktualizowane.
- 20) Konieczne jest anulowanie Rozporządzenia Komisji (WE) nr 1141/97 z 23 czerwca 1997 r., wprowadzającego szczególne przepisy w sprawie stosowania Rozporządzenia Rady (WE) nr 820/97 w zakresie znakowania mięsa wołowego i produktów z wołowiny⁶, po raz ostatni znowelizowanego przez Rozporządzenie (WE) nr 824/98⁷. Jednak w celu uniknięcia niejasności w okresie przejściowym, poprzedzającym wprowadzenie systemu obowiązkowego, określonego Rozporządzeniem (WE) nr 1760/2000, przepisy Rozporządzenia (WE) nr 1141/97 powinny pozostać w mocy w odniesieniu do mięsa pochodzącego ze zwierząt ubitych przed 1 września 2000 r.

⁴ Dz. U. nr L 286 z 23.10.1998, str. 55.

⁵ Dz. U. nr L 1 z 5.1.1999, str. 3.

⁶ Dz. U. nr L 165 z 24.06.1997, str. 7.

⁷ Dz. U. nr L 117 z 21.04.1998, str. 4.

21) Środki określone w niniejszym Rozporządzeniu są zgodne z opinią Komitetu Zarządzającego w dziedzinie Mięsa Wołowego i Cielęcego.

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Przejrzystość

Wszyscy operatorzy i organizacje, w znaczeniu trzeciego akapitu artykułu 12 Rozporządzenia (WE) nr 1760/2000 obowiązane są stosować, na wszystkich etapach produkcji i sprzedaży mięsa, system identyfikacji oraz system pełnej rejestracji.

System taki stosuje się w sposób gwarantujący możliwość prześledzenia powiązania między informacjami identyfikującymi mięso, a informacjami identyfikującymi zwierzę lub zwierzęta, których ono pochodzi, zgodnie z postanowieniami artykułów 13 punkt 1 i 16 punkt 2 tego rozporządzenia.

System rejestracji uwzględnia w szczególności dane dotyczące przywiezienia i odtransportowania inwentarza żywego, mięsa w tuszach lub dzielonego, w celu zagwarantowania czytelnych powiązań między faktami przywozu i wywozu.

Artykuł 2

Znakowanie w sytuacjach braku informacji

1. Numer zatwierdzenia, o którym mowa w artykule 13 punkt 2 lit. b) Rozporządzenia (WE) nr 1760/2000, jest to:
 - a) numer zatwierdzenia określony w artykule 10 punkt 1 Dyrektywy Rady nr 64/433/EWG⁸,
 - b) lub, jeżeli nie ma numeru zatwierdzenia, krajowy numer rejestracyjny.

W sytuacji, jeżeli nie ma żadnego z tych numerów, w okresie do 1 stycznia 2001 r. numer, o którym mowa, może zostać zastąpiony informacją, zawierającą nazwę i adres rzeźni.

2. W ramach stosowania artykułu 13 punkt 5 Rozporządzenia (WE) nr 1760/2000:
 - a) w odniesieniu do mięsa pochodzącego ze zwierząt urodzonych na terenie Unii przed 1 stycznia 1998 r., w sytuacji, gdy informacje dotyczące miejsca urodzenia i/lub miejsca hodowli, poza ostatnim miejscem hodowli, nie są dostępne, oznakowanie dotyczące miejsca urodzenia i/lub miejsca hodowli zastępuje się oznaczeniem „*(Ur. przed 1 stycznia 1998 r.)”.

⁸ Dz. U. nr 121 z 29.07.1964, str. 2012/64.

- b) w odniesieniu do mięsa pochodzącego ze zwierząt importowanych na teren Unii, w sytuacji, gdy informacje dotyczące miejsca urodzenia i/lub miejsca hodowli, poza ostatnim miejscem hodowli, nie są dostępne, oznakowanie dotyczące miejsca urodzenia i/lub miejsca hodowli zastępuje się oznaczeniem „*(Importowane żywe na teren WE)” lub „*(Importowane żywe z [nazwa odpowiedniego państwa trzeciego])”.

Artykuł 3

Uproszczenie oznaczenia pochodzenia

W ramach stosowania artykułu 13 punkt 5 lit. a) Rozporządzenia (WE) nr 1760/2000, w odniesieniu do mięsa wołowego pochodzącego ze zwierząt, które były hodowane przez okres 30 dni lub krótszy:

- w państwie członkowskim lub w państwie trzecim, w którym zwierzę się urodziło,
- w państwie członkowskim lub w państwie trzecim, w którym zwierzę zostało ubite,

wskazanie takiego państwa członkowskiego albo państwa trzeciego jako państwa członkowskiego albo państwa trzeciego, w którym zwierzę było hodowane, nie jest wymagane, pod warunkiem, że zwierzęta takie były hodowane w innym państwie członkowskim lub państwie trzecim przez okres dłuższy niż 30 dni.

Artykuł 4

Wielkość grupy

1. Podczas dzielenia mięsa wołowego na tusze lub ćwierci wielkość grupy, o której mowa w drugim podpunkcie artykułu 13 punkt 1 Rozporządzenia (WE) nr 1760/2000 określa się poprzez liczbę tusz lub ćwierci rozdzielonych z jednej całości i stanowiących dla zakładu dokonującego podziału jedną partię. Jednak wielkość ta w żadnym wypadku nie może przekraczać wielkości jednodniowej produkcji.
2. W trakcie dalszego dzielenia lub mielenia mięsa grupa może zostać ustanowiona na nowo z wszystkich grup, o których mowa w punkcie 1, skierowanych do dzielenia lub mielenia tego samego dnia.

Artykuł 5

Mielone mięso wołowe

1. Dla celów niniejszego rozporządzenia mięso mielone definiuje się jako mięso, które zostało posiekane na kawałki lub przepuszczone przez spiralno-śrubową maszynę mielącą.
2. Informacje uzupełniające, które można dołączać do oznakowań, określone w trzecim podpunkcie artykułu 14 rozporządzenia (WE) nr 1760/2000, to następujące informacje:
 - a) w okresie od 1 września 2000 r., wskazania, o których mowa w artykule 13 punkt 2 lit. b) i c) Rozporządzenia (WE) nr 1760/2000, jak również data zmielenia mięsa;
 - b) w okresie od 1 września 2000 r. do 1 stycznia 2002 r., wskazania, o których mowa w art. 13 punkt 5 lit. a) akapit I i II oraz lit. b) Rozporządzenia (WE) nr 1760/2000, jeżeli dane Państwo Członkowskie podjęło decyzję o stosowaniu krajowego, obowiązkowego systemu znakowania obejmującego takie informacje lub jeśli dany operator podaje takie informacje, zgodnie z postanowieniami Części II Tytułu II Rozporządzenia (WE) nr 1760/2000, na zasadzie dobrowolności,
 - c) od 1 stycznia 2002 r. informacje, o których mowa w art. 13 punkt 5 a) akapit I i II Rozporządzenia (WE) nr 1760/2000.

Artykuł 6

Procedury zatwierdzania

1. Okres, określony w drugim podpunkcie artykułu 16 punkt 3 Rozporządzenia (WE) nr 1760/2000, w którym ani nie zostało wydane zatwierdzenie, ani nie miała miejsca odmowa wydania takiego zatwierdzenia, ani też właściwe organy państwa członkowskiego, do którego mięso wołowe jest wysyłane, nie zwróciły się o udzielenie informacji uzupełniających, wynosi dwa miesiące, licząc od następnego dnia po dniu dostarczenia wniosku.
2. Zgodnie z postanowieniami artykułu 16 punkt 5 Rozporządzenia (WE) nr 1760/2000, w odniesieniu do mięsa dzielonego pierwszego gatunku, konfekcjonowanego w indywidualne opakowania, znakowanego w danym państwie członkowskim zgodnie z zatwierdzonym wykazem i wprowadzonym na teren innego państwa członkowskiego, w sytuacji, jeżeli do pierwotnego oznakowania nie zostaje dodana żadna nowa informacja, okres określony w drugim podpunkcie artykułu 16 pkt 3 Rozporządzenia (WE) nr 1760/2000 wynosi 14 dni.

3. Dla celów artykułu 16 pkt 5 Rozporządzenia (WE) nr 1760/2000, mięso wołowe pakowane w małe opakowania detaliczne, które zostało oznakowane w danym państwie członkowskim zgodnie z zatwierdzonym wykazem, może zostać wprowadzone przez to Państwo Członkowskie na teren innego Państwa Członkowskiego i skierowane na jego rynek bez uprzedniego zatwierdzenia wykazu danych przeznaczonych do umieszczenia na oznakowaniu, pod warunkiem, że:
 - a) opakowania, o których mowa, nie zostały zmienione;
 - b) wykaz zatwierdzony przez Państwo Członkowskie, w którym mięso zostało opakowane, obejmuje również wprowadzenie opakowanego mięsa wołowego na rynki innych państw członkowskich;
 - c) Państwo Członkowskie, zatwierdzające taki wykaz, udziela z wyprzedzeniem wszelkich niezbędnych informacji wszystkim innym Państwom Członkowskim, na rynki których, zgodnie z zatwierdzonym wykazem, ma być wprowadzone opakowane mięso wołowe.

Artykuł 7

Inspekcje

1. Operatorzy i organizacje obowiązani są we wszystkich wypadkach i za każdym razem udostępniać swoje lokale i zakłady oraz przedstawiać do wglądu wszelkie dokumenty i zapisy dowodzące prawidłowości informacji umieszczonych na oznakowaniach, ekspertom Komisji, przedstawicielom właściwych organów oraz odpowiednim, niezależnym organom kontrolnym w znaczeniu trzeciego podpunktu artykułu 16 pkt 1 Rozporządzenia (WE) nr 1760/2000.
2. Właściwe organy oraz, w przypadku, o którym mowa w trzecim podpunkcie artykułu 16 pkt 1 Rozporządzenia (WE) nr 1760/2000, niezależny organ kontrolny, przeprowadzają regularne inspekcje terenowe w miejscach dobieranych na zasadzie analizy ryzyka, uwzględniając w nich w szczególności złożoność odpowiednich wykazów. Z każdej inspekcji sporządza się raport opisujący wszelkie braki i nieprawidłowości oraz proponowane środki naprawienia sytuacji, odpowiednie terminy ich zastosowania i nałożone sankcje.
3. W sytuacji, gdy opcja określona w podpunkcie 3 artykułu 16 punkt 1 Rozporządzenia (WE) nr 1760/2000 nie zostaje zrealizowana, państwa członkowskie będą przeprowadzały inspekcje w taki sposób, by zagwarantować prawidłowość i dokładność stosowanych oznakowań. Częstotliwość inspekcji ustala się, uwzględniając w szczególności złożoność odpowiednich wykazów.
4. Operatorzy, organizacje i niezależne organy kontrolne przekazują wszelkie odpowiednie informacje właściwym organom

Artykuł 8

Zatwierdzania wydawane przez państwa trzecie

1. Zadaniem Komisji jest zweryfikowanie, czy przedstawione jej zawiadomienia są pełne i kompletne, zgodnie z postanowieniami artykułu 17 punkt 2 Rozporządzenia (WE) nr 1760/2000. W wypadku otrzymania zawiadomienia, które jest niekompletne, Komisja informuje odpowiednie państwo trzecie, wskazując, jakie informacje muszą zostać uzupełnione.

Kompletne zawiadomienia przekazuje się Państwom Członkowskim, chyba, że Komisja dochodzi do wniosku, że procedury i/lub kryteria stosowane w danym państwie trzecim nie odpowiadają normom określonym w Rozporządzeniu (WE) nr 1760/2000, do czego ma prawo w myśl trzeciego podpunktu artykułu 17 punkt 2 tego Rozporządzenia.

2. Jeżeli w jakimkolwiek czasie Komisja uznaje, na podstawie zawiadomienia określonego w artykule 17 punkt 2 Rozporządzenia (WE) nr 1760/2000, że wskazane jest zweryfikowanie, czy procedury i/lub kryteria zgłoszone przez państwo trzecie są obecnie zgodne z normami określonymi w Rozporządzeniu (WE) nr 1760/2000, ma wówczas prawo zwrócenia się do takiego państwa trzeciego o udostępnienie wszelkich niezbędnych informacji. W szczególności, Komisja ma prawo zażądać od takiego państwa trzeciego kopii wykazów zatwierdzonych przez wyznaczone, właściwe organy. Komisja ma ponadto prawo zażądać od państwa trzeciego, aby upoważniło ono przedstawicieli Komisji do przeprowadzenia inspekcji w tym państwie.
3. Jeżeli Komisja nie otrzyma w wyznaczonym przez siebie terminie jakichkolwiek wymaganych informacji lub zatwierdzeń, o których przedstawienie zwracała się zgodnie z postanowieniami powyższego artykułu, Komisja ma prawo wnioskować, że procedury i/lub kryteria stosowane w państwie trzecim nie odpowiadają normom określonym w Rozporządzeniu (WE) nr 1760/2000.
4. Komisja ma prawo w jakimkolwiek czasie zmienić swoją pierwotną decyzję, dotyczącą odpowiedniości procedur i/lub kryteriów stosowanych w takim państwie trzecim, zgodnie z trzecim podpunktem artykułu 17 punkt 2 Rozporządzenia (WE) nr 1760/2000.

Artykuł 9

Sankcje

1. Państwa Członkowskie określą system sankcji stosowanych w wypadkach naruszania przepisów Rozporządzenia (WE) nr 1760/2000 i podejmują wszelkie środki i działania niezbędne w celu zagwarantowania wdrożenia tych przepisów. Ustalone sankcje powinny być skuteczne, proporcjonalne i zniechęcające do naruszania przepisów rozporządzenia.

2. Bez uszczerbku dla sankcji, o których mowa w artykule 18 Rozporządzenia (WE) nr 1760/2000, w sytuacjach, gdy mięso wołowe zostało oznakowane:
- w sposób niezgodny z wymogami obowiązkowego systemu znakowania. lub
 - w wypadku stosowania systemu dobrowolnego, w sposób niezgodny z wykazem, lub wobec braku zatwierdzonego wykazu,

Państwa członkowskie żądają usunięcia takiego mięsa wołowego z rynku do czasu jego ponownego oznakowania w sposób zgodny z przepisami Rozporządzenia.

Jednakże, jeżeli mięso, o którym mowa, spełnia wszelkie wymogi przepisów weterynaryjnych i higienicznych, państwa członkowskie mają prawo, oprócz nałożenia sankcji, o których mowa w powyższym punkcie 1, zatwierdzić skierowanie takiego mięsa bezpośrednio do przerobu na produkty mięsne, z wyjątkiem przerobu, o którym mowa w pierwszym akapicie artykułu 12 Rozporządzenia (WE) nr 1760/2000.

3. Do 1 stycznia 2001 r. usunięcia mięsa wołowego z rynku dokonuje się tylko w sytuacji, gdy jego oznakowanie zawiera informacje mogące w poważnym stopniu wprowadzać konsumenta w błąd lub informacje niezgodne z zatwierdzonym wykazem.

Artykuł 10

Dokumenty

Właściwe organy prowadzą rejestrację zatwierdzonych wykazów oraz, w szczególności, zapisy rejestrujące wszystkich operatorów i wszystkie organizacje odpowiedzialne za znakowanie mięsa wołowego, jak również niezależny organ odpowiedzialny za prowadzenie inspekcji.

Artykuł 11

Przekaz informacji

Państwa członkowskie podają do wiadomości Komisji:

- a) nazwy właściwych organów w zakresie wdrażania systemu znakowania zgodnego z postanowieniami Rozporządzenia (WE) nr 1760/2000 oraz dalszych, szczegółowych przepisów wykonawczych, oraz, w szczególności, przepisów dotyczących prowadzenia inspekcji i nakładania sankcji;
- b) do 30 września 2000 r., listę wszystkich dobrowolnych informacji, zatwierdzonych na swoim terenie;
- d) w odstępach trzymiesięcznych, aktualizacje listy, o której mowa w punkcie b).

Artykuł 12

Postanowienie tymczasowe

Pod warunkiem zgodności z przepisami Rozporządzenia (WE) nr 1760/2000 oraz niniejszego Rozporządzenia,

- a) dobrowolne wykazy zatwierdzone zgodnie z artykułami 14 i 15 Rozporządzenia (WE) nr 820/97 pozostają w mocy;
- b) krajowe, obowiązkowe systemy znakowania mięsa wołowego, zatwierdzone w myśl artykułu 19 punkt 4 Rozporządzenia (WE) nr 820/97, pozostają w mocy do 1 stycznia 2002 r. To samo dotyczy wszelkich dalszych decyzji tego typu.

Artykuł 13

Anulowanie

Niniejszym anuluje się Rozporządzenie (WE) nr 1141/97.

Jednak Rozporządzenie to pozostaje w mocy w odniesieniu do mięsa wołowego, pochodzącego ze zwierząt ubitych przed 1 września 2000 r.

Odniesienia do anulowanego Rozporządzenia należy interpretować jako odniesienia do Rozporządzenia niniejszego i odczytywać zgodnie z tabelą korelacji, załączoną do niniejszego Rozporządzenia w Załączniku.

Artykuł 14

Wejście w życie

Niniejsze Rozporządzenie wchodzi w życie trzeciego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich*.

Niniejsze Rozporządzenie ma zastosowanie względem mięsa wołowego pochodzącego ze zwierząt ubitych w okresie od 1 września 2000 r.

Niniejsze Rozporządzenie obowiązuje w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 25 sierpnia 2000 r.

W imieniu Komisji

Philippe BUSQUIN

Członek Komisji

ZAŁĄCZNIK

Tabela korelacji

Rozporządzenie (WE) nr 1141/97	Niniejsze Rozporządzenie
Artykuł 2	Artykuł 1
-	Artykuł 2
-	Artykuł 3
-	Artykuł 4
-	Artykuł 5
Artykuł 1	Artykuł 6
Artykuł 3	Artykuł 7
Artykuł 4 a	Artykuł 8
Artykuł 4	Artykuł 9
Artykuł 5 punkt 1	Artykuł 10
Artykuł 5 punkt 2	Artykuł 11
-	Artykuł 12
-	Artykuł 13
Artykuł 6	Artykuł 14

Dokument roboczy służb Komisji

OZNAKOWANIE MIĘSA WOŁOWEGO*

pochodzącego z jednego lub więcej niż jednego państwa trzeciego

Od 1 września 2000

Wskazania obowiązkowe

Kod informacyjny [artykuł 13 punkt 2 lit. a)]

„Ubite w: [państwo trzecie, w którym zwierzę zostało ubite i numer zatwierdzenia]”,
[artykuł 13 punkt 2 lit. b)]

„Dzielone w: [państwo trzecie, w którym mięso zostało podzielone i numer
zatwierdzenia]”, [artykuł 13 punkt 2 lit. c)]

Wskazania dobrowolne

Informacje państwa trzeciego, [artykuł 17]

* = zgodnie z Rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady nr 1760/2000.

Dokument roboczy służb Komisji

OZNAKOWANIE MIĘSA WOŁOWEGO*

pochodzącego z więcej niż jednego państwa trzeciego

Od 1 stycznia 2002

Wskazania obowiązkowe

Kod informacyjny [artykuł 13 punkt 2 lit. a)]

„Urodzone w: [państwo trzecie, w którym zwierzę się urodziło]”,

[artykuł 13 punkt 5 lit. a) akapit I]

„Hodowane w: [państwo / państwa trzecie, w których odbywała się hodowla]”,

[artykuł 13 punkt 5 lit. a) akapit II]

„Ubite w: [państwo trzecie, w którym zwierzę zostało ubite i numer zatwierdzenia]”,

[artykuł 13 punkt 2 lit. b)]

„Dzielone w: [państwo trzecie, w którym mięso zostało podzielone i numer

zatwierdzenia]”, [artykuł 13 punkt 2 lit. c)]

Wskazania dobrowolne

Informacje państwa trzeciego, [artykuł 17]

* = zgodnie z Rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady nr 1760/2000.

Dokument roboczy służb Komisji

OZNAKOWANIE MIĘSA WOŁOWEGO*

pochodzącego z jednego państwa trzeciego

Od 1 stycznia 2002

Wskazania obowiązkowe

Kod informacyjny [artykuł 13 punkt 2 lit. a)]

„Pochodzenie: [nazwa państwa trzeciego]”, [artykuł 13 punkt 5 lit. b) akapit II]

„Ubite w: [państwo trzecie, w którym zwierzę zostało ubite i numer zatwierdzenia]”,
[artykuł 13 punkt 2 lit. b)]

„Dzielone w: [państwo trzecie, w którym mięso zostało podzielone i numer
zatwierdzenia]”, [artykuł 13 punkt 2 lit. c)]

Wskazania dobrowolne

Informacje państwa trzeciego, [artykuł 17]

* = zgodnie z Rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady nr 1760/2000.

Dokument roboczy służb Komisji

OZNAKOWANIE MIĘSA WOŁOWEGO*

pochodzącego z jednego państwa trzeciego,

które korzysta z derogacji dla państw trzecich (artykuł 15)

Od 1 września 2000

Wskazania obowiązkowe

„Pochodzenie: poza WE”, [artykuł 15]

„Ubite w: [państwo trzecie, w którym zwierzę zostało ubite]”, [artykuł 15]

Wskazania dobrowolne

Informacje państwa trzeciego, [artykuł 17]

* = zgodnie z Rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady nr 1760/2000.

DYREKTYWA RADY 92/102/EWG

z dnia 27 listopada 1992 r.

w sprawie identyfikacji i rejestracji zwierząt

RADA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Gospodarczą, w szczególności jego Art. 43,

uwzględniając wniosek Komisji¹,

uwzględniając opinię Parlamentu Europejskiego²,

a także mając na uwadze, co następuje:

art. 3 ust. 1 lit. c) dyrektywy Rady nr 90/425/EWG z dnia 26 czerwca 1990 r. dotycząca kontroli weterynaryjnych i zootechnicznych mających zastosowanie w handlu wewnątrzspółnotowym niektórymi żywymi zwierzętami i produktami mając na względzie wprowadzenie rynku wewnętrznego³ stanowi, że zwierzęta będące przedmiotem handlu wewnątrz wspólnotowego powinny być identyfikowane zgodnie z wymogami zasad wspólnotowych i muszą być rejestrowane w sposób umożliwiający ustalenie ich gospodarstwa pochodzenia lub gospodarstwa tranzytu, punktu lub organizacji spędu oraz, że do dnia 1 stycznia 1993 r. systemy identyfikacji i rejestracji mają być rozszerzone na przemieszczanie zwierząt w obrębie terytorium każdego Państwa Członkowskiego;

art. 14 dyrektywy Rady 91/496/EWG z dnia 15 lipca 1991 r. ustanawiająca zasady regulujące organizację kontroli weterynaryjnej zwierząt wprowadzanych do Wspólnoty z państw trzecich oraz zmieniająca dyrektywy 89/662/EWG, 90/425/EWG oraz 90/675/EWG⁴ stanowi, że identyfikacji i rejestracji takich zwierząt przewidzianej w art. 3 ust. 1 lit. c) dyrektywy nr 90/425/EWG dokonuje się, z wyjątkiem zwierząt rzeźnych oraz zarejestrowanych zwierząt z rodziny koniowatych, po przeprowadzeniu wyżej wymienionych kontroli;

zarządzanie niektórymi wspólnotowymi systemami pomocy w dziedzinie rolnictwa wymaga indywidualnej identyfikacji określonych rodzajów zwierząt gospodarskich; w związku z tym system identyfikacji i rejestracji powinien umożliwiać stosowanie oraz kontrolę takich środków;

¹ Dz.U. nr C 137 z 27.05.1992, str. 7.

² Opinia wydana dnia 19 listopada 1992 r. (dotychczas nieopublikowana w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich*).

³ Dz.U. nr L 224 z 18.08.1990, str. 29. (ostatnio zmieniony dyrektywą nr 91/496/EWG (Dz.U. nr L 268 z 24.09.1991, str. 56.).

⁴ Dz.U. nr L 268 z 24.09.1991, str. 56. (zmieniony rozporządzeniem (EWG) nr 91/628 (Dz.U. nr L 340 z 11.12.1991, str. 17.)).

konieczne jest zatem zapewnienie szybkiej i skutecznej wymiany informacji między Państwami Członkowskimi w celu właściwego stosowania przepisów niniejszej dyrektywy; ustanowiono przepisy wspólnotowe w rozporządzeniu Rady (EWG) 1468/81 z dnia 19 maja 1981 r. w sprawie wzajemnej pomocy między władzami administracyjnymi Państw Członkowskich oraz współpracy między nimi a Komisją w celu zapewnienia prawidłowego stosowania prawa dotyczącego spraw celnych lub rolnych⁵ oraz dyrektywie Rady 89/608/EWG z dnia 21 listopada 1989 r. w sprawie wzajemnej pomocy między organami administracyjnymi Państw Członkowskich i współpracy między Państwami Członkowskimi a Komisją w celu zapewnienia prawidłowego stosowania ustawodawstwa dotyczącego spraw weterynaryjnych i zootechnicznych⁶;

hodowcy zwierząt powinni prowadzić aktualne rejestry zwierząt znajdujących się w ich gospodarstwach; osoby zajmujące się handlem zwierzętami muszą prowadzić rejestry swojej działalności; rejestry te udostępniane są właściwym władzom na ich żądanie;

w celu umożliwienia szybkiego i dokładnego ustalenia informacji dotyczących przewozu zwierząt, istnieje konieczność identyfikacji zwierząt; forma i treść znaku w odniesieniu do bydła powinna być ustalona na poziomie wspólnotowym; w odniesieniu do trzody chlewnej, owiec i kóz decyzja określająca rodzaj oznakowania powinna być podjęta później, ale do czasu jej podjęcia, należy utrzymać w stosunku do przewozu zwierząt ograniczonego do rynku krajowego, krajowe systemy identyfikacji;

należy ustanowić przepisy umożliwiające zniesienie wymogu znakowania w przypadku zwierząt przewożonych bezpośrednio z gospodarstwa do rzeźni; zwierzęta te jednak, w każdym przypadku muszą być tak zidentyfikowane, aby można było ustalić gospodarstwo, z którego pochodzą;

należy ustanowić przepisy umożliwiające zniesienie obowiązku rejestracji hodowców zwierząt, które przeznaczone są na własne potrzeby hodowcy oraz w celu uwzględnienia niektórych szczególnych przypadków, procedur związanych z prowadzeniem rejestrów;

w przypadku zwierząt, których oznakowanie stało się nieczytelne lub zostało zgubione, konieczne jest umieszczenie nowego znaku umożliwiającego zachowanie ciągłości z poprzednim oznakowaniem;

niniejsza dyrektywa nie może mieć wpływu na szczegółowe wymogi określone w decyzji Komisji 89/153/EWG z dnia 13 lutego 1989 r. dotyczącej korelacji próbek pobieranych do badania pozostałości ze zwierzętami oraz gospodarstwami ich pochodzenia⁷, lub na jakiegokolwiek stosowane właściwe zasady ustalone zgodnie z dyrektywą 91/496/EWG;

należy ustanowić przepisy dotyczące procedury komitetu zarządzającego stosowanej w celu

⁵ Dz.U. nr L 144 z 2.06.1981, str. 1. (zmieniony rozporządzeniem (EWG) nr 945/87 (Dz.U. nr L 90 z 2.04.1987, str. 3.).

⁶ Dz.U. nr L 351 z 2.12.1989, str. 34.

⁷ Dz.U. nr L 59 z 2.03.1989, str. 33.

przyjęcia wszelkich niezbędnych zasad w celu wykonania niniejszej dyrektywy,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

Artykuł 1

Niniejsza dyrektywa określa minimalne wymagania dotyczące identyfikacji i rejestracji zwierząt, bez uszczerbku dla bardziej szczegółowych reguł wspólnotowych, które mogą zostać ustanowione w celach zwalczania lub opanowywania chorób.

Niniejszą dyrektywę stosuje się bez uszczerbku do decyzji nr 89/153/EWG oraz przepisów wykonawczych ustanowionych zgodnie z dyrektywą 91/496/EWG, uwzględniając art. 5 rozporządzenia Rady (EWG) nr 3508/92 z dnia 27 listopada 1992 r. ustanawiające zintegrowany system zarządzania i kontroli niektórych programów pomocowych Wspólnoty⁸.

Artykuł 2

Do celów niniejszej dyrektywy:

- a) „zwierzę” oznacza każde zwierzę z gatunków określonych w dyrektywach 64/432/EWG⁹ oraz 91/68/EWG¹⁰;
- b) „gospodarstwo” oznacza każdy budynek, zagrodę lub, w przypadku hodowli prowadzonej na otwartej przestrzeni, miejsce, w którym zwierzęta przebywają, są hodowane lub trzymane;
- c) „hodowca” oznacza każdą osobę fizyczną lub prawną odpowiedzialną, nawet tymczasowo, za zwierzęta;
- d) „właściwa władza” oznacza centralną władzę Państwa Członkowskiego upoważnioną do przeprowadzania kontroli weterynaryjnych lub inne władze, którym władze administracji centralnej delegował uprawnienia do wykonywania niniejszej dyrektywy;
- e) „handel” oznacza handel zgodnie z definicją w art. 2 dyrektywy nr 90/425/EWG.

Artykuł 3

1. Państwa Członkowskie zapewniają, że:

- a) właściwe władze posiadają aktualny wykaz wszystkich gospodarstw zajmujących się

⁸ Dz.U. nr L 355 z 5.12.1992, str. 1.

⁹ Dyrektywa Rady nr 64/432/EWG z dnia 26 czerwca 1964 r. w sprawie problemów zdrowotnych zwierząt wpływających na handel wewnątrz wspólnotowy bydłem i trzodą chlewną (Dz.U. nr 121 z 29.07.1964., str. 1977). (ostatnio zmieniona dyrektywą 91/687/EWG (Dz.U. nr L 377 z 31.12.1991, str. 16).

¹⁰ Dyrektywa Rady 91/68/EWG z dnia 28 stycznia 1991 r. w sprawie warunkach zdrowotnych zwierząt regulujących handel wewnątrz wspólnotowy ovcami i kozami (Dz.U. nr L 46 z 19.02.1991, str. 19).

hodowlą zwierząt objętych niniejszą dyrektywą, które położone są na jego terytorium, określający gatunki hodowanych zwierząt i ich hodowców, łącznie z wpisami gospodarstw pozostającymi w wykazie do momentu, kiedy upłyną trzy kolejne lata zaprzestania w tym gospodarstwie hodowli zwierząt. Wykaz ten zawiera również znak lub znaki umożliwiające identyfikację gospodarstwa zgodnie z art. 5 ust. 2 lit. a) i c) akapit drugi oraz ust. 3 akapit pierwszy, a także art. 8;

- b) Komisja, właściwa władza oraz lub inna władza odpowiedzialny za nadzorowanie przestrzegania rozporządzenia (EWG) nr 3508/92 ma dostęp do wszelkich informacji uzyskanych na mocy niniejszej dyrektywy.

2. Zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 18 dyrektywy nr 90/425/EWG Państwa Członkowskie mogą zostać upoważnione do wyłączenia z wykazu przewidzianego w ust. 1 lit. a) osób fizycznych hodujących nie więcej niż trzy sztuki zwierząt z gatunku owiec lub kóz, w stosunku, do których nie będą się ubiegać o premie lub, biorąc pod uwagę przypadki szczególne, jedną świnie, a które to zwierzęta przeznaczone są na użytek własny lub do własnej konsumpcji hodowców oraz pod warunkiem, że każde takie zwierzę zostanie poddane kontrolom ustanowionym w niniejszej dyrektywie przed jakimkolwiek ich przewozem.

Artykuł 4

1. Państwa Członkowskie zapewniają, że:

- a) każdy hodowca bydła lub trzody chlewnej wymieniony w dyrektywie 64/432/EWG i umieszczony w wykazie przewidzianym w art. 3 ust. 1 lit. a) prowadzi rejestr podający liczbę zwierząt znajdujących się w gospodarstwie.

Rejestr zawiera aktualne informacje o każdym przypadku narodzin, padnięcia lub przewozu zwierząt (liczba zwierząt uwzględniająca każdorazowe wprowadzenie i usunięcie z rejestru), co najmniej w ujęciu zagregowanym, z podaniem odpowiednio miejsca ich pochodzenia lub przeznaczenia oraz daty takich przewozów.

We wszystkich przypadkach należy podać znak identyfikacyjny stosowany zgodnie z art. 5 i 8.

W przypadku trzody chlewnej rejestracja narodzin i padnięć nie jest jednak obowiązkowa.

W przypadku świń czystorasowych lub mieszańców, które są rejestrowane w księgach zwierząt zarodowych zgodnie z przepisami dyrektywy 88/661/EWG¹¹, alternatywny system rejestracji oparty na identyfikacji indywidualnej umożliwiający zidentyfikowanie zwierząt może być uznany na mocy procedury ustanowionej w art.

¹¹ Dyrektywa Rady nr 88/661/EWG z dnia 19 grudnia 1988 r. w sprawie norm zootechnicznych stosowanych w odniesieniu do zwierząt hodowlanych należących do gatunków trzody chlewnej (Dz.U. nr L 382 z 31.12.1988, str. 36).

18 dyrektywy 90/425/EWG, jeżeli system taki zapewnia spełnienie wymogów równoważnych do wymogów spełnianych przez rejestr;

- b) każdy hodowca owiec lub kóz, którego gospodarstwo jest wymienione zgodnie z art. 3 ust. 1 lit. a) prowadzi rejestr zawierający co najmniej łączną liczbę owiec i kóz znajdujących się w gospodarstwie każdego roku w dniu, który zostanie określony przez właściwe władze.

Rejestr zawiera również:

- aktualne informacje dotyczące liczby żywych maciorek owiec i kóz w wieku powyżej 12 miesięcy lub, które wcześniej kociły się w danym gospodarstwie;
- informacje dotyczące przewozów owiec i kóz (liczba zwierząt uwzględniająca każdorazowe wprowadzenie i usunięcie z rejestru), co najmniej w ujęciu zagregowanym, z podaniem odpowiednio miejsca ich pochodzenia lub przeznaczenia, ich oznakowania oraz daty takich przewozów.

2. Jednakże, zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 18 dyrektywy nr 90/425/EWG, ustala się uproszczoną procedurę rejestracji do dnia 1 stycznia 1993 r. w odniesieniu do bawołów oraz do dnia 1 października 1993 r. w odniesieniu do owiec i kóz wypędzanych sezonowo na pastwiska, a w przypadku wszystkich wymienionych wyżej zwierząt wypasanych na wspólnym pastwisku lub hodowanych w regionach pozostających w izolacji ze względu na warunki geograficzne.

3. Państwa Członkowskie zapewniają również, że:

- a) każdy hodowca dostarcza właściwej władzy, na jej żądanie, wszelkie informacje dotyczące pochodzenia, identyfikacji oraz, w odpowiednich przypadkach, miejsca przeznaczenia zwierząt, które hodowca posiadał, hodował, transportował, wprowadził do obrotu lub ubił;
- b) każdy hodowca zwierząt, które mają być przewiezione na targowiska lub spędy lub z targowisk lub spędów, przedstawia podmiotowi prowadzącemu targowiska lub spędy, który jest tymczasowo posiadaczem zwierząt, dokument określający szczegółowe informacje dotyczące zwierząt, w tym numery identyfikacyjne lub znaki każdej sztuki bydła.

Osoba prowadząca targowisko lub skup może wykorzystać dokumenty, uzyskane zgodnie z akapitem pierwszym, do wypełnienia obowiązku ustanowionego w ust. 1 lit. a) akapit trzeci.

- c) przez minimalny okres, który zostanie wyznaczony przez właściwą władzę, jednak nie krótszy niż trzy lata w gospodarstwie dostępne są dla właściwej władzy, na jego żądanie, rejestry i informacje.

Artykuł 5

1. Państwa Członkowskie zapewniają, że przestrzegane są następujące zasady ogólne:
 - a) znaki identyfikacyjne muszą być umieszczone zanim zwierzęta opuszczą gospodarstwo, w którym się narodziły;
 - b) nie wolno usuwać lub zmieniać znaków identyfikacyjnych bez pozwolenia właściwej władzy.

W przypadku, gdy znak stał się nieczytelny lub został zgubiony, nowy znak umieszcza się zgodnie z niniejszym artykułem;

- c) hodowca wpisuje do rejestru określonego w art. 4 wszelkie nowe znaki identyfikacyjne w celu zachowania powiązania z poprzednim oznakowaniem danego zwierzęcia;
 - d) kolczyki przewidziane w ust. 2 lit. a) są zatwierdzane przez właściwą władzę i są zabezpieczone przed podrobieniem oraz zapewniają czytelność oznakowania przez okres życia zwierzęcia. Kolczyki nie mogą się nadawać do ponownego użytku, a ich noszenie nie może być uciążliwe dla zwierząt.

2. W przypadku bydła, Państwa Członkowskie zapewniają, że:

- a) wszystkie zwierzęta wymienione w art. 2 dyrektywy nr 64/432/EWG znajdujące się w gospodarstwie są oznakowywane przy pomocy kolczyków opatrzonych kodem alfanumerycznym, który nie może przekraczać 14 znaków i umożliwia indywidualną identyfikację każdego zwierzęcia według gospodarstwa urodzenia lub, w przypadku buhajów przeznaczonych do celów sportowych lub widowiskowych z wyjątkiem targów i wystaw, przy pomocy systemu identyfikacji, zapewniającego spełnianie równoważnych wymogów uznanego przez Komisję.

Kolczyki określone w akapicie pierwszym muszą być założone przed upływem dziewięciu miesięcy od dnia przyjęcia, zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 18 dyrektywy 90/425/EWG, środków przewidujących identyfikację Państwa Członkowskiego oraz gospodarstwa, z którego dane zwierzę pochodzi. Zwierzęta oznakowane przed upływem dziewięciu miesięcy powinny być także oznakowane zgodnie z systemami krajowymi przewidzianymi w akapicie trzecim lub przez kolczykowanie przewidziane w akapicie pierwszym.

Na mocy procedury ustanowionej w art. 18 dyrektywy nr 90/425/EWG, okres taki może być przedłużony na wniosek Państwa Członkowskiego do dnia 1 lipca 1994 r.

Jednak zwierzęta, które oznakowano przed upływem przewidzianych okresu dziewięciu miesięcy zgodnie z obowiązującymi systemami krajowymi, które zostały przedstawione Komisji, pozostają z tego względu pod kontrolą;

- b) znaki identyfikacyjne są przydzielane gospodarstwom, rozprowadzane i stosowane do zwierząt w sposób określany przez właściwe władze;
- c) znaki identyfikacyjne są umieszczane najpóźniej do trzydziestego dnia od daty urodzenia zwierzęcia.

Właściwe władze mogą jednak odroczyć znakowanie zwierząt do momentu, w którym zwierzę osiągnie maksymalnie sześć miesięcy życia, pod warunkiem, że przed upływem trzydziestu dni od dnia narodzin zwierzę zostanie oznakowane przez hodowcę przy użyciu tymczasowego znaku identyfikacyjnego uznanego przez właściwą władzę, umożliwiając w ten sposób identyfikację każdego ze zwierząt według gospodarstwa narodzin zwierzęcia oraz pod warunkiem, że zwierzęta te nie mogą opuścić gospodarstwa, z wyjątkiem przewiezienia ich na ubój do rzeźni mieszczącej się na terenie objętym właściwością właściwej władzy, która uznała tymczasowy znak identyfikacyjny, bez przechodzenia przez inne gospodarstwo.

Właściwe władze mogą jednak wyrazić zgodę, aby cielęta mleczne przeznaczone na rzeź przed ukończeniem szóstego miesiąca życia oraz które zostały przywiezione przed osiągnięciem trzydziestego dnia życia zgodnie z krajowym systemem przewozu zwierząt, uznanym zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 18 dyrektywy 90/425/EWG umożliwiającym, co najmniej ustalenie gospodarstwa pochodzenia zwierząt, były znakowane w gospodarstwach prowadzących opas cieląt, pod warunkiem, że cielęta zostały tam przewiezione bezpośrednio z gospodarstwa ich narodzin oraz że cielęta przewiezione na mocy takich systemów nie będą kwalifikować się do przyznania premii.

3. Zwierzęta inne niż bydło należy znakować bezzwłocznie, a w każdym przypadku przed opuszczeniem gospodarstwa za pomocą kolczyków lub tatuażu umożliwiających określenie miejsca pochodzenia zwierząt oraz umożliwiających dokonanie odniesienia do wszelkich dokumentów towarzyszących, które powinny wymieniać takie kolczyki lub tatuaż oraz umożliwiających odniesienie do wykazu określonego w art. 3 ust. 1 lit. a).

W oczekiwaniu na decyzję przewidzianą w art. 10 niniejszej dyrektywy oraz w drodze odstępstwa od przepisów art. 3 ust. 1 lit. c) akapit drugi dyrektywy nr 90/425/EWG, Państwa Członkowskie mogą stosować krajowe systemy przewozu zwierząt, innych niż bydło, w przypadku wszelkich transportów takich zwierząt odbywających się w granicach terytorium danego państwa. Takie systemy muszą umożliwiać identyfikację miejsca pochodzenia i miejsca narodzin zwierząt. Państwa Członkowskie powiadomią Komisję o systemach, które zamierzają w tym celu wprowadzić, w odniesieniu do trzody chlewnej z dniem 1 lipca 1993 r. oraz z dniem 1 lipca 1994 r. w odniesieniu do owiec i kóz. Zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 18 dyrektywy nr 90/425/EWG, Państwo Członkowskie może być poproszone o dokonanie zmian swojego systemu w przypadku, gdy nie spełnia on wymogu określonego w zdaniu drugim.

Przesyłce zwierząt oznakowanych tymczasowym znakiem identyfikującym przez cały czas przewozu towarzyszy dokument umożliwiający określenie pochodzenia zwierząt, ich

właściciela, miejsca wyjścia oraz miejsca przeznaczenia.

Właściwa władza może jednak zezwolić na przewóz nieoznakowanych owiec i kóz między gospodarstwami o tym samym statusie zdrowotnym, stanowiącymi własność jednego podmiotu oraz znajdującymi się na obszarze objętym właściwością tej władzy, pod warunkiem, że każdy taki przewóz odbywa się na mocy krajowego systemu, który umożliwia określenie gospodarstwa, w którym dane zwierzę się narodziło. Państwa Członkowskie muszą, do dnia 1 lipca 1994 r., powiadomić Komisję o systemach, które zamierzają w tym celu wprowadzić. Stosownie do procedury ustanowionej w art. 18 dyrektywy 90/425/EWG Państwo Członkowskie może zostać poproszone dokonanie zmian tego systemu, w przypadku, gdy nie spełnia on wyżej wymienionego wymogu.

4. Art. 3 ust. 2 lit. e) dyrektywy 64/432/EWG otrzymuje brzmienie:

„e) podlegać identyfikacji zgodnie z art. 5 dyrektywy Rady 92/102/EWG w sprawie identyfikacji i rejestracji zwierząt¹².”

Artykuł 6

1. W przypadku, gdy właściwa władza Państwa Członkowskiego przeznaczenia postanawia nie stosować znaku identyfikacyjnego nadanego zwierzęciu w gospodarstwie jego pochodzenia, władza ta ponosi wszelkie koszty związane z zamianą znaku. W przypadku takiej zamiany znaku, należy zachować powiązanie między identyfikacją dokonaną przez właściwą władzę Państwa Członkowskiego wysyłki a nową identyfikacją dokonaną przez właściwą władzę Państwa Członkowskiego przeznaczenia; powiązanie to odnotowuje się w rejestrze przewidzianym w art. 4.

Do możliwości przewidzianej w akapicie pierwszym nie można odwoływać się w przypadku zwierząt przeznaczonych do uboju, które przywożone są zgodnie z art. 8 bez umieszczenia nowego znaku zgodnie z art. 5.

2. W przypadku, gdy zwierzęta zostały sprzedane, właściwa władza Państwa Członkowskiego przeznaczenia może, do celów art. 5 dyrektywy 90/425/EWG, odwołać się do art. 4 dyrektywy 89/608/EWG w celu uzyskania informacji odnoszących się do zwierząt, stad pochodzenia zwierząt oraz wszelkich przewozów tych zwierząt.

Artykuł 7

Państwa Członkowskie zapewniają, że wszelkie informacje dotyczące przewozów zwierząt, którym nie towarzyszą świadectwa lub dokumenty wymagane zgodnie z przepisami weterynaryjnymi lub zootechnicznymi, dostępne są dla właściwej władzy, na jego żądanie, co najmniej przez okres wyznaczony przez tą władzę.

Artykuł 8

¹² Dz.U. nr L 355 z 5.12.1992, str. 32.”

Wszystkie zwierzęta przywożone z państw trzecich, które przeszły kontrole ustanowione w dyrektywie 91/496/EWG i pozostają na terytorium Wspólnoty, w ciągu trzydziestu dni od dnia przeprowadzenia powyższych badań oraz w każdym przypadku, przed ich przewozem, mają być identyfikowane znakiem spełniającym wymogi określone w art. 5, o ile ich gospodarstwem przeznaczenia jest rzeźnia znajdująca się w obszarze właściwości władzy odpowiedzialnej za kontrole weterynaryjne, zaś ubój zwierząt przeprowadzany jest w ciągu trzydziestu dni od dnia badania.

Należy zachować powiązanie między identyfikacją nadaną przez państwo trzecie a identyfikacją zwierzęcia dokonaną w Państwie Członkowskim przeznaczenia. Powiązanie to należy odnotować w rejestrze przewidzianym w art. 4.

Artykuł 9

Państwa Członkowskie przyjmują niezbędne środki administracyjne i/lub karne, które będą stosowane wobec wszelkich naruszeń wspólnotowych przepisów weterynaryjnych, w przypadkach, w których ustalono, że znakowanie lub identyfikacja lub prowadzenie rejestrów przewidzianych w art. 4 nie jest prowadzone zgodnie z wymogami niniejszej dyrektywy.

Artykuł 10

Najpóźniej do dnia 31 grudnia 1996 r., działając w oparciu o sprawozdanie Komisji, któremu towarzyszą wnioski przyjmowane kwalifikowaną większością głosów, w świetle zdobytych doświadczeń, Rada dokona przeglądu przepisów niniejszej dyrektywy w celu zdefiniowania zharmonizowanego wspólnotowego systemu identyfikacji i rejestracji oraz podejmie decyzję w sprawie możliwości wprowadzenia elektronicznego systemu identyfikacji w świetle postępu dokonanego w tej dziedzinie przez Międzynarodową Organizację Normalizacyjną (ISO).

Artykuł 11

1. Państwa Członkowskie wprowadzają w życie przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy:

- w odniesieniu do wymogów dotyczących bydła:
 - (i) rejestrowanie bydła od dnia 1 lutego 1993 r. zgodnie z obowiązującymi procedurami krajowymi spełniającymi wymogi ustanowione w art. 4 oraz identyfikowanie zgodnie z istniejącymi zasadami określonymi w art. 5 ust. 2 lit. a), akapit drugi i trzeci;
 - (ii) wprowadzanie od dnia 1 października 1993 r. wspólnotowych systemów rejestracji i identyfikacji ustanowionych niniejszą dyrektywą

- w odniesieniu do wymogów dotyczących trzody chlewnej, do dnia 1 stycznia 1994 r.;
- w odniesieniu do wymogów dotyczących owiec i kóz, do dnia 1 stycznia 1995 r.;

Państwa Członkowskie niezwłocznie powiadomią o tym Komisję.

Środki przyjęte przez Państwa Członkowskie zawierają odniesienie do niniejszej dyrektywy lub odniesienie takie towarzyszy ich urzędowej publikacji. Metody dokonywania takiego odniesienia określone są przez Państwa Członkowskie.

2. Państwa Członkowskie prześlą Komisji teksty podstawowych przepisów prawa krajowego, przyjętych w dziedzinach objętych niniejszą dyrektywą.

3. Ustalenie ostatecznego terminu transpozycji do prawa krajowego na dzień 1 stycznia 1994 r. oraz dzień 1 stycznia 1995 r. pozostaje bez uszczerbku dla zniesienia granicznych kontroli weterynaryjnych przewidzianych dyrektywą nr 90/425/EWG.

Artykuł 12

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do Państw Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 27 listopada 1992 r.

W imieniu Rady

J. PATTEN

Przewodniczący

DYREKTYWA RADY

z dnia 26 czerwca 1964 r.

w sprawie problemów zdrowotnych zwierząt wpływających na handel wewnątrzspółnotowy bydłem i trzodą chlewną

(64/432/EWG)

RADA EUROPEJSKIEJ WSPÓLNOTY GOSPODARCZEJ,

uwzględniając Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Gospodarczą, w szczególności jego art. 43 i art. 100,

uwzględniając wniosek Komisji,

uwzględniając opinię Parlamentu Europejskiego¹,

uwzględniając opinię Komitetu Ekonomiczno - Społecznego²,

a także mając na uwadze, co następuje:

jest już stosowane rozporządzenie Rady nr 20 w sprawie stopniowego ustanawiania wspólnej organizacji rynku mięsa wieprzowego³, analogiczne rozporządzenie zostanie przyjęte w stosunku do rynku mięsa wołowego; ponadto rozporządzenia te stosuje się w handlu zwierzętami żywymi;

rozporządzenie Rady nr 20 zastępuje liczne tradycyjne środki ochrony stosowane na granicy jednolitym systemem zaprojektowanym w szczególności do ułatwienia handlu wewnątrzspółnotowego; zaś rozporządzenie, które ma zostać przyjęte w odniesieniu do rynku mięsa wołowego również posłuży usuwaniu przeszkód w handlu na tym rynku;

tak długo jak handel wewnątrzspółnotowy na rynku mięsa wołowego będzie utrudniony ze względu na różnice między wymaganiami zdrowotnymi Państw Członkowskich, tak długo wprowadzenie wyżej wymienionych rozporządzeń nie przyniesie spodziewanego efektu;

aby wyeliminować te różnice, należy przedsięwziąć środki w ramach wspólnej polityki rolnej zgodnie z już przyjętymi lub będącymi w przygotowaniu rozporządzeniami w sprawie stopniowego ustanawiania wspólnej organizacji rynków; zaś w związku z powyższym przepisy dotyczące problemów natury sanitarnej muszą zostać zbliżone;

prawo Państw Członkowskich zgodnie z art. 36 Traktatu do dalszego stosowania zakazów lub ograniczeń przywozu, wywozu lub tranzytu dóbr uzasadnione względami ochrony zdrowia ludzi i zwierząt nie zwalnia ich jednak z obowiązku zbliżania przepisów, na których te zakazy

¹ Dz.U. nr 61 z 19.04.1963, str. 1254/63.

² Dz.U. nr 121 z 29.07.1964, str. 2009/64.

³ Dz.U. nr 30 z 20.04.1962, str. 945/62.

i ograniczenia są oparte, o ile różnice te utrudniają wprowadzenie i funkcjonowanie wspólnej polityki rolnej;

w kontekście zbliżenia przepisów, od krajów wysyłki wymaga się zapewnienia, że bydło i trzoda chlewna hodowlane, rzeźne lub przeznaczone do produkcji, miejsca, z których te zwierzęta pochodzą i są wysyłane oraz wykorzystywane środki transportu spełniają określone wymagania sanitarne tak, aby mieć pewność, że zwierzęta nie są źródłem chorób zakaźnych;

aby Państwa Członkowskie mogły być pewne, że wymagania te są spełnione, należy wydać przepis dotyczący świadectwa zdrowia wydawanego przez urzędowego lekarza weterynarii, które będzie towarzyszyło zwierzętom do miejsca przeznaczenia;

Państwa Członkowskie muszą mieć prawo do zakazu wpuszczania na swoje terytorium bydła i trzody chlewnej, jeżeli okaże się, że zwierzęta chorują na chorobę zakaźną lub są o to podejrzane; mogą roznosić taką chorobę nie chorując na nią czy też nie spełniają przepisów sanitarnych Wspólnoty;

ponieważ nie ma powodu, dla którego należy zezwalać Państwom Członkowskim na wprowadzanie zakazu wwozu bydła i trzody chlewnej na swoje terytorium z przyczyn innych niż względy zdrowotne; na wniosek wysyłającego lub jego pełnomocnika powinno się zezwolić na powrót transportu zwierząt do kraju wysyłki, chyba, że okoliczności wskazują inaczej;

w związku z powyższym w przypadku wprowadzenia zakazu lub ograniczenia powinno się powiadomić nadawcę, jego pełnomocnika lub właściwe władze centralne kraju wysyłki, o przyczynach podjęcia takich środków;

w przypadku zaistnienia sporu między wysyłającym a Państwem Członkowskim stanowiącym kraj przeznaczenia przesyłki, może on zasięgnąć opinii eksperta ds. weterynarii, wybranego przez siebie z listy sporządzonej przez Komisję;

w niektórych wypadkach i dla określonej kategorii zwierząt ogólne przepisy niniejszej dyrektywy mogą ulec złagodzeniu bez ponoszenia ryzyka zdrowotnego; umożliwiając wprowadzenie w Państwach Członkowskich będących odbiorcami przesyłek odstępstw ogólnych lub szczególnych od przepisów;

w dziedzinach, w których występują szczególne problemy zbliżenie przepisów Państw Członkowskich nie może zostać dokonane bez uprzedniego przeprowadzenia dokładnych badań;

uproszczona procedura wprowadzania poprawek może być zastosowana w odniesieniu do załączników B - D, obejmujących przepisy natury technicznej podlegające zmianom; w związku z powyższym należy Komisji zapewnić możliwość wprowadzania takich poprawek po konsultacji z Państwami Członkowskimi,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

Artykuł 1

Niniejsza dyrektywa odnosi się do handlu wewnątrzspółnotowego zwierzętami hodowanymi, produkcyjnymi lub przeznaczonymi do uboju z gatunków bydła i trzody chlewnej.

Artykuł 2

Do celów niniejszej dyrektywy:

- a) „gospodarstwo” oznacza znajdujące się na terytorium Państwa Członkowskiego przedsiębiorstwo rolne lub handlowe pod urzędowym nadzorem, w którego pomieszczeniach stale trzymane są zwierzęta hodowlane, rzeźne lub przeznaczone do produkcji;
- b) „zwierzęta przeznaczone do uboju” oznaczają zwierzęta z gatunku bydła lub trzody chlewnej, które po przywiezieniu do kraju przeznaczenia zostaną dostarczone prosto do rzeźni lub na rynek sąsiadujący z rzeźnią. Zgodnie z obowiązującymi tam przepisami wszystkie zwierzęta, w szczególności pochodzące z rynku, mogą być przewiezione jedynie do rzeźni wyznaczonej do tych celów przez właściwy organ centralny. W ostatnim przypadku ubój zwierząt powinien być dokonany w takiej rzeźni nie później niż siedemdziesiąt dwie godziny po dostarczeniu ich na rynek;
- c) „zwierzęta hodowlane lub przeznaczone do produkcji” oznaczają zwierzęta z gatunku bydła lub trzody chlewnej inne niż te, określone w lit. b), w szczególności zwierzęta przeznaczone do hodowli, produkcji mleka lub mięsa lub wykorzystywane do pracy;
- d) „bydło wolne od gruźlicy” oznacza bydło spełniające warunki ustanowione w załączniku A pkt I ppkt. 1
- e) „pogłowie bydła oficjalnie uznane za wolne od gruźlicy” oznacza pogłowie bydła spełniające warunki ustanowione w załączniku A pkt I ppkt 2;
- f) „bydło wolne od brucelozy” oznacza bydło spełniające warunki ustanowione w załączniku A pkt II ppkt 1;
- g) „pogłowie bydła oficjalnie uznane za wolne od brucelozy” oznacza pogłowie bydła spełniające warunki ustanowione w załączniku A pkt II część A ppkt 2;
- h) „pogłowie bydła wolne od brucelozy” oznacza pogłowie bydła spełniające warunki ustanowione w załączniku A pkt II część A ppkt 3;
- i) „trzoda chlewna wolna od brucelozy” oznacza trzodę chlewną spełniającą warunki ustanowione w załączniku A pkt II część B ppkt 1;
- k) „trzoda chlewna oficjalnie uznana za wolną od brucelozy” oznacza trzodę chlewną spełniającą warunki ustanowione w załączniku A pkt II część B ppkt 2;
- l) „strefa wolna od choroby zakaźnej ” oznacza strefę o średnicy 20 km, w której stosownie do oficjalnych danych przez okres przynajmniej trzydziestu dni przed załadunkiem nie stwierdzono:

- (i) przypadków zachorowań na pryszczycę bydła,
 - (ii) przypadków zachorowań na pryszczycę, pomór czy paraliż zakaźny świń (choroba cieszyńska);
- m) „choroby podlegające obowiązkowi deklaracji” oznacza choroby ujęte w załączniku E;
- n) „urzędowy lekarz weterynarii” oznacza lekarza weterynarii wyznaczonego przez właściwy organ centralny Państwa Członkowskiego;
- o) „kraj wysyłki” oznacza Państwo Członkowskie, z którego bydło i trzoda chlewna są wywożone do innego Państwa Członkowskiego;
- p) „kraj przeznaczenia” oznacza Państwo Członkowskie, do którego bydło i trzoda chlewna są przywożone.

Artykuł 3

1. Każde Państwo Członkowskie zapewnia, że z jego terytorium do innego Państwa Członkowskiego wysyłane są jedynie bydło i trzoda chlewna spełniające warunki ustanowione w ust. 2, uwzględniające odpowiednio przepisy ust. 7, a także warunki specjalne ustanowione dla określonych kategorii bydła i trzody chlewnej zawarte w ust. 3-6.
2. Bydło i trzoda chlewna, których dotyczy niniejsza dyrektywa:
- a) nie mogą wykazywać żadnych klinicznych objawów chorobowych w dniu załadunku;
 - b) muszą pochodzić z gospodarstwa, które formalnie spełnia następujące warunki:
 - (i) jest usytuowane w centrum strefy wolnej od chorób zakaźnych;
 - (ii) przez okres przynajmniej trzech miesięcy przed wysyłką nie stwierdzono w nim przypadków zachorowań na pryszczycę i gruźlicę u bydła, brucelozę bydła i trzody chlewnej, pomoru i paraliżu zakaźnego (choroby cieszyńskiej) w przypadku trzody chlewnej;
 - (iii) przez okres przynajmniej trzech miesięcy przed wysyłką nie stwierdzono w nim innych chorób podlegających obowiązkowi zwalczania, wywołujących zakażenia u gatunków zwierząt o których mowa;
 - c) zwierzęta hodowlane lub przeznaczone do produkcji powinny przebywać w gospodarstwie, określonym w lit b) przez okres co najmniej trzydziestu dni przed terminem wysyłki. Urzędowy lekarz weterynarii może zaświadczyć, że zwierzęta pozostawały w gospodarstwie przez okres trzydziestu dni przed terminem wysyłki. W przypadku zwierząt oznaczonych w sposób wskazany w lit. d) i pozostających pod urzędowym nadzorem weterynaryjnym, można w ten sposób poświadczyć ich przynależność do gospodarstwa;

- d) muszą być oznakowane w urzędowy lub zatwierdzony przez urząd sposób przez zakładanie urzędowych kolczyków do znakowania bydła lub w przypadku trzody chlewnej pieczęci identyfikacyjnej;
 - e) z gospodarstwa muszą zostać wysłane prosto do miejsca załadunku:
 - (i) unikając kontaktu ze zwierzętami parzystokopytnymi, za wyjątkiem bydła i trzody chlewnej, które spełniają warunki ustanowione dla handlu we Wspólnocie;
 - (ii) posegregowane na zwierzęta hodowlane lub przeznaczone do produkcji oraz zwierzęta przeznaczone do uboju;
 - (iii) w samochodach lub kontenerach uprzednio wyczyszczonych i zdezynfekowanych za pomocą środków zaakceptowanych urzędowo w kraju wysyłki;
 - f) muszą być załadowane na środek transportu przewożący je do kraju przeznaczenia zgodnie z warunkami przedstawionymi w lit. e) w określonym miejscu znajdującym się w centrum strefy wolnej od chorób zakaźnych;
 - g) po załadunku muszą niezwłocznie być przewiezione prosto do punktu kontroli granicznej kraju wysyłki;
 - h) w czasie transportu do kraju przeznaczenia muszą być zaopatrzone w świadectwo zdrowia zgodne z załącznikiem F (wzory I-V), wystawione w dniu załadunku co najmniej w języku kraju przeznaczenia z terminem ważności dziesięciu dni;
3. Bydło hodowlane lub przeznaczone do produkcji musi ponadto:
- a) nie później niż piętnaście dni i nie wcześniej niż cztery miesiące przed załadunkiem zostać poddane szczepieniu przeciwko wirusowi pryszczycy typ A, O i C szczepionką zawierającą martwe wirusy, zatwierdzoną i kontrolowaną przez właściwy organ kraju wysyłki;
 - b) pochodzić z pogłowia oficjalnie uznanego za wolne od gruźlicy, samo nie może chorować na gruźlicę, a w szczególności musi mieć negatywny wynik śródskórnej próby tuberkulinowej przeprowadzonej zgodnie z przepisami załączników A i B;
 - c) pochodzić z pogłowia oficjalnie uznanego za wolne od brucelozy, samo nie może chorować na brucelozę, a w szczególności wynik serologicznej próby aglutynacyjnej na brucelozę przeprowadzanej zgodnie z przepisami załączników A i C musi być niższy niż 30 j.m./ml;
 - d) krowy mleczne nie mogą wykazywać objawów zapalenia wymion, a ponadto badanie mleka przeprowadzone stosownie do przepisów załącznika D muszą wykazać brak jakichkolwiek charakterystycznych oznak stanów zapalnych lub występowania mikroorganizmów chorobotwórczych.
4. Trzoda chlewna hodowlana lub przeznaczona do produkcji musi ponadto pochodzić z pogłowia wolnego od brucelozy, same nie mogą na nią chorować, w szczególności wynik serologicznej próby aglutynacyjnej na brucelozę przeprowadzanej zgodnie z przepisami

załączników A i C musi być niższy niż 30 j.m./ml; wykonanie serologicznej próby aglutynacyjnej wymagane jest jedynie w przypadku osobników ważących powyżej 25 kg.

5. Na zwierzęta przeznaczone do uboju nie mogą zostać przeznaczone bydło lub trzoda chlewna, które zostały ubite w ramach programu likwidowania chorób zakaźnych przeprowadzanego w Państwie Członkowskim.

6. Bydło przeznaczone do uboju powyżej czwartego miesiąca życia musi ponadto:

- a) nie później niż piętnaście dni i nie wcześniej niż cztery miesiące przed załadunkiem zostać poddane szczepieniu przeciwko wirusowi pryszczycy typu A, O, C szczepionką zawierającą martwe wirusy, zatwierdzoną i kontrolowaną przez właściwy organ kraju wysyłki; jednakże ważność szczepienia zostaje przedłużona do 12 miesięcy w przypadku bydła ponownie zaszczepionego w tych Państwach Członkowskich, gdzie zwierzęta te są corocznie szczepione, zaś dotknięte pryszczycą są systematycznie likwidowane;
- b) jeżeli bydło nie pochodzi z pogłowia oficjalnie uznanego za wolne od gruźlicy, uzyskać negatywny wynik śródskórnej próby tuberkulinowej przeprowadzonej zgodnie z przepisami załączników A i B;
- c) jeżeli bydło nie pochodzi z pogłowia oficjalnie uznanego za wolne od brucelozy, uzyskać wynik serologicznej próby aglutynacyjnej na brucelozę przeprowadzanej zgodnie z przepisami załączników A i B poniżej niż 30 j.m./ml.

7. W odniesieniu do handlu wewnątrzspółnotowego zatwierdza się ponadto, co następuje: zwierzęta hodowlane lub przeznaczone do uboju albo produkcji nabywane są na wyznaczonym przez urząd rynku w celu wysyłki do innego Państwa Członkowskiego, przy czym rynek ten spełnia poniższe warunki:

- a) znajduje się pod kontrolą urzędowego lekarza weterynarii;
- b) mieści się w centrum strefy wolnej od chorób epizootycznych oraz w miejscu, w którym tego samego dnia nie organizuje się handlu żywymi zwierzętami;
- c) po przeprowadzeniu dezynfekcji jest wykorzystywany do obrotu zwierzętami hodowlanymi, przeznaczonymi do uboju lub produkcji, spełniającymi wymagania dotyczące handlu wewnątrzspółnotowego ustanowione w art. 4 ust. 2-6, przy założeniu, że warunki te dotyczą gatunków zwierząt, o których mowa. Przepisy ust. 2 lit. e) muszą być przestrzegane w szczególności, gdy zwierzęta są wysyłane na rynek. Przed odbiorem ich z gospodarstwa lub rynku spełniającego wymagania niniejszego ustępu i przewiezieniem do miejsca załadunku, zwierzęta te mogą zostać dostarczone do nadzorowanego z urzędu punktu gromadzenia, o ile spełnia on warunki ustanowione dla rynków.

Zwierzęta nabywane na rynkach muszą zostać przesłane z rynku lub punktu gromadzenia bezpośrednio do konkretnego miejsca załadunku w sposób zgodny z przepisami ust. 2 lit. e) i g) i wywiezione do kraju przeznaczenia.

Okres czasu przeznaczony na gromadzenie zwierząt poza gospodarstwem, z którego pochodzą, w szczególności na rynku, w punkcie gromadzenia lub w faktycznym miejscu załadunku może zostać wliczony do trzydziestu dni opisanych w ust. 2 lit. c), ale nie powinien przekraczać czterech dni.

8. Kraj wysyłki określa rynki wspomniane w ust. 7, zatwierdzone dla zwierząt hodowlanych, przeznaczonych do uboju lub produkcji. Powiadamia on właściwe władze centralne pozostałych Państw Członkowskich i Komisję, o tym, które rynki zostały zatwierdzone.

9. Kraj wysyłki określa procedurę urzędowego nadzoru rynków i punktów gromadzenia, określonych w ust. 7 oraz zapewnia jej wykonanie.

10. W przypadkach opisanych w ust. 7, przyjęcie zwierząt odbywa się na podstawie świadectw zdrowia zgodnie z załącznikiem F (wzory I-IV).

11. Kraj wysyłki określa procedury urzędowego nadzoru pomieszczeń firmy handlowej i zapewnia jej wykonanie.

12. Jeżeli gospodarstwo lub strefa, na którym się ono znajduje jest objęty restrykcjami z powodu występowania choroby zakaźnej u gatunków zwierząt, o których mowa, ograniczenia czasowe nałożone w ust. 2 lit. b) (ii) i (iii) oraz art. 2 lit. e) obowiązują od daty oficjalnego uchylecia zakazów.

Artykuł 4

1. Wszystkie zwierzęta przeznaczone do handlu wewnątrzspółnotowego muszą pozostawać na terytorium kraju wysyłki do chwili załadunku:

- a) nie krócej niż sześć miesięcy w przypadku zwierząt hodowlanych lub przeznaczonych do produkcji;
- b) nie krócej niż trzy miesiące w przypadku zwierząt przeznaczonych do uboju.

Jeżeli zwierzęta są młodsze niż odpowiednio sześć i trzy miesiące muszą pozostać na terytorium Państwa Członkowskiego będącego krajem wysyłki.

2. We wszystkich przypadkach, do których stosuje się ust. 1 przyjęcie zwierząt musi się odbywać na podstawie świadectw zdrowia zgodnych z wymaganiami załącznika F (wzory I-IV).

Artykuł 5

O ile szczepionki, określone w art. 3 ust. 3 lit. a) i ust. 6 lit. a) nie zostały wyprodukowane w Państwie Członkowskim, powinny być nabyte w innym Państwie Członkowskim, za wyjątkiem przypadków, gdy z powodu nowych danych naukowych lub braku szczepionek, które dotychczas były uważane za odpowiednie, konieczne jest zakupienie szczepionek poza Europejską Wspólnotą Gospodarczą. W razie wybuchu pryszczycy innego typu niż A, O lub C lub odmiany tych typów, przeciwko którym szczepionka nie zapewnia dostatecznej ochrony lub jest całkowicie nieskuteczna, każde z Państw Członkowskich może

przedsięwziąć niezbędne środki awaryjne w celu dostosowania formuły szczepionki i odpowiedniego jej użycia. Jednocześnie poinformuje ono pozostałe Państwa Członkowskie i Komisję. Komisja może zarządzić debatę dotyczącą podjętych i przyszłych działań.

Artykuł 6

1. Każde Państwo Członkowskie powinno przekazać pozostałym Państwom Członkowskim i Komisji wykaz przejść granicznych, przez które można przewozić bydło i trzodę chlewną na jego terytorium.

Przy wyborze przejścia granicznego należy rozważyć kanały sprzedaży i wszystkie dostępne środki transportu podlegające przepisom dotyczącym chorób zwierząt.

2. Każdy kraj przeznaczenia może żądać od wysyłającego lub jego pełnomocnika powiadamiania z wyprzedzeniem o wysłaniu bydła lub trzody chlewnej, o rodzaju, charakterze i liczbie zwierząt oraz przewidywanym terminie ich przywozu. Nie może jednak żądać wcześniejszego powiadamiania niż czterdzieści osiem godzin przed przekroczeniem granic jego terytorium

3. Każdy kraj przeznaczenia może zabronić wprowadzenia bydła i trzody chlewnej na jego terytorium, o ile badania przeprowadzone na przejściu granicznym przez urzędowego lekarza weterynarii wykażą, że:

- a) zwierzęta są dotknięte przez chorobę podlegającą obowiązkowi zwalczania, są o to podejrzewane lub nią zakażone;
- b) w stosunku do tych zwierząt nie są przestrzegane przepisy art. 3 i 4.

Kraj przeznaczenia może podjąć niezbędne środki, w tym między innymi kwarantannę, aby określić stan zwierząt podejrzanych o zachorowanie lub zakażenie chorobą podlegającą obowiązkowi zwalczania lub o możliwość rozprzestrzenienia takiej choroby.

Decyzje podjęte zgodnie z pierwszą lub drugą literą muszą, na wniosek wysyłającego lub jego pełnomocnika, zezwolić na powrotne wwiezienie zwierząt, zakładając, że nie jest to sprzeczne ze względami dotyczącymi ochrony weterynaryjnej.

4. Jeżeli nie zezwolono na przywóz zwierząt ze względu na przyczyny zawarte w ust. 3 lit. a), a kraj wysyłki lub tranzytu, co może mieć miejsce, nie wyda zezwolenia na ich powrotne wwiezienie w ciągu 8 godzin, właściwy organ kraju przeznaczenia może nakazać ubój zwierząt lub zabicie ich i zniszczenie zwłok.

5. Zwierzęta przeznaczone do uboju muszą zostać ubite bez zbędnej zwłoki po przywiezieniu ich do rzeźni zgodnie z wymaganiami zdrowotnymi dotyczącymi zwierząt. Zwierzęta przeznaczone do uboju wysłane po przybyciu do kraju przeznaczenia bezpośrednio na rynek sąsiadujący z rzeźnią. Zgodnie z panującymi tam przepisami wszystkie zwierzęta, w szczególności pochodzące z rynku, mogą być przeniesione jedynie do rzeźni zatwierdzonej do tych celów przez właściwy organ centralny. Ubój zwierząt powinien być dokonany w takiej rzeźni nie później niż siedemdziesiąt dwie godziny po dostarczeniu ich na rynek.

Właściwy organ kraju przeznaczenia może w świetle wymagań weterynaryjnych wyznaczyć rzeźnię, do której zwierzęta muszą zostać przesłane.

6. Jeżeli po wprowadzeniu zwierząt hodowlanych lub przeznaczonych do produkcji na terytorium kraju przeznaczenia zostaną ujawnione fakty, które uzasadniałyby zastosowanie ust. 3 lit a), właściwy organ centralny kraju wysyłki musi, na żądanie właściwego organu centralnego kraju przeznaczenia przeprowadzić stosowne dochodzenie i powiadomić ten organ o jego wyniku.

7. Decyzje podjęte przez właściwy organ zgodnie z ust. 3-5 powinny zostać podane do wiadomości wysyłającego lub jego pełnomocnika wraz z ich uzasadnieniem. W razie złożenia wniosku, wspomniane umotywowane decyzje powinny zostać bezzwłocznie przedstawione na piśmie wysyłającemu lub jego pełnomocnikowi, wraz ze wskazaniem sposobów wniesienia odwołania przewidzianych przez obowiązujące przepisy prawne, jak również wskazanie form i terminów składania takich odwołań. Wspomniane decyzje powinny być również przedstawione właściwej władzy centralnej kraju wysyłki.

Artykuł 7

1. Kraje przeznaczenia mogą udzielać krajowi wysyłki lub krajom wysyłki upoważnień ogólnych lub ograniczonych obowiązujących w szczególnych okolicznościach do wprowadzania na swoje terytorium:

A. *Bydła hodowlanego, przeznaczone do uboju lub produkcji, które:*

- a) na zasadzie odstępstwa od art. 3 ust. 3 lit. a) lub art. 6 lit. a) nie zostały poddane szczepieniu przeciwko pryszczycy, o ile w kraju wysyłki i w krajach tranzytu oficjalnie nie zanotowano żadnego przypadku tej choroby w ciągu co najmniej ostatnich sześciu miesięcy;
- b) na zasadzie odstępstwa od art. 3 ust. 3 lit. a) lub art. 6 lit. a) otrzymały nie wcześniej niż dziesięć dni przed załadunkiem surowicę przeciwko pryszczycy, zatwierdzoną i kontrolowaną przez właściwy organ kraju wysyłki i zatwierdzoną przez właściwy organ kraju przeznaczenia.

B. *Bydła hodowlanego lub przeznaczonego do produkcji, które na zasadzie odstępstwa od art. 3 ust. 3 lit. c) pochodzi z pogłowa wolnego od brucelozy;*

C. *Bydła przeznaczonego do uboju, u którego:*

- a) wynik śródskórnej próby tuberkulinowej był pozytywny, na zasadzie odstępstwa od art. 3 ust. 6 lit. b);
- b) wynik serologicznej próby aglutynacyjnej na brucelozę był równy lub wyższy niż 30 j.m./ml, na zasadzie odstępstwa od art. 3 ust. 6 lit. c).

2. Jeżeli kraj przeznaczenia udziela upoważnienia ogólnego zgodnie z ust. 1, niezwłocznie informuje o tym pozostałe Państwa Członkowskie i Komisję.

3. Jeżeli kraj przeznaczenia udziela jakiegokolwiek upoważnienia zgodnie z ust. 1, konieczne jest uzyskanie, w przypadku tranzytu, odpowiedniego upoważnienia od krajów tranzytu, których to dotyczy.

4. Kraje wysyłki podejmą wszelkie niezbędne środki w celu zapewnienia, że świadectwa zdrowia, których przykłady zawarte są w załączniku F. (wzór I i II) wymieniają wykorzystanie jednej z możliwości wprowadzonych w ust. 1.

Artykuł 8

Do momentu wejścia w życie takich przepisów, które mogą być stosowane przez Europejską Wspólnotę Gospodarczą, niniejsza dyrektywa nie obejmuje przepisów Państw Członkowskich odnoszących się do:

- a) bydła i trzody chlewnej leczonych antybiotykami, estrogenami i tyrostatykami;
- b) zapobiegania włośnicy, pod warunkiem, że przepisy te nie są stosowane w sposób dyskryminujący, szczególnie mając na uwadze wdrożenie systematycznych badań wykrywania włośnicy w Państwach Członkowskich, będących krajami wysyłki.

Artykuł 9

1. Państwo Członkowskie może podjąć następujące środki, o ile istnieje niebezpieczeństwo rozprzestrzenienia się choroby zwierząt w następstwie wprowadzenia bydła lub trzody chlewnej na jego terytorium z innego Państwa Członkowskiego:

- a) w przypadku wybuchu choroby zakaźnej w innym Państwie Członkowskim, czasowo zakazać wprowadzania bydła lub trzody chlewnej z dotkniętych chorobą stref tego Państwa Członkowskiego lub je ograniczyć.
- b) jeżeli choroba zakaźna rozwija się powszechnie lub jeżeli nastąpił wybuch innej zakaźnej choroby zwierząt, czasowo zakazać wprowadzanie bydła i trzody chlewnej z jakiegokolwiek strefy terytorium tego państwa lub je ograniczyć.

2. Środki podjęte przez Państwo Członkowskie zgodnie z ust. 1 muszą być podane do wiadomości pozostałych Państw Członkowskich i Komisji w terminie dziesięciu dni roboczych wraz ich dokładnym uzasadnieniem.

3. Jeżeli zainteresowane Państwo Członkowskie uznaje, że zakaz lub ograniczenie, określone w ust. 1 jest nieuzasadnione, może ono zwrócić się do Komisji o natychmiastowe rozpoczęcie konsultacji.

Artykuł 10

1. Niniejsza dyrektywa nie ma wpływu na istniejące w obecnym ustawodawstwie Państw Członkowskich prawa odwoływania się od decyzji podejmowanych przez właściwe władze zgodnie z niniejszą dyrektywą.

2. Zanim właściwe władze wprowadzą środki zapobiegawcze - inne niż ubój czy likwidacja zwierząt - jeżeli są one niezbędne z punktu widzenia ochrony zdrowia ludzi i

zwierząt, każde Państwo Członkowskie przyznaje wysyłającym bydło i trzodę chlewną, w stosunku, do których podjęto środki wprowadzane przepisem art. 6 ust. 3, prawo do uzyskania opinii lekarza weterynarii, który ustali czy warunki art. 6 ust. zostały spełnione.

Lekarz weterynarii musi być obywatelem Państwa Członkowskiego innego niż kraj wysyłki czy kraj przeznaczenia.

Komisja, działając na podstawie wniosku Państw Członkowskich, utworzy zespół lekarzy weterynarii, którzy muszą być przeszkoleni w wydawaniu takich opinii. Po zasięgnięciu opinii Państw Członkowskich sformułuje zasady ogólne do zastosowania, w szczególności, co do procedury udzielania takich opinii.

Artykuł 11

Jeżeli przepisy Wspólnoty dotyczące przywozu bydła i trzody chlewnej z krajów trzecich nie obowiązują w czasie, gdy niniejsza dyrektywa wchodzi w życie lub do czasu, kiedy zaczną one obowiązywać, przepisy państwowe dotyczące przywozu bydła i trzody chlewnej z tych krajów nie mogą być bardziej sprzyjające niż te, które regulują zasady handlu wewnątrzwspólnotowego.

Artykuł 12

Państwa Członkowskie wprowadzają w życie przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy i jej załączników w ciągu dwunastu miesięcy od daty jej ogłoszenia i niezwłocznie powiadomią o tym Komisję.

Artykuł 13

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do Państw Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 26 czerwca 1964 r.

W imieniu Rady

C. HEGER

Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK A

I. Bydło i pogłowie bydła wolne od gruźlicy

1. Bydło jest uznawane za wolne od gruźlicy, jeżeli nie zdradza żadnych klinicznych objawów gruźlicy, brak jest u niego odczynu na śródskórną próbę tuberkulinową przeprowadzoną zgodnie z załącznikiem B nie wcześniej niż trzydzieści dni przed załadunkiem, a także nie wykazuje innych szczególnych reakcji i pochodzi ze stada oficjalnie uznanego za wolne od gruźlicy w rozumieniu pkt. 2.
2. Pogłowie bydła jest oficjalnie uznawane za wolne od gruźlicy, jeżeli:
 - a) żadne zwierzę nie ma klinicznych objawów gruźlicy;
 - b) u wszystkich zwierząt powyżej szóstego tygodnia życia uzyskuje się negatywny odczyn na przynajmniej dwie śródskórne próby tuberkulinowe przeprowadzane pod urzędowym nadzorem zgodnie z załącznikiem B, przy czym pierwszą z nich wykonuje się sześć miesięcy po zakończeniu dezynfekcji stada, kolejną sześć miesięcy później, a pozostałe w rocznych lub dwuletnich odstępach w przypadku stad pochodzących z Państw Członkowskich, w których całe pogłowie jest pod urzędowym nadzorem weterynaryjnym, a wskaźnik zachorowań na gruźlicę jest niższy niż 1%;
 - c) żadne zwierzę nie jest wprowadzane na rynek bez świadectwa od urzędowego lekarza weterynarii stwierdzającego negatywny odczyn na śródskórne próby tuberkulinowe oceniane według kryteriów wyznaczonych w załączniku B pkt. 21 lit. a) i pochodzi z pogłowia oficjalnie uznanego za wolne od gruźlicy.

II. Bydło, trzoda chlewna i pogłowie bydła oraz trzody chlewnej wolne od brucelozy

A. *Bydło i pogłowie bydła*

1. Bydło jest uważane za wolne od brucelozy, jeżeli nie wykazuje żadnych klinicznych objawów choroby, zaś wynik serologicznej próby aglutynacyjnej na brucelozę przeprowadzanej nie wcześniej niż trzydzieści dni przed załadunkiem i zgodnie z przepisami załącznika C jest niższy niż 30 j.m./ml, a także pochodzi ono z pogłowia oficjalnie uznanego za wolne od brucelozy w rozumieniu pkt. 2. Ponadto w przypadku byków nasienie nie może zawierać przeciwciał brucelozy.
2. Pogłowie bydła jest oficjalnie uznawane za wolne od brucelozy, jeżeli:
 - a) żadne ze zwierząt w pogłowiu nie było szczepione przeciwko brucelozie przy użyciu szczepionki zawierającej bakterie żywe;
 - b) żadne ze zwierząt nie wykazało klinicznych objawów brucelozy przez okres co najmniej sześciu miesięcy;
 - c) wszystkie zwierzęta powyżej dwunastego miesiąca życia:

- aa) uzyskują w dwóch serologicznych próbach aglutynacyjnych na brucelozę przeprowadzanych pod urzędowym nadzorem w odstępach sześciomiesięcznych zgodnie z przepisami załącznika C wynik niższy niż 30 j.m./ml, przy czym pierwsza próba może być zastąpiona przez trzy próby pierścieniowe przeprowadzane w trzymiesięcznych odstępach przy założeniu jednak, że druga serologiczna próba aglutynacyjna jest wykonywana przynajmniej sześć tygodni po trzeciej próbie pierścieniowej;
- bb) są corocznie badane na obecność brucelozy przez wykonanie trzech prób pierścieniowych przeprowadzanych w odstępach co najmniej trzymiesięcznych lub dwóch prób pierścieniowych i jednej serologicznej próby aglutynacyjnej wykonanej w odstępach co najmniej trzymiesięcznych; kiedy zaś próba pierścieniowa nie może być przeprowadzona należy wykonać dwie serologiczne próby aglutynacyjne w odstępach sześciomiesięcznych; w Państwach Członkowskich, w których całe pogłowie znajduje się pod urzędowym nadzorem weterynaryjnym, a wskaźnik zakażeń brucelozą poniżej 1%, niezbędne jest przeprowadzanie tylko dwóch prób pierścieniowych w roku lub jeżeli nie jest możliwe ich wykonanie jednej serologicznej próby aglutynacyjnej;
- d) żadne ze zwierząt nie jest wprowadzane na rynek bez świadectwa od urzędowego lekarza weterynarii stwierdzającego wynik serologicznej próby aglutynacyjnej przeprowadzanej nie wcześniej niż trzydzieści dni przed włączeniem do pogłowia, a ponadto pochodzi ono z pogłowia oficjalnie uznanego za wolne od brucelozy.

3. Pogłowie bydła jest uważane za wolne od brucelozy, jeżeli:

- a) na zasadzie odstępstwa od pkt. 2 lit a) zawiera zwierzęta między piątym a ósmym miesiącem życia, zaszczepione jedynie szczepionką Buck 19 złożoną z żywych bakterii;
- b) wszystkie zwierzęta spełniają warunki sformułowane w pkt. 2 lit. b), c) i d); bydło młodsze niż trzydzieści miesięcy może jednak wykazywać wynik próby aglutynacyjnej powyżej 30 j.m. / ml, ale niższy niż 80 j.m. / ml, przy negatywnym odczynie wiązania dopełniacza.

B. *Trzoda chlewna i pogłowie trzody chlewnej*

1. Trzoda chlewna jest uważana za wolną od brucelozy, jeżeli nie zdradza klinicznych objawów choroby, zaś wynik serologicznej próby aglutynacyjnej na brucelozę przeprowadzanej nie wcześniej niż trzydzieści dni przed załadunkiem i zgodnie z przepisami załącznika C jest niższy niż 30 j.m./ml przy negatywnym odczynie wiązania dopełniacza, ponadto pochodzi ona z pogłowia oficjalnie uznanej za wolną od brucelozy w rozumieniu pkt. 2; wykonanie serologicznej próby aglutynacyjnej wymagane jest jedynie w przypadku zwierząt ważących powyżej 25 kg.

2. Pogłowie trzody chlewnej jest uważane za wolne od brucelozy jeżeli:
- a) przez okres co najmniej jednego roku nie zidentyfikowano ani jednego przypadku brucelozy trzody chlewnej, a także żadnych objawów mogących wskazywać na obecność choroby w pogłowie. Jeżeli takie symptomy zostaną dostrzeżone, muszą być przeprowadzone pod urzędowym nadzorem badania kliniczne i bakteriologiczne, oraz jeśli to konieczne próby serologiczne w celu wykluczenia brucelozy.
 - b) pochodzi z centrum strefy o średnicy 20 km, na którym nie zanotowano oficjalnie żadnego przypadku brucelozy przez okres co najmniej jednego roku.
 - c) bydło utrzymywane jednocześnie w tym samym gospodarstwie jest oficjalnie uznane za wolne od brucelozy.

ZAŁĄCZNIK B

Warunki wytwarzania i wykorzystywania prób tuberkulinowych

1. Urzędowo nadzorowane próby tuberkulinowe muszą być przeprowadzane z wykorzystaniem tuberkuliny PPD (bydła) lub tuberkuliny przygotowywanej na bazie substancji syntetycznych i zagęszczanej przez obróbkę cieplną.
2. W celu skontrolowania tuberkuliny PPD, musi być użyta wzorcowa tuberkulina spełniająca międzynarodową normę instytutu Staatens Seruminstytut w Kopenhadze.

Wzorcowa tuberkulina powinna być dostarczona przez instytut Centraal Diergeneeskundig Instituut, Afdeling Rotterdam.

3. W celu skontrolowania próby tuberkulinowej znanej jako tuberkulina „syntetyczna”, musi być użyta wzorcowa tuberkulina spełniająca międzynarodową normę dla starszego typu tuberculin instytutu Staatens Seruminstytut w Kopenhadze.

Taka wzorcowa tuberkulina powinna być dostarczona przez Instytut im. Paula Ehrlicha we Frankfurcie nad Menem.

4. Tuberkulinę należy przygotować z wykorzystaniem wywaru BK pochodzącego od jednej z ras bydła wskazanej poniżej:

- a) An5;
- b) Valee;
- c) Bering.

5. Odczyn tuberkuliny powinien wynosić między pH 6,75 a 7.
6. Jako środek konserwujący w przypadku tuberkulin może być użyty 0,5% roztwór fenolu.
7. Przy założeniu, że tuberkuliny są przechowywane w temperaturze około 4 °C, mogą one być wykorzystywane przed upływem następujących okresów:
 - a) płynne tuberkuliny PPD: sześć miesięcy,
liofilizowane tuberkuliny PPD: pięć lat;
 - b) tuberkuliny znane jako : „syntetyczne” nie rozcieńczone: pięć lat,
rozcieńczone: dwa lata;
8. Wymienione poniżej Instytuty państwowe odpowiedzialne za urzędowe nadzorowanie testów w swoich krajach
 - a) Niemcy : Paul – Ehrlich - Institut, Frankfurt / Main,

- b) Belgia : Institut national de recherche vétérinaires, Bruxelles
 - c) Francja : Laboratoire central de recherches vétérinaires, Alfort
 - d) Wielkie Księstwo Luksemburga : Instytut kraju dostawy,
 - e) Włochy : Istituto Superiore di Sanita, Roma
 - f) Niderlandy : Centraal Diergeneeskundig Institut Afdeling, Rotterdam
9. Urzędowo nadzorowane próby powinny być przeprowadzane przy użyciu tuberkulin dostarczanych w butelkach gotowych do użycia lub w opakowaniu zbiorczym, przy założeniu, że jego zawartość zostanie przelana do butelek w obecności pełnomocnika właściwego organu.
10. Tuberkuliny PPD muszą zostać przetestowane metodami biologicznymi i klinicznymi.
11. Tuberkuliny muszą być sterylne.
12. W celu stwierdzenia nietoksyczności tuberkuliny i braku substancji podrażniających, test na nieszkodliwość szczepionki musi być przeprowadzony jak poniżej:
- a) Nietoksyczność: test musi zostać przeprowadzony na myszach i świnkach morskich.
 - Myszy: Wstrzyknięcie 0,5 ml tuberkuliny pod skórę dwóch myszy o masie 16-20 g. Jeżeli w ciągu 2 godzin nie wystąpią wyraźne objawy zatrucia można uznać, że produkt nie zawiera zbyt dużej ilości kwasu fenylowego.
 - Świnki morskie: Ciężar świnek morskich musi mieścić się w granicach 350-500 g. Dawka tuberkuliny, która ma zostać wstrzyknięta wynosi 1 ml na 100 g żywej masy. Jeśli chodzi o stosowaną metodę, należy postępować zgodnie z jedną z dwóch niżej opisanych metod:
 - (aa) Tuberkulina jest wstrzykiwana w skórę brzucha dwóch świnek morskich. Tuberkulina spełnia oczekiwania, jeżeli u poddanej takiemu działaniu świnki morskiej pojawia się duży naciek na nie dłużej niż dwa dni, który zostaje wchłonięty począwszy od trzeciego dnia bez powodowania martwicy, a po sześciu dniach znika całkowicie. Jeżeli dochodzi do martwicy skóry brzucha lub naciek nie znika w ciągu sześciu dni, tuberkulinę należy odrzucić.
 - (bb) Tuberkulina jest wstrzykiwana dwóm świnkom morskim dootrzewnowo. Zwierzęta są obserwowane przez sześć tygodni, w ciągu, których nie powinny pojawić się żadne szczególne symptomy ani nie może dojść do

utraty wagi. Pod koniec szóstego tygodnia zwierzęta są zabijane w celu sprawdzenia, czy doszło do zmian gruźliczych, w szczególności dokonuje się histologicznych nacięć śledziony, wątroby i płuc. Ta sama procedura obowiązuje w przypadku zwierzęcia, które padło przed upływem oznaczonego terminu.

- b) Brak właściwości drażniących: dwóm świnkom morskim zostaje wstrzyknięte śródskórnie 2500 j.m. tuberkuliny w objętości 0,1 ml w wygoloną pachwinę. Odczyn nie powinien być widoczny po czterdziestu godzinach.
13. Tuberkuliny powinny być poddane analizie chemicznej, aby dokładnie określić zawartość fenolu i skontrolować obecność innych konserwantów.
14. Test na brak reakcji uczuleniowych na tuberkulinę powinien być przeprowadzony jak poniżej:
- Trzem świnkom morskim, wcześniej nie wykorzystywanym do badań laboratoryjnych wykonuje się w odstępach pięciodniowych trzy śródskórne zastrzyki po 500 j.m. tuberkuliny w objętości 0,1 ml. Świnke morskie są poddane próbie piętnaście dni później poprzez śródskórne wstrzyknięcie takiej samej ilości tuberkuliny. Ich reakcja nie powinna się różnić od reakcji na tę samą dawkę tuberkuliny świnek morskich o tej samej wadze, które nigdy nie były wykorzystywane do badań laboratoryjnych w celach kontrolnych.
15. Test aktywności musi być przeprowadzany za pomocą metody fizyczno-chemicznej i metod biologicznych.
- a) Metoda fizyczno-chemiczna: metoda ta może być wykorzystywana do tuberkulin PPD i jest oparta na reakcji wytrącania białek tuberkulinowych przez kwas trójchlorooctowy. Współczynnik przemiany azotu całkowitego PPD wynosi 6,25.
- b) Metody biologiczne: metody te mogą być wykorzystywane do tuberkulin przygotowanych na bazie substancji syntetycznych i tuberkulin PPD; są one oparte na porównaniu tuberkulin wzorcowych z tuberkulinami testowanymi.
16. Poziom aglutynacji w międzynarodowym wzorcu w odniesieniu do starszego typu tuberkulin wynosi 100 000 j.m./ ml.
17. Międzynarodowy wzorzec PPD jest dostarczany w postaci liofilizowanej, 1 j.m. = 0,00002 mg protein tuberkulinowych. Ampułka zawiera 2 mg protein tuberkulinowych.

Tuberkuliny poddawane testowaniu w państwowych instytutach wymienionych w pkt. 8 muszą wykazywać tę samą aktywność jak tuberkuliny wzorcowe, tzn. poziom aglutynacji musi wynosić 100 000 j.m. / ml.

18. a) Badanie efektywności na świnkach morskich:

Należy użyć świnek morskich albinosów o wadze między 400 a 600 g. Osobniki te muszą być zdrowe. Powinny być poddane badaniu dotykiem w celu

stwierdzenia czy podczas szczepienia tuberkuliną napięcie mięśni pozostaje w normie pomimo wcześniejszego uwrażliwienia.

- (aa) Świnki morskie powinny być uwrażliwione przez zastrzyk podskórny wykonany w udo lub kark zawierający szczepionkę z 0,5 mg żywych prątków gruźlicy w roztworze soli fizjologicznej.

Do tych celów należy użyć szczepu bakteryjnego typu bydlęcego dostarczanego na zamówienie przez Instytut im. Paula Ehrlicha we Frakfurcie nad Menem. Należy unikać nadmiernych dawek, tak, aby świnki utrzymywały stałą wagę do końca testu.

- (bb) Niezależnie od wykorzystywanej metody miareczkowania, ocena musi być zawsze oparta na porównaniu tuberkuliny testowanej z tuberkuliną wzorcową, a wynik powinien być wyrażony w jednostkach międzynarodowych na ml.

b) Badanie efektywności przeprowadzane na bydle

Wynik testów przeprowadzanych na bydle dotkniętym gruźlicą za pomocą tuberkuliny testowanej i tuberkuliny wzorcowej o tych samych dawkach musi być identyczny.

19. Próby tuberkulinowe muszą być przeprowadzane w postaci jednorazowego zastrzyku śródskórnego w szyję lub ramię.
20. Dawka wstrzykiwanej tuberkuliny powinna wynosić 5 000 j.m. tuberkuliny PPD lub syntetycznej.
21. Wynik śródskórnej próby tuberkulinowej należy odczytać po siedemdziesięciu dwóch godzinach i ocenić według następującej metody:
 - a) Odczyn negatywny: jeżeli zaobserwowano jedynie niewielką opuchliznę o grubości 2 mm w fałdzie skórnej bez objawów klinicznych, takich jak miękka konsystencja, wysięk, martwica, ból czy stan zapalny naczyń limfatycznych w okolicy wstrzyknięcia i zapalenie węzłów chłonnych;
 - b) Odczyn pozytywny: jeżeli zaobserwowano objawy kliniczne, takie jak wymienione w lit. a) lub zgrubienie na skórze jest większe niż 2 mm.

ZAŁĄCZNIK C

Bruceloza bydła

A. Serologiczne testy aglutynacyjne

1. Wzorcowa surowica aglutynująca musi spełniać normy dla surowicy przygotowane przez Laboratorium Weterynarii w Weybridge, w hrabstwie Surrey w Anglii.

Ampułka powinna zawierać 1 000 j.m. aglutynacji otrzymanych przez liofilizację 1 ml surowicy bydłowej.

2. Surowica wzorcowa powinna zostać dostarczona przez Bundesgesundheitsamt w Berlinie.
3. Stopień aglutynacji bakterii brucelozy w surowicy wyrażana jest w jednostkach międzynarodowych na ml (np. Surowica X = 80 j.m./ml).
4. Odczyt powolnej aglutynacji w probówkach musi zostać wykonany przy 50% lub 75% aglutynacji, warunki miareczkowania użytego antygeny muszą być identyczne, jak w przypadku surowicy wzorcowej.
5. Wartość aglutynacji różnorodnych antygenów w stosunku do surowicy wzorcowej musi zawierać się w poniższych przedziałach:

odczyt przy aglutynacji 50%: między 1/600 a 1/1000

odczyt przy aglutynacji 75%: między 1/500 a 1/750

6. W celu przygotowania antygeny do aglutynacji w probówce (metoda powolna) niezbędny jest szczep Weybridge nr 99 i USDA 1119 lub jakikolwiek inny o równoważnej wrażliwości.
7. Podłoże do hodowli szczepu w laboratorium i do wytworzenia antygeny nie powinno sprzyjać dysocjacji, zalecany jest wywar ziemniaczany.
8. Zawiesina bakteryjna powinna być przygotowana w roztworze soli fizjologicznej (NaCl 8,5%), z dodatkiem fenolu w wysokości 0,5%. Nie należy używać formaliny.
9. Za urzędowy nadzór nad testowaniem antygenów będą odpowiedzialne instytuty państwowe wymienione poniżej:

a) Niemcy Bundesgesundheitsamt Berlin

b) Belgia Institut national de recherche vétérinaires,
Bruxelles

c) Francja	Laboratoire central de recherches vétérinaires, Alfort
d) Wielkie Księstwo Luksemburga	Instytut kraj dostawy,
e) Włochy	Istituto Superiore di Sanita, Roma
f) Niderlandy	Centraal Diergeneeskundig Instituut Afdeling, Rotterdam
10. Antygeny mogą być dostarczone w postaci koncentratu, przy założeniu, że współczynnik rozcieńczenia jest wskazany na etykiecie.
11. W celu przeprowadzenia serologicznego testu aglutynacyjnego, należy przygotować, co najmniej trzy roztwory każdej surowicy. Roztwory podejrzanej o zakażenie surowicy muszą być wykonane w taki sposób, aby odczyt reakcji na granicy infekcji został przeprowadzony w środkowej probówce. Jeżeli w tej probówce odczyn jest pozytywny, poziom aglutynacji w podejrzanej o zakażenie surowicy wynosi, co najmniej 30 j.m./ml.

B. *Próba pierścieniowa*

12. Próbie pierścieniowej musi zostać poddana każda bańka z mlekiem pochodząca z gospodarstwa.
13. Wzorcowy antygen wykorzystywany do próby powinien pochodzić z jednego z instytutów wymienionych w pkt. 9 lit. a) i f).
14. Antygen może być barwiony jedynie hematoksyliną lub tetrazoliną, zaleca się użycie hematoksyliny.
15. Próba musi być przeprowadzona w probówkach o średnicy 8-10 mm.
16. Do przeprowadzenia próby należy użyć 1 ml mleka, do którego dodaje się 0,05 ml jednego z barwionych antygenów.
17. Mieszanka mleka i antygeny musi być przechowywana w temperaturze 37 °C nie krócej niż czterdzieści pięć minut, a nie dłużej niż sześćdziesiąt minut.
18. Próbę należy przeprowadzać po upływie około osiemnastu godzin od dojenia krów, ocena zaś powinna być przeprowadzona według następujących kryteriów:
- a) reakcja negatywna: mleko zabarwione, śmietanka odbarwiona;
 - b) reakcja pozytywna: mleko i śmietana tak samo zabarwione lub mleko odbarwione i śmietana zabarwiona.
19. Do próbki nie należy dodawać formaliny. Jediną substancją, która może być dodana jest chlorek rtęciowy w stężeniu 0,2%. W tym przypadku stosunek między ilością mleka i chlorku rtęciowego powinien wynosić 10-1.

ZAŁĄCZNIK D

Analiza mleka

1. Analiza mleka musi być zawsze prowadzona w laboratoriach urzędowych lub urzędowo uznanych.
2. Próbkę mleka muszą być pobierane w następujących warunkach:
 - a) strzykawki powinny być zdezynfekowane alkoholem 70%;
 - b) podczas napełniania probówki powinny być pochylone;
 - c) próbki mleka powinny być pobierane na początku dojenia, po pierwszym wypuszczeniu strumienia z każdego strzyka;
 - d) próbka powinna być pobrana z każdej ćwiartki; próbki nie mogą być mieszane;
 - e) każda próbka musi zawierać co najmniej 10 ml mleka;
 - f) jeśli konieczny jest środek konserwujący, należy użyć 0,5% roztworu kwasu borowego.
 - g) każda probówka musi być opatrzona etykietą zawierającą następujące informacje:
 - numer urzędowego oznakowania na uszach i inne oznakowania zwierzęcia;
 - oznaczenie ćwiartki, z której pochodzi próbka;
 - dzień i godzina pobrania.
 - h) próbkom powinien towarzyszyć dokument przedstawiający następujące informacje:
 - nazwisko i adres urzędowego lekarza weterynarii
 - sposób identyfikacji zwierzęcia
 - stadium laktacji
3. Analiza mleka powinna być przeprowadzona nie wcześniej niż trzydzieści dni przed załadunkiem i powinno obejmować badanie bakteriologiczne oraz testy diagnostyczne stanów zapalnych gruczołów mlecznych WST (White Side Test) i CMT (California Mastitis Test). Wyniki obydwu tych testów powinny być negatywne, z poniższym zastrzeżeniem:
 - a) jeżeli wynik badania bakteriologicznego jest pozytywny – chociaż nie ma wyraźnych objawów stanu zapalnego, ale wynik testu WST (lub CMT) jest negatywny, należy przeprowadzić powtórne badanie bakteriologiczne co najmniej

10 dni później, w okresie 30 dni wspomnianych powyżej. Drugie badanie powinno wykazać:

- (aa) brak mikroorganizmów chorobotwórczych
- (bb) nieobecność antybiotyków

Ponadto brak stanu zapalnego musi być potwierdzone kolejnym testem WST (lub kolejnym CMT), którego wynik powinien być negatywny.

- b) jeżeli wynik badania bakteriologicznego jest negatywny, a testu WST (lub CMT) pozytywny, należy przeprowadzić pełne badanie cytologiczne, którego wynik powinien być negatywny.

4. Badanie bakteriologiczne obejmuje:

- a) posiew mleka na płytce Petriego na podłożu z wywaru otrzymywanego z krwi bydła lub owiec;
- b) posiew mleka na podłożu TKT i Edwardsa.

Celem badania bakteriologicznego jest zidentyfikowanie wszystkich mikroorganizmów chorobotwórczych. Nie może być ono ograniczone jedynie do wykrycia określonych szczepów chorobotwórczych paciorkowców i gronkowców. Z tej przyczyny identyfikacja kolonii bakterii otrzymanych z posiewów wykonanych na wyżej wymienionych podłożach prowadzona jest tradycyjnymi metodami różnicowania bakteriologicznego, takimi jak środowisko Chapmana do identyfikacji gronkowca czy różnorodne wybrane podłoża do wykrywania enterobakterii.

5. Pełne badanie cytologiczne ma za zadanie wykrycie, o ile to konieczne, charakterystycznych objawów stanu zapalnego niezależnie od innych symptomów klinicznych.

Można stwierdzić istnienie stanu zapalnego, jeżeli liczba leukocytów zbadana metodą Breeda wynosi 1 mln / ml, a proporcja między monocytami i limfocytami jest mniejsza niż 0,5.

ZAŁĄCZNIK E

Następujące choroby podlegają obowiązkowi zgłoszenia:

a) *choroby bydła:*

- wścieklizna
- gruźlica
- bruceloza
- pryszczycza
- wąglik
- księgosusz
- zaraza płucna

b) choroby trzody chlewnej

- wścieklizna
- bruceloza
- wąglik
- pryszczycza
- klasyczny i afrykański pomór świń
- paraliż zakaźny świń (*choroba cieszyńska*)

ŚWIADECTWO ZDROWIA

**dla celów handlu między Państwami Członkowskimi EWG
– bydło hodowlane lub produkcyjne –**

Nr

Kraj wysyłki

Ministerstwo

Urząd.....

Wydział

Numer (fakultatywnie)

I. *Identyfikacja zwierzęcia:*

Rasa Płeć Wiek

Urzędowe kolczykowanie

Inne znaki lub opisy

II. *Pochodzenie zwierzęcia*

Zwierzę

- co najmniej od 6 miesięcy przed dniem załadunku przebywało na obszarze Państwa Członkowskiego wysyłki¹

- w wieku poniżej 6 miesięcy, przebywało na obszarze Państwa Członkowskiego wysyłki¹ od dnia narodzin.

III. *Przeznaczenie zwierzęcia:*

Zwierzę wysyłane z
(miejsce wysyłki)

do
(kraj i miejsce przeznaczenia)

koleją²—samochodem ciężarowym²—samolotem²—statkiem¹

nazwa i adres wysyłającego

nazwa i adres jego pełnomocnika (w zależności od przypadku)

.....

Prawdopodobne miejsce przekroczenia granicy (punkt graniczny)

Nazwa i adres pierwszego odbiorcy

IV. *Informacje dotyczące zdrowia*

Ja niżej podpisany okręgowy dyrektor służb weterynaryjnych³ zaświadczam, że opisane powyżej zwierzę spełnia następujące warunki:

- a) zostało w tym dniu poddane badaniu i nie stwierdzono u niego żadnych klinicznych objawów chorobowych;
- b) - w przewidzianym terminie nie później niż 15 dni i nie wcześniej niż 4 miesiące⁴ zostało poddane szczepieniu przeciwko wirusowi pryszczycy typu A, O i C szczepionką zawierającą martwe wirusy, oficjalnie zatwierdzoną i kontrolowaną;
- w przewidzianym terminie 10 dni⁴ podano mu oficjalnie dopuszczoną i kontrolowaną w kraju wysyłki i oficjalnie uznaną w kraju przeznaczenia surowicę przeciw pryszczycy¹;
- c) pochodzi z pogłowia bydła oficjalnie uznanego za wolne od gruźlicy: wykonana w przewidzianym terminie 30 dni⁴ śródskórna próba tuberkulinowa dała wynik negatywny;
- d) pochodzi z pogłowia bydła

– oficjalnie uznanego za wolne od brucelozy ¹
– wolnego od brucelozy ¹ .

W wyniku przeprowadzonego w przewidzianym terminie 30 dni⁴ badania metodą aglutynacji surowicy stwierdzono miano przeciwciał poniżej 30 j.m./ml;

- e) nie wykazuje żadnych klinicznych objawów zapalenia wymion i w wyniku analizy – powtórnej analiza¹ mleka tej krowy przeprowadzonej w przewidzianym terminie 30 dni⁴ nie stwierdzono jakichkolwiek charakterystycznych objawów stanów zapalnych lub występowania mikroorganizmów chorobotwórczych – ponadto w przypadku drugiej analizy nie stwierdzono obecności antybiotyków¹;
- f) przez okres ostatnich 30 dni⁴ przebywało w gospodarstwie znajdującym się na obszarze Państwa Członkowskiego wysyłki, w którym w tym okresie oficjalnie nie stwierdzono występowania żadnych chorób zakaźnych bydła podlegających obowiązkowemu zgłoszeniu w rozumieniu przepisów obowiązujących w handlu wewnątrzspółnotowym.

Ponadto gospodarstwo znajdujące się w centrum strefy wolnej od chorób zakaźnych i zgodnie z oficjalnymi stwierdzeniami jest od trzech ostatnich miesięcy⁴ wolne od pryszczycy i brucelozы bydła;

g) zostało nabyte:

- w gospodarstwie¹;
- na rynku zwierząt hodowlanych lub produkcyjnych, z którego zgodnie z posiadanym pozwoleniem można dokonywać wysyłki do innego Państwa Członkowskiego¹;

h) zostało przewieziane bezpośrednio

przechodząc – nie przechodząc¹ – przez punkt zgromadzenia

- z gospodarstwa¹
- z gospodarstwa na rynek i z rynku¹.

dokładnie na miejsce załadunku nie mając pośredniej lub bezpośredniej styczności ze zwierzętami innymi niż zwierzęta hodowlane lub przeznaczone do produkcji, z gatunku bydła lub trzody chlewnej, spełniające warunki określone dla handlu wewnątrzspółnotowego, z wykorzystaniem środków transportu i załadunku, które zostały uprzednio oczyszczone i poddane dezynfekcji przy użyciu urzędowo dopuszczonego środka odkażającego.

Dokładne miejsce załadunku znajduje się w centrum strefy wolnej od zwierzęcych chorób zakaźnych.

V. O ile zaistnieje taka potrzeba potrzebną zgodę dotyczącą:

- pkt. IV1 lit. b) tiret drugie,
- pkt. IV1 lit. d) tiret drugie,

wydaje:

- kraj przeznaczenia¹

- kraj przeznaczenia i kraj lub kraje tranzytu¹.

VI. Niniejsze świadectwo jest ważne przez okres 10 dni licząc od dnia załadunku.

Pieczęć: Sporządzono w dnia o godz.
(dzień załadunku)

Okręgowy dyrektor służb weterynaryjnych³

¹ Niepotrzebne skreślić.

² W przypadku kolei i samochodów ciężarowych należy podać numer rejestracyjny, a w przypadku samolotów numer lotu.

³ W Niemczech: „Beamteter Tierarzt”; w Belgii: „Inspecteur vétérinaire”; we Włoszech „Veterinario provinciale”; w Luksemburgu „Inspecteur vétérinaire”; w Holandii: „Distriktinspecteur”.

⁴ Termin te odnosi się do dnia załadunku.

Numer seryjny zgodnie z pkt. II.	Zwierzęta - co najmniej od 3 miesięcy przed dniem załadunku przebywały na obszarze Państwa Członkowskiego wysyłki ³ - w wieku poniżej 3 miesięcy, przebywały na obszarze Państwa Członkowskiego wysyłki ³ od dnia narodzin
--	--

IV. *Przeznaczenie zwierzęcia:*

Zwierzęta zostaną wysłane z
 (miejsce wysyłki)

do
 (kraj i miejsce przeznaczenia)

koleją⁴ - samochodem ciężarowym⁴ - samolotem⁴ - statkiem³

Nazwa i adres wysyłającego

Nazwa i adres jego pełnomocnika (w zależności od przypadku)

.....

Prawdopodobne miejsce przekroczenia granicy (punkt graniczny)

Nazwa i adres odbiorcy

V. *Informacje dotyczące zdrowia:*

Ja niżej podpisany okręgowy dyrektor służb weterynaryjnych³ zaświadczam, że opisane powyżej zwierzęta spełniają następujące warunki:

a) Zostały w tym dniu poddane badaniu i nie stwierdzono u nich żadnych klinicznych objawów chorobowych;

Numer seryjny zgodnie z pkt. II.	b) - W przewidzianym terminie nie później niż 15 dni i nie wcześniej niż 12 miesięcy ⁷ zostały poddane szczepieniu przeciwko wirusowi pryszczycy typu A, O i C szczepionką zawierającą martwe wirusy, oficjalnie zatwierdzoną i kontrolowaną ⁸ ; - w przewidzianym terminie 10 dni ⁷ podano im oficjalnie dopuszczoną i kontrolowaną w kraju wysyłki i oficjalnie uznaną w kraju przeznaczenia ³ surowicę przeciw pryszczycy, - nie zostały zaszczepione ani nie podano im surowicy ³ ; c) ⁶ - Pochodzą z pogłowia bydła oficjalnie uznanego za wolne od
---	---

.....
.....

– przez punkt zgromadzenia

- z gospodarstwa³

- z gospodarstwa na rynek i z rynku¹

dokładnie na miejsce załadunku nie mając nie mając pośredniej lub bezpośredniej styczności ze zwierzętami innymi niż zwierzęta hodowlane lub przeznaczone do produkcji, z gatunku bydła lub trzody chlewnej, spełniające warunki określone dla handlu wewnątrzwspólnotowego, z wykorzystaniem środków transportu i załadunku, które zostały uprzednio oczyszczone i poddane dezynfekcji przy użyciu urzędowo dopuszczonego środka odkażającego.

Dokładne miejsce załadunku znajduje się w centrum strefy wolnej od zwierzęcych chorób zakaźnych.

VI. ⁶ O ile zaistnieje taka potrzeba potrzebną zgodę dotyczącą:

- pkt V lit. b) tiret drugie i trzecie³

- pkt V lit. c) (reakcja pozytywna)³

- pkt V lit. d) (miano przeciwciał równe lub wyższe od 30 j.m./ml)³

wydaje:

- kraj przeznaczenia³

- kraj przeznaczenia i kraj lub kraje tranzytu¹.

VII. Niniejsze świadectwo jest ważne przez okres 10 dni licząc od dnia załadunku.

Pieczęć:

Sporządzono w dn. o godz.
(dzień załadunku)

Okręgowy dyrektor służb weterynaryjnych³

¹ Świadectwo zdrowia może zostać wystawione tylko na liczbę zwierząt, które przewożone są w jednym wagonie, samochodzie ciężarowym lub samolocie i pochodzą od tego samego wysyłającego oraz przeznaczone są dla tego samego odbiorcy; przy przewozie statkiem świadectwo zdrowia musi zostać wystawione dla każdej grupy 10 zwierząt.

² *Bydło przeznaczone do uboju*: bydło, które zaraz po wprowadzeniu do kraju przeznaczenia ma zostać bezpośrednio przewiezione do rzeźni lub na rynek sąsiadujący z rzeźnią, którego regulamin pozwala na wyprowadzenie wszystkich zwierząt, w szczególności po zakończeniu handlu, tylko do rzeźni upoważnionej do tego przez właściwy organ centralny.

³ Niepotrzebne skreślić.

⁴ W przypadku wagonów i samochodów ciężarowych należy podać numer rejestracyjny, a w przypadku samolotów numer lotu.

⁵ W Niemczech: „Beamteter Tierarzt”; w Belgii: „Inspecteur vétérinaire”; we Włoszech „Veterinario provinciale”; w Luksemburgu „Inspecteur vétérinaire”; w Niderlandii: „Distriktinspecteur”.

⁶ W przypadku cieląt w wieku poniżej 4 miesięcy informacji określonych w pkt. V lit. b), c) i d) i pkt. VI niniejszego świadectwa nie podaje się.

⁷ Termin te odnosi się do dnia załadunku.

ŚWIADECTWO ZDROWIA

do celów handlu między Państwami Członkowskimi EWG - trzoda chlewna hodowlana
lub produkcyjna -

Nr

Kraj wysyłki

Ministerstwo

Urząd.....

Wydział

Numer (fakultatywnie)

I. *Identyfikacja zwierzęcia:*

Rasa..... Płeć Wiek

Urzędowe kolczykowanie.....

Inne znaki lub opisy

II. *Pochodzenie zwierzęcia:*

Zwierzę

- co najmniej od 6 miesięcy przed dniem załadunku przebywało na obszarze Państwa Członkowskiego wysyłki¹

- w wieku poniżej 6 miesięcy, przebywało na obszarze Państwa Członkowskiego wysyłki¹ od dnia narodzin

III. *Przeznaczenie zwierzęcia:*

Zwierzę wysyłane z
(miejsce wysyłki)

do
(kraj i miejsce przeznaczenia)

koleją² - samochodem ciężarowym² - samolotem² - statkiem¹

Nazwa i adres wysyłającego

Nazwa i adres jego pełnomocnika (w zależności od przypadku)

.....
Prawdopodobne miejsce przekroczenia granicy (punkt graniczny)

Nazwa i adres pierwszego odbiorcy

IV. *Informacje dotyczące zdrowia:*

Ja niżej podpisany okręgowy dyrektor służb weterynaryjnych³ zaświadczam, że opisane powyżej zwierzę spełnia następujące warunki:

- a) Zostało w tym dniu poddane badaniu i nie stwierdzono u niego żadnych klinicznych objawów chorobowych;
- b) Pochodzi z pogłowa trzody chlewnej wolnego od brucelozy i

- w wyniku przeprowadzonego w przewidzianym terminie 30 dni⁴ badania metodą aglutynacji surowicy stwierdzono miano przeciwciał poniżej 30 j.m. / ml^{1 5};

- c) Przez ostatnie 30 dni⁴ przebywało w gospodarstwie znajdującym się na obszarze Państwa Członkowskiego wysyłki, w którym w okresie tym oficjalnie nie stwierdzono występowania żadnych chorób zakaźnych trzody chlewnej podlegających obowiązkowemu zgłoszeniu w rozumieniu przepisów obowiązujących w handlu wewnątrzwspólnotowym.

Ponadto gospodarstwo znajduje się w centrum strefy wolnej od chorób zakaźnych, który, zgodnie z urzędowymi ustaleniami, w okresie ostatnich trzech miesięcy jest wolny od pryszczycy, brucelozy bydła i trzody chlewnej, pomoru i paralizu zakaźnego (choroby cieszyńskiej);

- d) Zostało nabyte:

- w gospodarstwie¹;

- na rynku zwierząt hodowlanych lub produkcyjnych, z którego zgodnie z posiadanym pozwoleniem można dokonywać wysyłki do innego Państwa Członkowskiego¹;

- e) Zostało przewiezione bezpośrednio

przechodząc - nie przechodząc¹ - przez punkt zgromadzenia

- z gospodarstwa¹

- z gospodarstwa na rynek i z rynku¹

dokładnie na miejsce załadunku nie mając nie mając pośredniej lub bezpośredniej styczności ze zwierzętami innymi niż zwierzęta hodowlane lub przeznaczone do produkcji, z gatunku bydła lub trzody chlewnej,

Numer seryjny zgodnie z pkt. II	Zwierzęta - co najmniej od 3 miesięcy przed dniem załadunku przebywały na obszarze Państwa Członkowskiego wysyłki ³ - w wieku poniżej 3 miesięcy, przebywały na obszarze Państwa Członkowskiego wysyłki ³ od dnia narodzin.
---	---

IV. *Przeznaczenie zwierząt:*

Zwierzęta zostaną wysłane z
 (miejsce wysyłki)

do
 (kraj i miejsce przeznaczenia)

koleją⁴ - samochodem ciężarowym⁴ - samolotem⁴ - statkiem³

Nazwa i adres wysyłającego

Nazwa i adres jego pełnomocnika (w zależności od przypadku)

Prawdopodobne miejsce przekroczenia granicy (punkt graniczny).....

Nazwa i adres odbiorcy

V. *Informacje dotyczące zdrowia:*

Ja niżej podpisany okręgowy dyrektor służb weterynaryjnych⁵ zaświadczam, że opisane powyżej zwierzęta spełniają następujące warunki:

- a) Zostały w tym dniu poddane badaniu i nie stwierdzono u nich żadnych klinicznych objawów chorobowych;
- b) Nie chodzi o zwierzęta, które mają zostać wyeliminowane w ramach krajowego programu likwidowania zakaźnych chorób trzody chlewnej;
- c) Zostały nabyte:
 - w gospodarstwie znajdującym się na obszarze Państwa Członkowskiego wysyłki, w którym od co najmniej 30 dni⁶ oficjalnie nie stwierdzono występowania żadnych chorób zakaźnych trzody chlewnej podlegających obowiązkowemu zgłoszeniu w rozumieniu przepisów obowiązujących w handlu wewnątrzspółnotowym.

Ponadto gospodarstwo znajduje się w centrum strefy wolnej od chorób zakaźnych, który, zgodnie z urzędowymi ustaleniami, w okresie ostatnich

KONSULTACJE KOMITETU EKONOMICZNO - SPOŁECZNEGO

na temat propozycji dyrektywy Rady w sprawie problemów zdrowotnych zwierząt wpływających na handel wewnątrzspółnotowy bydłem i trzodą chlewną

A. WNIOSEK O UDZIELENIE OPINII

Na swojej 89 sesji w dniu 13 grudnia 1962 r. Rada podjęła decyzję o zwrócenie się, zgodnie z postanowieniami art. 100 Traktatu, o wydanie opinii do Komitetu Ekonomiczno - Społecznego na temat przedstawionej przez Komisję propozycji dyrektywy w sprawie problemów zdrowotnych zwierząt wpływających na handel wewnątrzspółnotowy bydłem i trzodą chlewną.

Przedstawiony poniżej wniosek o wydanie opinii dotyczącej tego tekstu przekazany został przez pana E. Colombo - przewodniczącego Rady panu E. Roche - przewodniczącemu Komitetu Ekonomiczno - Społecznego w liście z dnia 21 grudnia 1962 r.

Propozycja dyrektywy Rady w sprawie problemów zdrowotnych zwierząt wpływających na handel wewnątrzspółnotowy bydłem i trzodą chlewną

RADA EUROPEJSKIEJ WSPÓLNOTY GOSPODARCZEJ,

uwzględniając Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Gospodarczą, w szczególności jego art. 43,

uwzględniając wniosek Komisji,

uwzględniając opinię Zgromadzenia Parlamentarnego,

a także mając na uwadze, co następuje:

rozporządzenie Rady nr 20 w sprawie stopniowego ustanawiania wspólnej organizacji rynku w sektorze wieprzowiny, obowiązuje od dnia 30 lipca 1962 r. i odnosi się również do handlu żywymi zwierzętami;

podobne rozporządzenie dotyczące również żywych zwierząt powinno wejść w życie z dniem 1 listopada 1962 r. dla wołowiny;

wyżej wymienione rozporządzenia zastępują liczne tradycyjne środki ochrony stosowane na granicy, jednolitym systemem stworzonym w szczególności w celu uproszczenia handlu wewnątrzspółnotowego i środki przewidziane w ramach tego systemu powinny być w okresie przejściowym stopniowo uchylane;

ustanowiona przez wyżej wymienione rozporządzenia reguły nie przyniosą wyników tak długo dopóki handel wewnątrzspółnotowy bydłem i trzodą chlewną będzie hamowany w wyniku istniejących różnic między Państwami Członkowskimi w zakresie przepisów sanitarnych;

w ramach wspólnej polityki rolnej, zgodnie z już przyjętymi rozporządzeniami w sprawie stopniowego ustanawiania wspólnej organizacji rynku, należy przedsięwziąć środki aby wyeliminować te rozbieżności; w związku z tym przepisy sanitarne Państw Członkowskich muszą zostać zbliżone;

niezależnie od faktu, że zgodnie z art. 36 Traktatu Państwa Członkowskie mają prawo do dalszego stosowania zakazów lub ograniczeń w przywozie, wywozie lub tranzycie uzasadnionych względami ochrony zdrowia ludzi i zwierząt prawo to nie zwalnia ich jednak z obowiązku zbliżania przepisów, na których te zakazy i ograniczenia są oparte, o ile te środki i różnice utrudniają wprowadzanie i funkcjonowanie wspólnej polityki rolnej;

w ramach zbliżania przepisów, od krajów wysyłki wymaga się zapewnienia, aby bydło i trzoda chlewna hodowlane, przeznaczone do uboju lub produkcji, miejsca, z których te zwierzęta pochodzą i są wysyłane oraz wykorzystywane środki transportu spełniały określone wymagania sanitarne tak, aby mieć pewność, że zwierzęta nie są źródłem chorób zakaźnych;

aby Państwa Członkowskie mogły być pewne, że wymagania te są spełnione, należy wprowadzić obowiązek wydawania świadectwa zdrowia wystawianego przez urzędowego lekarza weterynarii, które będzie towarzyszyło transportom zwierzętom do chwili ich przybycia do kraju przeznaczenia;

Państwa Członkowskie muszą mieć prawo do odmowy wprowadzenia na swoje terytorium bydła i świń, jeżeli okaże się, że zwierzęta dotknięte są chorobą zakaźną lub są o to podejrzewane bądź mogą roznosić takie choroby nie chorując na nie, jak również w przypadku, gdy nie spełniają przepisów sanitarnych Wspólnoty;

ponieważ nie zachodzi powód, dla którego należy zezwalać Państwom Członkowskim na wprowadzanie zakazu wwozu bydła i trzody chlewnej na swoje terytorium z przyczyn innych niż względy sanitarne; na wniosek wysyłającego lub jego pełnomocnika należy zezwalać na odesłanie zwierząt do kraju wysyłki, chyba że sprzeciwiają się temu względy natury sanitarnej;

aby umożliwić zainteresowanym osobom dokonanie oceny powodów zastosowania zakazu, o przyczynach tych należy powiadomić wysyłającego lub jego pełnomocnika oraz właściwy organ kraju wysyłki;

w celu dostarczenia wysyłającemu dodatkowego dowodu w przypadku zaistnienia sporu między wysyłającym a władzami Państwa Członkowskiego przeznaczenia odnośnie uzasadnienia zastosowania zakazu należy stworzyć mu możliwość wystąpienia z wnioskiem o wydanie opinii niezależnego eksperta weterynaryjnego;

w niektórych przypadkach i dla niektórych kategorii zwierząt istnieje możliwość złagodzenia ogólnych przepisów niniejszej dyrektywy bez ponoszenia ryzyka na płaszczyźnie sanitarnej dając krajom przeznaczenia i krajom tranzytowym możliwość stosowania ogólnych lub szczególnych odstępstwa;

w obszarach, w których występują szczególne problemy zbliżenie przepisów Państw Członkowskich nie jest możliwe bez uprzedniego przeprowadzenia dokładnej analizy;

procedura wprowadzania poprawek powinna zostać zastosowana w odniesieniu do załączników B-D, w których zawarte są przepisy podlegające zmianom; z powodu technicznego charakteru tych przepisów wprowadzanie poprawek należy powierzyć Komisji, jednakże możliwość wprowadzania zmian w załączniku A należy pozostawić w kompetencji Rady,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

Artykuł 1

Niniejsza dyrektywa odnosi się do handlu wewnątrzspółnotowego zwierzętami hodowanymi, produkcyjnymi lub przeznaczonymi do uboju z gatunków bydła i trzody chlewnej.

Artykuł 2

Do celów niniejszej dyrektywy:

- a) „Gospodarstwo”: oznacza znajdujące się na terytorium Państwa Członkowskiego przedsiębiorstwo rolne lub handlowe pod urzędowym nadzorem, w którego pomieszczeniach stale trzymane są zwierzęta hodowlane, przeznaczone do uboju lub do produkcji.
- b) „Zwierzęta przeznaczone do uboju”: oznaczają zwierzęta z gatunku bydła lub trzody chlewnej, które po przywiezieniu do kraju przeznaczenia zostaną dostarczone prosto do rzeźni w celu jak najszybszego uboju.
- c) „Zwierzęta hodowlane lub przeznaczone do produkcji”: oznaczają zwierzęta z gatunku bydła lub trzody chlewnej inne niż te określone w lit. b), w szczególności zwierzęta przeznaczone do hodowli, produkcji mleka lub mięsa lub wykorzystywane do pracy.
- d) „Bydło wolne od gruźlicy”: oznacza bydło spełniające warunki wymienione w załączniku A pkt I ppkt 1;
- e) „Pogłowie bydła oficjalnie uznane za wolne od gruźlicy”: oznacza pogłowie bydła spełniające warunki wymienione w załączniku A pkt I ppkt 2;
- f) „Bydło wolne od brucelozy”: oznacza bydło spełniające warunki wymienione w załączniku A pkt II A 1;
- g) „Pogłowie bydła oficjalnie uznane za wolne od brucelozy”: oznacza pogłowie bydła spełniające warunki wymienione w załączniku A pkt II A 2;
- h) „Pogłowie bydła wolne od brucelozy”: oznacza pogłowie bydła spełniające warunki wymienione w załączniku A pkt II A 3;
- i) „Trzoda chlewna wolna od brucelozy”: oznaczają trzoda chlewna spełniające warunki wymienione w załączniku A pkt. II B 1;
- k) „Trzoda chlewna oficjalnie uznana za wolną od brucelozy”: oznacza trzodę chlewną spełniającą warunki sformułowane w załączniku A pkt II B 2;

- l) „Strefa wolny od choroby zakaźnej”: oznacza strefę o średnicy 20 km, w której stosownie do oficjalnych danych przez okres przynajmniej trzydziestu dni przed załadunkiem nie stwierdzono:
- nie naruszając przepisów art. 3 ust. 1,
 - w przypadku bydła i trzody chlewnej: żadnego przypadku pryszczycy,
 - ponadto jedynie w przypadku trzody chlewnej: żadnego przypadku pomoru świń ani paraliżu zakaźnego świń.
- m) „Urzędowy lekarz weterynarii”: oznacza lekarza weterynarii wyznaczonego przez właściwy organ centralny Państwa Członkowskiego.
- n) „Kraj wysyłki”: oznacza Państwo Członkowskie, z którego bydło i trzoda chlewna są wywożone do innego Państwa Członkowskiego.
- o) „Kraj przeznaczenia”: oznacza Państwo Członkowskie, do którego bydło i trzoda chlewna są przywożone z innego Państwa Członkowskiego;
- p) „Kraj tranzytu”: oznacza Państwo Członkowskie, przez które bydło i trzoda chlewna są przewożone do innego Państwa Członkowskiego.

Artykuł 3

1. Każde Państwo Członkowskie ma zapewnić, aby z jego obszaru na obszar innego Państwa Członkowskiego wysyłane było jedynie bydło i trzoda chlewna spełniające ogólne warunki określone w ust. 2. oraz szczególne warunki określone dla niektórych kategorii bydła i trzody chlewnej zawarte w ust. 3-7.
2. Bydło i trzoda chlewna określona w niniejszej dyrektywie:
- a) Nie mogą wykazywać żadnych klinicznych objawów chorobowych w dniu załadunku;
 - b) Muszą być nabyte w gospodarstwie;
 - c) Przebywać przez okres ostatnich 30 dni przed załadunkiem w gospodarstwie urzędowo spełniającym następujące warunki:
 - znajdującym się w centrum strefy wolnej od zwierzęcych chorób zakaźnych;
 - w którym w okresie przynajmniej trzech miesięcy przed wysyłką nie stwierdzono przypadków zachorowań na pryszczycę i gruźlicę u bydła, brucelozę bydła i trzody chlewnej, pomoru i paraliżu zakaźnego (choroby cieszyńskiej) w przypadku trzody chlewnej;

- w którym w okresie przynajmniej trzech miesięcy przed wysyłką nie stwierdzono innych chorób podlegających obowiązkowi zgłoszenia w kraju wysyłki, wywołujących zakażenia u gatunków zwierząt, o których mowa;
- d) Muszą być oznakowane w urzędowy lub dopuszczony sposób przez kolczykowanie lub w przypadku trzody chlewnej umieszczenie pieczęci identyfikacyjnej;
- e) Z gospodarstwa muszą zostać wysłane prosto do miejsca załadunku:
 - unikając kontaktu ze zwierzętami parzystokopytnymi, z wyjątkiem bydła i trzody chlewnej, które spełniają warunki określone dla handlu wewnątrzwspólnotowego;
 - posegregowane na zwierzęta hodowlane lub przeznaczone do produkcji oraz zwierzęta przeznaczone do uboju;
 - z wykorzystaniem środków transportu i przyczep uprzednio oczyszczonych i poddanych dezynfekcji przy użyciu urzędowo dopuszczonego w kraju wysyłki środka odkażającego;
- f) Muszą być załadowane na środek transportu przewożący je do kraju przeznaczenia zgodnie z warunkami przedstawionymi w lit. e) w określonym miejscu znajdującym się w centrum strefy wolnej od chorób zakaźnych;
- g) Po załadowaniu muszą niezwłocznie być przewiezione prosto do punktu granicznego kraju wysyłki;
- h) Podczas transportu do kraju przeznaczenia musi towarzyszyć im świadectwo zdrowia zgodne z załącznikiem E (wzory I-IV), wystawione w dniu załadunku co najmniej w języku kraju przeznaczenia z dziesięciodniowym terminem ważności.

3. Bydło hodowlane lub przeznaczone do produkcji musi ponadto:

- a) Nie później niż piętnaście dni i nie wcześniej niż cztery miesiące przed załadunkiem zostać poddane szczepieniu przeciwko wirusowi pryszczycy typu A, O i C szczepionką zawierającą martwe wirusy, zatwierdzoną i kontrolowaną przez właściwy organ kraju wysyłki;
- b) Pochodzić z pogłowia oficjalnie uznanego za wolne od gruźlicy, samo będąc wolne od gruźlicy, w szczególności musi mieć negatywny wynik śródskórnej próby tuberkulinowej przeprowadzonej zgodnie z przepisami załączników A i B;
- c) Pochodzić z pogłowia oficjalnie uznanego za wolne od brucelozy, samo będąc wolne od brucelozy, w szczególności wynik serologicznej próby aglutynacyjnej na brucelozę przeprowadzanej zgodnie z przepisami załączników A i C musi być niższy niż 30 j.m. / ml;
- d) W przypadku krów mlecznych nie wykazywać klinicznych objawów zapalenia wymion, a ponadto badanie mleka przeprowadzone zgodnie z przepisami

załącznika D musi wykazać brak jakichkolwiek charakterystycznych oznak stanów zapalnych lub występowania mikroorganizmów chorobotwórczych.

4. Trzoda chlewna hodowlana lub przeznaczona do produkcji musi ponadto pochodzić z pogłowia wolnego od brucelozy, same nie będąc wolne od brucelozy, a wynik serologicznej próby aglutynacyjnej na brucelozę przeprowadzanej zgodnie z przepisami załączników A i C musi być niższy od 30 j.m. / ml; wykonanie serologicznej próby aglutynacyjnej wymagane jest jedynie w przypadku osobników ważących powyżej 25 kg.

5. Do uboju nie może zostać przeznaczone bydło lub trzoda chlewna, które zostały ubite w ramach programu likwidowania chorób zakaźnych przeprowadzanego w Państwie Członkowskim.

6. Bydło przeznaczone do uboju powyżej czwartego miesiąca życia musi ponadto:

- a) Nie później niż piętnaście dni i nie wcześniej niż cztery miesiące przed załadunkiem zostać poddane szczepieniu przeciwko wirusowi pryszczycy typu A, O, C szczepionką zawierającą martwe wirusy, zatwierdzoną i kontrolowaną przez właściwy organ kraju wysyłki;
- b) Jeżeli bydło nie pochodzi z pogłowia oficjalnie uznanego za wolne od gruźlicy, uzyskać negatywny wynik śródskórnej próby tuberkulinowej przeprowadzonej zgodnie z przepisami załączników A i B;
- c) Jeżeli bydło nie pochodzi z pogłowia oficjalnie uznanego za wolne od brucelozy, ani z pogłowia wolnego od brucelozy, uzyskać wynik serologicznej próby aglutynacyjnej na brucelozę przeprowadzanej zgodnie z przepisami załączników A i B poniżej niż 30 j.m. / ml.

7. Do handlu wewnątrzspółnotowego mogą zostać również dopuszczone: zwierzęta hodowlane lub przeznaczone do uboju albo produkcji nabywane na posiadającym urzędowe zezwolenie rynku w celu wysyłki do innego Państwa Członkowskiego, przy czym rynek ten musi spełniać następujące warunki:

- znajduje się pod kontrolą urzędowego lekarza weterynarii,
- znajduje się w centrum strefy wolnej od zwierzęcych chorób zakaźnych oraz w miejscu, w którym tego samego dnia nie organizuje się handlu żywymi zwierzętami,
- po przeprowadzeniu dezynfekcji jest wykorzystywany tylko do obrotu zwierzętami hodowlanymi, przeznaczonymi do hodowli, uboju lub produkcji, spełniającymi wymagania dotyczące handlu wewnątrzspółnotowego określone w ust. 2-6, z wyjątkiem ust. 2 lit. b) i art. 4, o ile warunki te dotyczą danego gatunku zwierząt; przede wszystkim zwierzęta te muszą zostać dostarczone na rynek zgodnie z przepisami ust. 2 lit. e).

Nabyte na takich rynkach zwierzęta muszą zostać bezpośrednio dostarczone z rynku do miejsca załadunku zgodnie z przepisami ust. 2 lit. e) i g) i zostać wysłane do kraju przeznaczenia.

8. Właściwy organ centralny kraju wysyłki wyznacza rynki zatwierdzone dla zwierząt hodowlanych, przeznaczonych do uboju lub produkcji określonych w ust. 7. Powiadamia on właściwe organy centralne pozostałych Państw Członkowskich i Komisję, o tym, które rynki zostały zatwierdzone.

9. Właściwy organ centralny kraju wysyłki określa zasady przeprowadzania urzędowej kontroli rynków określonych w ust. 7.

10. W przypadku określonym w ust. 7, na świadectwach zdrowia zgodnych z załącznikiem E (wzory I-IV) musi zostać umieszczony odpowiedni wpis.

11. Właściwy organ centralny kraju wysyłki określa zasady przeprowadzania urzędowej kontroli pomieszczeń firmy handlowej.

12. Jeżeli gospodarstwo lub strefa jest przedmiotem urzędowych zakazów wprowadzonych z powodu występowania u danego gatunku zwierząt choroby zakaźnej, terminy określone w ust. 2 lit. c) tiret 1-3 i art. 2 ust. 1 obowiązują od dnia urzędowego uchylecia tych zakazów.

Artykuł 4

1. Do dnia wydania późniejszych przepisów Europejskiej Wspólnoty Gospodarczej wszystkie zwierzęta przeznaczone do handlu wewnątrzspółnotowego muszą pozostawać na obszarze Państwa Członkowskiego przez rozpoczęciem biegu trzydziestodniowego terminu określonego w art. 3 ust. 2 lit. c)

- nie krócej niż 6 miesięcy w przypadku zwierząt hodowlanych lub przeznaczonych do produkcji,
- nie krócej niż 3 miesiące w przypadku zwierząt przeznaczonych do uboju.

Jeżeli zwierzęta są młodsze niż odpowiednio 6 i 3 miesiące muszą przebywać na obszarze Państwa Członkowskiego od chwili narodzin.

2. We wszystkich przypadkach określonych w ust. 1 na świadectwach zdrowia zgodnych z załącznikiem E (wzory I-IV) musi zostać umieszczony odpowiedni wpis.

Artykuł 5

O ile szczepionki określone w art. 3 ust. 3 lit. a) i ust. 6 lit. a) nie zostały wyprodukowane w Państwie Członkowskim, powinny zostać nabyte w innym Państwie Członkowskim, z wyjątkiem przypadków, gdy z powodu nowych danych naukowych lub braku szczepionek, które dotychczas były uważane za odpowiednie, konieczne jest zakupienie szczepionek poza Europejską Wspólnotą Gospodarczą. W przypadku pryszczycy innego typu niż A, O lub C lub odmiany tych typów, przeciwko którym szczepionka nie zapewnia dostatecznej ochrony lub jest całkowicie nieskuteczna, każde z Państw Członkowskich może przedsięwziąć niezbędne środki w celu dostosowania formuły szczepionki i odpowiedniego jej użycia. Jednocześnie poinformuje ono o tym pozostałe Państwa Członkowskie i Komisję. Komisja może zarządzić debatę dotyczącą podjętych i przyszłych działań.

Artykuł 6

1. Każde Państwo Członkowskie przekazuje Komisji i pozostałym Państwom Członkowskim i Komisji wykaz przejść granicznych, przez które można wprowadzać bydło i trzodę chlewną na jego obszar.

2. Każdy kraj przeznaczenia może zażądać, aby wysyłający lub jego pełnomocnik z wyprzedzeniem informował właściwy organ tego kraju o nadejściu przesyłki z bydłem lub trzodą chlewną, w szczególności o rodzaju, charakterze i liczbie zwierząt, miejscu przekroczenia granicy oraz przewidywanym terminie ich przywozu.

3. Każdy kraj przeznaczenia może zabronić wprowadzenia na jego obszar zwierząt z gatunku bydła lub trzody chlewnej, jeżeli:

- a) Zwierzęta te są dotknięte przez chorobę podlegającą obowiązkowi zgłoszenia w kraju przeznaczenia, same nie będąc nią dotknięte, lub istnieje podejrzenie, że będą przenosić takie choroby na inne zwierzęta, lub
- b) W stosunku do tych zwierząt nie są przestrzegane przepisy art. 3 i art. 4.

Decyzje podjęte zgodnie z pierwszym zdaniem muszą, na wniosek wysyłającego lub jego pełnomocnika, zezwalać na powrotną wysyłkę zwierząt, chyba, że sprzeciwiają się temu względy natury sanitarnej.

4. Właściwy organ kraju przeznaczenia może, w przypadku przesyłki zwierząt przeznaczonych do uboju, wyznaczyć z przyczyn natury sanitarnej rzeźnię, do której ta przesyłka ma zostać skierowana i termin dokonania uboju zwierząt.

5. W przypadku, gdy powody, które uzasadniałyby zastosowanie środka przewidzianego w ust. 3 zdanie pierwsze, zostaną ujawnione po wprowadzeniu na obszar kraju przeznaczenia zwierząt hodowlanych lub przeznaczonych do produkcji, właściwy organ centralny kraju wysyłki musi, na żądanie właściwego organu centralnego kraju przeznaczenia przeprowadzić stosowne dochodzenie i niezwłocznie powiadomić ten organ o jego wynikach.

6. Decyzje właściwego organu podjęte z zastosowaniem ust. 3 i 4 wraz z uzasadnieniem ich podjęcia muszą zostać podane do wiadomości wysyłającego lub jego pełnomocnika. W przypadku wystąpienia z odpowiednim wnioskiem decyzje wraz z uzasadnieniem muszą zostać niezwłocznie przekazane na piśmie. Musi w nich zostać podana informacja o przewidzianych obowiązującymi przepisami możliwościach odwoławczych oraz odnoszących się do nich terminach. Decyzje te muszą również zostać podane do wiadomości właściwego organu centralnego kraju wysyłki.

Artykuł 7

1. Kraje przeznaczenia mogą udzielać krajowi wysyłki lub krajom wysyłki upoważnień ogólnych lub ograniczonych do określonych przypadków na podstawie, których:

- a) Szczepienie przeciwko pryszczycy
 - na zasadzie odstępstwa od art. 3 ust. 6 lit. a) nie obowiązuje bydła przeznaczonego do uboju, jeżeli w kraju wysyłki i kraju tranzytowym w ciągu co najmniej

ostatnich sześciu miesięcy licząc od dnia załadunku oficjalnie nie odnotowano przypadków pryszczycy;

- może, na zasadzie odstępstwa od art. 3 ust. 3 lit. a) i ust. 6 lit. a), zostać zastąpione podaniem, nie wcześniej niż dziesięć dni przed załadunkiem, surowicy przeciwko pryszczycy zatwierdzonej i kontrolowanej przez właściwy organ kraju wysyłki i zatwierdzonej przez właściwy organ kraju przeznaczenia.
- b) Na zasadzie odstępstwa od przepisów art. 3 ust. 3 lit. c) bydło hodowlane lub przeznaczone do produkcji może pochodzić z pogłowia bydła wolnego od brucelozy;
- c) Na zasadzie odstępstwa od przepisów art. 3 ust. 6 lit. b), u bydła przeznaczonego do uboju może wystąpić reakcja pozytywna na śródskórną próbę tuberkulinową;
- d) Na zasadzie odstępstwa od przepisów art. 3 ust. 6 lit. c), u bydła przeznaczonego do uboju wynik serologicznej próby aglutynacyjnej na brucelozę może być równy lub wyższy od 30 j.m./ml.

2. Jeżeli kraj przeznaczenia udziela upoważnienia ogólnego zgodnie z przepisami ust. 1, niezwłocznie informuje o tym pozostałe Państwa Członkowskie i Komisję.

3. Jeżeli kraj przeznaczenia udziela jednego z upoważnień przewidzianych w ust. 1, konieczne jest uzyskanie, w przypadku tranzytu, odpowiedniego upoważnienia od krajów tranzytowych, których to dotyczy.

4. Kraje wysyłki podejmą wszelkie niezbędne środki w celu zapewnienia, aby na świadectwach zdrowia, których wzory przedstawione są w załączniku E (wzory I i II), które zostały użyte została umieszczona wzmianka o jednej z możliwości przewidzianych w ust. 1.

Artykuł 8

Do chwili wydania późniejszych przepisów Europejskiej Wspólnoty Gospodarczej, niniejsza dyrektywa nie narusza stosowania przepisów Państw Członkowskich odnoszących się do zwierząt z gatunków bydła i trzody chlewnej, którym podawane są antybiotyki, estrogeny, tyrostatyki lub substancje zmiękczające.

Artykuł 9

1. Niniejsza dyrektywa nie narusza istniejących w obowiązującym ustawodawstwie Państw Członkowskich środków odwoławczych od decyzji właściwych organów Państw Członkowskich określonych w niniejszej dyrektywie.

2. Państwa Członkowskie mają zapewnić, aby osoba dokonująca wysyłki bydła lub trzody chlewnej, w stosunku do której zastosowano środki określone w art. 6 ust. 3 miała prawo, przed zastosowaniem przez właściwy organ innych środków, do uzyskania opinii eksperta weterynaryjnego, który ustali czy warunki art. 6 ust. 3 zostały spełnione.

Ekspert weterynaryjny powinien być obywatelem Państwa Członkowskiego; jednakże nie może być on obywatelem kraju wysyłki ani kraju przeznaczenia. Po przedstawieniu przez

Komisję propozycji Rada sporządza listę ekspertów weterynaryjnych, którzy mogą sporządzać takie opinie. Po konsultacji z Państwami Członkowskimi Komisja określi ogólne przepisy wykonawcze, w szczególności dotyczące procedury przygotowywania takich opinii.

Artykuł 10

Po przeprowadzeniu konsultacji z Państwami Członkowskimi Komisja może w drodze dyrektywy zmienić przepisy załączników B - D.

Artykuł 11

W terminie dwóch lat od notyfikacji dyrektywy Państwa Członkowskie wprowadzą w życie przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do dostosowania się do przepisów niniejszej dyrektywy i jej załączników oraz niezwłocznie powiadomią o tym Komisję.

Artykuł 12

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do Państw Członkowskich.

B. OPINIA KOMITETU EKONOMICZNO - SPOŁECZNEGO

Na 28 sesji, która odbyła się w Brukseli w dniach 24 i 25 kwietnia 1963 r., Komitet Ekonomiczno - Społeczny wydał następującą opinię:

OPINIA KOMITETU EKONOMICZNO - SPOŁECZNEGO

na temat „dyrektywy Rady w sprawie problemów zdrowotnych zwierząt wpływających na handel wewnątrzspółnotowy bydłem i trzodą chlewną”

KOMITET EKONOMICZNO - SPOŁECZNY,

uwzględniając wniosek przewodniczącego Rady Ministrów z dnia 21 grudnia 1962 r. o wydanie opinii w sprawie „dyrektywy Rady w sprawie problemów zdrowotnych zwierząt wpływających na handel wewnątrzspółnotowy bydłem i trzodą chlewną”, przedstawiony zgodnie z art. 43 ust. 2 Traktatu,

uwzględniając opinię wyspecjalizowanej sekcji ds. rolnictwa z dnia 11 kwietnia 1963 r. na temat wspomnianej dyrektywy,

uwzględniając raport Pani Landgrebe - Wolff, sprawozdawcy wyspecjalizowanej sekcji ds. rolnictwa,

uwzględniając obrady Komitetu Ekonomiczno - Społecznego podczas jego dwudziestej ósmej sesji plenarnej,

a także mając na uwadze, co następuje:

w opinii z dnia 30 października 1962 r. (dok. KES 263/62) na temat „dyrektywy Rady w sprawie problemów sanitarnych zwierząt wpływających na handel wewnątrzspółnotowy

świeżym mięsem” Komitet Ekonomiczno - Społeczny jednogłośnie zwrócił uwagę na fakt, że „niezbędne jest równoczesne stosowanie przepisów zharmonizowanych na poziomie wspólnotowym dotyczących ustawodawstwa obowiązującego w zakresie zakaźnych chorób zwierzęcych odnoszących się do zwierząt kopytnych i mięsnych” i „w wielu punktach przepisy te oraz rozporządzenia sanitarne obowiązujące w handlu wewnątrzspółnotowym świeżym mięsem stanowią jednolitą całość”;

mając na uwadze, że „przyspieszony wzrost poziomu życia” określony w art. 2 Traktatu Rzymskiego nakłada obowiązek podjęcia poważnych wysiłków w celu ochrony i poprawy stanu zdrowia ludności;

mając na uwadze, że wszystkie środki weterynaryjne powinny służyć zarówno ochronie zdrowia zwierząt jak i nie zakłóconej wymianie we Wspólnocie;

mając na uwadze, że istnienie wielu gospodarstw rolnych może być w poważnym stopniu zagrożone występowaniem zakaźnych chorób zwierząt;

mając na uwadze, że bezpośredni wpływ na ekonomiczny stan rolnictwa może mieć dyrektywy, które zostaną przyjęte w dziedzinie profilaktyki oraz sposób i wprowadzania w życie;

mając na uwadze, że dyrektywa podlega badaniu w celu zbliżenia przepisów krajowych, zbliżenia, które w sposób ogólny służy funkcjonowaniu wspólnego rynku i stawia jednocześnie, pod wieloma względami, warunek stosowania higienicznych środków zapobiegawczych zgodnie z założeniami rozwoju rolnictwa;

mając na uwadze, że osiągnięcie i zagwarantowanie najwyższych dochodów dla rolnictwa niewątpliwie bezpośrednio zależy od ścisłego przestrzegania norm w zakresie profilaktyki, co wpływa korzystnie na zwiększenie wydajności,

WYDAJE NASTĘPUJĄCĄ OPINIĘ:

Komitet Ekonomiczno - Społeczny zatwierdza projekt zbadanej dyrektywy, z następującymi uwagami:

I - Uwagi ogólne

Czynniki chorobotwórcze bydła i trzody chlewnej, które mogą być przenoszone na człowieka, ostre normy higieniczne i ich świadome stosowanie są bardzo istotne dla ludności.

Podobnie należy chronić możliwości produkcyjne gospodarstw rolnych a znajdujące się w nich pogłowie zwierząt, które stanowi główną część ich dóbr musi być chronione przed szkodami, jakie wywołują choroby zakaźne.

Projekt „dyrektywy w sprawie problemów zdrowotnych zwierząt wpływających na handel wewnątrzspółnotowy bydłem i trzodą chlewną” stanowi cenny wkład na drodze prowadzonej na poziomie wspólnotowym harmonizacji przepisów krajowych.

Przewidywana harmonizacja przepisów sanitarnych we Wspólnocie nie jest sama w sobie wystarczająca. Szczególnie interesujące byłoby również jak najszybsze stworzenie

wspólnotowych przepisów, których skutki byłyby podobne do skutków dyrektywy Wspólnoty w sprawie przywozu i wywozu bydła i trzody chlewnej z państw trzecich lub do państw trzecich.

W tym celu Rada powinna zwrócić się do Komisji o jak najszybsze przygotowanie dyrektywy zgodnie, z którą, oprócz konserw w ogólnym pojęciu, konserwy mięsne i przetwory mięsne, niezależnie od ich rodzaju, podlegałyby przepisom na początku zharmonizowanym a w dalszej kolejności ujednoczonym.

Na koniec należałoby w dającym się przewidzieć terminie doprowadzić do jak najpełniejszej harmonizacji, którą należy przeprowadzić w sposób prosty i jasny, wszystkich przepisów sanitarnych i weterynaryjnych.

Z tych powodów wynika potrzeba przygotowania europejskiego ustawodawstwa dotyczącego środków spożywczych, ustawodawstwa, którego wprowadzenie leżałoby w interesie konsumentów oraz producentów i sprzyjałoby swobodnemu przepływowi towarów. Już teraz należy określić z należytą starannością długoterminowe cele, jakie mają zostać osiągnięte i środki służące do ich realizacji.

Komitet z zadowoleniem stwierdził, że już realizowana lub jest na drodze do realizacji ścisła współpraca służb weterynaryjnych poszczególnych państw, nie tylko w ramach Wspólnoty, ale również w szerszym zakresie.

Również rozwiązanie problemów natury sanitarnej, które występują w całej Europie mogłyby być jednym z powodów ochrony zwierząt i promowania konkurencyjnego rolnictwa szeroko chronionego przed niepowodzeniami, które mogłyby zaistnieć i stworzyć zagrożenia dla pogłowia zwierząt.

Oprócz tego należy zapewnić, aby przepisy weterynaryjne nie były przeszkodą dla prawidłowego zaopatrzenia konsumentów i uwzględniały potrzeby natury gospodarczej oraz zaistniałe okoliczności.

Dyrektywy mające na celu rozwiązanie problemów sanitarnych w handlu wewnątrzspółnotowym świeżym mięsem i problemów weterynaryjnych w handlu bydłem i trzodą chlewną należy uznać za stale się uzupełniające elementy tworzących jednolitą całość przepisów. W opinii Komitetu Ekonomiczno - Społecznego jest to szczególne zadanie dla Komisji, która musi czuwać aby żaden z dwóch kanałów sprzedaży nie był dyskryminowany.

II - Szczególne uwagi

W preambule

Należy odnotować nie tylko fakt wydania opinii przez Zgromadzenie Parlamentarne, ale również opinię Komitetu Ekonomiczno - Społecznego, natomiast projekt zostaje przedstawiony Komitetowi zgodnie z art. 43 ust. 2 Traktatu.

Ostatni akapit preambuły

Zapis ten należy uzupełnić w następujący sposób dodając przed ostatnim wierszem:

„ ... należy Komisji zapewnić możliwość wprowadzania takich poprawek po konsultacji z Państwami Członkowskimi”

Poza tym art. 10 przewiduje tego rodzaju konsultacje.

Artykuł 1

Komitet Ekonomiczno - Społeczny zaleca Radzie powierzenie, w ramach deklaracji woli, Komisji zadania jak najszybszego przedstawienia propozycji wspólnotowych przepisów sanitarnych dotyczących:

- a) Przywozu i wywozu bydła i trzody chlewnej przywożonych z państw trzecich lub do państw trzecich;
- b) Handlu zwierzętami innymi niż bydło i trzoda chlewna (np. drobiem);
- c) Handlu przetworzonym mięsem, konserwami mięsnymi i wszelkiego rodzaju produktami na bazie mięsa.

Artykuł 2

Odnosnie lit. a)

Tekst niderlandzki początek art. 2 lit. a) należy dostosować do tekstów w innych językach i powinien on otrzymać następujące brzmienie:

„a) *Bedrijf*: Bedrijf van een veehouder of een onder overheidstoezicht staande stal van een veekoopman gelegen op het ... etc.”

Odnosnie lit. b)

Komitet Ekonomiczno - Społeczny uznaje za obowiązującą w pierwszym okresie definicję „zwierząt przeznaczonych do uboju” przy sprecyzowaniu, że termin „rzeźnia” powinien obejmować również budynki sąsiadujące z rzeźnią, w których mogą być realizowane transakcje, w wyniku, których zwierzęta zostają skierowane do rzeźni.

Ponadto w dalszej kolejności Komitet uważa, że definicją tą powinny zostać objęte zwierzęta przeznaczone do uboju, które są przewożone na rynki krajów przeznaczenia w celu sprzedaży a następnie bezpośrednio skierowane do rzeźni, pod warunkiem, że zharmonizowane zostaną przepisy sanitarne.

Odnosnie lit. m)

Komitet Ekonomiczno - Społeczny zwraca się z sugestią, aby zbadane zostało zagadnienie czy pojęcie „urzędowy lekarz weterynarii” odnosi się w sześciu Państwach Członkowskich do osób posiadających podobne doświadczenie zawodowe. Uwzględniając fakt, że na osobach tych spoczywa wyjątkowa odpowiedzialność podanie informacji dotyczących ich wykształcenia, doświadczenia i umiejętności zawodowych byłoby bez wątpienia stosowne.

Artykuł 3

Komitet Ekonomiczno - Społeczny uznaje, że w celu zwiększenia zaufania do skutecznego stosowania przepisów niniejszej dyrektywy należałoby, poza uprawnieniami Państw Członkowskich, przyznać również Komisji pewne uprawnienia w zakresie przestrzegania przepisów niniejszej dyrektywy. Komisja powinna posiadać uprawnienia do sprawdzania tego drogą prób losowych.

Komitet jest zdania, że Komisja stwierdzając w wyniku tego rodzaju kontroli, że warunki sanitarne wymagane dla handlu wewnątrzspółnotowego nie są spełnione, powinna posiadać możliwość natychmiastowego korzystania z uprawnień, które na mocy art. 6 ust. 3 posiadają Państwa Członkowskie.

Takie zwiększenie uprawnień organu Wspólnoty byłoby w pełni skoordynowane z troską o ustanowienie europejskiego prawa sanitarnego i żywnościowego.

Odnosnie 2 lit. c)

Komitet zatwierdza propozycję Komisji wprowadzającą jednolity termin trzydziestu dni dla wszystkich zwierząt, których dotyczy dyrektywa.

Jednakże Komitet zwraca się do Rady o zachęcenie Państw Członkowskich do uwzględnienia, w handlu z państwami trzecimi, podobnych wymogów jak przewidziane w ust. 2 lit. c) dla handlu we Wspólnocie.

Odnosnie 2 lit. g)

Komitet Ekonomiczno - Społeczny proponuje skreślić słowo „bezpośrednio”.

Artykuł 5

Komitet proponuje wykreślić pierwsze zdanie art. 5, gdyż uważa, że nie można wprowadzać bezwzględnego obowiązku zakupu szczepionek w Państwach Członkowskich.

Artykuł 6 pkt 1

Wykaz przejść granicznych przekazywany Komisji i pozostałym Państwom Członkowskim powinien zostać sporządzony po przeprowadzeniu konsultacji z zainteresowanymi organizacjami zawodowymi.

Artykuł 7

Komitet Ekonomiczno - Społeczny zwrócił uwagę na problem czy nie należałoby przyznać Komisji uprawnień, które artykuł ten daje krajom przeznaczenia.

Uważa on, że przyznanie Komisji takich uprawnień umożliwiłoby, z jednej strony, zapewnienie skuteczniejszej walki z chorobami zakaźnymi i, z drugiej strony, uniknięcie sytuacji, w których upoważnienia udzielane są z zachowaniem dyskryminacji.

Odnosnie 1 lit. a)

W celu ułatwienia przewidzianej kontroli należałoby, zgodnie z opinią Komitetu, zastąpić pojęcie „kraj wysyłki” bardziej ograniczonym pojęciem „region”.

W tym wypadku należałoby określić jednolite zasady wyznaczania takich regionów i określania środków kontroli. Istnieje prawdopodobieństwo, że podział na regiony, który sam w sobie jest słuszny, przeprowadzony zostanie dopiero w późniejszym okresie.

Artykuł 8

Zgodnie z opinią Komitetu art. 8 dotyczy problemów, które powinny zostać uregulowane w przepisach sanitarnych dla produktów żywnościowych. W niniejszej dyrektywie powinny być zawarte jedynie przepisy sanitarne dotyczące substancji, które przeznaczone są również do celów leczniczych.

Artykuł 9

Tekst niderlandzki należy dostosować do tekstów w innych językach. W trzecim wierszu ust. 2 wyrazy „zou zijn” zastępuje się wyrazem „is”.

Załącznik E – Wzory II i IV, uwaga dół strony 1:

W praktyce okazać się może, że ściśle przestrzeganie wymogu zgodnie, z którym „przy przewozie statkiem świadectwo zdrowia musi zostać wystawione dla każdej grupy 10 zwierząt” nie będzie zawsze możliwe. Ze względów bezpieczeństwa nie można odstąpić od kontroli każdego zwierzęcia, ale praktyczne dostosowanie się do okoliczności jest możliwe, o ile nie przeszkodzi w wykryciu ogniska zakażenia.

Sporządzono w Brukseli, dnia 24 kwietnia 1963 r.

W imieniu Komitetu Ekonomiczno - Społecznego

Emile ROCHE

Przewodniczący

DECYZJA KOMISJI

z 2 lipca 1993 r.

odnosząca się do szczegółowych zasad określających handel wewnątrz Wspólnoty pewnymi żywymi zwierzętami i produktami przeznaczonymi na eksport do państw trzecich

(93/444/EWG)

KOMISJA WSPÓNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat Ustanawiający Europejską Wspólnotę Gospodarczą,

uwzględniając dyrektywę Rady 90/425/EWG z 26 czerwca 1990 r., dotyczącą kontroli weterynaryjnych i zootechnicznych stosujących się do handlu wewnątrz Wspólnoty pewnymi żywymi zwierzętami i produktami w celu realizacji rynku wewnętrznego (1), ostatnio zmienioną przez dyrektywę 92/118/EWG (2), w szczególności pierwszy ustęp punktu (g) jej artykułu 3 (4),

a także mając na uwadze, co następuje:

pierwszy akapit punktu (g) artykułu 3 (1) wyżej wymienionej dyrektywy przewiduje kontrole weterynaryjne, które mają być przeprowadzane wobec zwierząt i produktów zgodnych z przepisami Wspólnoty odnoszących się do handlu wewnątrz Wspólnoty i przeznaczonych na eksport do państwa trzeciego przez terytorium jednego lub więcej Państw Członkowskich innych niż państwo pochodzenia;

należy określić wymagania certyfikacji oraz przygotować system informowania organów, których sprawa dotyczy oraz nadzoru weterynaryjnego nad podmiotami przeznaczenia;

do celów certyfikacji zawierającej gwarancje dodatkowe, zwierzęta, których sprawa dotyczy powinny być traktowane jako zwierzęta do uboju;

w celu uniknięcia trudności na zewnętrznej granicy Wspólnoty, zwierzętom i produktom muszą towarzyszyć, tam gdzie to możliwe, weterynaryjne dokumenty i / albo świadectwa odpowiadające wymaganiom weterynaryjnym państwa przeznaczenia;

informowanie organów, których sprawa dotyczy może skutecznie odbywać się przez skomputeryzowaną sieć łączącą organy weterynaryjne ("Animo") ustanowioną przez decyzję Komisji 91/398/EWG (3), przy użyciu wzoru wiadomości określonego w decyzji Komisji 91/637/EWG (4);

w celu zapewnienia harmonijnego działania przewidzianego systemu, osoba faktycznie załatwiająca formalności dotyczące wyjścia z terytorium powinna być traktowana jako odbiorca, a termin "punkt wyjścia" powinien zostać sprecyzowany;

stosownie do pierwszego akapitu punktu (g) artykułu 3 (1) wyżej wymienionej dyrektywy 90/425/EWG, zwierzęta i produkty, których sprawa dotyczy muszą pozostawać pod nadzorem

celnym; niniejsza decyzja stosuje się bez uszczerbku dla zgodności ze zobowiązaniami celnymi przewidzianymi przez przepisy celne stosujące się do tych zwierząt albo produktów;

przepisy ustalone w niniejszej decyzji są zgodne z opinią Stałego Komitetu Weterynaryjnego,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

1. Niniejsza decyzja stosuje się do zwierząt i produktów, o których mowa w pierwszym akapicie punktu (g) artykułu 3 (1) dyrektywy 90/425/EWG.
2. Do celów niniejszej decyzji,
 - (a) punkt wyjazdowy oznacza miejsce położone w bezpośredniej bliskości zewnętrznej granicy jednego z terytoriów wymienionych w załączniku I dyrektywy Rady 90/675/EWG (5) posiadający strukturę kontroli celnej;
 - (b) Państwo Członkowskie przeznaczenia oznacza Państwo Członkowskie, w którym usytuowany jest punkt wyjścia.

Artykuł 2

1. Państwa Członkowskie pochodzenia zapewniają, aby każdej wysyłce zwierząt towarzyszyło świadectwo zdrowia, jak przewidziano dla w artykule 3 (1) (d) dyrektywy 90/425/EWG, które zawiera, tam gdzie to konieczne, gwarancje dodatkowe ustalone przez prawodawstwo Wspólnoty dla zwierząt przeznaczonych do uboju.
2. W razie zaistnienia wypadków podczas transportu albo w razie, gdy państwo trzecie przeznaczenia odmawia przyjęcia wysyłki, Państwa Członkowskie tranzytu lub przeznaczenia, które mają prawo do gwarancji dodatkowych zgodnie z artykułem 3 (1) (e) (iv) dyrektywy 90/425/EWG, mogą przyjąć wszystkie środki ustalone w artykule 8 (1) (b) dyrektywy 90/425/EWG albo wymagać, aby zwierzęta zostały odesłane do najbliższej ubojni w celu dokonania ich uboju.

Artykuł 3

1. Państwa Członkowskie pochodzenia zapewniają, aby każdej wysyłce zwierząt albo produktów towarzyszyły dokumenty weterynaryjne i / albo świadectwa weterynaryjne spełniające wymagania weterynaryjne państw trzecich przeznaczenia.
2. Jednakże, z uchyleniem ustępu 1, tam gdzie właściwe organy Państwa Członkowskiego pochodzenia nie dysponują wymaganymi informacjami, a w szczególności tam, gdzie nie ma umowy dwustronnej między Państwem Członkowskim pochodzenia i państwem trzecim przeznaczenia, właściwy organ Państwa Członkowskiego pochodzenia uzupełnia świadectwa, o których mowa w artykule 4 przez dodanie zapisu "zwierzęta lub produkty eksportowane do (nazwa państwa trzeciego)".

Artykuł 4

Świadectwa, o których mowa w artykule 3 (1) (d) dyrektywy 90/425/EWG muszą:

- być sporządzone w co najmniej jednym z języków Państwa Członkowskiego pochodzenia i w

co najmniej jednym z języków Państwa Członkowskiego przeznaczenia,
- określać, jako odbiorcę, osobę fizyczną lub prawną faktycznie załatwiającą formalności wyjazdowe w punkcie wyjścia,
- określać, jako miejsce przeznaczenia, punkt wyjścia z terytorium (punkt inspekcji granicznej lub inny punkt wyjścia).

Artykuł 5

1. Wiadomość "Animo", przewidziana w decyzji 91/637/EWG określa w rubryce "Obserwacje" nazwę państwa trzeciego przeznaczenia.
2. Wiadomość "Animo" musi być adresowana do:
 - właściwego organu miejsca przeznaczenia, to jest punktu inspekcji granicznej wyjścia albo organów lokalnych miejsca, w którym punkt wyjścia jest usytuowany; oraz
 - organów centralnych miejsca przeznaczenia i Państw(a) Członkowskich(ego) tranzytu.

Artykuł 6

Odbiorca w znaczeniu drugiego myślnika artykułu 4 ma być uważany za podlegającego artykułowi 5 (1) (b) (iii) dyrektywy 90/425/EWG.

Artykuł 7

Niniejsza decyzja jest skierowana do Państw Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, 2 lipca 1993 r.

W imieniu Komisji
René STEICHEN
Członek Komisji

- (1) Dz. U. nr L 224 z 18.08.1990, str. 29.
- (2) Dz. U. nr L 62 z 15.03.1993, str. 49.
- (3) Dz. U. nr L 221 z 9.08.1991, str. 30.
- (4) Dz. U. nr L 343 z 13.12.1991, str. 46.
- (5) Dz. U. nr L 373 z 31.12.1990, str. 1.

DECYZJA KOMISJI

z dnia 19 lipca 1991 r.

w sprawie skomputeryzowanego systemu łączącego władze weterynaryjne (Animo)

(91/398/EWG)

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Gospodarczą,

uwzględniając dyrektywę Rady 90/425/EWG z dnia 26 czerwca 1990 r. dotyczącą kontroli weterynaryjnych i zootechnicznych mających zastosowanie w handlu wewnątrzspółnotowym niektórymi żywymi zwierzętami i produktami mając na względzie wprowadzenie rynku wewnętrznego¹, ostatnio zmienioną dyrektywą 91/68/EWG², w szczególności jej art. 20 ust. 1,

a także mając na uwadze, co następuje:

z uwagi na zbliżające się wprowadzenie rynku wewnętrznego żywych zwierząt i niektórych produktów oraz zaniechanie kontroli weterynaryjnych na granicach wewnętrznych konieczne jest utworzenie, zgodnie z art. 20 ust. 1 dyrektywy 90/425/EWG, skomputeryzowanego systemu łączącego władze weterynaryjne, znanego powszechnie jako „Animo”;

należy najpierw ustanowić podstawowe zasady będące zasadniczymi dla ogólnej struktury skomputeryzowanego systemu; niezbędne przepisy wykonawcze będą następnie przyjmowane w świetle tych zasad zgodnie z art. 20 ust. 3 dyrektywy 90/425/EWG;

uwzględniając art. 4 ust. 2 dyrektywy 90/425/EWG, art. 4 ust. 5 dyrektywy Rady 90/675/EWG z dnia 10 grudnia 1990 r. ustanawiającej zasady regulujące organizację kontroli weterynaryjnych produktów wprowadzanych do Wspólnoty z państw trzecich³ oraz obowiązki, które zostaną nałożone na posterunki kontroli granicznej odpowiedzialne za kontrolę żywych zwierząt przybywających z państw trzecich, skomputeryzowany system powinien łączyć władze centralne Państw Członkowskich, wyznaczone władze lokalne oraz posterunki kontroli granicznej;

środki przewidziane w niniejszej decyzji są zgodne z opinią Stałego Komitetu Weterynaryjnego,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

Do celów niniejszej decyzji „jednostka” oznacza:

¹ Dz.U. nr L 224 z 18.08.1990, str. 29.

² Dz.U. nr L 46 z 19.02.1991, str. 19.

³ Dz.U. nr L 373 z 31.12.1990, str. 1.

- wszelkie właściwe władze centralne Państwa Członkowskiego,
- wszelkie władze lokalne Państwa Członkowskiego wyznaczone jako takie do celów skomputeryzowanego systemu,
- wszelkie posterunki kontroli granicznej zgodnie z definicją w art. 2 ust. 2 lit g) dyrektywy 90/675/EWG,
- wszelkie posterunki kontroli granicznej uprawnione do przeprowadzania kontroli weterynaryjnych zwierząt z państw trzecich wprowadzanych do Wspólnoty.

Artykuł 2

1. Każda jednostka jest podłączona do skomputeryzowanego systemu weterynaryjnego.
2. Każda jednostka jest wyposażona w:
 - mikrokomputer z systemem operacyjnym typu MS - DOS lub UNIX,
 - modem umożliwiający modulowanie i demodulowanie informacji przesyłanych łączyami telefonicznymi lub innymi szybkimi łączyami,
 - drukarkę,
 - identyczne oprogramowanie komunikacyjne oraz identyczne oprogramowanie aplikacyjne umożliwiające każdej jednostce podłączenie do skomputeryzowanego systemu weterynaryjnego.

Artykuł 3

Niniejsza decyzja skierowana jest do Państw Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 19 lipca 1991 r.

W imieniu Komisji

Ray MAC SHARRY

Członek Komisji

DECYZJA KOMISJI

z dnia 5 kwietnia 1993 r.

w sprawie tymczasowego utworzenia skomputeryzowanej sieci ANIMO we Włoszech

(93/227/EWG)

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Gospodarczą,

uwzględniając dyrektywę Rady 90/425/EWG z dnia 26 czerwca 1990 r. dotyczącą kontroli weterynaryjnych i zootechnicznych obowiązujących w wewnątrzspółnotowym handlu niektórymi zwierzętami żywymi i produktami mając na względzie utworzenie rynku wewnętrznego¹, ostatnio zmienioną dyrektywą 92/118/EWG², a w szczególności zaś jej art. 20 ust. 3,

a także mając na uwadze, co następuje:

dla potrzeb utworzenia skomputeryzowanej sieci ANIMO, Komisja przyjęła, między innymi, następujące decyzje: decyzję 91/398/EWG³ w sprawie skomputeryzowanej sieci łączącej organy weterynaryjne (ANIMO), decyzję 91/585/EWG⁴ określającą minimalną konfigurację określonego sprzętu dla skomputeryzowanej sieci łączącej organy weterynaryjne (ANIMO), decyzję 92/175/EWG⁵ ustanawiającą wykaz i tożsamość jednostek w skomputeryzowanej sieci ANIMO, zmienioną decyzją 93/71/EWG⁶, oraz decyzję 92/341/EWG⁷ dotyczącą komputerowego wyszukiwania lokalnych jednostek ANIMO;

wskutek administracyjnych i finansowych trudności, władze włoskie nie będą w stanie uczynić skomputeryzowaną sieć ANIMO, w sposób przewidziany w powyżej wspomnianych decyzjach, w pełni operacyjną przed dniem 1 kwietnia 1993 r.;

w świetle takiej sytuacji, należy przewidzieć przejściowe środki odnośnie utworzenia skomputeryzowanej sieci ANIMO we Włoszech, które będą obowiązywać przez okres jednego roku;

przyjęcie takich przejściowych środków działania nie może naruszyć obowiązku organów włoskich dostosowania się do postanowień decyzji Komisji 92/486/EWG z dnia 25 września 1992 r. ustanawiającej formę współpracy pomiędzy głównymi jednostkami ANIMO a państwami członkowskimi⁸, a w szczególności zaś jej art. 2;

¹ Dz.U. WE nr L 224, z 18.08.1990, str. 29.

² Dz.U. WE nr L 62, z 15.03.1993, str. 49.

³ Dz.U. WE nr L 221, z 09.08.1991, str. 30.

⁴ Dz.U. WE nr L 314, z 15.11.1991, str. 54.

⁵ Dz.U. WE nr L 88, z 25.03.1992, str. 1.

⁶ Dz.U. WE nr L 25, z 02.02.1993, str. 39.

⁷ Dz.U. WE nr L 188, z 08.07.1992, str. 37.

⁸ Dz.U. WE nr L 291, z 07.10.1992, str. 20.

środki działania przewidziane w niniejszej decyzji są zgodne z opinią Stałego Komitetu Weterynaryjnego,

PRZYJĘŁA NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

1. W drodze derogacji od postanowień decyzji 91/398/EWG, 91/585/EWG, 92/175/EWG i 92/341/EWG, niniejszym zezwala się Republice Włoskiej na utworzenie systemu opisanego w załączniku od dnia 1 kwietnia 1993 r. do 31 marca 1994 r.
2. Postanowienia derogacji przewidzianej w ust. 1 nie naruszają obowiązku Włoch odnośnie dostosowania się do postanowień decyzji 92/486/EWG.
- 3.

Artykuł 2

Niniejsza decyzja skierowana jest do państw członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 5 kwietnia 1993 r.

W imieniu Komisji
René STEICHEN
Członek Komisji

ZAŁĄCZNIK

ŚRODKI PRZEJŚCIOWE

1. Każda jednostka lokalna wymieniona w decyzji 92/175/EWG jest połączona faksem z regionalną jednostką koordynującą. Organy włoskie podejmą niezbędne kroki w celu zapewnienia aby wiadomości były przesyłane w terminach, które odpowiadają terminom przewidzianym w systemie ANIMO.
2. Jednostka centralna i każda regionalna jednostka koordynująca jest wyposażona w sprzęt komputerowy, który jest zgodny z decyzją 91/585/EWG.
3. Każdy punkt kontroli granicznej znajdujący się na liście zamieszczonej w decyzji 92/175/EWG jest wyposażony w sprzęt komputerowy, który jest zgodny z decyzją 91/585/EWG.
4. W przypadku gdy regionalna jednostka koordynująca znajduje się w punkcie kontroli granicznej należy korzystać z tego samego sprzętu.
5. Lista regionalnych jednostek koordynujących przedstawia się jak następuje:
Ancona

Bari
Campo di Trens
Campogaliano
Catania
Fiumicino
Livorno
Genova
Gorizia
Milano
Napoli
Pollein
Porto Torres
Torino
Verona
Reggio Calabria
Pescara.

DECYZJA KOMISJI

z dnia 3 grudnia 1991 r.

ustalająca wzór informacji, jaka powinna być przekazywana przy użyciu skomputeryzowanej sieci „Animo”

91/637/EWG

(Dz. U. nr L 343 z 13.12.1991, str. 46)

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Gospodarczą,

uwzględniając Dyrektywę Rady 90/425/EWG z dnia 26 czerwca 1990, dotyczącą kontroli weterynaryjnej i zootechnicznej stosowanej w obrocie pewnymi żywymi zwierzętami i produktami w obrębie Wspólnoty celem tworzenia rynku wewnętrznego⁽ⁱ⁾, poprawioną ostatnio przez Rozporządzenie (EWG) nr 91/496/EWG⁽ⁱⁱ⁾, a zwłaszcza jego art. 20 (3),

PODJEŁA NASTĘPUJĄCĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

Informacja przysyłana poprzez sieć komputerową „Animo” winna odpowiadać wzorcowi przedstawionemu w Załączniku.

Artykuł 2

Decyzja ta powinna być aktualizowana w świetle rozwoju przepisów weterynaryjnych, szczególnie tych dotyczących certyfikacji, przed 31 grudnia 1992 r.

Artykuł 3

Decyzja niniejsza adresowana jest do Państw Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 3 grudnia 1991 r.

Z imieniu Komisji
Ray MAC SHARRY
Członek Komisji

ZAŁĄCZNIK
INFORMACJA NR:

1. DATA PRZEKAZU

2. MIEJSCE POCHODZENIA

- Kod państwa, kod jednostki
- Świadectwo zdrowia:
- Numer
- Data
- Nazwisko lekarza weterynarii podpisanego pod świadectwem

3. MIEJSCE PRZEZNACZENIA

- Kod państwa i jednostki
- Nazwa i adres odbiorcy

4. TOWAR

- Rodzaj – kod
- Liczba/ilość

5. ŚRODEK TRANSPORTU

- Sposób transportu
- Oznaczenie środka transportu (nr rejestracyjny ciężarówki, numer wagonu, nr lotu, nazwa statku, nr kontenera, itp.)

6. UWAGI

(Szczególnie dla placówek inspekcji granicznej: pochodzenie zwierząt i produktów.)

ⁱ Dz. U. nr L 224 z 18.08.1990, str. 29.

ⁱⁱ Dz. U. nr L 268 z 24.09.1991, str. 56.

DECYZJA KOMISJI
z dnia 16 maja 1994 r.

**zmieniająca decyzję 91/637/EWG ustanawiającą model wiadomości,
jakie mają być przekazywane za pomocą skomputeryzowanej sieci Animo**

(94/307/WE)

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając dyrektywę Rady 90/425/EWG z 26 czerwca 1990 r. dotyczącą kontroli weterynaryjnych i technicznych obowiązujących w wewnątrzwspólnotowym handlu pewnymi zwierzętami żywymi i produktami w celu uzupełnienia rynku wewnętrznego¹, zmienioną ostatnio przez dyrektywę 92/118/EWG², a w szczególności jej art. 20,

uwzględniając dyrektywę Rady 91/628/EWG z 19 listopada 1991 r. w sprawie ochrony zwierząt podczas transportu i zmieniającą dyrektywy 90/425/EWG i 91/496/EWG³, zmienioną przez dyrektywę 92/438/EWG⁴, a w szczególności jej art. 6 ust. 3,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) do skomputeryzowanej sieci Animo musi zostać włączona informacja potrzebna do spełniania wymogów ochrony zwierząt, ustanowionych w dyrektywie 91/628/EWG;
- (2) w tym celu, muszą zostać uzupełnione wiadomości, jakie mają być przekazywane za pomocą skomputeryzowanej sieci Animo, a zaangażowane oprogramowanie musi zostać odpowiednio dostosowane;
- (3) dostosowanie oprogramowania aplikacji ma uwzględniać warunki w Państwach Członkowskich, aby zagwarantować, iż spełnia ono wymogi operacyjnego działania;
- (4) środki działania przewidziane w niniejszej decyzji są zgodne z opinią Stałego Komitetu Weterynaryjnego,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

Decyzję Komisji 91/637/EWG⁵ zmienia się w następujący sposób:

1. Art. 2 otrzymuje następujące brzmienie:

„*Artykuł 2*

Komisja powinna uaktualnić oprogramowanie aplikacji w celu zamieszczenia w niej informacji odnoszących się do ochrony zwierząt i tendencji w różnych plikach komputerowych potrzebnych dla

¹ Dz. U. nr L 224 z 18.08.1990, str. 29.

² Dz. U. nr L 62 z 15.03.1993, str. 49.

³ Dz. U. nr L 340 z 11.12.1991, str. 17.

⁴ Dz. U. nr L 243 z 25.08.1992, str. 27.

⁵ Dz. U. nr L 343 z 13.12.1991, str. 46.

aplikacji. Komisja powinna udostępnić uaktualnione oprogramowanie Państwom Członkowskim nie później niż do 1 marca 1995 r.”

2. Załącznik zastępuje się poniższym załącznikiem.

Artykuł 2

Niniejsza decyzja jest skierowana do Państw Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 16 maja 1994 r.

W imieniu Komisji

Rene STEICHEN

Członek Komisji

ZAŁĄCZNIK

Numer wiadomości:

1. POCHODZENIE

- Data transmisji (przekazania):
- Spodziewana data odjazdu:
- Spodziewany czas odjazdu:
- Nazwisko wysyłającego:
- Miejsce wyjazdu (kod kraju, kod jednostki, nazwa miejscowości, kod pocztowy):
- Świadcstwo zdrowia:
 - numer
 - data
- Nazwisko lekarza weterynarii podpisującego świadectwo:

2. MIEJSCE PRZEZNACZENIA

- Kod kraju – kod jednostki:
- Nazwisko i adres odbierającego przesyłkę:
- Miejsce przeznaczenia (kod kraju, kod jednostki, nazwa miejscowości, kod pocztowy):

3. TOWAR

- Typ – kod
- Liczba - ilość

4. ŚRODKI TRANSPORTU

- Typ transportu
- Identyfikacja środków transportu (numer rejestracyjny samochodu ciężarowego, numer wagonu, numer lotu, nazwa statku, nazwa kontenera/ pojemnika itp.)

5. OBSERWACJE

- Dla punktów kontroli granicznej: pochodzenie zwierząt i produktów
- Na eksport do kraju trzeciego: nazwa kraju trzeciego przeznaczenia
- Jeżeli zwierzęta nie opuszczają swego miejsca pochodzenia:
 - „zastępuje numer wiadomości ...” / anuluje numer wiadomości ...”

DECYZJA KOMISJI

z dnia 25 maja 1994 r.

ustanawiająca szczegółowe zasady wykonania dyrektywy Rady 90/425/EWG w odniesieniu do pobierania próbek do celów kontroli weterynaryjnych w miejscu przeznaczenia

(94/338/WE)

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając dyrektywę Rady 90/425/EWG z dnia 26 czerwca 1990 r. dotyczącą kontroli weterynaryjnych i zootechnicznych mających zastosowanie w handlu wewnątrzspółnotowym niektórymi żywymi zwierzętami i produktami mając na względzie wprowadzenie rynku wewnętrznego¹, ostatnio zmienioną dyrektywą 92/118/EWG², w szczególności jej art. 5 ust. 3,

a także mając na uwadze, co następuje:

właściwy organ Państwa Członkowskiego może, w miejscach przeznaczenia zwierząt i produktów, stwierdzić poprzez niedyskryminacyjne weterynaryjne kontrole na miejscu, spełnianie wymogów art. 3 dyrektywy 90/425/EWG; mogą one w tym samym czasie pobrać próbki zgodnie z art. 5 ust. 1 lit. a);

w celu zapewnienia aby kontrole w miejscu przeznaczenia były przeprowadzane w sposób efektywny oraz w celu zapobieżenia wystąpieniu jakichkolwiek dalszych trudności w wewnątrzspółnotowym handlu równocześnie chroniąc interesy zainteresowanych stron, należy ustanowić pewne szczegółowe zasady dotyczące pobierania próbek;

środki przewidziane w niniejszej decyzji są zgodne z opinią Stałego Komitetu Weterynaryjnego,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

Pobieranie próbek od zwierząt w handlu wewnątrzspółnotowym przez właściwy organ musi być zgodne z zasadami ustanowionymi w art. 2 i 3.

Artykuł 2

1. Próbki pobierane w ramach niedyskryminacyjnych kontroli na miejscu są pobierane tak szybko jak tylko jest to możliwe a w żadnym przypadku nie później niż dwa dni robocze po

¹ Dz.U. nr L 224 z 18.8.1990, str. 29.

² Dz.U. nr L 62 z 15.3.1993, str. 49.

dniu przybycia zwierząt do miejsca przeznaczenia wspomnianym w świadectwie lub dokumencie określonym w art. 3 ust. 1 lit. d) dyrektywy 90/425/EWG.

2. Termin dwóch dni roboczych nie ma zastosowania do kontroli przeprowadzanych przez właściwe organy na podstawie informacji, które pozwalają przypuszczać, że miało miejsce naruszenie prawa.

3. Bez uszczerbku dla przepisów ust. 1, w przypadku gdy odbiorcą jest pośrednik rozprowadzający zwierzęta, określony w art. 5 ust. 1 lit. b) (iii) dyrektywy 90/425/EWG, stosuje się dodatkowy okres dwóch dni roboczych od momentu przybycia zwierząt do ostatecznego krajowego miejsca przeznaczenia w Państwie Członkowskim.

Artykuł 3

1. Pobierane są dwie próbki lub też wystarczająca ilość w celu zapewnienia co najmniej dwóch równych dawek do przeprowadzenia testów.

2. Pierwsza próbka lub równa dawka jest poddawana testom w laboratorium zatwierdzonym przez właściwy organ dla odnośnej choroby.

3. Druga próbka lub równa dawka lub, w zależności od przypadku, równe dawki, muszą zostać wyraźnie zidentyfikowane i przechowywane w odpowiednich warunkach przez okres co najmniej jednego miesiąca pod kontrolą właściwego organu.

Artykuł 4

Niniejsza decyzja skierowana jest do Państw Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 25 maja 1994 r.

W imieniu Komisji

René STEICHEN

Członek Komisji

Dyrektywa Rady
z 21 grudnia 1982
o zgłaszaniu chorób zwierząt we Wspólnocie
(82/894/EWG)

RADA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Gospodarczą, a w szczególności Artykuł 43 i 100 tego Traktatu,

uwzględniając propozycję Komisji,

uwzględniając opinię Parlamentu Europejskiego (1),

uwzględniając opinię Komitetu Ekonomiczno-Społecznego (2),

zważywszy, że Wspólnota wydała rozporządzenia w zakresie wymagań zdrowotnych dla handlu na terenie Wspólnoty bydłem, trzodą chlewną, mięsem świeżym, świeżym mięsem drobiowym i produktami mięsnymi;

zważywszy, że pojawianie się i występowanie pewnych zakaźnych chorób zwierzęcych stanowi zagrożenie dla stad na terenie Wspólnoty, poprzez rozprzestrzenianie się tych chorób w rezultacie handlu w obrębie Wspólnoty;

zważywszy, że szybka i dokładna informacja jest niezwykle istotna dla zastosowania różnorodnych środków ochronnych zawartych w rozporządzeniach Wspólnoty;

zważywszy, że każde Państwo Członkowskie powinno powiadomić każde inne Państwo Członkowskie oraz Komisję o wystąpieniu i zaniku pewnych chorób zwierząt na swoim terytorium, zgodnie z Artykułem 9 Dyrektywy Rady 64/432/EWG z 26 czerwca 1964 r. o problemach zdrowia zwierząt wpływających na handel bydłem i trzodą chlewną⁽³⁾ w obrębie Wspólnoty, ostatnio poprawiony przez Dyrektywę Rady 80/1274/EWG⁽⁴⁾; artykuł 11 Dyrektywy Rady 71/118/EWG z 15 lutego 1971 r. poruszający kwestię problemów zdrowotnych wpływających na handel świeżym mięsem drobiowym⁽⁵⁾, poprawiony ostatnio przez Dyrektywę Rady 80/216/EWG⁽⁶⁾; Artykuł 7 Dyrektywy Rady 72/461/EWG z 12 grudnia 1972 r. o problemach zdrowotnych wpływających na handel w obrębie Wspólnoty świeżym mięsem⁽⁷⁾, ostatnio poprawiony przez Dyrektywę Rady 80/1099/EWG⁽⁸⁾ i artykuł 7 Dyrektywy Rady 80/215/EWG z 22 stycznia 1980 r. o problemach zdrowotnych zwierząt wpływających na handel w obrębie Wspólnoty produktami mięsnymi⁽⁹⁾, poprawiony ostatnio przez Dyrektywę

Rady 80/1100/EWG⁽¹⁰⁾;

zważywszy, że metody powiadamiania oraz wyznaczone choroby, o których powiadamiamy, muszą być ustalone;

zważywszy, że powinien mieć miejsce okresowy przegląd sytuacji zdrowotnej w każdym Państwie Członkowskim;

zważywszy, że w świetle doświadczeń zdobytych dzięki powiadamianiu, dostosowanie do wymagań technicznych będzie odbywać się zgodnie z procedurą, wedle której wymagana jest ścisła współpraca pomiędzy Państwami Członkowskimi a Komisją,

PRZYJĘŁA NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

Artykuł 1

1. Dyrektywa ta odnosi się do powiadamiania o:

- wystąpieniu każdej z chorób wymienionych w Aneksie 1,
- zniesieniu restrykcji, po zwalczeniu ostatniego ogniska choroby, w odniesieniu do ognisk każdej z chorób wymienionych w Aneksie 1.

2. Dyrektywa tę stosuje się nie umniejszając szczegółowym postanowieniom na temat informacji odnośnie harmonizacji zwalczania i/lub profilaktyki chorób zwierząt.

Artykuł 2

W rozumieniu niniejszej Dyrektywy:

„gospodarstwo” oznacza każde przedsiębiorstwo (rolne lub inne), usytuowane na terytorium Państwa Członkowskiego, w którym zwierzęta są trzymane lub chowane;

„przypadek” oznacza oficjalne potwierdzenie każdej z chorób wymienionych w Załączniku 1 zarówno u zwierząt jak i w przypadku tusz zwierzęcych;

„ognisko” oznacza gospodarstwo lub miejsce usytuowane na terytorium Wspólnoty, gdzie zgromadzone są zwierzęta i gdzie oficjalnie potwierdzono jeden lub więcej przypadków choroby;

„ognisko pierwotne” oznacza ognisko bez związku epizootycznego z poprzednim ogniskiem w tym samym regionie Państwa Członkowskiego zgodnie z definicją zawartą w artykule 2 Dyrektywy 64/432/EWG lub pierwsze ognisko w innym regionie tego samego Państwa Członkowskiego.

Artykuł 3

1. Każde Państwo Członkowskie bezpośrednio powiadomi w ciągu 24 godzin zarówno Komisję jak i inne Państwa Członkowskie o:

- pierwotnym ognisku każdej z chorób wymienionych w Załączniku 1, które jest potwierdzone na jego terytorium;
- zniesieniu restrykcji, po zwalczeniu ostatniego ogniska choroby, na jego terytorium w odniesieniu do ognisk każdej z chorób wymienionych w Załączniku 1.

2. Powiadomienie, o którym mowa w ustępie 1 będzie zawierać informacje przedstawioną w Aneksie II i będzie wysłane teleksem.

3. W przypadku klasycznego pomoru świń, wystarczające są informacje zawarte w Dyrektywie Rady 80/217/EWG z 22 stycznia 1980 wprowadzającej środki Wspólnoty dla kontroli klasycznego pomoru świń ⁽¹¹⁾ zmienioną ostatnio przez Dyrektywę 80/1274/EWG ⁽¹²⁾.

Artykuł 4

1. Nie umniejszając postanowieniom, o których mowa w artykule 1 (2), każde Państwo Członkowskie, najpóźniej w pierwszym dniu roboczym każdego tygodnia, powiadomi bezpośrednio Komisję o wtórnych ogniskach każdej z chorób wymienionych w Aneksie 1, które są potwierdzone na jego terytorium.

Powyższe zawiadomienie powinno zawierać dane z całego poprzedzającego tygodnia kończącego się o północy w niedzielę.

Komisja porówna te informacje i przekaże je do central weterynaryjnych Państw Członkowskich.

2. Nie otrzymanie żadnej informacji przez Komisję będzie interpretowany w taki sposób, że nie pojawiły się ogniska wtórne choroby w okresie, do którego odnosi się podpunkt drugi ustępu 1.

3. Powiadomienie, o którym mowa w ustępie 1 musi zawierać informacje wyszczególnione w Załączniku II i musi być przesłane teleksem.

Artykuł 5

1. Skodyfikowana forma, w jakiej informacja zawarta w Załączniku II będzie przekazywana zostanie opracowane przed datą wprowadzenia w życie niniejszej dyrektywy i zgodnie z procedurami przedstawionymi w artykule 6.

2. Zgodnie z procedurami określonymi w artykule 6 można będzie zdecydować:

- o uzupełnieniu lub wprowadzeniu poprawek do załączników,
- niezależnie od artykułu 4, o okresowym zmodyfikowaniu zakresu, zawartości oraz częstotliwości wysyłania zawiadomień o danej chorobie i jej konkretnym rozwoju epizootycznym.

Artykuł 6

1. W przypadku stosowania procedur określonych w tym artykule, sprawa niezwłocznie zostanie przedłożona przez Przewodniczącego, czy to z jego własnej inicjatywy, czy też na żądania Państwa Członkowskiego, Stałemu Komitetowi Weterynaryjnemu (zwanemu dalej Komitetem), powołanemu decyzją Rady w dniu 15 października 1968 r.

2. W Komitecie głosy reprezentantów Państw Członkowskich będą miały różną wagę zgodnie z artykułem 148(2) Traktatu. Przewodniczący nie ma prawa głosu.

3. Przedstawiciel Komisji przedstawi Komitetowi propozycje działań, które mają być podjęte. Komitet przedłoży swoją opinię na temat tej propozycji w czasie określonym przez przewodniczącego, uwzględniającym pilność sprawy. Opinie będą zatwierdzane większością 62 głosów.

4. Komisja zatwierdzi i niezwłocznie wdroży środki, jeśli będą one zgodne z opinią Komitetu. W przypadku, gdy przewidziane środki nie będą zgodne z opinią Komitetu lub, gdy opinia nie będzie dostarczona, Komisja niezwłocznie przedłoży Radzie propozycję działań do podjęcia. Rada przyjmuje działania kwalifikowaną większością głosów.

W przypadku, gdy Rada w ciągu trzech miesięcy od daty zgłoszenia sprawy nie zatwierdzi żadnych działań, Komisja przyjmie zaproponowane działania i natychmiast je wdroży, pod warunkiem, że Rada nie głosowała zwykłą większością przeciw tym działaniom.

Artykuł 7

Państwa Członkowskie wprowadzą w życie ustawy, rozporządzenia i postanowienia administracyjne niezbędne do stosowania niniejszej Dyrektywy i powiadomią o tym Komisję nie później niż do 1 stycznia 1984.

Artykuł 8

Dyrektywa ta jest skierowana do Państw Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, 21 grudnia 1982 r.

W imieniu Rady
O. MOLLER
Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK I

Choroby podlegające obowiązkowi zgłaszania:

Pryszczyca

Księgosusz

Zaraza płucna bydła

Choroba niebieskiego języka

Choroba pęcherzykową świń

Klasyczny pomór świń

Afrykański pomór świń

Choroba cieszyńska

Influenza ptaków o wysokiej zjadliwości d. pomór drobiu

ZAŁĄCZNIK II

Informacje, które należy przedstawić przy zgłaszaniu.

1. Informacja wymagana zgodnie z art. 3 i w odniesieniu do pierwotnych ognisk chorób wymienionych w załączniku I:

1. Data wysłania
2. Godzina wysłania
3. Nazwa Państwo Członkowskiego
4. a) Nazwa choroby
b) Rodzaj wirusa (tam gdzie dotyczy)
5. Data zatwierdzenia
6. Położenie geograficzne gospodarstwa;
7. Zakładana liczba zwierząt podejrzanych o zakażenie (a) bydło, (b) trzoda chlewna, (c) owce, (d) kozy, (e) drób
8. Liczba sztuk stada poddanych ubojowi (a) bydło, (b) trzoda chlewna, (c) owce, (d) kozy, (e) drób
9. Liczba zwłok zwierzęcych poddanych utylizacji (a) bydło, (b) trzoda chlewna, (c) owce, (d) kozy, (e) drób

2. Informacja wymagana zgodnie z art. 4 w odniesieniu do ognisk wtórnych chorób wymienionych w załączniku I.

1. Data wysłania
2. Godzina wysłania
3. Nazwa Państwa Członkowskiego
4. Dla każdej zgłaszanej choroby:
 - (a) Nazwa choroby
 - (b) Liczba ognisk

3. Informacja wymagana zgodnie z art. 3 o zniesieniu restrykcji wprowadzonych na terenie Państwa Członkowskiego po zwalczeniu ostatniego ogniska choroby wymienionej w załączniku I.

1. Data wysłania
2. Godzina wysłania
3. Nazwa Państwa Członkowskiego
4. Nazwa choroby
5. Data zniesienia restrykcji

ROZPORZĄDZENIE RADY (EWG) NR 3768/85

z dnia 20 grudnia 1985 r.

dostosowujące, w związku z przystąpieniem Hiszpanii i Portugalii, niektóre akty prawne w sektorze rolnym w odniesieniu do procedury głosowania Komitetów

RADA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Gospodarczą,

uwzględniając Akt Przystąpienia Hiszpanii i Portugalii, w szczególności jego art. 396,

uwzględniając wniosek Komisji,

a także mając na uwadze, co następuje:

w związku z przystąpieniem Hiszpanii i Portugalii, i na podstawie art. 396 Aktu Przystąpienia niektóre akty rolne powinny być dostosowane z uwzględnieniem liczby głosów, wyrażających, po przystąpieniu, kwalifikowaną większość w odniesieniu do procedur Komitetów Zarządzających i podobnych komitetów ustanowionych w sektorze rolnym;

na podstawie art. 2 ust. 3 Traktatu o Przystąpieniu instytucje Wspólnot mogą przed przystąpieniem przyjąć środki, określone w art. 396 Aktu, przy czym środki takie wchodzi w życie w dniu wejścia w życie Traktatu,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

1. W aktach wymienionych w Załączniku oraz w artykułach tam wskazanych wyrazy „czterdzieści pięć” zastępuje się wyrazami „pięćdziesiąt cztery”.
2. W art. 26 ust. 2 rozporządzenia (EWG) nr 1837/80¹, ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 1312/85², wyrazy „Opinie przyjmowane będą kwalifikowaną większością głosów” zastępuje się wyrazami „Opinie przyjmowane będą większością pięćdziesięciu czterech głosów”.

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1986 r., pod warunkiem, że wejdzie w życie Traktat o Przystąpieniu Hiszpanii i Portugalii.

¹ Dz.U. nr L 183 z 16.07.1980, str. 1

² Dz.U. nr L 137 z 27.05.1985, str. 22

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich Państwach Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 20 grudnia 1985 r.

W imieniu Rady

R. STEICHEN

Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK

1. Rozporządzenie Rady (EWG)³ nr 136/66/EWG, ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 231/85⁴:

art. 38 ust. 2.
2. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 79/65/EWG⁵, ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 2143/81⁶:

art. 19 ust. 2.
3. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 234/68⁷, ostatnio zmienione decyzją Rady z dnia 1 stycznia 1973 r.⁸:

art. 14 ust. 2.
4. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 804/68⁹, ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 1298/85¹⁰:

art. 30 ust. 2.
5. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 805/68¹¹, ostatnio zmienione Aktem Przystąpienia¹² z 1979 r.:

art. 27 ust. 2.
6. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 727/70¹³, ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 1461/82¹⁴:

art. 30 ust. 2.
7. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 729/70¹⁵, ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 3509/80¹⁶:

³ Dz.U. nr 172 z 30.09.1966, str. 3025/66.

⁴ Dz.U. nr L 26 z 31.01.1985, str. 12.

⁵ Dz.U. nr 109 z 23.06.1965, str. 1859/65.

⁶ Dz.U. nr L 210 z 30.07.1981, str. 1.

⁷ Dz.U. nr L 55 z 2.03.1968, str. 1.

⁸ Dz.U. nr L 2 z 1.01.1973, str. 1.

⁹ Dz.U. nr L 148 z 28.06.1968, str. 13.

¹⁰ Dz.U. nr L 137 z 27.05.1985, str. 5.

¹¹ Dz.U. nr L 148 z 28.06.1968, str. 26.

¹² Dz.U. nr L 291 z 19.11.1979, str. 1.

¹³ Dz.U. nr L 94 z 28.04.1970, str. 1.

¹⁴ Dz.U. nr L 164 z 14.06.1982, str. 72.

¹⁵ Dz.U. nr L 94 z 28.04.1970, str. 13.

art. 12 ust. 2.

8. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 1308/70¹⁷, ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 1430/82¹⁸:

art. 12 ust. 2.

9. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 1696/71¹⁹, ostatnio zmienione aktem Przystąpienia z 1979 r.:

art. 20 ust. 2.

10. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2358/71²⁰, ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 1581/83²¹:

art. 11 ust. 2.

11. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 1035/72²², ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 1332/84²³:

art. 33 ust. 2.

12. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 1728/74²⁴, ostatnio zmienione rozporządzeniem Aktem Przystąpienia z 1979 r.:

art. 8 ust. 3.

13. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2727/75²⁵, ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 1018/84²⁶:

art. 26 ust. 2.

14. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2759/75²⁷, ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 2966/80²⁸.

¹⁶ Dz.U. nr L 367 z 31.12.1980, str. 87.

¹⁷ Dz.U. nr L 146 z 4.07.1970, str. 1.

¹⁸ Dz.U. nr L 162 z 12.06.1982, str. 27.

¹⁹ Dz.U. nr L 175 z 4.08.1971, str. 1.

²⁰ Dz.U. nr L 246 z 5.11.1971, str. 1.

²¹ Dz.U. nr L 163 z 22.06.1983, str. 23.

²² Dz.U. nr L 118 z 20.05.1972, str. 1.

²³ Dz.U. nr L 130 z 16.05.1984, str. 1.

²⁴ Dz.U. nr L 182 z 5.07.1974, str. 1.

²⁵ Dz.U. nr L 281 z 1.11.1975, str. 1.

²⁶ Dz.U. nr L 107 z 19.04.1984, str. 1.

²⁷ Dz.U. nr L 282 z 1.11.1975, str. 1.

²⁸ Dz.U. nr L 307 z 18.11.1980, str. 5.

art. 24 ust. 2.

15. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2771/75²⁹, ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 3643/81³⁰:

art. 17 ust. 2.

16. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2777/75³¹, ostatnio zmienione Aktem Przystąpienia z 1979 r.:

art. 17 ust. 2.

17. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 1418/76³², ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 1025/84³³:

art. 27 ust. 2.

18. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 516/77³⁴, ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 988/84³⁵:

art. 20 ust. 2.

19. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 1117/78³⁶, ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 1220/83³⁷:

art. 11 ust. 2.

20. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 337/79³⁸, ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 798/85³⁹:

art. 67 ust. 2.

21. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 1785/81⁴⁰, ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 1482/85⁴¹:

art. 41 ust. 2.

²⁹ Dz.U. nr L 282 z 1.11.1955, str. 49.

³⁰ Dz.U. nr L 364 z 19.12.1981, str. 1.

³¹ Dz.U. nr L 282 z 1.11.1975, str. 77.

³² Dz.U. nr L 166 z 25.06.1976, str. 1.

³³ Dz.U. nr L 107 z 19.04.1984, str. 13.

³⁴ Dz.U. nr L 73 z 21.03.1977, str. 1.

³⁵ Dz.U. nr L 103 z 16.04.1984, str. 11.

³⁶ Dz.U. nr L 142 z 30.05.1978, str. 2.

³⁷ Dz.U. nr L 132 z 21.05.1983, str. 132.

³⁸ Dz.U. nr L 54 z 5.03.1979, str. 1.

³⁹ Dz.U. nr L 89 z 29.03.1985, str. 1.

⁴⁰ Dz.U. nr L 177 z 1.07.1981, str. 4.

⁴¹ Dz.U. nr L 151 z 10.06.1985, str. 1.

22. Decyzja Rady (EWG) nr 77/97⁴², ostatnio zmieniona decyzją (EWG) nr 85/312/EWG⁴³
art. 5 ust. 3.
23. Dyrektywa Rady 64/432/EWG⁴⁴, ostatnio zmieniona dyrektywą 85/320/EWG⁴⁵:
art. 12 ust. 3,
art. 13 ust. 3.
24. Dyrektywa Rady 64/433/EWG⁴⁶, ostatnio zmieniona dyrektywą 85/325/EWG⁴⁷:
art. 15 ust. 3,
art. 16 ust. 3.
25. Dyrektywa Rady 66/400/EWG⁴⁸, ostatnio zmieniona Aktem Przystąpienia z 1979 r.:
art. 21 ust. 3.
26. Dyrektywa Rady 66/410/EWG⁴⁹, ostatnio zmieniona dyrektywą 85/38/EWG⁵⁰:
art. 21 ust. 3.
27. Dyrektywa Rady 66/402/EWG⁵¹, ostatnio zmieniona dyrektywą 81/561/EWG⁵²:
art. 21 ust. 3.
28. Dyrektywa Rady 66/403/EWG⁵³, ostatnio zmieniona dyrektywą 84/218/EWG⁵⁴:
art. 19 ust. 3.
29. Dyrektywa Rady 66/404/EWG⁵⁵, ostatnio zmieniona Aktem Przystąpienia z 1979 r.:

⁴² Dz.U. nr L 26 z 31.01.1977, str. 78.

⁴³ Dz.U. nr L 96 z 3.04.1985, str. 32.

⁴⁴ Dz.U. nr 121 z 29.07.1964, str. 1977/64.

⁴⁵ Dz.U. nr L 168 z 28.06.1985, str. 36.

⁴⁶ Dz.U. nr 121 z 29.07.1964, str. 2012/64.

⁴⁷ Dz.U. nr L 168 z 28.06.1985, str. 47.

⁴⁸ Dz.U. nr 125 z 11.07.1966, str. 2290/66.

⁴⁹ Dz.U. nr 125 z 11.07.1966, str. 2298/66.

⁵⁰ Dz.U. nr L 16 z 19.01.1985, str. 41.

⁵¹ Dz.U. nr 125 z 11.07.1966, str. 2309/66.

⁵² Dz.U. nr L 203 z 23.07.1981, str. 25.

⁵³ Dz.U. nr 125 z 11.07.1966, str. 2320/66.

⁵⁴ Dz.U. nr L 104 z 17.04.1984, str. 19.

⁵⁵ Dz.U. nr 125 z 11.07.1966, str. 2326/66.

- art. 17 ust. 3.
30. Dyrektywa Rady 68/193/EWG⁵⁶, ostatnio zmieniona dyrektywą 82/193/EWG⁵⁷:
art. 17 ust. 3.
31. Dyrektywa Rady 69/208/EWG⁵⁸, ostatnio zmieniona dyrektywą 82/859/EWG⁵⁹:
art. 20 ust. 3.
32. Dyrektywa Rady 70/457/EWG⁶⁰, ostatnio zmieniona dyrektywą 80/1141/EWG⁶¹:
art. 23 ust. 3.
33. Dyrektywa Rady 70/458/EWG⁶², ostatnio zmieniona dyrektywą 80/1141/EWG:
art. 40 ust. 3.
34. Dyrektywa Rady 70/524/EWG⁶³, ostatnio zmieniona dyrektywą 85/429/EWG⁶⁴:
art. 23 ust. 3,
art. 24 ust. 3.
35. Dyrektywa Rady 71/118/EWG⁶⁵, ostatnio zmieniona dyrektywą 85/326/EWG⁶⁶:
art. 12 ust. 3,
art. 12a ust. 3.
36. Dyrektywa Rady 71/161/EWG⁶⁷, ostatnio zmieniona Aktem Przystąpienia z 1979 r.:
art. 18 ust. 3.
37. Dyrektywa Rady 72/461/EWG⁶⁸, ostatnio zmieniona dyrektywą 85/322/EWG⁶⁹:

⁵⁶ Dz.U. nr L 93 z 9.04.1968, str. 15.

⁵⁷ Dz.U. nr L 148 z 27.05.1982, str. 47.

⁵⁸ Dz.U. nr L 169 z 10.07.1969, str. 3.

⁵⁹ Dz.U. nr L 357 z 18.11.1982, str. 31.

⁶⁰ Dz.U. nr L 225 z 12.10.1970, str. 1.

⁶¹ Dz.U. nr L 341 z 16.12.1980, str. 27.

⁶² Dz.U. nr L 225 z 12.10.1970, str. 7.

⁶³ Dz.U. nr L 207 z 14.12.1970, str. 1.

⁶⁴ Dz.U. nr L 245 z 12.09.1985, str. 1.

⁶⁵ Dz.U. nr L 55 z 8.03.1971, str. 23.

⁶⁶ Dz.U. nr L 168 z 28.06.1985, str. 48.

⁶⁷ Dz.U. nr L 87 z 17.04.1971, str. 14.

⁶⁸ Dz.U. nr L 302 z 31.12.1972, str. 24.

⁶⁹ Dz.U. nr L 168 z 28.06.1985, str. 41.

- art. 9 ust. 3.
38. Dyrektywa Rady 74/462/EWG⁷⁰, ostatnio zmieniona dyrektywą 83/91/EWG⁷¹:
art. 29 ust. 3,
art. 30 ust. 3.
39. Dyrektywa Rady 74/63/EWG⁷², ostatnio zmieniona dyrektywą 83/381/EWG⁷³:
art. 9 ust. 3,
art. 10 ust. 3.
40. Dyrektywa Rady 76/895/EWG⁷⁴, ostatnio zmieniona dyrektywą 82/528/EWG⁷⁵:
art. 7 ust. 3,
art. 8 ust. 3.
41. Dyrektywa Rady 77/93/EWG⁷⁶, ostatnio zmieniona dyrektywą 85/173/EWG⁷⁷:
art. 16 ust. 3,
art. 17 ust. 3.
42. Dyrektywa Rady 77/96/EWG⁷⁸, ostatnio zmieniona dyrektywą 84/319/EWG⁷⁹:
art. 9 ust. 3.
43. Dyrektywa Rady 77/99/EWG⁸⁰, ostatnio zmieniona dyrektywą 85/528/EWG⁸¹:
art. 18 ust. 3,
art. 19 ust. 3.

⁷⁰ Dz.U. nr L 302 z 31.12.1972, str. 28.

⁷¹ Dz.U. nr L 59 z 5.03.1983, str. 34.

⁷² Dz.U. nr L 38 z 11.02.1974, str. 31.

⁷³ Dz.U. nr L 222 z 28.07.1983, str. 31.

⁷⁴ Dz.U. nr L 340 z 9.12.1976, str. 1.

⁷⁵ Dz.U. nr L 234 z 9.08.1982, str. 1.

⁷⁶ Dz.U. nr L 26 z 31.01.1977, str. 20.

⁷⁷ Dz.U. nr L 65 z 6.03.1985, str. 23.

⁷⁸ Dz.U. nr L 26 z 31.01.1977, str. 67.

⁷⁹ Dz.U. nr L 167 z 17.06.1984, str. 12.

⁸⁰ Dz.U. nr L 26 z 31.01.1977, str. 85.

⁸¹ Dz.U. nr L 168 z 28.06.1985, str. 50.

44. Dyrektywa Rady 77/101/EWG⁸², ostatnio zmieniona dyrektywą 82/937/EWG⁸³:
art. 13 ust. 3.
45. Dyrektywa Rady 77/391/EWG⁸⁴, ostatnio zmieniona dyrektywą 82/400/EWG⁸⁵:
art. 11 ust. 3.
46. Dyrektywa Rady 77/504/EWG⁸⁶, ostatnio zmieniona Aktem Przystąpienia z 1979 r.:
art. 8 ust. 3.
47. Dyrektywa Rady 79/117/EWG⁸⁷, ostatnio zmieniona dyrektywą 85/298/EWG⁸⁸:
art. 8 ust. 3.
48. Dyrektywa Rady 79/373/EWG⁸⁹, ostatnio zmieniona dyrektywą 82/957/EWG⁹⁰:
art. 13 ust. 3.
49. Dyrektywa Rady 79/509/EWG⁹¹, ostatnio zmieniona dyrektywą 81/477/EWG⁹²:
art. 5 ust. 3.
50. Dyrektywa Rady 80/877/EWG⁹³, ostatnio zmieniona dyrektywą 81/477/EWG⁹⁴:
art. 5 ust. 3.
51. Dyrektywa Rady 80/1096/EWG⁹⁵, ostatnio zmieniona dyrektywą 83/254/EWG⁹⁶:
art. 6 ust. 3.
52. Dyrektywa Rady 80/1097/EWG⁹⁷, ostatnio zmieniona dyrektywą 83/255/EWG⁹⁸:

⁸² Dz.U. nr L 32 z 3.02.1977, str. 1.

⁸³ Dz.U. nr L 383 z 21.12.1982, str. 11.

⁸⁴ Dz.U. nr L 145 z 13.06.1977, str. 44.

⁸⁵ Dz.U. nr L 173 z 19.06.1982, str. 18.

⁸⁶ Dz.U. nr L 206 z 12.08.1977, str. 8.

⁸⁷ Dz.U. nr L 33 z 8.02.1979, str. 36.

⁸⁸ Dz.U. nr L 154 z 22.05.1985, str. 48.

⁸⁹ Dz.U. nr L 86 z 6.04.1979, str. 30.

⁹⁰ Dz.U. nr L 386 z 31.12.1982, str. 42.

⁹¹ Dz.U. nr L 133 z 31.05.1979, str. 27.

⁹² Dz.U. nr L 186 z 8.07.1981, str. 22.

⁹³ Dz.U. nr L 250 z 23.09.1980, str. 12.

⁹⁴ Dz.U. nr L 186 z 8.07.1981, str. 22.

⁹⁵ Dz.U. nr L 325 z 1.12.1980, str. 5.

⁹⁶ Dz.U. nr L 143 z 2.06.1983, str. 37.

- art. 8 ust. 3.
53. Dyrektywa Rady 82/471/EWG⁹⁹, ostatnio zmieniona dyrektywą 84/433/EWG¹⁰⁰:
art. 13 ust. 3,
art. 14 ust. 3.
54. Dyrektywa Rady 80/215/EWG¹⁰¹, ostatnio zmieniona dyrektywą 85/321/EWG¹⁰²:
art. 8 ust. 3.
55. Dyrektywa Rady 80/217/EWG¹⁰³, ostatnio zmieniona dyrektywą 84/645/EWG¹⁰⁴:
art. 16 ust. 3,
art. 16a ust. 3.
56. Dyrektywa Rady 80/1095/EWG¹⁰⁵, ostatnio zmieniona dyrektywą 81/47/EWG¹⁰⁶:
art. 9 ust. 3.
57. Dyrektywa Rady 81/389/EWG¹⁰⁷:
art. 7 ust. 3.
58. Dyrektywa Rady 82/400/EWG¹⁰⁸, ostatnio zmieniona dyrektywą 83/253/EWG¹⁰⁹:
art. 8 ust. 3.
59. Dyrektywa Rady 82/894/EWG¹¹⁰:
art. 6 ust. 3.

⁹⁷ Dz.U. nr L 325 z 1.12.1980, str. 8.

⁹⁸ Dz.U. nr L 143 z 2.06.1983, str. 39.

⁹⁹ Dz.U. nr L 213 z 21.07.1982, str. 8.

¹⁰⁰ Dz.U. nr L 245 z 14.09.1984, str. 21.

¹⁰¹ Dz.U. nr L 47 z 21.02.1980, str. 11.

¹⁰² Dz.U. nr L 168 z 28.06.1985, str. 39.

¹⁰³ Dz.U. nr L 47 z 21.02.1980, str. 11.

¹⁰⁴ Dz.U. nr L 339 z 27.12.1984, str. 33.

¹⁰⁵ Dz.U. nr L 325 z 1.12.1980, str. 5.

¹⁰⁶ Dz.U. nr L 186 z 8.07.1981, str. 20.

¹⁰⁷ Dz.U. nr L 150 z 6.06.1981, str. 1.

¹⁰⁸ Dz.U. nr L 173 z 19.06.1982, str. 18.

¹⁰⁹ Dz.U. nr L 143 z 2.03.1983, str. 36.

¹¹⁰ Dz.U. nr L 378 z 13.12.1982, str. 58.

60. Dyrektywa Rady 85/358/EWG¹¹¹;
art. 10 ust. 2,
art. 11 ust. 2.
61. Dyrektywa Rady 85/397/EWG¹¹²;
art. 13 ust. 3,
art. 14 ust. 3.
62. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 355/77¹¹³, ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 1247/85¹¹⁴;
art. 22 ust. 2.
63. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 1360/78¹¹⁵, ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 3086/81¹¹⁶;
art. 16 ust. 2.
64. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 1362/78¹¹⁷, ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 1820/83¹¹⁸;
art. 15 ust. 2.
65. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 1760/78¹¹⁹, ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 762/85¹²⁰;
art. 16 ust. 2.
66. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 269/79¹²¹, ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 763/85¹²²;
art. 15 ust. 2.

¹¹¹ Dz.U. nr L 191 z 23.07.1985, str. 46.

¹¹² Dz.U. nr L 226 z 24.08.1985, str. 13.

¹¹³ Dz.U. nr L 51 z 23.02.1977, str. 1.

¹¹⁴ Dz.U. nr L 130 z 16.05.1985, str. 1.

¹¹⁵ Dz.U. nr L 166 z 23.06.1978, str. 1.

¹¹⁶ Dz.U. nr L 310 z 30.10.1981, str. 3.

¹¹⁷ Dz.U. nr L 166 z 23.06.1978, str. 11.

¹¹⁸ Dz.U. nr L 180 z 5.07.1983, str. 3.

¹¹⁹ Dz.U. nr L 204 z 28.07.1978, str. 1.

¹²⁰ Dz.U. nr L 86 z 27.03.1985, str. 1.

¹²¹ Dz.U. nr L 38 z 14.02.1979, str. 1.

¹²² Dz.U. nr L 86 z 27.03.1985, str. 2.

67. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 270/79¹²³:

art. 14 ust. 2.

¹²³ Dz.U. nr L 38 z 2.02.1979, str. 6.

68. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 357/79¹²⁴, ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 3719/81¹²⁵:
- art. 8 ust. 2.
69. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 458/80¹²⁶:
- art. 12 ust. 2.
70. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 1820/80¹²⁷, ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 1932/84¹²⁸:
- art. 25 ust. 2.
71. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 1938/81¹²⁹:
- art. 15 ust. 2.
72. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 1941/81¹³⁰:
- art. 13 ust. 2.
73. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 1942/81¹³¹:
- art. 17 ust. 2.
74. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 1943/81¹³²:
- art. 13 ust. 2.
75. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 1975/82¹³³:
- art. 21 ust. 2.
76. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 1463/84¹³⁴:

¹²⁴ Dz.U. nr L 54 z 5.03.1979, str. 124.

¹²⁵ Dz.U. nr L 373 z 29.12.1981, str. 5.

¹²⁶ Dz.U. nr L 57 z 29.02.1980, str. 27.

¹²⁷ Dz.U. nr L 180 z 14.07.1980, str. 1.

¹²⁸ Dz.U. nr L 180 z 7.07.1984, str. 1.

¹²⁹ Dz.U. nr L 197 z 20.07.1981, str. 1.

¹³⁰ Dz.U. nr L 197 z 20.07.1981, str. 13.

¹³¹ Dz.U. nr L 197 z 20.07.1981, str. 17.

¹³² Dz.U. nr L 197 z 20.07.1981, str. 23.

¹³³ Dz.U. nr L 214 z 22.07.1982, str. 1.

¹³⁴ Dz.U. nr L 142 z 29.05.1984, str. 3.

- art. 12 ust. 2.
77. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 797/85¹³⁵:
- art. 25 ust. 2.
78. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 895/85¹³⁶:
- art. 9 ust. 2.
79. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 1820/80¹³⁷, ostatnio zmienione Aktem Przystąpienia z 1979 r.:
- art. 3 ust. 2.
80. Dyrektywa Rady 80/1096/EWG¹³⁸, ostatnio zmieniona rozporządzeniem (EWG) nr 797/85:
- art. 18 ust. 2.
81. Dyrektywa Rady 72/280/EWG¹³⁹, ostatnio zmienione Aktem Przystąpienia z 1979 r.:
- art. 7 ust. 2.
82. Dyrektywa Rady 73/132/EWG¹⁴⁰, ostatnio zmieniona dyrektywą 81/488/EWG¹⁴¹:
- art. 9 ust. 2.
83. Dyrektywa Rady 76/625/EWG¹⁴², ostatnio zmieniona dyrektywą 81/1015/EWG¹⁴³:
- art. 9 ust. 2.
84. Dyrektywa Rady 76/630/EWG¹⁴⁴, ostatnio zmieniona dyrektywą 79/920/EWG¹⁴⁵:
- art. 11 ust. 2.
85. Dyrektywa Rady 82/177/EWG¹⁴⁶:

¹³⁵ Dz.U. nr L 93 z 30.03.1985, str. 1.

¹³⁶ Dz.U. nr L 97 z 4.04.1985, str. 2.

¹³⁷ Dz.U. nr L 170 z 3.08.1970, str. 2.

¹³⁸ Dz.U. nr L 96 z 23.04.1972, str. 2.

¹³⁹ Dz.U. nr L 179 z 7.06.1972, str. 2.

¹⁴⁰ Dz.U. nr L 153 z 7.06.1973, str. 25.

¹⁴¹ Dz.U. nr L 189 z 11.07.1981, str. 46.

¹⁴² Dz.U. nr L 218 z 11.08.1976, str. 19.

¹⁴³ Dz.U. nr L 367 z 23.12.1981, str. 31.

¹⁴⁴ Dz.U. nr L 223 z 16.08.1976, str. 4.

¹⁴⁵ Dz.U. nr L 281 z 10.11.1979, str. 4.

art. 9 ust. 2.

DECYZJA KOMISJI

z dnia 10 lutego 1989 r.

uzupełniająca załączniki do dyrektywy Rady 82/894/EWG w sprawie powiadamiania o chorobach zwierząt we Wspólnocie

(89/162/EWG)

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Gospodarczą,

uwzględniając dyrektywę Rady 82/894/EWG z dnia 21 grudnia 1982 r. w sprawie powiadamiania o chorobach zwierząt we Wspólnocie¹, ostatnio zmienioną rozporządzeniem (EWG) nr 3768/85², w szczególności jej art. 5 ust. 2,

a także mając na uwadze, co następuje:

sytuacja epidemiologiczna w odniesieniu do niektórych chorób, które nie są objęte dyrektywą 82/894/EWG może obecnie stwarzać dodatkowe zagrożenie dla stad zwierząt we Wspólnocie;

w związku z powyższym, wykaz chorób podlegających powiadomieniu należy uzupełnić o te dodatkowe choroby;

będą wymagane również dalsze informacje, które dotychczas nie były przewidziane, dotyczące gatunków zwierząt dotkniętych tymi chorobami;

środki przewidziane w niniejszej decyzji są zgodne z opinią Stałego Komitetu Weterynaryjnego,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

W dyrektywie 82/894/EWG wprowadza się następujące zmiany:

1. W załączniku I dodaje się, co następuje:

„Afrykański pomór koni

Pęcherzykowe zapalenie jamy ustnej

Pomór małych przeżuwaczy

Gorączka doliny Rift

¹ Dz.U. nr L 378 z 31.12.1982, str. 58.

² Dz.U. nr L 362 z 31.12.1985, str. 8.

Guzowata choroba skóry bydła

Ospa owiec i kóz

Zakaźna martwica układu krwiotwórczego ryb łososiowatych”;

2. W załączniku II ust. 1 na końcu wersów 7, 8, i 9 dodaje się, co następuje:
„lit. f) zwierzęta z rodziny koniowatych lit. g) ryby lit. h) dzikie gatunki”.

Artykuł 2

Niniejsza decyzja skierowana jest do Państw Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 10 lutego 1989 r.

W imieniu Komisji

Ray MAC SHARRY

Członek Komisji

DECYZJA KOMISJI

z dnia 15 grudnia 1997r.

zmieniająca po raz czwarty Dyrektywę Rady 82/894/EWG w sprawie zgłaszania chorób zwierząt na obszarze Wspólnoty oraz tymczasowo zmieniająca częstotliwość zgłaszania gąbczastej encefalopatii bydła

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

(98/12/WE)

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając Dyrektywę Rady 82/894/EWG z dnia 21 grudnia 1982r. w sprawie zgłaszania chorób zwierząt na obszarze Wspólnoty (¹), ostatnio zmienioną przez Decyzję Komisji 92/450/EWG (²), a w szczególności jej Artykuł 5 (2),

zważywszy, że ogniska gąbczastej encefalopatii bydła nadal występują na terytorium Wspólnoty, zważywszy zatem, że ta choroba powinna znajdować się na liście chorób zgłaszanych na mocy Dyrektywy 82/894/EWG;

zważywszy, że w świetle zdobytego doświadczenia, wymagania odnoszące się do zgłaszania ognisk tej choroby powinny zostać poszerzone; zważywszy, że w ramach derogacji do 31 grudnia 2002r., cotygodniowe zgłoszenie ognisk, zawierające informacje normalnie wymagane dla ognisk wtórnych, wydaje się wystarczające;

zważywszy, że poprzednio przyjęte przepisy dotyczące zgłaszania choroby powinny zostać uchylone;

zważywszy, że środki przewidziane w niniejszej Decyzji są zgodne z opinią Stałego Komitetu Weterynaryjnego,

PRZYJĘŁA NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

„Gąbczasta encefalopatia bydła” zostaje niniejszym dodana do Załącznika I do Dyrektywy 82/894/EWG.

¹ Dz. U. nr L 378 z 31.12.1982r., str. 58.

² Dz. U. nr L 248 z 28.08.1992r., str. 77.

Artykuł 2

W drodze derogacji od Artykułu 3 (1) Dyrektywy 82/894/EWG, należy zgłaszać wszystkie ogniska gąbczastej encefalopatii bydła do dnia 31 grudnia 2002r. zgodnie z Artykułem 4 tej Dyrektywy.

Artykuł 3

Decyzja 92/450/EWG zostaje niniejszym uchylona.

Artykuł 4

Niniejsza Decyzja skierowana jest do Państw Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 15 grudnia 1997 roku.

W imieniu Komisji
Franz FISCHLER
Członek Komisji

DECYZJA KOMISJI

z dnia 7 września 2000 roku

zmieniająca dyrektywę Rady 82/894/EWG dotyczącą powiadamiania o przypadkach chorób zwierzęcych zaobserwowanych na terytorium Wspólnoty

(Notyfikowana jako dokument nr C(2000)2494)

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

2000/556/WE

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając dyrektywę Rady 82/894/EWG z dnia 21 grudnia 1982 roku, o zgłaszaniu chorób zwierząt na terytorium Wspólnoty¹ wraz z ostatnimi zmianami dokonanymi przez decyzję 98/12/WE², a w szczególności jej art. 5 ust. 2,

a także mając na uwadze, co następuje:

- 1) System Zgłaszania Chorób Zwierzęcych wdrożony dyrektywą 82/894/EWG jest uaktualniany, co stanowi okazję do jego przeglądu; nie jest konieczne przesyłanie za pomocą tego systemu informacji dotyczących ograniczeń.
- 2) Międzynarodowy Urząd ds. Zwalczenia Epizootii (OIE) zmienił nazwę pomoru drobiu na influencję ptaków o wysokiej zjadliwości oraz nazwę choroby cieszyńskiej na enterowirusowe zapalenie mózgu i rdzenia u świń. W związku z tym należy odpowiednio zmienić listę chorób.
- 3) W celu zachowania przejrzystości winno się skonsolidować poprzednio wprowadzone zmiany poprzez odpowiednie uzupełnienie oraz zastąpienie załączników.
- 4) Instrumenty przewidziane w niniejszej decyzji pozostają w zgodzie z opinią Stałego Komitetu Weterynaryjnego,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

Załącznik I oraz załącznik II zostają zastąpione przez załączniki do niniejszej decyzji.

Artykuł 2

Niniejsza decyzja wchodzi w życie od dnia 1 stycznia 2001 roku.

Artykuł 3

Niniejsza decyzja jest skierowana do Państw Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 7 września 2000 roku.

W imieniu Komisji
David BYRNE
Członek Komisji

¹ Dz. U. nr L 378 z 31.12.1982, s. 58.

² Dz. U. nr L 4 z 8.1.1998, s. 63.

ZAŁĄCZNIK I

Choroby, które wymagają zgłaszania:

Pryszczyca

Księgosusz (pomór bydła)

Zaraza płucna bydła

Choroba niebieskiego języka

Choroba pęcherzykową świń

Klasyczny pomór świń

Afrykański pomór świń

Enzootyczne zapalenie mózgu i rdzenia u świń (było choroba Cieszyńska)

Influenza ptaków o wysokiej zjadliwości (d. pomór drobiu)

Rzekomy pomór drobiu

Afrykański pomór koni

Pęcherzykowe zapalenie jamy ustnej

Pomór małych przeżuwaczy

Gorączka doliny Rift

Guzowata choroba skóry bydła

Ospa owiec i kóz

Zakaźna martwica układu krwiotwórczego ryb łososiowatych

Gąbczasta encefalopatia bydła

ZAŁĄCZNIK II

Informacje, które należy przedstawić w powiadomieniu wymaganym art. 3 i art. 4 w odniesieniu do pierwotnych i wtórnych ognisk chorób wymienionych w załączniku I:

1. Data wysyłki;
2. Godzina wysyłki;
3. Państwo pochodzenia;
4. Nazwa choroby i rodzaju wirusa (tam gdzie dotyczy);
5. Numer seryjny ogniska choroby;
6. Rodzaj ogniska choroby;
7. Numer referencyjny ogniska powiązany z tym ogniskiem;
8. Region i położenie geograficzne gospodarstwa wraz z długością i szerokością geograficzną;
9. Inny region dotknięty ograniczeniami;
10. Data potwierdzenia;
11. Data podejrzenia;
12. Przypuszczalna data pierwszego zakażenia;
13. Pochodzenie choroby;
14. Podjęte działania mające na celu opanowanie choroby;
15. Liczba zwierząt podejrzanych o zakażenie na miejscu (a) bydło, (b) trzoda chlewna, (c) owce, (d) kozy, (e) drób, (f) koniowate, (g) ryby, (h) dzikie gatunki;
16. Liczba zwierząt wykazujących objawy kliniczne na miejscu (a) bydło, (b) trzoda chlewna, (c) owce, (d) kozy, (e) drób, (f) koniowate, (g) ryby, (h) dzikie gatunki;
17. Liczba zwierząt padłych na miejscu (a) bydło, (b) trzoda chlewna, (c) owce, (d) kozy, (e) drób, (f) koniowate, (g) ryby, (h) dzikie gatunki;
18. Liczba sztuk stada poddanych ubojowi (a) bydło, (b) trzoda chlewna, (c) owce, (d) kozy, (e) drób, (f) koniowate, (g) ryby, (h) dzikie gatunki;
19. Liczba zniszczonych tusz zwierząt (a) bydło, (b) trzoda chlewna, (c) owce, (d) kozy, (e) drób, (f) koniowate, (g) ryby, (h) dzikie gatunki;

W przypadku pomoru świń należy przedstawić informacje dodatkowe:

1. Odległość od najbliższego gospodarstwa hodującego świnie;
2. Liczba i rodzaj (do rozrodu, tuczników i prosiąt¹) świń zakażonych na miejscu;
3. Liczba i rodzaj świń (do rozrodu, tuczników i prosiąt²) świń wykazujących objawy kliniczne na miejscu;
4. Metoda diagnozy;
5. Jeżeli nie wykryto w gospodarstwie – podać czy stało się to w rzeźni, czy też w transporcie;
6. Potwierdzenie przypadków pierwotnych³ wśród dzikich świń.

¹ Dotyczy zwierząt w wieku do około trzech miesięcy

² Dotyczy zwierząt w wieku do około trzech miesięcy

³ Pierwotne przypadki wśród dzikich świń oznaczają te przypadki, które wystąpiły na terenach wolnych, tj. poza obszarami objętymi restrykcjami w związku z klasycznym pomorem świń wśród dzikich świń.

DECYZJA KOMISJI

**z dnia 10 października 2002r.
zmieniająca dyrektywę Rady 82/894/EWG w sprawie zgłaszania chorób
zwierząt w Państwach Członkowskich Wspólnoty**

(Notyfikowana jako dokument nr C(2002) 3670)

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

(2002/788/WE)

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając dyrektywę Rady 82/894/EWG z dnia 21 grudnia 1982r. w sprawie zgłaszania chorób zwierząt w Państwach Członkowskich Wspólnoty⁽¹⁾, ostatnio zmienioną decyzją Komisji 2000/556/WE⁽²⁾, a w szczególności zaś jej art. 5 ust. 2 myślnik pierwszy,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) na listę chorób podlegających zgłoszeniu powinny zostać wpisane zakaźna anemia łososia i wirusowa posocznica krwiotoczna ryb łososiowatych w celu umożliwienia podjęcia niezwłocznego działania na poziomie Wspólnoty w przypadku wybuchu choroby w gospodarstwach i na obszarach uznanych za wolne od tych chorób;
- (2) w związku z powyższym, w załącznikach do dyrektywy 82/894/EWG należy wprowadzić stosowne zmiany;
- (3) środki przewidziane postanowieniami niniejszej decyzji są zgodne z opinią Stałego Komitetu ds. Łącucha Pokarmowego i Zdrowia Zwierząt;

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

Załączniki I i II do dyrektywy 82/894/EWG zostają zastąpione tekstem znajdującym się w załączniku do niniejszej decyzji.

Artykuł 2

Niniejsza decyzja skierowana jest do Państw Członkowskich.

⁽¹⁾ Dz. U. nr L 37 z 31.12.1982, str. 58.

⁽²⁾ Dz. U. nr L 235 z 19.9.2000, str. 27

Sporządzono w Brukseli, dnia 10 października 2002r.

W imieniu Komisji
David BYRNE
Członek Komisji

ZAŁĄCZNIK

„ZAŁĄCZNIK I

Choroby, które wymagają zgłaszania:

Afrykański pomór koni
Afrykański pomór świń
Influenza ptaków o wysokiej zjadliwości (dawniej pomór drobiu)
Choroba niebieskiego języka
Gąbczasta encefalopatia bydła
Klasyczny pomór świń
Zaraza płucna bydła
Pryszczyca
Rzekomy pomór drobiu
Zakaźna anemia łososia
Zakaźna martwica układu krwiotwórczego ryb łososiowatych
Guzowata choroba skóry bydła
Gorączka doliny Rift
Księgosusz
Pomór małych przeżuwaczy
Enterowirusowe zapalenie mózgu i rdzenia u świń (dawniej choroba cieszyńska)
Ospa owiec i kóz
Choroba pęcherzykowa świń
Pęcherzykowe zapalenie jamy ustnej
Wirusowa posocznica krwiotoczna ryb łososiowatych

ZAŁĄCZNIK II

Informacje, jakie należy przedstawić przy zgłaszaniu wymaganych art. 3 i 4 w odniesieniu do pierwotnych i wtórnych ognisk chorób wymienionych w załączniku I:

1. Data wysłania;
2. Godzina wysłania;
3. Państwo pochodzenia;
4. Nazwa choroby i rodzaj wirusa, jeśli dotyczy;
5. Numer seryjny ogniska choroby;
6. Rodzaj ogniska choroby;
7. Numer referencyjny ogniska, związany z tym ogniskiem;

8. Region i położenie geograficzne gospodarstwa;
9. Inny region dotknięty ograniczeniami;
10. Data potwierdzenia;
11. Data podejrzenia;
12. Przypuszczalna data pierwszego zakażenia;
13. Pochodzenie choroby;
14. Podjęte działania mające na celu opanowanie choroby;
15. Liczba zwierząt podejrzanych o zakażenie na miejscu (a) bydło, (b) świnie, (c) owce, (d) kozy, (e) drób, (f) koniowate, (g) ryby, (h) gatunki dzikie;
16. Liczba zwierząt wykazujących objawy kliniczne na miejscu: (a) bydło, (b) świnie, (c) owce, (d) kozy, (e) drób, (f) koniowate, (g) ryby, (h) gatunki dzikie;
17. Liczba zwierząt padłych na miejscu: (a) bydło, (b) świnie, (c) owce, (d) kozy, (e) drób, (f) koniowate, (g) ryby, (h) gatunki dzikie;
18. Liczba sztuk stad poddanych ubojowi: (a) bydło, (b) świnie, (c) owce, (d) kozy, (e) drób, (f) koniowate, (g) ryby, (h) gatunki dzikie;
19. Liczba tusz zniszczonych: (a) bydło, (b) świnie, (c) owce, (d) kozy, (e) drób, (f) koniowate, (g) ryby, (h) gatunki dzikie;

W przypadku pomoru świń, wymagane są dodatkowe informacje:

1. Odległość od najbliższego gospodarstwa hodującego świnie;
2. Liczba i rodzaj (do rozrodu, tuczników i prosiąt^(*)) świń zakażonych na miejscu;
3. Liczba i rodzaj (do rozrodu, tuczników i prosiąt^(*)) świń wykazujących objawy kliniczne na miejscu;
4. Metoda diagnozy;
5. Jeśli nie wykryto w gospodarstwie – podać czy stało się to w rzeźni, czy też w transporcie;
6. Potwierdzenie pierwotnych przypadków^(**) świń dzikich.

W przypadku chorób ryb:

Zakażenia zakaźnej martwicy układu krwiotwórczego ryb łososiowatych, zakaźnej anemii łososia i wirusowej posocznicy krwotocznej ryb łososiowatych, potwierdzone w gospodarstwach lub strefach zatwierdzonych lub wolnych, muszą być zgłaszane jako ogniska pierwotne. Nazwa i opis zatwierdzonego gospodarstwa lub strefy musi być umieszczona w wolnej części tekstu.

(*) zwierzęta poniżej 3 miesiąca życia

(**) Pierwsze przypadki u zwierząt dziczyałych oznacza przypadki występujące na obszarach wolnych od choroby tzn. poza obszarami objętymi ograniczeniami w związku z klasycznym pomorem świń wśród zwierząt dziczyałych

Rozporządzenie Rady (WE) nr 807/2003

z 14 kwietnia 2003 r.

dostosowujące do decyzji 1999/468/WE postanowienia odnoszące się do komitetów, które wspomagają Komisję w wykonywaniu jej uprawnień wdrożeniowych, o których mowa w orzeczeniach Rady, przyjętych zgodnie z procedurą konsultacji (kwalifikowaną większością głosów)

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat Ustanawiający Wspólnotę Europejską, w szczególności jego artykuły 93, 94, 269, 279 i 308,

uwzględniając wniosek Komisji(1),

uwzględniając opinię Parlamentu Europejskiego(2),

uwzględniając opinię Komitetu Ekonomiczno-Społecznego(3),

po konsultacji z Trybunałem Obrachunkowym, dotyczącej Rozporządzenia Rady (EWG, Euroatom) nr 1553/89 z 29 maja 1989 r. o ostatecznych działaniach ujednocających dotyczących zbioru własnych zasobów narastających od podatku od wartości dodanej(4),

a także mając na uwadze, co następuje:

(1) decyzja Rady 1999/468/WE 28 czerwca 1999, określająca procedury dla wykonywania uprawnień wdrożeniowych, nadanych Komisji(5), zastąpiła decyzję 87/373/EWG(6);

(2) zgodnie z oświadczeniem Rady i Komisji(7) na temat decyzji 1999/468/WE, postanowienia dotyczące komitetów, które wspomagają Komisję w wykonywaniu jej uprawnień implementacyjnych, ustalone w decyzji 87/373/EWG, powinny zostać dostosowane tak, aby były zgodne z postanowieniami artykułów 3, 4 i 5 decyzji 1999/468/WE;

(3) powyższa deklaracja wskazuje sposoby dostosowywania procedur komitetów, które to dostosowywanie jest automatyczne, pod warunkiem, że nie oddziałuje na naturę komitetu określoną w akcie podstawowym;

(4) terminy określone w postanowieniach, które należy dostosować, muszą nadal obowiązywać. Tam, gdzie nie ma żadnego określonego terminu, ustalonego dla wprowadzenia środków implementujących, taki termin powinien zostać określony jako trzymiesięczny;

(5) postanowienia aktów, które przewidują odwołanie się do procedury komitetu typu I, ustalonej na mocy decyzji 87/373/EWG, powinny więc zostać zastąpione przez postanowienia odnoszące

się do procedury doradczej, o których mowa w artykule 3 decyzji 1999/468/WE;

(6) postanowienia aktów, które przewidują odwołanie się do procedur komitetu typu IIa i IIb, ustalonych na mocy decyzji 87/373/EWG muszą zostać zastąpione postanowieniami odnoszącymi się do procedury zarządzania ustalonej w artykule 4 decyzji 1999/468/WE.

(7) postanowienia aktów, które przewidują odwołanie się do procedur komitetu typu IIIa i IIIb, ustalonych na mocy decyzji 87/373/EWG muszą zostać zastąpione postanowieniami odnoszącymi się do procedur, ustalonych w artykule 5 decyzji 1999/468/WE.

(8) To rozporządzenie ma na celu wyłącznie ujednoczenie procedur Komitetu. Nazwa Komitetów odnoszących się do tych procedur, tam gdzie to właściwe, została zmieniona,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

W odniesieniu do procedury doradczej, dokumenty wymienione w załączniku I dostosowuje się, zgodnie z tym załącznikiem, do odpowiednich postanowień decyzji 1999/468/WE.

Artykuł 2

W odniesieniu do procedury zarządzania, dokumenty wymienione w załączniku II dostosowuje się, zgodnie z tym załącznikiem, do odpowiednich postanowień decyzji 1999/468/WE.

Artykuł 3

W odniesieniu do procedury rozporządzania, dokumenty wymienione w załączniku III dostosowuje się, zgodnie z tym załącznikiem, do odpowiednich postanowień decyzji 1999/468/WE.

Artykuł 4

Odniesienia do postanowień aktów zamieszczonych w załącznikach I, II i III rozumiane są w relacji do postanowień jako dostosowane do niniejszego rozporządzenia.

Odniesienia w niniejszym rozporządzeniu do wcześniejszych nazw komitetów rozumiane są jako dotyczące nowych nazw.

Artykuł 5

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po opublikowaniu w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i bezpośrednio stosuje się we wszystkich Państwach Członkowskich.

Sporządzono w Luksemburgu, 14 kwietnia 2003 r.

*W imieniu Rady
A. Giannitsis
Przewodniczący*

- (1) Dz. U. nr C 75 E z 26.03.2002, str. 448.
- (2) Opinia z 11 marca 2003 (jeszcze nie opublikowana w Dzienniku Urzędowym WE).
- (3) Dz. U. nr C 241 z 07.10.2002, str. 128.
- (4) Dz. U. nr L 155 z 07.06.1989, str. 9.
- (5) Dz. U. nr L 184 z 17.07.1999, str. 23.
- (6) Dz. U. nr L 197 z 18.07.1987, str. 33.
- (7) Dz. U. nr C 203 z 17.07.1999, str. 1.

ZAŁĄCZNIK I

PROCEDURA DORADCZA

Lista dokumentów podlegających procedurze doradczej i dostosowanych do odpowiednich postanowień decyzji 1999/468/WE zgodnie z następującymi zmianami:

1. Decyzja Rady 87/95/EWG z 22 grudnia 1986 r. o standaryzacji w dziedzinie technik informacyjnych i telekomunikacyjnych(1).

Artykuł 7(1) otrzymuje następujące brzmienie:

„1. (a) W dążeniu do celów i zarządzaniu działaniami, które są ustalone przez niniejszą decyzję, Komisja powinna współpracować z komitetem, o nazwie „grupa wysokich Urzędników ds. standaryzacji w dziedzinie technik informacyjnych”.

W sprawach odnoszących się do telekomunikacji Komisja powinna współpracować z komitetem o nazwie „grupa wysokich Urzędników ds. Telekomunikacji”, o której mowa w artykule 5 dyrektywy 86/361/EWG.

(b) W przypadku odwołania się do niniejszego artykułu, zastosowanie mają artykuły 3 i 7 decyzji 1999/468/WE(2).”

2. Rozporządzenie Rady (EWG, Euroatom) nr 1553/89 29 maja 1989 o ostatecznych ujednoczonych zasadach pobierania własnych środków pochodzących z podatku od wartości dodanej(3).

Artykuł 13(4) otrzymuje następujące brzmienie:

„4. W przypadku odwołania się do niniejszego artykułu, zastosowanie mają artykuły 3 i 7 decyzji 1999/468/WE(4).”

Dodany zostaje następujący punkt:

„6. Komitet powinien stosować zasady proceduralne.”

- (1) Dz. U. nr L 36 z 07.02.1987, str. 31.
- (2) Dz. U. nr L 184, 17.07.1999, str. 23.
- (3) Dz. U. nr L 155 z 07.06.1989, str. 9. rozporządzenie zmienione przez rozporządzenie (WE, Euroatom) nr 1026/1999 (Dz. U. nr L 126 z 20.05.1999, str. 1).
- (4) Dz. U. nr L 184 z 17.07.1999, str. 23.

ZAŁĄCZNIK II

PROCEDURA ZARZĄDZANIA

Lista dokumentów podlegających procedurze zarządzania dostosowanych do odpowiednich postanowień decyzji 1999/468/WE zgodnie z następującymi zmianami:

1. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 3906/89 z 18 grudnia 1989 r. o pomocy gospodarczej dla niektórych państw Europy Środkowej i Wschodniej(1).

Artykuł 9 otrzymuje następujące brzmienie:

„Artykuł 9

1. Komisja powinna współpracować z komitetem, o nazwie „komitet ds. pomocy w restrukturyzacji ekonomicznej w państwach, o których mowa w artykule 1”. Obserwator z Europejskiego Banku Inwestycyjnego uczestniczy w pracach komitetu w odniesieniu do problemów dotyczących Banku.

2. W przypadku odwołania się do niniejszego artykułu, zastosowanie mają artykuły 4 i 7 decyzji 1999/468/WE(2).

Okres podany w artykule 4(3) decyzji 1999/468/WE powinien wynosić sześć tygodni.

3. Komitet powinien stosować zasady proceduralne.”

2. Decyzja Rady 1999/21/WE, Euroatom z 14 grudnia 1998 r. przyjmująca wieloletni program strukturalny dla działań w sektorze energii (1998-2002) i przepisy powiązane(3).

Artykuł 4(2) otrzymuje następujące brzmienie:

„2. (a) w zarządzaniu tym programem strukturalnym Komisja powinna współpracować z komitetem.

(b) W przypadku odwołania się do niniejszego ustępu, zastosowanie mają artykuły 4 i 7 decyzji 1999/468/WE(4).

Okres podany w artykule 4(3) decyzji 1999/468/WE powinien wynosić trzy miesiące.

(c) Komitet powinien stosować zasady proceduralne.”

(1) Dz. U. nr L 375 z 23.12.1989, str. 11. Rozporządzenie ostatnio zmienione przez rozporządzenie (WE) nr 2500/2001 (Dz. U. nr L 342 z 27.12.2001, str. 1).

(2) Dz. U. nr L 184 z 17.07.1999, str. 23.

(3) Dz. U. nr L 7 z 13.01.1999, str. 16.

(4) Dz. U. nr L 184 z 17.07.1999, str. 23.

ZAŁĄCZNIK III

PROCEDURA NADZORU

Lista dokumentów podlegających procedurze nadzoru dostosowana do odpowiednich postanowień decyzji 1999/468/WE zgodnie z następującymi zmianami:

1. Dyrektywa Rady 67/548 /EWG z 27 czerwca 1967 r. o przybliżeniu przepisów ustawowych,

rozporządzeń i przepisów administracyjnych dotyczących klasyfikacji, opakowywania i znakowania niebezpiecznych substancji(1).

W artykule 27(2) terminy „ustęp(4)(a)” skreśla się.

Artykuł 29 otrzymuje następujące brzmienie:

„Artykuł 29

1. Komisja powinna współpracować z komitetem.
 2. W przypadku odwołania się do powyższego artykułu, zastosowanie mają artykuły 5 i 7 decyzji 1999/468/WE(2).
- Okres podany w artykule 5(6) decyzji 1999/468/WE powinien wynosić trzy miesiące
3. Komitet powinien stosować zasady proceduralne."

2. Dyrektywa Rady 70/156/EWG z 6 lutego 1970 r. o przybliżeniu przepisów ustawowych Państw Członkowskich dotyczących homologacji pojazdów mechanicznych i ich przyczep(3).

Artykuł 13 zostaje zmieniony jak następuje:

(a) ustęp 1 otrzymuje następujące brzmienie:

„1. Komisja powinna współpracować z komitetem, o nazwie „Komitet ds. dostosowania do postępu technicznego."

(b) ustęp 3 otrzymuje następujące brzmienie:

„3. W przypadku odwołania się do niniejszego artykułu, zastosowanie mają artykuły 5 i 7 decyzji 1999/468/WE(4).

Okres podany w artykule 5(6) decyzji 1999/468/WE powinien wynosić trzy miesiące."

(c) Dodany zostaje następujący punkt:

„6. Komitet powinien stosować zasady proceduralne."

3. Dyrektywa Rady 70/373 /EWG z 20 lipca 1970 r. o wprowadzeniu we Wspólnocie metod pobierania próbek i metod analiz dla urzędowej kontroli pokarmu dla zwierząt(5).

Artykuł 3 otrzymuje następujące brzmienie:

“Artykuł 3

1. Komisja powinna współpracować ze Stałym Komitetem ds. Łłańcucha Pokarmowego i Zdrowia Zwierząt ustanowionym przez artykuł 58 rozporządzenia (WE) nr 178/2002(6).
2. W przypadku odwołania się do niniejszego artykułu, zastosowanie mają artykuły 5 i 7 decyzji 1999/468/WE(7).

Okres podany w artykule 5(6) decyzji 1999/468/WE powinien wynosić trzy miesiące.

3. Komitet powinien stosować zasady proceduralne."

4. Dyrektywa Rady 71/118 /EWG z 15 lutego 1971 o problemach zdrowia dotyczących produkcji i handlu świeżym mięsem drobiowym(8).

Artykuł 21 otrzymuje następujące brzmienie:

„Artykuł 21

1. Komisja powinna współpracować ze Stałym Komitetem ds. Łłańcucha Pokarmowego i Zdrowia Zwierząt ustanowionym przez artykuł 58 rozporządzenia (WE) nr 178/2002(9).
2. W przypadku odwołania się do niniejszego artykułu, zastosowanie mają artykuły 5 i 7 decyzji 1999/468/WE(10).

Okres podany w artykule 5(6) decyzji 1999/468/WE powinien wynosić trzy miesiące.

3. Komitet powinien stosować zasady proceduralne."

5. Dyrektywa Rady 71/316 /EWG z 26 lipca 1971 o przybliżeniu przepisów ustawowych Państw

Członkowskich dotyczących postanowień ogólnych odnośnie przyrządów pomiarowych i metod kontroli metrologicznej(11).

Artykuł 17(2) skreśla się.

Artykuł 18 otrzymuje następujące brzmienie:

„Artykuł 18

1. Komisja powinna współpracować z Komitetem, ds. dostosowania do postępu technicznego dyrektyw, o którym mowa w artykule 16.

2. W przypadku odwołania się do niniejszego artykułu, zastosowanie mają artykuły 5 i 7 decyzji 1999/468/WE(12).

Okres podany w artykule 5(6) decyzji 1999/468/WE powinien wynosić trzy miesiące.

3. Komitet powinien stosować zasady proceduralne."

6. Dyrektywa Rady 72/461 /EWG z 12 grudnia 1972 r. o problemach zdrowia zwierząt w handlu wewnątrz Wspólnoty świeżym mięsem(13).

Artykuł 9 otrzymuje następujące brzmienie:

„Artykuł 9

1. Komisja powinna współpracować ze Stałym Komitetem ds. Łańcucha Pokarmowego i Zdrowia Zwierząt ustanowionym przez artykuł 58 rozporządzenia (WE) nr 178/2002(14).

2. W przypadku odwołania się do niniejszego artykułu, zastosowanie mają artykuły 5 i 7 decyzji 1999/468/WE(15).

Okres podany w artykule 5(6) decyzji 1999/468/WE powinien wynosić piętnaście dni.

3. Komitet powinien stosować Zasady Proceduralne."

7. Dyrektywa Rady 72/462 /EWG z 12 grudnia 1972 o problemach zdrowia publicznego i zdrowia zwierząt w imporcie bydła, owiec, kóz i świń, świeżego mięsa lub produktów mięsnych, pochodzących z państw trzecich(16).

Artykuły 29 i 30 otrzymuje następujące brzmienie:

„Artykuł 29

1. Komisja powinna współpracować ze Stałym Komitetem ds. Łańcucha Pokarmowego i Zdrowia Zwierząt ustanowionym przez artykuł 58 rozporządzenia (WE) nr 178/2002(17).

2. W przypadku odwołania się do niniejszego artykułu, zastosowanie mają artykuły 5 i 7 decyzji 1999/468/WE(18).

Okres podany w artykule 5(6) decyzji 1999/468/WE powinien wynosić trzy miesiące.

3. Komitet powinien stosować zasady proceduralne.

Artykuł 30

1. Komisja powinna współpracować ze Stałym Komitetem ds. Łańcucha Pokarmowego i Zdrowia Zwierząt.

2. W przypadku odwołania się do niniejszego artykułu, zastosowanie mają artykuły 5 i 7 decyzji 1999/468/WE.

Okres podany w artykule 5(6) decyzji 1999/468/WE powinien wynosić piętnaście dni."

8. Dyrektywa Rady 73/361/EWG z 19 listopada 1973 r. o przybliżeniu przepisów ustawowych, rozporządzeń i przepisów administracyjnych Państw Członkowskich dotyczących certyfikacji i oznaczania kabli, łańcuchów i haków(19).

Artykuł 4(2) skreśla się.

Artykuł 5 otrzymuje następujące brzmienie:

„Artykuł 5

1. Komisja powinna współpracować z komitetem ds. dostosowania do postępu technicznego dyrektyw, dotyczących eliminacji przeszkód technicznych / formalnych barier, w dziedzinie handlu podnośnikami i ich wyposażeniem.

2. W przypadku odwołania się do niniejszego artykułu, zastosowanie mają artykuły 5 i 7 decyzji 1999/468/WE(20).

Okres podany w artykule 5(6) decyzji 1999/468/WE powinien wynosić trzy miesiące.

3. Komitet powinien stosować zasady proceduralne."

9. Dyrektywa Rady 73/404 /EWG z 22 listopada 1973 o przybliżeniu przepisów ustawowych Państw Członkowskich dotyczących detergentów(21).

Artykuł 7a(2) skreśla się.

Artykuł 7b otrzymuje następujące brzmienie:

„Artykuł 7b

1. Komisja powinna współpracować z komitetem ds. dostosowania do postępu technicznego dyrektywy o usuwaniu formalnych barier w handlu w dziedzinie detergentów.

2. W przypadku odwołania się do niniejszego artykułu, zastosowanie mają artykuły 5 i 7 decyzji 1999/468/WE(22).

Okres podany w artykule 5(6) decyzji 1999/468/WE powinien wynosić trzy miesiące.

3. Komitet powinien stosować zasady proceduralne."

10. Dyrektywa Rady 73/437 /EWG z 11 grudnia 1973 r. o przybliżeniu przepisów ustawowych Państw Członkowskich dotyczącego pewnych rodzajów cukru przeznaczonych do spożycia przez ludzi(23).

Artykuł 12 otrzymuje następujące brzmienie:

„Artykuł 12

1. Komisja powinna współpracować ze Stałym Komitetem ds. Łańcucha Pokarmowego i Zdrowia Zwierząt ustanowionym przez artykuł 58 rozporządzenia (WE) nr 178/2002(24).

2. W przypadku odwołania się do niniejszego artykułu, zastosowanie mają artykuły 5 i 7 decyzji 1999/468/WE(25).

Okres podany w artykule 5(6) decyzji 1999/468/WE powinien wynosić trzy miesiące.

3. Komitet powinien stosować zasady proceduralne."

11. Dyrektywa Rady 74/150 /EWG z 4 marca 1974 o przybliżeniu przepisów ustawowych Państw Członkowskich dotyczących homologacji ciągników rolniczych lub dla leśnictwa(26).

Artykuł 12(2) skreśla się.

Artykuł 13 otrzymuje następujące brzmienie:

„Artykuł 13

1. Komisje wspomaga Komitet na dostosowania do postępu technicznego dyrektywy o usuwaniu formalnych barier w handlu ciągnikami rolniczymi lub dla leśnictwa.

2. W przypadku odwołania się do niniejszego artykułu, zastosowanie mają artykuły 5 i 7 decyzji 1999/468/WE(27).

Okres podany w artykule 5(6) decyzji 1999/468/WE powinien wynosić trzy miesiące.

3. Komitet powinien stosować zasady proceduralne."

12. Dyrektywa Rady 74/409/EWG z 22 lipca 1974 o harmonizacji przepisów ustawowych państw członkowskich dotyczących miodu(28).

Artykuł 10 otrzymuje następujące brzmienie:

„Artykuł 10

1. Komisja powinna współpracować ze Stałym Komitetem ds. Łącucha Pokarmowego i Zdrowia Zwierząt ustanowionym przez artykuł 58 rozporządzenia (WE) nr 178/2002(29).

2. W przypadku odwołania się do niniejszego artykułu, zastosowanie mają artykuły 5 i 7 decyzji 1999/468/WE(30).

Okres podany w artykule 5(6) decyzji 1999/468/WE powinien wynosić trzy miesiące.

3. Komitet powinien stosować zasady proceduralne."

13. Dyrektywa Rady 75/324 /EWG z 20 maja 1975 o przybliżeniu przepisów ustawowych Państw Członkowskich dotyczących aerozoli (31).

Artykuł 6(2) skreśla się.

Artykuł 7 otrzymuje następujące brzmienie:

„Artykuł 7

1. Komisja powinna współpracować z Komitetem o dostosowaniu do postępu technicznego dyrektywy o wytwarzaniu aerozolu.

2. W przypadku odwołania się do niniejszego artykułu, zastosowanie mają artykuły 5 i 7 decyzji 1999/468/WE(32).

Okres podany w artykule 5(6) decyzji 1999/468/WE powinien wynosić trzy miesiące.

3. Komitet powinien stosować zasady proceduralne."

14. Dyrektywa Rady 76/895 /EWG z 23 listopada 1976 r. dotycząca określania maksymalnych poziomów pozostałości pestycydów na i w roślinach owocowych(33).

Artykuły 7, 8 i 8a otrzymuje następujące brzmienie:

„Artykuł 7

1. Komisja powinna współpracować ze Stałym Komitetem ds. Łącucha Pokarmowego i Zdrowia Zwierząt ustanowionym przez artykuł 58 rozporządzenia (WE) nr 178/2002(34).

2. W przypadku odwołania się do niniejszego artykułu, zastosowanie mają artykuły 5 i 7 decyzji 1999/468/WE(35).

Okres podany w artykule 5(6) decyzji 1999/468/WE powinien wynosić trzy miesiące.

3. Komitet powinien stosować zasady proceduralne.

Artykuł 8

1. Komisja powinna współpracować ze Stałym Komitetem ds. Łącucha Pokarmowego i Zdrowia Zwierząt.

2. W przypadku odwołania się do niniejszego artykułu, zastosowanie mają artykuły 5 i 7 decyzji 1999/468/WE.

Okres podany w artykule 5(6) decyzji 1999/468/WE powinien wynosić piętnaście dni.

Artykuł 8a

1. Komisja powinna współpracować z komitetem.

2. W przypadku odwołania się do niniejszego artykułu, zastosowanie mają artykuły 5 i 7 decyzji 1999/468/WE.

Okres podany w artykule 5(6) decyzji 1999/468/WE powinien wynosić trzy miesiące.

3. Komitet powinien stosować zasady proceduralne."

15. Dyrektywa Rady 76/160 /EWG z 8 grudnia 1975 dotyczącego jakości wody do kąpieli(36).

Artykuł 10(2) skreśla się.

Artykuł 11 otrzymuje następujące brzmienie:

„Artykuł 11

1. Komisja powinna współpracować z Komitetem ds. dostosowania do postępu technicznego.
2. W przypadku odwołania się do niniejszego artykułu, zastosowanie mają artykuły 5 i 7 decyzji 1999/468/WE(37).

Okres podany w artykule 5(6) decyzji 1999/468/WE powinien wynosić trzy miesiące.

3. Komitet powinien stosować zasady proceduralne."

16. Dyrektywa Rady 76/116/EWG z 18 grudnia 1975 r. o przybliżeniu przepisów ustawowych Państw Członkowskich dotyczących nawozów(38).

Artykuł 10(2) skreśla się.

Artykuł 11 otrzymuje następujące brzmienie:

„Artykuł 11

1. Komisja powinna współpracować z komitetem ds. dostosowania do postępu technicznego dyrektyw, które dotyczą zniesienia formalnych barier w handlu nawozami.
2. W przypadku odwołania się do niniejszego artykułu, zastosowanie mają artykuły 5 i 7 decyzji 1999/468/WE(39).

Okres podany w artykule 5(6) decyzji 1999/468/WE powinien wynosić trzy miesiące.

3. Komitet powinien stosować zasady proceduralne."

17. Dyrektywa Rady 76/117/EWG z 18 grudnia 1975 r. o przybliżeniu przepisów ustawowych Państw Członkowskich dotyczących wyposażenia elektrycznego przeznaczonego do użycia w atmosferze stwarzającej możliwość wybuchu(40).

Artykuł 6(2) skreśla się.

Artykuł 7 otrzymuje następujące brzmienie:

„Artykuł 7

1. Komisja powinna współpracować z komitetem w celu dostosowania do postępu technicznego dyrektywy w celu usunięcia formalnych barier w handlu wyposażeniem elektrycznym do użycia w atmosferze stwarzającej możliwość wybuchu.
2. W przypadku odwołania się do niniejszego artykułu, zastosowanie mają artykuły 5 i 7 decyzji 1999/468/WE(41).

Okres podany w artykule 5(6) decyzji 1999/468/WE powinien wynosić trzy miesiące.

3. Komitet powinien stosować zasady proceduralne."

18. Dyrektywa Rady 76/118 /EWG z 18 grudnia 1975 o przybliżeniu przepisów ustawowych Państw Członkowskich dotyczących pewnych rodzajów mleka konserwowanego, częściowo albo całkowicie odwodnionego, przeznaczonego do spożycia przez ludzi(42).

Artykuł 12 otrzymuje następujące brzmienie:

„Artykuł 12

1. Komisja powinna współpracować ze Stałym Komitetem ds. Łańcucha Pokarmowego i Zdrowia Zwierząt ustanowionym przez artykuł 58 rozporządzenia (WE) nr 178/2002(43).
2. W przypadku odwołania się do niniejszego artykułu, zastosowanie mają artykuły 5 i 7 decyzji 1999/468/WE(44).

Okres podany w artykule 5(6) decyzji 1999/468/WE powinien wynosić trzy miesiące.

3. Komitet powinien stosować zasady proceduralne."

19. Dyrektywa Rady 76/621 /EWG z 20 lipca 1976 dotycząca określania maksymalnego poziomu kwasu erukowego w olejach i tłuszczach przeznaczonych jako takie do spożycia przez ludzi oraz w artykułach żywnościowych z dodatkiem olejów albo tłuszczów(45).

Artykuł 5 otrzymuje następujące brzmienie:

„Artykuł 5

1. Komisja powinna współpracować ze Stałym Komitetem ds. Łącucha Pokarmowego i Zdrowia Zwierząt ustanowionym przez artykuł 58 rozporządzenia (WE) nr 178/2002(46).
2. W przypadku odwołania się do niniejszego artykułu, zastosowanie mają artykuły 5 i 7 decyzji 1999/468/WE(47).

Okres podany w artykule 5(6) decyzji 1999/468/WE powinien wynosić trzy miesiące.

3. Komitet powinien stosować zasady proceduralne."

20. Dyrektywa Rady 76/767 /EWG z 27 lipca 1976 o przybliżeniu przepisów ustawowych Państw Członkowskich dotyczących wspólnych przepisów dla urządzeń ciśnieniowych i metod ich badania(48).

Artykuł 19(2) skreśla się.

Artykuł 20 otrzymuje następujące brzmienie:

„Artykuł 20

1. Komisja powinna współpracować z komitetem, ds. dostosowania do postępu technicznego dyrektywy o usuwaniu formalnych barier dotyczących handlu urządzeniami ciśnieniowymi.
2. W przypadku odwołania się do niniejszego artykułu, zastosowanie mają artykuły 5 i 7 decyzji 1999/468/WE(49).

Okres podany w artykule 5(6) decyzji 1999/468/WE powinien wynosić trzy miesiące.

3. Komitet powinien stosować zasady proceduralne."

21. Dyrektywa Rady 77/96 /EWG z 21 grudnia 1976 o badaniach na obecność włośni spiralnych (*Trichinella spiralis*) w imporcie z państw trzecich świeżego mięsa wieprzowego(50).

Artykuł 9 otrzymuje następujące brzmienie:

„Artykuł 9

1. Komisja powinna współpracować ze Stałym Komitetem ds. Łącucha Pokarmowego i Zdrowia Zwierząt ustanowionym przez artykuł 58 rozporządzenia (WE) nr 178/2002(51).
2. W przypadku odwołania się do niniejszego artykułu, zastosowanie mają artykuły 5 i 7 decyzji 1999/468/WE(52).

Okres podany w artykule 5(6) decyzji 1999/468/WE powinien wynosić trzy miesiące.

3. Komitet powinien stosować zasady proceduralne."

22. Dyrektywa Rady 77/99 /EWG z 21 grudnia 1976 r. o problemach zdrowia dotyczących handlu wewnątrz Wspólnoty produktami mięsnymi(53).

Artykuł 20 otrzymuje następujące brzmienie:

„Artykuł 20

1. Komisja powinna współpracować ze Stałym Komitetem ds. Łącucha Pokarmowego i Zdrowia Zwierząt ustanowionym przez artykuł 58 rozporządzenia (WE) nr 178/2002(54).
2. W przypadku odwołania się do niniejszego artykułu, zastosowanie mają artykuły 5 i 7 decyzji 1999/468/WE(55).

Okres podany w artykule 5(6) decyzji 1999/468/WE powinien wynosić trzy miesiące.

3. Komitet powinien stosować zasady proceduralne."

23. Dyrektywa Rady 77/504 /EWG z 25 lipca 1977 r. o czystej rasy reproduktorach z gatunku bydła(56).

Artykuł 8 otrzymuje następujące brzmienie:

„Artykuł 8

1. Komisja powinna współpracować ze Stałą Komisją Zootechniczną ustanowioną przez decyzją 77/505 /EWG(57).

2. W przypadku odwołania się do niniejszego artykułu, zastosowanie mają artykuły 5 i 7 decyzji 1999/468/WE(58).

Okres, o którym mowa w artykule 5(6) decyzji 1999/468/WE powinien wynosić trzy miesiące.

3. Komitet powinien stosować zasady proceduralne."

24. Decyzja Rady 77/795 /EWG z 12 grudnia 1977 r. powołująca wspólną procedurę dla wymiany informacji o jakości powierzchniowych wód słodkich we Wspólnocie(59).

Artykuł 7(2) skreśla się.

Artykuł 8 otrzymuje następujące brzmienie:

„Artykuł 8

1. Komisja powinna współpracować z komitetem dla adaptacji tej decyzji do postępu technicznego.

2. W przypadku odwołania się do niniejszego artykułu, zastosowanie mają artykuły 5 i 7 decyzji 1999/468/WE(60).

Okres podany w artykule 5(6) decyzji 1999/468/WE powinien wynosić trzy miesiące.

3. Komitet powinien stosować zasady proceduralne."

25. Dyrektywa Rady 78/25 /EWG z 12 grudnia 1977 r. o przybliżeniu przepisów ustawowych Państw Członkowskich dotyczących barwników, które mogą być dodane do produktów medycznych(61).

Artykuł 5(2) skreśla się.

Artykuł 6 otrzymuje następujące brzmienie:

„Artykuł 6

1. Komisja powinna współpracować z komitetem ds. dostosowania do postępu technicznego dyrektywy o usuwaniu formalnych barier w handlu w sektorze barwników, które mogą być dodawane do produktów medycznych.

2. W przypadku odwołania się do niniejszego artykułu, zastosowanie mają artykuły 5 i 7 decyzji 1999/468/WE(62).

Okres podany w artykule 5(6) decyzji 1999/468/WE powinien wynosić trzy miesiące.

3. Komitet powinien stosować zasady proceduralne."

26. Dyrektywa Rady 78/659 /EWG z 18 lipca 1978 r. o jakości wód słodkich, które wymagają ochrony lub poprawy, aby były odpowiednie dla życia ryb(63).

Artykuł 13(2) skreśla się.

Artykuł 14 otrzymuje następujące brzmienie:

„Artykuł 14

1. Komisja powinna współpracować z komitetem ds. dostosowania do postępu naukowego i technicznego.

2. W przypadku odwołania się do niniejszego artykułu, zastosowanie mają artykuły 5 i 7 decyzji 1999/468/WE(64).

Okres podany w artykule 5(6) decyzji 1999/468/WE powinien wynosić trzy miesiące.

3. Komitet powinien stosować zasady proceduralne."

27. Dyrektywa Rady 79/117 /EWG z 21 grudnia 1978 zakazująca wprowadzania na rynek i

używania produktów ochrony rośliny zawierających pewne aktywne substancje(65).

Artykuł 8 otrzymuje następujące brzmienie:

„Artykuł 8

1. Komisja powinna współpracować ze Stałym Komitetem ds. Łącucha Pokarmowego i Zdrowia Zwierząt ustanowionym przez artykuł 58 rozporządzenia (WE) nr 178/2002(66).
2. W przypadku odwołania się do niniejszego artykułu, zastosowanie mają artykuły 5 i 7 decyzji 1999/468/WE(67).

Okres podany w artykule 5(6) decyzji 1999/468/WE powinien wynosić trzy miesiące.

3. Komitet powinien stosować zasady proceduralne."

28. Dyrektywa Rady 79/373 /EWG z 2 kwietnia 1979 r. o wprowadzaniu na rynek mieszanek paszowych dla zwierząt(68).

Artykuł 13 otrzymuje następujące brzmienie:

„Artykuł 13

1. Komisja powinna współpracować ze Stałym Komitetem ds. Łącucha Pokarmowego i Zdrowia Zwierząt ustanowionym przez artykuł 58 rozporządzenia (WE) nr 178/2002(69).
2. W przypadku odwołania się do niniejszego artykułu, zastosowanie mają artykuły 5 i 7 decyzji 1999/468/WE(70).

Okres podany w artykule 5(6) decyzji 1999/468/WE powinien wynosić trzy miesiące.

3. Komitet powinien stosować zasady proceduralne."

29. Dyrektywa Rady 79/409 /EWG z 2 kwietnia 1979 r. o ochronie dzikich ptaków(71).

Artykuł 16(2) skreśla się.

Artykuł 17 otrzymuje następujące brzmienie:

„Artykuł 17

1. Komisja powinna współpracować z Komitetem ds. dostosowania niniejszej dyrektywy do postępu naukowego i technicznego.
2. W przypadku odwołania się do niniejszego artykułu, zastosowanie mają artykuły 5 i 7 decyzji 1999/468/WE(72).

Okres podany w artykule 5(6) decyzji 1999/468/WE powinien wynosić trzy miesiące.

3. Komitet powinien stosować zasady proceduralne."

30. Dyrektywa Rady 79/869 /EWG z 9 października 1979 r. odnośnie metod pomiaru i częstotliwości pobierania próbek oraz analizy wód powierzchniowych, przeznaczonych do produkcji wody pitnej w Państwach Członkowskich(73).

Artykuł 10(2) skreśla się.

Artykuł 11 otrzymuje następujące brzmienie:

„Artykuł 11

1. Komisje wspomaga Komitet ds. dostosowania niniejszej dyrektywy do postępu naukowego i technicznego.
2. W przypadku odwołania się do niniejszego artykułu, zastosowanie mają artykuły 5 i 7 decyzji 1999/468/WE(74).

Okres podany w artykule 5(6) decyzji 1999/468/WE powinien wynosić trzy miesiące.

3. Komitet powinien stosować zasady proceduralne."

31. Dyrektywa Rady 80/215 /EWG z 22 stycznia 1980 r. o problemach zdrowia zwierząt wpływającymi na handel wewnątrz Wspólnoty produktami mięsnymi(75).

Artykuł 8 otrzymuje następujące brzmienie:

„Artykuł 8

1. Komisja powinna współpracować ze Stałym Komitetem ds. Łączucha Pokarmowego i Zdrowia Zwierząt ustanowionym przez artykuł 58 rozporządzenia (WE) nr 178/2002(76).
2. W przypadku odwołania się do niniejszego artykułu, zastosowanie mają artykuły 5 i 7 decyzji 1999/468/WE(77).

Okres podany w artykule 5(6) decyzji 1999/468/WE powinien wynosić piętnaście dni.

3. Komitet powinien stosować zasady proceduralne."

32. Dyrektywa Rady 80/217 /EWG z 22 stycznia 1980 r. ustalająca Przepisy Wspólnoty dla kontroli klasycznego pomoru świń(78).

Artykuł 16 otrzymuje następujące brzmienie:

„Artykuł 16

1. Komisja powinna współpracować ze Stałym Komitetem ds. Łączucha Pokarmowego i Zdrowia Zwierząt ustanowionym przez artykuł 58 Rozporządzenie (WE) nr 1780/2002(79).
2. W przypadku odwołania się do niniejszego artykułu, zastosowanie mają artykuły 5 i 7 decyzji 1999/468/WE(80).

Okres podany w artykule 5(6) decyzji 1999/468/WE powinien wynosić trzy miesiące.

3. Komitet powinien stosować zasady proceduralne."

33. Dyrektywa Rady 82/130 /EWG z 15 lutego 1982 r. o przybliżeniu przepisów ustawowych Państw Członkowskich dotyczących sprzętu elektrycznego przeznaczonego do użytku w atmosferze stwarzającej możliwość wybuchu w kopalniach podatnych na gaz kopalniany(81).

Artykuł 6(2) skreśla się.

Artykuł 7 otrzymuje następujące brzmienie:

„Artykuł 7

1. Komisja powinna współpracować ze Ścisłym Komitetem Komisji Bezpieczeństwa i Zdrowia w Górnictwie i innych przemysłach wydobywczych.
2. W przypadku odwołania się do niniejszego artykułu, zastosowanie mają artykuły 5 i 7 decyzji 1999/468/WE(82).

Okres podany w artykule 5(6) decyzji 1999/468/WE powinien wynosić trzy miesiące.

3. Komitet powinien stosować zasady proceduralne."

34. Dyrektywa Rady 82/883 /EWG z 3 grudnia 1982 r. o procedurach nadzoru i monitorowania środowiska narażonego na emitowanie przez przemysł dwutlenku tytanu(83).

Artykuł 10(2) skreśla się.

Artykuł 11 otrzymuje następujące brzmienie:

„Artykuł 11

1. Komisja powinna współpracować z komitetem ds. dostosowania do postępu technicznego.
2. W przypadku odwołania się do niniejszego artykułu, zastosowanie mają artykuły 5 i 7 decyzji 1999/468/WE(84).

Okres podany w artykule 5(6) decyzji 1999/468/WE powinien wynosić trzy miesiące.

3. Komitet powinien stosować zasady proceduralne."

35. Dyrektywa Rady 82/894 /EWG z 21 grudnia 1982 r. o zgłaszaniu chorób zwierząt we Wspólnocie(85).

Artykuł 6 otrzymuje następujące brzmienie:

„Artykuł 6

1. Komisja powinna współpracować ze Stałym Komitetem ds. Łącucha Pokarmowego i Zdrowia Zwierząt ustanowionym przez artykuł 58 rozporządzenia (WE) nr 178/2002(86).

2. W przypadku odwołania się do niniejszego artykułu, zastosowanie mają artykuły 5 i 7 decyzji 1999/468/WE(87).

Okres podany w artykule 5(6) decyzji 1999/468/WE powinien wynosić trzy miesiące.

3. Komitet powinien stosować zasady proceduralne."

36. Dyrektywa Rady 83/417 /EWG z 25 lipca 1983 r. o przybliżeniu przepisów ustawowych Państw Członkowskich dotyczących niektórych laktoprotein (kazein i kazeinianów) przeznaczonych do spożycia przez ludzi(88).

Artykuł 10 otrzymuje następujące brzmienie:

„Artykuł 10

1. Komisja powinna współpracować ze Stałym Komitetem ds. Łącucha Pokarmowego i Zdrowia Zwierząt ustanowionym przez artykuł 58 rozporządzenia (WE) nr 178/2002(89).

2. W przypadku odwołania się do niniejszego artykułu, zastosowanie mają artykuły 5 i 7 decyzji 1999/468/WE(90).

Okres podany w artykule 5(6) decyzji 1999/468/WE powinien wynosić trzy miesiące.

3. Komitet powinien stosować zasady proceduralne."

37. Dyrektywa Rady 84/539 /EWG z 17 września 1984 r. o przybliżeniu przepisów ustawowych Państw Członkowskich dotyczących sprzętu elektrycznego stosowanego w medycynie i weterynarii(91).

Artykuł 5(2) skreśla się.

Artykuł 6 otrzymuje następujące brzmienie:

„Artykuł 6

1. Komisja powinna współpracować z Komitetem w celu dostosowania do postępu technicznego dyrektywy o Usuwaniu Formalnych Barrier w handlu medycznym sprzętem elektrycznym.

2. W przypadku odwołania się do niniejszego artykułu, zastosowanie mają artykuły 5 i 7 decyzji 1999/468/WE(92).

Okres podany w artykule 5(6) decyzji 1999/468/WE powinien wynosić trzy miesiące.

3. Komitet powinien stosować zasady proceduralne."

38. Dyrektywa Rady 85/511 /EWG z 18 listopada 1985 r. wprowadzająca Przepisy Wspólnoty dla kontroli pryszczycy(93).

Artykuły 16 i 17 otrzymuje następujące brzmienie:

„Artykuł 16

1. Komisja powinna współpracować ze Stałym Komitetem ds. Łącucha Pokarmowego i Zdrowia Zwierząt ustanowionym przez artykuł 58 rozporządzenia (WE) nr 178/2002(94).

2. W przypadku odwołania się do niniejszego artykułu, zastosowanie mają artykuły 5 i 7 decyzji 1999/468/WE(95).

Okres podany w artykule 5(6) decyzji 1999/468/WE powinien wynosić piętnaście dni.

3. Komitet powinien stosować zasady proceduralne.

Artykuł 17

1. Komisja powinna współpracować ze Stałym Komitetem ds. Łącucha Pokarmowego i Zdrowia Zwierząt.

2. W przypadku odwołania się do niniejszego artykułu, zastosowanie mają artykuły 5 i 7 decyzji

1999/468/WE.

Okres podany w artykule 5(6) decyzji 1999/468/WE powinien wynosić trzy miesiące."

39. Dyrektywa Rady 86/278 /EWG z 12 czerwca 1986 r. o ochronie środowiska, w szczególności ziemi, podczas wykorzystywania mułu ściekowego w rolnictwie(96).

Artykuł 14(2) skreśla się.

Artykuł 15 otrzymuje następujące brzmienie:

„Artykuł 15

1. Komisja powinna współpracować z Komitetem dla dostosowywania niniejszej dyrektywy do postępu technicznego i naukowego.

2. W przypadku odwołania się do niniejszego artykułu, zastosowanie mają artykuły 5 i 7 decyzji 1999/468/WE(97).

Okres podany w artykule 5(6) decyzji 1999/468/WE powinien wynosić trzy miesiące.

3. Komitet powinien stosować zasady proceduralne."

40. Dyrektywa Rady 86/362 /EWG z 24 lipca 1986 r. określająca maksymalne poziomy pozostałości pestycydów w i na zbożach(98).

Artykuły 11a, 11b i 12 otrzymuje następujące brzmienie:

„Artykuł 11a

1. Komisja powinna współpracować z komitetem.

2. W przypadku odwołania się do niniejszego artykułu, zastosowanie mają artykuły 5 i 7 decyzji 1999/468/WE(99).

Okres podany w artykule 5(6) decyzji 1999/468/WE powinien wynosić trzy miesiące.

3. Komitet powinien stosować zasady proceduralne.

Artykuł 11b

1. Komisja powinna współpracować z komitetem.

2. W przypadku odwołania się do niniejszego artykułu, zastosowanie mają artykuły 5 i 7 decyzji 1999/468/WE.

Okres podany w artykule 5(6) decyzji 1999/468/WE powinien wynosić piętnaście dni.

3. Komitet powinien stosować zasady proceduralne.

Artykuł 12

1. Komisja powinna współpracować ze Stałym Komitetem ds. Łańcucha Pokarmowego i Zdrowia Zwierząt ustanowionym przez artykuł 58 rozporządzenia (WE) nr 178/2002(100).

2. W przypadku odwołania się do niniejszego artykułu, zastosowanie mają artykuły 5 i 7 decyzji 1999/468/WE.

Okres podany w artykule 5(6) decyzji 1999/468/WE powinien wynosić trzy miesiące.

3. Komitet powinien stosować zasady proceduralne."

41. Dyrektywa Rady 86/363 /EWG z 24 lipca 1986 r. określająca maksymalne poziomy pozostałości pestycydów w i na artykułach żywnościowych pochodzenia zwierzęcego(101).

Artykuły 11a, 11b i 12 otrzymuje następujące brzmienie:

„Artykuł 11a

1. Komisja powinna współpracować z komitetem.

2. W przypadku odwołania się do niniejszego artykułu, zastosowanie mają artykuły 5 i 7 decyzji 1999/468/WE(102).

Okres podany w artykule 5(6) decyzji 1999/468/WE powinien wynosić trzy miesiące.

3. Komitet powinien stosować zasady proceduralne."

Artykuł 11b

1. Komisja powinna współpracować z komitetem.
2. W przypadku odwołania się do niniejszego artykułu, zastosowanie mają artykuły 5 i 7 decyzji 1999/468/WE.

Okres podany w artykule 5(6) decyzji 1999/468/WE powinien wynosić piętnaście dni.

3. Komitet powinien stosować zasady proceduralne.

Artykuł 12

1. Komisja powinna współpracować ze Stałym Komitetem ds. Łącucha Pokarmowego i Zdrowia Zwierząt ustanowionym przez artykuł 58 rozporządzenia (WE) nr 178/2002(103).

2. W przypadku odwołania się do niniejszego artykułu, zastosowanie mają artykuły 5 i 7 decyzji 1999/468/WE.

Okres podany w artykule 5(6) decyzji 1999/468/WE powinien wynosić trzy miesiące.

3. Komitet powinien stosować zasady proceduralne."

42. Dyrektywa Rady 86/594/EWG z 1 grudnia 1986 r. o hałasie w powietrzu, emitowanym przez urządzenia gospodarstwa domowego(104).

Artykuł 9(2) otrzymuje następujące brzmienie:

„2. W odniesieniu do norm państwowych i reguł technicznych, o których mowa w artykule 8(2), stosują się artykuły 5 i 7 decyzji 1999/468/WE(105).

Okres podany w artykule 5(6) decyzji 1999/468/WE powinien wynosić trzy miesiące.

3. Komitet powinien stosować zasady proceduralne."

43. Dyrektywa Rady 87/217 /EWG z 19 marca 1987 r. o zapobieganiu i redukcji zanieczyszczenia środowiska przez azbest(106).

W artykule 11, ustęp drugi skreśla się.

Artykuł 12 otrzymuje następujące brzmienie:

„Artykuł 12

1. Komisja powinna współpracować z komitetem ds. dostosowania niniejszej dyrektywy do postępu naukowego i technicznego.

2. W przypadku odwołania się do niniejszego artykułu, zastosowanie mają artykuły 5 i 7 decyzji 1999/468/WE(107).

Okres podany w artykule 5(6) decyzji 1999/468/WE powinien wynosić trzy miesiące.

3. Komitet powinien stosować zasady proceduralne."

44. Decyzja Rady 91/666 /EWG z 11 grudnia 1991 r. ustanawiająca we Wspólnocie rezerwy szczepionek przeciwko pryszczycy(108).

Artykuł 10 otrzymuje następujące brzmienie:

„Artykuł 10

1. Komisja powinna współpracować ze Stałym Komitetem ds. Łącucha Pokarmowego i Zdrowia Zwierząt ustanowiony przez artykuł 58 rozporządzenia (WE) nr 178/2002(109).

2. W przypadku odwołania się do niniejszego artykułu, zastosowanie mają artykuły 5 i 7 decyzji 1999/468/WE(110).

Okres podany w artykule 5(6) decyzji 1999/468/WE powinien wynosić piętnaście dni.

3. Komitet powinien stosować zasady proceduralne."

45. Dyrektywa Rady 92/12 /EWG z 25 lutego 1992 r. o ogólnych zasadach, o przechowywaniu, przemieszczaniu i monitorowaniu produktów podlegających akcyzie(111).

Artykuł 24 otrzymuje następujące brzmienie:

„Artykuł 24

1. Komisja powinna współpracować z komitetem o nazwie „Komitet ds. akcyzy”.
2. Przepisy konieczne dla wprowadzania w życie artykułów 5, 7, 15b, 18, 19 i 23 przyjmuje się zgodnie z procedurą, o której mowa w ustępie 3.
3. W przypadku odwołania się do niniejszego artykułu, zastosowanie mają artykuły 5 i 7 decyzji 1999/468/WE(112).

Okres, o którym mowa w artykule 5(6) decyzji 1999/468/WE powinien wynosić trzy miesiące.

4. Oprócz przepisów, o których mowa w ustępie 2, komitet rozpatruje sprawy podnoszone przez jego przewodniczącego, albo z własnej inicjatywy albo na wniosek przedstawiciela Państwa Członkowskiego, dotyczące stosowania przepisów Wspólnoty w dziedzinie akcyzy.
5. Komitet powinien stosować zasady proceduralne.”

46. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 443/92 z 25 lutego 1992 r. o pomocy finansowej i technicznej oraz współpracy gospodarczej z państwami rozwijającymi się Azji i Ameryki Łacińskiej(113).

Artykuł 15 otrzymuje następujące brzmienie:

„Artykuł 15

1. Komisja zapewnia zarządzanie pomocą finansową i techniczną oraz współpracę gospodarczą.
2. Komisja powinna współpracować z komitetem.
3. W przypadku odwołania się do niniejszego ustępu, zastosowanie mają artykuły 5 i 7 decyzji 1999/468/WE(114).

Okres podany w artykule 5(6) decyzji 1999/468/WE powinien wynosić jeden miesiąc.

4. Regularnie i co najmniej raz w roku, Komisja wysyła Państwom Członkowskim informacje, którymi dysponuje, dotyczące znanych już sektorów, projektów i działań, które mogłyby zostać poparte tytułem niniejszego rozporządzenia.
5. Ponadto, dokonuje się koordynacji, w siedzibie komitetu, poprzez wymianę informacji pomiędzy planami współpracy Wspólnoty i tymi, które będą realizowane na bazie zobowiązań dwustronnych Państw Członkowskich.
6. Komitet powinien stosować zasady proceduralne.”

47. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2309/93 z 22 lipca 1993 r. ustalające procedury Wspólnoty odnoszące się do zatwierdzania i nadzoru produktów medycznych dla potrzeb ludzi i użytku weterynaryjnego oraz powołujące Europejską Agencję ds. Oceny Produktów Medycznych(115).

Artykuły 72 i 73 otrzymuje następujące brzmienie:

„Artykuł 72

1. Komisja powinna współpracować z:
 - Stałym Komitetem ds. Produktów Medycznych dla Potrzeb Ludzi, w sprawach dotyczących produktów medycznych dla potrzeb ludzi, oraz
 - Stałym Komitetem ds. Weterynaryjnych Produktów Medycznych, w sprawach dotyczących weterynaryjnych produktów medycznych.
2. W przypadku odwołania się do niniejszego artykułu, zastosowanie mają artykuły 5 i 7 decyzji 1999/468/WE(116).

Okres podany w artykule 5(6) decyzji 1999/468/WE powinien wynosić trzy miesiące.

3. Komitet powinien stosować zasady proceduralne.

Artykuł 73

1. Komisja powinna współpracować z:

- Stałym Komitetem ds. Produktów Medycznych dla Potrzeb Ludzi, w sprawach dotyczących produktów medycznych dla potrzeb ludzi, oraz

- Stałym Komitetem ds. Weterynaryjnych Produktów Medycznych, w sprawach dotyczących weterynaryjnych produktów medycznych.

2. W przypadku odwołania się do niniejszego artykułu, zastosowanie mają artykuły 5 i 7 decyzji 1999/468/WE.

Okres podany w artykule 5(6) decyzji 1999/468/WE powinien wynosić trzy miesiące."

48. Rozporządzenie Rady (WE) nr 40/94 z 20 grudnia 1993 r. o znaku Wspólnoty(117).

Artykuł 141 otrzymuje następujące brzmienie:

„Artykuł 141

Powołanie komitetu i procedury dla wprowadzania rozporządzeń wykonawczych

1. Komisja powinna współpracować z komitetem o nazwie “Komitet do spraw Opłat, przepisów wykonawczych i procedury komisji odwoławczych Biura harmonizacji rynku krajowego (znaki towarowe i wzory).

2. W przypadku odwołania się do niniejszego artykułu, zastosowanie mają artykuły 5 i 7 decyzji 1999/468/WE(118).

Okres podany w artykule 5(6) decyzji 1999/468/WE powinien wynosić trzy miesiące.

3. Komitet powinien stosować zasady proceduralne."

49. Rozporządzenie Rady (WE) nr 2100/94 z 27 lipca 1994 r. o wspólnotowych prawach do różnorodności roślin (119).

Artykuł 115 otrzymuje następujące brzmienie:

„Artykuł 115

Procedura

1. Komisja powinna współpracować z komitetem.

2. W przypadku odwołania się do niniejszego artykułu, zastosowanie mają artykuły 5 i 7 decyzji 1999/468/WE(120).

Okres podany w artykule 5(6) decyzji 1999/468/WE powinien wynosić trzy miesiące.

3. Komitet powinien stosować zasady proceduralne."

50. Rozporządzenie Rady (WE) nr 2271/96 z 22 listopada 1996 r. o ochronie przed skutkami eksterytorialnymi wynikającymi ze stosowania prawodawstwa przyjętego przez państwo trzecie oraz działaniami / mechanizmami na nim się opierającymi albo z niego wynikającymi(121).

Artykuł 8 otrzymuje następujące brzmienie:

„Artykuł 8

1. W celu zastosowania artykułu 7(b) i (c), Komisja powinna współpracować z komitetem.

2. W przypadku odwołania się do niniejszego artykułu, zastosowanie mają artykuły 5 i 7 decyzji 1999/468/WE(122).

Okres podany w artykule 5(6) decyzji 1999/468/WE powinien wynosić dwa tygodnie.

3. Komitet powinien stosować zasady proceduralne."

51. Rozporządzenie Rady (WE) nr 515/97 z 13 marca 1997 r. o wzajemnej pomocy między władzami administracyjnymi Państw Członkowskich oraz współpracy między nimi i Komisją, dla zapewnienia poprawnego stosowania przepisów celnych i rolniczych(123).

Artykuł 43(1) i (2) otrzymuje następujące brzmienie:

„1. Komisja powinna współpracować z komitetem.

2. W przypadku odwołania się do niniejszego ustępu, zastosowanie mają artykuły 5 i 7 decyzji 1999/468/WE(124).

Okres podany w artykule 5(6) decyzji 1999/468/WE powinien wynosić trzy miesiące.”

Dodany zostaje następujący punkt:

„7. Komitet przyjmuje własne przepisy proceduralne.”

52. Decyzja Rady 98/253 /WE z 30 marca 1998 r. przyjmująca wieloletni program Wspólnoty dla pobudzania realizacji społeczeństwa informacji w Europie ("Społeczeństwo Informacji")(125).

W artykule 5, dodaje się następujący punkt:

„5. Komitet przyjmuje własne przepisy proceduralne.”

Artykuł 6 otrzymuje następujące brzmienie:

„Artykuł 6

1. W przypadku odwołania się do niniejszego artykułu, zastosowanie mają artykuły 5 i 7 decyzji 1999/468/WE(126).

Okres podany w artykule 5(6) decyzji 1999/468/WE powinien wynosić trzy miesiące.”

53. Rozporządzenie Rady (WE) nr 976/1999 z 29 kwietnia 1999 r. określające wymagania dla wdrażania działań Wspólnoty, innych niż dotyczące współpracy i rozwoju, które, w ramach polityki współpracy Wspólnoty, przyczyniają się do ogólnego celu rozwoju i konsolidowania demokracji, jak również stanu prawnego oraz stanu poszanowania praw człowieka i podstawowych wolności w państwach trzecich(127).

Artykuł 14 otrzymuje następujące brzmienie:

„Artykuł 14

1. Komisja powinna współpracować z komitetem, o nazwie „Komitet ds. Praw Człowieka i Demokracji”, ustanowiony artykułem 13 rozporządzenia (WE) nr 975/1999.

2. W przypadku odwołania się do niniejszego artykułu, zastosowanie mają artykuły 5 i 7 decyzji 1999/468/WE(128).

Okres podany w artykule 5(6) decyzji 1999/468/WE powinien wynosić trzy miesiące.

3. Komitet powinien stosować zasady proceduralne.”

(1) Dz. U. nr 196, z 16.08.1967, str. 1. Dyrektywa ostatnio zmieniona przez dyrektywę Komisji 2001/59/WE (Dz. U. nr L 225 z 21.08.2001, str. 1).

(2) Dz. U. nr L 184 z 17.07.1999, str. 23.

(3) Dz. U. nr L 42 z 23.02.1970, str. 1. Dyrektywa ostatnio zmieniona przez dyrektywę Komisji 2001/116/WE (Dz. U. nr L 18 z 21.01.2001, str. 1).

(4) Dz. U. nr L 184 z 17.07.1999, str. 23.

(5) Dz. U. nr L 170 z 3.8.1970, str. 2. Dyrektywa ostatnio zmieniona przez Traktat Akcesyjny z 1994 r.

(6) Dz. U. nr L 31 z 01.02.2002, str. 1.

(7) Dz. U. nr L 184 z 17.07.1999, str. 23.

(8) Dz. U. nr L 55 z 08.03.1971, str. 23. Dyrektywa ostatnio zmieniona przez dyrektywę 97/79/WE (Dz. U. nr L 24 z 30.01.1998, str. 31).

(9) Dz. U. nr L 31 z 01.02.2002, str. 1.

(10) Dz. U. nr L 184 z 17.07.1999, str. 23.

(11) Dz. U. nr L 202 z 06.09.1971, str. 1. Dyrektywa ostatnio zmieniona przez Traktat Akcesyjny z 1994 r.

(12) Dz. U. nr L 184 z 17.07.1999, str. 23.

- (13) Dz. U. nr L 302 z 31.12.1972, str. 24. Dyrektywa ostatnio zmieniona przez Akt Przystąpienia z 1994 r.
- (14) Dz. U. nr L 31 z 01.02.2002, str. 1.
- (15) Dz. U. nr L 184 z 17.07.1999, str. 23.
- (16) Dz. U. nr L 302 z 31.12.1972, str. 28. Dyrektywa ostatnio zmieniona przez rozporządzenie (WE) nr 1452/2001 (Dz. U. nr L 198 z 21.07.2001, str. 11).
- (17) Dz. U. nr L 31 z 01.02.2002, str. 1.
- (18) Dz. U. nr L 184 z 17.07.1999, str. 23.
- (19) Dz. U. nr L 335 z 5.12.1973, str. 51. Dyrektywa ostatnio zmieniona przez dyrektywę 91/368 /EWG (Dz. U. nr L 198 z 22.07.1991, str. 16).
- (20) Dz. U. nr L 184 z 17.07.1999, str. 23.
- (21) Dz. U. nr L 347 z 17.12.1973, str. 51. Dyrektywa ostatnio zmieniona przez dyrektywę 86/94 /EWG (Dz. U. nr L 80 z 25.03.1986, str. 51).
- (22) Dz. U. nr L 184 z 17.07.1999, str. 23.
- (23) Dz. U. nr L 356 z 27.12.1973, str. 71. Dyrektywa odwołana z mocą od 12 lipca 2003 przez dyrektywę 2001/111/WE (Dz. U. nr L 10 z 12.01.2002, str. 53).
- (24) Dz. U. nr L 31 z 01.02.2002, str. 1.
- (25) Dz. U. nr L 184 z 17.07.1984, str. 23.
- (26) Dz. U. nr L 84 z 28.03.1974, str. 10. Dyrektywa ostatnio zmieniona przez dyrektywę 2001/3/WE (Dz. U. nr L 28 z 30.01.2001, str. 1).
- (27) Dz. U. nr L 184 z 17.07.1999, str. 23.
- (28) Dz. U. nr L 221 z 12.08.1974, str. 10. Dyrektywa odwołana z mocą od 1 lipca 2003 przez dyrektywę 2001/110/WE (Dz. U. nr L 10 z 12.01.2002, str. 47).
- (29) Dz. U. nr L 31 z 01.02.2002, str. 1.
- (30) Dz. U. nr L 184 z 17.07.1999, str. 23.
- (31) Dz. U. nr L 147 z 09.06.1975, str. 40.
- (32) Dz. U. nr L 184 z 17.07.1999, str. 23.
- (33) Dz. U. nr L 340 z 09.12.1976, str. 26. Dyrektywa ostatnio zmieniona przez dyrektywę 2002/79/WE (Dz. U. nr L 291 z 28.10.2002, str. 1).
- (34) Dz. U. nr L 31 z 01.02.2002, str. 1.
- (35) Dz. U. nr L 184 z 17.07.1999, str. 23.
- (36) Dz. U. nr L 31 z 05.02.1976, str. 1. Dyrektywa ostatnio zmieniona przez Traktat Akcesyjny z 1994 r.
- (37) Dz. U. nr L 184 z 17.07.1999, str. 23.
- (38) Dz. U. nr L 24 z 30.01.1976, str. 21. Dyrektywa ostatnio zmieniona przez dyrektywę 98/97/WE (Dz. U. nr L 18 z 23.01.1999, str. 60).
- (39) Dz. U. nr L 184 z 17.07.1999, str. 23.
- (40) Dz. U. nr L 24 z 30.01.1976, str. 45. Dyrektywa odwołana z mocą od 1 lipca 2003 przez dyrektywę 94/9/WE (Dz. U. nr L 100 z 19.04.1994, str. 1).
- (41) Dz. U. nr L 184 z 17.07.1999, str. 23.
- (42) Dz. U. nr L 24 z 30.01.1976, str. 49. Dyrektywa odwołana z mocą od 1 lipca 2003 przez dyrektywę 2001/114/WE (Dz. U. nr L 15 z 17.01.2002, str. 19).
- (43) Dz. U. nr L 31 z 01.02.2002, str. 1.
- (44) Dz. U. nr L 184 z 17.07.1999, str. 23.
- (45) Dz. U. nr L 202 z 28.07.1976, str. 35. Dyrektywa ostatnio zmieniona przez Traktat Akcesyjny z 1994 r.
- (46) Dz. U. nr L 31 z 01.02.2002, str. 1.
- (47) Dz. U. nr L 184 z 17.07.1999, str. 23.

- (48) Dz. U. nr L 262 z 27.9.1976, str. 153. Dyrektywa ostatnio zmieniona przez Traktat Akcesyjny z 1994 r.
- (49) Dz. U. nr L 184 z 17.7.1999, str. 23.
- (50) Dz. U. nr L 26 z 31.1.1977, str. 67. Dyrektywa ostatnio zmieniona przez dyrektywę 94/59/WE (Dz. U. nr L 315 z 8.12.1994, str. 18).
- (51) Dz. U. nr L 31 z 1.2.2002, str. 1.
- (52) Dz. U. nr L 184 z 17.7.1999, str. 23.
- (53) Dz. U. nr L 26 z 31.1.1977, str. 85. Dyrektywa ostatnio zmieniona przez dyrektywę 97/76/WE (Dz. U. nr L 10 z 16.1.1998, str. 25).
- (54) Dz. U. nr L 31 z 1.2.2002, str. 1.
- (55) Dz. U. nr L 184 z 17.7.1999, str. 23.
- (56) Dz. U. nr L 206 z 12.8.1977, str. 8. Dyrektywa ostatnio zmieniona przez dyrektywę 94/28/WE (Dz. U. nr L 178 z 12.7.1994, str. 66).
- (57) Dz. U. nr L 206 z 12.8.1977, str. 11.
- (58) Dz. U. nr L 184 z 17.7.1999, str. 23.
- (59) Dz. U. nr L 334 z 24.12.1977, str. 29. Decyzja odwołana z mocą od 23 października 2007 przez dyrektywę 2000/60/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz. U. nr L 327 z 22.12.2000, str. 1).
- (60) Dz. U. nr L 184 z 17.7.1999, str. 23.
- (61) Dz. U. nr L 11 z 14.1.1978, str. 18. Dyrektywa ostatnio zmieniona przez Traktat Akcesyjny z 1985 r.
- (62) Dz. U. nr L 184 z 17.7.1999, str. 23.
- (63) Dz. U. nr L 222 z 14.8.1978, str. 1. Dyrektywa odwołana z mocą od 23 października 2007 przez dyrektywę 2000/60/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz. U. nr L 327 z 22.12.2000, str. 1).
- (64) Dz. U. nr L 184 z 17.7.1999, str. 23.
- (65) Dz. U. nr L 33 z 8.2.1979, str. 36. Dyrektywa ostatnio zmieniona przez Traktat Akcesyjny z 1994 r.
- (66) Dz. U. nr L 31 z 1.2.2002, str. 1.
- (67) Dz. U. nr L 184 z 17.7.1999, str. 23.
- (68) Dz. U. nr L 86 z 6.4.1979, str. 30. Dyrektywa ostatnio zmieniona przez dyrektywę 2002/2/WE (Dz. U. nr L 63 z 6.3.2002, str. 23).
- (69) Dz. U. nr L 31 z 1.2.2002, str. 1.
- (70) Dz. U. nr L 184 z 17.7.1999, str. 23.
- (71) Dz. U. nr L 103, z 25.4.1979, str. 1. Dyrektywa ostatnio zmieniona przez dyrektywę Komisji 97/49/WE (Dz. U. nr L 223 z 13.8.1997, str. 9).
- (72) Dz. U. nr L 184, z 17.7.1999, str. 23.
- (73) Dz. U. nr L 271, z 29.10.1979, str. 44. Dyrektywa ostatnio zmieniona przez Traktat Akcesyjny z 1994 r.
- (74) Dz. U. nr L 184 z 17.7.1999, str. 23.
- (75) Dz. U. nr L 47 z 21.2.1980, str. 4. Dyrektywa ostatnio zmieniona przez Traktat Akcesyjny z 1994 r.
- (76) Dz. U. nr L 31 z 1.2.2002, str. 1.
- (77) Dz. U. nr L 184 z 17.7.1999, str. 23.
- (78) Dz. U. nr L 47 z 21.2.1980, str. 11. Dyrektywa ostatnio zmieniona przez decyzję Komisji 2002/106/WE (Dz. U. nr L 39 z 9.2.2002, str. 71).
- (79) Dz. U. nr L 31 z 1.2.2002, str. 1.

- (80) Dz. U. nr L 184 z 17.7.1999, str. 23.
- (81) Dz. U. nr L 59 z 2.3.1982, str. 10. Dyrektywa ostatnio zmieniona przez dyrektywę Komisji 98/65/WE (Dz. U. nr L 257 z 19.9.1998, str. 29).
- (82) Dz. U. nr L 184 z 17.7.1999, str. 23.
- (83) Dz. U. nr L 378 z 31.12.1982, str. 1. Dyrektywa ostatnio zmieniona przez Traktat Akcesyjny z 1994 r.
- (84) Dz. U. nr L 184 z 17.7.1999, str. 23.
- (85) Dz. U. nr L 378 z 31.12.1982, str. 58. Dyrektywa ostatnio zmieniona przez decyzję Komisji 2002/788/WE (Dz. U. nr L 274 z 11.10.2002, str. 33).
- (86) Dz. U. nr L 31 z 1.2.2002, str. 1.
- (87) Dz. U. nr L 184 z 17.7.1999, str. 23.
- (88) Dz. U. nr L 237 z 26.8.1983, str. 25. Dyrektywa zmieniona przez Traktat Akcesyjny z 1985r.
- (89) Dz. U. nr L 31 z 1.2.2002, str. 1.
- (90) Dz. U. nr L 184 z 17.7.1999, str. 23.
- (91) Dz. U. nr L 300 z 19.11.1984, str. 179. Dyrektywa ostatnio zmieniona przez dyrektywę 93/42 /EWG (Dz. U. nr L 169 z 12.7.1993, str. 1).
- (92) Dz. U. nr L 184 z 17.7.1999, str. 23.
- (93) Dz. U. nr L 315 z 26.11.1985, str. 11. Dyrektywa ostatnio zmieniona przez Traktat Akcesyjny z 1994 r.
- (94) Dz. U. nr L 31 z 1.2.2002, str. 1.
- (95) Dz. U. nr L 184 z 17.7.1999, str. 23.
- (96) Dz. U. nr L 181 z 4.7.1986, str. 6. Dyrektywa zmieniona przez Traktat Akcesyjny z 1994 r.
- (97) Dz. U. nr L 184 z 17.7.1999, str. 23.
- (98) Dz. U. nr L 221 z 7.8.1986, str. 37. Dyrektywa ostatnio zmieniona przez dyrektywę Komisji 2002/79/WE (Dz. U. nr L 291 z 28.10.2002, str. 1).
- (99) Dz. U. nr L 184 z 17.7.1999, str. 23.
- (100) Dz. U. nr L 31 z 1.2.2002, str. 1.
- (101) Dz. U. nr L 221 z 7.8.1986, str. 43. Dyrektywa ostatnio zmieniona przez dyrektywę 2002/79/WE (Dz. U. nr L 291 z 28.10.2002, str. 1).
- (102) Dz. U. nr L 184 z 17.7.1999, str. 23.
- (103) Dz. U. nr L 31 z 1.2.2002, str. 1.
- (104) Dz. U. nr L 344 z 6.12.1986, str. 24.
- (105) Dz. U. nr L 184 z 17.7.1999, str. 23.
- (106) Dz. U. nr L 85 z 28.3.1987, str. 40. Dyrektywa ostatnio zmieniona przez Traktat Akcesyjny z 1994 r.
- (107) Dz. U. nr L 184 z 17.7.1999, str. 23.
- (108) Dz. U. nr L 368 z 31.12.1991, str. 21. Decyzja ostatnio zmieniona przez decyzję Komisji 2001/181/WE (Dz. U. nr L 66 z 8.3.2001, str. 39).
- (109) Dz. U. nr L 31 z 1.2.2002, str. 1.
- (110) Dz. U. nr L 184 z 17.7.1999, str. 23.
- (111) Dz. U. nr L 76 z 23.3.1992, str. 1. Dyrektywa ostatnio zmieniona przez dyrektywę 2000/47/WE (Dz. U. nr L 193 z 29.7.2000, str. 73).
- (112) Dz. U. nr L 184 z 17.7.1999, str. 23.
- (113) Dz. U. nr L 52 z 27.2.1992, str. 1.
- (114) Dz. U. nr L 184 z 17.7.1999, str. 23.
- (115) Dz. U. nr L 214 z 24.8.1993, str. 1. Rozporządzenie ostatnio zmienione przez rozporządzenie Komisji (WE) nr 649/98 (Dz. U. nr L 88 z 24.3.1998, str. 7).

- (116) Dz. U. nr L 184 z 17.7.1999, str. 23.
- (117) Dz. U. nr L 11 z 14.1.1994, str. 1. Rozporządzenie zmienione przez rozporządzenie (EWG) nr 3288/94 (Dz. U. nr L 349 z 31.12.1994, str. 83).
- (118) Dz. U. nr L 184 z 17.7.1999, str. 23.
- (119) Dz. U. nr L 227 z 1.9.1994, str. 1. Rozporządzenie zmienione przez rozporządzenie (WE) nr 2506/95 (Dz. U. nr L 258 z 28.10.1995, str. 3).
- (120) Dz. U. nr L 184 z 17.7.1999, str. 23.
- (121) Dz. U. nr L 309 z 29.11.1996, str. 1.
- (122) Dz. U. nr L 184 z 17.7.1999, str. 23.
- (123) Dz. U. nr L 82 z 22.3.1997, str. 1.
- (124) Dz. U. nr L 184 z 17.7.1999, str. 23.
- (125) Dz. U. nr L 107 z 7.4.1998, str. 10.
- (126) Dz. U. nr L 184 z 17.7.1999, str. 23.
- (127) Dz. U. nr L 120 z 8.5.1999, str. 8.
- (128) Dz. U. nr L 184 z 17.7.1999, str. 23.

DECYZJA KOMISJI
z dnia 25 maja 1994 r.

ustanawiająca szczegółowe przepisy odnośnie stosowania art. 9 ust. 1 dyrektywy Rady 90/425/EWG dotyczącej kontroli weterynaryjnych i zootechnicznych obowiązujących w wewnątrzspółnotowym handlu określonymi zwierzętami żywymi i produktami mając na względzie utworzenie rynku wewnętrznego

(94/339/WE)

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając dyrektywę Rady 90/425/EWG z dnia 26 czerwca 1990 r. dotyczącą kontroli weterynaryjnych i zootechnicznych obowiązujących w wewnątrzspółnotowym handlu określonymi zwierzętami żywymi i produktami, mając na względzie utworzenie rynku wewnętrznego¹, ostatnio zmienioną dyrektywą 92/118/EWG², a w szczególności zaś jej art. 9 ust. 4,

a także mając na uwadze, co następuje:

- 1) Komisja, stosownie do decyzji 94/338/WE³, ustanowiła szczegółowe przepisy regulujące pobieranie próbek od zwierząt w wewnątrzspółnotowym handlu przez właściwe organy w miejscu przeznaczenia;
- 2) w przypadku, gdy wyniki kontroli przeprowadzonych na zwierzętach w miejscu przeznaczenia prowadzą do zastosowania środków działania, o których mowa w art. 8 ust. 1 dyrektywy 90/425/EWG, należy zdefiniować procedury, których powinny przestrzegać właściwe organy w Państwie Członkowskim przeznaczenia odnośnie powiadamiania właściwych organów w Państwie Członkowskim wysyłki;
- 3) należy również ustanowić przepisy, których powinno przestrzegać Państwo Członkowskie wysyłki w momencie otrzymania takiego powiadomienia;
- 4) środki działania przewidziane w niniejszej decyzji są zgodne z opinią Stałego Komitetu Weterynaryjnego,

PRZYJĘŁA NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

1. Powiadomienie, o którym mowa w pierwszym akapicie art. 9 ust. 1 dyrektywy 90/425/EWG musi być dokonywane bezpośrednio na piśmie i w najszybszy możliwy sposób.

2. Powiadomienie, o którym mowa w ust. 1 zawiera:

¹ Dz.U. nr L 224, z 18.08.1990, str. 29.

² Dz.U. nr L 62, z 15.03.1993, str. 49.

³ Patrz strona 36 niniejszego Dziennika Urzędowego Wspólnot Europejskich.

- kopię świadectwa zdrowia oraz, jeżeli jest to konieczne, liczbę i opis zwierząt w partii;
- datę przybycia partii do miejsca przeznaczenia;
- datę pobrania próbek oraz datę przeprowadzenia testu laboratoryjnego, jeżeli pobrano próbki lub, jeżeli nie pobrano żadnych próbek, datę przeprowadzenia kontroli;
- rodzaj wyników kontroli oraz, jeżeli pobrano próbki, opis zwierząt poddanych testom, rodzaj testu przeprowadzonego na próbkach i wyniki takiego testu.

Artykuł 2

1. Właściwe organy w Państwie Członkowskim wysyłki mogą zażądać, tak szybko jak tylko jest to możliwe, a w każdym przypadku w ciągu maksymalnie siedmiu dni następujących po otrzymaniu informacji, o których mowa w art. 1:

- przeprowadzenia jednego lub więcej testów, jeżeli jest to konieczne na podwójnej próbie lub podzielnej części lub częściach, o których mowa w art. 3 ust. 3 decyzji 94/338/WE, w wersji ostatecznej, przez właściwe laboratorium referencyjne Wspólnoty bądź przez zatwierdzone laboratorium wybrane za obopólną zgodą przez odpowiednie właściwe organy Państwa Członkowskiego wysyłki i Państwa Członkowskiego przeznaczenia;
- badania klinicznego partii, jeżeli została ona umieszczona w izolacji, w obecności przedstawiciela.

2. Koszty kontroli, o których mowa w ust. 1, są ponoszone przez właściwe organy Państwa Członkowskiego wysyłki. Te ostatnie mogą, zgodnie z krajowymi przepisami, przenieść koszty na odnośne podmioty.

Artykuł 3

Niniejsza decyzja skierowana jest do Państw Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 25 maja 1994 r.

W imieniu Komisji
René STEICHEN
Członek Komisji

DYREKTYWA RADY

z 26 czerwca 1990 roku

dotycząca kontroli weterynaryjnych i zootechnicznych stosowanych w handlu wewnątrzspółnotowym niektórymi żywymi zwierzętami i produktami mająca na względzie budowę rynku wewnętrznego

(90/ 425/EWG)

(Dz. U. nr L 224 z 18.08.1990, str. 29)

RADA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat powołujący do życia Europejską Wspólnotę Gospodarczą, a w szczególności artykuł 43 tam zawarty,

uwzględniając propozycję Komisji¹,

uwzględniając opinię Parlamentu Europejskiego²,

uwzględniając opinię Komitetu Ekonomiczno-Społecznego³,

zważywszy, że Wspólnota powinna przyjąć środki zmierzające do stopniowego ustanowienia wspólnego rynku, w czasie do 31 grudnia 1992 roku;

zważywszy, że harmonijne działanie wspólnej organizacji rynku zwierzętami i produktami pochodzenia zwierzęcego, zakłada usunięcie wszelkich barier zootechnicznych i weterynaryjnych, stanowiących przeszkodę w rozwoju handlu zwierzętami i produktami pochodzenia zwierzęcego wewnątrz Wspólnoty;

zważywszy, że w tym celu, swobodne przemieszczanie zwierząt i produktów rolnych jest podstawową cechą wspólnych organizacji rynkowych i powinno przyczynić się do racjonalnego rozwoju jak również do optymalnego wykorzystanie środków produkcji rolnej oraz potrzebnych środków produkcji;

zważywszy, że w sektorze weterynaryjnym, granice państwowe są wykorzystywane do przeprowadzania kontroli, mających na celu zapewnienie zdrowia ludzi i zwierząt;

zważywszy, że ostatecznym celem jest zapewnienie, że kontrole weterynaryjne będą dokonywane tylko w miejscu wysyłki;

zważywszy, że osiągnięcie tego celu nakłada obowiązek ujednoczenia podstawowych wymogów w zakresie ochrony zdrowia zwierząt;

¹ Dz.U.W.E. Nr C 225, 31. 8. 1988, str. 4

² Dz.U.W.E. Nr C 326, 19. 12. 1988, str. 28

³ Dz.U.W.E. Nr C 56, 6. 3. 1989, str. 20

zważywszy, że mając w perspektywie na uwadze zakończenie realizacji budowy rynku wewnętrznego, do czasu osiągnięcia zamierzonego celu musi być położony nacisk na organizacji kontroli dokonywanych w miejscu wysyłki oraz na kontrole, które mogą być dokonywane w miejscu przeznaczenia;

zważywszy, że takie rozwiązanie może pociągać za sobą zawieszenie kontroli weterynaryjnych na granicach wewnątrz Wspólnoty, w związku z tym jest uzasadnione utrzymanie świadectwa zdrowia zwierząt albo innego dokumentu identyfikacyjnego przewidzianego w przepisach Wspólnoty;

zważywszy, że rozwiązanie to zwiększa zaufanie do kontroli weterynaryjnych dokonywanych przez państwo wysyłające, w szczególności przy ustanowieniu systemu szybkiej wymiany informacji;

zważywszy, że wysyłające Państwo Członkowskie musi zapewnić, aby takie kontrole weterynaryjne zostały przeprowadzone w odpowiedni sposób;

zważywszy, że w państwie przeznaczenia wyrywkowe kontrole weterynaryjne mogą być dokonywane w miejscu przeznaczenia;

zważywszy, że jednak w wypadku uzasadnionego podejrzenia o nieprawidłowość, kontrola weterynaryjna może być przeprowadzana podczas transportu zwierząt i produktów oraz że możliwe jest poddanie zwierząt kwarantannie w sektorach nie zharmonizowanych;

zważywszy, że muszą być ustanowione przepisy wykonawcze w sytuacji, gdy kontrola weterynaryjna ustali nieprawidłowości w wysyłce;

zważywszy, że powinny być ustanowione przepisy co do procedur rozwiązywania konfliktów, mogących powstać w związku z wysyłkami z gospodarstwa, ośrodka lub organizacji;

zważywszy, że muszą być wprowadzone przepisy dla środków zabezpieczających;

zważywszy, że w tym obszarze, szczególnie jeśli chodzi o skuteczność, odpowiedzialność musi ponosić wysyłające Państwo Członkowskie;

zważywszy, że Komisja musi mieć możliwość szybkiego działania, szczególnie za pomocą wizyt na miejscu i podejmowania środków właściwych dla sytuacji;

zważywszy, że aby być efektywnymi, przepisy ustanowione przez tę Dyrektywę powinny objąć wszystkie zwierzęta i produkty, które są przedmiotem handlu wewnątrz Wspólnoty, wymogami weterynaryjnymi;

zważywszy, że jednak w sytuacji bieżącego ujednociania i ustanawiania przepisów, zwierzęta i produkty, które nie podlegają ujednoczonym przepisom powinny podlegać

wymaganiom państwa przeznaczenia, zakładając, że wymagania te są zgodne z artykułem 36 Traktatu;

zważywszy, że wyżej wymienione przepisy powinny być stosowane do kontroli zootechnicznych;

zważywszy, że przepisy istniejących dyrektyw powinny być zaadaptowane do nowych przepisów ustanowionych w tej Dyrektywie;

zważywszy, że przepisy te powinny być ponownie przeanalizowane przed końcem roku 1993;

zważywszy, że Komisji powinno zostać powierzone zadanie przyjęcia środków umożliwiających zastosowanie tej Dyrektywy;

zważywszy, że do tego czasu powinny być ustanowione przepisy dla procedur ustalających bliską i efektywną współpracę pomiędzy Komisją i Państwami Członkowskimi w Stałym Komitecie Weterynaryjnym,

PRZYJĘŁA NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

Artykuł 1

Państwa Członkowskie zapewnią, aby kontrole weterynaryjne, które powinny być przeprowadzane na zwierzętach żywych oraz produktach objętych dyrektywami wymienionymi w Załączniku A albo na tych wspomnianych w artykule 21, ustęp 1, i które są przeznaczone do handlu, nie były dłużej przeprowadzane, z zastrzeżeniem artykułu 7, na granicach, lecz aby były przeprowadzane zgodnie z postanowieniami tej Dyrektywy.

Państwa Członkowskie ponadto zapewnią, aby kontrola dokumentów zootechnicznych podlegała przepisom kontrolnym ustanowionym przez tę Dyrektywę.

Nie podlegają postanowieniom niniejszej Dyrektywy kontrole zwierząt, ani kontrole przeprowadzane w ramach zadań wykonywanych w sposób niedyskryminujący przez władze odpowiedzialne za ogólnie stosowane prawo Państw Członkowskich.

Artykuł 2

Do celów tej Dyrektywy;

1. „**kontrola weterynaryjna**” oznaczać będzie jakąkolwiek fizyczną kontrolę i / lub formalność administracyjną, która odnosi się do zwierząt oraz produktów wymienionych w artykule 1, która ma na celu bezpośrednio lub pośrednio ochronę zdrowia ludzi i zwierząt;

2. „**kontrola zootechniczna**” oznaczać będzie jakąkolwiek kontrolę fizyczną i / lub formalność administracyjną odnoszącą się do zwierząt objętych tą Dyrektywą, o których

mowa w punkcie A, i które mają na celu w sposób bezpośredni lub pośredni doskonalenie ras zwierząt;

3. „**handel**” oznaczać będzie handel pomiędzy Państwami Członkowskimi w rozumieniu artykułu 9 (2) Traktatu;

4. „**gospodarstwo**” oznaczać będzie gospodarstwo rolne albo pomieszczenia handlujące, jak to jest określone przez obowiązujące przepisy krajowe, usytuowane na terytorium Państwa Członkowskiego, i w których zwierzęta wymienione w Załącznikach A i B, z wyjątkiem zwierząt koniowatych są regularnie utrzymywane. Oznaczać to również będzie gospodarstwo, jak określono je w artykule 2 (a) Dyrektywy Rady 90/426/EWG z 26 czerwca 1990 r. o warunkach zdrowotnych regulujących przemieszczanie i import zwierząt koniowatych z krajów trzecich⁴;

5. „**centrum lub organizacja**” oznaczać będzie jakiekolwiek gospodarstwo, które produkuje, gromadzi lub przetrzymuje produkty wymienione w artykule 1;

6. „**właściwy organ**” oznaczać będzie władzę centralną Państwa Członkowskiego właściwą do przeprowadzania kontroli weterynaryjnych i zootechnicznych lub jakkolwiek inny organ, któremu te kompetencje zostały przekazane;

7. „**urzędowy lekarz weterynarii**” oznaczać będzie lekarza weterynarii wyznaczonego przez właściwy organ.

ROZDZIAŁ I

Kontrole w miejscu pochodzenia

Artykuł 3

1. Państwa Członkowskie zapewniają, aby tylko zwierzęta i produkty, o których mowa w artykule 1 i które spełniają poniższe warunki mogły być przedmiotem handlu:

(a) zwierzęta i produkty wymienione w Załączniku A muszą zaspokajać wymagania odpowiednich dyrektyw wymienionych we wspomnianym Załączniku, a zwierzęta i produkty, o których mowa w Załączniku B muszą spełniać wymagania, co do zdrowia zwierząt Państwa Członkowskiego;

(b) muszą pochodzić z gospodarstw, centrów i organizacji, które podlegają regularnym oficjalnym kontrolom weterynaryjnym, zgodnie z paragrafem 3;

(c) muszą być oznakowane, zgodnie z wymaganiami przepisów Wspólnoty, oraz być zarejestrowane w taki sposób, aby gospodarstwo pochodzenia lub tranzytu, centrum lub organizację można było odnaleźć; krajowe systemy identyfikacji lub rejestracji muszą być przekazywane do Komisji w ciągu trzech miesięcy od daty podania do wiadomości tej Dyrektywy.

Przed 1 stycznia 1993 roku Państwa Członkowskie muszą podjąć środki odpowiednie do zagwarantowania, aby systemy identyfikacyjne i rejestracyjne, dostosowane do handlu wewnątrz Wspólnoty, były również stosowane do przemieszczania zwierząt wewnątrz własnego terytorium;

⁴ (1) patrz także strona 42

(d) muszą im, podczas transportu, towarzyszyć świadectwa zdrowia i / lub jakiegokolwiek inne dokumenty, które są przewidziane w dyrektywach, o których mowa w Załączniku A, a dla innych zwierząt i produktów przez przepisy Państwa Członkowskiego przeznaczenia;

te świadectwa i dokumenty, wydane przez urzędowego lekarza weterynarii odpowiedzialnego za gospodarstwo, centrum lub organizację pochodzenia, a w przypadku dokumentów wymaganych przez prawodawstwo zootechniczne, wspomnianych w części II Załącznika A, przez właściwy organ, muszą towarzyszyć zwierzęciu, zwierzętom lub produktom do miejsca jego / ich przeznaczenia;

(e) zwierzęta wrażliwe na choroby lub produkty pochodzące od zwierząt wrażliwych na choroby nie mogą pochodzić z:

(i) gospodarstw, centrów lub organizacji, terenów lub regionów, które są przedmiotem restrykcji określonych zgodnie z przepisami Wspólnoty, tam gdzie mają być zastosowane do zwierząt, których to dotyczy i produktów zwierzęcych, których to dotyczy z powodu podejrzenia lub istnienia choroby wymienionej w Załączniku C oraz z powodu podjęcia środków zapobiegawczych;

(ii) gospodarstwa, centrum, organizacji, terenu lub regionu, które są przedmiotem oficjalnych restrykcji z powodu podejrzenia, wybuchu lub zaistnienia choroby innej niż wymienionej w Załączniku C albo podjęcia środków zapobiegawczych;

(iii) w przypadkach, gdy są one przeznaczone dla gospodarstw, centrów i organizacji usytuowanych w Państwach Członkowskich, które otrzymały gwarancje zgodne z artykułem 9 Dyrektywy 64/432/EWG lub innymi równoważnymi przepisami Wspólnoty EWG, przyjętymi lub będącymi w przyjęciu albo w państwie uznanym przez prawodawstwo Wspólnoty, za wolne całkowicie lub częściowo od choroby, z gospodarstwa, które nie zapewnia gwarancji, które mogą być wymagane przez to Państwo Członkowskie w odniesieniu do chorób innych niż wymienione w załączniku C;

(iv) kiedy są przeznaczone dla Państwa Członkowskiego lub części terytorium Państwa Członkowskiego, które korzystało z dodatkowych gwarancji zgodnych z artykułem 9 Dyrektywy 64/432/EWG lub innych równoważnych przepisów Wspólnoty, przyjętych lub będących w przyjęciu z gospodarstwa, centrum lub organizacji oraz w razie wystąpienia takiego przypadku z części terytorium, które nie daje przewidzianych dodatkowych gwarancji;

Właściwy organ państwa pochodzenia zapewni, przed wystawieniem świadectwa lub dokumentu towarzyszącego, aby gospodarstwa, centra lub organizacje stosowały się do wymagań przewidzianych dla tego punktu;

(f) jeżeli transport dotyczy kilku miejsc przeznaczenia to zwierzęta i produkty muszą być pogrupowane w tyle partii ile jest miejsc przeznaczenia. Każda partia musi mieć załączone świadectwo oraz / lub dokumenty wymienione w punkcie (d);

(g) gdy zwierzęta lub produkty będące przedmiotem dyrektyw, o których mowa w Załączniku A spełniają przepisy Wspólnoty i są przeznaczone na eksport do państwa trzeciego przez terytorium innego Państwa Członkowskiego, transport musi - z wyjątkiem przypadków nagłych, należycie uzasadnionych przez właściwy organ dla zapewnienia dobra zwierząt - pozostawać pod nadzorem celnym aż do momentu opuszczenia Wspólnoty, zgodnie ze szczegółowymi ustaleniami określonymi przez Komisję, działającą zgodnie z procedurami ustalonymi w artykule 18, a tam gdzie stosowne również w artykule 19.

Poza tym, w przypadkach zwierząt i produktów nie stosujących się do przepisów Wspólnoty lub w przypadku zwierząt lub produktów niezgodnych z przepisami Wspólnoty lub zwierzętami i produktami wymienionymi w Załączniku B, tranzyt może tylko mieć miejsce wyłącznie, jeśli był on wyraźnie zatwierdzony przez właściwy organ tranzytowego Państwa Członkowskiego.

2. Państwa Członkowskie zapewniają ponadto, aby;

- zwierzęta i produkty, o których mowa w artykule 1, które muszą być poddane ubojowi w ramach krajowego programu uwalniania się od chorób nie wymienionych w Załączniku C, nie były wysyłane na terytorium innego Państwa Członkowskiego;

- zwierzęta i produkty wymienione w Załączniku A oraz zwierzęta i produkty wymienione w Załączniku B nie były wysyłane na terytorium innego Państwa Członkowskiego, jeśli nie mogą być one sprzedawane na ich własnym terytorium z powodów związanych ze zdrowiem ludzi lub zdrowiem zwierząt, uzasadnionych przez artykuł 35 Traktatu.

3. Z wyjątkiem wyznaczonych dla urzędowego lekarza weterynarii obowiązkowych kontroli, zgodnie z prawodawstwem Wspólnoty, właściwy organ przeprowadza kontrole w gospodarstwach, zatwierdzonych punktach skupu, centrach gromadzenia, centrach i organizacjach w celu upewnienia się, że zwierzęta i produkty przeznaczone do handlu odpowiadają wymogom Wspólnoty, a w szczególności spełniają warunki ustanowione w paragrafie 1 (c) i (d), w odniesieniu do ich identyfikacji.

Gdy są powody do podejrzeń, że wymagania Wspólnoty nie są spełnione, to właściwy organ dokonuje niezbędnych kontroli i jeśli podejrzenie jest potwierdzone podejmuje odpowiednie kroki, które mogą obejmować izolację gospodarstwa, centrum lub organizacji, których to podejrzenie dotyczy.

4. W myśl procedury ustanowionej w artykule 18 lub w artykule 19, Komisja może przyjąć szczegółowe przepisy dla zastosowania tego artykułu, szczególnie biorąc pod uwagę gatunki zwierząt, których to dotyczy.

Artykuł 4

1. Państwa Członkowskie wysyłające powinny podjąć niezbędne środki dla zapewnienia, aby:

(a) właściciele zwierząt i produktów wymienionych w artykule 1 stosowali się do wymogów zdrowotnych lub zootechnicznych, krajowych lub Wspólnoty, wspomnianych w tej Dyrektywie, na wszystkich etapach produkcji i wprowadzania na rynek;

(b) zwierzęta i produkty wymienione w Załączniku A były kontrolowane tak starannie, z weterynaryjnego punktu widzenia, jakby były przeznaczone na rynek krajowy o ile nie określono inaczej w przepisach Wspólnoty;

(c) zwierzęta były transportowane w odpowiednich środkach transportu, zgodnych z zasadami higieny.

2. Właściwy organ Państwa Członkowskiego pochodzenia, który wydał świadectwo lub dokument, towarzyszący zwierzętom i produktom, powinien przekazać, w dniu, w którym został on wydany, za pośrednictwem systemu informatycznego, przewidzianego w artykule 20, właściwym centralnym władzom Państwa Członkowskiego przeznaczenia, dane, które będą określone przez Komisję, zgodnie z procedurą przewidzianą w artykule 18.